

Hồ Nữ

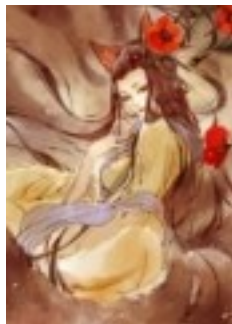
Contents

Hồ Nữ	4
1. Chương 1: Bị Tiểu Hồ Ly Ôm	4
2. Chương 2: Linh Trí Cao	7
3. Chương 3: Lăng Vân Tiên Quân _nam Thần Của Ta	10
4. Chương 4: Cùng Nam Thần Ở Chung Tại Dã Ngoại	13
5. Chương 5: Đồ Giả Cũng Kính Người Quá Đi	16
6. Chương 6: Tiểu Hắc Bị Bắt Nạt	19
7. Chương 7: Dùng Tẩy Tủy Đan	22
8. Chương 8: Gặp Định Thủ Tương Lai	25
9. Chương 9: Thân Thế Nhấp Nhò Của Nữ Chủ	29
10. Chương 10: Quyết Tâm Của Tiểu Hồ Ly	32
11. Chương 11: Nữ Chủ Và Nữ Phụ	35
12. Chương 12: Tiên Quân Lăng Vân Và Lệ Quân Hoa	39
13. Chương 13: Tiểu Hồ Ly Và Tiên Quân	42
14. Chương 14: Nam Thần Ra Dục	45
15. Chương 15: Hồ Ly Tinh (thượng)	49
16. Chương 16: Hồ Ly Tinh (hạ)	52
17. Chương 17: Sở Thích Của Hạ Lăng Vân	55
18. Chương 18: Chúng Loại Của Tiểu Hồ Ly	58
19. Chương 19: Trêu Chọc Tiểu Hồ Ly	62
20. Chương 20: Lăng Vân Tiên Quân Lạnh Lùng	65
21. Chương 21: Điểm Tâm Sáng Của Tiểu Hồ Ly Là Chuột	68
22. Chương 22: Tiểu Hồ Ly Đi Đạo Dược Viên	71
23. Chương 23: Biến Hóa	74
24. Chương 24: Tẩy Tủy Đan Cao Cấp	77
25. Chương 25: Mong Muốn Của Tiểu Hồ Ly	81
26. Chương 26: Đây Là Đồng Loại Của Người	84
27. Chương 27: Chuyện Phiền Toái Của Đám Linh Sủng	87
28. Chương 28: Rận Trên Người Đám Linh Sủng Và Chủ Nhân	91
29. Chương 29: Trừ Rận	94
30. Chương 30: Bị Nam Thần Đuổi Ra Khỏi Cửa	97
31. Chương 31: Tiểu Hồ Ly Tiến Giai	100
32. Chương 32: Tứ Phẩm Linh Hồ Tuyết Hoa	103
33. Chương 33: Hồ Ly Giống Đực Tới Cầu Thân	106
34. Chương 34: Hồ Ly Tinh Quuyền Rũ	109
35. Chương 35: Tin Tức Tình Định	113
36. Chương 36: Mộng Đẹp Của Tiểu Hồ Ly	116
37. Chương 37: Tiểu Hồ Ly Bị Bỏ Rơi	119
38. Chương 38: Tiên Quân Nhấn Tâm	122
39. Chương 39: Tiểu Hồ Ly Trốn Nhà	126
40. Chương 40: Tiểu Hồ Ly Gặp Nạn	129
41. Chương 41: Tiểu Hồ Ly Hung Bạo	132

42. Chương 42: Tiểu Hồ Ly Làm Nũng, Tổ Khổ	135
43. Chương 43: Lại Ở Cạnh Tiên Quân	138
44. Chương 44: Tình Dần Dàn Sâu	142
45. Chương 45: Tiểu Hồ Ly Là Vật Báu Vô Giá	145
46. Chương 46: Yêu Chiều Không Giới Hạn	148
47. Chương 47: Đến Đảo Hỏa Vân	151
48. Chương 48: Thân Thế Siêu Cường Đại Của Tiểu Hồ Ly	154
49. Chương 49: Linh Sủng= Văn Bối= Lễ Gặp Mặt	158
50. Chương 50: Tiểu Hồ Ly Tham Gia Yến Hội	161
51. Chương 51: Thái Hư Huyền Cảnh	164
52. Chương 52: Cẩn Thận Che Chở	167
53. Chương 53: Ai Thí Luyện	171
54. Chương 54: Phụ Thân	174
55. Chương 55: Hạo Linh Tiên Tôn	177
56. Chương 56: Nữ Nhi Của Siêu Cấp Thổ Hào Tu Tiên Giới	181
57. Chương 57: Tuyết Hoa Thí Luyện	184
58. Chương 58: Biến Hóa, Nụ Hôn Đánh Dấu	187
59. Chương 59: Tiên Quân Là Của Ta	191
60. Chương 60: Gặp Nhau Thật Tốt	195
61. Chương 61: Tình Thương Của Cha Như Núi	198
62. Chương 62: Sủng?	202
63. Chương 63: Tiểu Hồ Ly Trêu Chọc Tiên Quân	205
64. Chương 64: Biến Biến Biến	208
65. Chương 65: Lựa Chọn Cuối Cùng	211
66. Chương 66: Hồ Ly Tụ Tập	214
67. Chương 67: Nữ Vương Lệ Nhi	218
68. Chương 68: Tuyết Hoa, Người Đã Trưởng Thành	221
69. Chương 69: Phiền Nao Của Lăng Vân Tiên Quân	224
70. Chương 70: Ở Chung Cả Đêm	227
71. Chương 71: Mối Tình Đầu	230
72. Chương 72: Hồ Ly Trời Sinh Quuyến Rũ	233
73. Chương 73: Hồ Ly Lộ Cảnh Xuân	236
74. Chương 74: Thiếu Nữ	240
75. Chương 75: Ba Hồ Ly Đi Dự Tiệc	243
76. Chương 76: Nam Nữ Hữu Biệt, Phân Phòng Ngủ	246
77. Chương 77: Mộng	249
78. Chương 78: Nụ Hôn Ước Hẹn	252
79. Chương 79: Trò Khôi Hải Sáng Sớm	256
80. Chương 80: Không Có Gì Cảm Tạ, Lấy Thân Báo Đáp	259
81. Chương 81: Đồ Đệ Cảnh Thanh Viễn Đến	262
82. Chương 82: Tình Người Trong Hiểm Cảnh	265
83. Chương 83: Thanh Viễn Ca Ca	269
84. Chương 84: Rời Đảo Trở Về	273
85. Chương 85: Náo Nhiệt Trên Bãi Biển	276
86. Chương 86: Mua Sắm	279
87. Chương 87: Phiền Nao Về Cái Đuôi	285
88. Chương 88: Chải Tóc	288
89. Chương 89: Bái Tế Tiên Nhân	290
90. Chương 90: Dục Vọng Độc Chiếm	294
91. Chương 91: Trở Lại Thiên Linh Môn	296
92. Chương 92: Ghen Tuông	300
93. Chương 93: Thiếu Nữ Hồ Ly Khiến Người Phiền Nao	303
94. Chương 94: Cá Tinh Xinh Đẹp	306
95. Chương 95: Cường Đại	310

96. Chương 96: Thất Vĩ Thiên Hồ Tuyết Hoa (thượng)	313
97. Chương 97: Thất Vĩ Thiên Hồ Tuyết Hoa (hạ)	316
98. Chương 98: Hứa Hẹn Vĩnh Viễn Ở Bên Nhau	320
99. Chương 99: Mười Bảy Năm	323
100. Chương 100: Bàn Luận Về Hôn Lễ	325
101. Chương 101: Hôn Lễ	329
102. Chương 102: Hồng Nhan Bạch Cốt	332
103. Chương 103: Kết Hôn	334
104. Chương 104: Động Phòng	337
105. Chương 105: Động Phòng Hoa Chúc 2	341
106. Chương 106: Tiên Quân Là Bình Dấm Chua	344
107. Chương 107: Đồ Tử Đồ Tôn Bái Kiến Sư Nương	346
108. Chương 108: Giao Dịch	350
109. Chương 109: Cá Tiên	353
110. Chương 110: Biển Dấm Chua	356
111. Chương 111: Hạ Lăng Vân Nhìn Thấu	359
112. Chương 112: Quốc Sư	362
113. Chương 113: Quốc Sư (phần 2)	365
114. Chương 114: Cá Tiên Thủy Ngọc	368
115. Chương 115: Gia Nhập Thế Tục	371
116. Chương 116: Tiểu Hồ Ly Hành Hiệp Trương Nghĩa	374
117. Chương 117: Cáo Mượn Oai Hùm	378
118. Chương 118: Tuyết Hoa Uy Vũ	381
119. Chương 119: Dạy Huyệt Vị Trên Cơ Thể Người	384
120. Chương 120: Huyền Vũ Tiên Quân	387
121. Chương 121: Khẩu Chiến	391
122. Chương 122: Đi Vào Giác Mộng	394
123. Chương 123: Rừng Hoa Đào Trongthâm Sơn	398
124. Chương 124: Phong Ba Tuyển Tú Nữ	400
125. Chương 125: Hội Quán Của Tu Sĩ Thế Tục	404
126. Chương 126: Pháp Khí Dịch Dung	407
127. Chương 127: Tiên Quân Cứu Mĩ Nhân	409
128. Chương 128: Tin Tức Lệ Nhi	413
129. Chương 129: Trở Lại Đảo Hỏa Vân	416
130. Chương 130: Huyệt Ẩn Trong Bóng Đêm	419
131. Chương 131: Trảm Yêu Trừ Ma	422
132. Chương 132: Tiểu Hồ Ly Đáng Yêu	425
133. Chương 133: Nguồn Gốc Của Ý Niệm Tà Ác	428
134. Chương 134: Giác Mộng Tiên Đoán	431
135. Chương 135: Tỷ Muội Gặp Nhau	434
136. Chương 136: Làm Sáng Tỏ Bốn Tội Lớn Của Lệ Nhi	437
137. Chương 137: Nguy Cơ Bốn Phía	440
138. Chương 138: Đến Kinh Thành	443
139. Chương 139: Tin Tức Về Lệ Quân Hoa	446
140. Chương 140: Quốc Sư Kinh Thành	449
141. Chương 141: Tuyết Hoa Bị Tấn Công	452
142. Chương 142: Giao Long Tập Kích	455
143. Chương 143: Hạ Lăng Vân Tấn Cáp	458
144. Chương 144: Tình Cờ Gặp Được Lệ Quân Hoa, Thanh Đồng	462
145. Chương 145: Lệ Quân Hoa Ấy Náy	465
146. Chương 146: Thanh Đồng Thỉnh Giáo	467
147. Chương 147: Chuyện Về Hung Thú Giao Long	470
148. Chương 148: Kế Hoạch Chém Giết Giao Long	473
149. Chương 149: Diệt Giao Long (thượng)	476

Hồ Nữ

Giới thiệu

Thể loại: tu tiên, xuyên sách, ngọt sủng văn, song xử, 1V1Editor: Goodnight + Jul_hh_8899 + mon

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-nu>

1. Chương 1: Bị Tiểu Hồ Ly Ôm

“Ngao ~ ngao ô ~” Tiểu hồ ly ngửa đầu kêu rên, hướng về phía Hắc Lang phun ra một khối cầu lửa rồi nhanh chóng quay người chạy trốn vào rừng cây rậm rạp.

Thân thể Hắc Lang nhanh chóng tung ra một tầng bảo hộ màu xanh, đoàn cầu lửa vừa va chạm đã bốc hơi hết.

Hắc Lang hướng về phía tiểu hồ ly vừa chạy trốn nhe răng gầm gừ rồi bắt đầu chạy đón đầu. Mũi sói nhạy như thế, không đời nào để con mồi chạy trốn.

“ Hai tiểu yêu tinh ở trong rừng cây một con đuổi, một con trốn, tiểu linh hồ liên tiếp thoát khỏi Hắc Lang trong gang tấc mà Hắc Lang cũng không vội như cố ý nhường. Rõ ràng là Hắc Lang đang chơi mèo đuổi chuột. Sói tinh sẵn mồi mạnh mẽ hung mãnh, Tiểu Bạch Hồ khó thoát khỏi cái chết. ” Một đạo trưởng có vẻ thưởng thức con sói tinh.

“Vạn vật trong trời đất kẻ yếu tất nhiên sẽ trở thành mồi cho kẻ mạnh. ” Một thanh âm khác, ngữ khí vẫn đậm phong khinh.

Có người, có người nha! Cứu mạng nha, cứu cứu ta!

Không muốn trở thành đồ ăn của Hắc Lang tiểu hồ ly không cần suy nghĩ chạy như điên tới vị trí có thanh âm. Đi theo sau lưng nó Hắc Lang cũng nghe được tiếng nói chuyện, tốc độ dần chậm lại.

Cứu người, cứu người nha! À không là cứu hồ nha!

Đột nhiên, nó bị một luồng sức mạnh nhẹ nhàng cản trở.

“Do hoảng hốt chạy bừa,... Hay là linh hồ thông minh biết chạy đi cầu cứu?” Một giọng nói thanh lãnh truyền vào tai nó.

“Oa ngô, oa ô ~” Ta rất đáng yêu, rất nghe lời, có thể làm sủng vật cho nên cứu ta với.

Sau khi bị Hắc Lang truy đuổi tới đường cùng, tiểu hồ ly không còn chút cốt khí, quay ra học chó vẫy đuôi nịnh bợ.

“Sư phụ, tiểu hồ ly này nhìn đặc biệt có linh tính. ” Một nam tử khác kinh ngạc nói, “Nó nhỏ như vậy, xem ra vẫn là ấu hồ. ”

Một bàn tay nhẹ nhàng túm lông gáy của nó, sau đó nó thấy một khuôn mặt có vẻ lớn nhưng thực tuổi trẻ.

“Đây là một hồ ly tạp chủng lông trắng, chỉ là một linh hồ mới tu luyện một thời gian. Thanh nhi, nếu như ngươi để ý nó có thể đem thu làm linh sủng. ”

“Oa ô, oa ô ~” Tiểu hồ ly hướng về phía mỹ nam cố gắng nháy mắt, dùng một chi chỉ vào hắn. Tuy người này khiến nó cảm giác thanh lãnh như ánh trăng trên trời, lại không muốn nó nhưng trong thế giới tu tiên này, phần lớn sư phụ đều sẽ nhất định tài giỏi hơn đồ đệ.

“Ồ? Nó hiểu được chúng ta nói chuyện, còn biết chọn chủ?” Nam tử tuổi trẻ mỉm cười thoáng nhún nhún mày.

“Sư phụ, con linh hồ này nhìn thế nào cũng không lợi hại, đồ nhi không cần. Đương nhiên, nó càng không xứng với ngài. ” Đồ đệ nói, “Nhỏ như vậy, đan điền không có Tinh Nguyên, trên người cũng không có mấy lượng thịt, sư phụ vẫn là ném xuống đi. ”

Hồ ly tuy rất có linh tính nhưng hắn chỉ muốn Hắc lang hung mãnh. Hắc lang kia chắc đã trốn, xem ra cảm giác trước nguy cơ cũng rất mạnh, hắn sẽ chậm rãi tìm khắp cánh rừng này, đem nó tìm ra, phục tùng nó, đem nó thu làm linh sủng!

Nam tử thanh lãnh khẽ gật đầu, khom lưng đem tiểu hồ ly thả xuống.

Thật hiếm khi mới tìm được người không có ý xấu, lại có giá trị cao. Nhất định phải bám chặt

Tiểu hồ ly lập tức nhảy lên giày theo ống quần leo lên trên, hai chân trước nắm chặt ống quần, miệng không ngừng oa ô gọi.

“Sư phụ, đồ nhi chưa thấy linh hồ hoang dại nào quần người đến thế. Thú vị thật. ” Đồ đệ đột nhiên bật cười.

Sư phụ cũng hứng thú, nhắc tiểu hồ ly lên, dò hỏi, “Ngươi muốn đi theo ta?”

“Ngao ô. ” Vâng. Tiểu hồ ly vội vàng gật đầu. Ta biết làm nũng, có thể giải buồn, biết ấm giường, cầu bao nuôi...

“Nếu ta dùng máu thịt của ngươi để chế tác đan dược?” Hắn đe dọa.

Tiểu hồ ly nhất thời run rẩy một chút, sau đó cố gắng vẫy đuôi, lè đầu lưỡi liếm láp ngón tay hắn, sau đó thử nói: “Ngao ông, ô a ông, ông ông. Miêu, miêu ô ~” Tiểu hồ ly bắt chước vệt gọi tiếng động vật khác.

“Ha ha ha, sư phụ, tiểu linh hồ đang làm nũng với người, cầu người thu nó đó. ” Đồ đệ nhìn được cười ha hả, cũng ngồi xuống nhìn tiểu linh hồ.

Sư phụ đưa tay vuốt ve đầu tiểu linh hồ. Tiểu linh hồ cảm nhận được một dòng khí ấm áp chảy qua thân thể mình.

“Tu vi của nó đã vượt qua nhị phẩm thủy hỏa linh căn. ” Sư phụ nói, “Thủy khắc hỏa, nó tu đến mức này mà hai luồng linh lực còn chưa có xung khắc, quả là hiếm có. Tương lai, nó có thể trở thành linh thú biến dị cao cấp. ”

Thì ra chính chủ chết do linh lực thủy hỏa tương khắc, mà ta vô tình nhập linh hồn vào trong thân thể tiểu hồ ly. May mắn là ta biết dùng phương pháp luyện Thái Cực nội công, đem hai linh lực tương khắc này tạm thời bình ổn.

Tiểu hồ ly ngửa đầu, thật biết điều cọ vào tay hắn. Bàn tay hắn vừa lớn vừa ấm áp, cọ rất thoải mái.

“Thật là một Linh thú biết điều lại khôn khéo. Thôi, ta thu ngươi. ” Sư phụ thản nhiên nói, cắn nát ngón tay đặt lên đầu tiểu hồ ly, miệng lẩm bẩm.

Bởi vì môi hắn chỉ mấp máy nên tiểu hồ ly căn bản không nghe thấy gì.

“Ồ?” Sư phụ hơi hơi nghi ngờ.

“Sư phụ, làm sao vậy?” Đồ đệ của hắn lập tức hỏi.

” Ký kết khế ước linh sủng thất bại. ” Hắn nói. Chỉ những linh thú thích tu sĩ mới có khả năng cùng tu sĩ ký kết khế ước linh sủng, cùng nhau tu luyện. Nhưng tiểu linh hồ này... Khó có khi hắn có hứng thú thu linh sủng nhưng lại thất bại.

” Sao có thể?” Đồ đệ của hắn nhất thời kinh ngạc.

Sư phụ của hắn là thất phẩm tiên quân, làm sao có chuyện không có cách đánh dấu linh sủng? Sư phụ chưa có linh sủng, mà tiểu linh hồ lại chủ động quần lên hắn, tất nhiên là thích sư phụ.

Linh thú biến thành linh sủng có thể cùng chủ nhân tâm linh tương thông, được chủ nhân trợ giúp tu luyện. Những linh thú có chút linh trí cao, tập tính tương đối gần người thường chủ động tìm kiếm chủ nhân, trở thành linh sủng đạt được các loại linh đan để tu luyện, nói tiếng người, cuối cùng rút đi da lông biến thành hình người.

Sư phụ trầm tư một hồi, thử dò xét nói: “Tiểu linh hồ, ngươi nguyện ý đi theo ta sao?”.

Tiểu hồ ly lập tức gật đầu như giã tỏi. Nó, không, nàng nhập hồn vào hồ ly mới có hai tháng, mỗi ngày trải qua đều run như cây sậy, sợ mình thành đồ ăn của động vật khác. Nó bây giờ khả ái mê người, vô cùng thích hợp làm sủng vật, nếu được ban linh đan diệu dược, có thể sớm biến hình người. Chờ nàng trở nên lợi hại, biết đâu có thể tìm được biện pháp trở về thân thể cũ.

Hồ ly là loài động vật ăn thịt, nàng ăn nhiều trái cây nên bụng không thoải mái, chỉ có thể bắt gà hoang thả hoang, dùng pháp thuật hệ hỏa nướng gà hoang thả hoang cùng luộc trứng gà. Có điều, nàng chịu đủ truy đuổi cùng đánh nhau, vừa sống vừa phòng bị, chỉ có thể tìm một chủ nhân cao cường làm chỗ dựa. Sư phụ không biết tiểu linh hồ đang suy nghĩ cái gì. Hắn đem nó dựng dậy tách mở hai cái chân sau kiểm tra một chút, nói: “Là hồ ly cái. ”

“Ngao ô –” Ngay khi phát hiện tiểu hồ ly đột nhiên thét chói tai, mạnh xoay người kẹp chặt hai chân, dùng lớp lông mềm như nhung xoa tung cái đuôi che khuất thân thể của mình. Bị nam nhân nhìn thấy... Xấu hổ, xấu hổ...

Sư phụ cùng đồ đệ nhất thời cảm giác khó có thể tin tưởng, động vật cũng biết nam nữ khác biệt?

“Sư phụ, đồ nhi cảm thấy linh hồ này rất cổ quái, có phải là phân thân của nữ tiên quân nào đó không?”

Ngũ Nguyên đại lục Tu Tiên giới đem tu sĩ chia làm tam giai cửu phẩm. Tam giai: đạo, thật, tiên. Một tới tam phẩm là đạo, tứ tới lục phẩm là thật, thất tới cửu phẩm là tiên. Tiên giai tu sĩ có thể đem linh lực trong cơ thể chuyển hóa thành thực thể, đi tới nơi mình không thể tới.

“Không thể, tiên giai tu sĩ sử dụng phân thân thuật, nhiều điểm ở phân thân không bằng bản thể. Phân thân cùng bản thể có quan hệ đặc thù: tâm linh tương thông, phân thân chịu sự chỉ huy hoàn toàn của bản thể; tùy thời có thể đem phân thân thu hồi, cũng có thể đem tự thân linh lực cùng ý thức chuyển dời đến trên người phân thân, giúp phân thân xử lý nguy cơ; bản thể bị hao tổn, phân thân nhất định biến mất, phân thân bị thương, thực lực của bản thể tổn thương nghiêm trọng có thể mất mạng ngay lập tức Sư phụ nhân cơ hội chỉ bảo đồ đệ, ”Ngươi vừa rồi cũng cảm giác được, tiểu linh hồ bị Đại Hắc lang truy đuổi, nghe được chúng ta nói chuyện liên liên linh chạy tới cầu viện. ” Nhân loại tu sĩ đi săn linh thú, dùng tinh nguyên cùng huyết nhục của linh thú luyện chế đan dược, hỗ trợ tu luyện của chính mình nhưng tiểu linh hồ lại nhưng chủ động hướng người cầu cứu, rõ ràng là đặt cược mệnh!

Sư phụ chỉ bảo xong đồ đệ, quay lại nhìn tiểu linh hồ còn xấu hổ trầm ngâm thật lâu sau nói: “Ngươi có một bộ lông trắng như tuyết, vậy gọi là Tuyết Hoa đi. ”

Tuyết Hoa, Tuyết Hoa, tên của ta cũng vốn là Lâm Tuyết Hoa.

Tiểu hồ ly vui mừng gọi.

“Ngươi thích?” Sư phụ mỉm cười nhìn tiểu sủng vật.

“Oa ô ~” Vâng, ta thích

“Thanh nhi, chúng ta tiếp tục tìm xem có linh thú lợi hại không” Sư phụ nói. Thanh nhi rất muốn thu một linh sủng, vừa lúc hần tịch mạch lâu, liền cùng đồ đệ tìm kiếm.

“Sư phụ, đồ nhi chỉ muốn Hắc lang kia. Con định gọi nó là Tiểu Hắc. ” Đồ đệ hưng phấn nói.

” Hắc lang kia dã tính quá cao, người giết nó thì dễ nhưng nó muốn phục tùng cùng hảo cảm thì không đơn giản. ” Sư phụ nhắc nhở.

Tu sĩ khi thuần phục linh thú thì cần kiên nhẫn mà sau khi ký kết khế ước, mỗi lần tu luyện đạt được linh lực đều có một chút thông qua khế ước chuyển đến cơ thể linh thú. Đây là lý do 800 năm qua hần chưa nghĩ tới việc thu linh sủng.

“Sư phụ, đồ nhi có lòng tin sẽ thu được nó. ” Đồ đệ tự tin nói

Sư phụ ôm tiểu linh hồ Tuyết Hoa, hơi hơi ngửa đầu cảm ứng một chút, nói: “Người đi đi. Hắc lang kia đang ở ba dặm hướng Đông Bắc. Ta mang Tuyết Hoa đến phía nam nghỉ tạm. ”

“Vâng, sư phụ. ” Đồ đệ lập tức chấp quyền, sau đó lui ra phía sau vài bước quay người, ngự kiếm phi hành về hướng Đông Bắc.

2. Chương 2: Linh Trí Cao

Kiểm Tiên!

Tiểu linh hồ Tuyết Hoa ngửa đầu nhìn Cảnh Thanh Viễn bay đi nháy mắt một cái cũng không thấy bóng dáng.

“Người nhìn gì ngây người? Đây là thuật ngự kiếm phi hành – một loại pháp thuật của tu sĩ loài người, dùng nó thì có thể giống bay lượn trên không giống chim.” Sư phụ rất hòa nhã nói, “Ta là Hạ Lăng Vân, trưởng lão Thiên Linh sơn.”

Đã là trưởng lão nha, hóa ra mình vớ được một núi vàng!

Tuyết Hoa nhất thời cao hứng lay động cái đuôi.

Hạ Lăng Vân biết nó là cao hứng, liền ôm nó bay thẳng lên, bay về phía nam.

Bay, bay! Tuyết Hoa lo lắng đem bốn móng vuốt gắt gao bám chặt lấy quần áo của hần.

” Đừng sợ, ta sẽ không để người rơi xuống.” Nhận ra nó cứng ngắc, hần lên tiếng an ủi nó.

Hạ Lăng Vân là tiên nhân, sao có thể để nàng rơi xuống?

Nghĩ đến đây Tuyết Hoa dần yên tâm, to gan ló đầu nhìn phía dưới.

Oa, rất cao!

Nàng phát hiện phía dưới là chân trời, rừng rậm cùng dãy núi. Từ khi xuyên không, nàng chỉ sống ở trong rừng núi. Nếu như Hạ Lăng Vân không ôm nàng bay lên, có thể cả đời này nàng không biết địa phương sống của mình so với toàn bộ khu rừng mà nói, chỉ là nơi nhỏ bé chật hẹp.

Hạ Lăng Vân đáp xuống bên một con suối, đem Tuyết Hoa thả xuống mép nước nói: “Đi rửa mặt một chút, người rất bẩn thỉu.” Nói xong, hần nhã nhặn thay trường sam.

Nàng vừa chiến đấu cùng Hắc lang. Khi chạy trốn thường tìm những gốc cây chết chui, hi vọng mùi thối của rễ cây cùng dây leo rậm rạp sẽ che giấu mùi cùng tiểu thân hình. Nàng đảm bảo là mùi của mình cực kỳ khó ngửi!

Bị nói là vừa bẩn vừa thối, Tuyết Hoa lúng túng chạy tới chỗ nước cạn, dùng miệng, móng vuốt và đuôi rửa bộ lông trên người mình, sau đó hướng phía hạ du lợi dụng dòng nước rửa cái mông.

Ngồi quan sát tiểu linh hồ, Hạ Lăng Vân phát hiện nó đang vệ sinh chính mình, liền vừa lòng đứng lên. Hẳn nhiều năm thanh tịnh, đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn nhận linh sủng, một phần là vì linh sủng cùng mình tâm linh tương thông, nuôi dưỡng không khó khăn. Tuy tiểu linh hồ cùng hắn ký khế ước thất bại nhưng nó cũng thích sạch sẽ, để hắn dưỡng nó cũng tốt.

Vệ sinh bản thân xong, Tuyết Hoa chậm rãi di chuyển rồi đột nhiên khuấy mạnh dòng nước, chuẩn xác cắn chặt một con cá lớn. Nàng hào hứng chạy chỗ đến trước mặt Hạ Lăng Vân, đem cá buông rồi lui ra phía sau vài bước, giữ sạch nước.

“Người đang lấy lòng ta sao?” Hạ Lăng Vân buồn cười hỏi. Tiểu linh hồ cũng quá biết lấy lòng người.

“Oa ô, oa ô.” Tuyết Hoa nhẹ nhàng kêu lên, khoe miệng hơi gợi lên độ cong nhỏ, ánh mắt mị thành hai đạo trắng rằm.

Hồ ly nho nhỏ thế mà biết lộ ra tươi cười!

Hạ Lăng Vân không được nhịn vươn tay vuốt ve.

Tuyết Hoa cảm giác bên người nổi lên một trận gió nhẹ. Gió thổi đến đâu bộ lông khô đến đó.

Pháp thuật thật lợi hại, ta muốn học!

Nàng cao hứng cạo vào bàn tay hắn, phát ra tiếng thoải mái như tiếng ngáy.

Cái vật nhỏ, nếu gặp được nữ tu sĩ yêu thích động vật nhỏ xinh đẹp, nhất định sẽ được coi như bảo bối mà hầu hạ.

Hạ Lăng Vân khẽ cười, chỉ vào con cá: “Ta không ăn thịt sống, nếu như ngươi làm chín con cá này được, ta cho ngươi một khóa cao cấp Tủy Tủy đan.”

Cao cấp Tủy Tủy đan?

Ánh mắt Tuyết Hoa sáng tựa như hai bóng đèn trong đêm tối. Nhìn con cá đang giãy dụa trên mặt đất, nàng đập mạnh một phát vào đầu cá.

Cá bị nàng đập ngất nằm bất động trên đất.

Hạ Lăng Vân kinh ngạc, linh hồ linh trí thật cao còn biết đánh chết cá mới thi triển hỏa pháp thuật. Mà phía sau lại càng khiến hắn kinh ngạc.

Tiểu linh hồ dùng móng vuốt đem rạch bụng cá sau đó dùng chân trái trước cùng chân phải trước phối hợp đem vết sạch bụng cá rồi ngậm cá ra suối rửa sạch mới vòng trở lại, đem cá buông bắt đầu vận hành hỏa linh lực.

Nhìn tiểu linh hồ nướng cá, Hạ Lăng Vân rơi vào trầm tư suy nghĩ.

Thú loại trời sinh sợ lửa, Tu Tiên giới nuôi dưỡng linh hồ đều là ăn cá sống, vì sao nó biết được biết dùng lửa nướng chín? Vì sao nó biết mổ cá, làm sạch bụng còn dùng nước trong rửa vết máu? Chỉ có loài người mới làm cá như thế.

Móng vuốt hồ ly đương nhiên không linh hoạt như tay người nhưng nhìn cách nó phối hợp, có vẻ nó thường xuyên ăn như vậy. Hắn không có linh sủng, nó biểu hiện rất thích hắn, muốn đi theo hắn đi, phù hợp để ký khế ước linh sủng nhưng hắn lại thu linh sủng thất bại. Trên người linh hồ này có nhiều điểm đáng ngờ, hắn từ từ tìm hiểu.

Tuyết Hoa chú tâm nhìn con cá, cố gắng điều khiển ngọn lửa, không dám lơ đãng. Không lâu sau, trong không khí truyền ra mùi cá chín.

Nàng lập tức ngừng hỏa linh lực, quay đầu nhìn về tiên quân tranh công thì thấy đôi mắt thâm thúy, tìm tòi của tiên quân.

Đôi mắt đen như hai cái hắc động, phảng phất về triều thuận kim giờ xoay tròn.

Trong đầu dường như có cái gì chui vào, nàng cảm giác thật đau đầu.

Người là ai?

Thật đau đầu...

Người là ai?

Thật đau đầu...

Người là ai?

Tuyết Hoa...

Tên đầu tiên của người?

Tuyết Hoa...

Người từ chỗ nào đến?

Thật là khổ sở... Đau đầu quá... Cứu mạng...

Không chỉ thật đau đầu mà càng ngày càng đau, phẳng phất có một cỗ lực lượng quấy phá óc, ánh mắt tuyết hồ dần dần rồi tứ chi mềm nhũn ngã xuống đất.

Ánh mắt Hạ Lăng Vân thực quý dị lập tức đưa tay sờ cổ của nó, sau khi suy nghĩ một chút lấy ra một bình sứ trắng, gỡ miệng của nó ra hướng bên trong rót thuốc.

Hạ Lăng Vân vuốt ve bộ lông mềm mại trên người nó, khoe miệng lộ ra tươi cười.

Mặt trời lặn về phía Tây, rừng rậm trở nên vô cùng âm u. Tiểu linh hồ chậm rãi mở mắt, nhanh chóng trở về tư thế cảnh giác. Trong rừng rậm cất giấu vô vàn nguy cơ, nàng ngủ đều chọn một chỗ an toàn, sao hôm nay ngủ ở chỗ kỳ lạ?

“Tuyết Hoa, tỉnh ngủ?” Bên tai nghe được một thuần giọng nam ôn hòa, phát hiện chính mình đang đứng tại hán kia xếp lại quần áo bẩn thỉu, nàng thể này mới buông cảnh giới.

Mê hoặc bốn phía nhìn xem, nàng hướng tới bên cạnh Hạ Lăng Vân đi đến.

“Tuyết Hoa, tuy người có linh lực tương đương tu sĩ Nhân tộc nhị phẩm nhưng chưa am hiểu hỏa linh thuật, dù nướng một con cá cũng tốn rất nhiều tinh thần lực nên té xỉu.”

Hạ Lăng Vân vuốt ve tiểu linh hồ. Kỳ thật là nó là không chịu nổi sự hồn thuật nên té xỉu!

Oh, trước đây mình nướng cá như vậy chưa từng xỉu nha?

Tuyết Hoa nghĩ nghĩ, chắc do xé chiều hôm nay gặp gỡ Hắc lang, phần lớn linh lực, thể lực cùng tinh thần lực bị tiêu hao nên khi nướng cá mới không chống đỡ được mà té xỉu.

Nàng rất nhanh tìm được giải thích, liền không nghĩ nữa, hướng Hạ Lăng Vân oa ô oa ô khê giọng kêu.

“Ta biết, người đang khoe thành tích phải không?” Hạ Lăng Vân khê cười nói, “Cao cấp Tây Tủy đan dùng cho linh thú ta sẽ cho người, nhưng ta chưa từng dưỡng linh thú nên trên người không có, chờ đồ đệ của ta tới, ta cho người muốn một khóa đến.”

Con cá này người ăn hay không? Ta đoán người sẽ không ăn, ta hiện tại có thể ăn sao?

Tuyết Hoa có miệng nhưng khó hỏi, đành phải hướng tới Hạ Lăng Vân không ngừng ngoao ô gọi.

Hạ Lăng Vân nghĩ nghĩ, hỏi, “Người muốn hỏi ta có ăn hay không? Ta không ăn. Người thích thì ăn đi.” Không có gia vị, mùi cá tanh nồng rất nặng, nhất là khi ngửi ngất thế kia.

Hán không ăn cũng không sao, không thể lãng phí lương thực, nàng ăn.

Tuyết Hoa cúi đầu bắt đầu ăn cá. Khứu giác của nàng so với khi làm người nhạy cảm hơn nhiều, hiển nhiên nhận ra mùi tanh của cá nhưng có lẽ do bản năng của động vật, nàng cũng không thấy chán ghét đồ ăn lạnh, cá không có gia vị cũng chẳng khó ăn.

Ăn hết một con cá nhưng vẫn đói, Tuyết Hoa rất muốn bắt một con cá lớn.

Vạn nhất nàng đánh bắt cá khi tiên quân muốn bỏ đi thì làm thế nào? Nàng bây giờ chỉ là một tiểu linh hồ, tiên quân muốn bỏ đi nàng hoàn toàn không thể tìm được? Bên ngoài kia nhất định có rất nhiều tu sĩ lợi hại, không có người bảo hộ, nàng sẽ biến thành một bộ khăn hay bao tay hồ ly.

Dù sao cũng ăn được lưng dạ, nàng bám chặt, không cho tiên quân đi mất.

Hạ quyết tâm, thân là tiểu hồ ly nàng liền chậm rãi leo đến quần áo nằm.

“Người ăn no?” Hạ Lăng Vân nhìn đến nàng ăn một con cá đã trở lại, liền dò hỏi.

“Ngao ô ~” không có...

Nàng bắt đắc dĩ kêu lên.

Ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, đột nhiên, trong tay Hạ Lăng Vân xuất hiện hai quả táo.

Đột nhiên xuất hiện? Không gian pháp thuật, túi trữ vật?

Tuyết Hoa ngạc nhiên đứng dậy, trừng lớn mắt nhìn quả táo.

“Ăn đi, đây là quả táo. Ta cho rằng hồ ly sẽ thích ăn.” Hạ Lăng Vân khẽ cười, làn da trắng nõn như ngọc, nụ cười ôn nhuận trên khuôn mặt biểu lộ một tia cưng chiều. Mặc kệ con hồ ly này có lai lịch gì, hắn đều muốn nuôi dưỡng nó.

Nàng không biết hồ ly thích ăn táo không nhưng bây giờ ta nhớ nhất cái này!

Tuyết Hoa lập tức hướng tới hắn vui vẻ lay động cái đuôi, đi đến trước mặt hắn dùng miệng ngoạm lấy một quả táo.

Nghe được miệng truyền đến tiếng vang thanh thúy, Tuyết Hoa kích động đến gần như muốn lệ nóng vòng quanh.

Táo ngon táo ngọt nha! Trước đây, có đặt một thùng quả táo trước mặt của nàng, nàng cũng lười ăn, nhất định muốn người khác gọt vỏ, cắt nhỏ, cắn tằm mới bằng lòng ăn. Bây giờ, ta mới biết được cuộc sống trước kia có bao nhiêu xa xỉ.

Theo Hạ Lăng Vân là một quyết định sáng suốt, nàng nhất định phải bám chặt, đi theo tiên quân có ăn có uống, nói không chừng còn có thể biến thành người.

3. Chương 3: Lăng Vân Tiên Quân _nam Thần Của Ta

Hồ ly là động vật sống về đêm. Tuy bản thân Tuyết Hoa thích ban ngày nhưng phải ban đêm tinh thần mới sáng láng, đến ban ngày liền buồn ngủ. Không còn cách nào khác, nàng đành phải từ từ thích nghi.

Đêm nay được ăn no, bên cạnh có một trưởng lão hộ pháp, Tuyết Hoa bắt đầu dựa theo bản năng, hấp thu tinh hoa Nhật Nguyệt cùng linh khí trời đất.

Kỷ ức đối với người nhà dần mơ hồ, nàng chỉ biết bản thân từng có cha mẹ có chị gái còn cái điều khác đều đã quên. Nàng không biết lý do mình tới thế giới này nhưng ở thế giới này nếu nàng muốn sinh tồn và tìm ra nguyên nhân thì năng lực tự vệ càng mạnh càng tốt!

Hít vào không khí mới mẻ, linh khí dần dần thẩm thấu tới lục phủ ngũ tạng. Nàng vận hành linh khí theo kinh mạch, sau một vòng tuần hoàn thì thở ra một làn khói trắng.

Hạ Lăng Vân ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nhìn giống như đang nhắm mắt dưỡng thần, kỳ thật vẫn luôn quan sát tiểu linh hồ. Phương thức tu luyện của Tuyết Hoa cũng giống như các linh thú khác, phần lớn là dựa vào bản năng hấp thu linh khí trời đất, đem linh khí biến thành của mình để bảo tồn ở trong cơ thể giống như vị trí đan điền của nhân loại.

Chỉ là linh lực của nàng lưu động so với người khác có sự khác biệt, màu đỏ của hỏa linh lực cùng màu xanh của thủy linh lực mỗi lần đi ngang qua đan điền đều hợp thành một vòng tròn hình cầu, vây quanh một điểm trung tâm truy đuổi lẫn nhau.

Đây là công pháp gì?

Tâm pháp Tuyết Hoa tu luyện là loại tâm pháp thật đặc biệt! Nó đồng thời tu luyện hai loại linh lực tương khắc nhau mà bình an vô sự đến bây giờ.

Hắn dần bị bí ẩn trên người tiểu linh hồ này hấp dẫn, cũng đối với phương pháp của nó thấy hứng thú. 200 năm trước, hắn đã là thất phẩm Tiên Quân, sau một thời gian tu vi đột nhiên tăng mạnh rồi trì trệ không tiến, mặc kệ tu luyện thế nào đều không thay đổi.

Đây là chuyện tu sĩ sẽ luôn gặp phải, tu sĩ phẩm cấp thấp có thể nhờ trưởng bối chỉ điểm cùng trợ giúp, mà giờ tại Ngũ Nguyên đại lục, người có tu vi ở trên hắn chẳng có mấy ai, cũng không thân quen lẫn nhau, không thể lãnh giáo. Nếu hắn không thể tìm được điểm đột phá, đời này tu vi sẽ vĩnh viễn dừng ở thất phẩm Tiên Quân đến khi sinh mệnh kết thúc.

Nay vô tình gặp được một tiểu hồ ly cổ quái, có lẽ là một cơ duyên, hắn phải nuôi dưỡng nó thật tốt, tìm hiểu bí mật của nó xem có thể tìm hiểu phương thức tu luyện mới, giúp tu vi của mình tiến tới cảnh giới mới.

Bởi vì bên cạnh có hộ pháp đáng tin, Tuyết Hoa chỉ chú tâm vui đùa vào tu luyện. Năng lượng màu cam chuyển động cùng năng lượng màu xanh bên trong thân thể tiểu linh hồ, một vòng tuần hoàn lại một tuần hoàn vận hành, dần dần trở nên mạnh mẽ sau đó không thể hấp thu nữa mới dừng lại. Nàng biết lần tu luyện đã đạt đến cực hạn của thân thể.

Mọi chuyện có mức độ, có chừng có mực mới là nhân sinh đại đạo, nàng cũng không thể bắt buộc, đem năng lượng hỗn độn chuyển hóa một lần nữa trong đan điền mới thu công.

Mở mắt ra, nàng liền thấy được ánh mặt trời chói chang. Thật sự rất chói mắt!

Nàng nhú mắt thành mảnh dài, theo bản năng đứng lên tìm chỗ râm mát. Vị trí ngủ của hồ ly thường ở sâu trong hang động, tuy phần lớn hang là dơ bẩn, chứa đầy mùi thối rửa của rong rêu cùng cây chết, lại có rất nhiều sâu bọ nhưng vì không trở thành thức ăn cho động vật khác, nàng chỉ có thể bịt mũi chịu đựng.

Hạ Lăng Vân.

Nàng nhồm dậy nhìn quanh, thực không có cách nào bỏ qua sự tồn tại của người bên kia, cả người Tiên Quân bao phủ linh quang màu xanh, vừa mờ mịt vừa tuấn đạt.

Ý vào hắn ngưng thần tu luyện, Tuyết Hoa mới quang minh chính đại đánh giá hắn.

Hắn thoát nhìn 25-26 tuổi, làn da trắng nõn nhuận như Bạch Ngọc, mái tóc đen dài như mực tùy ý dùng một sợi dây xanh cột sau gáy, mắt đen mây kiếm, mũi cao thẳng có chút giống người phương tây, đôi môi mỏng đỏ hồng.

Hắn thật đẹp, đẹp đến mức không có đạo lý, hắn chính là nam thần của nàng!

Tuyết Hoa nhìn, lặng lẽ đứng dậy hướng hắn bò đi, sau đó dán bàn chân hắn nhẹ nhàng mà cọ xát.

Nàng không xấu hổ mong được bò vào trong ngực của hắn nhưng nàng không dám, bởi vì giữa bọn họ, cảm tình giữa chủ nhân cùng súc vật vẫn còn chưa sâu đến mức đó.

Ở bên ngoài luôn có khả năng xuất hiện nguy hiểm, Hạ Lăng Vân là không thể tập trung tu luyện, sau khi Tuyết Hoa thu công rồi nhồm dậy, hắn đều biết. Hắn không có thu công bởi vì đẳng cấp của Tuyết Hoa, nếu nó tấn công hắn sẽ bị linh lực trong cơ thể hắn tự động phản kích lại, hắn muốn biết hồ ly kỳ lạ này ở thời điểm hắn không nhìn nó sẽ làm gì.

Nó đi đến bên người hắn, dựa vào chân của hắn nằm sấp xuống, đầu nhỏ nhẹ nhàng cọ chân của hắn, phảng phất như là một tiểu súc vật vô cùng không muốn xa rời chủ nhân.

Cái vật nhỏ này nha...

Tâm hấn vốn như giếng cổ không gợn nổi sóng lại hơi dâng lên một tia ôn nhu. Thanh nhi bây giờ là tam phẩm tu sĩ, nên rời sự môn tự mình tu luyện, không bằng hấn coi tiểu hồ ly thông minh đặc biệt thích thân cận người như một đệ tử mới để bồi dưỡng.

Nghĩ đến đây, hấn nhanh chóng thu công, đem tiểu linh hồ nâng lên trên đùi, vuốt ve đầu nó, “Tuyệt Hoa, bây giờ ngươi có đói bụng không?” Bàn tay đảo một cái, một quả táo liền xuất hiện ở trong bàn tay.

“Người ăn đi, ăn no rồi ngủ.” Đem quả táo đưa tới bên miệng tiểu linh hồ, hấn ôn nhu nói, tay còn lại vuốt ve lông tiểu linh hồ. Tiểu gia hỏa này rửa xong, bộ lông tuyết trắng xoa tung, sờ lên thực thoải mái.

“Oa ác ~” tiểu linh hồ Tuyệt Hoa hạnh phúc ngao ngao gọi, nam thần dứt năng ăn, nam thần vuốt lông cho năng, sau khi chuyển kiếp làm sủng vật phúc lợi cũng thật tốt quá!

Cẩn thận và nhả nhận đem quả táo ăn, năng cứ như vậy ghé vào trên đùi hấn ngủ.

Hạ Lăng Vân bình tĩnh nhìn, khoe miệng gọi lên một tiếng cười ấm áp. Loại cảm giác khi chăm sóc tiểu động vật khả ái khiến hấn nhớ lại 120 năm trước. Khi đó chương môn sư diệt từ chân núi ôm một đứa trẻ một tuổi bị vứt bỏ trở về, hấn phát hiện ra đứa trẻ kia có linh căn thiên phú tuyệt hảo, lập tức muốn thu làm đồ đệ.

Khi đó Thanh nhi rất đáng yêu nhưng chờ hấn dần dần lớn lên, tuy rằng dung mạo đến khi mười bảy mười tám tuổi không có nhiều thay đổi nhưng tính cách trở nên không hề đáng yêu!

Còn tiểu hồ ly này... Nhìn những đệ tử bốn phái chiếu cố linh sủng, tính cách mấy trăm năm đều không thay đổi lớn. Tính cách của tiểu hồ ly này có lẽ cũng phải duy trì mấy trăm năm.

Nghĩ đến đây, Hạ Lăng Vân đối với thu hoạch của lần này xuất hành rất vừa lòng, cứ như vậy ngồi tại bên dòng suối, cảm nhận thiên địa tự nhiên, đem ý thức dung nhập trong đó tìm kiếm đồ đệ Cảnh Thanh Viên của mình.

Đem ý thức phóng ra ngoài, hấn có thể lấy chính mình làm tâm điểm cảm ứng sự vật trong phạm vi mười dặm.

Tìm tòi một lần, hấn không tìm được đồ đệ cũng không tìm được Hắc lang, ngược lại phát hiện được linh thảo lâu năm.

Cầm quần áo gấp thành một cái đệm, hấn đem tiểu linh hồ ngủ say xê dịch đến quần áo.

Là bởi vì có hấn cho nên bản năng cảnh giác tự nhiên của động vật đều buông tha sao? Nó cuộn lại thân mình ngủ thật sâu, hô hấp nhẹ nhàng, mũi hếch lên trên lớp lông trắng như tuyết.

Nhìn nó ngủ đến mức không hề có một chút cảnh giác nào hấn nhẹ nhàng lắc đầu, dùng ngón tay vẽ một vòng quanh nó. Ngón tay hấn xẹt qua, một tia sáng xanh biếc từ đầu ngón tay hấn tràn ra, đọng lại ở trên mặt đất, vẽ tiếp một ít tự phù, hấn chỉ bố trí đơn giản nhưng pháp trận lại phòng ngự vô cùng chắc chắn.

Bảo vệ tiểu sủng vật thỏa đáng, hấn đi hái thuốc. Nếu phát hiện linh thảo, hấn phải nghĩ biện pháp đưa linh thảo về Linh Sơn. Về phần linh thảo dùng để làm gì, là để làm đan dược, hoặc là tiếp tục nuôi để dùng về sau, hoặc là trợ giúp nó tu luyện thành hình người.

Tuyệt Hoa, Tuyệt Hoa...

“Người là ai?” Tuyệt Hoa ở trong sương mù đi qua đi lại, tìm kiếm người gọi chính mình.

“Ta là... Quản lý... Ý chí... Nhớ... Nhiệm vụ...” Âm thanh lúc xa lúc gần, thanh âm lai giữa nam và nữ nhắc nhở.

“Nhiệm vụ, nhiệm vụ gì?” Tuyệt Hoa nghi ngờ nói, “Lý do ta xuyên việt là gì, là người làm sao?”

“... Cuối cùng... Là ngăn cản Lăng Vân... Trở thành hậu cung của Lệ Quân Hoa.” Thanh âm nói, càng ngày càng rõ ràng.

“Lệ Quân Hoa là ai? Tại sao ta phải giúp người làm nhiệm vụ?” Tuyết Hoa hiểu kỳ hỏi.

“Tạm thời không thể... Bằng không... Người cũng sẽ... Biến mất.” Thanh âm nói, “Bởi vì... Chặn, liên hệ... Không dễ dàng. Nói ngắn gọn, ta đem... Bàn tay vàng của người... Đi ra, người nhất định phải ngăn cản Lệ Quân Hoa làm bẩn Lăng Vân Tiên Quân.”

“Uy, cái gì loạn thất bát tao, đây là một việc không đầu không đuôi nha, ngay cả người là ai ta còn không biết?” Tuyết Hoa không kiên nhẫn kêu lên.

Có lẽ là có cách trở, thanh âm kia biến mất. Sương trắng tan đi, trước mặt nàng trống rỗng, sau đó nổi lên lừng một tờ giấy.

Đây là bàn tay vàng của nàng?

Nàng nghi ngờ cầm lấy xem. Trên tờ giấy viết: Ngũ Hành thủy tinh mai hoa liên rơi, giúp chuyển hóa, ngưng tụ linh khí thiên địa (đây là hàng nhái), thần khí thật sự do Lệ Quân Hoasở hữu, sử dụng thuyết minh: Tăng nhanh tốc độ hấp thu, ngưng tụ linh khí thiên địa, là bảo vật tu luyện, lúc chiến đấu giúp khôi phục linh lực nhanh chóng; có năng lực cảm ứng mạnh mẽ, giúp người sở hữu trải rộng ý thức, còn có thể thăng cấp.

Một món đồ nhái?

” Lệ Quân Hoa là ai, “Lệ Quân Hoa” cùng nàng có quan hệ gì?

Tuyết Hoa không hiểu làm sao. Bây giờ nàng đang sở hữu đồ giả sao? Chính phẩm thuộc về Lệ Quân Hoa, nàng chỉ có một đồ giả? Có được đồ giả nàng có năng lực ngăn cản Lăng Vân Tiên Quân trở thành hậu cung của Lệ Quân Hoa?

Ôi trời, hậu cung!

Lệ Quân Hoa là nam hay nữ? Lăng Vân Tiên Quân là Hạ Lăng Vân sao?

Lệ Quân Hoa nếu như là nữ, Tiên Quân là phải cùng nam nhân khác có chung lão bà ư? Lệ Quân Hoa nếu như là nam, Tiên Quân là tiểu thụ???????

Ông trời của ta ơi, nam thần của ta, người làm sao có thể để nữ nhân dám loạn nhúng chàm? Người làm sao có thể trở thành tiểu thụ dưới thân người khác?

Nếu ta không bảo vệ trinh tiết của Tiên Quân tốt, thiên địa khó dung nha!

4. Chương 4: Cùng Nam Thần Ở Chung Tại Dã Ngoại

Thân hình của tiểu linh hồ giật giật, lớp lông trên đầu nhỏ dựng lên mê mang chuyển động, ánh mắt hồ ly hẹp dài mang theo vài phần mất ngủ nhèm. Phát hiện Hạ Lăng Vân không có ở xung quanh, nàng lập tức đứng lên nhìn xung quanh, ngửi mùi bên cạnh sau đó cấp đuôi ngao ô kêu lên.

~(>_<~

~ ta vừa mới ôm núi vàng thì nó chạy mất!

~(>_<~

~ nhất định là ta chưa đủ thông minh khả ái hoặc là không xinh đẹp lại không đủ cường đại cho nên Tiên quân trái lo phải nghĩ vẫn không cần ta

~(>_<~

~ có câu nói là 10 năm tu hành mới cùng thuyền, trăm năm tu hành mới cùng gối, nhất định kiếp trước ta tu hành không đủ thành kính nên kiếp này ta cùng người chỉ có duyên nửa ngày một đêm...

Ngao ô... Ngao ô... Ta mất đi cơ hội trở thành người, chắc cả đời chỉ là một hồ ly tinh ; ta không muốn như vậy nha, ta là người, ta muốn làm người...

Không đúng, trong mộng có âm thanh cổ quái phân phó nàng ngăn cản Tiên quân trở thành hậu cung của người khác, đây là nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành; chỉ có Tiên quân mới có thể đem nàng an toàn vào thế giới loài người, giúp nàng chân chính tu hành, bỏ đi bộ lông biến thành người nên việc nàng tìm tới Tiên quân là tất nhiên, phải cố gắng cuốn lấy người.

Chán nản kêu rên trong chốc lát, Tuyết Hoa lưu luyến ngửi hơi thở còn sót trong bộ quần áo dưới thân của Tiên quân rồi dứt khoát chạy về phía dòng suối.

Tiên quân không ở đây, nàng phải tự lực cánh sinh. Thật ra này nàng không xa lạ con suối nhỏ bởi vì một nhánh nhỏ từ nó đi qua vị trí nàng sinh sống. Ở dòng suối này, nàng bắt cá, đánh lén động vật uống nước, đương nhiên cũng phòng ngừa mình bị động vật khác ăn luôn (bởi vì Tuyết Hoa biết tạo ngọn lửa nên nhiều động vật to lớn khác như hổ báo đều không dám ăn thịt).

Vừa chạy ra hai bước, Tuyết Hoa đột nhiên cảm giác thân thể của mình như xuyên qua một màng gì đó.

Thời điểm này Tuyết Hoa đang nâng sự cảnh giác lên mức độ cao nhất, cảm giác dị thường lập tức quay thân lại đi kiểm tra.

“Tê tê ~” Một luồng sáng màu xanh giống một tia sét nhỏ nhảy ra, va vào đúng điểm mẫn cảm trên mũi của tiểu linh hồ.

“Ngao ~” nàng đột nhiên thét chói tai. Lôi điện này đến bất ngờ nàng bản năng nhảy về phía sau nhưng vẫn bị điện giật co giật thân mình đau đến nhe răng trợn mắt.

Đau quá đi...

Nàng đau đến nước mắt ràn rụa.

Xảy ra chuyện gì?

Trước mặt nàng xuất hiện một luồng năng lượng màu xanh tạo thành bình chướng hình tròn vây quanh vị trí nàng vừa rồi ngã.

Đây là cái gì? Pháp thuật của thế giới này sao, là pháp trận????

Nàng thận trọng vươn móng vuốt tiếp cận lớp năng lượng xanh lá đậm. Khi vuốt vừa chạm tới thì một luồng điện cường đại thông qua móng vuốt xuyên suốt qua toàn thân. “Thật lợi hại! ” Tuyết Hoa chất lưỡi nói, tuy nàng đã nhanh chóng thu vuốt nhưng bản thân vẫn bị điện giật vừa tê vừa đau.

Nàng có thể chạy rất dễ dàng từ bên trong ra bên ngoài mà nàng không có cách đi từ ngoài vào trong, đây chính là nói chỉ cần nàng ở trong khu vực của năng lượng xanh là an toàn.

Oa ác... Thật tốt quá, Tiên quân không định vứt bỏ nàng, chỉ là tạm thời rời đi. Khi rời đi đã suy xét đến an toàn của nàng, có bố trí một vòng sáng phòng ngự.

Tiểu linh hồ Tuyết Hoa nhất thời cao hứng hai lỗ tai đều dựng lên, ánh mắt cong giống trăng rằm, cái đuôi vẫy qua vẫy lại.

“Hóa ra là tiểu quỷ tinh nghịch nhà ngươi thử nghiệm pháp trận phòng ngự.” Bên tai truyền đến một giọng nam réo rất dễ nghe.

Tuyết Hoa nghe thấy thanh âm lập tức quay đầu, nhìn thấy Hạ Lăng Vân liền vội vàng chạy tới kéo dài cổ ngao ngao gọi. Nếu Hạ Lăng Vân

hiểu được thú ngữ hoặc hẳn cùng Tuyết Hoa có ý niệm tương thông thì sẽ biết nàng hỏi: Tiên quân, người mới đi đâu đó? Người trở về rồi, ta đã tưởng là người không cần ta, hu hu hu hu.

Lơ lửng giữa không trung Hạ Lăng Vân trông thật tôn quý uy nghi, sau đầu những sợi tóc dài theo gió tung bay, áo dài màu xanh bị gió thổi tung bay như sóng. Khóe miệng của hắn mang theo ý cười nhợt nhạt, trong mắt lộ ra vài phần thích thú. Đối với tiểu hồ ly thông minh cơ trí, hẳn vô cùng hài lòng.

(Hạ Lăng Vân, Tiên quân,ta ở dưới chân của ngươi!) (cho dù ta đánh cược cái mạng này cũng phải ngăn cản ngươi trở thành hậu cung của người khác!) Tuyết Hoa vui vẻ kêu lên.

Hạ Lăng Vân hạ xuống dưới, ôn nhu nói: “Tuyết Hoa, ngươi tỉnh ngủ?” Nói lời này thì hắn lại lấy ra hai quả táo.

“Răng rắc răng rắc.” Tuyết Hoa với tới tay hắn ăn quả táo sau đó chạy ra chỗ nước suối xử lý vấn đề cá nhân, rửa sạch thân mình mới trở lại bên cạnh hắn.

Đối với thói quen vệ sinh tốt đẹp của tiểu linh hồ, Hạ Lăng Vân tỏ vẻ vừa lòng một lần nữa. Tiểu linh hồ hình thể tương đối nhỏ, sức ăn không lớn lại có mình chăm sóc, rất tốt để nuôi dưỡng “Tuyết Hoa, đi với ta đào nhân sâm.” Đợi Tuyết Hoa chạy đến bên bản thân, Hạ Lăng Vân đem bộ lông trên người nó làm khô rồi ôm nó bay về vị trí trước của hắn.

Một lần nữa được Tiên quân ôm ở trên trời bay lượn, Tuyết Hoa hân hoan nhảy nhót, sau đó nghĩ tới nhân sâm tinh. Động vật ở đây đều có pháp thuật, không biết nhân sâm kia có thành tinh không, có pháp thuật không nữa. Nếu nhân sâm đã thành tinh, đem nó đào ra có thương thiên hại lý hay không?

Bay trong chốc lát, Hạ Lăng Vân mang theo Tuyết Hoa đáp xuống một mặt sau của một triền núi. Nơi này tương đối bằng phẳng, cây cỏ mọc khắp nơi, có một thực vật cao khoảng một thước bị một cây vải đỏ bao trùm, cỏ chung quanh đã được dọn sạch sẽ, bùn đất chung quanh cũng bị đào xới không ít, lộ ra một củ nhân sâm màu vàng đầy nếp nhăn.

Là một củ nhân sâm vẫn còn rất non!

Dựa vào thân thể chậm rãi lộ ra bên ngoài có thể thấy được thân rễ chính của nó to lớn hơn củ nhân sâm được ngâm trong mấy hiệu thuốc. Những nhánh rễ con um tùm khác thì như một chiếc mạng nhện cắm sâu vào trong đất bùn, nếu muốn đào nó ra không chút sức mẻ thì công sức tốn cũng không ít.

“Đứng ở chỗ này nhìn, không cho quấy rầy ta, nếu ngươi như đói bụng thì tự mình đi săn bắn.” Hạ Lăng Vân nói xong, ngồi xuống, cầm xẻng đặt bên cạnh nhân sâm từ từ đào nhân sâm từ trong bùn đất lên.

Đây là một gốc nhân sâm 800 năm đã trưởng thành. Thời gian tu hành của thảo mộc tinh quái dù so với con người hay muôn thú đều chậm chạp, khó khăn hơn rất nhiều nên dù cơ thể đã chứa đầy linh khí nhưng chưa hề sinh ra ý thức. Nhân sâm không có linh trí thì chỉ có thể gọi là nhân sâm, không thể nói là nhân sâm tinh, nếu không may bị người hoặc linh thú, linh cảm hiểu được giá trị của nó thì chỉ có thể trở thành dược liệu.

Tuyết Hoa nhìn không chớp mắt, cảm thấy vô cùng khâm phục đối với tính nhẫn nại và cẩn thận của Tiên quân. Khi đào nhân sâm thì đào phần rễ là lâu và khó khăn nhất, rễ của nó chạy rộng, ngoằn ngoèo lại dễ đứt, nghe nói nếu đào không cẩn thận, làm hỏng rễ thì giá trị linh khí cùng công hiệu sẽ giảm đi rất nhiều so nhân sâm ban đầu.

Mặt trời khuất dần sau núi, ánh sáng dần rời khỏi bầu trời. Bây giờ trong rừng rậm là một vùng tối đen. Trong bóng đêm, ánh mắt Tuyết Hoa lóe lên tia sáng xanh lạnh lẽo, đây là đặc thù động vật thành tinh.

Trời tối dường như không gây trở ngại cho tầm nhìn của Hạ Lăng Vân, hắn vẫn tiếp tục đào nhân sâm, khi quá mệt thì dừng lại nghỉ chút rồi tiếp tục làm việc. Tuy hắn không ăn không uống nhưng cách một thời gian sẽ cho Tuyết Hoa ít hoa quả.

Hồ ly là động vật ăn thịt, tuy rằng Tuyết Hoa thích ăn quả táo nhưng thân thể vẫn cần ăn thịt vì thể năng phải đi săn ở xung quanh.

Hồ ly bình thường ngoài ăn thịt còn ăn côn trùng, đối với côn trùng Tuyết Hoa chỉ có cách là xin miễn bởi vì nàng cùng Hạ Lăng Vân ở đây, những động vật nhỏ đều sợ tới mức bỏ cả tổ. Nàng đành phải đi vòng, đánh lén, cắn chết con mồi, đem nó tha đến cạnh Hạ Lăng Vân sau khi tách nội tạng thì ngưng tụ hóa thuật, đem con mồi nướng chín mới cắn ăn.

Hạ Lăng Vân chú ý sừng vật của chính mình, nhận ra nó rất giỏi về dùng lửa, hơn nữa thích ăn đồ ăn chín, chắc là hôm qua không phải vì hắn nó mới làm cá nướng, cuối cùng nó còn luyến tiếc việc lãng phí đồ ăn,

đem chỗ cá nguội đó ăn luôn.

Thật là một linh hồ cổ quái, nó đối với con người vô cùng gần gũi cũng có một chút tập tính người. Không lẽ nó từng là linh sủng của tu sĩ nào?

Bây giờ, hẳn có chút nghi ngờ.

Từ lúc khai thiên tích địa tới nay, phần lớn tu sĩ chỉ ký một linh sủng, hiếm khi có chuyện giải trừ khế ước với một linh sủng để ký với một linh sủng khác lợi hại hơn.

Tu sĩ cùng linh sủng có thể ý niệm tương thông, sống cùng nhau mấy trăm năm nên có thể nói là tình cảm sâu như biển, giống như bản thể cùng bóng dáng vậy, không thể tách rời.

Nếu linh sủng chết trước chủ nhân, một số ít tu sĩ sẽ đồng ý ký linh sủng thứ hai; Nếu tu sĩ chết, linh sủng không muốn xa rời chủ nhân, hầu như không cùng tu sĩ khác ký kết khế ước linh sủng. Vì thế Ngũ Hành Tu Tiên giới xuất hiện một hiện tượng kỳ quái: Tổ sư khi phi thăng đều lưu lại linh thú, còn môn phái cung cấp đan dược để linh thú đó tu luyện đối lại những linh thú đó phải bảo vệ môn phái.

Nếu như Tuyết Hoa từng là linh sủng, như vậy việc nó thích gần gũi người, sẽ có một số tập tính của người sẽ được giải thích. Có điều nó còn quá nhỏ, nhìn thế nào cũng không giống linh sủng lâu năm.

Bạch hồ ly này, thực ra là bao nhiêu tuổi? Hồ ly là động vật rất thông minh nhưng khi linh lực đạt tới nhị phẩm linh hồ thì đã ngoài 200 tuổi. Không lẽ linh thú đều là một động vật thích làm linh sủng cho nên thân hình nhỏ xinh bộ lông xinh đẹp, có tập tính thích gần gũi?

Khó trách ký tu sĩ gần như coi linh sủng như là huynh đệ tỷ muội uống máu ăn thề, đối đãi như con. Tuy hẳn không cùng nó không khế ước nhưng đối với nó cũng là càng ngày càng thích.

Bình chương: - Bức chắn gió hoặc dùng để ngăn cách trong nhà

-màn chắn bảo vệ

Thương thiên hại lý: chuyện sai trái, vi phạm đạo lý

5. Chương 5: Đồ Giả Cũng Kinh Người Quá Đi

Hạ Lăng Vân chú tâm đào nhân sâm, Tuyết Hoa đứng xem bên cạnh. Bộ dáng làm việc chăm chỉ của nam thần thực có mị lực nha, tuy rằng tư thế không lịch sự, tóc thường xuyên rơi xuống, dính vào bùn đất cùng cỏ dại, ống tay áo rộng lớn đã xấn lên nhưng vẫn dính bùn đất, trở nên dơ bẩn.

Đào nhân sâm là một công việc cẩn thận, không thể lúc nào Hạ Lăng Vân cũng chú ý Tuyết Hoa, thấy nó ngo ngắc ở một bên chơi với cái đuôi của chính mình, có đôi khi chạy đi kiếm ăn, ăn no thì vệ sinh sạch rồi lại trở lại bên người mình thì mặc kệ nó. Ở trong bán kính mười dặm đều ở trong thần thức của hắn, khu vực xung quanh không có linh thú lợi hại hơn tiểu linh hồ, nó sẽ không gặp nguy hiểm tới tánh mạng.

Lại một ngày nữa trôi qua, Tuyết Hoa vừa cảm thấy nhàm chán vừa sợ hắn bỏ mặc mình, nàng không dám rời đi hẳn quá xa. Tuyết Hoa bắt đầu suy nghĩ về sự tình trong mộng. Ở trong mộng, có một thanh âm nói cho nàng biết, phải ngăn cản Hạ Lăng Vân thành hậu cung của Lệ Quân Hoa cũng chuẩn bị cho nàng một thần khí giả, giấu được trong thần thức, có thể lấy ra dùng bất cứ lúc nào.

Ta là người xuyên không nha, tại sao bàn tay vàng chỉ cho nàng đồ giả? Lệ Quân Hoa rốt cuộc là ai? Là người xuyên việt hay trùng sinh? Mà cũng không quan trọng là thật hay giả, phải đem thần khí xuất hiện rồi hãy nói chứ!

Trốn dưới một cái tàng cây tránh đi tầm mắt của tiên quân. Trong lòng nàng không ngừng đọc

Đi ra, đi ra, đi ra...

Trước mắt không có cái gì phát sinh, quả nhiên mộng vẫn là mộng, không phải là sự thật.

Chán đến chết nàng kêu lên một tiếng “Lừa đảo, oa ô, ngao ô ~ lừa đảo, lăn ra đây cho ta! ”

Đột nhiên xó một pháp khí hình mai hoa trong suốt như thủy tinh trôi lơ lửng ở trước mặt nàng.

Oa, thần khí xuất hiện! Nó có thật kìa!

Chẳng lẽ đó không phải là mộng, là ký ức của thân thể nguyên chủ, cần dùng hồ ly gọi tiếng mới có thể kêu lên.

“Ngao ô.” Đi vào.

Thần khí biến mất.

“Ngao ô” đi ra.

Thần khí xuất hiện.

Hóa ra thần khí này phải dùng tiếng của hồ ly gọi mới xuất hiện nha. Chẳng lẽ là món thần khí đặc biệt dành cho hồ ly thôi?

Tuyết Hoa cảm khái một chút sau đó thận trọng nhìn coi Hạ Lăng Vân. Hạ Lăng Vân hoàn toàn chú ý vào việc đào nhân sâm, có vẻ không để ý nàng rời đi, giống như hẳn biết nàng nhất định sẽ trở lại bên cạnh.

Tuyết Hoa đến một phụ cận gần đó quan sát thần khí. Hình như thần khí được làm từ thủy tinh nhưng mặt ngoài tràn đầy ngũ thải tân phân tinh quang, một cây xích vàng mặc liên rơi Thước Thần khí, thoát nhìn chính là một cái phi thường tinh xảo thủy tinh mai khoắn chỉ tiêu liên.

Xem ra âm thanh trong mộng nói đúng, thần khí này linh lực dao động rất nhỏ, có tính ẩn nấp rất mạnh.

Nàng cẩn thận chạm vào thần khí mũi đang lơ lửng trước mắt, thấy không có chuyện gì mới đưa thần khí Ngũ Hành thủy tinh mai hoa khấu vào bên trong móng vuốt.

Thần khí này giúp ngưng tụ linh khí thiên địa, chuyển hóa khí, có thể tự động hấp thu linh khí thiên địa, chuyển hoá trực tiếp cho người sở hữu.

Ngọc đầu nhỏ nghĩ nghĩ, Tuyết Hoa đem xích vàng vò thành một cục, giấu dưới móng vuốt, chắc tiên quân không nghĩ ra là nàng giấu đồ dưới vuốt đầu nhĩ.

Không biết thần khí này dùng thế nào, cái âm thanh kia không hề nói nha.

Nàng dựa theo cách cũ bắt đầu tu luyện. Tâm tùy ý chuyển, nàng mới bắt đầu thu khí, liền phát hiện linh khí bốn phía chủ động tụ tập bên người mình, giống như sắt gặp nam châm.

Nàng giật mình, lập tức dừng lại đến. Nàng vừa dừng lại, linh khí bắt đầu tản ra; nàng lại tu luyện, linh khí lại tụ tập quanh người, giống như thân thể có khả năng hấp thụ khí vậy.

Âm thanh đã giao nhiệm vụ cho nàng nhất định không hại nàng!

Tuyết Hoa lấy lại bình tĩnh, bắt đầu tu luyện theo Thái Cực tâm pháp. Linh khí bên người nàng càng ngày càng đậm, linh khí thuộc các thuộc tính khác nhau đều tập trung lại rồi biến đổi về hỏa/thủy linh khí thuần chất. Thuần thủy hỏa linh khí cùng thủy linh theo dòng khí nhập trong người Tuyết Hoa, nhanh chóng lưu động theo linh lực trong cơ thể, trở thành linh lực của nàng.

Bàn tay vàng, tuyệt đối là bàn tay vàng!

Tuyết Hoa vui mừng, to gan tu luyện, nhiệt tình hấp thu linh khí, linh lực trong cơ thể giống như sóng gió nổi lên, Hạ Lăng Vân lập tức phát hiện. Hẳn ngừng tay nhìn về chỗ Tuyết Hoa, phát hiện linh khí tự do bốn phía giống như bị hấp dẫn, nhưng lại không phân thuộc tính.

Mọi người trong giới tu luyện đều biết, trong cơ thể tu luyện giả độ tinh khiết của linh căn càng cao thì hấp dẫn linh khí cùng thuộc tính đến càng nhiều, hơn nữa lúc tu luyện hẳn hấp thu chỉ linh khí cùng thuộc tính, linh khí khác sẽ không hấp thu, tình huống hiện tại linh khí ở mọi hướng đều tụ quanh Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa là thủy hỏa, hai loại linh căn có thuộc tính tương khắc, nếu nó đồng thời tu luyện 2 loại linh lực, dần dần sẽ hỗn loạn, thất khiếu chảy hết máu mà chết, trừ khi nó luyện công tâm pháp giải quyết được sự tương khắc của linh lực, bằng không, nó không thể tu luyện như vậy nữa!

Nghĩ đến đây, hắn nhồm dậy bước nhanh đi đến vị trí của Tuyết Hoa, điều đang xảy ra làm cho hắn kinh ngạc: Toàn thân Tuyết Hoa bao phủ linh khí nồng nặc, màu sắc rực rỡ, gần sát thân thể vẫn là màu đỏ hỏa linh khí cùng màu xanh biếc thủy linh khí, hai loại linh khí này tựa như hơi nước bình thường, tiến vào trong cơ thể nàng. Hắn có thể cảm giác linh khí tiến vào trong cơ thể nàng rồi trực tiếp dung nhập trong thân mình thông thả di chuyển song sắc linh lực.

Phương pháp tu luyện bây giờ của nó khác hẳn với đêm qua, đây mới là phương thức tu luyện thật sự sao?

Hạ Lăng Vân ngưng thần cảm ứng, hi vọng cảm ứng được cách tiểu linh hồ luyện công, dẫn dắt chính mình.

Kỳ thật, Tuyết Hoa coi thân thể hồ ly như thân thể con người, đem màu đỏ hỏa linh lực như dương, màu xanh thủy linh lực như âm, tu luyện dựa theo Thái Cực Âm Dương, dụng ý niệm vận hành hai loại linh lực tương khắc. Một vòng lại một vòng, hai loại linh lực mỗi lần chảy vào đan điền lại sẽ giống như hai đầu con cá chép thật to, xoay thành vòng tròn. Bên trong vòng xoay đó trở nên rất ôn hòa, sau đó từ đan điền chảy ra, tiến vào trong kinh mạch quanh thân.

Vô cực mà Thái Cực. Thái Cực động mà sinh dương, cực động sẽ sinh tĩnh, tĩnh sẽ sinh âm, cực tĩnh sẽ chế phục động...

Trong dương chứa âm, trong âm chứa dương, bao quanh lấy nhau....

Nàng đưa linh lực vào đan điền, hoàn thành tu luyện.

Thời điểm hấp thu linh khí tốc độ nhanh kinh người, tốc độ linh lực chuyển hoá trong cơ thể cũng rất nhanh, so bình thường bớt hai mươi bảy vòng tuần hoàn.

Tuyết Hoa ngạc nhiên, không hổ là bàn tay vàng, đồ giả có thể làm đến như vậy, Lệ Quân Hoa có được chính phẩm thì còn thần kỳ cỡ nào?

Nàng cười híp mắt, nhìn thấy khuôn mặt nam thần tuần mĩ. Chỉ là thần sắc hắn ngưng trọng, hai mắt nghiêm túc, làm cho nàng sợ hãi. Vừa rồi lúc tu luyện nàng không phát hiện hắn đến gần đâu? Ngao, không đúng, hắn so với nàng lợi hại gấp mấy trăm mấy ngàn, nàng sao có thể nhận ra hắn đến gần, trừ phi hắn muốn cho nàng biết.

Tâm tình của nàng rất khẩn trương, ý niệm muốn thần khí thu vô cùng mạnh mẽ vì thế nàng lập tức cảm giác thần khí ở móng vuốt đột nhiên biến mất. Gọi là tới, thu là đi, còn an toàn hơn so với vật dự trữ đặt trong không gian!

“Ngao ô...” Nàng kêu lên lần nữa, trong lòng rất vui vẻ. Vẫn là nàng có dự kiến trước, lúc tu luyện đem Ngũ Hành thủy tinh mai hoa khẩu cùng xích vàng giấu dưới vuốt. Hắn không bao giờ nhìn tới chỗ lá, cổ dưới đất, càng không nhìn tới vuốt nàng.

“Người muốn nói cái gì?” Hạ Lăng Vân bắt đắc dĩ điểm vào mũi tiểu linh hồ. Hắn và nó ký khế ước thất bại nên hắn không thể cùng nó trao đổi ý niệm lý giải điều nó muốn biểu đạt.

“Tuyết Hoa ta hỏi ngươi, ngươi từng có chủ nhân sao?” Hắn dò hỏi. Tuyết Hoa nghe hiểu được lời của hắn, chỉ cần hắn hỏi vấn đề đơn giản, Tuyết Hoa có thể trả lời.

Thân thể nguyên chủ có hay không ta không biết nha, ta không kế thừa ký ức.

Tuyết Hoa do dự một chút, không kêu, không gật đầu, không lắc đầu.

Hạ Lăng Vân ngẫm nghĩ, cho rằng nó không tiện trả lời, cho nên thử dò xét nói: “Không thể nói?”

“Oa ô.” Nàng lắc đầu, không phải không thể nói.

“Người không muốn nói?” Nàng lại lắc đầu.

Không phải không thể nói cũng không phải không thể nói, như vậy là không biết. Hạ Lăng Vân liền dò hỏi: “Chính ngươi cũng không biết?”

“Oa ô!” Tuyết Hoa nặng nề mà gật đầu.

Hạ Lăng Vân nhất thời không biết nên khóc hay cười, ký ức linh thú có kém như vậy sao? Khi trở về hẳn phải tìm kiếm ít sách liên quan đến linh thú. Nếu Tuyết Hoa ngay cả việc có chủ nhân còn không nhớ rõ, hỏi nó tâm pháp tu luyện có khi cũng nó cũng không biết. Thú, phần lớn là dựa vào bản năng để tu luyện linh lực.

Sờ bộ lông xù của Tuyết Hoa, hắn nói: “Tuyết Hoa, mỗi lần tu luyện ngươi đều dựa theo tâm pháp bây giờ, tốc độ trưởng thành của ngươi sẽ nhanh kinh người.”

“Ngao ô ~” Tuyết Hoa cười rất vui vẻ.

Hạ Lăng Vân tiếp tục nói: “Chỉ là thân hình ngươi quá nhỏ, ta lo lắng thân thể của ngươi không dung nạp được nhiều linh lực như vậy. Ngươi cần rèn luyện thân thể sau đó chịu tẩy gân thay tủy, sớm ngày biến hóa. Dùng hình người, kinh mạch trong thân thể ngươi khuếch trương rất nhiều, có thể tiến vào một cảnh giới tu luyện khác.”

“Ác ác.” Tuyết Hoa liên tục gật đầu, nàng ghê tởm làm hồ ly, nàng phải nhanh trở về làm người!

Lại hai ngày một đêm, cuối cùng Hạ Lăng Vân cũng đào được rễ chính lên, nó to tầm cánh tay của một đứa trẻ hai tuổi, rễ chùm rậm rạp, rễ dài nhất tầm bốn năm thước.

So với thời gian đào nhân sâm, được thảo khác thu thập đơn giản rất nhiều. Hắn trực tiếp đem linh thảo cùng bùn đất chung quanh đào lên rồi cất vào không gian trữ vật - vòng tay màu trắng bạc.

Ngồi bên dòng suối rửa tay Hạ Lăng Vân trầm nghĩ. Hắn tu vi cao thâm, vài ngày không ăn không uống, mấy ngày mấy đêm không ngủ sẽ không đặc biệt mệt mỏi.

Tuyết Hoa đứng ở chỗ nước nông, từ từ thanh tẩy chính mình rồi lợi dụng dòng nước rửa cái mông lại trở về. Nàng là cô gái thích sạch sẽ, cho dù là biến thành hồ ly. Nam thần cao khiết thần thánh như thế, nàng không thể để người khác nói hắn dưỡng một hồ ly bẩn thỉu.

6. Chương 6: Tiểu Hắc Bị Bắt Nạt

“Đã gần nửa tháng rồi.” Hạ Lăng Vân nói.

Gió thu nhẹ nhàng, ấm áp như lông vũ thổi vào mặt ôn nhu, triền miên. Nằm trong ngực của tiên quân, Tuyết Hoa mơ màng nhắm mắt nhìn sang. Trải qua một quá trình kiên trì, không ngừng nỗ lực chứng minh mình là một hồ ly biết giữ gìn vệ sinh sạch sẽ, Tuyết Hoa mới được tiên quân cho phép chui vào lòng ngủ.

” Một trăm năm trước, ta thu Thanh nhi làm đệ tử, dựa theo tiêu chuẩn của tu sĩ loài người, bây giờ hẳn là tam phẩm tu sĩ. Ta đã chỉ bảo hắn cách để phá vỡ bình cảnh còn hắn có thể đột phá được thì phải dựa vào tâm cảnh cùng cơ duyên của hắn.” Hạ Lăng Vân thấp giọng nói.

“Ngô.” Tuyết Hoa phát ra xấp xỉ với tiếng người. Mấy ngày nay nam thần thường xuyên nói cho nàng biết một ít tri thức về thế giới bên ngoài. Nàng biết thế giới này gọi Ngũ Nguyên đại lục, bốn bề là đại dương còn phía bên kia đại dương có gì thì không ai biết.

Năm vạn năm trước, ký tự đầu tiên xuất hiện trên đại lục. Trí tuệ của các giống loài ở đây có sự khác biệt so với Trái Đất

Trên đại lục này linh khí luôn tràn ngập nhưng chỉ một số cực ít con người và sinh vật năng cảm ứng được, chuyển hóa vào trong cơ thể. Những người như thế gọi là tu sĩ còn sinh vật có thể biến hóa là tinh linh, yêu quái.

Sau khi trải qua một thời gian dài nghiên cứu, tu sĩ đem linh khí phân thành năm loại linh lực thuộc tính bất đồng: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lấy đó để đặt tên cho đại lục là Ngũ Nguyên đại lục. Trải qua thêm một vạn năm phát triển nữa, các tu sĩ lại phát hiện ra linh căn cũng được phân thành các loại giống linh lực, đôi khi có cơ duyên sẽ xuất hiện biến dị linh căn, thường thấy nhất là ba loại biến dị linh căn có lõi, phong, băng.

Ngũ Nguyên đại lục phân thành: thể tục và Tu Tiên giới. Hiện giờ thể tục có ba cái quốc gia, Tu Tiên giới có hơn một trăm môn phái lớn nhỏ.

Hạ Lăng Vân ở Thiên Trụ sơn, bình nguyên phía đông nam đại lục. Ở khu vực bình nguyên, nhà thường xây trên núi cao, đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy đường chân trời nên gọi là núi chống trời. Nghe nói, mỗi khi Hoàng Đế ở thể tục thống nhất đại lục đều muốn đến Thiên Trụ sơn Phong Thiện, hướng thiên hạ công bố chiến tích vĩ đại của mình.

Thiên Trụ sơn có linh khí trời đất tụ hội tuy mật độ linh khí chỉ là bậc trung nhưng thể tục lại cho rằng mức ảnh hưởng ở Thiên Trụ sơn nói lên địa vị ở Tu Tiên giới, vì thế cứ một trăm năm, Tu Tiên giới đều tập trung ở giữa sườn núi của Thiên Trụ sơn trao đổi luận bàn.

Thiên Trụ sơn ở trong Thiên Linh môn, Thiên Linh môn không phải là môn phái có đệ tử nhiều nhất trong Ngũ Nguyên đại lục, càng không phải là môn phái có thể lực mạnh nhất nhưng là nơi có đệ tử thành tài cao nhất trong cái môn phái tu tiên.

Những đứa trẻ được Thiên Linh môn thu nhận làm đệ tử, chỉ cần có ý chí đủ mạnh thì tối thiểu cũng là nhất phẩm tu sĩ. Về sau cho dù tư chất của hần ngu dốt, không thể phá vỡ bình cảnh, tiến giai thì cũng có thể sống 200 năm...

Những câu chuyện Hạ Lăng Vân kể khiến Tuyết Hoa càng thêm hứng thú với thế giới bên ngoài. Nàng cười híp mắt hỏi: "Nam thần, người sẽ mang ta đi đâu chơi? Ta vừa đáng yêu vừa hiểu chuyện, người đưa ta ra ngoài sẽ không mất mặt."

Đang kể đến đặc sản của Thiên Trụ Sơn, Hạ Lăng Vân vuốt ve tiểu linh hồ trong vạt áo của mình, mỉm cười nói: "Người muốn ăn long dải quả không? Ta nhớ là trong núi có mấy cây long dải quả sắp tiến vào thời kỳ trưởng thành, khi về ta lấy cho người ăn."

"Thật là ông nói gà bà nói vịt nha" Tuyết Hoa cảm thấy thật bất đắc dĩ.

"Sao người không muốn ăn? Long dải quả là linh quả, ăn xong sẽ hấp thu toàn bộ thu linh khí trong đó, chuyển hóa thành linh lực tương đương với linh lực nhất phẩm tu sĩ tu luyện 30 năm."

Hạ Lăng Vân khẽ nở nụ cười, "Thật là một tiểu tử không thức thời."

Là linh quả nha!

Tuyết Hoa không khỏi miệng chép miệng vài cái. Chết tiệt, lại là bản năng của hồ ly, nàng biết được long dải quả là linh quả liền chảy nước miếng.

Hạ Lăng Vân nhìn, đột nhiên cảm giác buồn cười. Nó giống như một đứa nhỏ, phản ứng vô cùng trực tiếp.

Đột nhiên, hần khẽ ngẩng đầu, cảm ứng một chút, nói:

- Thanh nhi trở lại.

Lời của hần dứt chưa dứt một lát, Cảnh Thanh Viễn đã bay tới, trực tiếp nhảy xuống từ trên phi kiếm xuống, hào hứng ôm quyền nói: "Sư phụ, ta đã trở về."

Hạ Lăng Vân khẽ vuốt cằm, "Đó là Hắc lang kia?"

Linh trí của Hắc lang không nhỏ, tại thời điểm săn bắt Tuyết Hoa cũng không có xuất toàn lực mà chỉ trên đùa.

"Vâng." Cảnh Thanh Viễn đưa tay hướng phía sau, phi kiếm đang lơ lửng giữa không trung tự động bay tới tay hần. Hần cầm phi kiếm dắt vào hông.

“Sau khi người ký khế ước linh sủng thành công, cảm giác với Hắc Lang kia như thế nào?” Hạ Lăng Vân dò hỏi, hắn chưa từng có linh sủng, lần duy nhất là ký khế ước với Tuyết Hoa thế nhưng thất bại.

“Nó chỉ là một Lang vương cao ngạo bởi vì thống lĩnh bầy sói quá lâu cảm thấy nhàm chán nên liền rời đi bầy sói tự mình tu luyện.” Cảnh Thanh Viễn nói tiếp “Ban đầu, nó không chịu làm linh sủng của con, con bèn không ngừng đuổi theo nó, chọc giận nó, ép nó cùng con chiến đấu. Mỗi lần chiến đấu đều là con thắng, nó không có biện pháp, đành phải cùng con ký.” Nói tới đây, hắn lại đắc ý

Những linh sủng trời sinh thích thân cận người thì rất ít, phần lớn linh sủng vẫn là cần dùng vũ lực mài bớt ngạo khí, dùng kiên nhẫn cùng ôn nhu nuôi dưỡng chúng nó đến khi có cảm tình mới ký khế ước linh sủng.

Sau khi ký khế ước linh sủng, chủ sủng tâm linh tương thông, trao đổi bồi dưỡng cảm tình càng dễ dàng hơn. Bởi vì linh sủng hiểu ký khế ước là khiến chính mình vừa bị trói buộc nhưng cũng có lợi ích, sẽ dần chấp nhận làm linh sủng. Về phần cảm tình, nếu như chủ nhân đối linh sủng có một phần yêu, linh sủng đối chủ nhân chính là năm đến mười phần yêu.

“Nó có bị thương không? Nếu như không cần thiết dưỡng thương người liền đưa ra cho ta nhìn xem.” Hạ Lăng Vân nói.

Hắc lang ghé tởm kia đã bị đồ đệ của nam thần thu làm linh sủng? Ha ha, thật thú vị. Nhanh lên mang ra làm cho chúng ta nhìn xem.

Tuyết Hoa có chút hả hê nghĩ, vội vàng ngược nhìn Cảnh Thanh Viễn. Cảnh Thanh Viễn là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi dung mạo trẻ trung, đỉnh đầu buộc đuôi ngựa, khuôn mặt anh tuấn rạng rỡ như ánh nắng rất soái khí, khi cười lộ lên sẽ lộ ra hai hàm răng trắng nõn. Hắn mặc trang phục màu xanh, trang phục có mấy chỗ có vết bẩn cùng vết rách, có lẽ là kết quả cùng Hắc lang chiến đấu.

“Tiểu Hắc.” Cảnh Thanh Viễn lớn tiếng kêu lên. Trước mặt bọn họ đột nhiên xuất hiện một đoàn linh quang màu xanh, sau đó một Hắc Lang khí vũ hiên ngang xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tuyết Hoa đang được Hạ Lăng Vân ôm, từ trên cao nhìn xuống, nàng lộ đầu ra cười ha ha. Nàng đã hiểu được thế nào là khế ước linh sủng, Hắc lang ngày hôm qua muốn săn bắn nàng, bây giờ trở thành linh sủng, bị người khác khống chế.

“Ngao ô –” Hắc lang nhận ra Tuyết Hoa, hướng tới phía nàng nhe răng trợn mắt gào thét, lộ ra tư thế uy hiếp cảnh cáo. Nếu không phải khi đó nó muốn trêu đùa tiểu hồ ly thì đã sớm ăn luôn.

“Tiểu Hắc, Tiểu Bạch là sủng vật mà sư phụ ta dưỡng, người không thể bắt nạt nó. Sư phụ ta vô cùng cường đại, nếu như người làm tổn thương Tiểu Bạch, hắn tuyệt đối không tha người.” Cảnh Thanh Viễn đưa tay vuốt ve bộ lông hơi dựng lên của Hắc lang, cố gắng trấn an cảm xúc của nó.

Ai là Tiểu Bạch? Người mới là Tiểu Bạch, cả nhà người đều là Tiểu Bạch!

Tuyết Hoa hướng về phía Cảnh Thanh Viễn bắt mắt nhe răng trợn mắt làm mặt quỷ.

“Thanh nhi, nó gọi là Tuyết Hoa, không phải Tiểu Bạch.” Nhìn ra Tuyết Hoa không thích bị gọi Tiểu Bạch, Hạ Lăng Vân liền uốn nắn đồ đệ đồng thời vuốt ve bộ lông mềm mại của Tuyết Hoa.

Đầu óc có đôi chút quên, ở thời điểm sư phụ đặt tên cho tiểu linh hồ, Cảnh Thanh Viễn chỉ tập trung ở trên người Hắc lang đang nhanh chóng chạy trốn, chỉ biết sư phụ đặt tên cho tiểu linh hồ dựa vào màu sắc bộ lông, hắn cảm thấy hắn là Tiểu Bạch nên hắn cho hắn linh sủng đặt tên Tiểu Hắc.

“Tuyết Hoa? Vẫn là sư phụ đặt tên vẫn nhả thoát tục. Tiểu Hắc cái tên này con cũng thấy không dễ nghe hay là sư phụ cũng đặt cho Tiểu Hắc một cái tên?”

Hắn vuốt ve đầu Hắc lang, “Sư phụ là tiên quân, tài trí, học phú hơn người, hơn nữa lực lượng của hắn so với ta mạnh gấp nhiều lần. Ta xin sư phụ sửa cho người một cái tên ưu nhã dễ nghe nhé?” Động vật chỉ tôn trọng lực lượng nên hắn cố ý cường điệu lực lượng của sư phụ có bao nhiêu lợi hại.

Hắn nói xong, Hắc lang hiểu được ý tứ hắn, liền gật gật đầu.

Thấy Hắc lang cũng đồng ý, Hạ Lăng Phong đưa tay chạm vào đầu của nó cảm ứng linh căn thể chất, sau đó hỏi: “Cái tên Mặc Phong thể nào? Nó là phong thủy song linh căn, chủ tu là Phong Linh căn, tu vi tương đương với tu vi của tam phẩm tu sĩ nhân loại.”

Mỗi khi tu vi tăng lên một phẩm cấp, lực lượng liền cường đại gấp mấy lần nên nhị phẩm Tuyết Hoa đổi mặt với sự trêu đùa Hắc lang hoàn toàn không có năng lực phản kích.

Nếu như họ không xuất hiện, Hắc lang chơi chán sẽ đem Tuyết Hoa ăn luôn. Trong cơ thể sinh vật ẩn chứa rất nhiều linh lực cho nên đối với tinh linh, yêu quái còn chưa biến hóa, đạt được nhân tính, sẽ theo bản năng thôn phệ linh lực có trong cơ thể tinh linh, yêu quái khác.

Tu sĩ cũng đi săn giết tinh linh, yêu quái, lợi dụng Tinh Nguyên cùng linh lực có trong máu thịt của bọn chúng để luyện đan luyện pháp khí, giống vậy, tinh linh, yêu quái cũng công kích tu sĩ, ăn máu thịt của tu sĩ huyết, hấp thu linh lực ở trong.

Tu sĩ nhân loại cùng tinh linh yêu quái là đối địch, chỉ có linh sủng mới có thể cùng tu sĩ nhân loại chung sống hòa bình; đa số tinh linh thảo mộc hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, chỉ cần có thể biến hóa, có ý thức tương đối hoàn chỉnh, chính đạo tu sĩ sẽ không đem chế được liệu liệu, bởi vì như thế thương thiên hại lý.

“Mặc Phong, tên này hay.” Cảnh Thanh Viễn đối với sự phụ vô cùng sùng bái nói.

Nếu chủ nhân cảm thấy cái tên này hay thì lấy cái tên này.

Tiểu Hắc, dùng tên này còn tốt hơn!

Muốn trả thù nó một chút, Tuyết Hoa há miệng, cố gắng phát âm: “Yêu... yêu... Uống, hạ nga... Uống, tiểu... Hắc... Tiểu... Hắc...” Lặp lại nói nhiều lần, nàng rốt cuộc phát ra cùng âm thanh giống cách phát âm Tiểu Hắc.

“Hóa ra hồ ly đang học cách con người nói chuyện?” Cảnh Thanh Viễn khiếp sợ nói. Ngay từ đầu hắn không nhìn thuận mắt tiểu linh hồ thể nhưng nó lại có bản lãnh như vậy.

“Hồ ly vốn chính là một động vật am hiểu tiếng động vật khác.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, vỗ nhẹ nhẹ đầu Tuyết Hoa.

Hóa ra nó thích bắt nạt Hắc lang. Lòng dạ hẹp hòi thế sao? Hắn càng ngày càng cảm thấy nếu bây giờ Tuyết Hoa biến hóa, nhất định là một tiểu nữ hài bảy tám tuổi yêu đáng yêu, hay làm nũng.

7. Chương 7: Dùng Tẩy Tủy Đan

Thực lực của tam phẩm tu sĩ ở thể tục có thể giả thần giả quỷ lừa gạt người nhưng ở Tu Tiên giới chỉ là một tu sĩ bình thường, bất kỳ lúc nào cũng có thể trở thành con mồi cho yêu quái cấp cao nên Hạ Lăng Vân không thể không dẫn đồ đệ Cảnh Thanh Viễn thử luyện kiếm tìm kiếm linh sủng.

Linh sủng là bạn gắn bó lâu dài với tu sĩ, tâm linh câu thông, thậm chí so chọn lựa bạn hữu song tu còn quan trọng hơn.

Cảnh Thanh Viễn kén cá chọn canh, linh thú quá lợi hại hắn không hàng phục được, quá phổ thông hắn lại chướng mắt. Ba năm qua, Hạ Lăng Vân cùng hắn đi qua Long Đàm cốc, rừng vạn thú, đầm lầy U Minh,... đến khi tới Hằng Cổ Quần Sơn, hắn cuối cùng cũng chọn được, đánh bại được Hắc Lang vương.

Nhìn Cảnh Thanh Viễn cùng Hắc Lang vương ở bên dòng suối nghịch nước, Hạ Lăng Vân thấy vừa vui mừng vừa buồn bã. Một tam phẩm tu sĩ, một tam phẩm linh sủng, chỉ cần bọn họ vượt qua tâm ma hợp kỳ sẽ càng ngày càng ăn ý; chỉ cần không chủ động đi địa phương nguy hiểm, Thanh nhi cơ bản sẽ không có quá nhiều nguy hiểm, người làm sự phụ như hắn nên buông tay rồi.

“Oa ô ~~” Tuyết Hoa cảm thấy nam thầnôm chính mình có cảm xúc có chút suy sụp, liền quay đầu hướng tới hắn thấp giọng kêu một chút, dùng mũi thân mật cọ cọ hắn ngực.

Hạ Lăng Vân cúi đầu nhìn xem, sờ đầu nó, “Thanh nhi đi rồi ta còn có người.” Không ký linh sủng khế ước, không thể tiến hành trao đổi ý niệm với linh sủng, quá trình bồi dưỡng so Thanh nhi càng khó khăn, cũng càng có thú.

Hắc Lang Mặc Phong đói bụng, nó đi ra ngoài săn bắn, Tuyết Hoacũng đói đi tới bên dòng suối bắt cá. Nàng dùng móng vuốt mổ bụng, vứt nội tạng, sau đó mạnh ra suối rửa vết máu rồi đem cá đặt ở trên tảng đá sạch sẽ phóng thích ngọn lửa nướng cá. Ngồi cùng sư phụ ăn bánh Cảnh Thanh Viên có vẻ mặt kinh hãi.

“Sư phụ, người quá chỉ bảo sủng vật.” Hắc thành kính nói. Hắc chưa đến một trăm tuổi đã là tam phẩm tu sĩ, phần lớn là do sư phụ chỉ bảo nghiêm túc.

Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói: “Từ đầu nó đã tự biết làm rồi.”

Nha!

Cảnh Thanh Viên không dám tin. Hồ ly vẫn ăn cá như vậy sao? Sao hắc chưa từng biết?

“Thanh nhi, người có Tẩy Tủy đan dùng cho linh thú không?” Hạ Lăng Vân hỏi. Kỳ thật dùng Tẩy Tủy đan của tu sĩ, động vật cũng có thể ăn nhưng tác dụng không nhằm vào thể chất linh thú.

“Ta có một hồ lô Tẩy Tủy đan cho linh thú.” Cảnh Thanh Viên trả lời.

Tu sĩ cũng ăn ngũ cốc hoa màu, tu sĩ tu luyện cần các loại đan dược pháp khí phụ trợ. Sư môn cung cấp đan dược cho đệ tử mới tu luyện đều là đan dược do đồng môn đệ tử luyện chế. Về phần đan dược đặc biệt, phải tự mình đi thu thập nguyên vật liệu nhờ luyện đan sư luyện đan hoặc là cùng người khác giao dịch. Hắc dùng một gốc thượng phẩm linh chi cùng hai khối linh thạch thô đổi một hồ lô Tẩy Tủy đan dùng cho linh thú.

“Cho ta mấy viên, ta đã hứa với Tuyết Hoa.” Hạ Lăng Vân nói. Hàng trung phẩm không bằng hàng thượng phẩm, luyện chế Tẩy Tủy đan thượng phẩm cần dược liệu tốt hơn trung phẩm nhiều cho nên không phải tu sĩ nào đều có cao cấp Tẩy Tủy đan đưa cho linh sủng tẩy cân phạt tủy đi vụ tồn tinh.

“Vâng.” Cảnh Thanh Viên lấy túi Càn Khôn từ bên hông ra một hồ lô: “Sư phụ, ta có một hồ lô, người lấy nhiều chút.” Hắc từ khi chưa có ký ức, sư phụ đã ở bên, hướng dẫn hắc tu luyện, sau khi hắc trưởng thành cần đan dược gì, đều là sư phụ ra ngoài lấy trở về.

Hạ Lăng Vân khẽ vuốt cằm, khẽ phát một cái, hơn mười viên đan dược trong tay Cảnh Thanh Viên kia liền biến mất. Sư phụ như cha con, hắc nuôi Thanh nhi hơn mười năm, chỉ bảo hắc gần một trăm năm, Thanh nhi thành kính hiếu kính hắc liền thu nhận.

“Tu sĩ rất ít đến Hằng Cổ Quần Sơn Liên cho nên nơi này có rất nhiều thiên địa chí bảo. Ta ở lại nửa tháng nữa, thu thập một ít dược liệu rồi trở về.” Hạ Lăng Vân nói. Hắc quyết định dưỡng Tuyết Hoa, phải bắt đầu chuẩn bị các loại đan dược.

“Vâng, sư phụ.” Cảnh Thanh Viên rất cao hứng nói. Sư phụ là tiên quân, hắc có thể phóng ý thức ra ngoài cảm thụ chung quanh sự dao động của linh khí, rất dễ dàng phát hiện thảo dược.

Ăn xong hai con cá, Tuyết Hoa đến bên dòng suối thanh tẩy chính mình, xác định trên người mình rất sạch sẽ mới đi tới bên người Hạ Lăng Vân.

Nó cả người ướt sũng chạy tới, Hạ Lăng Vân rất tự nhiên xuất ra khu thủy thuật, đem bộ lông của nàng làm khô.

Bộ lông ngay lập tức khô mát, Tuyết Hoa lập tức chui vào trong ngực hắc, hạnh phúc cuộn thành một tư thế thoải mái bắt đầu ngủ gật.

Thời gian hồ ly và người nghỉ ngơi hoàn toàn tương phản, nàng muốn ở bên Hạ Lăng Vân, bắt đầu cố gắng điều chỉnh nghỉ ngơi thời gian. Có điều hồ ly là động vật sống về đêm, nàng muốn thay đổi không phải dễ dàng như vậy cho nên ban ngày cố gắng vận động chút sau đó buổi tối tu luyện trong chốc lát rồi nằm xuống, ép bản thân ngủ.

“Sư phụ, đối với Tuyết Hoa rất chiều cổ.” Cảnh Thanh Viễn nhìn nói. Sư phụ cùng tiểu linh hồ giống như đã ký khắc ước linh sủng, có thể cảm ứng lẫn nhau.

“Nó vô cùng thông minh.” Hạ Lăng Vân tán dương, bàn tay vuốt ve Tuyết Hoa, thật ấm áp mềm mại, phẳng phát đem nó trở thành trẻ nhỏ.

Thật tưởng niệm biểu cảm sư phụ hiền lành và cưng chiều của sư phụ. Sau khi hấn 10 tuổi, sư phụ thanh lãnh nghiêm nghị không đối xử với hấn như thế nữa.

Trăng tròn treo cao, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống nhân gian, rừng rậm u ám phẳng phát phủ thêm một tầng lụa mỏng màu bạc trắng. Đây là nguyệt chi tinh hoa cũng là linh khí Tinh Linh yêu quái dễ dàng nhất hấp thu nhất, rất nhiều tinh linh, yêu quái tu vi đạt tới trình độ nhất định sẽ ở đêm trăng tròn tiến hành lần đầu tiên biến hóa.

Ẩn Tủy Tủy đan, Tuyết Hoa cùng Mặc Phong đứng bên mỗi chủ nhân đối mặt ánh trăng giữa đầu, hai mắt khép hờ, chủ động hấp thu nguyệt chi tinh hoa cùng thiên địa linh khí (lần này, bởi vì có hai tu sĩ đều đứng trước mặt xem, Tuyết Hoa không dám sử dụng thần khí).

Linh khí sạch sẽ thuần khiết cùng với nhịp hô hấp một lần lại tiến vào trong cơ thể, thay thế trọc khí. Nguyệt chi tinh hoa cùng thiên địa linh khí hóa thành linh lực ở trong cơ thể tuần hoàn vận hành mà hai linh sủng đã ăn Tủy Tủy đan bắt đầu hóa thành nhiệt lưu phân tán vào mạch máu, lục phủ ngũ tạng. Dần dần, chúng cảm giác có cái gì đó từ trong cơ thể xói mòn.

Quá trình kia trôi qua một nửa, bộ lông trắng tinh của Tuyết Hoa thấm đẫm mồ hôi màu tro đen, mơ hồ phát ra mùi hôi.

Bởi vì Hạ Lăng Vân giải thích chi tiết với nàng về tác dụng của Tủy Tủy đan, Tuyết Hoa không khẩn trương mà tiếp tục tu luyện, mặc kệ mồ hôi. Mặc Phong cùng Cảnh Thanh Viễn có thể trao đổi ý niệm, cũng hiểu rất nhanh linh được chủ nhân cho nó ăn có tác dụng gì.

Ông ọc ông ọc.

Tuyết Hoa cảm thấy vùng bụng ẩn ẩn đau hơn nữa càng tu luyện càng đau, nhịn không được, vội vàng vận hành linh khí nhét vào đan điền, sau đó chạy nhanh tới đằng sau một gốc cây phía xa.

Mặc Phong và nàng tình huống không khác nhau lắm, nhưng nó ở ngay tại chỗ giạng hai chân sau ra bắt đầu đại tiện.

“Beep beep beep.” Một mùi hôi thối làm người ta buồn nôn nháy mắt tràn ra.

Hạ Lăng Vân cùng Cảnh Thanh Viễn biết lần đầu ăn Tủy Tủy đan linh sủng đều có loại tình huống này, đã sớm đứng ở đầu gió.

“Đây là sự khác biệt giữa linh trí cao cùng linh trí thấp sao?” Cảnh Thanh Viễn lấp bắp nói. Mặc Phong là trước mặt mọi người phóng thích độc tố, dơ bẩn tồn tại trong cơ thể hơn hai trăm năm mà hoàn toàn không mất tự nhiên; Tuyết Hoa là nín nhịn trốn đi phóng thích, giống như nhận đến qua sự giáo dục của nhân loại nhiều năm.

“Việc này không liên quan đến linh trí cao thấp.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh an ủi, “Tuyết Hoa đã quên mất, nó cũng không biết mình đã từng có chủ nhân chưa. Ta phỏng đoán trước đây nó từng có nữ tu sĩ chỉ bảo.” Đại khái cũng chỉ nữ tu sĩ cẩn thận mới có thể chỉ bảo linh sủng làm như vậy, “Hóa ra là như vậy. Nó đã quên, kỳ thật nội tâm vẫn tưởng niệm chủ nhân cho nên mặc dù thích sư phụ cũng không muốn làm linh sủng của người.” Cảnh Thanh Viễn đột nhiên hiểu ra, có linh thú trung thành với chủ nhân, có linh thú sẽ không vì có chủ nhân mới sẽ quên chủ nhân cũ. Tuyết Hoa cũng coi là linh sủng hai mặt, sư phụ vì nó tồn tâm huyết có đáng giá không?

Phóng thích dơ bẩn tích tụ trong cơ thể nhiều năm, Tuyết Hoa xấu hổ, quay người, dùng chân sau đào đất đem dơ bẩn vùi lấp sau đó cũng không chạy về phía Hạ Lăng Vân mà chạy thẳng tới dòng suối, bỏ nhào

vào chỗ nước nông ra sức thanh tẩy thân mình.

Ánh trăng sáng tỏ sáng ngời, khả năng nhìn ban đêm của nàng cũng được tăng cường. Một luồng màu tro đen giống loài từ chính bộ lông của mình trôi ra, đem nước suối sạch sẽ trở nên bẩn.

Tẩy Tủy đan đem dơ bẩn trong cơ thể thanh lọc nha, hi vọng nam thần thường xuyên cho nàng ăn Tẩy Tủy đan, làm cho nàng thanh sạch, không còn mùi hồ ly.

Cảnh Thanh Viễn dẫn Mặc Phong tới bên dòng suối, nhìn thấy thân ảnh Tuyết Hoa ở chỗ nước nông không ngừng vịn vẹo, đưa móng vuốt ra sau lưng, nhất thời vui vẻ: “Sư phụ, linh sủng của người cũng quá sạch sẽ.”

Nếu không có hấn ngăn cản, Mặc Phong sẽ dùng đầu lưỡi vệ sinh bộ lông cùng hạ thân.

Nhìn Tuyết Hoa đang khó khăn làm sạch bộ lông, Hạ Lăng Vân cuộn tay áo lên, nói, “Lại đây, ta giúp người tắm.” Hấn lại nói với Cảnh Thanh Viễn “Người về phía hạ du đi. Dù sao Tuyết Hoa đã tắm một lần.”

“vâng, sư phụ.” Cảnh Thanh Viễn lập tức nói, dẫn Hắc Lang đi về phía hạ du.

Đi tới hay là không đi tới?

Vì bản thân là giống cái nên Tuyết Hoa đứng trong nước rồi rắm.

“Lại đây.” Hạ Lăng Vân bắt lấy tiểu linh hồ, lấy ra xà bông thơm từ vòng tay Càn Khôn bắt đầu cho nàng bôi khắp thân mình, đào lỗ tai, xoa bóp da lông.

A, nơi này không được!

Tuyết Hoa đột nhiên dùng sức kẹp chặt hai cái chân sau. Nàng là nữ nha!

“Chớ lộn xộn, bằng không rửa không sạch sẽ.” Hạ Lăng Vân mạnh mẽ gỡ hai chân tiểu linh hồ, đem bụng của nàng rửa vài lần.

Linh thú được tu sĩ loài người nuôi dưỡng sẽ được ăn trường kỳ Tẩy Tủy đan thay đổi thể chất, bản thân sẽ sinh ra xú khí, tuyến túi hậu môn nhanh chóng thoái hóa cho tới hoàn toàn biến mất cho nên mùi hôi thối là phương pháp phân biệt hồ ly linh sủng cùng hoang đại linh hồ trực tiếp nhất. Tuyết Hoa nếu còn tuyến túi, rất có khả năng chủ nhân cũng không thuần dưỡng nó bao lâu, thiên thọ hết rồi, nó lại biến thành hoang đại linh hồ.

Ngao ô ~ nam thần, trong sạch của ta bị người...

Tuyết Hoa ngao ngao kêu, không biết mình nên cao hứng khi bị nam thần chiếm tiện nghi hay là nên cảm động nam thần không ghét bỏ nàng là một hồ ly bẩn rửa cái mông cho nàng?

8. Chương 8: Gặp Định Thủ Tương Lai

“Không được làm hỏng lớp vỏ của hoàng tinh, phải đào thật cẩn thận.” Hạ Lăng Vân nhắc nhở, ngồi bên cạnh tiểu linh hồ.

“Ngao.” Tuyết Hoa thận trọng điều khiển móng vuốt bới bùn đất, mất nửa ngày đào được một gốc hoàng tinh ngàn năm.

Hạ Lăng Vân thấy cách đào cỏ dại của Tuyết Hoa gần giống cách hấn đào thảo dược nên cho rằng nàng học theo hấn, bèn dạy cho nàng cách đào rồi cho nàng thử với một gốc hoàng tinh ngàn năm làm.

Thấy nàng có thể đào hoàn hảo gốc hoàng tinh đó ra mới yên tâm cho phép đào một vài loại thảo dược thông thường còn bản thân thì chú tâm đào người sâm

Hạ Lăng Vân phóng thần thức của hấn ra ngoài tìm kiếm những nơi ngưng tụ linh khí, phân loại mật độ linh khí để xác định xem có thể xuất hiện thảo dược không rồi mới quyết định đi hái. Khu vực trung tâm

rừng rậm của dãy núi Hằng Cổ có nhiều linh thảo linh thú. Hắn phát hiện ở đây có nhiều loại dược thảo luyện đan thông thường, thi thoảng còn có vài loại quý hiếm như thủ kỳ diệp, thủ kỳ hoa,...

Phần lớn linh thảo thường đào được cả gốc lẫn rễ để di chuyển đến được viên của Thiên Linh môn để nuôi trồng, nhân lên. Số ít thảo dược khác thì giống nhân sâm, đào lên vừa mất nhiều công sức vừa tốn thời gian, mỗi khi gặp loại cây khó chơi thế, Tuyết Hoa dùng móng vuốt bới đất, giúp đỡ Hạ Lăng Vân đào thảo dược. Thật ra nàng tự hiểu được chính mình và tiên quân không có quan hệ gì rõ ràng để tiên quân phải chiều cố lại không thích ăn uống trực nên cố gắng lao động để báo đáp lại phần nào.

Không ngờ là sủng vật còn có thể thông minh đến mức này nha!

Cảnh Thanh Viễn nhìn lại linh sủng của mình, Mặc Phong có thân hình to lớn, các chi rắn chắc nhiều sức mạnh, hình dạng thể hợp với những việc cần bạo lực như chiến đấu hơn. Nếu ra lệnh cho nó làm công việc đòi hỏi tỉ mỉ và tinh tế như đào thảo dược kia chắc chắn là không thể.

Nửa tháng sau, Hạ Lăng Vân dừng việc đào thảo dược, linh thảo thu hoạch khá nhiều. Có lẽ trong 30 năm nữa, Thiên Linh môn không cần quá chú trọng việc ra ngoài hái thuốc. Hạ Lăng Vân giết chết rồi đóng băng ba con tứ phẩm linh thú cất vào Vòng tay Càn Khôn rồi tuyên bố cần phải trở về.

Đối với tu sĩ, chém giết linh thú là một việc hết sức bình thường, nó giống như việc con người săn thú bình thường thì tu sĩ đương nhiên phải linh thú. Hạ Lăng Vân là tu sĩ, giết vài linh thú là chuyện bình thường nhưng lại khiến Tuyết Hoa và Mặc Phong sợ hãi. Ý nghĩ một ngày nào đó bản thân cũng có thể bị giết như thể để lấy máu thịt làm hai tân linh sủng sợ hãi. Hắc Lang vương Mặc Phong sớm chẳng còn thấy cái gọi là uy vũ nữa, cúp đuôi trốn phía sau Cảnh Thanh Viễn, Tuyết Hoa cũng thấy sờn tóc gáy, nhắc chân xê dịch lại gần Cảnh Thanh Viễn.

Trong mắt loài người, ngoại tộc không hề đáng giá! Tu sĩ loài người trước nay không bao giờ thương xót linh thú chỉ trừ khi chúng là linh sủng!

Nếu khi đó hắn không chê nàng tu vi thấp, không được mấy máu thịt lại thấy nàng đáng yêu, nói không chừng cũng đem đi làm dược liệu luyện đan, chung quy trong mắt hắn, nàng chỉ là một nhị phẩm tiểu hồ ly.

Tuyết Hoa bỗng nhiên cảm thấy nếu mình không thể khiến cho nam thần yêu thương như thịt ở đầu tim thì sẽ có ngày mình tang thân trong lò luyện đan thôi.

Sau khi cất ba con linh thú vào vòng Càn Khôn, Hạ Lăng Vân quay người tìm kiếm linh sủng, thấy Tuyết Hoa nao núng đứng ở một bên, đôi mắt nâu đen tràn ngập cảnh giác. Linh sủng của đồ đệ mình có bộ dạng như chó nhà có tang, trốn phía sau đồ đệ.

(1)Thỏ tử hồ bi, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, hành vi của mình đã dọa sợ hai linh sủng có linh tính cao rồi.

“Tuyết Hoa, lại đây.” Hắn ôn nhu kêu lên, khom lưng đưa tay về phía Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa ngoảnh đầu nhỏ nghĩ nghĩ, cất bước chân ngắn chạy về phía hắn. Sau này có trở thành có bị giết thì sao, ai mà chả chết nhưng nàng không muốn tiếp tục sống cuộc sống của một động vật hoang dã nữa, ngày ngày phải cùng những động vật khác cạnh tranh, sống cuộc sống phập phồng lo sợ.

Tiên quân là một núi dựa vững chắc, dù nguy hiểm, nàng vẫn muốn ôm một ít. Nàng sẽ lợi dụng thần khí (đồ nhái) nhanh chóng tu hành, trở nên cường đại, biến hóa thành người, có được năng lực tự vệ.

“Đừng sợ, nếu ta quyết định dưỡng ngươi, ta sẽ coi ngươi như linh sủng để bồi dưỡng.” Hạ Lăng Vân khẽ cười dỗ nó. Đa số tu sĩ loài người đều coi linh sủng như người bạn cả đời còn hắn sẽ coi nó như một nữ đệ tử để bồi dưỡng, trước tiên trợ giúp nó biến hóa rồi chính thức thu nó làm đệ tử.

“Oa ô ~” Tuyết Hoa nhẹ nhàng kêu, vươn ra đầu lưỡi phản hồng liếm láp ngón tay thon dài của hắn.

Đem Tuyết Hoa ôm trong lòng, Hạ Lăng Vân nói, “Thanh nhi, cất Mặc Phong đi, chúng ta rời Hằng Cổ Quần Sơn.”

“Vâng, sư phụ.” Cảnh Thanh Viễn lên tiếng trả lời “Mặc Phong, ngươi trở lại không gian linh sủng đi ngủ đi.”

Mặc Phong chưa tỉnh hồn, nghe vậy thân thể lập tức một cái bóng nhàn nhạt biến mất ở trong không khí. Không gian linh sủng.

Tuyết Hoa khiếp sợ nhìn một màn trước mắt, lại là một điều mới nha.

Cảnh Thanh Viễn dầm lên phi kiếm bay vọt mà lên, Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa bay đến giữa không trung, phân biệt phương hướng rồi nhắm hướng đông bắc bay đi. Hằng Cổ Quần Sơn ở vùng Tây Nam của Ngũ Nguyên đại lục còn Thiên Trụ sơn ở phía đông khu vực bình nguyên.

Mặc dù bây giờ mới là đầu thu nhưng trên cao gió lạnh. Hạ Lăng Vân mặc áo dài tương đối đơn bạc nhưng không cảm thấy rét. Tuyết Hoa nằm trong lòng hắn, trên người có bộ lông mềm mại xoa tung cũng không cảm thấy lạnh, chỉ là gió quá lớn, khiến nàng không thể mở mắt ra.

Nếu không thể nhìn thấy cái gì thì đi ngủ thôi.

Nàng nghĩ như vậy, liền thuận lý thành chương lui vào trong lòng Hạ Lăng Vân ngủ.

Thiên hạ vẫn truyền miệng tiên nhân ngày đi ngàn dặm không hoàn toàn phóng đại nhưng chỉ có cửu phẩm tiên tôn mới có khả năng làm được. Thất phẩm tiên quân Hạ Lăng Vân trước mắt vẫn không thể.

Tuyết Hoa tỉnh giấc, nhận ra chính mình đang ở trên bàn nằm trên một đệm mềm mại, Hạ Lăng Vân ngồi bên cạnh bàn, trước mặt có hơn mười người, phần lớn bọn họ đều nắm trẻ nhỏ.

“Người đã tỉnh?” Nhận thấy tiểu linh hồ tỉnh, Hạ Lăng Vân nói, “Đây là chân núi phía đông Hằng Cổ Quần Sơn chỗ này là một thôn trang nhỏ. Chúng ta đang ở nhờ nhà thôn trưởng.”

Ở Ngũ Nguyên đại lục, trong cơ thể có linh căn có thể hấp thu linh khí tu luyện vô cùng thừa thớt, tuyệt đại đa số là sinh vật phổ thông. Ở Hằng Cổ Quần Sơn, chủ yếu là con người sống cùng động vật thông thường. Tu sĩ loài người, tinh linh yêu quái đối với bọn họ vô cùng xa vời, có khi là cả đời chưa từng gặp.

Sống ở núi thì phải dựa vào núi, thôn dân ở đây dựa vào săn thú hái thuốc mà sống, ngẫu nhiên sẽ có tu sĩ luyện đan đến tìm những nguyên vật liệu giàu linh khí làm thuốc, thường là tìm linh thảo đặc biệt, không thể thay thế cho nên thỉnh thoảng sẽ đệ tử ngoại môn tới thu mua được liệu.

Khí chất giữa tu sĩ và người thường không giống nhau, trong môn phái, đệ tử ngoại môn không có gì nổi bật nhưng khi đối mặt người thường cũng có một loại cảm giác về sự ưu việt, thôn dân thấy phong thái siêu phàm thoát tục của quý nhân đều đem hết khả năng để chiêu đãi. Ban đêm, sư đồ Hạ Lăng Vân đáp xuống cổng thôn, thôn dân đang nấu cơm ào ào ra khỏi cửa nhà nghênh đón.

Hạ Lăng Vân nói thẳng hắn muốn ở tạm một đêm, thôn trưởng lập tức mời hai sư đồ đi nhà hắn làm khách, nhắc nhở thê tử đem phòng ở bên trái thu thập sạch sẽ, trải đệm giường sạch sẽ.

Khó có dịp quý nhân tu tiên đi qua, thôn trưởng bị thôn dân vây quanh lú rú. Thôn trưởng không có cách nào, đành phải tiến vào giải thích với Hạ Lăng Vân.

Phần lớn linh căn di truyền từ cha mẹ nhưng phu thê bình thường cũng có thể sinh hạ đứa trẻ có linh căn. Xuất thân từ thế gia tu tiên đứa trẻ tự nhiên là từ tám bé đã được trắc linh căn, bắt đầu tu luyện, nhưng nếu được sinh ra ở gia đình người thường thì không may mắn thế, đứa trẻ có linh căn hay không, có thể tu luyện không đều không biết.

Tu sĩ đại biểu cho cao quý, thần bí, cường đại, trường sinh bất lão, người thường mong con của mình có tư chất tu luyện, tương lai trở thành tu sĩ. Chỉ là họ không thể kiểm tra linh căn cho con nên chỉ cần có tu sĩ xuất hiện ở chung quanh, có dáng vẻ ôn hòa dễ thân, đều nghĩ cách thỉnh cầu đối phương kiểm tra linh căn cho con mình.

Người có khả năng kiểm tra linh căn cho người khác chỉ ít phải là tứ phẩm linh lực!

Hạ Lăng Vân hiểu khát vọng thôn dân hơn nữa hắn đã kiểm tra linh căn rất nhiều lần, liền gật đầu đồng ý, xem như là hồi báo. Hắn nói cho thôn trưởng, chỉ có đứa trẻ dưới 14 tuổi kiểm tra được linh căn tốt, môn phái tu tiên mới có thể thu làm môn đồ, vượt qua 14 tuổi, linh căn có tốt thành tựu cũng không cao, môn phái tu tiên cơ bản không nhận.

Thời điểm Tuyết Hoa tỉnh lại, Hạ Lăng Vân vừa kiểm tra cho một bé trai tầm tám chín tuổi, chuẩn bị kiểm tra bé gái bốn năm tuổi ở phía sau

“Oa ô.” Tuyết Hoa thấp giọng kêu lên. Đứng cạnh Hạ Lăng Vân bé gái bốn năm tuổi đánh giá Tuyết Hoa, vẻ mặt vừa tò mò vừa thích.

“Người đói bụng? Ăn đi.” Hạ Lăng Vân lấy ra một quả táo đặt trước mặt nó

Nhiều ngày như vậy chỉ ăn táo, dù có ngon thì ai muốn ăn nữa nha?

Tuyết Hoa lười biếng lắc đầu.

Sư phụ có việc đệ tử phục kỳ lao.

Cảnh Thanh Viên tiến lên phía trước nói, “Tuyết Hoa, thịt nướng đã chuẩn bị xong, ta mang người qua ăn.”

Không đi.

Tuyết Hoa không nhúc nhích nhìn Hạ Lăng Vân. Hạ Lăng Vân cứng chiều lắc đầu, nói, “Còn sáu đứa trẻ, ta kiểm tra linh căn xong sẽ đi với người.” Hắn biết Tuyết Hoa rất có giáo dưỡng, nói không chừng không muốn gặm thức ăn trước mặt nhiều người vậy nên không đồng ý cho đồ đệ đem kia bàn thịt nướng thơm nức đưa đến trước mặt nó.

Hạ Lăng Vân nói xong, đưa tay đặt trên đỉnh đầu bé gái bốn năm tuổi, bàn tay hiện lên màu xanh. Hắn đã kiểm tra mười một đứa trẻ, chỉ có một đứa trẻ có trung phẩm tam linh căn, hắn liền nói, đó là linh căn thể chất phổ thông, cần lượng lớn Kim Đan tẩy tẩy phạt cốt, Tẩy Linh đan rửa linh căn, đi vu tồn tinh, gia cảnh người bình thường không đáp ứng được

“Di, đứa trẻ này...” Hắn hơi kinh ngạc một chút, cảm ứng lại một lần nữa, hỏi phụ nhân đưa đi, “Đứa trẻ này là con nhà người? Cô gái này tên gọi gì, năm nay bao nhiêu tuổi?” Đứa trẻ này cốt cách thanh kỳ, Phong Hỏa song linh căn, thượng phẩm linh căn, không giống ruột thịt của người phụ nữ trung niên trước mắt.

Phụ nhân mang theo bé gái đến biểu hiện hơi do dự một chút, sau đó thấp giọng nói: “Là con...của ta. Nàng tên là Lệ Quân Hoa, năm nay năm tuổi.”

Hạ Lăng Vân đã gặp qua vô số người, lập tức hiểu phụ nhân này có nan ngôn chi ẩn?(2), nói, “Nàng có Phong Hỏa song linh căn, hơn nữa linh căn là thượng phẩm. Linh căn rất phù hợp cho tu luyện bản tôn sẽ đề cử nàng đến chỗ một người bạn tốt của ta.”

Mâm non tu luyện tốt như vậy, nếu là thủy linh căn hoặc là thổ linh căn, hắn sẽ đưa nàng đến Thiên Linh môn, giao cho chuồng môn sư diệt bởi dưỡng. Công pháp tu luyện phong, hỏa Thiên Linh sơn không phải là không có, chỉ là so với Hỏa Vân đảo chủ còn kém nhiều, cô gái này đến Hỏa Vân Sơn có tiền đồ hơn.

“Thật sự?” Người phụ nữ trung niên kích động hỏi, nữ nhi cũng cười rất vui vẻ.

“Ngày mai ta sẽ rời đi. Người phải quyết định nhanh đưa, ta viết thư đề cử để đồ đệ mang theo đứa trẻ này đi Hỏa Vân đảo một chuyến. Có điều tu luyện không năm tháng, vừa bế quan đã là mấy chục năm, có lẽ đời này người không gặp lại con mình.” Hạ Lăng Vân nói.

“Nương...” Bé gái ngửa mặt kéo kéo góc áo mẫu thân, nhìn phía mẫu thân trong mắt tràn ngập khát vọng. Nàng muốn trở thành tiên nhân pháp lực vô biên trong truyền thuyết nhưng luyện tiếc mẫu thân.

Lệ Quân Hoa!

Tuyết Hoa lập tức trừng lớn mắt nhìn bé gái vẫn chưa cao tới bàn. Nàng chính là người âm thanh trong mộng nhắc tới Lệ Quân Hoa sao? Nàng có bàn tay vàng? Bàn tay vàng của nàng cũng ẩn giấu ở trong ý thức sao?

(1)Thỏ tử hồ bi: thỏ là thức ăn tự nhiên của cáo, thỏ chết cáo than khóc, câu này có hàm ý mỉa mai nước mắt của cáo, tương đương câu nước mắt cá sấu

(2)Nan ngôn chi ẩn: Lời khó nói

9. Chương 9: Thân Thể Nhấp Nhô Của Nữ Chủ

Bé gái trước mặt chưa cao tới bàn, tóc được búi thành hai búi nhỏ. Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to sáng ngời, mũi nhỏ cong, môi phần nộn như cánh hoa anh đào, nàng mặc dù mới năm tuổi nhưng nhìn ra được khi lớn lên sẽ là một mỹ nữ quốc sắc thiên hương. Quần áo trên người có vài chỗ sửa nhưng được giặt sạch sẽ, xem ra mẹ nàng chăm sóc rất tốt.

Đến nơi khác tu luyện sao? Thật tốt quá, tiên quân, người phải cách xa Lệ Quân Hoa!

Tuyết Hoa gục xuống bàn, thận trọng nhìn, rình coi sắc mặt Hạ Lăng Vân, thấy hấn vẻ mặt bình thản, hai mắt lạnh giá như nước suối.

Ai, chính mình bị âm thanh trong mộng nhắc nhở. Lệ Quân Hoa sẽ thu Hạ Lăng Vân thành một phần trong hậu cung, hiện tại nàng mới năm tuổi, Hạ Lăng Vân làm sao có thể đối với nàng nảy sinh tình yêu theo kiểu nào tàn “Thà rằng cùng người khác cộng hưởng cũng không muốn buông tay”.

Khuôn mặt của mẹ Lệ Quân Hoa có chút tang thương, hơi chút do dự, “Tiểu phụ nhân lớn mật, xin hỏi tên môn phái của tiên nhân, động phủ ở nơi nào, tiên nhân nhắc tới Đảo Hỏa Vân là ở nơi nào?”

“Ta là trưởng lão Hạ Lăng Vân của Thiên Trụ sơn Thiên Linh môn.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, “Đảo Hỏa Vân ở trên biển Đông Nam.”

Mẹ Lệ Quân Hoa dứt khoát nói, “Hạ tiên nhân nếu như ngài cảm thấy đứa nhỏ này tốt, cứ đem nó đi thôi.”

“Nương...” khuôn mặt Lệ Quân Hoa nhỏ nhắn chực khóc, thanh âm bi thương, “Ta không muốn phải cách xa nương.”

Sợ tiên nhân không vui, mẫu thân của nàng nhanh chóng cúi lưng hướng nữ nhi nói: “Hoa Hoa, ngoan ngoãn nghe lời, người chỉ cần đi vào môn phái tu tiên, người sẽ có ngày thăng tốt, nếu người mãi mãi ở trong thôn, không có quần áo mới mặc, bụng đói không có thứ tốt ăn. Nếu người đi tu tiên mới là điều nương mong muốn.”

Thôn dân đứng ở một bên đều hâm mộ đổ kị nhìn mẹ con nàng.

Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “Phụ nhân, ta còn có mấy cái đứa nhỏ muốn kiểm tra, người mang con gái người trở về. Sáng mai, người đem nàng tới đây.” Nếu kiểm tra ra linh căn tốt, chỉ cần có tu sĩ muốn mang đi, cha mẹ đều sẽ đồng ý bởi vì đối với bọn họ, tu sĩ nhất định là sống ở quỳnh lâu điện ngọc, mặc lăng la tư lụa, ăn sơn hào hải vị, ngự kiếm dạo chơi thiên hạ.

“Được, được, Hạ tiên nhân, tiểu phụ mang nữ nhi đi xuống ngay đây. Hoa Hoa, mau chào Hạ tiên nhân đi.” Mẫu thân Lệ Quân Hoa nhanh chóng nói với nữ nhi.

” Hạ tiên nhân, tạm biệt, ta cùng ta nương đi về trước.” Lệ Quân Hoa quay đầu hướng Hạ Lăng Vân nói.

Hạ Lăng Vân khẽ vuốt cằm, nói: “Ng ngoan ngoãn nghe người nương khuyên. Người có thiên phú linh căn tuyệt hảo, tu luyện là con đường tốt nhất của người.”

Lệ Quân Hoa có được thượng phẩm linh căn. Người như thế, nếu không chịu tu luyện thì chỉ có hai kết cục. Một là gặp phải tu sĩ ác, nhất định sẽ bị cướp làm đỉnh lò cho tu sĩ nam tu luyện. Hai là may mắn không bị tu sĩ ác phát hiện thì thượng phẩm linh căn dễ dàng hấp dẫn thiên địa chi khí, không cần tu luyện trong cơ thể cũng có một ít linh khí. Kiểu người này sinh hoạt tại địa phương sơn dã, hẻo lánh nếu bị tinh linh, yêu quái phát hiện khẳng định sẽ ăn luôn. Hấn tính đợi đến sáng sớm ngày mai nếu như mẹ con các nàng không đến, sẽ tự mình đến nhà đi thuyết phục.

Lệ Quân Hoa được mẹ đưa đi rồi, Hạ Lăng Vân tiếp tục kiểm tra cho đứa nhỏ phía sau rồi thông báo cho mọi người, bọn nhỏ đều bình thường, trong cơ thể không có linh căn.

Khả năng người thường có linh căn không đến 2%, xuất hiện người có linh căn, có thể tu luyện không đến một phần ngàn, xuất hiện thượng phẩm linh căn không đến một phần vạn. Thôn trang xuất hiện một Phong Hỏa thượng phẩm linh căn, đã là một chuyện rất bất ngờ.

Tốc độ tu hành của đơn linh căn nhanh nhất, thành tựu cao nhất nhưng người có đơn linh căn rất hiếm thấy. Đa số tu sĩ đều là song linh căn, tam linh căn, tứ linh căn, thậm chí ngũ linh căn. Song linh căn nếu là thuộc tính tương sinh hỗ trợ thì là mầm non tu tiên tốt, tam linh căn kém hơn, tu luyện chậm, cần đan dược quá nhiều, thành tựu khó được, nếu không phải là vô cùng thân cận, không người nào đồng ý bồi dưỡng đệ tử như vậy.

Tứ linh căn ở môn phái tu tiên đệ tử ngoại môn, đệ tử tạp vụ, bọn họ đến cuối đời đều bồi hồi tại nói giai cửa ở ngoài, chỉ trông vào linh đan kéo dài tuổi thọ.

Ngũ linh căn lời nói, đó chính là phế linh căn, cực ít cực ít có luyện ra cái gì thành tích.

Thi kiểm tra xong linh căn, các thôn dân ào ào mang theo đứa nhỏ lui ra ngoài. Trên mặt của bọn họ chỉ có một chút hơi thất vọng, bởi vì đối với bọn họ mà nói, đứa nhỏ nếu có linh căn có thể tu tiên, chính là phúc đức nhiều đời của tổ tiên.

Thôn trưởng bưng tới bát trà sạch sẽ pha nước trà, hướng Hạ Lăng Vân tỏ vẻ cảm tạ. Ở ngoài cửa, mấy người trong thôn đều mang tới hoa quả cùng thức ăn, nương tử của thôn trưởng đang xử lý giúp.

Hạ Lăng Vân bình tĩnh nhìn, trắc linh căn, loại chuyện này đối với hắn mà nói chỉ là (1)cử thủ chi lao.

Cảnh Thanh Viễn từ trong phòng bếp nhà thôn trưởng bưng một bàn mặt thịt nướng lớn, đặt trước mặt Tuyết Hoa, cười nói, “Hiện tại không có người nào, người ăn đi.” Hắn biết Tuyết Hoa chỉ thích ăn thực phẩm chín.

Thơm nức mũi nha, bên trong có gừng, thông, rượu, muối, cùng với vài hương liệu không biết tên.

Ngửi được mùi thơm của đồ ăn, Tuyết Hoa phấn chấn tinh thần, vươn một chi trước giữ nướng thịt, há miệng cắn xé.

Vẫn là con người nấu nướng tỉ mỉ, ngon lành. Ăn cái này rồi, nàng thề không bao giờ món cá nướng đầy mùi tanh kia nữa.

Nàng có thể phóng thích ngọn lửa, có thể nướng cá nướng thịt nhưng làm không được ngon, rất nhiều lần ăn thịt thì phía ngoài thì cháy đen, bên trong còn tơ máu. Bản năng của hồ ly giúp cho nàng nuốt trôi thứ đồ ăn đầy máu kia nhưng ý thức của con người cho nàng biết cần ăn thịt chín, vừa dễ tiêu hóa vừa không có ký sinh trùng.

Nhìn nàng ăn vui vẻ như vậy, Hạ Lăng Vân mới hiểu ra Hằng Cổ quần sơn nàng chỉ ăn táo, quả dại, đồ ăn chỉ là bánh quy lương, ngẫu nhiên uống nước, hắn về sau phải tận lực dứt nàng thực phẩm chín.

Thật no.

Đem trong đĩa thịt nướng thơm phức kia ăn hết, Tuyết Hoa thích ý ngửa đầu, lè lưỡi liếm láp dầu dính quanh miệng, sau đó giơ lên móng vuốt...

” Móng vuốt của ngươi không sạch sẽ, vẫn là đừng liếm.” Hạ Lăng Vân lấy một mảnh vải sạch, nhúng nước ẩm lau miệng cho tiểu linh hồ.

Hạ Lăng Vân lau miệng hồ ly sạch sẽ rồi nắm móng vuốt của nó bắt đầu lau, Tuyết Hoa sợ móng vuốt của mình rạch một cái thì bàn tay trắng nõn như tay của thiếu nữ của hắn sẽ bị thương, một cử động cũng không dám.

Đem bốn móng vuốt lau sạch sẽ, Hạ Lăng Vân giặt khăn vải sai đồ đệ lấy một chậu nước ấm nữa đến, đem bộ lông trắng như tuyết trên người nàng lau từ đầu tới đuôi.

“Oa ô ~” Tuyết Hoa bị hầu hạ chu đáo, sắp biến thành bộ dạng của mèo kêu meo meo đầy hưởng thụ. Đây chính là đãi ngộ sung vật nha, đêm nay, hắn tính toán ôm nàng lên giường ngủ sao? Trong rừng rậm ở Hằng Cổ Quần Sơn, hắn thường xuyên nhắm mắt lại ngồi trên bờ đoàn, không biết là ngồi thiền luyện công hay là ngồi ngủ gật.

“Chúng ta vào phòng nghỉ ngơi đi.” Đặt khăn vải vào bên chậu nước, Hạ Lăng Vân đem Tuyết Hoa ôm vào lòng, Cảnh Thanh Viễn giúp hẩn giặt khăn vải sau đó đi đổ nước.

Ở ngoài phòng khách nhà thôn trưởng, mẫu thân của Lệ Quân Hoa đi rồi quay lại, nhút nhát nghiêng mình nói: “Hạ tiên nhân, tiểu phụ nhân có lời muốn nói riêng với người nói, không biết được không?”

Từ sau khi Hạ Lăng Vân kiểm tra linh căn cho Lệ Quân Hoa xong, càng cảm thấy hai người không phải mẹ con ruột thịt, hiện tại người này muốn đối với hẩn nói riêng, đoán là muốn giải thích thân thế của Lệ Quân Hoa.

“Có thể.” Hẩn khẽ vuốt cằm.

Mẫu thân của Lệ Quân Hoa vội vàng bước vào, hướng phía Hạ Lăng Vân khiêm tốn khom người thi lễ, nói: “Hạ tiên nhân, Hoa Hoa không phải tiểu phụ nhân thân sinh nữ nhi, 5 năm trước...”

5 năm trước, nàng cùng trượng phu vào núi săn thú hái thuốc, ở trong núi phát hiện một tu sĩ nữ. Tu sĩ nữ tuy rằng đầu đầy tóc bạc nhưng bộ dáng rất trẻ. Toàn thân nàng là máu, nhìn thấy vợ chồng họ liền nói mình dầu hết đèn tắt, có lẽ là sớm chết thôi, năn nỉ bọn họ thu dưỡng con của nàng.

Bởi vì vợ chồng họ cũng từng có con nhưng chết non, nhiều năm qua đều không có không mang thai, hơn nữa đây cũng là di nguyện của tiên nhân nên đã đồng ý.

Vị kia tiên nữ kể lại một vài hậu sự rồi phóng thích pháp thuật tự thiêu, vợ chồng họ đem tro cốt chôn ở một thân cây vùng phụ cận, ôm đứa bé mới sinh xuống núi. Trước lúc lâm chung, tiên nữ đặt tên cho đứa bé là Quân Hoa, tạm thời để nó theo họ của hai vợ chồng.

Người trong thôn đều biết Quân Hoa là vợ chồng họ nhặt về nhưng vì bọn họ không có con nên ai cũng không nói, dặn dò những đứa nhỏ không cho nói.

Đứa nhỏ của tiên nhân nhất định là muốn làm tiên nhân, vợ chồng họ cùng cô gái này duyên phận hẩn là đã hết rồi.

Nói tới đây, mẫu thân của Lệ Quân Hoa hai mắt đầm lệ khóc không thành tiếng.

“Vị kia tiên nữ có di vật hoặc lưu lại di ngôn gì cho nữ nhi của nàng không?” Hạ Lăng Vân dò hỏi.

Người thường không biết tu sĩ phân đẳng cấp, cứ thấy người sở hữu pháp thuật, tôn kính gọi là tiên nhân cho nên từ câu chuyện hẩn chỉ biết mẫu thân của Lệ Quân Hoa có hỏa linh căn, không biết là tu sĩ đẳng cấp gì.

Trong cơ thể tu sĩ ẩn chứa linh lực phong phú, sau khi tu sĩ chết linh lực sẽ dần dần thất lạc trong thiên địa nhưng thời điểm mới chết di thể là đồ ăn tinh linh yêu quái thích nhất, tu sĩ nữ kia không thể đưa ra lựa chọn tự thiêu là rất sáng suốt.

Nghe hẩn hỏi tới, mẫu thân của Lệ Quân Hoa ngẩng đầu nói: “Vị kia tiên nữ nói nếu có tu sĩ phát hiện con gái nàng có thể chất tu tiên, nàng để lại túi Cần Khôn coi như trả công cho sư phụ. Nàng đặc biệt dặn dò, không thể để cho nữ nhi của nàng đi Tây Lăng quốc.”

Ngũ Nguyên đại lục có ba cái quốc gia, chiếm cứ vùng đất Tây Nam và Trung Nguyên là Kim Phượng hoàng triều, chiếm cứ cao nguyên phía Tây cùng Tây Bắc là Tây Lăng quốc, đại lục Đông Bắc là Trung Quốc.

Linh căn và thể chất của tu sĩ thường có liên hệ chặt chẽ hoàn cảnh sinh hoạt và khu vực địa lý. Cao nguyên Tây Lăng quốc gió lớn, tu sĩ Phong Linh căn nhiều, quốc nội có rất nhiều núi lửa nhỏ, hỏa linh căn tu sĩ cũng rất nhiều. Hóa ra mẫu thân của Lệ Quân Hoa là người Tây Lăng quốc, không rõ nguyên nhân chạy đến Hằng Cổ Quân Sơn, sau đó tiến vào cảnh nội Kim Phượng hoàng triều.

Tranh đấu giữa các tu sĩ thường thường là tranh đoạt tài nguyên tu luyện như những địa điểm tốt để tu luyện có linh khí dư thừa, đan dược hiếm thấy, tài liệu trân quý hay pháp bảo đặc biệt.

“Ta hiểu.” Đảo Hảo Vân ở trên biển Đông Nam, không có bất cứ quan hệ nào với Tây Lăng quốc.” Hạ Lăng Vân nói. Hẩn tìm kiếm một chút trong túi Cần Khôn có lẽ biết thân phận của tu sĩ nữ kia, đương nhiên cũng có thể độc chiếm di sản, có điều hẩn khinh thường làm loại chuyện này.

” Thân thể con gái ngươi không thể nói cho người khác biết, nếu không sẽ mang đến tai họa.” Hạ Lăng Vân cảnh cáo.

“Được, được, ta hiểu.” mẫu thân của Lệ Quân Hoa gật đầu liên tục.

” Túi Càn Khôn ngày mai ngươi mang đến, tạm thời để đồ đệ của ta bảo quản, ta sẽ để hắc đưa con gái ngươi tới hoả vân đảo giao cho đảo chủ Hỏa Vân.” Hạ Lăng Vân phân phó.

“Được.” mẫu thân của Lệ Quân Hoa nói xong, dừng trong chốc lát liền thấp giọng nói, “Tiểu phụ nhân không dám quấy rầy tiên nhân nghỉ ngơi, bây giờ liền rời đi.”

(1)cử thủ chi lao: tiện tay làm

10. Chương 10: Quyết Tâm Của Tiểu Hồ Ly

Hạ Lăng Vân ôm tiểu linh hồ sạch sẽ đi vào trong phòng, đặt nó lên giường, dò hỏi: “Tiểu tử ngươi đang nghĩ cái gì thế?”

Hắn cảm thấy vẻ mặt của nó khá là đăm chiêu. Tiểu linh hồ biết suy nghĩ phức tạp vậy sao? Nếu có thể cùng nó ký khế ước linh sủng, hắn đã cảm ứng được tư duy của nó rồi.

“Oa ô ~~” Tuyết Hoa ngửa đầu nhỏ làm nũng kêu một tiếng sau đó chạy đến chỗ gối đầu tìm kiếm một vị trí tốt để nằm xuống.

“Ngươi muốn ngủ ở trên gối của ta?” Hạ Lăng Vankhẽ xoa xoa lỗ tai vểnh lên của nàng, mỉm cười nói, “Vậy thì ngoan ngoãn nằm một chỗ, ta đi ra ngoài rửa mặt một chút.” Nói xong, hắn đứng dậy rời đi phòng ở.

Nam thần cho phép ngủ cùng một chỗ nha!

Tuyết Hoa vui vẻ nở nụ cười một lúc rồi nàng lại trở nên trầm tư.

Bình thường chẳng có ai lại điên mà chạy đến Hằng Cổ Quần Sơn sinh con vì đây là khu vực sinh sống của tinh linh yêu quái. Mẫu thân của Lệ Quân Hoa cố tình sinh ra Lệ Quân Hoa ở trong núi rồi chết, nhiều khả năng là bị truy sát.

Đó là mẫu thân, vậy thì phụ thân của Lệ Quân Hoa ở đâu?

Nếu như nơi này đúng là thế giới trong tiểu thuyết, vậy thì điều kiện của Lệ Quân Hoa rất phù hợp với thân phận nữ chủ: thân thể nhấp nhô, trên người mang huyết hải thâm cừu và còn có cả bàn tay vàng.

Nếu như Lệ Quân Hoa là nữ chủ, vậy ta là ai? Nữ phụ???

Nghĩ đến đây Tuyết Hoa nhất thời giật mình. Lệ Quân Hoa có được thần khí chính phẩm, mình chỉ có đồ nhái thần khí; nhiệm vụ mà âm thanh trong mộng nói cho mình là ngăn cản Lăng Vân trở thành một phần trong hậu cung của Lệ Quân Hoa.

Hóa ra, trên thế giới này Lệ Quân Hoa là nữ chủ, chính mình thì xuyên việt thành pháo hôi tiểu hồ ly, tương lai nàng trở thành nữ phụ khiến người ta ghét.

Nữ phụ có thể ngăn cản nữ chủ sao? Đồ nhái thần khí khẳng định không lợi hại bằng chính phẩm thần khí! Nam chủ sẽ thuộc về nữ chủ, nàng ngăn cản Hạ Lăng Vân không thích Lệ Quân Hoa bằng cách nào đây?

Tuyết Hoa có chút uể oải, thân thể bất an đến vặn vẹo, nằm sấp rồi trở mình nằm ngửa sau đó cuộn gọn người lại. Mặc kệ tư thế gì, nàng đều cảm thấy không thoải mái.

Hạ Lăng Vân trở về nhìn đến tiểu linh hồ ở trên giường lăn qua lăn lại, miệng ngao ô ngao ô gọi.

Nó làm sao có thể đáng yêu như thế?

Trên mặt hần thoáng hiện một nụ cười giống như vàng trắng rằm sang nhuộm đẫm khuôn mặt tuần mĩ sáng rực.

“Người làm sao vậy?” Hần giữ tiểu bạch hồ đang lặn qua lặn lại, đem nó ôm vào trong ngực, ngón tay vuốt ve cái đuôi xoắn tung mềm mại xinh đẹp.

Người sẽ yêu thương một nữ nhân đa tình rồi bị thương đến hộc máu đó? Người biết chưa?

Tuyết Hoa hướng tới hần đồng tình ô ô gọi.

” Người cảm giác sợ hãi, bởi vì ta không ở trước mặt người?”

Hạ Lăng Vân trấn an tiểu linh hồ, mỉm cười nói, “Ta đi ra ngoài một lúc thôi, không quá lâu đâu.”

Nam thần... Nam thần rất ôn nhu nha, để cạnh nữ chủ đa tình thì thật quá lãng phí.

Tuyết Hoa ngẩng nhìn hình dáng ngũ quan hoàn mĩ trên khuôn mặt hần, tim bỗng đập nhanh dữ dội.

“Tuyết Hoa, người ban ngày ngủ rất nhiều, nếu người không ngủ được, có thể đi luyện công hoặc là đi loanh quanh trong thôn. Chú ý, không cho cắn động vật mà thôn dân nuôi dưỡng.” Hạ Lăng Vân nói, bỏ đi áo dài phía ngoài màu xanh, mặc đơn y tiết khổ lên giường.

“Nga.” Tuyết Hoa phát ra âm thanh không khác tiếng người lắm. Nàng không phải là hồ ly bình thường, không bao giờ nghĩ đến ăn trộm gà của thôn dân đâu.

Hạ Lăng Vân nghiêng người quay lưng lại tiểu hồ ly, nhắm mắt lại, mơ màng ngủ. Tuyết Hoa ghé vào bên gối nhìn ót sau của hần.

Từ góc độ này nhìn, tóc ở ót nam thần nồng đậm, tóc dài như tơ mềm mượt. Nàng tiến lên trước gối, cảm thấy rất dễ chịu, hương khí thanh nhã không thể diễn tả nên lời.

Nam thần, nam thần, nam thần của ta... Lệ Quân Hoa kia thật đáng ghét.

Ngô, nhiệm vụ của nàng không phải là ngăn cản hần trở thành hậu cung của Lệ Quân Hoasao? Nàng có bàn tay vàng, ở thời điểm nữ chủ năm tuổi, nàng gặp gỡ được nam chủ, nàng cũng có ưu thế của mình, sao có thể không cố gắng?

Nghĩ đến đây, Tuyết Hoa đột nhiên có ý chí chiến đấu đứng lên, há mồm lộ ra lợi bén nhọn, vươn ra sắc bén móng vuốt bắt đầu mài móng vuốt: cho dù ta là nữ phụ, ta không thể là pháo hôi; ta gặp nam chủ trước cho nên ta nhất sẽ hoàn thành nhiệm vụ, ngăn cản nam thần trở thành một phần trong hậu cung của nữ chủ.

Nghe thấy âm thanh của cái gì đó bị cắt, Hạ Lăng Vân lập tức xoay người lại, nhìn thấy tiểu linh hồ vẽ mặt hung ác, dùng sức mài móng vuốt.

“Tuyết Hoa, người đang làm gì đó?” Hần đau đầu hỏi. Cái giường này mới tinh, không biết là củamẹ tử của thôn trưởng chính mình hay là phụ nhân từ trong thôn mượn đến chiều đãi hần, hiện tại linh sủng của hần đem giường phía dưới và đệm giường làm hỏng.

A?

Tuyết Hoa ngậy ngốc giơ móng vuốt lên.

“Tuyết Hoa, người muốn mài móng vuốt nên đi tìm tảng đá ma đi, đừng phá hư đồ của người ta.” Hạ Lăng Vân nghiêm

túc chỉ bảo. Người trong thôn sinh hoạt không dễ dàng, ngày mai hần lúc rời đi phải bồi thường tiền cái giường.

Mài móng vuốt?

Tuyết Hoa nhìn móng vuốt sắc bén của chính mình rồi nhìn lại những vết cào sâu trên chiếc đệm mới trải, đành giả ngu, nũng nịu bò về hướng tiên quân

Tiểu hồ ly tuy rằng thông minh nhưng không hiểu chuyện, hần cần tốn thời gian chỉ bảo.

Hạ Lăng Vân cho rằng mình ngủ, tiểu hồ ly cảm giác vắng vẻ, dùng loại phương pháp này hấp dẫn chú ý chính mình, đành phải khẽ xoa xoa đầu nhỏ, nói: “Tuyết Hoa, không cho dùng móng vuốt loạn. Móng vuốt của người sắc bén, sẽ phá hư đồ.”

“Oa ô ~” ta biết.

Tuyết Hoa cười vui vẻ, một đôi hồ ly mắt cười được như hai mảnh trăng khuyết.

Sợ nó cảm thấy tịch mịch, Hạ Lăng Vân quay mặt hướng về phía nó ngủ. Cảm giác trong bóng đêm ánh mắt nó đang phát quang ảnh hưởng chính mình, hẳn đành phải nói: “Tuyết Hoa, ta muốn nghỉ ngơi, người hoặc là nhắm mắt lại cùng ta nghỉ ngơi hoặc là đi ra ngoài chơi.” Hồ ly là động vật sống về đêm, Tuyết Hoa ban ngày ngủ no, hẳn chỉ có thể an bài như vậy nó.

“Ngao ô.” Tuyết Hoa nhẹ nhàng kêu một tiếng, nhảy xuống giường, chạy đến cạnh cửa, dùng sức đẩy cánh cửa khép hờ, chen ra ngoài.

Hạ Lăng Vân thấy nó lựa chọn đi ra ngoài cũng không để ý, bởi vì ở thôn trang nhỏ này đối với nhị phẩm linh thú mà nói thực an toàn.

Người của thế giới này thức dậy, làm việc lúc mặt trời mọc và đi nghỉ khi đêm xuống, ban đêm hầu hết mọi người đều ngủ sớm, không ngủ cũng tắt đèn sớm, tránh lãng phí dầu.

Tuyết Hoa đang dạo chơi quanh thôn bỗng dừng lại, dựng thẳng lỗ tai.

Mẹ, con muốn trở nên tài giỏi, mạnh mẽ như vị tiên nhân chiều nay.

Ngủ đi, đứa nhóc này, người không có tư chất tu tiên.

Mình ơi, hay là chúng ta sinh thêm một đứa nữa được không? Biết đâu may mắn nó có tư chất tu tiên thì sao?

Xéo qua một bên đi, ta đã sinh cho người bốn đứa con trai còn chưa đủ sao, người còn muốn ta sinh nữa? Tổ tiên nhà ta tích không đủ đức nên con cháu không có duyên với con đường tu tiên.

Tỷ tỷ, tiên nhân thật anh tuấn nha, muội tình nguyện làm nha hoàn cả đời chỉ hầu hạ hần.

Si tâm vọng tưởng! Nha hoàn của tiên nhân cũng là tiểu tiên nữ, vĩnh viễn xinh đẹp, trẻ tuổi, không giống những người phạm tục chúng ta sinh lão bệnh tử, vài chục năm nữa rồi sẽ già...

Hôm nay, thôn dân còn chưa ngủ, mọi người đều đang bàn tán về vị tiên nhân trẻ tuổi chiều nay, Tuyết Hoa bỗng cảm thấy vô cùng vinh quang, ngẩng đầu ưỡn ngực cước bộ nhẹ nhàng đi nhiều.

Đột nhiên, nàng nghe thấy tiếng nói chuyện của hai mẹ con.

“Hoa Hoa, những gì ta nói con đã nhớ kỹ chưa? Chỉ cho phép ghi nhớ trong đầu, tuyệt đối không được nói cho người khác biết, đối với sự phụ tương lai, con cũng không được phép nói.”

“Vâng, mẹ, con đã biết.”

Nàng chạy nhanh đến vị trí của âm thanh phát ra, sau đó nhảy qua tường, lên vào tiểu viện, dùng móng vuốt chọc thủng một lỗ trên cửa sổ, ghé mắt nhòm. Mục đích chính của đêm nay là thăm dò Lệ Quân Hoa, xem nàng có điểm đặc biệt.

Trong phòng ngủ, hai mẹ con Lệ Quân Hoa đưa lưng về phía cửa sổ. Dù là trong đêm đen, Tuyết Hoa vẫn nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lệ Quân Hoa lóe ra nước mắt, trên tay túm một cái túi gấm màu đỏ thêu Phượng Hoàng.

“Mẹ con nói, ở Tu Tiên giới sẽ có nhiều kẻ xấu giết người đoạt bảo cho nên di vật nàng để trong túi Càn Khôn, con cũng không cần tiếc nuối.”

” Mẹ con còn nói trong thân thể con cất giấu một pháp bảo Thượng Cổ. Đây là pháp bảo chân chính lợi hại nhất ở Ngũ Nguyên đại lục, hơn nữa không một ai có thể cướp đi.”

” Conphải học được cách tu luyện trước rồi dụng tâm kêu gọi pháp bảo,nó sẽ xuất hiện; con cũng chỉ cần dụng tâm thu hồi, nó sẽ trở lại trong thân thể của con.”

” Pháp bảo này có tính ẩn nấp rất mạnh. Lúc tu luyện, con chỉ cần lén để trên tay hoặc đặt dưới móng, tiên quân sẽ chỉ cảm thấy thể chất của con dễ dàng hấp dẫn linh khí chuyển hóa linh lực.”

Dưỡng mẫu của Lệ Quân Hoa ôm chặt nàng, ghé vào lỗ tai thấp giọng nói lại di ngôn của mẹ đẻ nàng. Nữ nhi mới năm tuổi, điều nàng nói đêm nay chưa chắc con bé đã nhớ hết nhưng qua tối nay con gái nàng phải rời đi ,nếu bây giờ không nói thì về sau cũng không có cơ hội.

Lệ Quân Hoa tựa vào trong lòng mẹ, trầm mặc nghe, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập kích động cùng vui sướng. Ngẩng đầu nhìn sang mẫu thân, nàng có chút thương tâm.

“Mẹ, người chờ con mười... Mười lăm năm, con nhất định mang theo tiên đan trở về cho người ăn, làm cho người và cha trường sinh bất lão.” Nàng vội vàng nói.

“Cha mẹ đều là người thường, ở trong tiểu sơn thôn nhỏ bé này, trường sinh bất lão thì có ý nghĩa gì đâu? Tương lai nếu con có thể trở về cho chăm sóc cha mẹ trước lúc lâm chung thì không uổng công chúng ta nuôi người năm năm này.” Mẫu thân của Lệ Quân Hoa vui mừng nói, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi.

Nữ nhi sớm tuệ, thiên tư thông minh, lại là con của tiên nhân, nàng không thể để cho nó sống cả đời ở nơi hoang vu hẻo lánh này được. Trùng hợp có tiên nhân đi ngang qua, nhìn rất ôn hòa, nàng mới đồng ý đưa con bé đi tu tiên, lại nói rõ cho nàng biết thân thế. Nàng hi vọng nữ nhi không phụ kỳ vọng, trở thành nữ tiên lợi hại hơn so với mẹ ruột, tương lai thay mẹ đẻ báo thù.

Tuyết Hoa cũng sớm đoán được thân thế nữ chủ nhấp nhô, nhiều khả năng đêm nay dưỡng mẫu sẽ kể rõ thân thế cùng bí mật.

Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài nha, thoát nhìn dưỡng mẫu hèn mọn hèn yếu, đối tiên nhân đầy tôn kính nhưng lại biết che dấu bí mật quan trọng nhất.

Pháp bảoThượng Cổ? Cáp, nhất định là mai hoa Ngũ Hành bằng thủy tinh, còn có tên thần khí ngưng tụ thiên địa linh khí.

Lệ Quân Hoa, ta bám được nam chủ, người cũng sẽ báỉ sư học nghệ, chúng ta đều có thần khí, tuy rằng thần của ta là đồ nhai nhưng chúng ta vẫn có thể tỷ thí, nếu người đem nam thần thu vào hậu cung thì ta nhất định liều mạng với người. Đu sao hoa daod của người cũng bay đầy trời rồi, thiếu đi một nam nhân cũng không sao cả.

Nghĩ đến đó, Tuyết Hoa rục lên ý chí chiến đấu, ánh mắt bắn lục quang bốn phía.

11. Chương 11: Nữ Chủ Và Nữ Phụ

Nhìn hai mẹ con các nàng nằm xuống ngủ, Tuyết Hoa buông ra móng vuốt từ khung cửa sổ nhảy xuống, làm vài động tác vận mình, sau đó đi quanh tiểu viện tìm đường ra ngoài.

Có lẽ vì phu quân đang đi xa nên mẫu thân Lệ Quân Hoa phải cẩn thận với mọi thứ, trước khi đi ngủ đem cửa nẻo đóng lại, cổng chốt bằng một cây gậy gỗ to. Tiểu hồ ly không thể mở cửa, đành phải dựa theo cách cũ, tìm một đoạn tường thấp nhảy ra.

Bụng đột nhiên có cảm giác hơi khó chịu, nàng lập tức chạy về nhà thôn trưởng, chui qua lỗ chó vào rồi chạy vào nhà xí.

Buổi tối, khi được Hạ Lăng Vân ôm về hậu viện, Tuyết Hoa nhìn thấy trong sân có giếng, có thể tắm rửa nên nàng mới nín nhịn chạy về nhà thôn trưởng. Sau khi đi vệ sinh xong, mùi hôi thối ám vào bộ lông của

Tuyết Hoa. Nàng đi đến gần giếng, dùng sức đẩy đổ một cái chậu giặt đồ rồi thi triển linh lực hệ thủy đưa nước từ giếng lên tắm gội.

Linh lực hệ thủy khuấy động nước giếng, nước giếng vốn tĩnh lặng trở nên giao động mãnh liệt. Sóng nước không ngừng dâng cao, hình thành một cột nước giống hình dạng một con rồng nhỏ. Tuyết Hoa sử dụng tinh thần lực khống chế thủy long chuẩn xác rót vào chậu gỗ bên cạnh giếng.

Tuyết Hoa dùng vận công sau khi đổ đầy nước vào thùng gỗ, nàng nhảy vào chậu, cọ rửa sạch sẽ tro bụi bám trên bộ lông sau đó cố gắng xoay thân, giữ cái đuôi của bản thân, dùng đuôi rửa cái mõng, cuối cùng rửa lại cái đuôi lần nữa.

Động vật thường có thói quen dùng đầu lưỡi vệ sinh chính mình, nàng không muốn làm thế nên lựa chọn sử dụng cái đuôi.

Vệ sinh bản thân xong, nàng bò ra khỏi chậu gỗ lại sử dụng pháp thuật, nước từ giếng trào ra trút xuống thân mình, sau đó dùng sức run người vẩy bớt nước, cuối cùng ghé vào trên tảng đá sạch sẽ lên lút lấy thần khí ra tu luyện.

Âm thanh khi Tuyết Hoa đẩy chậu giặt đến cạnh giếng đã đánh thức Hạ Lăng Vân đang ngủ mơ màng. Khi Hạ Lăng Vân ngồi dậy nhìn thấy tiểu linh hồ thi triển pháp thuật hệ thủy lấy nước rồi vệ sinh cá nhân.

Thật là một hồ ly thông minh, sạch sẽ. Hắn mỉm cười nhìn, trong mắt lộ ra không che dấu được yêu thích.

Nhìn Tuyết Hoa bắt đầu tu luyện, linh khí mỏng manh từ chung quanh tụ tập về hướng nàng mặc dù xung quanh có nhiều loại linh khí hỗn độn nhưng linh khí được hút vào trong cơ thể chỉ có linh lực hệ thủy và hệ hỏa.

Đây rốt cuộc là tâm pháp tu luyện gì hay là do thể chất đặc biệt của nó?

Hạ Lăng Vân tuy không hiểu biết nhiều về việc tu luyện của linh sủng nhưng biết tốc độ tu luyện của Tuyết Hoa so với linh sủng bình thường nhanh rất nhiều.

Nếu nguyên nhân là do thể chất của nó thì có lẽ tuổi của nó còn rất nhỏ, thời gian tu luyện thành nhị phẩm hồ ly cũng không lâu.

Không ngờ hắn đã thu dưỡng một hồ ly hiếm thấy trong thiên hạ!

Hạ Lăng Vân cười, quyết định phải bồi dưỡng tiểu hồ ly đặc biệt này thành hồ ly tinh. Oh, không nên dùng từ hồ ly tinh, Tuyết Hoa là một tiểu linh hồ lương thiện phải gọi là hồ tiên.

Trời tờ mờ sáng, mẫu thân Lệ Quân Hoa đưa Lệ Quân Hoa đến gõ cửa nhà thôn trưởng. Thê tử của thôn trưởng thường thức dậy sớm, hôm nay bởi vì muốn chuẩn bị cho việc tiếp đón hai vị tiên nhân cùng linh sủng hồ ly nên dậy sớm hơn nửa canh giờ.

Nàng mở cửa mời hai mẹ con Lệ Quân Hoa vào, cười nói: “Thu, người mang Hoa Hoa tới nha. Hai vị tiên nhân đang luyện công ở hậu viện trong, hai người các người tới tiền viện trước chờ đi.”

Hai mẹ con Lệ Quân Hoa làm sao có thể ngồi chơi không được, mẫu thân của Lệ Quân Hoa vội vàng nói: “Đại thẩm chắc đang vội vàng, để ta đến giúp đỡ. Hoa Hoa mau lại đây, con mau giúp Lý đại thẩm nhóm lửa.”

“Ta đến ngay đây, Lý đại thẩm, ta giúp người nhóm lửa.” Nói xong, Lệ Quân Hoa chạy vào phòng bếp nhà thôn trưởng.

“Hoa Hoa, hôm nay cháu mặc quần áo sạch sẽ xinh đẹp, đừng làm bẩn.” Thê tử của thôn trưởng ngăn lại nhưng Lệ Quân Hoa đã ngồi xuống cạnh lò bếp nhìn ngọn lửa trong lòng lò rồi cho vài thêm nhánh cây.

Mẫu thân Lệ Quân Hoa nói, “Không có việc gì, tiểu hài tử nên cần phải chăm chỉ, nếu không trưởng bối làm sao có thể thích?” Từ giờ về sau, Hoa Hoa chỉ có thể dựa vào chính mình. Thê tử của thôn trưởng biết đạo lý này, cũng không khuyên nàng nữa, để các nàng giúp đỡ chính mình làm nhanh một chút.

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa kết thúc tu luyện, quay ra nhìn hai sư đồ Hạ Lăng Vân luyện công. Lỡ tai siêu cấp nhạy bén nghe được âm thanh phía trước, nàng liền chạy tới.

Thê tử của thôn trưởng đang chuẩn bị giết gà nhìn thấy tiểu Bạch hồ mà tiên nhân thích ôm ở trên tay chạy chậm lại đây, liền cười hỏi: “Tiểu hồ ly ngươi đói bụng? Chủ nhân ngươi nói ngươi ăn thịt chín, để ta làm gà nướng cho ngươi ăn.” Tiên nhân dường như vật không giống bình thường, đặc biệt đẹp thông minh cũng đặc biệt kén ăn. Lão gia tử vì muốn chiêu đãi tiên nhân thật tốt, phân phó nàng đem gà trong nhà giết cho sủng vật của tiên nhân ăn.

Nhìn con gà to béo trên tay thê tử của thôn trưởng, Tuyết Hoa chép miệng nước miếng tự động chảy ra: hôm nay có gà nướng ăn.

Tiến vào phòng bếp, nàng thấy bé gái Lệ Quân Hoa. Bếp nấu của nhà nông chỉ thấp một ngọn đèn dầu, trời còn rất tối, ánh lửa trong lòng lò tỏa ra, hắt lên khuôn mặt nhỏ nhắn nữ chủ tương lai.

Lệ Quân Hoa nhìn đến ngọn lửa trong lò có chút yếu, liền thêm vài nhánh cây vào rồi thổi thêm vài hơi. Cảm giác có người nhìn mình, nàng quay lại tìm kiếm thì thấy một tiểu hồ ly toàn thân tuyết trắng đứng ở trước cửa nhìn nàng.

“Tiểu hồ ly!” Nàng ngạc nhiên kêu lên, “Ngươi là tiểu hồ ly linh sủng của Hạ tiên nhân.”

Nàng hướng tới Tuyết Hoa vẫy tay nói: “Lại đây, lại đây nha.”

Mẫu thân của Lệ Quân Hoa đang rửa rau đại ngải đầu lên vôi vàng nói: “Quân Hoa, đây là hồ ly thành tinh, ngươi chớ chọc nó.” Nữ nhi từ nhỏ thích động vật nhỏ có bộ lông mềm, phu quân khi lên núi săn thú nếu gặp được động vật nhỏ có bộ lông mềm sẽ nghĩ cách mang về cho nữ nhi nuôi chơi.

“Mẹ, nó rất ngoan, sẽ không cắn người.” Lệ Quân Hoa nói. Nàng quyết định, tương lai cũng muốn dưỡng một tiểu hồ ly đáng yêu như thế.

“Ngao ô ~” Tuyết Hoa thấp giọng kêu một tiếng, chậm rãi đi vào phòng bếp, đến gần Lệ Quân Hoa.

Lệ Quân Hoa cẩn thận đưa tay, nói: “Ta thích ngươi, ngươi có thể cho ta sờ sao? Ta sẽ không làm thương tổn ngươi, ngươi chớ làm tổn thương ta được không?”

Đợi đến khi tay Lệ Quân Hoa gần như đụng tới đầu của mình, Tuyết Hoa đột nhiên thân thể lui mạnh sau này.

Lệ Quân Hoa hoảng sợ, nhanh chóng thu tay, cau mày nhìn Tuyết Hoa. Nàng cảm thấy tiểu hồ ly này rất có linh tính đang đùa đùa chính mình.

Tuyết Hoa ngửa mặt đánh giá Lệ Quân Hoa. Hôm nay nàng dùng kiểu tóc mới, xức dầu thơm, tóc búi thành hai búi buộc đám ruy băng màu đỏ, bên phải cài một cây kẹp tóc cũ hình hồ điệp; nàng mặc quần áo mới, cổ tay áo thêu hoa văn hình đám mây.

Tuyết Hoa bĩu môi. Sáng nay nam thần cùng đồ đệ Cảnh Thanh Viễn nói, hôm nay bọn họ chia tay, Cảnh Thanh Viễn rời sự phụ, một mình đi lịch luyện, nhiệm vụ đầu tiên của hắn chính là đưa Lệ Quân Hoa đến đảo Hỏa Vân, chỗ ở của Đạo Nguyên tiên quân. Nói cách khác Lệ Quân Hoa chỉ có thể ở chung cùng nam thần trong chốc lát, nam thần đối Lệ Quân Hoa sẽ không có ấn tượng đặc biệt.

Nhìn Lệ Quân Hoa, trong lòng nàng âm thầm nói: ngươi nhanh đi Hỏa Vân đảo đi rồi ở đảo Hỏa Vân mà gây tai họa sự phụ sự thúc các sư huynh của ngươi đi; nếu như ngươi đến Thiên Trụ sơn gây tai họa cho nam thần, ta sẽ không khách khí!

“Tiểu hồ ly, ta tên là Lệ Quân Hoa. Ta có thể sờ sờ ngươi sao? Tay ta không bẩn, ta rất yêu thích động vật nhỏ có bộ lông mềm mao, ngươi tin hay không?” Lệ Quân Hoa nói. Tiểu hồ ly trước mắt thật sự quá xinh đẹp đáng yêu, nàng vẫn là muốn sờ sờ nó ôm nó một cái.

Bình thường bé gái năm tuổi dù thông minh cũng không thể chủ động nói dài như vậy lời nói có trật tự rõ ràng câu nói lưu loát.

Lệ Quân Hoa, ngươi là người xuyên không hay là người trùng sinh đây?

Tuyết Hoa âm thầm nói, nâng lên một chi đũa ở giữa không trung.

Lệ Quân Hoa nhìn tiểu hồ ly nhu thuận trước mắt nâng lên một cái móng vuốt, lập tức thò tay bắt lấy.

Mẫu thân Lệ Quân Hoa lo lắng nhìn, lo lắng tiểu hồ ly không vui, cho nàng nữ nhi một móng vuốt.

Khi móng vuốt của Tuyết Hoa chạm vào tay Lệ Quân Hoa, nàng hoàn toàn không cảm thấy chính mình chán ghét nàng. Nếu như tương lai nàng không làm hồng nam thần, nàng sẽ không đối nghịch.

Xác định cảm giác của chính mình với nữ chủ tương lai, Tuyết Hoa cẩn thận rút về móng vuốt, chú ý không làm tổn thương làn da mềm mại của đối phương, quay người đi ra ngoài.

“Tiểu hồ ly, ta thích ngươi nga. Ta muốn dưỡng một một linh sủng giống ngươi.” Lệ Quân Hoa nghiêm túc nói.

Tuyết Hoa quay đầu nhìn xem, lộ ra một nụ cười quý dị. Nếu nam thần trở thành một phần trong hậu cung của Lệ Quân Hoa, nàng thật sự sẽ trở thành sủng vật cho Lệ Quân Hoa thưởng thức. Nói đùa, nàng tuyệt đối không thể mặc cho Lệ Quân Hoa chiếm lấy nam thần!

“Oa, thật đáng yêu, ta nhất định phải dưỡng một tiểu hồ ly đáng yêu, biết làm nũng thế.” Lệ Quân Hoa kích động nói.

Đáng yêu, biết làm nũng? đây là từ trên internet của thế kỷ 21? Hóa ra ngươi là giống ta, đều là người xuyên không.

Tuyết Hoa cười híp mắt rồi đi. Biết người biết ta bách chiến bách thắng, nàng biết đối phương là người xuyên không, có bàn tay vàng, mà đối phương hoàn toàn không biết gì về nàng, trong cuộc chiến bảo vệ nam thần, nàng đã chiếm ưu thế nhất định.

Ngoài hòng bếp, thê tử của thôn trưởng đã mổ bụng gà mái, từ trong bụng gà có ba cái lòng đỏ trứng lớn nhỏ cùng một ít lòng trắng trứng, thật đáng tiếc. Đây là một con gà mái tốt, nếu không phải vì chiều dài tiên nhân, nàng không nở giết.

Tuyết Hoa chạy đến bên người nàng, miệng ô ô hai lần: đại thẩm! Ngươi đừng lo lắng, ta cảm thấy nam thần nhà ta sẽ không để ngươi thua thiệt.

Trong hậu viện, hai sư đồ Hạ Lăng Vân đã thu công. Hạ Lăng Vân dẫn dò ái đồ lần cuối cùng về đặc thù bề ngoài của một ít tu sĩ tà phái, để hẩn tránh đi bọn họ, gấp gờ có thể bỏ chạy, không thể trốn liền tìm cách kéo dài, quan trọng là bảo trụ mạng nhỏ chờ cứu viện.

Tuyết Hoa ngồi cách đó không xa nghe bọn họ nói chuyện, chờ bọn hẩn dừng lại mới đến gần bên chân Hạ Lăng Vân nín lấy ống quần của hẩn.

“Tuyết Hoa, ngươi có biết phòng bếp thức ăn gì cho ngươi?” Hạ Lăng Vân ôm nàng dậy hỏi, lúc tu luyện hẩn phóng ý thức ra ngoài, cảm ứng được nàng đi tới phòng bếp, mà trong phòng bếp còn có một bé gái linh lực yếu đến gần như cảm ứng không được.

“Oa ô.”

Ta có một con gà béo ngậy để ăn.

Ta trêu đùa nữ tiên cường đại tương lai.

Tuyết Hoa làm nũng kêu lên, vui sướng vẫy đuôi.

Tiểu hồ ly tham ăn!

Hạ Lăng Vân đưa tay xoa bộ lông mềm mại của nàng, khuôn mặt thanh linh tuấn mỹ lộ ra ý cười. Tuy rằng đồ đệ xuất môn nhưng hẩn còn có cái vật nhỏ này, tu luyện có lẽ sẽ không tịch mịch.

12. Chương 12: Tiên Quân Lăng Vân Và Lệ Quân Hoa

Nương tử của thôn trưởng nhanh chóng làm xong bữa sáng rồi đi thông báo với phu quân của mình để chàng đi mời tiên nhân đi phòng khách.

Khi hai sư đồ Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa đến thì hai phu thê nhà thôn trưởng đang xếp bát đĩa.

“Thôn trưởng, Tuyết Hoa nói cho ta biết đứa trẻ có thượng đẳng linh căn và mẹ đã tới đây rồi, sao ta không thấy hai người đó?” Hạ Lăng Vân dùng ngữ khí bình thản dò hỏi. Tuyết Hoa tất nhiên không thể nói cho hẳn nhưng hẳn chỉ cần phóng chút thần thức là cái gì cũng không giấu được.

“Hạ tiên nhân, hai mẹ con các nàng đến sớm biết ngài chưa dùng bữa nên không tiện quấy rầy.” Thôn trưởng cung kính nói. Dân quê không chú trọng quy củ nhưng cũng biết khi khách nhân dùng cơm thì không tiện quấy rầy.

Hạ Lăng Vân khẽ vuốt cằm, đi vào chính sảnh ngồi ghế trên. Hắn đặt Tuyết Hoa lên trên bàn phía bên tay phải, Cảnh Thanh Viễn liền ngồi bên phải, hai phu thê nhà thôn trưởng ngồi đối diện hẳn.

Trong nhà có khách quý đều là nam chủ nhân tiếp khách, nữ chủ nhân chuẩn bị đồ ăn, điểm tâm trong nhà bếp.

Ba chén cháo trắng thơm ngọt, một đĩa lớn bánh đậu loại ngon, hai đĩa rau dưa tươi mới, một đĩa to trứng gà rán thơm lừng, hai đĩa nấm xào thịt, một con gà nướng béo ngậy.

Ở một gia đình bình dân, hầu như mọi người một ngày ăn hai bữa cơm: bữa ăn sáng và bữa chiều. Bữa sáng mọi người thường ăn nhiều một chút, gia đình thôn dân sống dựa vào núi, làm việc nặng, ăn nhiều mới có sức. (1 ngày hai bữa, buổi sáng gọi đại thực, buổi chiều tầm ba bốn giờ ăn nhẹ, nhà giàu sang sẽ ăn sớm hơn một chút và thêm ăn khuya.)

“Thôn trưởng, người và phu nhân vất vả rồi. Người dùng câu nệ, mau dùng cơm đi.” Hạ Lăng Vân khách khí nói.

Cầm lấy chiếc đĩa, hẳn xé một cái cánh gà nướng đặt vào trong bát của thôn trưởng, nói: “Thôn trưởng cũng nếm thử tay nghề phu nhân người.” Nơi này mặc dù sống dựa vào núi nhưng đoán chừng mọi người đều cực khổ, bình thường hiếm khi mới có dịp ăn thịt.

“Hạ tiên nhân, ngài quá khách khí.” Thôn trưởng kích động nói, tiên nhân đưa cánh gà đến trước mặt hẳn, hẳn ngượng ngừng lại dùng đĩa gấp về.

Hạ Lăng Vân đem một cái gà cánh nướng khác đặt vào trong bát trước mặt Cảnh Thanh Viễn “Người cũng ăn đi.”

Cảnh Thanh Viễn được sư phụ ban đồ ăn, quay qua nói với tiểu hồ ly “Tuyết Hoa, cho một chân gà.”

Tuyết Hoa “Oa ô” một chút, thận trọng gật đầu.

Nàng đang hờn dỗi, nói là đặc biệt làm gà cho nàng ăn vậy mà nàng chỉ có thể ăn một cái đùi gà và một ít thịt tạp nham. Sớm biết như vậy, tối qua nàng chạy ra bên ngoài thôn, đi săn vài con mồi mang về nhờ phu nhân thôn trưởng làm thịt nướng.

“Thanh nhi, ta rất hiếm khi ăn đồ ăn mặn.” Hạ Lăng Vân thản nhiên nói, đem chỗ gà còn lại đặt trước mặt Tuyết Hoa, “Ăn đi nhưng đừng để dầu dính lên, làm bẩn mặt.”

Nam thần đối với ta thật tốt, đem thịt chia đều rồi để dành cho ta phần nhiều nhất.

Tuyết Hoa vui vẻ kêu ô ô hai tiếng, cúi đầu cắn chân gà. Trước khi đến tiền viện dùng cơm thì nam thần mang nàng ra giếng, giúp nàng rửa sạch đất cát bám dính trên bốn móng vuốt. Cảnh Thanh Viễn nói, bây giờ sư phụ đang giống quý nhân thế tục, coi Tuyết Hoa như sủng vật mà chăm sóc, trêu đùa trên tay.

Nam thần yêu chiều nàng như thế làm hẳn đồ kị nha? Ai bảo sau khi hẳn lớn lên không còn đáng yêu? Cho hẳn đồ kị chết luôn đi!

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa được phen kiêu ngạo, vẩy cao đuôi.

Ăn xong điểm tâm, Cảnh Thanh Viễn giúp đỡ thôn trưởng thu dọn bàn, nhanh chóng bưng nước ấm cùng khăn vải tới.

Dùng khăn vải đã được giặt sạch sẽ lau chùi miệng và móng vuốt cho Tuyết Hoa rồi để nàng đi lại tự do trong phòng cho tiêu thực, Hạ Lăng Vân bảo Cảnh Thanh Viễn gọi hai mẹ con Lê Quân Hoa.

Hai mẹ con Lê Quân Hoa tiến vào, trong tay các nàng mang theo một cái bao. “Hạ tiên nhân chào buổi sáng.” Sau khi vào các nàng cúi chào Hạ Lăng Vân đang ngồi ở ghế lớn, thi lễ thỉnh an, sau đó khom mình hành lễ với Cảnh Thanh Viễn, gọi hắn là Cảnh tiên nhân. Người thế tục đối tất cả tu sĩ đều tôn kính gọi tiên nhân.

Tuyết Hoa nhảy lên bàn, ngồi cạnh Hạ Lăng Vân nhìn hai mẹ con bọn họ.

Mẫu thân Lê Quân Hoa từ trong lòng lấy ra túi gấm màu đỏcung kính đưa hai tay lên, nói: “Hạ tiên nhân, đây là di vật mẹ để Hoa Hoa lưu lại, thỉnh ngài nhận lấy.”

Hạ Lăng Vân thoáng nhướn đuôi lông mày, hóa ra người mẫu thân này đã nói thân thể cho năm tuổi nữ nhi.

Tiếp nhận túi gấm màu đỏ, hắn kiểm tra mặt trên của đồ án Tú Hoa, sau đó nói, “Hóa ra là túi Càn Khôn của nữ đệ tử Ly Hỏa cung.”

Hắn cẩn thận đánh giá Lê Quân Hoa chần chờ một chút nói: “5 năm trước, Ly Hỏa cung phát sinh nội loạn, một vị chân nhân ngũ phẩm và một số đệ tử chính đạo bỏ mình còn có vài đệ tử mất tích. Không nghĩ tới mẫu thân ngươi là một trong số những người mất tích đó.”

Lê Quân Hoa ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn kích động nói: “Hạ tiên nhân, ngài có biết mẹ ruột ta là ai không? Xin ngài hãy nói cho ta biết.”

Không ngờ một bé gái năm tuổi có gan to vậy, dám hỏi chính mình, Hạ Lăng Vân nói, “Ta không biết. Ly Hỏa cung ở cảnh nội của hoàng triều Kim Phượng còn Thiên Linh môn ở Tây Lăng quốc không có quá nhiều giao tình. Ta có thể biết sự tình đều là Ly Hỏa cung hướng Tu Tiên giới tuyên bố. Tu sĩ tu luyện là vì trường thọ cùng cường đại, vốn dĩ không bao giờ quan tâm đến thế tục, càng không can dự vào phân tranh của người khác, trừ khi liên quan đến lợi ích của bản thân và môn phái, bằng không sẽ không chủ động tìm tòi nội vụ của những môn phái khác.”

“Tư chất của ngươi rất tốt, không tu tiên sẽ rất đáng tiếc. Bạn tốt của ta là Đạo Nguyên tiên quân, hắn là một người thích kẻ có tài, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn sẽ thu ngươi. Tương lai ngươi có thể tìm nguyên nhân tử vong mẫu thân nhưng phải nhớ kỹ, tốt nhất không được liên lụy đến sư phụ và môn phái của ngươi. Tự mình giải quyết sự tình.” Hạ Lăng Vân cảnh cáo.

“Vâng, lời của ngài ta nhớ kỹ trong lòng.” Lê Quân Hoa nói.

Nhìn thật kỹ một lần nữa bé gái thông minh hiểu chuyện dị thường, Hạ Lăng Vân lấy ra giấy và bút mực từ trong vòng tay Càn Khôn. Cảnh Thanh Viễn dùng pháp thuật ngưng tụ ra một nước, bắt đầu mài mực. Hạ Lăng Vân chấp bút viết thư sau đó đem tín thư và túi gấm màu đỏ giao cho Cảnh Thanh Viễn, phân phó: “Ngươi báo danh hiệu ta, người đảo Hỏa Vân sẽ để ngươi lên đảo. Ngươi nhìn thấy Đạo Nguyên tiên quân thì đem thư và túi Càn Khôn giao cho hắn; nếu như Đạo Nguyên tiên quân ra ngoài, ngươi liền đem tín thư giao cho quản sự, túi Càn Khôn này ngươi lặng lẽ đưa lại cho đứa trẻ này.”

“Sư phụ?” Cảnh Thanh Viễn kinh ngạc nói.

“Đạo Nguyên tiên quân là bằng hữu hơn ba trăm năm của ta, ta tin tưởng nhân phẩm của hắn. Chỉ là trên đảo Hỏa Vân người nhiều phức tạp, có người là đệ tử của hắn có người là người hầu của hắn, nhân phẩm bất đồng, ta không thể hoàn toàn tín nhiệm.”

Hạ Lăng Vân dừng một chút, nói: “Nếu Đạo Nguyên tiên quân đang bế quan thì trong ngắn hạn sẽ không xuất quan, ngươi đem đứa trẻ đưa về Thiên Linh môn, có chuông môn xử lý.”

Trẻ nhỏ là thời kỳ tu luyện cơ bản và Trúc Cơ tốt nhất. Đứa trẻ này đã năm tuổi, thời gian không cho phép phí hoài. Nếu Đạo Nguyên không có cơ duyên thu đồ đệ này thì là do đứa trẻ này không có cơ duyên bái sư phụ am hiểu nhất về hỏa thuật phong thuật, vậy thì để Thiên Linh môn nhận lấy nàng chỉ bảo nàng đi.

Thiên Linh môn chỉ là không am hiểu Phong Hỏa tâm pháp tu luyện mà thôi, trong môn vẫn có đệ tử tu luyện tâm pháp Phong Hỏa.

“Tiên quân, ta có thể trực tiếp bái người làm thầy được không?” Lệ Quân Hoa đột nhiên nói, trong mắt tràn ngập hi vọng.

Tuyết Hoa ngồi trên bàn nhất thời hai mắt trừng tròn vo, chẳng lẽ nữ chủ xuyên việt đã nhìn trúng Hạ Lăng Vân, muốn được gần quan ban lộc? Không biết xấu hổ, thân thể mới năm tuổi liền bắt đầu câu dẫn nam nhân.

Trong miệng nàng phát ra âm thanh bất mãn.

Hiện tại không ai chú ý đến cảm xúc của tiểu linh hồ, Hạ Lăng Vân lắc đầu nói: “Tiểu cô nương, linh căn của người là Phong Hỏa thuộc tính, linh pháp ta tu luyện là thuộc tính thủy mộc cho nên ta chỉ có thể giúp đỡ tu luyện nhưng không thể giúp người tiến hành tu luyện cơ bản.”

Tốc độ tu hành của tu sĩ loài người vượt xa tinh linh yêu quái, ngoại trừ lý do tự thân dễ hấp thu linh khí hơn thì phần còn lại do sự đồ truền thừa.

Hắn giúp đỡ đệ Cảnh Thanh Viên tiến hành linh tu cơ bản thì trực tiếp đem linh lực hệ thủy, mộc tiến vào trong cơ thể hắn, thao túng linh lực ở trong cơ thể hắn vận hành, giúp cho hắn nhớ lộ tuyến vận hành linh lực cuối cùng còn lưu chỗ linh lực hệ thủy, mộc lưu tại đan điền của hắn, trong một tháng ngắn ngủi đã giúp hắn Trúc Cơ thành công.

” Người thích hợp nhất giúp người tiến hành linh tu cơ bản là người có linh căn giống người, tu luyện linh lực thuộc tính Phong Hỏa.”

Hạ Lăng Vân ôn hòa cười, “Đừng sợ, tiểu cô nương, Đạo Nguyên tiên quân từ lúc đồ đệ thứ hai xuất sư vẫn không tìm thấy đệ tử Phong Hỏa linh phù hợp, linh căn của người tốt như vậy, có lẽ hắn sẽ nhận người làm truyền nhân.”

Hắn nói như vậy, hai mẹ con Lệ Quân Hoayên tâm rất nhiều.

“Tiểu cô nương, Cảnh Thanh Viên là đệ tử của ta, hắn hộ tống người tới đảo hỏa vân. Thời gian cũng không còn nhiều lắm, người cùng hắn cùng đi đi.” Hạ Lăng Vân nói.

“Mẹ...” Lệ Quân Hoa nhìn mẫu thân, vành mắt đỏ hồng, “Ta nhất định sẽ trở lại. Người nói cho cha, ta nhất định sẽ trở về.” Cha đã ra cửa hai ngày, không biết khi nào trở về. Tiên nhân chỉ đi ngang qua nơi đây, nàng không thể cầu tiên nhân chờ phụ thân về nhà gặp mặt rồi đi.

Mẫu thân của nàng vuốt ve tóc, ân cần chỉ bảo nói: “Trên đường phải nghe lời Cảnh tiên nhân nói, đừng gây thêm phiền toái cho ngài. Đến Hỏa Vân sơn bái sư, người phải lễ phép, làm việc phải cẩn mẫn, luyện công muốn chăm chỉ...” Nàng lại bắt đầu cảm râm một tràng dài.

Đối với sinh lý tử biệt, Hạ Lăng Vân đã nhìn nhặt, hắn lấy ra một thỏi bạc cùng hai cái hộp gỗ màu đỏ từ vòng tay Càn Khôn trong, xoay mặt đối thôn trưởng nói, “Thôn trưởng, ta nhận được chiêu đãi của phu thê các người, trong lòng thật cảm tạ. Đêm qua sủng vật của ta không cẩn thận hủy hoại chăn đệm mới nhà người, ta ở trong đây hướng hai vị chịu tội. Thỏi bạc này là bồi thường chăn đệm. Trong hộp gỗ có 24 khóa Duyên Thọ đan thường ngày ta rải rồi luyện chế, đưa cho thôn trưởng làm tính tiền thuê cùng tiền đồ ăn.”

Hắn đem hộp gỗ hướng mẹ nuôi của Lệ Quân Hoa nói: “Mỗi tháng đêm trăng tròn dùng hoàng tửu để uống một khóa Thọ Nguyên đan, người thường dùng liên tục (1) 12 nguyệt sẽ trẻ ra gần 10 năm. Hộp gỗ có 24 khóa, tiểu cô nương, cái này tặng cho cha mẹ người, xem như là ta bồi thường một chút cho việc mang người đi khỏi nhà.”

Nguyên khí Duyên Thọ đan là linh đan người thường mong muốn mà không thể cầu, tu sĩ túng thiếu tiền sẽ luyện chế một ít bán cho người giàu có ở thế tục. Nguyên khí Duyên Thọ đan chỉ là điều trị thể chất người thường, cũng chính là kéo dài mười hai, mười ba năm thọ mệnh, không thể trợ giúp người thường đột phá cực hạn tuổi thọ cho nên dùng nhiều rồi tác dụng cũng không lớn.

“Cám ơn tiên nhân ban thưởng linh đan, cảm ơn tiên nhân ban thưởng linh đan.” Thôn trưởng mừng rỡ, khom người thở dài.

“Cám ơn tiên quân.” Lệ Quân Hoa kích động nói, đưa tay cầm lấy hộp gỗ giao cho mẫu thân, “Mẹ, ta sẽ cố gắng học tập luyện đan, về sau thường xuyên nên cho mẹ luyện chế linh đan diệu dược kéo dài tuổi thọ.”

“Cái này không vội, người vẫn là tu tiên vì mình.” Mẫu thân Lệ Quân Hoa từ ái nói. Kỳ thật trường sinh là mong ước của đa số người không có linh căn, không thể tu tiên nhưng nàng càng hi vọng con gái có linh căn có thể tu tiên trở nên cường đại.

Hạ Lăng Vân nhìn, khóe miệng mang ý cười nhàn nhạt. Lệ Quân Hoa bước vào con đường tu luyện rồi sẽ biết đan dược không phải vạn năng, người thường không có linh căn ăn linh đan cũng không có khả năng sống qua 150 tuổi.

(1) 12 nguyệt: 12 lần trăng rằm (khoảng 12 tháng vào dịp trăng tròn)

13. Chương 13: Tiểu Hồ Ly Và Tiên Quân

Sau một hồi nói lời tiễn biệt, mẫu thân của Lệ Quân Hoa đem vật cầm trong tay nhìn về phía Cảnh Thanh Viễn, thỉnh cầu: “Cảnh tiên nhân, cái bao này có hơi nặng, xin ngài cầm giúp con gái ta được không? Nó còn quá nhỏ, không xách nổi”

Cảnh Thanh Viễn cười, “Không có vấn đề.” Hắn nhắc chỗ hành trang đó lên, hướng vào túi Càn Khôn bên hông, chỗ hành trang đó liền biến mất ngay trước mặt mọi người.

“Đưa cho ta, tiểu muội muội.” Cảnh Thanh Viễn giơ tay về phía Lệ Quân Hoa, “Ta thay người bảo quản hành lý, khi nào người đến đảo Hỏa Vânta sẽ trả cho người.”

“Làm phiền ca ca rồi.” Lệ Quân Hoa ngửa mặt ngọt ngào nói, đem tiểu túi hành lý giao cho Cảnh Thanh Viễn.

Cảnh Thanh Viễn nhận lấy rồi bỏ vào trong túi Càn Khôn.

“Sư phụ, bây giờ con rời sư môn đi lịch lãm. Khi nào con phải trở về?” Quay đầu nhìn về phía sư phụ - dung nhan của người luôn duy trì ở tuổi thanh xuân vĩnh viễn không già, Cảnh Thanh Viễn chợt có chút thương cảm nói. Từ khi hắn bắt đầu hiểu chuyện, hắn và sư phụ luôn ở chung, bây giờ rời đi có lẽ là vài năm không gặp mặt.

“Thiên Linh môn chẳng có chân mà chạy trốn, bất cứ khi nào con muốn thì trở về đều được.” Hạ Lăng Vân thân nhiên nói. Để hắn ra ngoài rồi phát hiện sự muôn màu của thế giới bên ngoài, sẽ trải nghiệm sự đời, thử luyện tâm cảnh thì mới có thể hồi thiên linh môn.

“Sư phụ nói phải.” Ánh nắng như đang chiếu lên khuôn mặt của Cảnh Thanh Viễn, trên khuôn mặt tuấn tú chợt lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Tiểu muội muội, chúng ta đi thôi.” Khom lưng bế Lệ Quân Hoa đi ra cửa, hắn nhảy lên phi kiếm, tiêu sái bay đi mất.

“Sư phụ, sau này con sẽ trở lại.” Nói xong, hắn ngự kiếm phi hành nhắm hướng phía đông bay đi.

“Mẹ, mẹ, ta sẽ trở lại –” Lời nói của Lệ Quân Hoa từ trên không trung vọng xuống.

“Hoa Hoa, Hoa Hoa, người phải cố gắng nha.” Mẫu thân của Lệ Quân Hoa chạy ra khỏi viện, nhìn thân ảnh ngày càng nhỏ bầu trời cảm thấy cực kỳ bi ai kêu lên, nước mắt lưng tròng. Hạ tiên nhân không hề phóng đại, tiên nhân tu luyện không kể năm tháng, vừa bế quan chính là mấy chục năm, có lẽ đây là lần cuối nàng gặp con gái.

Vừa sinh thì mẫu thân đã mất, năm tuổi phải chia ly với dưỡng mẫu luôn yêu thương mình. Vận mệnh của Lệ Quân Hoa cũng thật bất bênh.

Được Hạ Lăng Vân ôm ra khỏi phòng Tuyết Hoa yên lặng thở dài. Người được trời cao chiếu cố luôn có vận mệnh như thế, trước tiên phải trải qua sự đau khổ của tâm trí, gân cốt như tan nát, thể xác bị dày vò, thì nữ chính trong tương lai mới trở nên nổi bật, trở nên oai phong một cõi ở đại lục Ngũ Nguyên tu tiên giới này

Nữ chủ vô cùng cường thế, muốn cùng nàng đối nghịch, nếu không có năng lực và khí vận xứng đáng thì sẽ trở thành đá kê chân mà thôi.

Tuyết Hoa vận vẹo thân mình một chút: nàng phải cố gắng nha, nếu không sẽ bị Lệ Quân Hoa đàn áp, khéo khi sẽ trở thành con tốt thí mạng.

“Phu nhân, con gái của người rất có thiên phú, có lẽ là hai ba mươi năm nữa sẽ được sư phụ đồng ý cho về nhà thăm người thân.”

Trông thấy mẫu thân của Lệ Quân Hoa ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời khóc không thành tiếng, Hạ Lăng Vân lên tiếng an ủi mặc dù thất tình lục dục đã rất nhạt.

“Hạ tiên nhân, con gái ta có thể trở về thăm người thân được sao?” Mẫu thân của Lệ Quân Hoa kích động hỏi, giống như người chết đuối đang nỗ lực níu lấy mảnh gỗ trôi nổi.

“Nhiều khả năng là như vậy, tuy nhiên muốn trở về thì còn phải dựa vào tiến độ tu luyện và sự sùng ái của sư phụ.” Hạ Lăng Vân nói.

Hắn không muốn nói hết để tránh cho vị mẫu thân này lo lắng, đối với những đệ tử có linh căn thượng đẳng, thời gian tu luyện không dài nhưng vì thực lực còn rất thấp, phần lớn sư phụ đều không dám cho phép bọn họ rời sư môn, bởi vì những đệ tử này rất có khả năng trở thành bữa ăn ngon cho tinh linh yêu quái cao cấp, đệ tử của hắn - Cảnh Thanh Viễn đã là tam phẩm tu sĩ, đối phó với tinh linh yêu quái đã biến hóa coi như có thể nên hắn mới cho phép Cảnh Thanh Viễn xuất môn.

“Phu nhân, chú ý bảo trọng, con gái của người là nhân trung long phượng, chỉ có con đường tu tiên thì tương lai mới an toàn và tốt đẹp nhất.” Hắn an ủi đối phương một chút, khẽ gật đầu với nhà thôn trưởng phu thê sau đó bay lên trên không trung hướng về phía đông bắc bay nhanh mà đi, trong chớp mắt biến mất ở chân trời.

“Oa ô.” Ta muốn khổ luyện.

“Tuyết Hoa, người đang khát sao?”

“Oa ô oa ô...” Ta không khát, ta muốn khổ luyện, phải tranh thủ thì mới chiến đấu với Lệ Quân Hoa được.

“Sao người lắc đầu? Vậy cuối cùng thì người có khát không?... Thôi, để ta mang người xuống.”

“Ngao ngao.” Không phải, buổi sáng ta đã ăn rất nhiều, thật sự không khát.

“Người rất gấp? Đợi một chút.”

“Cô... Đồ... Không...” Tuyết Hoa rất khó khăn mới dùng đầu lưỡi của hồ ly nói tiếng người nhưng vì cơ quan cấu tạo khác biệt, nàng không thể phát ra âm chính xác.

“Tuyết Hoa, người phải chăm chỉ tu luyện, nhanh chóng hóa hình, nói tiếng người.” Hạ Lăng Vân vuốt ve bộ lông của tiểu linh hồ trong lòng, quyết định khi trở về sẽ mở lò chế thuốc. Luyện chế các loại linh đan chuyên dụng cho linh sủng tu luyện, giúp Tuyết Hoa tu luyện. Về phần làm tụ linh pháp trận, hắn cảm thấy thể chất của nàng có khả năng hấp thụ tốt hơn, tụ linh pháp trận đối với nàng không có ích nhiều.

“Ngao ô ngao ô...” Tuyết Hoa lập tức kêu lên. Nàng cũng muốn thế nha. Lệ Quân Hoa có bàn tay vàng, tốc độ tu luyện vượt xa người bình thường. Dựa theo quy luật dành cho nhân vật chính, nàng sẽ liên tục gặp kỳ ngộ, không ngừng có được linh đan diệu dược, thần khí, thường xuyên chiến thắng nhiều người có thực lực cao hơn mình.

“Ồ, xem ra ngươi có vẻ sốt ruột.” Hạ Lăng Vân an ủi, “Ta sẽ giúp ngươi.” Sau 400 tuổi hắn bắt đầu thu đồ đệ, này mấy trăm năm qua đã dạy được mười hai vị đồ đệ tuy bây giờ chỉ có năm người còn sống, kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Nhìn hồ nhỏ và nền đất trong sơn cốc, hắn nói: “Trời sắp tối rồi, đêm nay chúng ta ngủ ngoài trời một đêm.”

Ẩn giấu trong sơn cốc hồ nhỏ trong veo thấy đáy, xung quanh là rừng cây rậm rạp. Hạ Lăng Vân đáp lên một cây đại thụ bên hồ, ngưng thần cảm ứng một chút, liền nói: “Tuyết Hoa, ngươi có thể ở tự do hoạt động trong khu vực này, ta đi một lát rồi về.” Nói xong, hắn đem Tuyết Hoa thả ra, hướng vào chỗ rừng sâu mà đi.

Hắn muốn đi chỗ đâu? Ngó, tuy rằng hắn không ăn đồ ăn tanh nhưng cũng ăn ngũ cốc hoa màu, cần...

Tuyết Hoa vừa suy nghĩ theo cách của con người vừa tìm tới chỗ bóng cây nghỉ ngơi một chút rồi đi tới bên hồ, nhảy xuống nước bơi lội. Sơn cốc không có bóng người, trong hồ thủy sản phong phú, nàng tắm chán rồi bắt đầu bắt cá.

Khách không mời mà đến, Tuyết Hoa làm cho lũ cá sợ tới mức chạy trốn lung tung khắp bốn phía, nàng quan sát toàn bộ sinh vật trong hồ, chậm rãi lặn sau đó đột nhiên phát động công kích.

Hồ nước khẽ lay động một cái, đem một cá chép đặc biệt to béo vây hãm không cho di chuyển. Nàng há to miệng cắn một cái vào mang cá rồi nhanh chóng trồi lên mặt nước.

Con cá chép lớn liều mạng vùng vẫy muốn nhảy ra, cái đuôi đánh lên mặt nước khiến mặt hồ nổi lên từng đợt sóng, lan ra xung quanh.

Khí lực thật là lớn!

Con cá càng giãy giụa, Tuyết Hoa càng dùng sức cắn, răng nanh sắc bén mạnh mẽ đâm vào thân cá. Trèo lên bờ, nàng đem cá nhả ra, lắc mạnh thân mình để giữ bớt nước trên bộ lông sau đó bắt đầu dùng móng vuốt giết cá xử lý nội tạng rồi dùng nước để làm sạch.

Phóng hỏa... Ừm, nơi này và nơi nàng sinh sống trước kia không giống nhau, bốn phía là cây cối tươi tốt, hơn nữa lúc này đã là cuối thu thời tiết khô hanh, nếu nàng dùng lửa không cẩn thận, không chỉ gây cháy rừng mà có khả năng sẽ thiêu chết bản thân luôn.

Vừa ngửa đầu lên một cái, nàng đã nhìn thấy một bụi cỏ khô cao cao ngay trước mắt, là người rất có ý thức bảo vệ môi trường Tuyết Hoa bắt đầu ngăn người, suy nghĩ: nàng phải ăn cá sống sao?

Khi Hạ Lăng Vân quay lại, thấy yêu sủng của mình đang ngăn người, bên cạnh có một con cá đã được xử lý.

“Tuyết Hoa, sao ngươi không làm người nướng cá?” Hắn cúi lưng, sờ cái đầu ướt nhẹp của nó, tâm tùy ý chuyển một cái đem bộ lông của nó tẩy khô.

“Ngao ô.” Tuyết Hoa ngửa đầu nhẹ nhàng kêu lên, ngưng thần, hướng về phía bụi cỏ bên cạnh phóng ra một ngọn lửa. Ngọn lửa vừa chạm vào chỗ cỏ khô, lập tức bùng cháy.

Rầm

~Một cỗ cột nước từ trong hồ bay lên, hướng về phía bụi cỏ, dập tắt chỗ lửa đang lan ra. Có lẽ do Tuyết Hoa vừa thao túng sử dụng linh lực hệ hỏa rồi lập tức phóng thích linh lực hệ thủy nên độ chính xác kém, cột nước đánh nhầm chỗ, khiến chỗ cỏ mới bùng cháy lại ướt nhẹp.

Sau khi đem bùn đất dập nốt chỗ tàn lửa còn lại, Tuyết Hoa nhìn về phía Hạ Lăng Vân trên mặt lộ rabiểu tình như muốn nói “Thật ngại quá, ta làm hỏng rồi”. Nó biết được đốt lửa ở đây gây nguy hiểm nên không dám nướng cá ở gần bụi cỏ. Từ khi nào mà tinh linh yêu quái cấp thấp đã có linh trí cao như vậy?

Nó có lẽ là linh thú đặc biệt độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Tiểu hồ ly này nếu tu luyện được thành tiên sẽ biến thành tiên hồ như thế nào đây?

Hạ Lăng Vân nhìn tiểu hồ ly tuyết trắng khả ái, mỉm cười. Tinh linh yêu quái biến hóa ít nhất cũng cần phải có tu vi ngàn năm, nhiều tinh linh yêu quái cấp thấp dù đã tu hành 5000 năm cũng không thể biến hóa thành công, tiểu hồ ly này có lẽ chưa tới một trăm tuổi, cách thời điểm biến hóa còn rất xa.

“Vẫn là để ta giúp ngươi.” Hắc nói, từ trong không trung lấy ra một thanh phi kiếm, quét sạch đất đá cùng cây cỏ sang một bên tạo thành một khoảng đất trống.

“Bây giờ ngươi không cần lo lắng là sẽ gây cháy rừng nữa rồi.” Hắc mỉm cười nói. Quá trình khống chế ngọn lửa nướng cá là một khảo nghiệm rất tốt đối với tinh thần lực và linh lực của tiểu hồ ly, hắc muốn nó tự làm để rèn luyện.

Như vậy là có thể yên tâm rồi.

Tuyết Hoa hướng về phía Hạ Lăng Vân ngao ô hai tiếng xem như là cảm tạ sau đó tập trung tinh thần nướng cá. Có hắc bên cạnh hộ pháp, nàng không cần lo lắng bị động vật khác đánh lén, chú tâm nướng cá, vài ngày nay nó có cảm giác sử dụng linh lực để phóng mỗi lửa có vẻ dễ sử dụng hơn, cảm giác gần giống như đang sử dụng cánh tay của mình vậy.

Hạ Lăng Vân liền ngồi xếp bằng trên một bụi cỏ, ăn chỗ quả dại vừa tìm được trong rừng.

“Tuyết Hoa, đây là quả Kim Anh, rễ, lá, hoa, quả đều có thể làm thuốc, trái cây có hương vị chua ngọt ăn rất ngon. Ngươi ăn thử đi.” Hạ Lăng Vân lấy ra một chùm quả dại, dùng tiểu đao bóc vỏ ngoài, đưa chỗ thịt quả mỏng nước, trắng như tuyết cho Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa thè lưỡi, đem thịt quả nuốt vào miệng. Thịt quả chua chua ngọt ngào hương vị vô cùng ngon, nàng lập tức kích động đến nỗi không ngừng ngao ô gọi, ngại ngừng hướng hắc há mồm chờ dứt. Thời gian nàng ở rừng rậm Hằng Cổ từng nhìn thấy nhiều quả dại nhưng nàng không biết được quả dại nào có thể ăn, quả dại nào có độc không thể ăn, trừ bỏ cá, thịt, về cơ bản là nàng không dám mạo hiểm ăn linh tinh, bảy tám ngày đầu khi mới xuyên việt tới đây phải thường xuyên chịu đói bụng.

Xà nhỏ, sữa tử, dã Lê Tử... Tuyết Hoa tham ăn, ăn liên tục bốn năm loại dã quả rồi còn muốn ăn tiếp.

“Ngươi là hồ ly, tốt nhất nên ăn nhiều thịt vào.” Hạ Lăng Vân ngăn cản nàng lại, không dứt thêm cho nàng.

“Ô ô...” Cho ta ăn nha, nam thần, ta thích chúng lắm.

Tuyết Hoa ăn thành nghiện, đi lại xung quanh hắc, lắc lư cái đuôi, cọ xát vào chân của hắc, giả đủ trò làm nũng chỉ để cầu cho ăn.

Tất nhiên, Hạ Lăng Vân có ý chí kiên định, nhắm mắt lại bắt đầu nhập định.

“Ô ô ~” Tuyết Hoa làm nũng không thành, đành phải đi ăn chỗ cá nướng nửa sống nửa chín rồi giương bụng nằm nghiêng nghỉ ngơi.

14. Chương 14: Nam Thần Ra Dục

Bầu trời đêm giống như một tấm vải xanh nhưng được điểm vô số ánh sao sáng lấp lánh, vàng trắng lơ lửng tỏa ánh sáng bạc khắp trên bầu trời.

Tuyết Hoa đứng trong bụi cỏ bên hồ, đưa mắt nhìn hồ nước. Bỗng nhiên, mặt hồ gần đó xuất hiện đốm lửa, ngọn lửa tiếp xúc đến hồ nước nháy mắt phát ra tiếng tè tè khàn giọng, sau đó biến mất, mà mặt hồ lại hiện lên làn hơi nước trắng mờ. Hồ nước không gió mà dậy sóng, sóng nước kích động, hóa làm từng cột nước mạnh mẽ bắn nhanh về phía trước, lên cao liền biến thành nước mưa trải khắp mặt hồ.

Hạ Lăng Vân ngồi bên người Tuyết Hoa, đã quen với việc thấy nó không cần ai dạy tự mình luyện tập hỏa thuật – thủy thuật.

Bản năng của tinh linh yêu quái là hấp thu linh khí của đất trời. Việc đem linh khí hóa thành linh lực dự trữ trong cơ thể lại cần một quá trình, biết sử dụng linh lực công kích là từ ngẫu nhiên làm được, thử luyện tập rồi mới nắm giữ, đây cũng là một quá trình khá dài. Vậy mà tiểu linh hồ lại phá vỡ tiến độ bình thường của tinh linh yêu quái, có lẽ tốc độ tu hành sẽ nhanh giống như tu sĩ loài người.

“Hô ~” đem linh lực trong cơ thể chuyển hóa xong, Tuyết Hoa cảm giác thân mình trống rỗng, thở dài, cuộn lại thân mình, đứng lên.

“Ngao ô.” – Đi ra

Chân phải lặng lẽ giấu vào cỏ xanh, nàng thấp giọng kêu gọi, lấy ra thần khí tu luyện (đồ dỏm), giấu phía dưới chân phải, bắt đầu tu luyện.

Thần khí có thể ẩn hình rất hiệu quả, Hạ Lăng Vân ở ngay gần trong gang tấc cũng không phát hiện ra, chỉ biết mỗi lần nàng bắt đầu hấp thu linh khí của trời đất, chung quanh linh khí liền giống như bị cái gì hấp dẫn, tự động nhanh chóng ngưng tụ về phía nàng, sau đó hỏa linh khí và thủy linh khí càng ngày càng đậm. Thủy hỏa linh khí tiến vào trong thân thể nàng, đi theo tuần hoàn vận công trong cơ thể, sau vài lần liền hóa thành linh lực của bản thân nàng.

Nửa canh giờ sau, Tuyết Hoa đã hoàn thành nhiệm vụ tu luyện của ngày hôm nay, liền dừng lại, đem thần khí cất đi. “Ngao oo~”, nàng thu thần khí vào không gian, đứng dậy duỗi chân giãn gân cốt.

Công việc ngày hôm nay đã hoàn thành rồi mà nàng chưa muốn ngủ.

Nhìn đến Hạ Lăng Vân vẫn ngồi bên cạnh mình, nàng liền bò tới trên người hắn, nhẹ nhàng mà oa ô gọi, hi vọng hắn kể cho nàng nghe chuyện của Ngũ Nguyên đại lục, làm cho mình quen thuộc hơn đối với thế giới bên ngoài.

Trước khi gặp hắn, nàng chưa từng được thanh nhàn như vậy. Ban ngày thì ngủ trong hốc cây hay hố đào dưới đất, hơi có động tĩnh là bừng tỉnh giấc; buổi tối, nàng vừa phải kiếm ăn vừa phải cảnh giác với hoàn cảnh chung quanh, trốn tránh các khả năng nguy hiểm. Nàng lúc nào cũng phải cảnh giác, lúc nào cũng có khả năng nguy hiểm tới sinh mệnh, phải luôn sẵn sàng chiến đấu.

Hiện tại, nếu nàng muốn ngủ, có thể yên tâm ngủ rất say, muốn săn mồi thì gần như nàng không cần quá chú ý chung quanh có tiềm ẩn nguy hiểm hay không, bởi vì nơi Hạ Lăng Vân dừng lại đều là an toàn; nếu muốn tu luyện, nàng cũng không cần phân tâm, vì đã có hắn ngay cạnh bên người hộ pháp.

Hơn nữa lúc tu luyện có thần khí ngưng tụ chuyển hóa linh khí thiên địa, thời gian rảnh rỗi của nàng dần nhiều lên, lâu ngày liền cảm thấy quá nhàm chán.

Hạ Lăng Vân cũng không nói chuyện, bởi hắn không biết suy nghĩ trong lòng tiểu hồ ly. Hắn tùy tay cầm ra mấy trái quả dại, nói: “Chính người ăn đi.” Nói xong, hắn để tiểu hồ ly qua một bên, đứng lên vỗ vỗ mấy cọng cỏ dính trên người, bắt đầu cởi đai lưng khuy áo.

Tuyết Hoa đứng tại bên chân hắn, ngửa đầu không thấy rõ động tác. Chờ hắn bỏ đi áo dài, sau đó đột nhiên áo dài biến mất, lại cởi áo trong, lộ ra da thịt trắng nõn bóng loáng, nàng lập tức tròn cặp mắt. Hắn muốn thay quần áo? Nàng còn chưa từng nhìn thấy hắn thay đồ trước mặt nàng đâu.

Hạ Lăng Vân không biết trong lòng tiểu hồ ly đang khiếp sợ, ưu nhã tự nhiên cởi giày thoát vớ, bỏ đi tiết khô, đem đồ thu vào trong vòng tay Cần Khôn, cúi đầu nhìn đến tiểu hồ ly, thấy vẻ mặt bộ dáng nó giật mình, liền hỏi: “Ta vào trong hồ tắm rửa, ngươi có muốn cùng vào tắm hay không?”

Tuyết Hoa ngửa đầu, trong ánh mắt nâu đậm lóe ra u quang.

Hắn rất cao (từ nàng góc độ hiện tại nhìn), nàng vẫn thấy hắn vô cùng tuấn mỹ, nhưng so bình thường, thoát nhìn nhiều một phần thần bí tà mị (tuyệt đối là do ánh trắng chiếu thành bóng ma), làn da hắn trắng nõn như ngọc, như ánh trắng phát sáng, phảng phất như tiên nhân do tinh hoa của ánh trắng ngưng tụ mà thành; tứ chi hắn cân xứng, cơ bắp trơn nhẵn, đường cong tuyệt đẹp, toàn thân đều vô cùng tôn quý nho nhã.

Thấy tiểu hồ ly ngẩng đầu đánh giá chính mình, Hạ Lăng Vân khẽ cười, hỏi đáp: “Đây là thân thể của ta, là hình dáng nam tử, không có một chút che giấu. Tinh linh yêu quái giống đực biến hóa xong đều là cái

dạng này.” Tinh linh yêu quái nếu hiện nguyên hình tại trong đồng loại xem như xinh đẹp, hóa làm hình người cũng sẽ xinh đẹp.

“Tuyết Hoa, người là giống hồ ly cái, người sẽ biến hóa thành nữ hài. Tuy rằng nói tinh linh yêu quái biến hóa đều theo bản năng, nhưng nếu như trước đó lý giải cơ thể con người, thì quá trình biến hóa sẽ vô cùng nhanh chóng thuận lợi. Đợi chúng ta trở lại Thiên Linh môn, ta sẽ nhờ nữ tu sĩ mang theo người cùng nhau tắm rửa, người sẽ hiểu biết một chút cơ thể phụ nữ.”

Hạ Lăng Vân nói, trong đầu lập tức tưởng tượng ra hình tượng một nữ hài bảy tám tuổi, dáng người nhỏ nhắn, vẻ mặt ngây thơ. Tuy rằng hắn không biết giám định tuổi của hồ ly, cũng không thể xác định con tiểu hồ ly này có phải là ấu hồ ly hay không nhưng hắn tinh tường cảm giác được, nếu hiện tại Tuyết Hoa biến hóa, chắc hẳn sẽ là hình dạng đó.

“...” Tiểu linh hồ Tuyết Hoa khẽ nhếch miệng, vẻ mặt đại ra.

Cho rằng tiểu hồ ly còn đang cố gắng lý giải lời của mình, Hạ Lăng Vân liền không quấy rầy nó, chậm rãi bay đến trong hồ, sau đó đột nhiên nhảy xuống dưới nước.

Hồ nước nhộn nhạo, từng vòng gợn sóng im lặng khuếch tán bốn phía.

Tuyết Hoa phục hồi lại, không tìm lòng được, đi về phía trước vài bước, nhìn phía mặt hồ.

Chỉ chốc lát sau, Hạ Lăng Vân từ đã trong mặt nước phẳng lặng nổi lên.. Hắn đứng trong nước, đưa tay lau đi bọt nước trên mặt, rút hết dây cột tóc thả bung mái tóc ra, cầm xà bông thơm bắt đầu gội đầu tắm rửa.

Trong sơn cốc mỹ lệ không một bóng người, dưới ánh trăng bạc, trong hồ nước trong veo, một nam tử trẻ tuổi tuần tú đang ưu nhã tắm rửa. Mặt hồ nhộn nhạo, gợn sóng lấp lánh, ánh trăng chiếu rọi trên mặt nước thỉnh thoảng lại ánh lên những phiến bạc vụn.

Tiểu hồ ly ngơ ngác đứng ven bờ hồ, trong ánh mắt sáng ngời trong suốt toát ra u quang, khẽ nhếch miệng, ẩn ẩn có chất lỏng khả nghi từ miệng rớt ra...

Nam thần...

Hắn quá hoàn mỹ! Mọi cử động là như vậy... Cao quý ưu nhã, thanh linh phiêu dật.

Nàng phải vĩnh viễn ở bên nam thần, dấu chỉ là sủng vật.

Bị mê hoặc thật sâu bởi sắc đẹp, Tuyết Hoa mơ màng nghĩ.

Cảm giác có ánh mắt vô cùng nóng bỏng nhìn chính mình, Hạ Lăng Vân đang chuyên tâm tắm rửa xoay mặt nhìn phía bên bờ, liền nhìn đến tiểu sủng vật đang giương ánh mắt sáng quắc nhìn mình, trên mặt hiện ra biểu tình làm người ta khó hiểu...

“Lại đây.” Hắn đưa tay hướng về phía nó.

Đi qua, hay là không đi qua?

Ta là thiếu nữ, rất thuần khiết chỉ có thể từ xa xem mỹ nam đi tắm, không thể lại gần; cơ mà chắc, ta là tiểu hồ ly, hắn không ngại cùng tiểu sủng vật tắm, ta để ý cái gì?

Được nam thần trong lòng mời, nội tâm Tuyết Hoa nháy mắt xuất hiện hai ý tưởng hoàn toàn khác biệt.

Không biết Tuyết Hoa còn đang khó lựa chọn, Hạ Lăng Vân hướng nó vẫy tay một cái. Thân mình Tuyết Hoa chợt nhanh chóng bay lên không trung, hướng về phía hắn.

“Oa ô –” Tuyết Hoa la hoảng lên.

“Đừng sợ, ta sẽ không để người té xuống.” Hạ Lăng Vân an ủi, hai tay tiếp được thân mình nhỏ vừa bay tới, đem nó nâng vào trong nước. Nhúng ướt bộ lông của Tuyết Hoa, hắn cầm ra một khối xà bông thơm khác cho nó lau người, sau đó bắt đầu xoa bóp, đem nó tinh tế xoa bóp không để sót chỗ nào từ lỗ tai đến đuôi, sau đó dùng nước trong rửa.

“Bộ lông trên người người quá dày, nhất định phải tắm rửa thường xuyên, nếu không sẽ dễ dàng sinh con rắn.” Hạ Lăng Vân dặn dò, trong lòng tính toán thời gian, quyết định hai ngày nữa lại cho nàng ăn thêm một viên Tủy Tủy đan cho thú, một lần nữa thay nó thành trừ tạp chất trong cơ thể.

Nam thần không mặc gì, cùng mình trần trụi cùng nhau tắm rửa ...

Tuyết Hoa đỏ mặt, mặc cho hắn đóng đũa thân mình hồ ly, cảm giác rất nóng.

Trên mặt nàng may có lông hồ ly che da mặt phát sốt, nên nam tử đang giúp nàng tắm căn bản không biết trong tay hắn, tiểu hồ ly đã thẹn thùng đến không biết làm sao.

Giúp tiểu hồ ly tắm xong, Hạ Lăng Vân ôm nó bơi đến khu vực nước không có bọt biển, thả nó ra rồi bắt đầu tiếp tục bản thân tắm rửa.

Tuyết Hoa liền chậm rãi bơi lội quanh hắn, đôi mắt sáng lên trong bóng đêm chăm chú nhìn coi, sau đó lại nhanh chóng đưa ánh mắt chuyển tới nơi khác.

Hạ Lăng Vân vừa tắm rửa vừa quan sát sủng vật của chính mình, cảm thấy nó rất có thú vị, giống như thẹn thùng nhưng đối với thân mình của hắn lại vô cùng tò mò, nhìn không được muốn nhìn lên.

Hồ ly cũng còn có lòng hiếu kì giống như mèo sao...

Tuy rằng trên khuôn mặt tuần tú của hắn vẫn bình tĩnh như nước nhưng khóe miệng duyên dáng màu đỏ nhạt gợi lên một nụ cười nhẹ.

Tắm rửa xong, hắn chậm rãi trôi lên mặt nước, cả người trần trụi đứng trên mặt nước.

Quanh người hắn dần dần bao phủ một lớp ánh sáng màu lam, nước trên tóc dài trên thân thể liền hóa thành bọt nước thật nhỏ, rồi tản vào trong không khí.

Tuyết Hoa còn đang ở trong nước, ngửa đầu, khiếp sợ khi nhìn đến cảnh trí mỹ lệ huyền diệu. Hắn là tiên, tuyết trần thoát tục, là hóa thân hoàn mỹ của ánh trăng cùng nước, bất luận kẻ nào sinh ra sắc dục đối với hắn đều là tội ác không thể tha thứ!

Ánh mắt Tuyết Hoa vô cùng sùng bái thân ảnh hoàn mỹ của hắn: khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ, tóc dài đen như mực, nửa che lấp vai và lồng ngực, ẩn ẩn lóe ra sáng bóng, tứ chi thon dài, thân hình tam giác ngược duyên dáng nhân ngư tuyền, ngạch... Phía dưới lông xù cùng cái kia... Không thể nào hoàn mỹ, lướt qua!

“Tuyết Hoa, ngươi lại nhìn ngây người.” Phát hiện Tuyết Hoa lại ngửa đầu nhìn mình ngẩn người, Hạ Lăng Vân liền vớt nó từ trong nước ra, tùy ý giúp nó xua tan ướt nước, sau đó ôm nó bay đến bên bờ.

Cùng hắn thân cận như thế! Tim ta... Mau nhảy đi ra, đầu của ta... Sắp hôn mê rồi...

Tựa vào lồng ngực trần trụi của hắn, thân thể Tuyết Hoa cứng ngắc cuộn lại, một cử động cũng không dám.

Đem tiểu hồ ly đặt tại bụi cỏ bên bờ, Hạ Lăng Vân bắt đầu lấy ra quần áo sạch sẽ mặc vào, sau đó một thân sạch sẽ bay xuống bên bờ hồ nước.

“Cái đầu nhỏ của ngươi tựa hồ vô cùng giỏi về tự hỏi, xem ra ngươi linh trí cao hơn so với ta tưởng tượng.”

Hắn nói, “Sau khi trở lại Thiên Linh môn, mỗi ngày ngươi đều khắc khổ tu luyện cho ta, tranh thủ sớm ngày biến hóa. Chờ ngươi biến hóa thành công, ta liền thu ngươi làm đệ tử thứ mười ba.” Nó sẽ là nữ đệ tử duy nhất hắn thu trong đời này.

“...” A?

Tuyết Hoa không dám tin nhìn hắn. Hắn muốn thu một sủng vật làm đệ tử?

“Lại là biểu tình thực giết mình!” Hạ Lăng Vân khom lưng nhu nhu đầu tiểu hồ ly, “Ngươi hiểu được sư đồ là có ý gì sao?”

Hắn ngay từ đầu liền thi triển Sư hồn thuật với tiểu hồ ly, xác định nó chính là một con tiểu hồ ly. Hắn cũng đã cân nhắc liệu có phải linh hồn của cao giai tu sĩ sau chết đi đoạt xá (linh hồn chiếm đoạt thân thể khác), nhưng nếu đúng là đoạt xá, thì chẳng có tu sĩ cường đại nào sẽ chiếm đoạt thân thể một tiểu hồ ly

nhỏ yếu như vậy, mà linh hồn đoạt xá nếu bám vào thân thể nhỏ yếu như thế sẽ không có khả năng trốn tránh được Sư hồn thuật của hắn.

Tuyết Hoa ngửa đầu, khẽ nhếch miệng. Nàng hiểu được sư đồ ý tứ, cho nên mới sẽ giật mình như vậy.

“Sư phụ chính là trưởng giả truyền thụ tri thức cho người, giúp người giải quyết nghi nan vấn đề; còn đồ đệ chính là văn bối hướng người lớn tuổi học tập kiến thức.”

Hạ Lăng Vân trên khuôn mặt tuần tú lộ ra mỉm cười như một người cha hiền từ, “Người có thể coi ta như phụ thân, ta cũng sẽ đem người coi như nữ nhi của ta.”

“A?” nhất thời Tuyết Hoa phát ra tiếng kêu kinh ngạc giống như con người.

Nam thần không thích làm chủ nhân của nàng mà muốn làm phụ thân của nàng?

Tốt như vậy sao?

Trong lòng nàng mơ hồ có chút kháng cự nhưng lý do cho sự kháng cự đó thì nàng còn chưa biết.

15. Chương 15: Hồ Ly Tinh (thượng)

Hạ Lăng Vân cho rằng từ nhỏ tiểu hồ ly sinh sống ở dãy núi Hằng Cổ, hoàn toàn không biết thế giới bên ngoài như thế nào. Với lại ngày đó trong thôn, hắn chỉ ở lại một đêm, tiểu hồ ly có đi dạo thì chỉ đi trong chốc lát, có lẽ nó không tìm hiểu được nhiều nên Hạ Lăng Vân quyết định mang theo nó đến thế giới phồn hoa của con người để làm quen.

Sáng sớm, hắn lấy một vài quả đã hái từ tối hôm qua ra ăn.

Tiểu hồ ly tham ăn nhìn trái cây ngon miệng trước mắt, chỉ trước liền đặt lên đầu gối hắn, cái miệng giương lên, mặt cười như muốn lấy lòng.

Biết nó quẫn quýt để đòi ăn, Hạ Lăng Vân liền cho nó một ít quả dại, rồi nói: “Tuyết Hoa, từ nơi này đi về hướng tây bắc khoảng tám mươi dặm có một nơi gọi là trấn Mai Gia.”

Tuyết Hoa nện miệng gật gật đầu, lại há mồm lần nữa ý bảo nàng còn muốn ăn.

“Không được tham ăn, từ giờ người ăn bấy phần no là đủ rồi.” Hạ Lăng Vân chỉ bảo đạo, “Ăn quá no không tốt cho cơ thể.” Bây giờ mỗi ngày hắn chỉ ăn vừa bụng.

Ăn một quả nữa, ăn một quả nữa.

Tuyết Hoa quẩn lấy hắn vẫy vẫy đuôi, đôi mắt sáng ngời trong suốt của nó dõi theo chiếc vòng tay Càn Khôn của hắn. Tất cả đồ đạc của hắn đều được đựng bên trong đó.

“Không được.” Dù chỉ một quả Hạ Lăng Vân cũng quyết không lấy ra, hắn ôm tiểu hồ ly dậy, phải đi một vài cọng cỏ dính trên bộ lông trắng như tuyết của nó, sau đó tự dọn dẹp rồi nói: “Ta dẫn người đi trải nghiệm cuộc sống nhân gian.” Nói xong, hắn liền hướng phía Tây Bắc mà đi.

Nam thần tuy tính tình ôn nhu nhưng bản tính quá kiên quyết, một chút cũng không châm chước.

Tuyết Hoa bất đắc dĩ nói thầm, lặng yên tựa vào khuỷu tay hắn nhìn về phía mặt đất. Trên mặt đất từng dãy núi nối tiếp nhau, sông ngòi uốn lượn, khắp nơi tràn ngập sắc vàng mùa thu.

Được một chốc lát, nàng bắt đầu ngủ gật.

“Tuyết Hoa, đừng ngủ, người nhìn bên kia, đó chính là Trấn Mai gia.” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng dùng khuỷu tay chạm nhẹ vào chiếc đầu nhỏ của nó.

Tuyết Hoa lập tức mở to mắt hướng xuống mặt đất tìm kiếm, trước mắt nó xuất hiện từng thửa ruộng lớn, thôn trang như những ngôi sao nhỏ dần dần hiện lên. Một con đường hẹp quanh co từ nơi nào đó chạy về hướng Tây Bắc, nối tiếp đến một lớn thành trì, tại đó lại có ba con đường dẫn ra ba hướng khác nhau.

“Lần đầu tiên ta đến nơi này, nó có tên là thôn Mai gia, do có chiến tranh nên tộc trưởng của tộc họ Mai mang người trong tộc đi tránh nạn, tới chỗ này khai hoang làm ruộng. Sáu trăm năm sau, thôn Mai gia trở thành một trấn nổi tiếng xa gần, xung quanh có tới mấy trăm thôn xóm.” Hạ Lăng Vân giới thiệu qua.

Loài người sinh sản nhanh, 20 năm sẽ sinh ra một thế hệ người mới.

Tuyết Hoa thầm nghĩ: dựa theo quy luật tự nhiên, các loài nhỏ bé, vòng đời ngắn thường có sức sinh sản rất mạnh, còn các loài to lớn sống thọ thì khả năng sinh sản rất yếu.

Quan sát mặt đất một chút, Hạ Lăng Vân chọn một chỗ trong một khu rừng hạ xuống, sau đó lấy từ vòng tay Càn Khôn ra một cái tay nải màu lam khoác lên vai, ôm Tuyết Hoa ra khỏi rừng cây đi trên đường đóng giả thành một tu sĩ.

Tại sao lại phải theo mang hành trang?

Tuyết Hoa đầu tiên là sửng sốt rồi hiểu được hắc đang ngụ ý bản thân thành tu sĩ. Nam thần ơi nam thần, người học người thường mang một cái tay nải nhưng nhìn người cũng vẫn không giống người thường.

Trên đường có người đi đường, đoàn xe chạy tới lui, một nam tử áo lam trên tay ôm một súng vật màu trắng như tuyết đi ra từ trong rừng cây thu hút ánh nhìn của mọi người hai bên đường. Dung mạo của hắc anh tuấn tuyệt mỹ, khí chất tôn quý ung dung, ai đi đường không khỏi phải quay lại ngoái nhìn vài lần xem hắc là thiếu gia nhà nào mà nhìn qua lại như tiên nhân hạ phàm.

“Xin hỏi vị công tử là người phương nào?” Một vị thương nhân cẩn thận đi ngang qua nhiệt tâm dò hỏi, gương mặt tươi cười ôn hòa. Đối với thương nhân buôn bán vào Nam ra Bắc nên tầm hiểu biết rộng rãi, người này vừa nhìn đã toát lên khí chất đặc thù không qua được mắt hắc ta.

“Ta là tu sĩ từ núi Thiên Trụ xuống, ra ngoài du ngoạn.” Hạ Lăng Vân thản nhiên nói.

“Ồ, núi Thiên Trụ cách đây hơn hai trăm dặm. Công tử không có ngựa, thật là vất vả.” Người thương nhân trung niên nói, ánh mắt thoáng hiện vẻ tinh quang như phát hiện hàng hóa hảo hạng.

“Uhm.” Hạ Lăng Vân lạnh lùng liếc mắt nhìn hắc, trong ánh mắt mang theo sự uy áp lớn.

Vị thương nhân kia nhất thời có một cảm giác bị áp chế, gần như không thể phản kháng.

Hạ Lăng Vân chờ sắc mặt hắc tái nhợt mới cảnh cáo nói: “Đừng nghĩ quá nhiều.” Hắc đã gặp qua những thương nhân có cặp mắt tinh tường, cũng biết các thương nhân gặp được tu sĩ luôn đem hết khả năng ra để lấy lòng, sau đó tìm cách lừa các tu sĩ đơn thuần để lấy đan dược.

Đơn thuần? Đúng vậy, tuyết đại đa số tu sĩ thuở nhỏ đều bị sư môn thu nhận về tu luyện, cuộc đời chỉ có tu luyện và hái thuốc, chưa trải sự đời nhiều. Nên khi mới bắt đầu nhập thế thường bị người lừa gạt, ngốc nghếch đồng ý với một số lời hứa hẹn, thậm chí còn bị sai khiến.

Cảnh cáo xong, hắc đi qua vị thương nhân vừa bắt chuyện, đi thẳng về phía trước, tốc độ như những người bình thường. Tuyết Hoa vịn vào khuỷu tay hắc đứng lên, chỉ trước tựa bả vai hắc quay đầu lại phía sau, thấy thương nhân kia che ngực thở dốc, nhìn bóng dáng Hạ Lăng Vân trong mắt hắc ngập tràn sự sợ hãi.

“Tuyết Hoa, tên này là thương nhân, hắc ta mua hàng hóa từ một chỗ có giá thấp, sau đó mặc chuyển đến một chỗ khác bán cho người khác với giá cao hơn.”

Hạ Lăng Vân dạy, “Bọn họ đem hàng hóa từ những nơi thừa đến những nơi thiếu thốn buôn bán cho nên kiếm tiền cũng vất vả. Chỉ là phần lớn thương nhân rất xảo hoạt, nói chuyện cùng bọn họ phải cẩn thận không khéo bị hắc lừa bán đi rồi mà còn thay hắc đếm tiền.

“Ngao ô.” Tuyết Hoa thấp giọng kêu một chút, tỏ vẻ đã hiểu.

“Bình sĩ, gánh vác bảo vệ an nguy của bách tính trong địa phương; quan viên, quản lý con người...”

“... Đó là trẻ nhỏ, phụ nữ, đàn ông, người già...”

“Cư dân bình thường ở dân trạch, mua rượu ở tửu lâu, mua y phục ở chợ, làm bánh mìn thầu...”

“Cửa hàng, chuyện cũ, hỏa kế... Tú bà, khuôn vác, đầu bếp, đồ tể...”

...

Hạ Lăng Vân khí chất cao quý, trên người ẩn giấu uy nghi tràn đầy không thể xâm phạm, quan sai, binh lính trông coi cổng thành cũng không tiến lên kiểm tra liền cho hắn vào thành. Tiến vào trấn Mai gia, hắn bắt đầu thấp giọng hướng về tiểu hồ ly mà giới thiệu tất cả mọi thứ.

Bởi thanh âm của hắn vô cùng thấp, chỉ có thính lực vô cùng nhạy bén của Tuyết Hoa mới nghe được, cho nên con người thường dùng ánh mắt hâm mộ đánh giá hắn mà không thấy được môi hắn đang nói.

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa tham lam dựa ở trên vai hắn nhìn chung quanh. Trấn Mai gia mang đậm nét cổ kính, phảng phất trong trí nhớ nàng liên tưởng đến người Giang Nam, phần lớn người đi đường nam tử mặc áo đuôi ngắn quần dài, cũng có một chút tựa Hạ Lăng Vân ống rộng áo dài, trang phục văn sĩ. Còn có người mặc võ phục đeo một ít vũ khí trên người. Nơi này nữ tử trang phục rất giản dị, búi tóc chỉ cài một hai món trang sức đơn giản, ở giữa đều cài hoa trắng. Quần áo của các nàng không nhiều màu sắc, hình thức giản đơn mộc mạc.

Có lẽ đây là cảnh tượng người dân sinh hoạt hàng ngày.

Tuyết Hoa thầm nghĩ.

“Hồ ly tinh, mau đến xem hồ ly tinh.” Đột nhiên có người kêu to lên.

“Có người bắt được hồ ly tinh.” Có người hưng phấn nói.

“Thieu sống nó, thieu sống nó.” Nhiều người đồng thanh nói.

Tuyết Hoa nhất thời sợ tới mức run run cả người, nhanh chóng nhảy vào lòng Hạ Lăng Vân trốn. Người của thế giới này thật lợi hại, tiểu hồ ly như nàng cũng có người nhìn ra nàng là hồ ly tinh, muốn thieu sống nàng.

Hạ Lăng Vân cũng nghe được, cảm thấy buồn cười dùng sức ôm chặt tiểu hồ ly vào ngực che chở, trấn an nó. “Người là hồ ly tinh chân chính làm sao người thường có thể bắt được? Với lại có ta ở đây ai có thể thieu sống người?” Dù gì nó vẫn chỉ là tiểu hồ ly, ngay cả dùng để luyện đan máu thịt linh khí đều không đủ.

Hắn ôm nó đi về phía âm thanh phía bên kia, Tuyết Hoa liền nhìn theo hướng bên kia. Vừa rồi là nàng phản xạ có điều kiện nên sợ hãi, nghĩ tới hiện tại mình có chỗ dựa vững chắc như núi, liền an tâm.

Nơi phát ra tiếng kêu đòi thieu hồ ly tinh là ở một con phố tương đối lớn, lúc này đã tập trung rất nhiều người. Nhìn thấy một nữ tử tuấn tú trẻ tuổi khí chất tựa như tiên nhân đang đi tới dường như cũng muốn xem náo nhiệt, đám đông đang ồn ào cũng nhường ra một lối cho hắn vào.

Đám người vây thành một cái vòng lớn, phía trong đã chất lên một đống củi lửa. Bên cạnh đống củi lửa là bảy, tám người. Một nam nhân bộ dáng râu cá trê chừng ba mươi tuổi trong tay cầm bảo kiếm về mặt lạnh lùng cao ngạo, một nam tử khác cỡ mười bảy mười tám tuổi lớn tiếng hỏi bọn họ làm thế nào bắt được con hồ ly tinh này. Bọn họ đứng bên cạnh một ông lão mặc y phục lụa màu nâu, phía sau ông lão là bốn gã hậu bối cao to cường tráng, mà bốn người đó lại vây quanh một cái lồng sắt.

Tuyết Hoa trông thấy bên trong lồng sắt có một bộ lông hồ ly trắng như tuyết. Hồ ly kia co rúc lại trong lồng rên rỉ, đầu lưỡi của nó không ngừng liếm láp chi trước đang chảy máu.

Nghe thấy được mùi của đồng loại, nó đột nhiên ngẩng đầu hướng về phía Tuyết Hoa kêu to.

“Oa ô.” Nghe hiểu được hồ ly gọi có ý cầu cứu, Tuyết Hoa nhin không được cũng kêu lên.

“Đây là một con bạch hồ ly trên người có linh lực, nhưng linh trí rất thấp. Cái tên nam tử râu cá trê kia nhìn có chút linh lực, xem ra là đệ tử ngoại môn.” Hạ Lăng Vân rất bình tĩnh, khẽ nhấp miệng nói với tiểu hồ ly.

Thỏ chết hồ khóc, huống chi nàng và nó bây giờ còn là đồng loại.

Tuyết Hoa nhìn hồ ly trong lồng sắt, cảm xúc đột nhiên dâng trào.

Phát hiện bạch hồ ly trong lồng sắt đột nhiên lớn tiếng kêu to, mà lập tức có tiếng đáp lại vang lên, mọi người vây xem cảm thấy vô cùng kỳ quái. Người bên cạnh Hạ Lăng Vân không khỏi chú ý đến sủng vật trắng như tuyết trong nằm ngực hắn, lỗ tai nhon nhon, có bộ lông mềm, cái đuôi...

“Đây là... Tiểu hồ ly?” Người nam tử bên phải kinh ngạc hỏi, lặng lẽ bước nửa bước về phía bên phải. Chẳng lẽ đây cũng là hồ ly tinh?

“Hồ ly này là sủng vật của ta.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói.

“Hả.” Chung quanh nhìn sang Tuyết Hoa thân hình nhỏ bé, lông trắng như tuyết, tin tưởng nó chỉ là một sủng vật. Một nam tử ôm sủng vật tiểu hồ ly đến nhìn bạch mao hồ ly tinh... Cảnh tượng này bọn họ dù nghĩ như thế nào như thế nào cũng thấy không được tự nhiên.

Nam tử râu cá trê dường như cũng nghe được tiếng gọi tiểu hồ ly, dùng ánh mắt lạnh lùng, cao ngạo nhìn sang, sắc mặt nhất thời trở nên căng thẳng.

“Con hồ ly này tinh làm hại người dân, chúng ta muốn đem nó thiêu sống, vì dân trừ hại.” Bên kia, người trẻ tuổi lớn tiếng thét.

“Nhanh, đem hồ ly tinh mang lên.” Ông lão mặc áo nâu lập tức phân phó cho bốn gã tráng sĩ đem lồng sắt hướng về phía đồng củi lửa.

“Ngao ô, ngao ô ~” bản năng sinh tồn của động vật lên đến đỉnh điểm, trong lồng sắt bạch hồ ly bắt đầu liều mạng thét chói tai, va chạm lồng sắt, hướng về phía đồng loại theo bản năng mà cầu cứu.

“Ngao ô, ngao ô ~” Tuyết Hoa che lại lỗ tai của mình giả vờ nghe không được nhưng âm điệu cầu cứu khẩn thiết kia vẫn từng chút từng chút một len lỏi vào trong tai nàng. Không nhận được nữa, nàng đứng lên gào thét.

Nhưng nàng nên làm cái gì bây giờ, đem chút tu vi nhỏ bé của nàng công kích những người nơi này ư? Có thể khả năng cứu được đồng loại sao? Cái tên nam tử râu cá trê kia thoát nhìn cũng không quá lợi hại, dù nàng đánh không lại hắn, Hạ Lăng Vân cũng không đứng yên nhìn nàng bị đối phương khi dễ.

16. Chương 16: Hồ Ly Tinh (hạ)

“Người có ăn thịt người không?” Tuyết Hoa quát. Linh hồn nàng là người, có tam quan của con người cho nên dù nàng có khả năng đi chăng nữa cũng không bao giờ đồng ý cứu một con hồ ly ăn thịt người.

“Ăn, ăn... Cứu ta, cứu ta...” Linh trí không đủ, năng lực biểu đạt của hồ ly còn đơn giản, không bằng Tuyết Hoa.

“Ăn cái gì? Chẳng lẽ ngươi thật sự đã ăn thịt người.” Tuyết Hoa lớn tiếng quát.

“Ăn, ăn... Cứu mạng, cứu mạng.” Bạch hồ ly lại lặp lại câu nói vừa nãy.

“Ăn cái gì?” Tuyết Hoa cố gắng hiểu ý của đối phương. Một vài mảng ký ức thoáng hiện lên trong đầu: bọt nước sùng sục, cá bơi lội; bên bờ xuất hiện một bé gái khoảng bốn năm tuổi, bên cạnh còn có mấy người lớn; bé gái trên người ản trần đầy linh khí màu lam nhạt. Nàng đột nhiên bị đẩy ngã xuống, sau đó phát ra tiếng kêu rất thảm thiết, chung quanh là những tiếng thét chói tai.

Đây là những cảnh tượng từ góc nhìn của Bạch hồ ly.

Tuyết Hoa hiểu ngay trong nháy mắt. Bạch hồ ly có thể dựa vào bản năng để cảm ứng linh lực của đất trời, từ đó phát hiện ra linh căn, nó cảm nhận được linh khí trong cơ thể bé gái nên nó mới đem đứa bé giết chết rồi ăn thịt.

Hạ Lăng Vân từng dạy cho nàng biết, bất kỳ sinh linh nào khi tu luyện linh lực thì chỉ biết làm cho linh khí tập trung ở cơ thể mình. Trong tự nhiên những yêu quái chưa biến hóa, chưa hình thành nhân tính và lý trí như con người đều làm theo bản năng trong cơ thể hấp thụ linh khí của ngoại tộc.

Con hồ ly này tinh anh hơn người, biết ăn thịt người là đường tắt để có được linh khí, tương lai nhất định sẽ chủ động săn bắt người. Một con hồ ly đã có ý muốn ăn thịt người để biến thân thì nàng tuyệt đối không thể cứu nó.

“Xin lỗi, ta không thể cứu người.” Tuyết Hoa bình tĩnh trở lại, tàn nhẫn đáp lại đối phương, sau đó đầu tựa vào trong lòng Hạ Lăng Vân, coi như không hề nghe tiếng kêu cầu cứu thê lương của đối phương, cũng không hề cảm ứng ý niệm cầu cứu của hồ ly truyền đến.

Nhìn cảnh tượng hai tiểu hồ ly, người đứng bên cạnh Hạ Lăng Vân đều sợ đến mức trốn sang một bên, nơm nớp sợ hãi nhìn Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân bình tĩnh đứng không nói lời nào. Thấy tiểu hồ ly bình tĩnh trở lại dựa đầu vào ngực mình, hắn hiểu được suy nghĩ trong lòng của tiểu hồ ly và biết nó đã đưa ra quyết định, đồng thời cũng chứng thực suy đoán của chính mình. Trước đây, tiểu hồ ly đã từng được tu sĩ loài người dạy dỗ. Hắn ôm nó đi lên trước, hỏi tên nam tử râu cá trê, người này chừng ba mươi tuổi sắc mặt đang tái nhợt: “Làm thế nào người phát hiện con hồ ly tinh này. Nó hại cho con người sao?”

Đối mặt với vị thượng tiên cao cao tại thượng – khí thế bất phàm, nam tử râu cá trê khom người chấp tay run giọng nói: “Tiên tôn đại nhân, con hồ ly này đã ăn thịt đứa cháu gái nhỏ của Mai lão gia, vãn bối vừa lúc đi ngang qua nên giúp đỡ cùng đuổi bắt, dựa vào hai đạo chú phù cùng một cái tiểu pháp khí mà trưởng bối môn phái ban cho đã bắt được con hồ ly này về.” Đối với một đệ tử ngoại môn tu hành còn non như hắn, mỗi một tu sĩ bước vào “đạo” đều là tiên tôn đại nhân.

Mọi người thấy hắn hành lễ trước một nam tử trẻ tuổi anh tuấn, miệng nói tiên tôn đại nhân, lập tức hiểu được vị nam tử tuấn mỹ này cũng là tu sĩ, hơn nữa đẳng cấp còn không thấp.

“Tiên nhân, xin người hãy làm chủ cho lão, đứa cháu gái đáng thương của ta bị con hồ ly độc ác này ăn thịt, phụ thân nói quá thương tâm đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh.”

Ông lão vận áo lụa vội tiến lên hai bước, quỳ xuống khóc lóc kể lể. Sừng vật của vị tiên nhân này và hồ ly tinh kia không ngừng trao đổi, hắn lo lắng tiên nhân muốn cứu con hồ ly tinh kia. Hồ ly là một loại động vật biết ghi thù, một khi nó được cứu chỉ sợ sau này sẽ quay lại để báo thù.

“Lúc đầu các ngươi quyết định làm như thế nào thì cứ làm như vậy, tiểu hồ ly của ta rất thông minh, sự việc này chúng ta sẽ không nhúng tay.”

Hạ Lăng Vân bình tĩnh đối mặt với nam tử râu cá trê nói: “Người lá gan không nhỏ, tu vi thấp như vậy. Chỉ nhờ vào hai trương bùa hộ mệnh cùng pháp khí hộ thân liền dám truy đuổi hồ ly tinh. Người không sợ bị nó ăn thịt luôn sao?”

Tên nam tử này tuy huyết thịt không ngon bằng đứa bé gái nhưng trong cơ thể hắn chứa linh lực và linh khí nồng đậm hơn so đứa bé chỉ có linh căn lại chưa từng tu luyện thì cũng là miếng mồi béo bở mà yêu quái thích.

Nam tử râu cá trê vội vàng nói: “Hồ ly hại người ngay trước mắt, vãn bối không thể làm ngơ. Huống chi cũng có rất nhiều người thường nuôi hồ ly, vãn bối càng không thể nhát gan.”

Hạ Lăng Vân lấy ra một khối thẻ bài bằng đồng và hai viên linh dược rồi chỉ dẫn: “Bằng tiền linh bài ta tặng ngươi có thể bảo hộ lúc lâm nguy, thúc đẩy linh lực chủ động công kích; Tẩy Tủy đan cao cấp cùng bồi bổ cố nguyên đan cao cấp cũng tặng cho ngươi, hi vọng đối với ngươi sẽ hữu dụng. Về sau, gặp yêu quái đạo hạnh cao tốt nhất vẫn là trốn xa một chút, đừng vì thể diện bản thân mà thành nguyên liệu tu luyện của bọn chúng.” Những tu sĩ ngoại đạo tu vi còn kém, hi vọng này hai viên linh dược cao cấp này có thể giúp hắn từ đó bước vào cảnh giới của “Đạo”.

“Tiên tôn đại nhân, đây là người cho ta sao? Xin hỏi đại nhân phải xưng hô với người thế nào?” Nam tử râu cá trê hỏi, mặt tỏ vẻ không dám tin. Linh đan cao cấp luyện thành không phải dễ, há có thể tùy tiện tặng người khác? Người này dung nhan không những trẻ mà còn cực kỳ tuấn mỹ, tuyệt đối là tu sĩ phẩm

cấp cao, nếu không thì không thể nào rộng lượng như vậy, không thềm để ý Tẩy Tủy đan cùng bồi bản cố nguyên đan cao cấp.

Hạ Lăng Vân khẽ vuốt cằm, nói: “Ta là Hạ Lăng Vân đến từ Thiên Linh sơn.” Nói xong, hắn đem vật cầm trong tay đưa ra.

“Thiên Linh sơn tiên tôn.” Nam tử râu cá trê run rẩy nói, hai tay cung kính tiếp nhận pháp khí cùng linh đan Hạ Lăng Vân ban cho hắn. Hắn đẳng cấp hèn mọn, mấy năm nay học đạo ở ngoài cho nên cũng không biết Hạ Lăng Vân là tu sĩ cao cấp cỡ nào nhưng nghe nói tu sĩ Thiên Linh sơn đạo hạnh rất cao cường.

Lạnh lùng nhìn bạch hồ ly đang liều mạng kêu rên trong lồng sắt, Hạ Lăng Vân điềm tĩnh ôm thân thể đang run run của tiểu hồ ly bay lên. Tiểu hồ ly linh trí cao, biết phân biệt thiện ác, xót thương đồng loại nhưng cũng bởi vì linh trí cao nên hiểu được cái chết vô cùng đau khổ. Do vậy nó mới đau thương và sợ hãi. Hắn phải nhanh chóng mang nó rời đi.

“Tuyết Hoa, chùm nho này hương vị rất ngọt.” Hắn bay đến một chỗ vùng hoang vu, cầm ra mấy chùm nho màu tím lung lay trước mắt tiểu hồ ly.

Tuyết Hoa cảm xúc suy sụp, hiện tại cũng không đói bụng, đối với đồ ăn hắn dụ căn bản không có hứng thú.

Mới sáng nay nó còn ham ăn quả dại mà bây giờ đã không có chút hứng thú, Hạ Lăng Vân đành phải nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông trắng đỗ dành nó.

Bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve làm cho nàng không còn run rẩy nữa, hắn hát Khúc Nhi âm thanh trầm dễ nghe, làm cho nàng ngỡ như nghe phụ thân hát ru cho nàng ngủ lúc còn nhỏ.

Thế giới này không phải cái gì cũng đều tốt đẹp, ta muốn trở về hình dáng lúc trước. Tuy nhiên, nếu đã không thể trở về, ta phải cố gắng trở nên mạnh mẽ, tuyệt đối không được như Bạch hồ ly tinh kia bị người đời thiêu sống.

Ta phải cố gắng làm một hồ ly tinh lương thiện, lúc đó nam thần có thể vĩnh viễn bảo hộ ta không bị con người khi dễ.

Tuyết Hoa được Hạ Lăng Vân trấn an, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trước mắt lại lần nữa xuất hiện một mảnh trắng xóa sương mù, một âm thanh vang lên: “Người không được trở về... Ngoan ngoan tu luyện, nhanh chóng hóa thân thành người. Người... Đại bí mật... Cái đuôi...”

“Bàn tay vàng người, người rút cuộc là ai? Tại sao người phải ra lệnh cho ta?” Trong mộng Tuyết Hoa lớn tiếng kêu lên.

“Duy trì... Ích lợi, ràng buộc... Quản lý... Cam đoan... Văn học thành vĩnh viễn...” Âm thanh dứt quãng, tựa như không ngừng bị ai đó quấy nhiễu, “Làm người... Ta đem...”

“Người đang nói linh tinh gì thế hả, người không thể nói rõ ràng sao?” Trong mộng Tuyết Hoa nhớ rõ vò đầu bứt tai.

Nàng cứ thế xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương trắng cho đến khi cảm thấy có mùi hương thịt nướng xộc thẳng vào mũi làm nàng tỉnh giấc.

Phát hiện dáng người đang cuộn tròn của tiểu hồ ly động đậy, mắt mở to, đang nướng thịt, Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “Người tỉnh rồi à?”

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa hướng mũi về phía trước và không ngừng ngửi, miệng không tự chủ được chảy nước miếng.

Sắc trời còn chưa tối, Hạ Lăng Vân đốt lửa ở phía trước, dựng vài nhánh cây trên mặt đất nướng thịt.

“Đây là đồi heo rừng, chờ một chút nữa là chín rồi.” Hạ Lăng Vân nói: “Nếu người khát nước, bên trái có một con suối nhỏ.” Hắn thì nơi nào cũng có thể ở, nhưng tiểu hồ ly mỗi ngày đều cần ăn uống, vệ sinh, cho nên hắn cũng chọn nơi ở gần nguồn nước cho thuận tiện.

Tuyết Hoa xấu hổ lè lưỡi liếm láp nước dãi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phần da đang cháy vàng ươm tỏa hương thơm không thể cưỡng lại.

Thân hình nàng quá nhỏ, chỉ có thể săn bắt thỏ hoang, gà rừng, bắt cá tôm, đối với lợn rừng lớn như vậy tiểu nhân đành bất lực, cho nên nàng từ xuyên qua đến giờ chưa từng được ăn qua thịt heo.

“Người thích ăn ư? Được rồi, về sau ta sẽ giúp người.” Nhìn vẻ mặt tham ăn của nàng, Hạ Lăng Vân buồn cười nói.

Hắn đã hai, ba trăm năm không săn bắt động vật làm thức ăn, bây giờ chỉ để trấn an tinh thần tiểu hồ ly mà hắn đã tự tay săn bắt lợn rừng, chặt bỏ chân sau, xách đến suối nước làm sạch lông, sau đó đi chặt cây đốt lửa nướng thịt. Phẩm chất một vị tu sĩ cao cao tại thượng, không nhiễm bụi trần đã bị phá hủy.

Nam thần, người đối với ta thật tốt quá!

Ngủ một giấc, bởi vì sự thương dành cho đồng loại của Tuyết Hoa đã nhạt đi thấy rõ, hiện tại lại bị đồ ăn hấp dẫn, còn nghe Hạ Lăng Vân nói về sau sẽ làm giúp nàng kiếm thức ăn, tâm tình lập tức vui vẻ bỏ nhào lên trên đùi hắn làm nũng.

Thấy nó hoạt bát trở lại, Hạ Lăng Vân biết trong lòng nó những chuyện sáng nay đã phần nào phai nhạt, trong lòng cảm thấy vui vẻ. Hắn cảm thấy Tuyết Hoa không phải dạng người hay lưu giữ trong ký ức về những chuyện đau lòng. Vậy nên, chỉ cần hắn không nhắc tới bạch hồ ly kia thì nó tự khắc sẽ quên thôi (hắn suy đoán, Tuyết Hoa trước đây có chủ nhân hay không chắc cũng không nhớ).

Hắn lấy một cái chân giò ra ngoài, cắt từng miếng thịt chín vàng ươm để trên lá cây rồi nói: “Người một tí là người có thể ăn. Hắn chưa thấy linh sủng thích ăn thịt chín động vật, trước đây những linh sủng do các đồ đệ, sư đệ, đồ tôn nuôi dưỡng tuy rằng cũng cho ăn thịt chín, nhưng đa phần linh sủng vẫn sẽ chủ động săn bắt và ăn tại chỗ.

“Oa ô, oa ô.” Người không ăn sao?

Tuyết Hoa tiểu hồ ly cẩn thận dùng răng răng kéo một cái lá cây, đem miếng thịt đưa đến trước mặt Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân trông thấy, lập tức đưa tay thân mật vuốt ve chiếc đầu nhỏ của nó, mỉm cười nói: “Ta nhiều năm ăn chay, không thể ăn thịt. Người cứ ăn đi.” Không hổ là Tiểu hồ ly mà hắn dày công dạy dỗ tu luyện. Thật là thông minh.

“Nga nga.” Tuyết Hoa phát ra âm thanh cực kỳ giống tiếng người, cúi đầu ăn miếng thịt vừa đưa cho Hạ Lăng Vân. Thịt nướng rất thơm ngon, được ăn thỏa mãn, nàng tỏ vẻ rất thích thú, miệng cứ kêu lên suốt.

Hạ Lăng Vân lấy ra một cái hồ lô, gỡ ra nút ra uống nước, rồi lấy quả đại ra ăn rồi “hầu hạ” sủng vật đáng yêu.

17. Chương 17: Sở Thích Của Hạ Lăng Vân

Chuyện của bạch hồ ly khiến Tuyết Hoa cảm thấy rõ quan hệ thiên địch giữa con người và tinh linh yêu quái, quyết định lợi dụng thần khí mau chóng tu luyện, khiến bản thân trở nên mạnh mẽ, biến thành người.

Ban đêm lúc tu luyện, nàng điên cuồng dung hòa hỏa linh lực và thủy linh lực, cho đến khi kinh mạch chướng căng đau nhức khiến bản thân không thể chịu đựng được mới dừng lại. Mở mắt ra, nàng thấy được ánh mắt lo lắng của Hạ Lăng Vân.

Thấy tiểu hồ ly đã thuận lợi thu công, phát hiện tối nay nó luyện công có chút bất thường Hạ Lăng Vân lập tức nói: “Dục tốc bất đạt, người không thể bởi vì thể chất dễ dàng hấp thu linh khí thiên địa mà không kiêng sợ liên tục hấp thu trong lúc tu luyện. Kinh mạch của người bây giờ chảy nhỏ giọt giống như dòng suối nhỏ, người muốn cho dòng hồng thủy chảy qua chỉ làm kinh mạch của chính mình bị thương tổn, thậm chí linh lực trong người bốn phía xông tới khiến cơ thể bị bạo tác nổ tung mà chết.”

Tuyết Hoa không phải là kẻ ước linh sủng của hân, hân không có cách nào cảm giác được nội tâm của Tuyết Hoa đang nghĩ cái gì, càng không thể lợi dụng thủy linh lực của mình trợ giúp nó khai thông để cân bằng hỏa linh lực và thủy linh lực trong cơ thể, chỉ có thể chờ đợi. Nếu như xuất hiện hiện tượng mất cân bằng, hân chỉ có thể lợi dụng linh lực cường hân của bản thân để áp chế linh lực của Tuyết Hoa, nhưng mà như vậy, sẽ khiến tu vi bao năm của tiểu hồ ly bị tan biến.

Tuyết Hoa nghe rõ lời Hạ Lăng Vân nói, cũng biết đêm nay chính mình quá liều lĩnh rồi, vội vàng nín thở ngẩng đầu lên, nhìn hân cười cười, đồng thời cái đuôi giống như con chó nhỏ đung đưa.

Tiểu hồ ly đang làm nũng.

Hạ Lăng Vân bắt đầu dĩ lắc đầu. Điều hân có thể làm được lúc này là nhanh chóng dùng linh dược để rèn luyện thân thể và mở rộng kinh mạch cho Tuyết Hoa.

“Được rồi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.” Hân nâng nàng lên đặt lên đùi, “Ngày mai chúng ta có thể đến Thiên Trụ Sơn, Thiên Linh Môn, lúc đó người có thể gặp rất nhiều đồng loại.”

Lúc trên đường hân nhớ lại, phát hiện ra Thiên Linh Môn kể cả Tuyết Hoa, còn có bốn linh sủng hồ ly, Tuyết Hoa có thể cùng những... đồng loại kia học rất nhiều chuyện mà linh sủng mới biết được.

Đồng loại? Một đám linh sủng? Nàng vốn là cầm, không có tiếng nói chung với đám thú linh sủng kia á.

Tuyết Hoa không cho là đúng, coi hân như là ổ hồ ly của nàng cuộn người lại bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hạ Lăng Vân thấy nàng nghe lời nghỉ ngơi, trực tiếp nhắm mắt điều tức. Đối với tu sĩ như hân mà nói, ngồi xếp bằng điều tức tu luyện vài thập niên đó là chuyện bình thường.

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa ngủ không được, lại bắt đầu suy nghĩ về giọng nói trong giấc mộng.

Người không trở về được... Ngoan ngoãn tu luyện, nhanh chóng trưởng thành hóa thân. Bí mật lớn... người... cái đuôi...

Nàng không có cách nào xuyên trở về. Bây giờ mục tiêu của nàng chỉ là nhanh chóng tu luyện thành hình người. Nàng có bí mật lớn, rốt cuộc là bí mật gì?

Giữ gìn... lợi ích, quản lý kẻ ước...cam đoan.... văn hóa....

Giữ gìn... lợi ích, quản lý định ước, cam đoan bảo vệ, ba câu này có thể lý giải là: bảo hộ lợi ích văn hóa nào đó, là đồ vật hay người, sau đó tiến hành quản lý định ước

Văn học thành, nghe rất quy củ, những chuyện trước khi xuyên không bây giờ nàng không nhớ rõ, nhưng vẫn nhớ mình là học sinh cấp ba, mỗi ngày đều phải làm số lượng bài tập rất nhiều, thi thoảng đọc tiểu thuyết cũng là download trên mạng về, căn bản là không biết cái gì gọi là văn học thành...

Đưa người... Ta đưa...

Lúc nàng sắp chết là hân chạy đến cứu nàng? Sau khi nàng biến thành người hân sẽ xuất hiện? Nếu nhiệm vụ thất bại hân sẽ trừng phạt nàng? Đưa nàng... hân đưa... có quá nhiều khả năng!

Mặc kệ, đi một bước tính toán một bước, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, xe đến trước núi ắt có đường, trước tiên nàng cứ tu luyện thành người rồi nói sau.

Tiểu hồ ly phiền não một hồi, sau đó vứt vấn đề ra khỏi đầu, lặng lẽ tròn mắt nhìn nam thần của nàng.

Nam thần rũ mắt xuống, hô hấp đều đặn, gương mặt tuấn dật trong trẻo lạnh lùng, sống mũi cao, bờ môi khe mỉm, lộ ra sự oai nghiêm của bậc thượng giả.

Bất kì lúc nào nhìn chàng, chàng đều hoàn mĩ như vậy!

Trong nội tâm tiểu hồ ly Tuyết Hoa không nhịn được tru lên như sói: Nam thần, ta rất thích chàng, chờ ta biến thành người, chàng yêu ta có được không? Đừng dây dưa với Lệ Quân Hoa kia, ta chỉ yêu chàng, tuyệt đối: không cùng nam nhân khác dây dưa mập mờ.

Tu luyện ở bên ngoài rất nguy hiểm, Hạ Lăng Vân vẫn để một phần ý thức quan sát bốn phía. Hắn “thấy được” ánh mắt mờ mờ của tiểu hồ ly, cũng “thấy được” nàng không an phận nhìn quanh bốn phía, sau đó lại nhìn hắn chăm chú, trong mắt tràn ngập vui vẻ yêu thích.

Tiểu hồ ly này thật đúng là quyến luyến hắn, không uống công hắn cố tình bồi dưỡng nàng thành hồ tiên.

Trong lòng Hạ Lăng Vân vui mừng. Hắn đã trải qua tám trăm năm tang thương, đã quen với cảnh sanh li tử biệt, tâm như giếng cổ, xúc động rất nhỏ, hai trăm năm qua tiểu hồ ly này là thứ đầu tiên khiến hắn động tâm đấy. Đối với đồ đệ Cảnh Thanh Viễn, lúc ban đầu do hắn tinh mịch mới thu lại bên người dạy bảo, tình cảm thầy trò như phụ tử cũng là bồi dưỡng dần lên trong một trăm năm.

Sau khi thu công, hắn chậm rãi mở mắt ra. Tiểu hồ ly thấy hắn nhìn nàng lập tức chuyển dời ánh mắt, làm bộ nhìn nơi khác.

Động tác nhanh chóng đảo mắt trốn tránh kia quả thật là giấu đầu lòi đuôi.

Hạ Lăng Vân mỉm cười, nắm lấy móng trái của tiểu hồ ly vuốt vuốt nói: “Chân trái.” Nói xong, hắn buông móng trái lại nói, “Chân phải.”

“Chân trái. Chân phải.” Hắn nhiều lần bảo nàng làm như vậy.

Lập tức đầu tiểu hồ ly Tuyết Hoa một mảng hắc tuyến: Chàng tu đạo còn như đứa trẻ muốn cùng chơi đùa với móng vuốt của nàng? Tuy rằng nàng xuyên không trí nhớ trước kia dần mờ hồ, nhưng trí lực của nàng cũng chưa tới mức thoái hóa chính thức biến thành hồ ly.

“Chân trái.” Hạ Lăng Vân nghiêm túc nói, sau đó đưa bàn tay tới trước mặt tiểu hồ ly.

Tuyết Hoa ngẩng đầu nhìn, thấy hai mắt Hạ Lăng Vân ẩn ẩn chút chờ mong, đành phải đem chân trái của mình từ từ nhẹ nhàng đặt vào lòng tay hắn.

Sau khi bỏ chân trái của nàng xuống, Hạ Lăng Vân lại nói: “Chân phải.”

Chàng muốn chơi thì nàng cứ theo là được rồi.

Tuyết Hoa lần nữa đặt chân trái vào lòng bàn tay hắn.

“Chân trái.” Chân trái đưa lên.

“Chân phải.” Chân phải đưa lên.

Sau mấy lần Hạ Lăng Vân hoàn toàn xác định được tiểu hồ ly có thể nhận biết trái phải.

“Người thông minh hơn nhiều so với Thanh nhi lúc bé.” Hắn nhớ lại nói: “Lúc hắn ở cạnh ta có một tuổi rưỡi, ta dạy hắn nhận biết trái phải, hắn thật lâu mới hiểu được.”

Hắn còn chưa từng nuôi dưỡng tiểu hài tử, trong lúc nhất thời coi chuyện nuôi dưỡng đứa nhỏ là chuyện đại sự, từ đó lại phát hiện niềm vui trong lúc nuôi dưỡng, đáng tiếc đợi lúc Thanh nhi tám tuổi lại vô cùng hiểu chuyện, hắn vì làm gương cho người khác cho nên không chơi cùng đồ đệ nữa.

“Nuôi hài tử rất vất vả, ta tạm thời không có ý định thu đồ đệ nữa, nhưng mà ngươi thì đặc biệt đấy, ta sẽ coi ngươi như là đồ đệ mà bồi dưỡng.” Hắn còn chưa nói hết ý, coi ngươi như sủng vật mà chơi đùa.

“Oa...a...” Tuyết Hoa vui vẻ kêu lên, hai móng vuốt mềm mại đặt trên bàn tay hắn.

“Đúng là tiểu gia hỏa đáng yêu.” Hạ Lăng Vân yêu chiều nói, vuốt ve bộ lông trắng xóa. Tiểu hồ ly này thông minh hơn nhiều so với Thanh nhi lúc bốn tuổi còn muốn hắn rửa dĩa, biết tự chăm sóc mình, hắn chưa bao giờ thấy trên người tiểu hồ ly có rận, hay phải lo lắng bộ lông của tiểu hồ ly bị bẩn.

Tuyết Hoa không muốn rời xa ghé vào lòng ngực hắn, thoải mái hưởng thụ hạnh phúc khi được vuốt ve bộ lông, trong họng phát ra âm thanh làm nũng.

Bầu trời đêm dần tan biến, phía đông chân trời lộ ra ánh sáng trắng, trong rừng cây truyền đến tiếng gà gáy.

“Tuyết Hoa, trời đã sáng rồi, chúng ta xuất phát. Đợi chúng ta tới Thiên Trụ Sơn, đệ tử Thiên Linh Môn có lẽ sẽ tập trung ở võ đường tập võ kị, ta sẽ để những đệ tử kia gọi linh sủng ra để người có thể làm quen.” Hạ Lăng Vân nói, ôm tiểu hồ ly đứng dậy, thu bỏ đoàn vào vòng tay càn khôn, phủ những cộng cỏ dính trên người, khoan thai bay lên không trung.

Tuyết Hoa rất vui vẻ ghé vào khuỷu tay của hắn nhìn về phía mặt đất. Nàng không có hứng thú với đám linh sủng, nhưng lại hứng thú với Thiên Linh Môn, bởi vì nam thần là trưởng lão Thiên Linh Môn.

Bình nguyên Thượng Hà bao la, khắp nơi đều là tòa nhà lớn. Vì không muốn làm cho người bình thường kinh ngạc, Hạ Lăng Vân bay rất cao, thị lực vô cùng tốt của Tuyết Hoa cũng chỉ có thể nhìn thấy những người dưới mặt đất trông bé như con kiến, còn các thôn trang lớn nhỏ như hộp diêm, các thành trì lớn nhỏ như mảnh ruộng, còn dòng sông giống như suối nước, uốn lượn chảy xuôi. Thời gian dần trôi qua, một ngọn núi xuất hiện dần trong tầm mắt. Đốc núi phía đông thẳng đứng, trên đó có một tòa điện giống như tháp Eiffel.

“Tuyết Hoa, kia chính là Thiên Trụ Sơn, nhìn giống như một cây cột. Thiên Linh Môn ở cạnh hồ nước Nữ Thần phía nam Thiên Trụ Sơn, chỗ đó linh khí tràn đầy, là nơi thích hợp để tu luyện thủy linh lực. Phía tây bắc của Trụ Sơn cũng có suối nước nóng, phía dưới có núi lửa, một số tu sĩ tu luyện hỏa linh lực sẽ chạy tới đó tu luyện. Gió ở Thiên Trụ Phong bên sườn núi Thiên Trụ Sơn vô cùng cường đại, những tu sĩ có biến dị phong sẽ tới đó tu luyện Phong linh lực.”

Hạ Lăng Vân giới thiệu qua, chỉ cần cây cối nguồn nước sung túc, bất kì đại phương nào cũng có thể sinh ra linh khí Thiên Địa, thích hợp cho tu sĩ tu luyện.

“Oa...oa...” Tuyết Hoa nhìn phương hướng Thiên Trụ Phong, kinh ngạc kêu lên.

“Ồ, có vẻ người rất kinh ngạc.” Hạ Lăng Vân cười khẽ, “Ta có rất nhiều thời gian, về sau sẽ dẫn người đi khắp Thiên Trụ Sơn.” Bởi vì hắn lợi dụng khí lạnh ẩm ướt xung quanh dùng thủy linh của mình hộ thân, cho nên Tuyết Hoa ở trong ngực của hắn không cảm thấy gió lạnh.

Tuyết Hoa kinh ngạc chính là, Thiên Trụ Phong là đỉnh cao nhất của Thiên Trụ Sơn nhìn thẳng mảnh mà lại thẳng tắp như bút máy.

Mỏng như vậy, chẳng lẽ mấy trăm mấy ngàn năm nay nó không bị gió làm đứt gãy? Nếu có một người tu sĩ ngự kiếm bay lên, sử dụng kiếm chém đứt đỉnh cao nhất Thiên Trụ Sơn, không biết liệu có thể bị toàn bộ tu sĩ ở đây vây đánh.

Nàng suy nghĩ lung tung, lại nghĩ cách sau này phi lên đó xem một chút.

Người bình thường leo núi thì sẽ mệt chết, nhưng tu sĩ ngự kiếm thì thoải mái bay từ trên xuống dưới. Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa bay đến hồ Nữ Thần bên cạnh Thiên Trụ Sơn độ cao hơn 100m so với mặt biển, sau đó đứng bên cạnh hồ Nữ Thần nhìn kiến trúc cổ xưa trước mặt.

18. Chương 18: Chủng Loại Của Tiểu Hồ Ly

Theo truyền thuyết Thượng Cổ, Nữ thần sáng thế từng tắm rửa ở hồ tắm trên Thiên Trụ Sơn, cho nên về sau người ta gọi hồ nước giữa dãy núi xanh ngắt là hồ Nữ Thần. Xung quanh hồ linh khí Thiên địa tràn đầy, dựa theo đánh giá của các tu sĩ, đó là nơi vô cùng thích hợp để tu luyện, nhất là tu sĩ có ba loại linh căn Thủy, Thổ, Mộc.

Thiên Linh Môn chiếm giữ lấy hồ Nữ Thần, mỗi ngày đều có đệ tử tới bên hồ tu luyện, chỉ hận không thể nhảy vào trong hồ Nữ Thần để nhanh chóng bay lên cảnh giới.

“Ta là Hạ Lăng Vân.” Hạ Lăng Vân cao giọng nói, giọng nói như nước suối chảy trong núi quanh quẩn trên mặt hồ.

Hắn tự giới thiệu lập tức giải trừ sự đề phòng của các tu sĩ ở đây, mọi người nhao nhao chấp tay hành lễ nói: “Tham kiến Hạ trưởng lão.” Hạ trưởng lão mang theo đệ tử đi ra ngoài lịch lãm, đã ba năm chưa trở về rồi.

Hạ Lăng Phong ôm Tuyết Hoa chậm rãi đáp xuống một thạch mộc nhìn thoáng có vẻ hùng vĩ cổ xưa, sau đó đi tới cánh cửa cao gần ba mét.

“Hạ sư thúc, người đã trở về rồi.” Năm nam nữ tu sĩ tuổi tác không đồng đều ở bên trong nhanh chóng bước ra, hành lễ với Hạ Lăng Vân.

“Chư vị sư đệ muội lễ.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh gật đầu. Trên Thiên Linh Môn có ba vị trưởng lão, thủ tịch là sư thúc của hắn, thứ tịch là hắn, sau cùng là sư đệ hắn. Sư thúc đã bế quan gần 170 năm, bây giờ hắn chính là một trong những người cai quản Thiên Linh Môn.

“Sư thúc lặn lội đường xa khổ cực, người mau chóng vào nghỉ.” Một tu sĩ đứng ở trung tâm gương mặt trắng trẻo nói, bốn tu sĩ đi sau hắn lập tức nghiêng người tránh ra, mời Lăng Vân Tiên Quân đi đầu.

Về mặt Hạ Lăng Vân bình tĩnh bước đi trước, vào tới đại điện rộng rãi thì ngồi vào ghế bên trái chỗ chủ vị.

Tu sĩ trung niên mặt trắng ngồi cạnh hắn, đồng thời ra hiệu cho mọi người đều ngồi xuống.

Không chờ đệ tử bưng trà đi lên, tu sĩ trung niên mặt trắng đã dò hỏi: “Sư thúc, Thanh viên sư đệ đâu? Tiểu hồ ly kia là linh sủng người mới thu?”

Hắn là trưởng môn nhân của Thiên Linh Môn Hàn Tu, trước đó là hắn phát hiện ra Cảnh Thanh Viên, ôm vào núi với ý định thu làm đệ tử, không nghĩ tới Lăng Vân sư thúc bế quan hơn hai mươi năm lại đột nhiên xuất quan, nhìn trúng Cảnh Thanh Viên, liền thu làm đệ tử, vì vậy đồ đệ mà hắn dự định bỗng trở thành sư đệ của hắn.

Tiểu sư đệ Thanh Viên được Lăng Vân sư thúc dốc lòng dạy bảo, tốc độ tu luyện thần tốc, mười ba tuổi đã bước vào “Đạo” cấp bậc nhất phẩm tu sĩ, ba mươi sáu tuổi trở thành nhị phẩm tu sĩ, bảy mươi chín tuổi đã lên tam phẩm tu sĩ, trở thành thiên tài có tốc độ tu hành nhanh nhất trong lịch sử của Thiên Linh Môn. Lần này thầy trò hai người ra ngoài rèn luyện lịch lãm chủ yếu là vì sư đệ Thanh Viên muốn tìm một linh sủng vừa ý.

“Thanh nhi đã kí khế ước với Linh Lang Vương rất có tiềm lực, bây giờ đang chính thức tiến hành lịch lãm.”

Hạ Lăng Vân sờ sờ lỗ tai của tiểu hồ ly đang ngoan ngoãn nằm trong ngực, mỉm cười nói, “Ta cũng tâm huyết dâng trào nuôi một tiểu hồ ly xinh đẹp đáng yêu, thông minh nghe lời.” Hắn không nói “Ký”.

Khó có linh thú được trưởng lão sư thúc nhìn trúng.

Năm tên tu sĩ nhất phẩm cấp thấp đã ở giai đoạn “Thực” không chú ý tới huyền cơ trong lời của hắn, đều nghĩ rằng đó là linh sủng mà trưởng lão đã kí, nhao nhao chúc mừng, còn nói tiểu hồ ly này vận khí tốt, được một thất phẩm Tiên Quân nhìn trúng, tương lai phúc trạch kéo dài.

Hạ Lăng Vân cũng không nói ra, mỉm cười tiếp nhận lời chúc mừng của mọi người.

“Thanh Hoa, ba năm nay ta đã đào không ít cỏ cây linh tính, bắt mấy con linh thú. Ngày mai người đi tới được lữ, mang theo vài người kiểm tra và xử lí.” Hạ Lăng Vân nói với một gã tu sĩ gương mặt thanh lệ.

Thanh Hoa lập tức chấp tay nói, “Vâng, sư thúc.” Sư thúc là Tiên Quân, có thể phóng ý thức ra ngoài tìm kiếm thảo dược có linh khí, chỉ cần người rời núi một chuyến, cam đoan thu hoạch đầy kho.

“Ta cần các loại đan dược cao cấp dành cho linh sủng, người cũng chuẩn bị tốt giúp ta.” Hạ Lăng Vân dặn dò.

Bởi vì am hiểu luyện đan mà Thanh Hoa được quản lí dược lữ, lúc này vội vàng nói: “Vâng, sư thúc.” Trưởng lão sư thúc muốn dùng dược, dược ở đan phòng có bao nhiêu sẽ cung cấp bấy nhiêu, nếu không có nguyên liệu thì sẽ viết tên nguyên liệu đan dược còn thiếu, thỉnh người ra ngoài hái thuốc.

“Tiểu tử này gọi là Tuyết Hoa, là ta phát hiện ra ở sâu trong dãy núi Hằng Cổ, là tiểu hồ ly giống cái, trước mắt có được tu vi nhị phẩm linh lực. Ta không biết chủng loại của nó, cũng không nhìn ra tuổi tác, các người giúp ta nhìn xem.”

Hạ Lăng Vân nói xong, để tiểu hồ ly vẫn im lặng nằm trong tay lên trên mặt bàn.

Ý của hần là gì, hần muốn mấy người này sờ tới sờ lui trên người nàng? Không cho phép!

Tuyết Hoa lập tức ngồi xổm, dùng cái đuôi to che khuất bụng mình, nhe răng trợn mắt thấp giọng gầm rú, phát ra uy hiếp cảnh cáo.

Sư thúc vừa mới rồi còn nói tiểu hồ ly ngoan ngoãn, nhìn xem rõ ràng rất hung hãn.

Năm tu sĩ vừa muốn vây quanh quan sát ngoảnh mặt nhìn nhau mỉm cười. Cũng chỉ có chủ nhân mới cảm thấy linh sủng của mình là tốt.

“Tuyết Hoa, nghe lời, bọn họ đều là sư đệ của ta, sẽ không làm tổn thương ngươi.” Hạ Lăng Vân thò tay vuốt về từng cọng lông đang xù lên của tiểu hồ ly.

“Hồ ly bởi vì có bộ lông trắng nên rất khó sinh tồn trong rừng, đồng thời, có thể do màu xanh của rừng nên hồ ly sẽ vô cùng lợi hại. Sư thúc, hàm răng của nó đầy đủ sắc bén, thoát nhìn không giống như là mới sinh.”

Hàn Tu chương môn cũng có linh sủng hồ ly nói, “Có tu vi nhị phẩm linh lực, con hồ ly này dù thế nào cũng là có thiên phú tu luyện, tuổi cũng có thể từ trăm năm trở lên.”

Bách niên hồ ly?

Ánh mắt Tuyết Hoa có chút nhìn Hàn Tu chương môn đang nói.

“Sư phụ, người lật nó ra để cho đệ tử xem bụng của nó. Con hồ ly cái này có lẽ đã phát dục, sinh mấy ổ tiểu hồ ly.” Hàn Tu Chương môn nói. Tinh linh yêu quái tu luyện cũng giống tu sĩ, tuổi thọ kéo dài năng lực sinh dục càng nhỏ, hần nuôi linh hồ đã 600 năm tuổi, mỗi năm vào mùa xuân sẽ đi tìm linh hồ giống cái của sư đệ Lưu Thanh Bình, nhưng cho đến bây giờ hai linh hồ còn chưa sinh ra được một tiểu hồ ly.

Lão mẫu hồ ly? Các người muốn xem bụng ta, tuyệt đối không cho phép!

Tuyết Hoa lập tức giương nanh múa vuốt..., ai dám kéo đuôi nàng ra để kiểm tra bụng, nàng sẽ cắn, cắn ngay!

Hạ Lăng Vân thấy tiểu hồ ly phản ứng kịch liệt như vậy, biết rõ nó không vui, đành phải nói: “Tu sư đệ, ta thấy tiểu linh hồ này đặc biệt thông minh, biết xấu hổ, không chịu để người khác tùy tiện sờ mó thân thể.”

Năm tu sĩ đang vây quanh quan sát tiểu hồ ly tuyết trắng lập tức hai mặt nhìn nhau, bọn hần chưa từng nghe nói có linh thú biết xấu hổ, chẳng lẽ là do trưởng lão sư thúc dạy sao? Trưởng lão không hổ là trưởng lão, không chỉ am hiểu dạy bảo đồ đệ mà còn có thể dạy bảo linh sủng.

Chương môn Hàn Tu vội chỉ điểm: “Sư thúc người có thể sờ bụng và ngực của nó, nếu như bụng nói nông rộng còn sụp xuống, vậy là đã từng mang tiểu hồ ly, nếu như ngực chảy xuống, nghĩa là đã từng cho tiểu hồ ly bú sữa đấy.” Đây là cách phân biệt rõ ràng nhất những động vật giống cái nuôi con bao đời nay.

Đã từng vài lần tắm rửa cho tiểu hồ ly Hạ Lăng Vân lập tức nói: “Hai điều ngươi vừa nói nó đều không có. Có lẽ chỉ là giống cái chưa phát dục, hoặc chưa từng giao phối thụ thai tiểu hồ ly.”

“Chẳng lẽ quanh linh hồ này không có hồ ly giống đực? Chuyện này ở bên ngoài thiên nhiên gần như là không thể nào!” Chương môn Hàn Tu lập tức kinh ngạc. Trừ phi con hồ ly này chưa trưởng thành, nhưng mà nó đã tu luyện đến nhất phẩm rồi sao còn chưa trưởng thành?

“Chương môn sư huynh, có một loại linh hồ thời kì trưởng thành vô cùng dài.” Trung niên tu sĩ đột nhiên nói.

“Cửu vĩ thiên hồ? Vũ Đình, đó là hồ ly thần bí trong truyền thuyết Thượng Cổ” Chương môn Hàn Tu nói, “Truyền thuyết Cửu vĩ thiên hồ sinh ra giống hồ ly bình thường, chỉ có một đầu một đuôi, sau khi tu hành dần dần xuất hiện tám cái đuôi nữa.”

Hần nhớ lại một chút nói: “Cửu phẩm thiên hồ có chín cái đuôi, bát phẩm thiên hồ tám cái đuôi. Tiểu linh hồ này có được nhị phẩm tu vi linh lực, nó chỉ có một đầu một đuôi, rõ ràng không phải là Cửu vĩ thiên hồ.”

Tất cả các sinh vật tu luyện đều rất gian khổ, truyền thuyết thiên hồ phải tu luyện ba nghìn năm mới có được bảy đuôi, tu vạn năm mới được chín đuôi.

“Không nhìn rõ nó thuộc hồ ly loại nào, nhưng có lẽ tuổi thọ rất dài.” Hạ Lăng Vân nói.

“Tu sư diệt, người gọi linh sủng của người ra, xem có nhận ra được chủng loại của tiểu hồ ly.” Hắc nói, hi vọng tiểu hồ ly của mình có thể nhận thức đồng loại.

“Dạ, sư thúc. Hồng Linh gần đây rất đi tới sườn núi Thanh Phong giường oai, để con triều hồi nó.” Chương môn Hàn Tu nói.

Lùi ra phía sau vài bước, miệng hắc lẩm bẩm.

Tuyết Hoa dừng lỗ tai lắng nghe, nghe được tiếng hắc niệm, “Hồng Linh, người mau tới đây.” Cất, cái này căn bản không phải là chú ngữ nha, chỉ là một câu gọi đơn giản, sao hắc phải tỏ vẻ thần bí như vậy?

Trước mặt chương môn Hàn Tu xuất hiện một đạo không gian màu đỏ vạn vẹo, một con hồ ly toàn thân đỏ bừng từ không gian nhào tới.

“Chủ nhân người tìm ta.” Trên lông vẫn còn dính mấy cây cỏ miệng nói liên tục, “Oa, có mùi hồ ly.” Nó hướng về phía Tuyết Hoa hít hít, nói: “Nhưng cũng chỉ là loại hồ ly hoang dã. Lông trắng, mới được nhị phẩm tu vi.”

Nó, nói tiếng người!

Tuyết Hoa ghen hòng trần trời nhìn nó.

“Là hồ ly giống cái xinh đẹp nhỏ nhắn.” Con hồ ly lông đỏ đột nhiên vọt tới trước mặt Tuyết Hoa, đưa mặt ra nói: “Mùa xuân sang năm chúng ta giao phối được không? Tu vi người còn rất thấp, nói không chừng có thể thay ta sinh một ổ tiểu hồ ly có linh căn.”

Nói hươu nói vượn!

Tuyết Hoa không hề do dự mà đuôi móng vuốt ra hướng về phía mặt con hồ ly lông đỏ hung hăng cho nó một trảo.

“Ngao-” không có phòng bị đồng loại, linh hồ cấp thấp thực lực cách xa nó lại chủ động công kích, hồ ly lông đỏ lập tức bị chụp lấy, máu tươi chảy ròng ròng.

“NGAO..OOO~~” Hồ ly lông đỏ theo bản năng phản kích.

“Làm càn!” Một cổ uy áp cường hãn lập tức xông ra áp chế khiến hồ ly lông đỏ phải nằm rạp trên mặt đất không thể nhúc nhích.

“Hồng Linh, sao người có thể nói những lời như vậy với tiểu hồ ly của trưởng lão?” Mặt già của chương môn Hàn Tu lập tức đỏ lên, vội vàng nói với Hạ Lăng Vân, “Sư thúc, gần đây Hồng Linh hiếu động, hôm nay vô ý mạo phạm người, xin người tha thứ cho nó. Con sẽ quản giáo nó cẩn thận.” Đối với việc ý niệm tương thông với linh sủng, những tu sĩ không thể sinh con đều coi linh sủng như con cái mà đối đãi.

“Đừng lãng phí Linh hồ huyết ngũ phẩm.” Thanh Hoa lạnh tay lẹ mắt lấy trong không gian một bình cổ dài, sử dụng pháp thuật hệ thủy, hút máu tươi của hồ ly lông đỏ vào trong bình cổ dài.

“Tu sư diệt, ta không nghĩ tiểu hồ ly linh hoạt năm đó bị người nuôi dưỡng giống như một hoa hoa công tử.” Hạ Lăng Vân lạnh lùng nói. Thấy tiểu hồng linh nói hươu nói vượn, hắc có một loại cảm giác con gái bị người ta đùa giỡn, không cần nghĩ ngợi phát ra uy áp ép cho nó nằm rạp xuống mặt đất không thể nhúc nhích.

19. Chương 19: Trêu Chọc Tiểu Hồ Ly

“Thật xin lỗi sư thúc, về sau con sẽ nghiêm khắc quản giáo Hồng Linh.” Hàn Tu cúi người xuống cười khổ bồi tội, bởi vì lời nói của linh sủng hắn xác thực vô cùng ngả ngớn, đặc tội trưởng lão và linh sủng của người. Bị ăn móng vuốt kia là đáng đời!

“Linh sủng phạm sai lầm, chủ nhân chịu trách nhiệm, Tu sư diệt, đợi mọi xử lý xong mọi việc trong môn, người mang theo Hồng Linh tới hỏa nham động bế quan ba năm.” Hạ Lăng Vân lạnh lùng nói.

Ngược lại Hàn Tu nghe xong trên mặt lộ vẻ tươi cười, vội vàng nói: “Cám ơn sư thúc.”

“Tiểu Nguyệt, Vũ Đình, Thanh Hoa tới đan phòng hướng dẫn đệ tử luyện đan, sự vụ bản môn sẽ do ba người các người chưởng quản.” Hạ Lăng Vân phân phó nói.

Ba tu sĩ bị điểm danh nhao nhao ôm quyền tiếp lệnh, trước kia thời điểm chưởng môn bế quan ba người cũng thay thế chưởng môn xử lý sự vụ, nếu không thể quyết định thì sẽ trình lên trưởng lão.

“Thanh Hoa, ngày mai ta tới dược viên, người giúp ta chuẩn bị đầy đủ các đan dược mà Tuyết Hoa cần. Linh căn của nó thuộc tính thủy, hỏa, chắc sẽ cần liệt điểm đan và băng tuyết đan.” Hắn nói với Thanh Hoa.

Linh căn thuộc tính thủy, hỏa tương khắc? Linh căn như vậy nếu là tu sĩ loài người sẽ tìm cách phối chế linh đan, sẽ loại bỏ một loại linh căn, sau đó tạo ra một loại linh căn khác. Nhưng là phối chế linh đan cao cấp sẽ hao tổn thời gian và nội lực, hơn nữa dược liệu rất khó tìm, ngay cả Thiên Linh Môn lịch sử lâu đời cũng không có.

“Sư thúc, thuộc tính linh căn của tiểu hồ ly người...” Thanh Hoa hơi sững sờ, cảm giác như sư thúc đã uống phí tâm huyết rồi.

“Không có việc gì, tiểu hồ ly của ta không giống người thường.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói. Hắn tin tưởng tâm pháp đặc biệt của tiểu hồ ly, quyết định hỗ trợ nó tiếp tục tu luyện.

“Vâng, sư thúc.” Thanh Hoa chấp tay nói. Sư thúc đã nguyện ý, nàng cũng không cách nào ngăn cản. Dù sao sư thúc cũng am hiểu dược liệu và hái thuốc, lãng phí chút linh đan cũng không sao cả.

Hắn bảo vệ nàng, nàng bị người khác bắt nạt hắn ngay lập tức đòi lại công đạo giúp nàng.

Tuyết Hoa cười vui vẻ, đôi mắt hồ ly xinh đẹp híp lại thành hình bán nguyệt.

Thật ra nàng không biết, chưởng môn phái tu tiên cũng không cường đại giống như nàng nghĩ. Tu luyện cần phải thường xuyên bế quan, chưởng môn phải xử lý việc của môn phái, còn phải lui tới với các chưởng môn của phái khác, tuy là chưởng môn nhiều lúc có thể lợi dụng quyền lực để lấy những đan dược cao cấp tu luyện, ưu tiên tu luyện tâm pháp, nhưng vì thời gian chưởng môn tu luyện so với người khác ít hơn rất nhiều, cho nên làm chưởng môn chưa hẳn có thể khiến tu vi của bản thân nhanh chóng thăng tiến.

Thoạt nhìn tưởng Hạ Lăng Vân trừng phạt Hàn Tu và linh sủng của hắn, nhưng thật ra là để cho hai chủ tử bọn hắn cảm linh đan cao cấp bế quan tu luyện, cái này đối với bọn họ chính là sự tha thứ và ban ân.

“Ta mệt mỏi, về Vong Trần Cư trước, các người có việc thì tới tìm ta.” Hạ Lăng Vân nói xong, đứng dậy ôm tiểu hồ ly vào trong ngực.

Hắn cảm thấy Hàn Tu sư diệt vốn nhỏ nhả đoạn chính lại nuôi dưỡng ra một linh sủng miệng lưỡi trơn tru như vậy, đoán chắc những tiểu hồ ly linh sủng mà những đệ tử khác nuôi dưỡng cũng không khá hơn, hắn không muốn để tiểu hồ ly đáng yêu nhu thuận của mình bị những...hồ ly không có giáo dưỡng kia dạy hư, nên nhất quyết không cho Tuyết Hoa gặp.

“Cung tiễn sư thúc.” Bốn tu sĩ lập tức ôm quyền thối dài, tiễn Hạ Lăng Vân ra khỏi đại điện Thiên Linh Môn.

“NGAO...OOO~~” Hồng Linh ai oán che mặt mày hốc hác, chỉ thầm tự nhận mình không may. Tiểu hồ ly giống cái kia không ngờ lại xấu tính, không nói một lời cho nó một trảo, khiến nó đau chết.

“Hong Linh, chảy thêm chút máu nữa, đợi một lát ta sẽ cho ngươi đan dược tốt nhất, cam đoan ngươi sẽ giống như trước anh tuần uy vũ, có thể dụ dỗ các muội muội hồ ly xinh đẹp khác.”

Vẫn còn đang thu thập máu linh hồ, Thanh Hoa nói. Loại linh sủng nhiều năm ăn các loại đan dược này, linh khí và linh lực trong cơ thể đều đậm đặc tinh khiết giống như linh thú hoang dã, được hiệu huyết dịch tất nhiên cũng hữu hiệu hơn so với linh thú hoang dã.

Rời khỏi đại môn linh cung, Hạ Lăng Vân ôm tiểu hồ ly Tuyết Hoa dọc theo hồ Nữ Thần chậm rãi đi về phía nam, còn giới thiệu cho nàng nghe truyền thuyết về hồ Nữ Thần. Dọc đường, rất nhiều đệ tử hành lễ với Hạ Lăng Vân, gọi hắn trưởng lão, sư thúc tổ, tổ sư bá, thậm chí còn có người gọi hắn là thái sư thúc tổ.

Tuyết Hoa cười tủm tỉm uốn éo trong lòng ngực hắn nhìn, đối với bối phận cao của nam thần nàng cực kỳ thỏa mãn. Nàng chính là sủng vật của trưởng lão Thiên Linh Môn, vì vậy nàng có thể thoải mái đi lại trong phạm vi Thiên Linh Môn. Bằng chứng mới nhất chính là: Nàng vừa cào linh sủng của chưởng môn, chưởng môn ngay cả nửa câu oán hận cũng không có, còn tự trách mình không giáo dưỡng linh sủng thật tốt.

Sau khi Hạ Lăng Vân đi được bốn năm dặm, cây cối trước mặt có vẻ đặc biệt tươi tốt.

Đi vào rừng cây, Tuyết Hoa thấy bên trong có một mảnh đất trống, trên đó có một hàng rào vây quanh nhà gỗ. Hạ Lăng Vân đi vào sân nhỏ sau hàng rào liền gọi: “Thường Đức, Thường Hưng.”

Rất nhanh, một nam tử mặc áo lam đuôi ngắn, quần dài từ trong nhà đi ra, cao hừng bái kiến Hạ Lăng Vân nói: “Trưởng lão, người đã về rồi.”

“Ừ, Thường Hưng đâu?” Hạ Lăng Vân gật đầu.

“Thường Hưng cùng một vài đệ tử đi ra ngoài hái thuốc, chắc qua vài ngày nữa mới có thể trở về.” Thường Đức nói. Hắn thoạt nhìn khoảng ba mươi tuổi, nhưng mà tóc mai đã trắng.

Hạ Lăng Vân gật đầu nói: “Thường Đức, đây là tiểu hồ ly ta nuôi, tên là Tuyết Hoa.”

Hắn lại nhìn Tuyết Hoa nói: “Tuyết Hoa, đây là Thường Đức, đệ tử hầu hạ ta sinh hoạt hàng ngày, về sau ngươi có chuyện gì có thể tìm hắn hoặc Thường Hưng.” Thường Đức, Thường Hưng đã hầu hạ hắn 150-160 năm rồi, bởi vì thiên phú có hạn, tu vi khó có thể tăng lên, thân thể bắt đầu xuất hiện lão hóa.

“Ngao...ô.” Tuyết Hoa nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, xem như là chào hỏi Thường Đức.

“Trưởng lão, người rốt cuộc cũng tìm được linh sủng hợp ý rồi hả?” Thường Đức kích động đánh giá tiểu hồ ly tuyết trắng đang được ôm trong ngực Hạ Lăng Vân.

Linh thú được thất phẩm tiên quân nhìn trúng tuyệt đối không phải là linh thú phổ thông. Tiểu hồ ly nhìn giống như con chó nhỏ gây yếu, nhưng nhất định là một tiểu hồ ly lợi hại.

“Ừm.” Hạ Lăng Vân nói, “Tuyết Hoa thích đồ ăn chín và hoa quả, ngươi nhớ kĩ, về sau thường xuyên chuẩn bị hoa quả cho nó.”

Hắn dừng một chút, nói với tiểu hồ ly ở trong ngực: “Tuyết Hoa, trong hồ Nữ Thần có cá, có tôm, ngươi tự đi bắt. Sử dụng hỏa linh lực của ngươi phóng ra lửa nướng cá, rèn luyện tinh thần lực, ta hi vọng ngươi có thể tự kiếm đồ ăn để no bụng.”

Còn trông cậy vào hắn có thể vì nàng rửa tay nấu cơm, hóa ra vẫn là tự mình động thủ, cơm no áo ấm.

Trong lòng Tuyết Hoa thâm nghĩ, nhưng vẫn gật đầu.

Thường Đức biết rõ linh sủng kì khế ước linh thú cùng tu sĩ phương diện linh trí sẽ có tiến bộ nhảy vọt, nên đối với việc Tuyết Hoa gật đầu cũng không có nhiều kinh ngạc, chỉ hoài nghi tiểu hồ ly bé nhỏ như vậy có thể bắt được cá trong hồ Nữ Thần không.

“Tuyết Hoa, ở phía nam hồ Nữ Thần là thủy vực người dừng qua đó, chỗ đó có một con cá chép tinh 3-4m, đã có hơn hai nghìn năm tu hành, bởi vì nó được tu sĩ tiên bối của Thiên Linh Môn nuôi dưỡng, xem như là di vật của tổ tông để lại, Thiên Linh Môn cứ thế mà nuôi thả ở đó.”

Cá chép tinh 3-4m đã hai nghìn năm?

Tuyết Hoa lập tức nhớ kĩ, không thể đi về thủy vực phía nam, nếu không chính nàng sẽ làm mồi cho cá yêu ngàn năm.

Hạ Lăng Vân đặt Tuyết Hoa xuống đất, nói: “Nơi này chính là Vong Trần Cư của ta, người bây giờ đi dạo xung quanh, làm quen với hoàn cảnh một chút.” Tuyết Hoa không phải là linh thú thuần túy, nó phải phát triển, cho nên hẳn sẽ không quá nuông chiều.

Phân phó xong, Hạ Lăng Vân liền đi tới căn phòng bên cạnh phòng khách.

Tuyết Hoa đoán hẳn đi thay quần áo, cũng thật sự đi dạo xung quanh. Tiểu hồ ly tới địa phương xa lạ thường đi tiểu làm dấu hiệu, Tuyết Hoa biết rõ đó là hành động tuyên cáo với đồng loại đây là lãnh địa của nó, nhưng với tư cách là một con người, nàng không thể làm loại chuyện bất nhã này. Nàng nhịn được bản năng muốn đi tiểu vội cào cào cửa phòng dạo qua một vòng, đại khái hiểu rõ bố cục của Vong Trần Cư rồi cuộc chạy ra bên ngoài, trốn đằng sau cây cỏ thụ xanh to đi tiểu, thuận tiện nhảy vào hồ tắm rửa và bắt cá.

Không biết có phải do hồ Nữ Thần ở cạnh Thiên Linh Môn, bên trong Thiên Linh Môn lại có một đám tu sĩ ăn ngũ cốc hoa màu, cho nên cá ở đây đặc biệt ít? Tuyết Hoa dạo trong hồ tìm kiếm, phát hiện bên trong toàn là cá con.

Bụng cá con làm sạch rất khó, cá lại nhiều xương, trừ phi nàng rất đói, còn không sẽ không bắt cá con.

Đáy hồ có trai, ốc, tuy hồ ly cũng ăn những thứ này, nhưng Tuyết Hoa lại ghét bỏ vì mùi quá tanh, lúc ăn lại phiền toái, không thích hợp dùng lửa nướng, đành phải tiếp tục tìm kiếm khắp nơi trong hồ.

Đến đây, đến đây, đến đây...

Đứa nhỏ, mau qua chỗ ta.

Từ xa truyền đến tiếng nói nhẹ nhàng quyến rũ, phẳng phát giống như tiếng gọi của mẫu thân gọi đứa nhỏ từ phương xa, nàng không nhịn được bơi về phía tiếng gọi.

“Bóp!” Nàng vừa mới bơi được hai mươi thước, trước mặt hồ nước lập tức xuất hiện tường băng, nàng không phanh kịp, cái mũi nặng nề đập vào tường băng.

Đau quá! Cái mũi của ta...

Nàng đau đến mức nước mắt chảy ròng, nước mắt trong suốt rơi xuống nước biến mất không dấu vết.

Bên tai của nàng truyền đến tiếng quát tháo của Thượng Đức: “Tiểu hồ ly, người không thể đi qua. Trưởng lão, linh sủng của người vượt qua kết giới rồi.”

Bị yêu quái dụ dỗ tinh thần, nàng suýt chút nữa chui đầu vô lưới rồi!

Tuyết Hoa lập tức tỉnh ngộ, tranh thủ thời gian quay người lại, sau đó rất nhanh lên bờ.

Hạ Lăng Vân sau khi thay quần áo biết tiểu hồ ly đã tới hồ bắt cá, liền đứng bên hồ quan sát. Nhìn thấy nàng bơi nhanh về phía nam đã biết rõ chuyện gì xảy ra rồi, đợi đến lúc nó sắp vượt qua vệt phóng thích pháp thuật tạo tường băng ngăn trở con đường đi của nàng.

Đợi đến lúc Tuyết Hoa bò lên bờ, hẳn đi tới xoay người dặn dò: “Ta không phải đã nói, thủy vực phía nam có cá chép tinh, người không thể qua đó sao?”

Hắn cảm giác mình nói một lần tiểu hồ ly không thể nhớ được, tiểu hồ ly cũng chưa chắc biết hướng nam là phía nào, dứt khoát khiến nó dùng thân thể xác định phương hướng, cảm nhận mị âm của cá chép ngàn năm ở trong nước.

“Ô, ô... Ngao...ooo...”

Tuyết Hoa nước mắt lưng tròng nhìn hẳn kêu đau.

Chàng biết rõ các chép tinh sẽ dùng mị âm dụ hoặc ta, còn để cho ta suýt chút nữa rơi vào thủy vực mới dùng pháp thuật thô bảo ngăn cản? Cái mũi của ta đau quá, nói không chừng đã bị lệch rồi.

“Đừng khóc.” Hạ Lăng Vân mỉm cười giải thích, “Người là hồ ly, điều ta nói chưa chắc người hiểu hết, trải qua lần này, người nhất định nhớ kĩ hướng đó không thể qua.”

Tức chết nàng rồi!

Trong nội tâm bất mãn, Tuyết Hoa ra sức lắc đầu thân thể run rẩy.

“Ào ào, xột xoạt.” Nàng xù lông lắc lắc để nước toàn bộ trên lông bắn vào ống tay áo trường bào của Hạ Lăng Vân.

Chứng kiến động tác vẩy nước không ngừng của tiểu hồ ly, lại nhìn trường bào màu trắng sạch sẽ của mình toàn nước đọng, trong lòng Hạ Lăng Vân cười nhẹ lắc đầu, bên ngoài thì bất động, thi triển thủy thuật làm khô lông của nó và trường bào.

“Tuyết Hoa, mặc dù trong hồ có rất nhiều cá, nhưng đệ tử trong môn thường xuyên bắt cá ăn, cho nên bọn họ đều có kinh nghiệm, cá lớn chỉ hoạt động ở sâu khu nước ngầm.”

Hắn nói, “Trong rừng cây bên hồ Nữ Thần có rất nhiều thỏ cùng chuột, người có thể bắt.” Hắn đột nhiên nghĩ đến, hình như chỉ thấy Tuyết Hoa bắt cá, chứ chưa thấy nàng bắt thỏ và chuột.

“Oa... Ngao...Ồ...” Tuyết Hoa bắt đầu hăm hừ: Hắn không biết tiểu hồ ly chân ngắn không chạy nhanh bằng thỏ sao? Nàng cũng không phải đặc biệt thích ăn cá, nàng thường xuyên ăn cá là vì có thể không chế nước bắt cá rất dễ dàng.

Đối diện với con thỏ, loại động vật nổi danh kiện tướng chạy bộ, nổi danh đào hang, linh hồn nàng là con người ngay cả cộng lông thỏ cũng đừng hòng bắt được! Về phần chuột, phi phi phi, ai muốn ăn động vật bắn như vậy?

20. Chương 20: Lăng Vân Tiên Quân Lạnh Lùng

Hồ ly dù sao cũng là động vật sống trong rừng. Tuyết Hoa liên tục cân nhắc, hay là đi thám hiểm rừng cây. Chỗ này là nơi sinh hoạt tu luyện của Thiên Linh Môn, các linh sủng cũng hoạt động ở đây, cho nên ở đó chắc sẽ không có những sinh vật to lớn nguy hiểm.

Thấy nàng chạy về phía rừng cây, Hạ Lăng Vân mỉm cười nhìn về phía nàng.

“Trưởng lão, hồ ly này còn rất nhỏ, người huấn luyện nó như vậy thích hợp không? Dù sao nó cũng không giống tiểu sư thúc Cảnh Thanh Viên.” Thường Đức khuyên nhủ, “Đợi vài năm nữa người huấn luyện nó là được.”

Khoảng 150-160 năm trước hắn đã tới Vong Trần Cư hầu hạ trưởng lão, biết rõ Cảnh Thanh Viên bị Hạ trưởng lão huấn luyện thế nào. Các loại thể nghiệm, các loại giáo dục đầy máu, Cảnh Thanh Viên đều nếm trải hết, cho nên thành tựu mới vượt bậc như vậy.

“Không có vấn đề gì, nó là tiểu hồ ly trong dãy núi Hằng Cổ, nếu như năng lực sinh tồn yếu kém đã sớm bị các động vật khác ăn thịt.” Hạ Lăng Vân nói, trong mắt tràn ngập tự tin.

Hình thể của Tuyết Hoa quá nhỏ, trong lúc cùng động vật khác cạnh tranh nàng sẽ hơi yếu thế. Dù sao nàng cũng có được linh căn thượng phẩm, trời sinh đã hấp dẫn toàn bộ linh thú trong thiên địa, trước khi nàng trở thành nhị phẩm hồ ly không biết đã phải đối diện với bao nhiêu nguy cơ bị linh thú khác ăn thịt rồi, cho nên nhìn bề ngoài trông nàng có vẻ nhỏ bé, nhưng năng lực sinh tồn tuyệt đối không nhỏ.

“Người trở về dọn dẹp phòng, thuận tiện làm một cái ổ hồ ly cho Tuyết Hoa. Ta đi xem nó săn bắt các động vật khác như thế nào.” Hạ Lăng Vân nói, lặng yên không một tiếng động bay lên, đứng từ trên cao nhìn xuống tìm kiếm bóng dáng tiểu hồ ly tuyết trắng.

Cỏ thụ xanh um tươi tốt, mặt đất gồ ghề, một tiểu hồ ly tuyết trắng xuyên thẳng qua rừng cây, lỗ tai nhỏ không ngừng run run. Chui vào sâu trong rừng cây, nàng đi vào bụi cỏ cao cỡ nửa người.

“Tục, tục, tục.” Một con gà từ trong ổ nhảy xuống, bắt đầu tục tục kêu. Đào bới xung quanh tìm cỏ và côn trùng để ăn.

Tiểu hồ ly tuyết trắng phủ phục bò sát mặt đất, từng chút từng chút một tiếp cận con gà rừng. Nàng nhìn con gà phía xa trầm tư một chút, sau đó rất nhanh chóng gắn kết linh lực. Chỉ chốc lát sau, trên cổ con gà rừng bỗng xuất hiện một cái vòng lửa “Bùng” một cái bốc cháy.

Động vật sợ lửa đã là thiên tính, lửa thiêu đốt truyền đến đau đớn, con gà rừng bị hoảng sợ liên tục kêu: “Tục, tục, tục.”, “Ác, ác, ác” đập cánh bay loạn khắp nơi.

Một bên cánh bị bỏng cho nên bị mất cân bằng, cho dù vỗ cánh thế nào nó cũng không thể rời khỏi mặt đất. Càng không thể bay lên, con gà rừng càng hoảng loạn tốc độ vỗ cánh càng lúc càng nhanh, kêu thảm thiết: “Cục, cục, cục, tác, tác.”

“Phùng!” Lại một đoàn hỏa diễm không rõ lí do đột ngột xuất hiện trên người con gà rừng, nửa thân trên của nó nhanh chóng bốc cháy.

“Cục, cục...” Gà rừng ở tại chỗ liều mình lăn qua lăn lại.

Chỉ chốc lát sau, bởi vì kịch liệt lăn xuống đất lửa cũng được dập tắt, mà gà rừng bởi vì tiêu hao sức lực động tác cũng chậm lại.

Chính là lúc này!

Tuyết Hoa đang núp trong bụi cỏ lập tức lao mạnh tới nhảy về phía con gà rừng, nhắm ngay cổ nó mà cắn. Phép thuật hệ hỏa của nàng còn chưa thuần, không thể tiến hành thiêu đốt mục tiêu trong thời gian dài.

“Cục...cục...” Con gà rừng bị đốt rụi nửa thân trên dốc sức liều mạng giãy dụa, dùng một cái cánh không bị thương đập mạnh công kích con vật còn nhỏ hơn so với người mình.

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa không dám nhả ra, liều mạng cắn cổ gà, bốn móng vuốt không ngừng cào lên thân thể nó, muốn khống chế nó.

Lông gà bay toát loạn, mùi máu tanh cùng vị mặn nhàn nhạt của máu gà theo khoe miệng tiểu hồ ly không ngừng chảy xuôi, mặt đất cũng bị vương vãi chút máu.

Hai con vật lăn trên cỏ khô một lúc, rốt cuộc cũng ngừng lại, trên miệng tiểu hồ ly Tuyết Hoa đầy máu buông thân thể con gà rừng vẫn còn run rẩy, khẽ ngửa đầu nuốt máu vào, sau đó liếm sạch vết máu của gà rừng trên lông mình.

Đã xuyên vào hồ ly một thời gian, nàng dần dần nhiễm một chút dã tính của hồ ly, nếu như là ban đầu chắc chắn nàng sẽ bài xích máu tươi của động vật.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, nhìn con gà còn to hơn cả cơ thể mình, nàng cũng chẳng muốn mổ bụng nó, dùng răng kéo lê, tìm một chỗ trống trải. Nhìn con gà rừng đã chết, nàng phóng ra linh lực hệ hỏa bắt đầu nướng đồ.

Thật lâu, khi nàng ngửi thấy mùi thơm của thịt nướng, đoán chừng thịt gà đã chín nàng mới thu lại hỏa diễm bắt đầu nghỉ ngơi, thuận tiện đặt thần khí dưới móng vuốt tiến hành tu luyện, muốn bổ sung linh lực hỏa vừa tiêu hao.

Đợi nàng thu công, thịt gà cũng bớt nóng, nàng dùng móng vuốt và răng bỏ lớp lông gà bị cháy cẩn thận lựa chọn thịt gà ăn, ăn đùi gà, chân gà, ức gà. Còn lại những...nội tạng đã nướng chín, nàng cảm thấy buồn nôn, cho nên bỏ qua.

Sau khi ăn no nê, nàng vẫn giống như ở trong dãy núi Hằng Cổ dùng đầu lưỡi liếm láp khoe miệng của mình và móng vuốt, sau đó nhảy vào hồ Nữ Thần bắt đầu tắm rửa bơi lội.

Hừ, không có hân chiếu cổ, không có cá ăn, nàng cũng không chết đói!

Tuyết Hoa vừa nghĩ vừa bĩu môi.

Lúc toàn thân ướt sũng bò lên bờ, nàng thấy một đôi giày vải màu xanh da trời sạch sẽ, đồng thời ngửi thấy khí tức quen thuộc.

“Người vận dụng pháp thuật rất giỏi.” Tiếng nói thanh nhã vang lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trên đầu nàng, vì vậy bộ lông ướt đầm của nàng lại lập tức khô mát rồi.

“Có lẽ không cần ta dạy bảo, mấy trăm năm sau người cũng sẽ trở thành một hồ tiên cường đại.” Hạ Lăng Vân tán dương nói.

Hắn vẫn quan sát toàn bộ quá trình săn bắt của tiểu hồ ly.

Pháp thuật hệ hỏa của nàng không tính là lợi hại, nhưng nàng vẫn dùng, nàng chiến thắng dưới tình huống săn bắt những động vật bình thường.

Lần này nàng săn gà rừng, nếu như gặp loại động vật tốc độ nhanh, lại còn giỏi về đào hang như thỏ, sẽ dùng phương pháp gì? Thể hình nhỏ tốc độ chậm, chỉ biết dùng thủy linh lực và hỏa linh lực, bắt thỏ quả thật có chút khó khăn.

“Người ăn no rồi, cùng ta đi vào nhà, ta bắt đầu dạy người nhận thức những văn tự đơn giản.” Hạ Lăng Vân khẽ cười nói, muốn bồi dưỡng tiểu hồ ly thông minh tuyệt đỉnh thành thực nữ.

Dạy hồ ly biết chữ? Cũng mệt cho chàng nghĩ ra!

Trải qua một phen chiến đấu, lại xuống nước bơi lội tắm rửa Tuyết Hoa lập tức ghé vào đám cỏ xanh bên hồ giả chết. Bây giờ là giữa ban ngày, nàng thân là hồ ly nên có thể đi ngủ.

Hạ Lăng Vân ôm lấy tiểu hồ ly thoát nhìn có vẻ mệt mỏi đi vào phòng, chỉ vào cái giỏ đan bằng tre trúc nói, “Tuyết Hoa, đây là ổ mà Thường Đức làm cho người, người có thích không? Người qua đó nằm nghỉ một lát.” Thường Đức tìm một cái giỏ đựng thảo dược, bên trong lót đầy cỏ khô, ở bên ngoài lại bọc cỏ khô cùng với tơ lụa màu xanh lá tạo thành một ổ hồ ly cho Tuyết Hoa.

Lười biếng liếc nhìn ổ hồ ly xinh đẹp sạch sẽ, Tuyết Hoa nhảy xuống, bò tới bên cạnh ổ bắt đầu cuộn lại... nhắm mắt nghỉ ngơi. Mặc dù nàng rất muốn mỗi ngày đều ngủ bên cạnh nam thần, nhưng nam thần đã chuẩn bị ổ cho nàng rồi, nàng vẫn nên ngoan ngoãn nghe theo phân phó thôi.

Sau khi Tuyết Hoa ngủ đủ, trời đã tối đen. Nàng mở mắt ra nhìn, đồ vật ban đêm rõ ràng giống như ban ngày, nàng quan sát xung quanh phát hiện đây là một phòng ngủ đơn giản. Bên trái nàng là một bức tường còn có một giá đỡ gỗ, phía trên giường là rèm che màu xanh nhạt, dưới cửa sổ đối diện với ổ của nàng là một cái bàn hình chữ nhật và một cái ghế tựa, bên phải chiếc bàn là một giá sách, trên giá sách bày đầy sách vở. Nàng quay đầu lại dò xét vách tường cạnh mình, phát hiện trên tường treo một thanh bảo kiếm, góc tường có một cái giá đỡ và bình hoa, bình hoa trống rỗng, không cắm hoa.

Lỡ tai linh miễn nghe thấy tiếng hít thở chậm chạp ở trên giường, Tuyết Hoa nhịn không được leo ra khỏi ổ hồ ly, đi tới bên giường, kéo cái rèm che màu xanh, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên giường.

Trong lúc đó, người ngủ trên giường nhanh chóng mở mắt, ra tay nhanh như chớp, bóp chặt yết hầu tiểu hồ ly, ánh mắt sắc bén lạnh băng, khí thế cường đại của tiên quân cuộn cuộn tỏa ra đánh về phía tiểu hồ ly.

“Ô, Ngao...ooo.” Tuyết Hoa không nghĩ hẳn đột nhiên công kích, yết hầu bị siết chặt ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Thân thể giống như bị một sợi dây vô hình buộc chặt, nàng chỉ có thể gian nan vùng vẫy móng vuốt đập chân sau.

“Tuyết Hoa.” Hạ Lăng Vân tỉnh táo lại tranh thủ thời gian thu lại uy áp buông tiểu hồ ly ra, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng nàng.

“Khục khục, khục khục, ngao, ngao...ooo...” Tuyết Hoa bị đau cổ đốc sức liều mạng ho khan, hít thở, phát ra âm thanh ngaoooo.

“Tuyết Hoa, người thế nào rồi?” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng giúp nàng hít thở, không để ý tay của mình bị móng vuốt sắc bén của nàng cào rách tạo thành bốn năm vết máu.

Hơn tám trăm năm, hắn trải qua vô số lần thí luyện và chiến đấu, phản ứng rất nhanh nhạy. Trong lúc ngủ hắn cảm giác được có một luồng khí tức không tính là quen thuộc lại gần mình, thân thể lập tức theo bản năng công kích lại, trong lúc nhất thời quên mất tiểu sủng vật này rất thích dính lấy hắn, có lẽ nửa đêm sẽ vùng trộm leo lên giường hắn.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn thật đáng sợ!

Tuyết Hoa liều mạng hít thở, sợ hãi tránh né vuốt ve của hắn, móng vuốt căng cứng, thân thể nghiêng về phía trước tạo ra tư thế phòng bị.

Hạ Lăng Vãn khẽ cong môi, nhẹ nhàng nói: “Tuyết Hoa, nghe lời, lại đây, ta sẽ không làm tổn thương ngươi.” Không kí kết khế ước linh sủng cho nên không thể lấy ý niệm câu thông, thời gian hắn và tiểu hồ ly ở chung không tính là dài, cho nên trong tiềm thức hắn vẫn chưa coi nó là thú sủng thân cận nhất.

“Ngaoooo...ô...” Thật vậy ư? Mới vừa rồi, ngươi thật sự như muốn giết chết ta!

Tuyết Hoa chần chừ kêu lên, trong đêm tối đồng tử lóe sáng nhìn vào mắt của Hạ Lăng Vãn.

“Tuyết Hoa, về sau lúc ta đang ngủ ngươi không được leo lên giường của ta biết không?” Hạ Lăng Vãn nói. Lúc ngủ, hắn không tin tưởng tiếp nhận sinh vật khác, nhất là lúc ngủ say, trừ phi tín nhiệm của hắn dành cho nàng đã đạt tới trình độ tuyệt đối.

“Ngao...ooo...” Ta không bao giờ... bò lên giường của ngươi nữa.

Tuyết Hoa ủy khuất kêu lên, nàng không nghĩ tới bản thân chỉ muốn nhìn lén dáng vẻ nam thần lúc ngủ, ai ngờ suýt chút nữa đã bị bóp chết.

21. Chương 21: Điểm Tâm Sáng Của Tiểu Hồ Ly Là Chuột

Lần đầu tiên, Tuyết Hoa phát hiện bộ mặt lãnh khốc của Lăng Vãn Tiên Quân.

Haizz, hi vọng hắn vĩnh viễn đừng lãnh khốc với nàng!

Trong nội tâm tiểu hồ ly Tuyết Hoa thầm nói, lại ho khan vài tiếng, sau đó ủy ủy khuất khuất mà kêu hai tiếng, đi tới bên cạnh bàn tay hắn nhẹ nhàng cọ xát vài cái.

“Tuyết Hoa, ngươi thật thông minh.” Hạ Lăng Vãn nhẹ nhàng nói, thuận thế vuốt ve cái đầu nhỏ của tiểu hồ ly.

Tuyết Hoa nhớ ăn không nhớ đánh, đồng thời cũng cảm giác được mình vụng trộm bò lên giường nam thần là không đúng, cho nên tâm trạng cũng chuyển biến tốt hơn. Ngẩng mặt lên, đuổi đầu lưỡi hồng phấn liếm láp bàn tay hắn.

Hạ Lăng Vãn đặt nàng vào trong tay, nói: “Bị ngươi quấy rầy, ta cũng không ngủ được rồi. Chúng ta ra ngoài tu luyện.” Nói xong, hắn xuống giường ra khỏi phòng ngủ, đi ra Vong Trần Cư, ngồi trên một tảng đá tảng màu xanh bên hồ Nữ Thần ngoài Vong Trần Cư.

“Tuyết Hoa, linh khí bên hồ Nữ Thần rất đậm, ở đây là giáp ranh với rừng cây, linh khí hệ thổ cũng rất nhiều, cho nên ta mới xây dựng Vong Trần Cư ở đây. Nơi này đối với ta mà nói là địa phương thích hợp để tu luyện, nhưng mà đối với ngươi, thì khả năng chênh lệch rất nhiều.”

Vuốt ve tiểu hồ ly hắn nói: “Đội tu luyện được đan dược chuyên dụng dành cho linh sủng, ta mang ngươi tới suối nước nóng ở Tây Bắc, chỗ đó có núi lửa linh khí hệ hỏa và linh khí hệ thủy rất nhiều, thích hợp cho ngươi tu luyện.”

“Ngaoooo...ô...” Tuyết Hoa thấp giọng kêu. Suối nước nóng hắn là nơi để nàng cân bằng linh căn hệ hỏa và hệ thủy trong cơ thể, nhưng mà nàng có thần khí có thể chuyển hóa linh khí thuộc tính để tu luyện, chỉ cần xung quanh tràn ngập linh khí Thiên Địa, tu luyện ở chỗ nào cũng giống nhau.

“Đêm nay, ngươi hãy tu luyện ở đây.” Hạ Lăng Vãn nói, sau đó đặt nàng ở cạnh, điều chỉnh tư thế ngồi ngũ tâm hướng lên, lưỡi chạm vào hàm, nhắm mắt tu luyện.

Tuyết Hoa nhìn thấy hắn bắt đầu tu luyện, cũng gục xuống, cẩn thận từng li từng tí gọi thần khí ra, sau đó dựa theo phương pháp tu luyện của bản thân hấp thu linh khí hệ hỏa, hệ thủy trong Thiên Địa, sau đó chuyển đổi linh lực tiến nhập vào cơ thể mình.

Đến khi cảm nhận được kinh mạch bành trướng, cảm giác không thể dung nạp được linh lực nữa, nàng mới đem những linh lực tinh thuần gần đây ép vào đan điền, sau đó thu hồi thần khí mở mắt.

Mở mắt ra, nàng thấy được linh quang màu vàng và xanh đậm đan xen bao bọc xung quanh Tiên Quân.

Lần này hần tu luyện cũng hai chủng loại linh lực. Thủy linh lực và Thổ linh lực của hần hỗ trợ lẫn nhau, tu luyện nhất định thuận lợi hơn so với nàng.

Nàng nhìn xung quanh chốc lát, Tuyết Hoa nhảy xuống khỏi tảng đá xanh, bắt đầu tham quan tình hình xung quanh Vong Trần Cư.

Bầu trời như bị che lại, ánh trăng lưỡi liềm cùng những ngôi sáng lấp lánh, ánh trăng chiếu rọi trên mặt hồ Nữ Thần. Gió thổi lên, mặt hồ lăn tăn, bóng trăng cũng nhấp nhô.

Trong rừng một mảng đen kịt, tiếng côn trùng kêu, tiếng rắn trườn bò, những âm thanh ồn ào truyền đến đôi tai linh mẫn của Tuyết Hoa.

Phụ cận Thiên Linh Môn an toàn hơn rất nhiều so với dãy núi Hằng Cổ.

Tuyết Hoa chậm rãi xuyên qua bụi cỏ đi vào rừng cây. Ở đây không có động vật ăn thịt to lớn, những động vật thành tinh đều là linh sủng có chủ nhân, không có mệnh lệnh của chủ nhân chúng sẽ không tùy ý công kích các linh thú khác.

Thừa dịp an toàn, nàng phải nhanh chóng tu luyện, tranh thủ sớm ngày bỏ đi bộ lông hóa thành hình người. Lệ Quân Hoa có thần khí, lại là người, còn là linh căn thượng gia, nếu nàng không cố gắng, về sau nhất định sẽ bị bỏ lại ở phía sau. Đến lúc đó, nàng sẽ không có năng lực ngăn cản Hạ Lăng Vân trở thành nam nhân trong hậu cung của Lệ Quân Hoa.

Nghĩ tới đây, nàng quay người đi đến hồ Nữ Thần, đứng bên cạnh hồ nước bắt đầu tùy tâm sở dục phóng thích thủy linh lực và hỏa linh lực. Nàng không biết pháp thuật của tu sĩ như thế nào, nàng chỉ là thử dùng linh lực của mình, sau đó để cho thủy linh lực, hỏa linh lực hoạt động theo ý mình.

Vòng xoáy, vòng xoáy...

Nàng dùng ý niệm phóng ra Thủy linh lực, khiến cho nước trong hồ đảo quanh. Hồ nước bắt đầu thay đổi, vốn là nhẹ nhàng quay vòng, sau đó xoay tròn dựa theo chiều kim đồng hồ. Tốc độ của nước càng lúc càng nhanh, mặt hồ bỗng nhiên xuất hiện một lốc xoáy cỡ một cái chậu lớn. Lốc xoáy tiếp tục xoay tròn mở rộng ra phía ngoài, lốc xoáy càng lúc càng lớn, cuối cùng càng ngày càng sâu... Tới lúc lực đạo của vòng xoáy quá lớn, trên mặt hồ xuất hiện âm thanh sóng nước... rắc, rắc.

Thủy linh lực bị tiêu hao, nàng ngừng phóng thích, cảm giác như thủy linh lực trong cơ thể gần như không còn, Tuyết Hoa lại nhìn mặt nước bắt đầu phóng hỏa linh lực, “Phùng, phùng, phùng”, một đám hỏa cầu lớn nhỏ liên hoàn nện vào mặt nước, phát ra một chuỗi tiếng “Xì xèo, xì xèo”, tạo thành một vùng khí trắng.

Thủy linh lực và hỏa linh lực trong cơ thể bị cạn kiệt, nàng nằm rạp tại chỗ bắt đầu kêu gọi thần khí dấu dưới cơ thể, bắt đầu một quá trình thu nạp linh khí thiên địa mới.

Lúc Tuyết Hoa bắt đầu luyện “Lốc xoáy”, Hạ Lăng Vân ngồi trên tảng đá cách đó 30-40m đã thu công rồi, sau đó ở phía xa dùng ý thức cảm ứng quá trình nàng tu luyện pháp thuật.

Hần phát hiện lúc tiểu hồ ly tu luyện pháp thuật, trí tuệ của nàng lại càng phát triển, “Lốc xoáy” tuy chỉ là pháp thuật đơn giản nhất, nhưng nếu không có người nào chỉ bảo tinh linh yêu quái muốn dùng “Ý niệm” và “Nắm bắt”, ít nhất phải có ba mươi năm đến năm mươi năm, thế mà tiểu hồ ly chưa đầy một đêm lại có thể thuần thục sử dụng và phóng thích pháp thuật “Lốc xoáy”.

Hạ Lăng Vân nghĩ, hần muốn một lần nữa tính toán tốc độ tu luyện của tiểu hồ ly, có lẽ chỉ cần một trăm năm, nàng sẽ trở thành một hồ ly lợi hại, ba trăm năm đã có thể hóa thành hình người, trở thành hồ tiên có tu vi linh lực tương đương với thất phẩm tiên quân của nhân loại.

Hần chợt được bảo bối rồi, đáng tiếc bảo bối này lại không thể ký khế ước linh sủng với hần, hần không cách nào chính thức có được nàng.

Nhìn tiểu hồ ly phía xa chăm chỉ tu luyện, gương mặt trắng như ngọc của Hạ Lăng Vân lộ ra ý cười. Vẫn giữ nguyên kế hoạch, thu nàng làm đệ tử là được rồi, hẳn sẽ chỉ dạy nàng đạo lý “Một ngày làm sư cả đời làm cha”.

Trời sáng rõ, ánh mặt trời như sa mỏng màu vàng bao phủ hồ Nữ Thần. Hạ Lăng Vân chấp tay đứng cách tiểu hồ ly không xa yên lặng chờ nàng thu công. Thấy nàng đã chấm dứt tu luyện, đứng dậy mở rộng tứ chi, hẳn nói: “Tuyệt Hoa, tới đây, ở đây có đồ ăn ngon.” Hắn phân phó Thường Đức làm cho Tuyệt Hoa một phần ăn đặc biệt.

Ngoại trừ con gà rừng ăn từ bữa sáng hôm qua từ đó tới giờ nàng chưa có gì vào bụng, lúc này Tuyệt Hoa cảm thấy bụng mình kêu ùng ục, quay người hấp tấp chạy tới, sau đó dùng sức nhảy vào lồng ngực hắn.

Hạ Lăng Vân lập tức đưa tay ôm tiểu hồ ly vừa nhảy lên, nói: “Người người thật bẩn. Người quên tắm rửa rồi.” Đêm qua tiểu hồ ly đi làm quen hoàn cảnh xung quanh Vong Trần Cư, bộ lông tuyết trắng lúc này dính đầy bùn đất, rêu xanh, còn có hạt giống thực vật.

“Ngao...ô...” Tuyệt Hoa thản nhiên kêu lên, vùi vào lồng ngực hắn không chịu xuống. Bình thường nàng sẽ nhảy xuống nước tắm rửa. Nhưng bây giờ nàng không muốn, cho nên nàng không tắm.

“Được rồi.” Hạ Lăng Vân nuông chiều mà lắc đầu, cẩn thận phủi sạch rêu xanh và hạt giống trên lông nàng, sau đó bế nàng về Vọng Trần Cư. Ngón tay chải chải bộ lông tuyết trắng của nàng, hẳn nghĩ đến, lông của Tuyệt Hoa có chút dài, có lẽ hắn nên chuẩn bị cho nàng một cái lược.

“Trường lão, đồ ăn của người và hồ ly đã chuẩn bị xong.” Thường Đức nói, thỉnh trường lão vào trong nhà ăn.

Thơm quá thơm quá, là mùi thơm của thịt nướng, còn có rất nhiều hương liệu khử mùi tanh. Oa, thịt nướng hôm nay nhất định là sẽ ngon lắm đây.

Còn chưa tới phòng, Tuyệt Hoa đã ngửi thấy mùi thơm của thịt nướng, lập tức hưng phấn kêu lên “Oa...ô...”, đồng thời rướn cổ nhìn vào trong phòng.

Khắp nơi trên bàn đều là đồ ăn, một chén cháo loãng, một bát rau trộn, rau dại xào dầu vừng, còn có...

Đúng vậy, đúng vậy...

Con mắt hồ ly của nàng vô cùng tinh nhạy.

Tuyệt Hoa không dám tin mà nhìn kĩ, mỗi cọng lông toàn thân nàng như muốn dựng thẳng lên. Trên cái đĩa ở trên bàn có bày hơn mười con chuột nướng!

“Tiểu hồ ly, đây là những con chuột mập nhất sáng nay ta mới bắt được. Quê ta ở huyện An Nam có một món ăn nổi tiếng là chuột nướng, ta cảm thấy hương vị khá ngon, đáng tiếc là ở Thiên Linh Môn có rất ít người thích ăn.”

Thường Đức cười nói, “Người ăn thử xem, nếu thích, sau này ta thường xuyên làm cho người ăn.” Hắn biết rõ hồ ly rất thích ăn chuột đấy.

“Tuyệt Hoa, tay nghề nướng chuột của Thường Đức khá tốt, ta nhớ hình như mấy tiểu hồ ly ở Thiên Linh Môn đều rất thích ăn, nên bảo Thường Đức đặc biệt làm cho người. Người nếm thử.” Hạ Lăng Vân nói. Hắn thấy linh sủng Hồng Linh của chương môn sư diệt rất thích món này, mỗi lần đều chạy tới Vong Trần Cư đòi Thường Đức nướng chuột cho ăn.

Mùi thơm quả thật rất đặc biệt, nhưng đó lại là chuột!

Tuyệt Hoa sồn hết cả gai ốc, nhìn chuột nướng nghiêm túc tru lên một tiếng, sau đó nhanh chóng nhảy khỏi ngực Hạ Lăng Vân, không quay đầu lại, nhảy vào hồ Nữ Thần bên ngoài Vong Trần Cư. Nàng thà rằng ăn cá con nhiều xương, cũng không thêm ăn thịt chuột!

Thấy phản ứng của nàng, Hạ Lăng Vân và Thường Đức có chút giật mình, chuột không phải là món ăn ưa thích của hồ ly sao? Chẳng lẽ thịt cá so với thịt chuột còn ngon hơn?

“Trưởng lão, linh sủng của người làm sao vậy?” Về mặt Thường Đức kinh ngạc hỏi thăm Hạ Lăng Vân. Hắn mặc dù không có linh sủng, nhưng biết rõ linh sủng phản ứng mãnh liệt như vậy, chủ nhân khế ước có thể cảm ứng được, cho nên hắn là trưởng lão sẽ biết được tại sao tiểu hồ ly nhìn thấy chuột nướng lại bỏ chạy.

Rất nhiều phương diện Tuyết Hoa không giống với hồ ly bình thường, có lẽ nó kén ăn.

Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “Thường Đức, món ăn đặc sản này chính người ăn đi.” Trừ phi mất mùa hầu như con người đều không ăn thịt chuột. Nếu không phải vì Tuyết Hoa, hắn sẽ không cho phép món chuột nướng này xuất hiện trên bàn cơm.

“Trưởng lão người nói Tuyết Hoa thích ăn đồ chín. Chẳng lẽ lúc nướng chuột con cho nhiều gia vị quá, tiểu hồ ly không thích?”

Thường Đức râu rĩ nói, “Lần sau khi bắt chuột xong, con sẽ không ướp gia vị mà nướng luôn. Chắc tiểu hồ ly sẽ thích.”

“Người có thể thử xem.” Hạ Lăng Vân nhàn nhạt nói, bảo Thường Đức cầm món ăn đặc sản quê nhà đi thưởng thức. Mấy trăm năm qua hắn toàn ăn đồ thanh đạm, không quen ăn thức ăn mặn.

Đồ ăn của nàng chính nàng tự giải quyết thôi.

Tuyết Hoa ở trong nước tìm kiếm cá lớn râu rĩ nghĩ. May mà Thường Đức không cắt chuột thành từng miếng, nếu không nàng sẽ ăn nhầm mất.

22. Chương 22: Tiểu Hồ Ly Đi Đạo Được Viên

Tuyết Hoa đi về phía đông hồ Nữ Thần, sau đó bắt được một con cá trích về.

Sau khi xử lý xong cá, phóng ra hỏa diễm chậm rãi nướng cá, dưới ánh mắt khiếp sợ của Thường Đức, Tuyết Hoa đã ăn xong một bữa cá nướng ngon lành, sau đó xuống hồ vệ sinh bản thân.

Hạ Lăng Vân vẫn đứng bên hồ kiên nhẫn chờ đợi, đến lúc tiểu hồ ly một lần nữa bò lên bờ, cúi người nói: “Tuyết Hoa, ta giúp người làm khô lông, người hãy cảm ứng phương thức vận hành thủy linh lực của ta.”

Tuyết Hoa một đầu ướt sũng nhìn hắn, hắn muốn dạy nàng pháp thuật sao? Thật tốt quá.

“Người hiểu lời ta nói sao?” Hạ Lăng Vân dò hỏi.

Tuyết Hoa lập tức gật gật đầu.

Hạ Lăng Vân thấy tiểu hồ ly rất thông minh gật đầu, giơ tay phải đặt lên đầu nàng.

Hai mắt Tuyết Hoa nhắm lại ngưng thần cảm ứng, lập tức phát giác được một luồng linh lực hệ thủy chậm rãi theo tay của hắn đi vào trong cơ thể nàng, Thủy linh lực khắp nơi, nước trên lông nàng nhanh chóng biến thành những vô số bọt nước mà mắt thường không thể nhìn thấy biến mất trong không khí.

Cái này chính là phương thức vận hành sao?

Nàng rất vui vẻ lắc lư cái đuôi. Nếu như nắm giữ phương thức này, nàng sẽ không cần phải nhờ nam thần giúp nàng làm khô lông nữa cũng không cần mỗi lần tắm rửa đều phải đi phơi nắng, càng không cần lo lắng trời mưa dầm sẽ khiến bộ lông của mình ẩm ướt.

“Nhớ kĩ quá trình này, sau này có thời gian người hãy học theo.”

Ôm lấy tiểu hồ ly toàn thân đã khô ráo, Hạ Lăng Vân nói, “Ngày hôm qua ta và Thanh Hoa đã hẹn nhau đi tới đạo viên.” Hắn muốn đưa thảo dược đã hái và linh thú hoang đã cho Thanh Hoa quản lí, thuận tiện lấy ít đan dược dùng cho linh sủng. Đêm nay, Tuyết Hoa phải ăn Tẩy Tủy Đan rồi.

Tuyết Hoa thấp giọng Ngao...ooo... một cái, đứng trong khuỷu tay hắn, cái đầu nhỏ nhìn quanh bốn phía, Thiên Linh Môn sẽ là nơi mà nàng sống rất nhiều năm, nàng phải nhanh chóng làm quen với nơi này.

Lại đi khoảng chừng nửa nén nhang, hần đi tới một vùng đất rộng lớn. Nơi này cũng giống như đồng ruộng mà Tuyết Hoang từng gặp, đất ở đây được phân thành từng thửa, mỗi thửa đều gieo trồng những loại thảo dược khác nhau. Bên trong được viên có một số người đang thu hoạch dược thảo, nhìn thấy Hạ trưởng lão chậm rãi bước đến, lập tức bỏ lại công việc đang làm chạy tới hành lễ.

“Hạ sư thúc, con đã đợi người khá lâu rồi.” Thanh Hoa dẫn đầu nói. Trên đầu nàng đội một chiếc khăn vải màu vàng thêu hoa, trên người là một váy dài màu xanh da trời, bên ngoài khoác tạp dề màu xanh, trong tay còn cầm một cái cốc nhỏ, thoạt nhìn giống như nông phụ đang làm ruộng.

Hạ Lăng Vân khẽ gật đầu, hỏi: “Người giúp đỡ đến rồi hả?” Ở trong vòng tay cần khôn của hần có rất nhiều linh thảo linh tính cùng với bùn đất của chúng sau khi lấy ra cần phải nhanh chóng trồng vào trong đất.

“Hạ sư thúc, người mang theo tiểu sư đệ Thanh Viễn ra ngoài tìm linh sủng, con biết ngay người sẽ mang rất nhiều linh thảo về, những người biết trồng thảo dược đều gọi đến hết rồi.” Thanh Hoa hưng phấn nói.

“Ừ.” Hạ Lăng Vân nói, “Các người lui ra phía sau.”

Nhóm tu sĩ đang vây quanh hần lập tức lui về phía sau.

Trước mặt Hạ Lăng Vân là một mảnh đất trống khá rộng. Hần vung tay lên, chớp mắt các loại thảo dược linh tính từ trên không xuất hiện trên mảnh đất trống, đa số gốc rễ đều được bao bọc bằng bùn đất, có một số cây nhân sâm thì chỉ dính chút ít.

Mộc linh chi, tử vân kim chi, nhân sâm, hoàng tinh, kim khương, tuyết lan, cây diên thọ, linh quả địa tâm, thạch lan...

Các tu sĩ am hiểu thảo dược và luyện đan nhìn một đồng linh thảo, đôi mắt đều sáng lên.

“Các người còn đứng ngây ra đó làm gì?” Hòa Lâm, Hòa Nguyệt, các người đi phân loại linh thảo sau đó phân công người bắt đầu trồng, Hòa Tâm người theo ta kiểm tra lại những linh thảo linh quả.”

Thanh Hoa đã nhiều lần chứng kiến tình cảnh này vội phân phó chỉ huy đệ tử phân loại nhanh chóng trồng thảo dược vào trong dược viên, đồng thời tiến hành bảo quản các loại linh thảo, linh quả.

Lập tức tất cả mọi người xung quanh dược viên đều bận rộn, ngược lại người tạo ra sự kiện bận rộn kia Hạ Lăng Vân thì không có việc gì, thoải mái ôm tiểu hồ ly đi thẳng vào dược viên.

“Xung quanh dược viên bày bố pháp trận Tụ Linh rất lớn, mỗi một thửa ruộng trồng linh thảo dược bày bố pháp trận khí hậu và cấm pháp không thể tùy ý đi vào. Pháp trận Tụ linh có thể giúp sinh vật trong trận hấp thu được nhiều linh khí thiên địa. Mỗi loại cây khác nhau sẽ có hoàn cảnh sinh trưởng khác nhau, pháp trận khí hậu bao phủ dược viên sẽ giúp các linh thảo có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh sinh trưởng.” Cấm pháp tất nhiên là để phòng ngừa những người ngoài đệ tử dược viên đi vào tùy tiện trộm linh thảo rồi.

Hạ Lăng Vân giới thiệu nói, “Chỉ cần là môn phái tu luyện có chút lịch sử, đều có quy tắc và mô hình dược viên.”

Tiểu hồ ly nghe rõ ràng. Tu sĩ ra ngoài hái thuốc, cũng không phải một lần đều có thể hái được linh thảo mà mình cần. Những... linh thảo thu được sẽ được cho vào dược viên trồng, đến lúc cần sẽ được sử dụng.

Nhìn thấy một cây linh thảo màu đỏ cao cỡ nửa người bên trên có ba quả lớn nhỏ giống như quả táo đỏ tươi, Hạ Lăng Vân bước qua đưa tay hái một quả đưa đến bên miệng nàng nói: “Tuyết Hoa, người chỉ ăn một con cá, khẳng định chưa no.” Tuy nơi này có cấm pháp, nhưng không có nghĩa là hần không vào được.

Mặt mày Tuyết Hoa lập tức hớn hở, cắn lấy. Tuy hương vị không ngon, nhưng ăn vào miệng có cảm giác ấm áp, đi vào trong dạ dày, cũng khiến dạ dày dễ chịu.

“Đây là quả Xích Đan, ăn thường xuyên có thể tăng lên phẩm giai Hỏa Linh Căn.” Hạ Lăng Vân cười mỉm nói.

Đồ tốt!

Tuyết Hoa lập tức nhìn hai quả xích đan còn lại Ngao...ooo kêu lên vui mừng.

“Không nên quá tham, hai quả kia nên để lại cho người khác.” Hạ Lăng Vân điểm vào cái mũi của nàng. Nếu không phải hắn là trưởng lão, lại thường xuyên hái thuốc cho Thiên Linh Môn, cũng không thể tùy ý hái thảo dược và linh quả trong dược viên, bởi vì những... thứ đó sẽ dùng cho việc luyện đan dược.

Được rồi, dù sao chỉ cần ôm bắp đùi của nam thần, cuối cùng nàng cũng sẽ có lộc ăn.

Tuyết Hoa gật gật đầu, đứng trên bả vai hắn muốn nhìn xung quanh. Xung quanh dược viên toàn là màu xanh của linh thảo, cũng chỉ có loại quả xích đan này màu sắc quái dị.

Hạ Lăng Vân ôm tiểu hồ ly đi dạo, xem xét tình huống sinh trưởng của linh thảo trong dược viên, nếu thấy linh quả có thể ăn được thì sẽ hái xuống cho nàng ăn. Hiện tại đúng là mùa thu, rất nhiều linh thảo kết quả hoặc kết hạt, tiểu hồ ly tới rất đúng lúc, trước khi các đệ tử dược viên bắt đầu hái linh quả nàng đều được nhấp nháp một lần.

Chuyến đi này không tệ.

Tuyết Hoa liên tục ăn ăn và ăn, ăn tới cái bụng nhỏ tròn vo.

Trung tâm dược viên có một hồ nước lớn, hồ nước thanh tịnh, có một số ít thực vật thủy sinh, len lỏi xung quanh những cây thực vật kia là những con cá kim ngân song sắc.

“Đây là cá kim ngân, kim sắc nhiều ngân sắc ít là cá đục, ngân sắc nhiều kim sắc ít là cá cái, xương cá kim ngân chính là dược liệu không thể thiếu để chế tạo Tủy Tủy Đan.” Hạ Lăng Vân giới thiệu, sau đó thả Tuyết Hoa xuống, cho nàng nhìn cá

Cá mà môn phái tu tiên nuôi dưỡng nhất định là linh ngư.

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa nhìn những con cá bơi dưới nước, trên mặt lộ vẻ tươi cười. Ý của Hạ Lăng Vân là muốn nàng bắt cá ư? Trước không buông sau không buông, tới hồ cá mới thả nàng xuống. Ha ha ha, nàng sẽ không mắc mưu.

Thấy tiểu hồ ly tỏ vẻ không hứng thú, Hạ Lăng Vân nói: “Cá kim ngân là loại kịch độc, người không thể ăn.” Hắn định đợi lúc nàng nhảy xuống hồ bắt cá sẽ ngăn cản, không nghĩ tới tiểu hồ ly gần đây thích ăn cá lại không thèm động tâm, có lẽ bởi vì hắn đã cho nàng ăn nhiều linh quả tới mức bụng nhỏ cũng no rồi.

Ha ha, nàng biết ngay là nam thần cố ý dùng cá để trêu chọc nàng, nàng nhất định không mắc mưu.

Tuyết Hoa phát ra tiếng cười khắc khắc quái dị, cái đuôi dương dương đắc ý bắt đầu... vểnh lên.

Đối với biểu lộ càng ngày càng nhân tính hóa của nàng, Hạ Lăng Vân tập mãi cũng thành thói quen, hắn dẫn tiểu hồ ly đi tới bên cạnh ao đến gần một đám cây cỏ và bụi hoa cúc gần trăm đoá nói: “Tuyết Hoa, đây là loại lục Mẫu Đơn rất quý giá, linh hoa bốn ngàn năm.”

Linh hoa bốn ngàn năm? Thật là đẹp, những bông hoa đan xen, cánh hoa màu xanh như ngọc óng ánh mềm mại, bông hoa nở rộ, từ nhụy hoa đến các cánh xuất hiện các hoa văn màu sắc, màu xanh nhạt, xanh lá, rất đẹp.

Có thể ăn sao? Linh khí của hoa này quá nồng đậm rồi.

Tuyết Hoa bắt đầu nhảy lên, ý đồ dùng miệng cắn một đoá hoa. Thế nhưng mà, nàng rõ ràng đã nhảy lên một đoá hoa, miệng cũng đã mở ra, nhưng bông hoa cúc kia rõ ràng lắc mình tránh xa khỏi miệng nàng, còn dùng lá cây đánh vào mặt nàng.

Vấn đề là ở đâu?

Nàng nhảy ba lần, cả ba lần đều xuất hiện tình huống này, lập tức dừng lại quay về phía Hạ Lăng Vân ngao ngao gọi. Bông hoa này không phải cũng thành tinh chứ?

“Hồ ly tham ăn không biết thưởng thức cái đẹp.” Hạ Lăng Vân khẽ cười nói, “Đây là hoa đã có chủ, người muốn ăn hoa thì hỏi chủ nhân của nó.”

“Ồ?” Tuyết Hoa phát ra âm thanh kinh ngạc giống tiếng người.

Không có gió mà đám hoa cúc bỗng nhiên lay động, phát ra tiếng cười thanh thúy dễ nghe, sau đó linh quang màu xanh càng lúc càng tăng, rồi một đám hoa cúc đột nhiên biến mất, sau đó xuất hiện một mỹ nhân mặc lục y.

Cúc hoa tiên tử?

Tuyết Hoa kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Nàng nhìn thấy một mỹ nhân ước chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, quanh thân tràn ngập tiên khí. Trên búi tóc đen còn cài một bông Cúc Mẫu Đơn nở rộ, gương mặt trướng ngồng, da trắng ngừ quan tinh xảo, mày ngài, lông mi như phiến quạt, đôi mắt đen linh hoạt, đôi môi xinh xắn không tô son mà cũng hồng.

“Lăng Vân, hơn hai mươi năm không gặp, tu vi của người lại tăng lên rồi.” Lục y mỹ nhân nhìn Hạ Lăng Vân nói.

“Tiên tử, đã lâu không gặp.” Hạ Lăng Vân gật đầu nói.

Tuyết Hoa lập tức nhìn sang Hạ Lăng Vân, lại nhìn qua mỹ nhân tiên tử, bọn họ là đồng môn...

“Tuyết Hoa, nàng là tinh linh Lục Mẫu Đơn bốn ngàn ba trăm năm, do tổ sư khai phái Thiên Linh Môn, Thiên Linh Tử tự tay gieo trồng tỉ mỉ nuôi dưỡng. Trước khi Thiên Linh Tử phi thăng đã tự mình dạy bảo nàng, cũng dặn dò các đệ tử không được thương tổn nàng. Nàng có được tu vi bát phẩm tiên quân, là Thủ Hộ Giả của Thiên Linh Môn.”

Hạ Lăng Vân nói với Mẫu Đơn Tiên Tử, “Tiên tử, đây là Tuyết Hoa sủng vật của ta, tương lai sẽ là nữ đệ tử.”

Sau khi đi vào được viên hán đột nhiên nhớ tới tổ sư khai phái có dạy bảo tinh linh hoa cúc, lại nhớ tới tác dụng của tinh linh hoa cúc liền mang nàng tới đây.

“Nữ đệ tử tương lai của người?” Lục Mẫu Đơn tiên tử hứng thú cười nói, “Người cũng học theo tổ sư gia, thu dị loại làm đệ tử rồi hả?” Thiên Linh Tử cũng không thu nàng làm đệ tử, nhưng Thiên Linh Tử gieo trồng nàng, lại từng cắt mạch lấy máu chiết xuất thổ linh căn cho nàng, cũng coi như là phụ thân của nàng.

“Có gì không thể?” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói.

“Không có gì, chỉ là tiểu hồ ly này đã là linh sủng của người rồi, người không cần phải đặc biệt bắt nó làm lễ bái sư với người nữa chứ?” Lục Mẫu Đơn nói.

Hạ Lăng Vân cười mà không nói, không giải thích Tuyết Hoa cũng không phải là linh sủng của hắn.

23. Chương 23: Biến Hóa

Nam thần không phải là nói suông, thật sự muốn thu nàng làm đệ tử.

Được rồi, hay là đợi lúc nàng biến hóa thành người rồi nói sau, đến lúc đó nàng nói không muốn chẳng lẽ hắn có thể ép nàng sao?

Chân trước của Tuyết Hoa cào cào ống quần hắn, ngẩng mặt nhìn hắn “Ngao...ngao” gọi, cái đuôi tuyết trắng nhẹ nhàng lắc lư.

Hạ Lăng Vân xoay người bế nàng lên, mỉm cười nhìn Lục Mẫu Đơn tiên tử nói: “Nó rất thông minh, đáng yêu.” Tiểu hài tử thông minh hoạt bát có chút ham ăn này so với tất cả các đệ tử lúc nhỏ của hắn càng khiến hắn yêu thích hơn, hắn muốn nàng làm bạn với mình.

Cổ nhân mai thê hạc tử, Tổ sư Thiên Linh Tử nhận cây hoa cúc làm đệ tử, hắn thu nhận tiểu hồ ly làm con gái cũng là noi theo gương cổ nhân.

“Ta nhìn ra, linh căn của tiểu hồ ly này không tệ, nhưng mà thuộc tính linh căn tương khắc, tu vi nó càng cao, vấn đề hỗn loạn linh lực sẽ càng rõ ràng, người phải tốn nhiều tâm huyết rồi.” Lục Mẫu Đơn tiên tử nói.

“Không sao.” Hạ Lăng Vân nói, hẳn đã nuôi dưỡng mười hai đệ tử, kiên nhẫn có thừa.

Lục Mẫu Đơn tiên tử khẽ gật đầu, duỗi ngón tay thon ngọc. Bàn tay trắng nõn mở ra, trên lòng bàn tay lờ mờ xuất hiện một linh quang màu xanh mơn mớn. Linh quang màu xanh càng lúc càng đậm, tạo thành một quả cầu đậm đặc sau đó quả cầu đột nhiên giống như bông hoa nở ra. Trong chớp mắt, một đóa hoa cúc xanh biếc xuất hiện trên bàn tay Lục Mẫu Đơn tiên tử.

“Hoa cúc lọc gan bổ âm, lục mẫu đơn là linh dược có thể điều trị khí huyết trào lên khiến linh lực bị rối loạn, ta sẽ đưa cho người một đóa hoa để tiểu hồ ly ăn. Về sau nếu cần, người có thể tới tìm ta.” Nàng mỉm cười nói. Tiểu hồ ly còn chưa hiểu chuyện, nhưng lúc trước khi nàng ở bản thể nó còn nhảy tới há miệng, rõ ràng là muốn ăn hoa ngập tràn linh khí.

“Cảm ơn tiên tử.” Hạ Lăng Vân nho nhả lệ độ nhẹ nhàng khom người thi lễ. Hoa cúc có thể làm thuốc, nhưng mà Lục Mẫu Đơn tiên tử không chỉ thoát li bản thể, còn có thể tu luyện thành Linh Thể Tinh Nguyên, thu bản thể vào cơ thể người, cho nên trừ phi nàng tặng, nếu không người khác không thể lấy được hoa cúc tràn ngập linh khí này.

“Ngao...ooo...” Tuyết Hoa đưa chân trước ra làm dáng vẻ cảm ơn, nhìn Lục Mẫu Đơn tươi cười.

“Quả nhiên là ngoan ngoãn nghe lời.” Lục Mẫu Đơn tiên tử che miệng cười nói. Bên trong dược viên thường xuyên có linh sủng của Thiên Linh Môn đi vào ăn trộm linh quả linh hoa, nàng còn chưa bao giờ thấy một linh sủng nào thông minh như thế.

Thuận lợi đạt được linh hoa mình cần, Hạ Lăng Vân thở dài cáo lui. Lục Mẫu Đơn tiên tử nói: “Ta dù sao cũng nhàn rồi, không bằng hôm nay đi theo người thuận tiện xem linh thảo linh hoa.”

Bên trong dược viên gieo trồng ít nhất mười gốc linh thảo linh tính ngoài ngàn năm, nhưng cho tới bây giờ chỉ có nàng biến hòa thành công, còn có năng lực tự bảo vệ mình. Những linh thảo khác phần lớn là do linh thức quá thấp, không thể biến hình, khi cần thiết có thể bị lấy cả gốc rễ làm thuốc.

“Tiên tử, lần này ta mang về một cây Tuyết Lan khoảng một ngàn ba trăm năm. Linh lực của nó dồi dào, đã sinh ra ý thức đơn giản, đoán chừng nhiều lắm là bảy tám chục năm sau có thể biến hóa rồi.” Hạ Lăng Vân nói. Thiên Linh Môn đều biết rõ Lục Mẫu Đơn tiên tử có một mình rất cô đơn, nhưng linh thảo rất khó có thể tu thành hình người, hầu hết những linh thảo có linh tính sau khi bị tu sĩ loài người phát hiện đều bị đem ra làm thuốc, căn bản không kịp hình thành ý thức nguyên vẹn.

“À, ta đi nhìn một cái, hi vọng lúc người cần Tuyết Lan làm thuốc chỉ cần của nó một vài cành lá.” Lục Mẫu Đơn nói, đi về phía náo nhiệt nhất dược viên. Khả năng phục hồi của linh thảo so với con người và động vật tốt hơn nhiều, nếu mất đi vài cành cây, một bộ phận rễ cây, linh thảo chỉ cần tu dưỡng ba năm, năm năm là có thể khôi phục hoàn toàn, nàng chỉ sợ tu sĩ nhân loại quá tham lam, muốn đem toàn bộ linh thảo đi làm thuốc, muốn biến toàn bộ sinh mạng và linh lực của linh thảo chiếm thành của mình.

Tuyết Hoa đồng tình nhìn bóng lưng và vòng eo nhỏ nhắn của Lục Mẫu Đơn tiên tử. Tu sĩ nhân loại tu luyện đan dược rất cần linh thảo linh tính, ngay cả linh thú có linh tính cũng biết kiếm linh hoa linh quả để ăn, cho nên linh thảo tu luyện khó hơn so với linh thú hàng trăm lần.

Trong lúc Hạ Lăng Vân mang theo tiểu hồ ly đi dạo dược viên, các đệ tử dược viên đã phân loại xong các cây cần cấy ghép, sau đó chuẩn bị trồng chúng xuống.

Bởi vì Lục Mẫu Đơn tiên tử thường xuyên xuất hiện trong dược viên, cho nên chúng đệ tử dược viên cũng biết rõ lai lịch cùng thực lực của nàng, thấy nàng tới toàn bộ mọi người đồng loạt gọi Tiên Tử. Tinh linh thảo một phần lớn là hệ Thổ, thể chất linh căn hệ Mộc, Lục Mẫu Đơn cũng thế. Nàng đứng bên trong dược viên cảm ứng một chút sự phân bố và phát triển của linh thảo trong dược viên.

Sau đó đi tới một thửa ruộng vừa trồng Tuyết Lan, bắt đầu ngưng thần trao đổi với nó.

Bởi vì ít khi thấy sự trao đổi của tinh linh thảo mộc cho nên chúng đề tử nhanh chóng vây quanh, nín thở quan sát.

Thân thể Lục Mẫu Đơn tiên tử dần dần bị bao phủ bởi linh quang màu xanh lá, mà linh quang trên người Tuyết Lan cũng bắt đầu nồng đậm... hai đạo linh quang dần dần hòa làm một thể.

Hương hoa lan thanh nhã càng lúc càng đậm, Tuyết Hoa hít hít mũi ngửi, trong miệng phát ra âm thanh ô ô rất nhỏ.

Hạ Lăng Vân thấp giọng nói: Tuyết Hoa, nhìn kĩ. Lục Mẫu Đơn tiên tử đang vận chuyển linh lực cho Tuyết Lan, giúp nó phát triển. Dựa theo thói quen của tu sĩ chính đạo, cỏ cây biến hóa linh tính được gọi là tinh linh, chỉ cần không chủ động tổn thương nhân loại, các tu sĩ cũng không tổn thương tính mạng của bọn nó.”

Phương thức tu luyện của tu sĩ chính đạo chủ yếu là hấp thu linh khí Thiên Địa, đan dược chỉ là phụ trợ, hơn nữa hầu hết đan dược đều được chế tạo từ các linh thảo linh thú chưa tiến hóa.

Tu sĩ tà đạo thì lại khác vì muốn bản thân nhanh chóng trường thọ, cường đại, không chỉ giết người đoạt bảo chiếm phúc địa, còn chủ động săn giết tinh linh yêu quái cùng các tu sĩ nhân loại, dùng thân thể bọn nó cùng tinh nguyên để luyện đan, sau đó chiếm làm của mình. Tốc độ tu luyện của phương thức này rất nhanh, nhưng căn cơ không vững, hơn nữa tới hậu kỳ tâm ma sẽ rất lớn.

Nghe nói, những tinh linh sau khi bị tu sĩ tà đạo giết hại đoạt tinh nguyên trước khi bị chết ý thức của chúng bao gồm cảm xúc tuyệt vọng, sợ hãi bị ai, sẽ hóa thành một loại nguyên rủa. Chính vì vậy mỗi lần tiến giai tu sĩ tà ác sẽ rất dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma, lúc gặp phải thiên kiếp, 100% sẽ bị chín thiên lôi đánh nát thân hồn.

Chỉ là những tu sĩ có thể tu luyện thành cửu phẩm Thiên Tôn, cũng có cơ hội phi thăng chính là phương mao lân giác, kéo dài tuổi thọ và trở nên mạnh mẽ đó là việc đầu tiên mà các tu sĩ hướng đến, cho nên dù là chính đạo tu sĩ, có đôi khi vì đột phá vẫn phải bào chế Tinh Nguyên Đan để sử dụng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, phát hiện không khí kì lạ nơi này toàn bộ đề tử được viên đều đi tới, vây quanh xem biến hóa khó gặp của dị loại mấy trăm năm. Hương khí của Tuyết Lan càng ngày càng đậm, linh quang màu xanh lá cũng nồng đậm theo, sau đó khuếch tán ra ngoài, bắt đầu mở rộng.

Tuyết Hoa khần trương nhìn, cũng không dám thở mạnh.

Bên trong linh quang hình bầu dục, một bóng dáng người như ẩn như hiện, sau đó dần dần rõ ràng. Linh quang bắt đầu co rút lại, cuối cùng biến mất vào thân thể đó.

Sau khi linh quang biến mất, một bé gái khoảng mười hai mười ba tuổi xuất hiện trước mắt mọi người. Cô bé sợ hãi nhìn bốn phía, sau đó nhanh chóng nhào vào ngực Lục Mẫu Đơn tiên tử, nhút nhát gọi: “Mẫu thân.” Giọng nói thanh thúy dễ nghe.

“Bé ngoan, tên của con là Tuyết Lan.” Lục Mẫu Đơn tiên tử nói xong, vươn tay ôm bé gái vào trong ngực. Sắc mặt của nàng có chút tái, có thể biết trong quá trình thúc đẩy gốc Tuyết Lan sinh trưởng đã tiêu hao không ít linh lực.

“Tiên tử, chúc mừng người đã có thêm một nữ nhi.” Hạ Lăng Vân là người đầu tiên chúc mừng. Lục Mẫu Đơn tiên tử với tư cách là người dẫn đạo đồng thời là người dạy bảo Tuyết Lan trong tương lai, Tuyết Lan gọi mẫu thân là hợp tình hợp lí.

“Chúc mừng tiên tử.” Mọi người đang trợn mắt kinh ngạc lập tức hồi hồn, nhao nhao chúc mừng.

”Oa

” Tuyết Hoa sợ hãi kêu lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Tuyết Lan nằm trong ngực Lục Mẫu Đơn tiên tử sợ hãi quan sát bốn phía. Rõ ràng không phải là linh hoa, sao gương mặt lại giống Lục Mẫu Đơn tiên tử đến thế, còn gọi là mẫu thân, chẳng lẽ do Lục Mẫu Đơn tiên tử tiêu hao linh lực giúp cô bé đó tiến hóa, nên theo hiệu ứng động vật mới sinh?

“Năng lực của đứa bé này có thể đi lại xung quanh được viên rồi. Các vị, về sau xin cẩn thận chiếu cố bản thể của nó.” Lục Mẫu Đơn tiên tử nói, đưa mắt nhìn Thanh Hoa, người đang quản lí dược viên. Tuyết Lan

còn yếu, căn bản không có khả năng thu bản thể vào hình người, đứa nhỏ đã bị tu sĩ loài người phát hiện, chỉ mong một số ít tu sĩ có lòng tốt bảo hộ nàng.

“Tiên tử yên tâm, chúng ta sẽ chăm sóc Tuyết Lan thật tốt.” Thanh Hoa gật đầu nói, vui sướng nhìn tiểu hoa linh mười một mười hai tuổi. Không hổ là tinh linh hoa, hóa thành hình người dung mạo thật xinh đẹp, tinh xảo, nhìn thật đáng yêu. Ngoại trừ người có tâm địa sắt đá, chứ thật sự không ai nỡ đem toàn bộ năng lực thuốc luyện đan.

Nhẹ nhàng vuốt ve đầu tiểu hồ ly, Hạ Lăng Vân dò hỏi: “Tuyết Hoa, người nhìn cẩn thận. Người sớm muộn cũng sẽ biến hóa. Người là hồ ly thông minh cơ trí, thời gian biến hóa có lẽ sẽ sớm hơn tinh linh hoa khoảng 200-300 năm.”

Tinh linh thảo mộc là tinh linh biến hóa khó khăn nhất, dưới tình huống bình thường, hơn hai nghìn năm mới có thể biến hóa, mà linh thú thì chỉ cần hơn một nghìn năm là có thể biến hóa rồi. Nếu kị khế ước với tu sĩ nhân loại, tiếp nhận sự dẫn dắt của chủ nhân kị ước, chỉ cần sáu trăm năm là có thể biến hóa.

“Ngao...ooo.” Tuyết Hoa thấp giọng kêu lên, hâm mộ nhìn bé gái có gương mặt đẹp như vẽ kia.

Nếu có tiên nhân giúp nàng vận chuyển linh lực, có phải nàng cũng sớm được biến hóa, biến thành người? Lục Mẫu Đơn và Tuyết Lan đều là tinh linh hệ Mộc, thuộc tính linh lực của hai người là giống nhau, đại khái có thể làm được như vậy. Nam thần là thuộc tính Thủy, Mộc, nàng là Thủy, Hỏa, nếu hắn giúp nàng vận chuyển linh lực, nói không chừng sẽ khiến linh lực trong cơ thể nàng mất cân bằng.

Vẫn là tự mình tu luyện a, có thần khí “Chuyển hoá ngưng tụ linh khí thiên địa”, tốc độ tu luyện của nàng có lẽ sẽ nhanh như hỏa tiễn.

“Tiên tử mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, tiểu muội muội Tuyết Lan vừa biến hóa, còn lạ lẫm với xung quanh, mọi người hãy tản ra, để mẫu tử hai người trao đổi.” Thanh Hoa cao giọng nói, bắt đầu đuổi người.

“Vâng, chân nhân.” Các đệ tử bên trong được viên nhao nhao hành lễ với nàng, sau đó quay người thi lễ với trưởng lão Hạ Lăng Vân đang đứng im không nói lời nào, rồi mới tản ra tiếp tục làm việc của mình.

“Sư thúc, đây là linh đan cao cấp cần thiết cho linh sủng của người.” Thanh Hoa bước tới trước mặt Hạ Lăng Vân, chạm vào khuyên tai ngọc, lấy ra một hộp gỗ nhỏ. Trong này chứa hầu hết các đan dược cần thiết hỗ trợ cho quá trình tu luyện của linh sủng, hơn nữa tất cả đều là đan dược cao cấp.

Hạ Lăng Vân nhận lấy mở ra kiểm tra, tiểu hồ ly rướn cổ lên nhìn chằm chằm vào cái hộp.

Nhìn thấy dáng vẻ hiếu kỳ của nàng, Hạ Lăng Vân chỉ vào từng lọ nhỏ bên trong cái hộp nói: Tẩy tủy phạt cốt kim đan, Bồi nguyên kim đan, Thiên nguyên đan, Tích cốc đan, Tụ linh đan... Còn có thứ mà hắn đã yêu cầu Liệt diễm đan, Băng tuyết đan.

Tu sĩ là bộ tộc chơi thuốc à? Lúc tu luyện phải ăn nhiều đan dược như vậy sao?

Về mặt Tuyết Hoa hoàn toàn là khiếp sợ, trong lúc nhất thời miệng cũng không khép lại được.

24. Chương 24: Tẩy Tủy Đan Cao Cấp

Lục Mẫu Đơn tiên tử và Tuyết Lan ở một chỗ trò chuyện. Hạ Lăng Vân ôm tiểu hồ ly cáo từ Lục Mẫu Đơn tiên tử, sau đó rời khỏi dược viên. Hôm nay khí trời tốt, chờ một lát nữa cho tiểu hồ ly ăn Tẩy Tủy Đan, giúp nàng tẩy tủy phạt cốt, thanh trừ tạp chất trong cơ thể. Dược hiệu của linh đan cao cấp không phải là thứ mà dược liệu cấp thấp có thể so được, tiểu hồ ly chỉ cần liên tục dùng trong một thời gian ngắn, thể chất sẽ được cải biến, về sau cách mấy tháng dùng một lần là được.

Tuyết Hoa đối với việc tu sĩ nhân loại phải ăn nhiều đan dược như vậy rất là khiếp sợ, nhưng cẩn thận nghĩ lại tốc độ tu luyện của tu sĩ nhân loại so với tinh linh yêu quái vượt xa rất nhiều, tu sĩ nhân loại dùng đan dược tu luyện làm chơi ăn thật, mà tinh linh yêu quái bởi vì không hiểu được cách sử dụng đan dược hợp

lý, cho nên chỉ có thể cực khổ hấp thu linh khí thiên địa, tất nhiên tốc độ tu luyện không thể nào so với tu sĩ nhân loại.

Tu sĩ nhân loại và nàng ăn đan dược cũng không lo lắng có tác dụng phụ.

Nghĩ tới đây, Tuyết Hoa cao hứng trở lại, cái đuôi sung sướng mà lắc lư.

Nuôi tiểu hồ ly hơn mười ngày, Hạ Lăng Vân biết rõ biểu hiện lúc nàng vui vẻ, tức giận, buồn bã, thấy cái đuôi của tiểu hồ ly khẽ lay động, cả người lười biếng nằm sấp trong ngực mình, hẳn biết rõ tâm trạng lúc này của nàng vô cùng tốt.

Khẽ miết cái tai nhọn lông xù của nàng, hắn nói: “Hôm nay thấy được tiểu Tuyết Lan đáng yêu xinh đẹp, ta cũng muốn nhìn thấy dáng vẻ người lúc biến thành người.” Hồ ly là loại rất khôn lanh, thông minh, nổi danh yêu mị, hắn đã từng thấy một hồ ly ngàn năm xinh đẹp quyến rũ. Tuyết Hoa vốn là một hồ ly đáng yêu, lúc biến thành hình người chắc vô cùng xinh đẹp, nhưng mà lúc này thân hình của nó so với chủng tộc cùng loại tuy nhỏ nhưng xinh xắn lanh lợi hơn.

Tuyết Hoa nằm rạp trên khuỷu tay hắn cố gắng nhớ lại dung mạo mình lúc trước, sau đó phát hiện, nàng cũng không nhớ nổi hình dáng của mình là như thế nào rồi, chỉ loáng thoáng nhớ bản thân nàng tóc đen mắt đen, tuổi không lớn lắm.

Nguyên nhân là do nàng xuyên không sao? Thực không xong, kí ức càng lúc càng mờ nhạt, khéo nàng thật sự biến thành hồ ly mất rồi.

Tuyết Hoa bắt đầu buồn bực, không nhúc nhích nằm trong khuỷu tay hắn.

Hạ Lăng Vân biết rõ đêm qua nàng đi khắp nơi tìm hiểu địa hình của Vong Trần Cư, sau đó chăm chỉ tu luyện, sáng sớm lại bị hắn đưa tới được viên, đã mệt mỏi, lúc này nàng nên ngủ, vì vậy nhẹ nhàng xoa xoa bộ lông nàng.

Mí mắt dần dần sụp lại, Tuyết Hoa thật sự ngủ rồi.

“Tuyết Hoa, Lệ Quân Hoa đã bá sứ thành công, bắt đầu tu luyện rồi, người cần phải đẩy nhanh tốc độ, tận dụng thời cơ lúc nàng ta và Hạ Lăng Vân chưa gặp mặt biến hóa thành người.” Một âm thanh quen thuộc lại xuất hiện trong giấc mơ của Tuyết Hoa, sau đó là một dáng người cao lớn như ẩn như hiện.

“Người chính là người giao nhiệm vụ cho ta?” Tuyết Hoa ở trong mộng tò mò hỏi.

“Đúng vậy, ta là nhân viên quản lý thứ n, ta để người xuất hiện trong thế giới này, phân công nhiệm vụ cho người, ngăn cản Lăng Vân Tiên Quân trở thành một trong số những nam nhân hậu cung của Lệ Quân Hoa.” Người tự xưng là nhân viên quản lý thứ n nói, giọng nói cũng không phân biệt rõ nam nữ.

“Tại sao ta phải làm việc cho người, tại sao ta phải xuyên không? Ta không muốn làm hồ ly, ta muốn về nhà.” Tuyết Hoa cao giọng nói.

“Có một số việc không thích hợp nói cho người biết. Người chỉ cần nhớ kĩ, người xuất hiện ở thế giới này là có nguyên nhân, hơn nữa người cũng không trở về được.” Nhân viên quản lý thứ n nói, “Người không muốn thay ta làm việc cũng được, vậy hãy chờ trở thành súc vật của Lệ Quân Hoa đi.”

Chẳng lẽ mình đã chết, cho nên xuyên qua?

Tuyết Hoa lập tức nói: “Ta bây giờ là súc vật của Lăng Vân Tiên Quân.”

Nhân viên quản lý thứ n nói: “Người bị ngốc à? Lệ Quân Hoa thích các động vật nhỏ nhắn mềm mại, nếu Lăng Vân Tiên Quân trở thành một trong những nam nhân của nàng ta, người làm sao có thể thoát khỏi việc trở thành công cụ để hắn tranh thủ tình cảm?”

Tuyết Hoa:...

Nhân viên quản lý thứ n giật dây nói: “Vì chính bản thân người, người nên ngăn cản Lăng Vân Tiên Quân trở thành một trong những nam nhân của Lệ Quân Hoa. Thời điểm thích hợp ta sẽ trợ giúp người.”

Tuyết Hoa lập tức nói: “Được, ta cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Thân hình mờ ảo của nhân viên quản lý thứ n cúi người xuống vuốt ve đầu Tuyết Hoa nói: “Hồ ly ngoan, thân thể của người cũng đặc biệt đấy, bên trong phong ấn là một lực lượng cường đại, mỗi lần người phá vỡ một đạo phong ấn, thực lực của người sẽ tăng thêm một lần. Chờ người lớn lên, người sẽ cường đại không kém Lăng Vân Tiên Quân.”

Mặt mày Tuyết Hoa lập tức hớn hở, “Thật sự?”

Nhân viên quản lý thứ n cười nói: “Đương nhiên, bằng không thì sao người có thể chống lại với con gái của thần Dịch Ngũ, người tạo ra thế giới này.

Tuyết Hoa kinh ngạc hỏi: Người tạo ra thế giới này gọi là Dịch Ngũ sao? Sao Hạ Lăng Vân không nói cho ta biết.

Nhân viên quản lý thứ n thoáng trầm mặc, vội vàng nói: “Vừa rồi ta lỡ miệng, người đừng nhớ kỹ, về sau cũng đừng nhắc với bất kì kẻ nào. Ta bề bộn nhiều việc, về sau sẽ liên hệ với người.” Vừa nói xong, thân ảnh mờ ảo lập tức biến mất trong sương mù.

Tuyết Hoa kinh ngạc hô to: “Này, này, người quay lại, nhân viên quản lý người quay lại, người không nói cho ta biết nơi người nói là chỗ nào.” Nàng chưa nghe Hạ Lăng Vân nói đại lục Ngũ Nguyên có một con sông lớn như vậy.

Trong mộng hoang vu, không có khung cảnh cũng không có thanh âm.

Tuyết Hoa trong giấc mộng:— Ta ngủ cũng không được ngon.

Màn đêm buông xuống, Tuyết Hoa chậm rãi tỉnh lại, phát hiện mình đang ngủ trong ổ hồ ly, Hạ Lăng Vân không có ở bên.

Nhớ lại sự việc ở trong mộng, nàng đột nhiên cảm thấy, hình ảnh người nhà trong trí nhớ dần dần mơ hồ, cho nên biết được bản thân không trở về được cũng không có nhiều thương tâm.

Chẳng lẽ ba mẹ đối xử với mình không tốt sao?

Tuyết Hoa ngẩng mặt lên cố gắng nhớ lại, nhưng lại không thể nhớ được những chuyện liên quan đến ba mẹ.

Aiii... Được ngày nào hay ngày đấy vậy.

Bò ra khỏi ổ hồ ly, nàng duỗi duỗi cái chân, co rút khe khẽ vài cái mở cuống họng “Oa ô ô oa ô”, sau đó hếch mũi ngửi, men theo mùi thơm đi ra khỏi phòng ngủ của Hạ Lăng Vân, rời khỏi Vong Trần Cư, chạy về phía rừng cây.

Bên hồ Nữ Thần, Hạ Lăng Vân ngồi trên tảng đá xanh, Thường Đức ở bên cạnh hẩn hổi cái gì, dưới chân của bọn họ là một đồng bùn màu xám, mà Tuyết Hoa lại ngửi được mùi hương thơm từ trong đồng bùn đó.

Cảm ứng được nàng đã chạy tới, Hạ Lăng Vân cười nói: “Tiểu hồ ly tham ăn đã tỉnh rồi.”

“Ngao...ooo.” Tuyết Hoa kêu lên, chạy thẳng về phía hắn, kêu một tiếng đồng thời cọ cọ chân hắn.

Vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng, Hạ Lăng Vân nói: “Đêm nay người không cần săn mồi rồi, Thường Đức làm cho người gà lá sen.”

Thường Đức ngồi xổm xuống đập vỡ cái đồng bùn đất kia, sau đó nhắc con gà bọc lá xen ra nói: “Thịt gà không bị nóng quá, người ném thử đi tiểu hồ ly.”

Tuyết Hoa lập tức nhảy khỏi tảng đá xanh, nhìn Thường Đức lễ phép kêu một tiếng, sau đó bắt đầu cắn xé con gà ăn mấy bọc lá sen.

Hạ Lăng Vân triu mến nhìn nàng, liên tiếp trả lời những vấn đề mà Thường Đức gặp phải lúc tu luyện.

Tuyết Hoa ăn hết một con gà không tính là lớn lắm, sau đó vẫn chưa cảm thấy no bụng, quyết định xuống nước tắm rửa sạch sẽ, nếu như thấy cá sẽ bắt một con về.

Thấy nàng chạy về phía hồ Nữ Thần, Hạ Lăng Vân nói: “Tuyết Hoa, đừng ăn gì nữa, nửa canh giờ sau ta sẽ cho người ăn Tẩy Tủy Đan.”

Ăn Tẩy Tủy Đan?

Tuyết Hoa nghe xong lập tức dừng lại, bắt đầu tản bộ bên hồ Nữ Thần. Sau khi ăn Tẩy Tủy Đan cơ thể nàng sẽ bài xuất khí bẩn, đợi lúc đó hằng tắm rửa.

Thấy nàng tản bộ cho tiêu thực, Hạ Lăng Vân cũng không để ý nữa, đứng dậy rời khỏi tảng đá. Thường Đức ngồi trên mặt đất, bắt đầu vận công tu luyện, Hạ Lăng Vân đưa tay để lên đầu hân, giống như đang trợ giúp hân vận công.

Linh quang màu xanh từ trên người Thường Đức dần dần tràn ra, về mặt của Hạ Lăng Vân ngưng trọng bàn tay đè chặt đỉnh đầu hân.

Tuyết Hoa cảm thấy hiếu kỳ, đi tới gần nhìn xem thế nào. Thật lâu, Hạ Lăng Vân thu hồi tay lại. Chỉ chốc lát sau, Thường Đức thu công. Hân cũng không đứng dậy, mà quỳ xuống dập đầu với Hạ Lăng Vân, về mặt cảm kích nói: “Cảm ơn trưởng lão đã hỗ trợ vận bồi khai thông linh lực.” Đêm nay, mặc dù hân không thể đột phá nhất phẩm tu sĩ, nhưng cũng đã có nhiều tiến bộ, chỉ cần cho hân chút thời gian nữa, hân có thể tiến giai thành nhị phẩm tu sĩ, tuổi thọ cũng sẽ được kéo dài.

“Đợi Thường Hưng hái thuốc trở về, người hãy đi bế quan.” Hạ Lăng Vân nói, “Thời gian của người cũng không còn nhiều nữa rồi.” Thân thể Thường Đức đã xuất hiện lão hóa, nếu không tiến giai, tuổi thọ của hân cũng hết.

“Cảm ơn trưởng lão quan tâm.” Thường Đức cảm động rơi nước mắt nói.

Hạ Lăng Vân đưa tay đỡ Thường Đức dậy nói: “Người đi nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, trưởng lão.” Thường Đức đứng dậy, khẽ khom người với Hạ Lăng Vân, sau đó đi về phía Vong Trần Cư.

Hạ Lăng Vân nhìn tiểu hồ ly đứng ở một bên nói, “Tuyết Hoa, tới ăn đan dược.”

Ăn đan dược? Ha ha...

Về mặt Tuyết Hoa rất khôi hài chạy tới trước mặt Hạ Lăng Vân ngẩng đầu lên chuẩn bị ăn đan dược.

Hạ Lăng Vân lấy hộp gỗ mà buổi sáng Thanh Hoa đưa cho, mở ra, lấy hai viên đan dược ở bên trong, bóc vỏ ngoài đưa tới miệng Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa vươn đầu lưỡi cuộn lấy, sau đó nhai nhai rồi nuốt xuống.

Trong miệng răng lưỡi vẫn còn vương mùi hương hoa cỏ nhàn nhạt, đan dược giống như sản sinh ra một dòng nước ấm từ dạ dày lan tới lục phủ ngũ tạng tứ chi bách hải.

“Tuyết Hoa, ta cho người dùng Tẩy Tủy Phạt Cốt Đan và Bồi Nguyên Đan cao cấp, người dựa vào phương thức của mình tự tu luyện, đến khi bụng người không chịu nổi mới dừng lại, đi bài trừ chất độc.” Hạ Lăng Vân dặn dò.

“Ngao...ô ô” Tuyết Hoa kêu lên một tiếng ý nói mình hiểu rõ, sau đó nhìn xung quanh, nhảy lên tảng đá xanh mà Hạ Lăng Vân vừa ngồi, thấp giọng triệu hồi “Chuyển đổi ngưng tụ linh khí thiên địa” để dưới thân mình, sau đó dựa theo tâm pháp thái cực bắt đầu tu luyện.

Hạ Lăng Vân đứng bên người nàng khẽ nhắm mắt lại, dùng ý thức cảm nhận sự lưu động của linh khí thiên địa ở xung quanh, đồng thời kiểm tra quá trình vận hành của nàng.

Công pháp tu luyện của tiểu hồ ly thuộc một trường phái riêng, Hỏa linh lực và Thủy linh lực trong cơ thể lúc nào cũng ở trạng thái cân bằng, lúc nàng tu luyện linh lực, quả cầu màu đỏ đại biểu cho Hỏa linh lực và màu xanh nhạt đại biểu cho Thủy linh lực, mỗi lần đi qua đan điền đều tạo thành một quả cầu, giống như hai con cá nhỏ vây quanh một điểm liên tục truy đuổi. Con cá màu đỏ và con cá màu xanh liên tục truy đuổi theo một vòng tuần hoàn, dựa theo tâm pháp tu luyện mà vận hành theo kinh mạch nàng.

Hạ Lăng Vân nghĩ đến, hân có Thủy Mộc linh lực, có lẽ nên giống như Tuyết Hoa, đem Thủy linh lực và Mộc linh lực thành hai con cá nhỏ, tạo thành vòng tuần hoàn trong đan điền.

“Ô ô ~” tiểu hồ ly bỗng nhiên vội vàng kêu lên hai tiếng, sau đó nhanh chân phi tới bụi cỏ cách Vong Trần Cư mấy mét.

Nhìn cái dáng vẻ này của nàng, Hạ Lăng Vân mỉm cười, sau đó nhanh chóng phi tới phương hướng xa hơn tiểu hồ ly, bay đến bên trái nàng.

Tiểu hồ ly quên mất hướng gió á..., mà vị trí của hắn lại vừa vặn đón gió, nếu như không bay tới chỗ đầu ngọn gió, vậy chất bài tiết của nàng sẽ xông chết hắn mất.

25. Chương 25: Mong Muốn Của Tiểu Hồ Ly

Toàn thân Tuyết Hoa vừa bắn vừa thối, nói cái gì cũng không dám lại gần nam thần, vội nhảy vào hồ Nữ Thần tắm rửa sạch sẽ.

“Rắc...rắc...” Nàng ở trong nước cố gắng dùng linh lực khuấy động bọt nước, hai móng vuốt không ngừng gãi gãi da lông. Nhưng mà thân thể hồ ly của nàng ngoại trừ bài tiết ra những uế vật màu đen xám, còn đầy dầu, không phải chỉ dùng nước là có thể rửa sạch.

Làm sao bây giờ? Cái mũi linh mẫn của siêu cấp hồ ly là nàng có thể ngửi thấy mùi hôi nồng đậm nha.

Tuyết Hoa vừa mắc cỡ vừa vội, gần như muốn khóc.

“Tuyết Hoa, để cho ta giúp.” Hạ Lăng Vân đứng ở bên hồ chứng kiến một màn tắm rửa của tiểu hồ ly, cười nhẹ nhàng vung tay áo, lợi dụng pháp thuật hệ thủy kích thích sức nước, đẩy tiểu hồ ly tới trước mặt mình.

“Oa ô.” Tuyết Hoa cup lỗ tai hồ ly, không thể làm gì để cho hắn lấy xà bông thơm mùi hoa nhài bôi lên toàn thân hồ ly của nàng, sau đó để mặc hắn tùy ý dùng hai tay tắm rửa cọ xát bộ lông mình...

Nam thần, thân thể của ta một lần nữa bị chàng sờ mó hết rồi, trong sạch sớm không còn. Tuy rằng chàng cái gì cũng không biết, nhưng ta biết. Ta có thể...

Nhìn gương mặt tuấn dật của hắn nổi bật trong đêm tối, tâm thần Tuyết Hoa bỗng nhiên nhộn nhạo.

Nam thần là người đẹp nhất trên thế gian, thanh linh thánh khiết, nàng mong muốn chàng có gì không đúng? Nhiệm vụ của nàng là ngăn không để chàng trở thành hậu cung của Lệ Quân Hoa, có lẽ nàng nên cướp lấy lòng của nam thần, để chàng không thể yêu mến Lệ Quân Hoa.

Làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc phật, tỉ lệ nàng chiếm được tâm của nam thần là rất lớn.

Nàng có sự chung thủy mà Lệ Quân Hoa không có được, nếu như sau này nam thần có hảo cảm với Lệ Quân Hoa, chỉ cần còn lưu lại vài phần lí trí..., cũng có thể chọn người ở với hắn rất nhiều năm, tình cảm dành cho hắn trước sau như một, chính là nàng.

Vạn nhất hắn bị tình yêu làm cho đầu óc u mê, mất đi lí trí tự nguyện cùng người khác hưởng chung một vợ, nàng là người bầu bạn gắn bó với hắn nhiều năm, chỉ có thể là nữ phụ chiếm được cái tình cảm gọi là huynh muội?

Có đáng giá không? Nàng hoàn thành nhiệm vụ không nhất định phải đem bản thân mình đóng góp vào.

Thế nhưng mà, nam thần thanh cao như vậy, sao lại có thể vì tình yêu buông tha cho tôn nghiêm, hèn mọn cầu khẩn một tình yêu không hoàn chỉnh?

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa mâu thuẫn xoắn xuýt trong chốc lát, sau đó quyết định mặc kệ kết quả tương lai thế nào, nàng phải nhanh nhanh chóng chóng tu luyện thành người, biến thành hồ ly tinh xinh đẹp tuyệt trần, câu dẫn lòng của nam thần. Thành công rồi, nàng sẽ có được nam thần và tình yêu của hắn, nếu thất bại, nàng cũng chỉ cần phá hư tình cảm yêu mến mà nam thần dành cho Lệ Quân Hoa là đã hoàn thành nhiệm vụ.

“Tuyết Hoa, người đang suy nghĩ gì?” Đang giúp Tuyết Hoa tắm rửa, Hạ Lăng Vân phát hiện ra tiểu hồ ly lại trầm tư suy nghĩ, không nhận được dò hỏi.

Quay đầu, Tuyết Hoa dùng cái mũi ướt sũng cọ cọ bàn tay của Hạ Lăng Vân, thấp giọng “Oa ô ô” gọi. Nàng ý vào việc hần không biết rõ suy nghĩ của mình, lớn mật nói: Ta suy nghĩ làm sao có thể nhanh chóng biến thành người, làm thế nào để câu dẫn chàng.

“Lần sau ta sẽ tìm một linh sủng hồ ly biết nói tiếng người, giúp đỡ ta và người nói chuyện.” Hạ Lăng Vân mỉm cười lắc đầu nói, sau khi tắm cho nàng sạch sẽ, tiện tay dùng thủy linh lực làm khô lông nàng.

Bộ lông mềm mượt trắng như tuyết tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng của hương hoa nhài, Hạ Lăng Vân hài lòng ôm tiểu hồ ly vào trong ngực đi về phía Vong Trần Cư.

Trong lòng đã hạ quyết định, Tuyết Hoa ngoan ngoãn vùi vào lồng ngực hần. Ngực của hần rất ấm, còn có mùi hương thơm dễ chịu. Mùi thơm này tiến sâu vào trong lòng nàng, khiến nàng khắc sâu vào tận trong tâm.

Trở lại Vong Trần Cư, Hạ Lăng Vân mang tiểu hồ ly tới thư phòng của hần, để nàng xuống bàn sách nói: “Tuyết Hoa, ban ngày người đã ngủ đủ rồi, vừa rồi cũng tu luyện xong, bây giờ đừng có chạy lung tung. Ta sẽ dạy người nhận biết chữ.” Hần hi vọng tiểu hồ ly có thể thông minh hơn một chút so với Thanh Viên lúc ba tuổi.

Nam thần thật sự có ý định dạy một con hồ ly biết đọc sách viết chữ nha.

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa không dám tin nhìn nam thần. Nam thần thích làm thầy làm sư phụ đến nghiện rồi sao?

Mấy ngày mấy đêm không ngủ nhưng Hạ Lăng Vân cũng không mệt mỏi, bắt đầu chuẩn bị mài mực, sau đó giới thiệu với tiểu hồ ly: “Tuyết Hoa, bút, mực, giấy, nghiên mực là văn phòng tứ bảo mà nhân loại sử dụng, tu sĩ thường sử dụng bút mực, người hãy chú ý.”

”Bên giá bút này của ta có mấy cái bút, thân bút được làm bằng cành trúc của linh trúc ngàn năm, lông thì dùng những lông tơ của rất nhiều hồ ly, còn có lông của sói, hay tóc máu. Lúc bình thường ta dùng mực phổ thông tùng yên, hoặc mực du yên, lúc vẽ linh phù hoặc pháp trận thì mực sẽ là hỗn hợp của máu linh thú hòa với mực phấn, bột phấn linh thạch mà thành. Giấy vẽ của tu sĩ thường tạo bởi cỏ cây linh tinh. Chất lượng mực và giấy tốt, cộng với uy lực phù chú sẽ do thực lực của bản thân tu sĩ quyết định...”

Lúc nói chuyện hần cũng mài mực xong, đưa một bút lông cỡ trung chấm vào mực, sau đó ở trên nền giấy Tuyên Thành viết một đường ngang, nói: “Người không biết gì, nên sẽ giống như đứa nhỏ của nhân loại bắt đầu học văn tự đơn giản nhất. Đây là một, hai vệt ngang thế này gọi là hai...”

Hần nghiêm túc giảng dạy, Tuyết Hoa nhìn đường vạch ngang kia, trong lòng thầm nhủ, chẳng lẽ hai vạch thì là hai, ba vạch thì là ba? Người của thế giới này, ngôn ngữ, bối cảnh xã hội, xiêm y trang sức đều tương tự như thế giới của nàng, chẳng lẽ văn tự của thế giới này cùng với chữ Hần là giống nhau? Chữ giản thể hay phồn thể?

Chứng kiến đáng vẻ chăm chú nhìn số “Một” kia, Hạ Lăng Vân lại viết “Hai”, nói: “Đây là hai, nghĩa là hai cái.” Hần giơ tay trái lên đưa ra ngón trỏ và ngón giữa, đọc tới đọc lui: “Hai.”

Là giống nhau!

Ánh mắt tiểu hồ ly lóe sáng có chút tinh quái vui sướng, ha ha ha, không cần nam thần dạy nàng cũng biết rồi.

“Tuyết Hoa, người hiểu được lời ta nói sao?” Hạ Lăng Vân thấy nàng chăm chú nhìn chữ viết liền hỏi.

“Ngao...ô.” Tuyết Hoa gật đầu.

“Người thật sự hiểu rõ?” Hạ Lăng Vân có chút nôn nóng hỏi.

Tuyết Hoa dứt khoát tiến tới hai bước, móng trái dẫm nát chữ “Một”, sau đó kêu lên: “Oa ô.” Rồi lại đưa móng vuốt dẫm lên chữ viết số “Hai”, kêu lên “Oa ô, oa ô.”

“Xoạt___” giấy Tuyên Thành bị móng vuốt sắc bén của nàng xé rách rồi.

Hạ Lăng Vân mặc kệ tờ giấy bị rách, xoa nắn lỗ tay của nàng tán dương: “không hổ là hồ ly thông minh, người còn giỏi hơn nhiều so với Thanh Viễn lúc bắt đầu học viết chữ.” Đệ tử thông minh đó làm niềm kiêu hãnh của sư phụ, có thể bồi dưỡng tinh linh yêu quái thành tài lại càng là một loại khiêu chiến.

Lấy một quả đồ giống như một quả táo ở trong vòng Càn Khôn ra, Hạ Lăng Vân nói: “Tuyệt Hoa, đây là phần thưởng của người.” Đứa nhỏ ngoan nên khen ngợi.

Tuyệt Hoa cao hứng, từ lần trước nếm thử nó nàng vẫn luôn mong muốn được ăn lại.

Thò tay xoa bóp móng vuốt của nàng, Hạ Lăng Vân có chút tiếc hận nói: “Đáng tiếc đây là móng vuốt, không cách nào luyện chữ, càng không thể luyện những văn tự phù chút phức tạp.” Chỉ có thể chờ nàng tiến hóa thành công, hẳn lại dạy nàng luyện chữ vẽ phù.

Văn tự bình thường nàng không cần học tập, chỉ cần sau này nam thần dạy nàng phù chú và pháp trận là được.

Tuyệt Hoa mỉm cười kêu lên. Nàng còn nhớ rõ ở dãy núi Hằng Cổ lúc nàng ngủ, Hạ Lăng Vân đã vẽ pháp trận, pháp trận đấy cũng là những văn tự phức tạp.

Hạ Lăng Vân cảm thấy trình độ thông minh của tiểu hồ ly vượt qua khả năng dự đoán của hắn, dứt khoát viết từ một đến mười, sau đó dạy nàng.

Tiểu hồ ly vui sướng mà phối hợp, đôi khi còn cố ý dẫn sai vài chỗ, để cho nam thần chơi đùa với mình.

Hạ Lăng Vân tu luyện tám trăm năm, việc gì cũng mười phần kiên nhẫn, không sợ người khác phiền mà dạy bảo nàng, thật sự coi nàng như là tiểu đồ đệ, tiểu nữ nhi mà dạy rồi.

Chơi đùa với nam thần, Tuyệt Hoa cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Đến lúc phía chân trời lộ ra tia sáng, Hạ Lăng Vân nói: “Tuyệt Hoa, sáng sớm linh khí thiên địa sạch sẽ tinh khiết, chúng ta đi tu luyện.” Nói xong, hắn bế nàng lên, đến bên trên tảng đá xanh bên ngoài Vong Trần Cư.

Đặt tiểu hồ ly xuống mặt đất, nhìn lên cao nói: “Người dựa theo phương pháp của mình tự tu luyện đi, tâm pháp tu luyện của người có một phong cách riêng, ta cũng không thể chỉ cho người.”

Tâm pháp tu luyện của nàng hắn chưa từng thấy, đoán chừng khắp giới tu tiên ở đại lục Ngũ Nguyên cũng không có mấy người hiểu được. Phương thức tu luyện ban đầu của tinh linh yêu quái chính là theo bản năng, mà sự nhạy cảm của chúng đối với sự nguy hiểm vượt qua nhân loại, cho nên tâm pháp tu luyện mà tinh linh yêu quái nghĩ ra so chưa chắc yếu ớt tâm pháp tu luyện của linh sủng.

Tuyệt Hoa “Ồ ô” lên một tiếng, sau đó ngoan ngoãn tới một bên cuộn người lại, sau đó triệu hoán thần khí bắt đầu tu luyện. Hạ Lăng Vân ngồi xếp bằng nhắm mắt, chuẩn bị tu luyện thủy tâm quyết và mộc tâm quyết của hắn.

Tuyệt Hoa có thần khí để gian lận, làm chơi ăn thật, đợi lúc nàng thu công, Hạ Lăng Vân tu vi thâm hậu vẫn còn tu luyện. Nàng đi tới giữa đầu nhìn về phía hắn. Mỗi lần nhìn kĩ hắn như vậy, hình tượng trang nghiêm thánh khiết của hắn trong lòng nàng càng tăng thêm.

Hắn là một chủ nhân hòa nhã, cẩn thận chăm sóc nàng, coi nàng như đứa nhỏ, đệ tử mà chỉ dạy.

Hắn là Tiên Quân lạnh lùng uy nghi, đối xử với mọi người bình thản như nước, phẳng phất như không quá gần gũi hay xa cách.

Hắn là Tiên Quân tuổi thọ kéo dài sẽ rất nhàm chán, quên đi thất tình lục dục, liệu hắn thật sự có một tình yêu nóng bỏng như lửa? Hắn thật sự sẽ vì một nữ nhân mà yêu đến mức không để ý tới tôn nghiêm của nam nhân, tình nguyện chung thê tử với nam nhân khác chứ không muốn buông tha cho tình yêu đó?

Tuyệt Hoa nhìn gương mặt như ngọc giống như lão tăng nhập định, nội tâm giống như sóng nước cuộn cuộn.

Nếu như sau khi nàng hóa thành hình người dung mạo không kém hơn Lệ Quân Hoa, nàng lại ở chung với hắn lâu như vậy, trước khi Lệ Quân Hoa trưởng thành nàng có thể cướp đoạt được tình yêu sâu sắc nóng bỏng của hắn?

Hắn mạnh mẽ, anh tuấn, dịu dàng, cao quý, hắn là người vô cùng hoàn mỹ, là người mà mọi nữ nhân đều khát vọng có được.

Người không vì mình trời tru đất diệt!

Đôi mắt hồ ly của Tuyết Hoa lóe ra ánh sáng âm u quyết tuyệt, nàng thích nam thần rồi, nàng muốn có được nam thần.

Có được hắn cùng với việc ngăn hắn trở thành nam nhân trong hậu cung của Lệ Quân Hoa hoàn toàn không xung đột, thậm chí nàng có được hắn là đã hoàn thành được nhiệm vụ kia.

Nhất cử lưỡng tiện, có sao nàng không làm?

26. Chương 26: Đây Là Đồng Loại Của Người

Tuy Hạ Lăng Vân cảm thấy linh sủng của người khác không được dạy dỗ tốt, sẽ ảnh hưởng tới sủng vật của mình, nhưng tiểu hồ ly cần phải học tập các linh sủng khác mới có thể trao đổi tri thức, cho nên vẫn mang theo nàng đi dạo xung quanh Thiên Linh Môn, để cho nàng nhận thức một vài linh sủng trong Thiên Linh Môn.

Khu vực luyện võ nằm ở ven hồ Nữ Thần, một đám tu sĩ đang tập luyện kiếm kỹ, hai tu sĩ mặc hoàng y thoát nhìn thực lực không kém tay cầm kiếm dạy dỗ các đệ tử, điều chỉnh tư thế cho bọn họ, đồng thời chỉ dạy chỗ sai.

Hạ Lăng Vân ôm tiểu hồ ly bước nhanh tới, mọi người thấy vậy đồng loạt ôm quyền khom người, “Hạ trưởng lão/ Sư tổ/ Sư thúc tổ/ Thái sư thúc...”

Trong đó một nam nhân mặc hoàng y mặt chữ điền bước nhanh tới chỗ Hạ Lăng Vân, khom người nói, “Sư phụ, con vừa về hôm qua, mới nghe nói người đã về rồi, đang định sau khi dạy xong đệ tử sẽ tới thỉnh an người.” Gương mặt hắn hơi đen, nhưng lúc ôm quyền ông tay áo trượt xuống lộ ra cánh tay khá trắng, chắc do hắn luôn ở bên ngoài lịch lãm rèn luyện, da mặt màu đen là do ngày ngày phơi nắng biến thành vậy.

Sư phụ?

Tuyết Hoa nằm trong khuỷu tay Hạ Lăng Vân cẩn thận dò xét tu sĩ này. Gương mặt cương nghị chính khí không thể gọi là anh tuấn, nhìn qua thì già hơn Hạ Lăng Vân bảy tám tuổi, nói bọn họ là thầy trò không bằng nói là huynh đệ. Hạ Lăng Vân vẫn chỉ là đệ đệ. Nhưng mà tu tiên chỉ cầu trường sinh bất lão, cho nên tuổi càng trẻ càng lộ ra tu vi thâm hậu.

Hạ Lăng Vân khẽ gật đầu, nhìn phần lớn đệ tử đang hành lễ với mình nói: “Các người đều miễn lễ, tiếp tục luyện công đi.”

“Vâng, Hạ trưởng lão/ Sư Tổ/ Sư thúc tổ/ Thái sư thúc...” Chúng đệ tử nhao nhao nói rồi tản ra tiếp tục luyện kiếm.

Hạ Lăng Vân hỏi đồ đệ: “Thanh Bình, ngươi đang cần tài liệu luyện khí?” Đệ tử này của hắn thích luyện khí, thường xuyên chạy ra ngoài thu thập tài nguyên, chế tác ra những pháp khí tinh xảo.

“Lần này ta kiếm được khá nhiều nguyên liệu, đoán chừng có thể làm sáu, bảy pháp khí ngoài trung cấp.”

Lưu Thanh Bình cười nói, “Sư phụ, con đã vẽ ra ba bản thiết kế, người có rảnh giúp con tham khảo một chút.”

Hạ Lăng Vân gật gật đầu, vỗ vỗ đầu tiểu hồ ly trong tay nói: “Thanh Bình, đây là tiểu sủng vật của vi sư, gọi là Tuyết Hoa.” Hắn lại nói với Tuyết Hoa, “Tuyết Hoa, đây là thất đệ tử của ta Lưu Thanh Bình, ngũ phẩm tu sĩ.” Lúc ra ngoài hắn đã dùng ý thức cảm nhận những đệ tử có trong môn phái, phát hiện đồ đệ này đã về, đang ở vô tràng.

“Chúc mừng sư phụ, cuối cùng người cũng thu được một linh sủng rồi. Tuyết Hoa, ta có thể sờ người không?” Lưu Thanh Bình cao hứng nói, thò tay muốn vuốt ve cái đầu nhỏ của tiểu hồ ly. Ngày hôm qua hắn nghe các sư huynh sư tử nói qua, chủng loại của tiểu hồ ly này rất kì lạ, có thể không kém Cửu Vĩ Thiên Hồ cường đại.

Không phải ai cũng có thể sờ đầu ta đâu đấy.

Tuyết Hoa lập tức nhe răng trợn mắt, đáng vẻ cự tuyệt. Xét thấy hắn là đồ đệ của nam thần, lại còn biết xin phép nài, cho nên nàng mới không cào hắn đấy.

Lưu Thanh Bình lập tức dừng tay nói: “Sư phụ, tiểu linh hồ của người quả nhiên rất kiêu ngạo, chỉ cho phép người chạm vào nó.” Vũ Đình sư huynh nói cho hắn biết, con hồ ly này vô cùng hung dữ, không cho phép bất cứ ai động vào người nó, cho dù là đồng loại hồ ly Linh Hồng tới gần trêu chọc, còn bị nó cho một trảo, thiếu chút nữa phá hủy mặt của Hồng Linh.

“Thanh Bình, người gọi Mị nhi ra, chúng đều là hồ ly cái, chắc có thể làm bằng hữu.” Hạ Lăng Vân nói. Hắn cũng bởi vì linh sủng của Lưu Thanh Bình là hồ ly, cho nên mới đặc biệt tới vô trường đấy.

“Sư phụ, con để nó ra ngoài chơi, con sẽ gọi nó về ngay.” Lưu Thanh Bình không dám chần chừ, dùng ý niệm kêu gọi linh sủng của mình.

Chỉ chốc lát sau, một con hồ ly lông màu nâu đỏ vội vàng lao tới, sau lưng còn có một con vật giống mèo nhưng đáng vẻ khá lớn có lông vàng vàng đen.

Hồ, con hồ lớn!

Tuyết Hoa nhìn chăm chú.

“Chủ nhân, đây là tiểu hồ ly người nói? Trưởng lão khỏe.” Con hồ ly có bộ lông màu nâu đỏ chạy tới trước mặt Lưu Thanh Bình sau đó nho nhã lễ độ vấn an Hạ Lăng Vân. Giọng nói của nó nhẹ nhàng, giống như một cô gái trên dưới hai mươi tuổi.

Ngày hôm qua Hạ Lăng Vân có nói sẽ tìm một con linh sủng biết nói để trợ giúp nàng và hắn trao đổi, hôm nay hắn đã tìm được.

Tuyết Hoa hâm mộ mà nhìn con hồ ly to gấp đôi mình. Nó đã biết nói tiếng người rồi.

“Hạ trưởng lão khỏe.” Con hồ lớn đi theo hồ ly tinh thần phấn chấn nói, “Hồ ly thật nhỏ, lông trắng thật khiến người khác chú ý.” Giọng của nó rất lớn rất thô, giống như là tráng hán đang nói chuyện.

Lông trắng của ta còn trân quý hơn cái đám lông hỗn tạp của người!

Tuyết Hoa trừng mắt lúc trước là sợ hãi, nhưng giờ phút này nàng không hề sợ con linh hồ này.

“Đã lâu không gặp, Hắc Hùng.” Hạ Lăng Vân cười giới thiệu với Tuyết Hoa, “Đây là Hắc Hùng linh sủng của sư đệ Vân Linh của ta, linh căn hệ Phong thuộc tính hỏa, tự xưng là Phi Thiên Hồ.”

Xoay người thả Tuyết Hoa xuống đất, Hạ Lăng Vân nói: “Mị nhi, người nói cho ta biết, tiểu hồ ly đã bao lớn? Nó là ấu hồ sao?”

Linh hồ Mị nhi chậm rãi tới trước mặt Tuyết Hoa, dò xét nàng, ngửi hương vị của nàng.

Ngửi cũng có thể hiểu rõ? Người ngàn vạn lần đừng nói ta rất thối.

Tuyết Hoa rất xấu hổ trốn tránh cái mũi của hồ ly Mị nhi. Cái mũi hồ ly linh mãnh đến mức nào, nàng vô cùng hiểu.

Linh hồ Mị nhi ngửi một lúc nói: “Hạ trưởng lão, nó đã không phải là ấu hồ rồi.” Giống như nhận loại dễ dàng phán đoán tuổi thọ của người khác, động vật cũng có thể phân biệt đồng loại lớn nhỏ.

“Ah, người có thể đoán nó bao lớn không, tương đương đứa trẻ loại người mấy tuổi?” Hạ Lăng Vân dò hỏi, hi vọng Mị nhi có đầy đủ linh trí trả lời vấn đề của hắn.

Linh hồ Mị nhi nói, “Ta chỉ có thể kết luận nó là một hồ ly giống cái- còn chưa trưởng thành.”

“Nó nhỏ như vậy, chắc tương ứng với đứa trẻ tám tuổi.” Linh hồ chen miệng nói, nó không rời mắt nhìn chăm chăm vào tiểu hồ ly xinh đẹp, rất muốn đưa móng vuốt ra chạm vào.

“Người cầm miệng, nó bây giờ đã có tu vi nhị phẩm linh lực, nhân loại sẽ có đứa trẻ nào thông minh như vậy?” Linh hồ Mị nhi kêu lên, “Nó khiến ta cảm thấy bị uy hiếp.”

“Ah?” Hạ Lăng Vân có chút kinh ngạc, “Vì sao?”

Linh hồ Mị nhi không trả lời, mà ngồi xuống, dùng lông đuôi to xù che khuất nửa người dưới của mình.

“Sư phụ, hiện tại Thiên Linh Môn có hai linh hồ giống cái rồi, mà dưới tình huống bình thường, những động vật có tu vi linh lực thấp khả năng sinh sản sẽ tốt hơn so với tu vi linh lực cao.” Lưu Thanh Bình có thể câu thông với Mị nhi giải thích.

“À.” Hạ Lăng Vân đã hiểu rõ, nhàn nhạt nói, “Mị nhi, Tuyết Hoa hẳn là một loại linh hồ có thời gian trưởng thành khác dài, trong thời gian ngắn sẽ không uy hiếp được người.”

Linh trí của linh sủng sẽ tăng trưởng rất nhanh, đều xem thường đồng loại, không muốn giao phối với đồng loại ngu xuẩn. Thiên Linh Môn chỉ có hai hồ ly đực, một là Hồng Linh của chương môn sư diệt, còn có một con tuyết hồ tam phẩm của đồ tôn. Tuyết Hoa có tu vi linh lực thấp, tuổi nhỏ, linh hồ Mị nhi cho rằng giống đực giao phối với mình sẽ bị cướp đi.

Tuyết Hoa sẽ trưởng thành, tránh không khỏi việc động tình - giao phối.

Hạ Lăng Vân trầm ngâm.

Hồng Linh thô tục phóng đảng, hắn quyết không cho phép nó nhúng chàm Tuyết Hoa thuần khiết.

Còn con hồ ly tuyết trắng tam phẩm kia... Hắn sẽ đi xem nếu như đáng về tốt tiềm lực cao, hắn cũng có thể giúp đỡ bồi dưỡng, tranh thủ huấn luyện nó thành một con hồ ly xứng đôi với Tuyết Hoa nhà hắn.

“Này, tiểu hồ ly, chúng ta cùng nhau chơi đùa đi.” Linh hồ Hắc Hùng tiến đến trước mặt Tuyết Hoa nói: “Ta đến Thiên Linh Môn đã 300 năm, quen thuộc từng cọng cây ngọn cỏ nơi này, ta có thể dẫn người đi dạo chơi khắp nơi, đào hang thỏ, thịt thỏ rất ngon.”

“Oa ô.” Tuyết Hoa kêu lên, vội vàng vượt qua người nó và Mị nhi, leo lên người Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân hứng thú dò hỏi: “Mị nhi, nó vừa nói cái gì?” Hắn cần phiên dịch.

Lưu Thanh Bình và Mị nhi cùng Linh hồ hoàn toàn ngây ngẩn người, chủ nhân và linh sủng hoàn toàn có thể câu thông ý niệm, lẽ ra chủ nhân phải hiểu rõ tiếng kêu của linh sủng mới đúng.

“Mị nhi?” Hạ Lăng Vân dò hỏi.

Linh hồ Mị nhi tranh thủ đáp, “Tiếng kêu của nó ý tứ mất hứng, không muốn đi chơi với Hắc Hùng.”

Tuyết Hoa đang lay lay ống quần Hạ Lăng Vân lập tức ngây dại, quay đầu nhìn linh hồ Mị nhi, nó thật có thể phiên dịch lời nói của nàng cho Hạ Lăng Vân?

“Oa ô, Ngaooooo...” Tuyết Hoa thăm dò nói.

Linh hồ Mị nhi nói: “Trưởng lão, linh sủng của người nói, nó rất thích người, nó sẽ cố gắng tu luyện tranh thủ sớm biến thành người.”

Lần đầu tiên nghe được ý nghĩ của tiểu hồ ly, Hạ Lăng Vân cười ảm áp như gió xuân, gương mặt tuần nhá phát ra một tầng ánh sáng.

Dịu dàng vuốt ve cái đầu nhỏ của nàng, hắn ôn nhu nói: “Tuyết Hoa, ta sẽ giúp người, chờ người tu luyện thành hình người, ta sẽ thu người làm đệ tử thứ mười ba.”

Đệ tử?

Lưu Thanh Bình dù là ngũ phẩm tu sĩ 400 tuổi, cũng ghen hòng trăn trối nhìn. Không phải đã là linh sủng, thì người sẽ hướng dẫn nó sao? Cần gì phải thu làm đệ tử, còn xếp vào hàng đệ tử đông đảo? Tu sĩ nhân loại cùng tiểu hồ ly trở thành huynh muội, cái này... Đối mặt với các tu sĩ khác phái, hẳn cũng khó mở miệng. Nhưng mà sư phụ đã quyết định, thân là đệ tử cần phải tuyệt đối ủng hộ.

Tạm thời không thể nói cho hắn biết nàng không muốn làm đồ đệ của hắn.

Tuyết Hoa thấp giọng kêu lên một tiếng.

Linh hồ Mị nhi dừng một chút rồi phiên dịch “Nó có chút cao hứng.”

“Tuyết Hoa, đêm qua ta dạy ngươi mười chữ, ngươi còn nhớ không?” Hạ Lăng Vân dò hỏi, hắn nhớ rõ tiểu hồ ly rất thông minh, nhưng không biết trí nhớ nàng có tốt không, nếu không nàng sao nàng có thể quên chủ nhân của mình.

“Ngaooooo, oa o, ô ô ô, ah ah ah...” Tuyết Hoa phát ra liên tiếp những tiếng kêu phức tạp.

Linh hồ Mị nhi đau khổ suy tư trong chốc lát, nói: “Trưởng lão, ta không biết nó muốn biểu đạt cái gì.” Tư duy của hồ ly không phải rất phức tạp, tiếng kêu có thể biểu đạt ý tứ không phải rất nhiều, nó có thể nói lời lưu loát như vậy, hoàn toàn là do chủ nhân mất hai trăm năm dốc lòng dạy bảo.

“Ah, quên đi.” Hạ Lăng Vân đành phải nói.

Xem ra chỉ khi nào Tuyết Hoa giống Mị nhi và Hắc Hùng nói tiếng người, hắn mới có thể tiến hành trao đổi với nàng.

“Mị nhi, Tuyết Hoa ở Vong Trần Cư của ta, nếu ngươi không có chuyện gì làm thì tới đó chơi với nó.” Hạ Lăng Vân nói ra. Hẳn hi vọng linh hồ Mị nhi có thể chỉ bảo cho Tuyết Hoa một vài thứ.

“Vâng, trưởng lão.” Linh hồ Mị nhi ngẩng đầu cao hứng nói.

“Trưởng lão, ta có thể tới không?” Hắc Hùng vội vàng dò hỏi. Hạ trưởng lão là một trong ba vị trưởng lão tối cao của Thiên Linh Môn, bởi vì người thường xuyên ra ngoài hái thuốc, cho nên có thể tùy ý sử dụng đan dược ở trong đan phòng. Linh sủng thường xuất hiện trước mặt người, đôi lúc sẽ được người thưởng cho đan dược, cho nên rất nhiều linh sủng thường xuyên qua lại các vùng phụ cận Vong Trần Cư.

“Có thể, nhưng không được làm hư tiểu hồ ly của ta.” Hạ Lăng Vân nói, hắn biết rõ khát vọng của đám linh sủng, chỉ cần Tuyết Hoa có thể học thêm tri thức ở chỗ đám linh sủng, hẳn cũng không để ý những đan dược cao cấp dành cho linh sủng kia.

Có những lời này của hắn, Mị nhi và Hắc Hùng cao hứng nhao nhao tới liếm láp bộ lông của Tuyết Hoa biểu thị thân mật.

“Oa___” Tuyết Hoa đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, bốn móng vuốt không thềm để ý việc cào rách xiêm y của Hạ Lăng Vân bò lên người hắn, giống như con khỉ nhỏ leo lên người Hạ Lăng Vân.

Các động vật khác thè lưỡi liếm lông sẽ mang theo nước miếng nha, thật bẩn thật bẩn!

Sau khi leo lên nàng dùng móng vuốt bám chặt vạt áo của Hạ Lăng Vân chết cũng không chịu xuống đất, đợi Hạ Lăng Vân ôm nàng đi ra chỗ khác, tới bên hồ Nữ Thần nàng lao xuống tắm rửa.

Hạ Lăng Vân:.... Không thích bị đồng loại thè lưỡi liếm lông?

27. Chương 27: Chuyện Phiên Toái Của Đám Linh Sủng

Cho dù Tuyết Hoa chán ghét hành động lè lưỡi ra liếm lông của động vật, nhưng vẫn thử trao đổi với chúng, bởi vì nàng hi vọng hiểu rõ con đường tu luyện của chúng, sau đó nhanh chóng tìm ra phương pháp tu luyện thích hợp nhất cho mình.

Hạ Lăng Vân với tư cách là một trưởng lão lại không bế quan, thường xuyên tới đại diện Thiên Linh Môn kiểm tra sự vụ của môn phái, chỉ điểm cho văn bối tu luyện, giải thích nghi hoặc cho họ, thi thoảng qua phòng luyện đan xem tình hình luyện đan được. Lúc đầu Tuyết Hoa còn đi theo hắn, rất nhanh đã không hứng thú, sau đó tự do đi đi lại lại xung quanh Thiên Linh Môn, thuận tiện kết bạn với những linh sủng khác ngoài linh hồ Mị nhi và linh hổ Hắc Hùng.

Tiên hạc Phi Vân, tứ phẩm Phong Linh thú, vệt Xảo nhi tự luyện, nhị phẩm Hỏa Linh cầm, bởi vì đặc tính chủng tộc, nhưng tu vi linh lực nhất phẩm cũng đã nói tiếng người, Hoàng Oanh chiêm chiếp, tam phẩm phong linh cầm, chỉ lớn cỡ bàn tay, vô cùng luyện chủ, câu nói chim nhỏ nép vào người chính là vì nó mà tạo ra...

Bên trong được viên, một đám linh sủng có thể nói chuyện hoặc chưa thể nói chuyện tụ tập dưới một gốc cây tùng ngàn năm tán gẫu.

“Người muốn hỏi quá trình biến hóa?” Cảm ứng được ý của Tuyết Hoa, Linh hồ Mị nhi nói, “Quá trình tiến hóa của ta còn xa lắm.” Nó nói chuyện với giọng điệu đầy mơ ước, “Đã ở cùng tu sĩ nhân loại rất lâu rồi, ta cũng khát vọng biến thành người, có được làn da tuyết trắng, tay chân linh hoạt.”

“Chủ nhân ta đang thu thập nguyên liệu chế tạo ra Hóa Hình Đan, định cho ta dùng Hóa Hình Đan trong truyền thuyết.” Linh hổ Hắc Hùng có tu vi cao hơn linh hồ Mị nhi kiêu ngạo nói ra, “Chủ nhân của ta Thanh Hoa chân nhân nói có Hóa Hình Đan, ta sẽ sớm biến hóa thành người.”

Tinh linh yêu quái hoang dã cũng sẽ không biết quá trình trưởng thành sẽ biến hóa, khi tu luyện tới một trình độ nhất định bản năng sẽ tiến vào giai đoạn biến hóa, do đó có được dáng người, về sau có thể tu luyện cấp độ cao hơn. Nhưng linh sủng được tu sĩ loài người nuôi dưỡng đã sớm biết rõ quá trình tu luyện của tinh linh yêu quái lúc trưởng thành là biến hóa thành người, sau khi biến hóa quá trình tu luyện sẽ nhanh hơn, cho nên mục đích tu luyện đầu tiên là biến hóa.

“Oa ô.” Tuyết Hoa quay về phía Hắc Hùng kêu hai tiếng.

“Ngao...”, “Chiêm chiếp”, “Trừ trừ”, “Oa ồ”, những linh sủng không thể nói chuyện cũng nhao nhao kêu lên. Bọn chúng tuy không nói chuyện được, nhưng cũng nghe và hiểu lời nói của nhân loại...

Động vật nói chuyện thì có thú ngữ, nhưng là những động vật khác nhau, ngôn ngữ cũng khác nhau, linh hổ Hắc Hùng không hiểu Tuyết Hoa định nói gì, quay mặt nhìn về phía linh hồ Mị nhi.

Linh hồ Mị nhi tự động phiên dịch: “Nàng nói, nàng rất hâm mộ người.”

Linh hổ Hắc Hùng cười ha ha: “Tuyết Hoa, người mặc dù nhỏ, nhưng là linh sủng của Hạ trưởng lão, Hạ trưởng lão nhất định sẽ tận tâm bồi dưỡng người đấy, có trợ giúp của người, thời gian biến hóa của người so với ta và Mị nhi sẽ sớm hơn nhiều.” Trong đám linh sủng Thiên Linh Môn, ngoại trừ vệt Xảo nhi, hắn và Mị nhi, Hồng Linh, cùng linh hạc là những linh sủng duy nhất có thể nói tiếng người đấy, nếu như chủ nhân của bọn họ có thể tu luyện trường sinh, chúng sẽ có thêm thực lực, nhất định sẽ biến hóa, trở thành “Tiên”.

Tuyết Hoa gật đầu. Nàng không giống với bọn chúng, nàng là một linh hồn xuyên không, nàng có thần khí tu luyện, bản thân nàng có một nhiệm vụ quan trọng, làm sao mà không biến hóa được, chẳng lẽ muốn mang theo một thân hồ ly già mà chết đi?

“Các người đang thảo luận cái gì?” một giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe vang lên, đồng thời một bóng người mặc xiêm y màu xanh chậm rãi đi về hướng bọn chúng.

Chúng linh sủng xoay mặt nhìn, chỉ thấy Lục Mẫu Đơn tiên tử dẫn một tiểu nữ hài mười hai mười ba tuổi đầu chải tóc song kê mặc cung trang xanh lá mỉm cười bước tới.

“Tiên tử.”

Chúng linh sủng rồi rít bầy tỏ sự kính trọng dành cho nàng. Tại Thiên Linh Môn, vị tiên tử này chính là đối tượng mà nhóm linh sủng Thiên Linh Môn sùng bái nhất, bởi nàng là tinh linh thảo mộc, nhưng đã là nữ Tiên Quân bát phẩm rồi. Nàng ngoại trừ là thủ hộ Thiên Linh Môn, còn được toàn bộ tu sĩ của Thiên Linh Môn tôn trọng và bảo vệ, có mối quan hệ nhất vinh câu vinh nhất tôn câu tôn (*)

(*): có thể hiểu là có phúc cùng hưởng có họa cùng chia

“Tiên tử, chúng ta đang thảo luận về quá trình biến hóa.” Linh hổ Hắc Hùng nói ra, sau đó tò mò nhìn tiểu nữ hài mà tiên tử mang tới. Gương mặt tiểu nữ hài lộ vẻ sợ sệt, nhưng quanh người tràn ngập linh khí màu xanh, rõ ràng là linh thảo mà hôm qua chủ nhân của nó nhắc tới, thảo mộc tinh linh Tuyết Lan được sinh ra trong dược viên. Vận khí của nàng thật tốt, được Lục Mẫu Đơn tiên tử dẫn đạo, không hề gặp chướng ngại mà biến hóa thành công rồi.

“Biến hóa...” Lục Mẫu Đơn tiên tử vì muốn cho nữ nhi có thêm bằng hữu đồng loại, chủ động nói kinh nghiệm cho đám linh sủng, cùng với quá trình nàng trợ giúp Tuyết Lan biến hình.

Ngộ tính của nhóm linh sủng không giống nhau, cho nên quá trình biến hóa cũng không giống. Tuyết Hoa lí giải là, quá trình biến hóa giống như một chương trình ẩn dấu trong cơ thể của những phi nhân loại trên đại lục Ngũ Nguyên, phi nhân loại tu luyện tới một trình độ nào đó sẽ kích hoạt chương trình, còn những phi nhân loại nào kí kết khế ước với các tu sĩ nhân loại sẽ biết trước được quá trình “Biến hóa”, cho nên sẽ chủ động tìm cách kích hoạt chương trình này.

Một cái là chủ động một cái là bị động, dưới tình huống tu vi không sai biệt lắm, chủ động biến hóa và bị động biến hóa đôi khi hơn kém nhau tới 200-300 năm. Phi nhân loại chủ động biến hóa sẽ rất nhanh học được các tri thức mới của con người, tu luyện tâm pháp, tới lúc hậu kì thành tựu sẽ tiến hóa cao hơn so với phi nhân loại bị động biến hóa.

Đối với việc biến hóa Tuyết Hoa tràn ngập tin tưởng. Linh sủng ở đây, làm sao có trí tuệ giống như nàng?

Rốt cuộc đám linh sủng vẫn là cầm, là thú, nhận thức không cao nên cũng chẳng kiên trì được bao lâu đã phân tâm đi chơi đùa, dạo quanh dược viên, ăn vụng linh quả.

Dược viên đã bày bố pháp trận để phòng ngừa bị trộm linh hoa linh quả, linh thảo ở trong ruộng cũng được bày pháp trận khi hậu, pháp trận bảo hộ, còn có cấm pháp, tu sĩ bình thường cũng không thể đi vào đó lấy dược liệu.

Đám linh sủng chơi đùa trong dược viên chốc lát, chỉ ăn mấy linh quả thông thường, cũng không phải là loại quý hiếm. Thường xuyên đi dạo dược viên cho nên chúng biết rõ quản lý dược viên sẽ đến rất nhanh, lần này có thể ăn vụng được một ít linh hoa linh quả đã rất thỏa mãn, cho nên chúng vội chạy tới nơi khác chơi đùa. Chủ nhân của bọn chúng ngoại trừ quản việc tu luyện của chúng ra thì ngày thường vẫn để chúng tự do hoạt động, không trói buộc chúng.

Tuy rằng Tuyết Hoa tự nhận linh hồn nàng là người, nhưng vẫn bị đám linh sủng rủ rê chạy trốn vui đùa. Mỗi ngày, nàng ngoại trừ tu luyện quán quýt nam thần ra, chính là chạy ra ngoài tìm đám linh sủng chơi, tìm hiểu cách chúng tu luyện, sau đó tổng kết quá trình tu luyện của bọn chúng và rút ra kinh nghiệm.

Hạ Lăng Vân cũng không trói buộc nàng, coi nàng như hài tử mà dạy dỗ, cảm thấy rất vui vì nàng chủ động ra ngoài chơi đùa. Trong mắt hắn, tiểu hồ ly nên hồn nhiên vui vẻ như vậy.

Cuối thu, lá cây cũng dần dần vàng úa, quang cảnh xung quanh cũng hiu quạnh. Lông trên người tiểu hồ ly cũng dày hơn rồi, gió thu lạnh thổi phồng những cọng lông hồ ly của nàng, khiến nàng cảm thấy rét lạnh.

Sáng sớm, sau khi hoàn thành đợt tu luyện thứ hai, Tuyết Hoa lặng lẽ thu hồi thần khí tu luyện giãn gân cốt, bắt đầu nâng chân sau lên gãi gãi chỗ ngứa trên người.

Động vật vì có thể trải qua mùa đông, thân thể sẽ tự động thay đổi để đón giá lạnh. Lông hồ ly của nàng càng lúc càng dày, những ngày này nàng cảm thấy rất ngứa, không thể không thường xuyên... gãi.

Hai cái chân không đủ để gãi toàn thân, nàng không thể dùng miệng, cho nên đành học như các linh sủng khác cọ lông vào các bụi cỏ, rễ cây. Nàng rất muốn tìm Hạ Lăng Vân gãi ngứa giúp nàng, nhưng da mặt nàng mỏng không dám làm vậy.

Sớm biến thành người, nàng sẽ không phải gặp tình trạng như vậy nữa.

Nàng chỉ có thể không ngừng an ủi mình.

Ngồi xếp bằng trên tảng đá xanh Hạ Lăng Vân nhìn tiểu hồ ly, ánh mắt càng lúc càng nghi hoặc, lông mày kiếm cũng dần dần nhíu lại.

Mỗi ngày tiểu hồ ly đều tắm rửa, mà hần cách một ngày mới tắm một lần, sao nàng lại ngứa như vậy.

Tuyết Hoa nằm dưới đất gãi điên cuồng, nhưng khổ nỗi móng vuốt của nàng không linh hoạt bằng tay của nhân loại, cho nên càng gãi càng ngứa, đành phải nhảy vào trong hồ, dùng linh lực kích động sóng nước, tắm rửa một lần nữa, sau đó bò lên bờ, dùng pháp thuật hệ Thủy xua tan toàn bộ hơi nước.

Cảm giác toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, nàng chạy tới cạnh tảng đá xanh, nhảy lên đùi Hạ Lăng Vân, nằm sấp xuống cười tùm tùm.

“Tuyết Hoa, ngươi bắt đầu cảm thấy ngứa từ vài ngày trước?” Hạ Lăng Vân dịu dàng nói, ngón tay thon dài khẽ chải vuốt cọng lông hồ ly.

Tuyết Hoa suy nghĩ một chút, sau đó liên tục kêu lên bảy tiếng, sau đó lại không xác định kêu thêm một tiếng.

“Bảy tám ngày trước.” Hạ Lăng Vân nói, “Ngươi vừa ăn Tẩy Tủy Đan khoảng ba bốn ngày sau đã bắt đầu ngứa.” Tuyết Hoa bây giờ cách nửa tháng lại ăn một viên Tẩy Tủy Đan cao cấp, gột rửa linh căn, điều chỉnh thể chất, thay trừ tạp chất trong cơ thể.

“Oa ô.” Tuyết Hoa ứng tiếng đáp. Tuy trong núi không có ngày tháng, nhưng bảy tám ngày nàng vẫn có thể nhớ đấy.

“Ngươi thường chơi chung với ai?” Hạ Lăng Vân nói. Đôi khi hần ở trong phòng đan trông coi lò đan được mấy ngày đêm, tiểu hồ ly cũng tự mình chơi đùa.

Vấn đề trả lời có chút khó. Tuyết Hoa nghĩ nghĩ, quyết định thi triển khẩu kỹ của hồ ly.

“Oa oo~~” tiếng kêu tiêu chuẩn của hồ ly.

Hạ Lăng Vân lập tức hiểu, đây có nghĩa là linh hồ.

“Oa ô~~” Tuyết Hoa kêu lên một tiếng.

Hạ Lăng Vân nói, “Mị nhi và Tuyết Linh.” Tuyết Linh chính là linh sủng tam phẩm Tuyết Hồ của đồ tôn hần. Hần tự mình gọi đồ tôn tới triệu hồi tuyết hồ cho hần xem. Nhìn con tuyết hồ đực có chút linh khí, nhưng vẫn không cảm thấy xứng với Tuyết Hoa nhu thuận thông minh của mình, cho nên hần buông tha ý niệm bồi dưỡng nó, khiến nó trở thành giống đực hồ ly mà tương lai Tuyết Hoa sẽ giao phối.

“Ngaooo~~” Tuyết Hoa bắt chước tiếng hổ gầm rú. Nhưng mà nàng là hồ ly cuống họng nhỏ, không thể học được tiếng gầm uy phong lẫm lẫm của Hắc Hùng.

“Hắc Hùng.” Hạ Lăng Vân mỉm cười có chút khen ngợi nàng thông minh.

”Ho ho ho

”

Hạ Lăng Vân nghe được tiếng hạc kêu, biết rõ tiên hạc Phi Vân cũng là bạn chơi của Tuyết Hoa.

Zíu zíu ziu thu, Hiz- khà, híz- khà hí-zzz...

Tuyết Hoa liên tục nhái các tiếng kêu của động vật khác.

“Tuyết Hoa, linh sủng ở Thiên Linh Môn ngươi đã biết toàn bộ rồi.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, năng lực học tập của Tuyết Hoa rất mạnh, khả năng bắt chước còn mạnh hơn nữa.

“Tuyết Hoa, có phải gần đây chúng cũng gãi ngứa giống ngươi như vậy?” Hần dò hỏi, sắc mặt dần ngưng trọng. Trước kia hần không có linh sủng, cũng không biết cách chăm sóc linh sủng, bây giờ bởi vì Tuyết Hoa, cho nên hần phát hiện ra một vấn đề khá nghiêm trọng.

Tuyết Hoa nghĩ nghĩ, không xác định gật đầu.

“Tuyết Hoa, có lẽ các ngươi bị rận cắn rồi.” Hạ Lăng Vân tức giận nói, hơn nữa còn bắt đầu lây lan.

Rận, rận, rận... con rận!

Tuyết Hoa lập tức cứng người.

28. Chương 28: Rận Trên Người Đám Linh Sủng Và Chủ Nhân

Trên người có rận...

Toàn thân Tuyết Hoa cứng ngắc, gương mặt ngây ngốc.

“Tuyết Hoa, ngươi biết rận là con gì?” Hạ Lăng Vân vỗ nhẹ đầu nàng nói, “Đừng sợ, đây không phải là bệnh khó trị.” Cũng có rất nhiều người bị rận cắn, tu sĩ đôi khi cũng bị.

Hai mắt Tuyết Hoa chậm chạp chuyển động nhìn hắn, vẻ mặt xấu hổ. Cái này tất nhiên không phải bệnh khó trị, nhưng mà... Đây không phải là biểu hiện của việc ở bẩn sao.

Trên người nàng có rận, nàng mỗi ngày đều muốn hắn ôm, liệu nàng có lây rận sang cho hắn không? Con rận là động vật kí sinh trùng hút máu người lẫn động vật.

Nghĩ tới đây, Tuyết Hoa kêu thảm một cái rồi nhanh chóng nhảy khỏi đùi hắn, sau đó nhìn hắn kêu lên bất an. Hắn phát hiện trên người nàng có rận, nói không chừng sau này sẽ chán ghét nàng.

Hạ Lăng Vân khẽ mím môi nói, “Ta đã bị người lây rồi.” Da đầu của hắn có chút ngứa, nhưng hắn không nghĩ tới phương diện này.

Với tư cách là một Tiên Quân sống hơn tám trăm năm, hắn đã trải qua rất nhiều chuyện. Tuổi trẻ đã đi vào rừng tu luyện mười năm, trong lúc đó không để ý, người cũng bị rận cắn, sau đó hắn dứt khoát cạo sạch lông trên cơ thể, tìm suối nước nóng tắm cả ngày, đốt bỏ quần áo cũ, thay toàn bộ đồ mới.

Nàng nên làm gì bây giờ?

Tuyết Hoa cảm thấy mình không tôn trọng nam thần, trong lòng vô cùng áy náy, kẹp đuôi sợ hãi đứng trước mặt hắn, giống như đệ tử chờ lão sư răn dạy.

“Đợi trời sáng, ta sẽ nhìn lông ngươi xem, nếu có rận, ta sẽ giúp ngươi cạo sạch lông.”

Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, nhưng Vong Trần Cư chắc phải bị hủy rồi. May mắn, các vật phẩm trên quý hân sư đều trong vòng Càn Khôn, bên ngoài chỉ có một vài vật phẩm đơn giản. Quần áo chần đệm, toàn bộ đều phải mua mới.

Cạo lông? Hồ ly không có lông chẳng lẽ nàng phải chạy khỏa thân?

Tuyết Hoa vội vàng “Ngao” lên, chỉ có thể cố gắng phát ra âm thanh “Không”.

“Không cạo? Ngươi lo lắng lông không kịp mọc, ngươi không thể chịu nổi mùa đông?”

Hạ Lăng Vân nói: “Ngươi không cần sợ lạnh, ta sẽ bảo nữ đệ tử trong môn may cho ngươi xiêm y, Vong Trần Cư bốn mùa như mùa xuân, ngươi không cần da lông dày để chống chọi với mùa đông.”

Vong Trần Cư đốt đi có thể xây dựng lại, hắn là trưởng lão, chỉ cần mở miệng sẽ có một đám đệ tử tới hỗ trợ. Hiện tại phiền toái nhất là một đám con rận trên linh sủng và chủ nhân của chúng. Linh sủng sẽ lây sang linh sủng, người sẽ truyền cho người, nếu xử lí không tốt toàn bộ đồng môn đệ tử Thiên Linh Môn sẽ bị lây rận, chỉ là da đầu hơi ngứa, thật sự không ngờ là có rận.

Nghĩ tới đây, mày của hắn nhíu càng sâu rồi. Tu sĩ là người phương ngoại chi nhân, không giống người thế tục “Thân thể da thịt, là của cha mẹ ban cho, không thể thương tổn”, nhưng toàn bộ tu sĩ thì đầu trục đám linh sủng bị trĩu lông, vạn nhất nếu có tu sĩ ở bên ngoài đến thăm dò, sẽ làm ảnh hưởng tới uy danh của Thiên Linh Môn.

Ánh sáng của vầng thái dương đã lên, Hạ Lăng Vân ôm tiểu hồ ly ngồi trong sân Vong Trần Cư, chăm chú tìm tòi bộ lông của tiểu hồ ly.

Trên những sợi lông màu trắng của tiểu hồ ly có những con bọt nhỏ đang bám chặt, còn có những rận trứng, tuy là không phải nhiều, nhưng Hạ Lăng Vân nhìn thấy cũng phải thở dài. Lông của Tuyết Hoa khá dày, bây giờ không thể bắt hết được lũ rận.

Sau khi thả nàng xuống, hắn đi vào phòng nhìn xung quanh, lấy một số đồ vật thu vào vòng tay Càn Khôn, sau đó thu hồi những linh thạch thượng phẩm dùng để bày trận pháp.

Tuyết Hoa rất xấu hổ đi theo sau hắn, sau khi biết trên người có rận, cảm giác ngứa càng tăng, nàng không ngừng dùng sức gãi ngứa.

“Trưởng lão, người muốn làm gì?” Thường Hưng từ phòng bếp đi ra nhìn xung quanh hỗn loạn vội hỏi. Thường Đức đã bế quan, bây giờ chỉ có hắn hầu hạ trưởng lão. Nhìn về ngoài thì Thường Hưng trẻ hơn Thường Đức bảy tám tuổi, tu vi cũng cao hơn Thường Đức một chút.

Nhìn Thường Hưng đoán chừng hắn cũng bị lây rận từ Tuyết Hoa, Hạ Lăng Vân nói: “Các linh sủng ở Thiên Linh Môn đều bị lây rận rồi, những đệ tử nuôi linh sủng cũng có thể bị lây. Ta định thiêu hủy Vong Trần Cư sau đó xây dựng lại, sau khi ăn xong người tự thu thập, sau đó thiêu Vong Trần Cư đi. Bây giờ ta muốn đi tới đại điện nghị sự.”

Nói xong, hắn ôm tiểu hồ ly mặt ủ rũ bay tới đại điện của Thiên Linh Môn.

Con rận? Chẳng lẽ trưởng lão nuôi tiểu hồ ly cũng bị lây rận rồi hả? Tiên Quân đại nhân tôn quý uy nghi thanh lạnh như nguyệt đầy nha...

Thường Hưng lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Bởi vì linh sủng Hồng Linh nói hươu nói vượn chọc giận Hạ trưởng lão, chương môn Hàn Tu bị phạt mang theo linh sủng đi bế quan, sự vụ của Thiên Linh Môn lúc này do ba vị Liên Thành, Khiếu Nguyệt, Vũ Đình quản lý. Những sự vụ ngày thường không phải quá rườm rà, ba vị chân nhân liên thay nhau tọa ở đại sảnh. Hôm nay là phiên của Vũ Đình chân nhân, hắn ngồi ở trên sảnh nghị sự tay cầm quyển sách bên cạnh là ly trà, hưởng thụ buổi sáng nhàn nhã.

Hạ Lăng Vân nhanh như gió đáp xuống bậc thang đại điện, nhìn thấy Vũ Đình chân nhân nói: “Vũ Đình, Phi Vân của người đạo này thế nào?” Người này chính là chủ nhân của tiên hạc. Linh hạc xinh đẹp ưu nhã cùng Vũ Đình chân nhân tiên phong đạo cốt chính là chiêu bài của Thiên Linh Môn.

Vừa nghe thấy câu hỏi của Hạ Lăng Vân, Vũ Đình chân nhân tranh thủ thời gian đứng dậy chào đón, nói: “Sư thúc, người sao lại tới đây. Phi Vân vẫn tốt.”

Hạ Lăng Vân đi vào điện nghị sự, nhìn Vũ Đình còn chưa phát hiện dị thường nói: “Trên người Tuyết Hoa có rận, là lây từ các linh sủng khác đấy. Hai ngày nay người có cảm thấy da đầu bị ngứa?”

Biểu hiện của Vũ Đình chân nhân có vẻ sững sốt, lập tức cảm thấy da đầu bị ngứa. Hắn vội vàng nói: “Hình như... Phi Vân gần đây rất thích con chải lông cho nó.” Chẳng lẽ hắn bị Phi Vân lây bệnh? Á. sư thúc nói như vậy, chắc người cũng bị tiểu hồ ly Tuyết Hoa lây?

“Xem ra Thiên Linh Môn có một chút phiền phức cần phải xử lý. Người lập tức cho người gõ chuông, đem toàn bộ những đệ tử không bế quan triệu tập ở đại điện.” Đám linh sủng nhiều năm sinh sống trên Thiên Linh Môn, ngoài chủ nhân bọn chúng cũng thân cận với các tu sĩ bên ngoài, mà những linh sủng hoặc tu sĩ chưa tìm được linh sủng, cũng lấy những đồ ăn ngon đút cho bọn chúng. Thường xuyên qua lại...

Vũ Đình chân nhân cảm thấy tình thế nghiêm trọng, tranh thủ thời gian cao giọng nói, “Đệ tử bên ngoài, mau đi gõ chuông, triệu tập đệ tử đồng môn, ta và trưởng lão có lời muốn nói.”

Hai đệ tử đứng ngoài Thiên Linh Môn nghe vậy, sắc mặt đại biến. Chỉ có phát sinh chuyện trọng đại, hoặc là tuyên bố quyết định, môn phái mới có thể triệu tập các đệ tử. Bọn hắn không dám chần chừ, một gã đệ tử nhanh chóng chạy tới cầm cái dùi dắt ngang chuông đồng, sau đó không nhanh không chậm mà gõ xuống.

Bởi vì Vũ Đình chân nhân và Hạ trưởng lão không nói có chuyện gì, nhìn vẻ mặt của hai người cũng không phải là đặc biệt nghiêm túc, cho nên tiết tấu gõ chuông của hắn rất đều. Chuông đồng cũng là một pháp khí, tuy không lớn, nhưng tiếng chuông phát ra rất to, liên tục quanh quẩn chu vi hồ Nữ Thần.

Tận cùng bên trong đại điện thờ phụng bức họa Bạch Nhật Phi Thăng của tổ sư gia khai phái Thiên Linh Môn, phía dưới hai bên trái phải là hơn mười chỗ ngồi. Hạ Lăng Vân ngồi ở ghế ngồi thứ nhất bên trái, trên đùi là tiểu hồ ly.

Biết rõ toàn thân nàng lúc này rất ngứa, hắn đặc biệt lấy ra chiếc lược gỗ, từng chút từng chút một chải lông hồ ly cho nàng.

“Oa ô ~” Tuyết Hoa vui vẻ kêu lên, con mắt thoải mái híp lại. Bởi vì lúc chải lông hắn hơi dùng lực, tương đương với việc gãi ngứa cho nàng.

“Sư thúc, Vũ Đình, xảy ra chuyện gì?” Hai vị chân nhân Liên Thành, Khiếu Nguyệt trước sau đuổi tới, bởi vì hai người cùng với Vũ Đình chân nhân cùng nhau cai quản sự vụ của môn.

Vũ Đình chân nhân vuốt nhẹ cằm sau đó rất đơn giản nói ra sự kiện con rận kia, Liên Thành, Khiếu Nguyệt cũng cảm thấy xấu hổ.

Chúng đệ tử Thiên Linh Môn nghe tiếng chuông tập hợp, vội vàng bỏ công việc trong tay lập tức chạy tới điện nghị sự. Mặc dù đa số đệ tử đều có thể dùng ngự kiếm, nhưng một số người nhập môn chưa lâu, vẫn chưa thể ngự kiếm như đồng môn, cho nên sau một nén nhang, những đệ tử chưa bế quan mới tập hợp đầy đủ ở đại điện.

Nhìn một đám đệ tử trong đại điện, Vũ Đình chân nhân người chấp sự hôm nay nghiêm túc nói chuyện con rận và đám linh sủng.

Chúng đệ tử lập tức châu đầu ghé tai, cảm giác việc này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nhưng để nói ra miệng lại vô cùng xấu hổ. Chúng đệ tử gần đây tiếp xúc với linh sủng cảm thấy toàn thân đều ngứa, nhất là da đầu, hận không thể thò tay bắt.

Việc này nên xử lý thế nào? Hạ Lăng Vân nhìn chúng đệ tử xung quanh, nhẹ nhàng nói: “Linh sủng không sạch sẽ, chủ nhân chịu trách nhiệm! Trách phạt sau này hãy nó, bây giờ quan trọng nhất là phải trừ rận. Ngoại trừ tẩy sạch bên ngoài môn phái, chần đệm quần áo phải đốt sạch, cạo sạch người, và bộ lông của linh sủng, các người còn phương án nào khác không?” Hắn cảm thấy cạo lông là việc đơn giản và tốn ít sức nhất.

Trong đầu Tuyết Hoa lập tức tưởng tượng ra hình ảnh khiến người khác phải ôm bụng cười: Linh điều bị trụi lông, toàn bộ linh sủng bị cạo sạch lông, giống như ni cô hòa thượng.

Không thể cười, không thể cười!

Tuyết Hoa cố nén, chỉ là thân thể hồ ly không ngừng run rẩy.

Hạ Lăng Vân nghĩ rằng tiểu hồ ly sợ quá phát run, nhẹ nhàng vuốt ve lỗ tai nàng, trấn an.

“Sư thúc, được phòng có thể lập tức điều chế phấn trừ rận, nước thuốc trừ rận. Tất cả linh sủng và đệ tử trong môn đều có thể dùng.” Thời khắc mấu chốt, Thanh Hoa chân nhân lập tức đề xuất. Nữ đệ tử trong môn thâm thở phào. Mặc kệ các nàng đã sống bao nhiêu năm, dù sao cũng là nữ nhân, yêu cái đẹp đã là thiên tính, không nỡ cạo trọc đầu.

“Sư thúc, con nhớ được trên một quyển sách có ghi lại vài phương thuốc trừ rận rất hiệu quả, con lập tức trở về tìm.” Một đệ tử lập tức cao giọng nói ra.

Tuyết Hoa không muốn trần truồng mà chạy lo lắng nhìn về phía Hạ Lăng Vân. Ở đây hắn giữ địa vị tối cao, ba vị đại trưởng môn đều phải nghe lời hắn đấy.

“Phương thuốc trừ rận...” Hạ Lăng Vân trầm ngâm một chút, nói: “Người và Thanh Hoa lập tức mang theo một số đệ tử nhanh chóng điều chế thuốc.”

Thường Hưng rất thành thật, lúc này hắn đã đốt Vong Trần Cư rồi. Bây giờ trên người đệ tử Thiên Linh Môn có bao nhiêu người bị lây rận, hắn cũng không rõ, lại cũng không thể đệ tử bị lây rận tới giúp hắn xây dựng Vong Trần Cư.

Đạt được sự đồng ý của hắn, đệ tử kia cùng Thanh Hoa chân nhân lập tức mang một số đệ tử tới đan phòng. Vũ Đình chân nhân bắt đầu phân phó đệ tử, tất cả mọi người đình chỉ tu luyện, bắt đầu tiến thành càn

quét đám linh sủng trước khi mọc lông đều thu vào trong không gian linh sủng, sau khi điều chế xong thuốc sẽ cho ra ngoài.

Những tu sĩ cao thượng thanh ngạo trong mắt người thể tục, cũng không tránh khỏi có những phiền não và chật vật như người thường nha!

29. Chương 29: Trừ Rận

Hạ Lăng Vân đốt Vong Trần Cư nơi mình đã cư ngụ mấy trăm năm, tạm thời sẽ ngụ ở phòng khách bên trong đại điện nghị sự Thiên Linh Môn. Ngày hôm sau phát hiện ra rận, hắn đã hỏi thăm tiểu hồ ly đang nhe răng trợn mắt: “Người quyết định sử dụng thuốc trừ rận, hay là chọn cạo lông hồ ly?”

Hiệu suất của dược phòng nhanh chưa từng có, ngày hôm sau đã chế ra mười nồi nước thuốc sền sệt. Thường Hưng đại biểu cho Hạ Lăng Vân lấy ba phần, hai phần là hắn và trưởng lão dùng, còn một phần đầy cả một chậu gỗ là để cho tiểu hồ ly có bộ lông dày ngấm đầy.

Dùng thuốc còn tốt hơn nhiều so với cạo sạch lông, nhưng mà cái mùi này... Các đệ tử đi lĩnh thuốc cau mày, có một số nữ đệ tử thậm chí nghĩ mình không tiếp xúc mấy với đám linh sủng, có lẽ không lây rận, định không cần.

Tuyết Hoa dưới uy hiếp của Hạ Lăng Vân, nhìn cái chậu xanh thẫm tỏa ra mùi thuốc gay mũi khiến người khác phải buồn nôn kia. Mũi người còn có thể chịu được, mũi hồ ly của nàng mới ngửi một chút đã muốn đem toàn bộ thức ăn đem qua nôn sạch.

“Tuyết Hoa...” Hạ Lăng Vân nhíu mày.

Cạo sạch da lông, không thối, mặc y phục? Hay là cần phải chịu mùi dược xông chết cái mũi hồ ly của nàng, bảo toàn một thân da lông hoàn mỹ?

Tuyết Hoa do do dự dự, không cách nào quyết định.

Thấy nàng không quyết định được, Hạ Lăng Vân bắt lấy nàng, trực tiếp nhán vào chậu gỗ, thấy da lông nàng đã ngấm màu xanh sẫm của nước thuốc, sau đó vớt bã thuốc chà sát khắp người nàng, rồi cẩn thận chải da lông, khiến toàn bộ lông của nàng ngập tràn nước thuốc.

“Oa oa___” Giết nhân, à không giết hồ___

Tuyết Hoa kêu thảm thiết, mũi không ngừng hắt xì. Như vậy thật sự là quá tổn thương khứu giác hồ ly của nàng rồi, nàng bị hun sắp té xỉu.

Hạ Lăng Vân chịu đựng mùi thuốc khó ngửi tắm rửa cho nàng mấy lần, sau đó mang tới hai tấm lụa bọc nàng lại, chỉ lộ ra cái mắt và mũi.

Chàng muốn biến ta thành xác ướp?

Hai mắt Tuyết Hoa rưng rưng nhìn hắn, đồng thời liên tục hắt xì.

“Tuyết Hoa, chỉ cần chịu đựng năm canh giờ, người có thể tẩy sạch nước thuốc.” Hạ Lăng Vân ôm nàng vào lòng, sau đó đặt nàng lên giường ngủ.

Làm sao có thể chịu đựng mười tiếng.

“Ngao... ắt xì... ô ô... ắt xì...” Tuyết Hoa thấp giọng ai oán kêu, một cái là một cái hắt xì.

Hạ Lăng Vân quay người ra ngoài, cảm thấy tóc mình quá dài, bôi nước thuốc có chút phiền, lập tức để Thường Hưng cắt tóc tới ngang vai.

Sau khi cắt tóc, hắn cầm nước thuốc về phòng, đóng cửa bôi lên tóc mình.

Ai, đều là nàng hại.

Trải qua cảm giác áy náy lúc ban đầu, lúc này Tuyết Hoa cảm thấy bình thường cố gắng nhích người, nằm lì trên giường thưởng thức nam thần. Sau khi Hạ Lăng Vân làm ướt tóc bắt đầu cởi quần áo, nàng mở to hai mắt nhìn.

Rận thích nhất trồn sâu vào những bộ lông, trên thân người nơi có nhiều lông nhất chính là...

Thân hình thon dài ưu mỹ lộ ra trước mắt...

“Ngao...ngao...ngao...” Tuyết Hoa phát ra tiếng kêu giống tiếng sói tru. Nam thần, trước mặt người ngoài vĩnh viễn lạnh lùng như nguyệt, là Tiên Quân tuyệt mỹ lúc này không mặc gì đứng trước mặt nàng, không có gì khác với những người đàn ông thể tục.

Sau khi Hạ Lăng Vân bôi thuốc nước đổi quần áo lót, sau đó khoác một cái áo mỏng, bọc quần áo bản quảng ra ngoài, rồi đi tới chỗ Tuyết Hoa đang bị bao bọc nói, “Nếu cảm thấy thời gian trôi qua lâu thì hãy luyện công.”

Tu sĩ chỉ cần đi sâu vào trạng thái tu luyện, sẽ không cảm giác về thời gian nữa, đợi lúc chấm dứt tu luyện đã đủ năm canh giờ, thậm chí có thể vài thập niên.

Tuyết Hoa vẫn còn hắt xì nhìn hấn oa ô gọi. Hạ Lăng Vân lập tức hiểu rõ, mỉm cười nói: “Với tình huống này của ngươi xác thực không thể nào ổn định tâm thần mà tu luyện.” Hấn chỉ cảm thấy mùi vị của nước thuốc này hơi khó ngửi, nhưng cái mũi hồ ly của nàng thì không chịu nổi.

Tâm Hạ Lăng Vân như giếng cổ, rất nhanh bình tĩnh lại, chỉ là bên người có một tiểu hồ ly liên tục hắt xì, hấn không thể để nàng cảm thấy hấn không quan tâm nàng, đành phải ngồi xếp bằng trên giường, xuất ra một túi các loại trái cây, cùng ăn với nàng.

Lúc ăn trái cây, hấn thuận tiện nói cho nàng những nơi sản sinh ra các loại trái này, được dùng hiệu quả, được hấn thu vào vòng tay Càn Khôn lúc nào, và tại sao hấn lại tới những nơi đó.

Vì tiểu linh hồ cho hấn cảm giác nàng rất thông minh, cho nên hấn rất nhanh trở thành bà già nói nhiều rồi.

Hạ Lăng Vân tự giễu, phảng phất lại nhớ tới thời kì dạy bảo đám đồ đệ.

Cuộc đời này cho tới bây giờ, hấn thu nhận mười hai đồ đệ, trong đó có bốn đồ đệ qua ba mươi tuổi mới tới cạnh hấn. Còn đám đồ đệ trước khi hiểu chuyện, là hấn đảm đương nhiệm vụ vừa là sư phụ vừa là phụ thân đấy. Bởi vì có kinh nghiệm chiếu cố hài tử, hấn coi nàng như là trẻ nhỏ dạy bảo, còn rất chú ý tới tâm lý trạng thái của nàng.

Thời gian lải nhải chấm dứt là nửa đêm, tiểu hồ ly lúc này đã ngủ rồi, hấn cũng bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tất cả mọi người trong Thiên Linh Môn đều sử dụng nước thuốc trừ rận, sau khi bị dày vò năm canh giờ, tất cả đồng loạt lao ra ngoài tắm rửa.

Hạ Lăng Vân cũng không ngoại lệ. Lúc hấn ôm tiểu hồ ly toàn thân bọc tơ lụa ra khỏi cửa phòng, có rất nhiều người đã tới bên hồ Nữ Thần. Hồ Nữ Thần là hồ không có quy tắc hình dạng, bên hồ có rất nhiều chỗ quanh co khúc khuỷu, hình thành bảy tám khu vực kín đáo.

Bởi vì Thiên Linh Môn ngay cạnh hồ Nữ Thần, người trong môn vô cùng rõ địa hình của hồ, những địa phương tốt đều bị chiếm giữ, người nào chậm chân đành phải mức nước về phòng tắm rửa. Những tu sĩ cao cấp đã quen thuộc địa hình Thiên Trụ Sơn, nhanh chóng dùng Ngự Kiếm phi tới nơi khác tắm rửa.

Hạ Lăng Vân nói với tiểu hồ ly trong ngực: “Ta mang ngươi tới thung lũng Tây Bắc, chỗ đó có suối nước nóng.” Hấn đoán chừng bên kia cũng có người, nhưng sẽ không râm rộ như hồ Nữ Thần.

Tắm suối nước nóng? Được.

Tuyết Hoa vui vẻ “Oa ô” lên hai tiếng.

Ôm tiểu hồ ly bay bay về phía Tây Bắc, lướt qua mười ngọn núi, Hạ Lăng Vân đi tới một sơn cốc có rất nhiều tòa thực vật sinh trưởng. Không khí trong Sơn cốc tràn ngập mùi lưu huỳnh, miệng hang còn có chút hơi nóng.

Tiểu hồ ly nhắm mắt lại cảm ứng, phát giác ra linh khí hỏa đậm đặc nhất trong linh khí thiên địa ở đây.

“Tuyệt Hoa, về sau ngươi có thể tới đây tu luyện hỏa linh lực.” Hạ Lăng Vân nói. Hắn phát hiện nàng có thể chất đặc biệt hấp dẫn linh khí thủy hỏa, cho dù không phải nơi tràn ngập linh khí thủy hỏa cũng có thể hấp thu rất nhiều, cho nên suối nước nóng cũng không phải là mấu chốt quan trọng trong quá trình tu luyện của nàng.

“Ồ.” hắn đột nhiên “Ồ” lên một tiếng, bước nhanh về phía trước, cao giọng nói, “Nữ đệ tử phía trước, dừng bước.” Hắn cảm giác được có hai nữ đệ tử tới suối nước nóng tắm rửa.

Nghe được tiếng kêu của hắn, hai nữ đệ tử đang đi phía trước lập tức quay lại, nhìn thấy Hạ Lăng Vân.

“Đệ tử Tả Phượng Nghi, Liễu Thanh Lăng tham kiến trưởng lão.” Các nàng cung kính ôm quyền thi lễ với Hạ Lăng Vân. Các nàng cũng giống như những người mà Tuyệt Hoa chứng kiến trên đường đi, đầu tóc bọc vải kín, trên người tỏa ra mùi thuốc.

Thiên Linh Môn xem như là môn phái tu tiên nhỏ, nhưng đệ tử cũng có ba đến năm trăm người, Hạ Lăng Vân hơn tám trăm tuổi ngoại trừ các đệ tử, đồ tôn trực hệ thì không thể biết hết được. Hắn không biết hai người này là đệ tử của ai, nhưng xác định không phải đồ tôn của hắn, nhưng mà cái này không ảnh hưởng đến việc hắn sai khiến các nàng làm việc.

“Tả Phượng Nghi, Liễu Thanh Lăng, linh sủng của ta là tiểu hồ ly giống cái, thích hợp tắm rửa cùng với nữ hài tử.” Hạ Lăng Vân nói, “Các ngươi giúp ta tắm rửa sạch sẽ cho nó.”

Hắn thoáng cảm ứng, hai đệ tử này dáng vẻ bề ngoài tầm mười bảy mười tám tuổi, linh căn là hỏa, thổ, được tu vi nhị phẩm linh lực. Bên hồ nữ thần linh khí thủy tràn đầy, linh khí hỏa ít, đệ tử có linh căn hỏa phải thường xuyên bay tới suối nước nóng tu luyện hỏa linh lực.

Nghe xong ủy thác của trưởng lão, Tả Phượng Nghi và Liễu Thanh Lăng vừa mừng vừa sợ, vội vàng nói: “Trưởng lão yên tâm, chúng con sẽ giúp người tắm rửa tiểu linh hồ thật sạch sẽ.” Trưởng lão Tiên Quân đối với các chúng đệ tử mà nói là truyền thuyết, có thể làm việc vì trưởng lão thật sự là vinh hạnh của các nàng.

Xoa nhẹ đầu tiểu hồ ly, Hạ Lăng Vân nói: “Tuyệt Hoa, ngươi thuận tiện thì ghi nhớ hình dáng của những nữ tử nhân loại, điều này trợ giúp lớn đối với quá trình biến hóa trong tương lai của ngươi.” Đây là cơ hội tốt để Tuyệt Hoa có thể nhận biết cơ thể của nữ giới.

“Oa ô.” Tuyệt Hoa hiểu ý kêu lên một tiếng. Thật ra nàng muốn cùng nam thần tắm rửa, nhưng giờ phút này lông của nàng một màu xám xịt, nàng cảm thấy vẫn là thôi không nên.

Hóa ra trưởng lão muốn các nàng tắm rửa cho tiểu linh hồ là còn có ý khác.

Tả Phượng Nghi và Liễu Thanh Lăng hai mặt nhìn nhau, trên mặt có chút xấu hổ.

Đưa tiểu hồ ly tới thác nước, Hạ Lăng Vân chỉ đạo, “Các ngươi phải chăm sóc nó thật tốt.”

“Vâng, xin trưởng lão yên tâm.” Tả Phượng Nghi và Liễu Thanh Lăng trầm miệng một lời nói, một người đưa tay nhận lấy tiểu hồ ly.

Tuyệt Hoa ngẩng nhìn Hạ Lăng Vân, không yên lòng kêu hai tiếng. Hạ Lăng Vân nghe hiểu ý tứ của nàng, nhẹ nhàng an ủi: “Tuyệt Hoa, sau khi tắm rửa xong sẽ gặp lại ở chỗ này, ta sẽ mang ngươi về nhà.”

Trưởng lão đối xử với linh sủng rất ôn nhu nha, thật muốn biến thành linh sủng của người.

Hai nữ tu sĩ trẻ tuổi không nhịn được thâm suy nghĩ ở trong lòng.

Xung quanh ôn tuyền rất nhiều cây cối, Tả Phượng Nghi và Liễu Thanh Lăng cởi vải trùm đầu, cởi quần áo nhảy vào trong nước, sau đó cởi bỏ tơ lụa đang bọc tiểu hồ ly ra.

Tuyệt Hoa được giải phóng lập tức nhảy vào trong ôn tuyền, không ngừng di chuyển trong nước, cố gắng dùng nước loại trừ những con rận trên người.

“Tuyết Hoa người lại đây, người làm như vậy sẽ không rửa sạch được.” Tả Phượng Nghi cười nói, sau đó ôm nàng tới gần, cầm một bánh xà bông thơm xoa khắp toàn thân nàng, sau đó nhẹ nhàng vò vò da lông tiểu hồ ly. Đây là linh sủng yêu thích của trưởng lão, nên nàng bỏ qua bản thân giúp nó tắm rửa trước.

Nước thuốc màu xanh từ trên người Tuyết Hoa chảy xuống, may mắn nước ôn tuyền lưu động, nước bắn chảy xuống dưới, thượng du không ngừng có nước chảy tới bổ sung.

“Làm thế nào bây giờ? Tuyết Hoa là hồ ly lông trắng đúng không? Tắm không sạch?” Sau khi tắm rửa cho tiểu hồ ly thật lâu, Tả Phượng Nghi nhíu mày. Nàng đã tắm hai lần bằng xà bông cho tiểu hồ ly, nhưng lông nó vẫn là màu xanh đậm.

“Màu trắng dễ bị nhuộm, rửa không sạch cho tiểu hồ ly cũng không phải là lỗi của chúng ta, Hạ trưởng lão cũng không trách đâu/” Liễu Thanh Lăng bình tĩnh nói.

Nhân loại tóc màu đen, sau khi rửa sạch nước thuốc vẫn là màu đen, ngoại trừ còn chút mùi thuốc thì cũng không nhìn ra.

Tuyết Hoa cúi nhìn lông mao của mình, vẻ mặt : Lông mao tuyết trắng của nàng toàn bộ biến thành màu xanh đậm.

Thanh Hồ thì Thanh Hồ đi, dù sao màu sắc cũng đều, nhìn cũng không tệ lắm.

Nàng tự an ủi mình.

30. Chương 30: Bị Nam Thần Đuổi Ra Khỏi Cửa

Sau sự kiện con rắn, Thiên Linh Môn tăng cường quản lý vệ sinh, nhất là những bộ lông của linh sủng.

Cách nửa tháng Tuyết Hoa lại được Hạ Lăng Vân cho dùng linh đan, sau đó tu luyện, tẩy linh căn, bài xuất tạp chất trong cơ thể, chưa tới ba tháng, nàng đã cảm thấy thân thể nhẹ như bướm, da lông bóng loáng mềm mại, cả bộ vị khiến nàng canh cánh trong lòng vô cùng xấu hổ kia sau khi được phóng thích mùi hôi cũng mất dần, ngay cả bản thân nàng cũng chỉ ngửi thấy mùi thoang thoảng.

Tương lai nàng sẽ không phải là hồ ly thú rồi.

Nàng vô cùng cao hứng, thậm chí còn khát vọng cơ thể mình sau này cũng sẽ giống nam thần có mùi hương thơm nhàn nhạt.

Ăn thật nhiều linh đan tẩy rửa linh căn cải biến thể chất, Tuyết Hoa cảm thấy kinh mạch được mở rộng, mỗi lần tu luyện nàng cần gấp hai gấp ba lần thời gian mới có thể bão hòa linh lực. Hai ba ngày gần đây, nàng cảm giác linh lực trong đan điền ngày càng hỗn độn, hỏa linh lực càng ngày càng đỏ, thủy linh lực cũng biểu hiện rõ ràng thành màu xanh lá.

Hạ Lăng Vân ngày đêm ở chung với tiểu hồ ly, đối với biến hóa của nàng hiểu rõ như lòng bàn tay.

Vuốt ve bộ lông mềm mại của nàng, hắn nói: “Linh đan giúp người mở rộng kinh mạch, người có thể nạp thêm nhiều linh lực nữa, nhưng mà thân thể của người so với trước kia mập hơn, độ linh hoạt giảm xuống nhiều, cần phải vận động.” Nói đến từ mập, hắn nhéo nhẹ vào bụng nhỏ của nàng. Ăn nhiều vận động ít, nó chuẩn bị thành hồ ly mập rồi.

Ta đây chỉ là sủng vật nuôi trong nhà nên hơi mập một chút thôi. Nam thần, về sau ta ăn ít một chút, cam đoan thân thể sẽ khôi phục lại thon thả.

Tuyết Hoa thẹn thùng, bởi vì bên hồ Nữ Thần ở Thiên Linh Môn không có nguy hiểm, hơn nữa Hạ Lăng Vân thường xuyên bảo người làm đồ ăn ngon cho nàng, cho nên quá trình vận động của nàng kém xa so với lúc ở dãy núi Hằng Cổ.

“Mấy ngày nay tuyết bay đầy trời, người đừng ở trong phòng, đi ra ngoài chạy cho ta, rèn luyện thân thể đồng thời cảm nhận một chút linh khí băng tuyết.”

Hạ Lăng Vân vỗ vỗ vào hông tiểu hồ ly nói: “Lông hồ ly của người cũng mọc dày rồi đấy.” Lông dày như vậy, dù bên ngoài có lạnh hơn nữa nó cũng chịu được.

“Đi ra ngoài đi.” Hắc nói, “Ta định bế quan hai tháng, người tự mình sinh hoạt bên ngoài hai tháng, đừng trở về.”

“Oa ô...” Thói quen sinh hoạt ở nhà khiến Tuyết Hoa khó lòng rời bỏ Vong Trần Cư, càng không muốn tận hai tháng mới được gặp nam thần, lập tức đóng cửa cái đuôi cầu hắc cho phép nàng mỗi ngày trở về.

“Ta nuôi nhốt người ở trong Vong Trần Cư, cho nên người dần dần quên mất bản năng sinh tồn của hồ ly rồi.”

“Oa ô.... A... không, không...” Tuyết Hoa dùng sức cọ cọ lồng ngực hắc, cố gắng bắt chước chữ “Không” của nhân loại, hi vọng hắc có thể thay đổi chủ ý. Nàng sẽ tiến hành huấn luyện sinh tồn nơi dã ngoại, chỉ cầu hắc mỗi ngày cho nàng về nhà ngủ.

“Không được, Tuyết Hoa. Ta hi vọng lúc xuất quan, có thể chứng kiến dáng vẻ khỏe mạnh của người.”

Hạ Lăng Vân nhanh chóng quyết định, vừa dứt lời đã ôm tiểu hồ ly đứng dậy ra khỏi Vong Trần Cư. Bên ngoài Vong Trần Cư trắng xóa, hồ Nữ Thần cũng đóng băng.

Thường Hưng thấy trưởng lão ôm tiểu hồ ly ra ngoài, từ trong phòng bếp nhô đầu ra chào hỏi, “Trưởng lão, người mang Tuyết Hoa ra ngoài mau chóng trở về, con đã làm chân giò chiên cho Tuyết Hoa rồi. Món này nếu để lạnh sẽ bị mỡ, hương vị không ngon.”

“Thường Hưng, từ hôm nay Tuyết Hoa sẽ tu hành bên ngoài, món đó người cho linh sủng khác đi.” Hạ Lăng Vân quay đầu nói.

“Ngao...ngao...” Tuyết Hoa lệ rơi đầy mặt, chân giò của ta, nam thần, để ta ăn hết rồi đi được không?

“Người muốn để Tuyết Hoa ra ngoài sinh tồn? Như vậy cũng tốt, nó là linh hồ tuyết trắng, rất dễ dàng sinh tồn trong tuyết.”

Về mặt Thường Hưng thành thực nói: “Đợi làm xong con sẽ cho Hắc Hùng ăn.” Hắc Hùng có linh căn thuộc tính phong, sẽ nói tiếng người, vì nó có thể chở chủ nhân bay, cho nên nó trở thành khát vọng của các đệ tử chưa có linh sủng ở Thiên Linh Môn.

“Ngaoooooo...ngao....” Tuyết Hoa lập tức mang thù nghiêng răng nghiêng lợi kêu, chân giò của ta, Hắc Hùng đáng chết, nếu người dám ăn tương lai phải đền ta hai cái, không, năm cái chân giò!

“Oa...ô...” Tuyết Hoa không muốn rời đi chân trước bám chặt vào bắp vai Hạ Lăng Vân.

Sau khi Vong Trần Cư bị thiêu hủy, đệ tử Thiên Linh Môn lập tức hợp mưu hợp sức, vì trưởng lão đại nhân thiên kế ra một tòa Vong Trần Cư mới. Kết cấu mới của Vong Trần Cư toàn là gỗ, chỉ có sân nhỏ là vẫn dùng hàng rào bao quanh. Từ bên ngoài nhìn vào Vong Trần Cư, trên tường rào là những thực vật leo màu xanh non, những bông hoa tươi nở rộ, ngoài tường trắng như tuyết, trong tường sắc xuân dạt dào, bên ngoài và bên trong như hai thế giới.

Sau khi thả Tuyết Hoa xuống mặt tuyết thật dày. Hạ Lăng Vân ngồi xổm vuốt ve bộ lông nàng dặn dò: “Tuyết Hoa, người đến Thiên Linh Môn đã ba tháng, đối với chu vi hồ Nữ Thần rất quen thuộc, ta hi vọng khi xuất quan, người cũng quen thuộc góc ngách xung quanh những ngọn núi vậy quanh hồ. Phía đông bắc hồ Nữ Thần có một đỉnh thạch, mùa đông hàng năm đều có quả Tuyết Linh, nếu muốn người có thể tới đó thử vận may.”

Mấy ngày trước hắc đột nhiên cảm thấy mình quá sủng ái Tuyết Hoa rồi, hoàn toàn con nàng như là con gái mà yêu chiều, không đành lòng dùng huấn luyện tàn khốc mà hắc thường dùng cho đồ đệ để huấn luyện nàng, đành phải tạm thời quyết định bế quan, bắt nàng tự lập. Tu sĩ nhân loại cũng nuôi dưỡng linh sủng một thời gian, sau đó nuôi thả một thời gian, để linh sủng sau khi tiếp nhận sự dạy bảo của chủ nhân cũng không quên mất đi dã tính bản năng.

“Oa...ô...” Chân trước cào cào ổng quần Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa ai oán kêu, chàng nói gió là gió nói mưa là mưa, vừa nhắc tới tăng cường vận động đã đuổi ta ra ngoài rồi? Chàng không thể để ta ở lại một đêm để chuẩn bị chút ít tư tưởng?

Trầm tư một lát, Hạ Lăng Vân lấy một cái vòng bạc đeo cổ theo phong cách cổ xưa, điều chỉnh lớn nhỏ rồi đeo vào cổ nàng, “Đây là vòng ta đeo lúc nhỏ, người đeo trước, cái này đại biểu cho việc người là linh thú đã có chủ.” Đợi sau này hẳn sẽ thiết kế cho nàng một vòng cổ pháp khí phòng ngự, sau đó để cho thất đệ đệ Lưu Thanh Bình chế tác.

“Đi thôi.” Hắn nói, bỗng nhiên Tuyết Hoa đột nhiên biến mất, sau đó xuất hiện bên ngoài hàng rào Vong Trần Cư.

“Người hãy giống như lúc ở dãy núi Hằng Cổ, cố gắng sinh tồn.” Hắn nói xong, đóng cửa lại không chút do dự đi vào trong phòng.

“Oa...ô...” Đứng ném ta đi như vậy.

Tuyết Hoa kêu lên lao về phía hàng rào. Bên ngoài hàng rào đột nhiên xuất hiện một linh quang màu xanh lá đậm đặc, đẩy mạnh nàng ra ngoài.

“Oa...ô...” Tuyết Hoa thương tâm kêu gào.

Vong Trần Cư được bố trí pháp trận phòng ngự, do Hạ Lăng Vân khống chế. Trong khoảnh khắc hắn đã khởi trận pháp “Cấm chế”, nên nàng mới bị bắn ra ngoài.

Tuyết Hoa sống với Hạ Lăng Vân ba tháng, biết rõ khi hắn quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi, gọi trong chốc lát đành phải rời đi.

Phụ cận hồ Nữ Thần nàng đều quen thuộc, lúc này phải đi xa hơn, làm quen với thế giới bên ngoài.

Những dãy núi ôm trọn lấy hồ Nữ Thần không phải quá lớn, bộ lông dày của Tuyết Hoa hoàn toàn có thể chống chọi với giá lạnh. Đêm đen như mực, ánh trăng nửa tàn, tinh quang âm đạm, nàng chạy trên nền tuyết trắng xóa, thân ảnh màu trắng dung hòa với màu tuyết.

Nàng là giống hồ ly mà mọi người ở Thiên Linh Môn không thể nhận biết được, rất có thể chảy trong người huyết thống Tuyết Hồ, cho nên so với hồ ly thông thường nàng không sợ mùa đông rét lạnh, bộ lông tuyết trắng chính là cơ sở ngự trang tốt nhất cho nàng, về sau mỗi ngày nàng đều tắm rửa cho nên lông của nàng cũng trở về màu trắng hoàn mỹ.

Mùa đông, cỏ cây khô héo, khắp nơi là động vật đói khát. Trên sườn núi, hai con thỏ xám đang đứng trong tuyết, tìm kiếm rễ cỏ để ăn. Chúng cố gắng bới tuyết, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, hai lỗ tai dài lay động.

Thỏ xám rất cảnh giác, nhưng mà động tác của Tuyết Hoa rất nhẹ nhàng, lại có lông màu trắng ngự trang, từng chút từng chút một tiến gần, sau đó nhanh chóng nhào tới con thỏ thoát nhìn lớn hơn một chút.

Hai con thỏ kinh hoàng chạy thực mạng về hai hướng, Tuyết Hoa cố chấp đuổi theo một con.

Chạy một lúc, mắt thấy con thỏ sắp chui vào động, mặt tuyết lập tức biến đổi tạo thành một bức tường dày trước mặt con thỏ. “Bộp” con thỏ đang chạy đột ngột đập vào tường tuyết, dừng lại một chút rồi ngã sấp xuống. Đợi lúc nó đứng lên lắc lắc đầu muốn tiếp tục chạy trốn, thì một móng vuốt sắc bén đã cắm phập vào da nó, đồng thời một cái miệng hung hăng cắn vào yết hầu nó.

Ngậm chân thỏ còn đang giãy dụa, tiểu hồ ly Tuyết Hoa đắc ý nhìn quanh bốn phía, sau đó chạy tới một gốc cây tùng trăm năm.

Ba tháng gần đây Hạ Lăng Vân liên tục chỉ dạy nàng một số pháp thuật hệ thủy, tuyết và băng cũng là pháp thuật biến dị của hệ thủy, nàng biết được vài cái. Ngay từ đầu nàng không sử dụng tuyết công kích con thỏ là bởi vì Hạ Lăng Vân muốn nàng rèn luyện thể lực.

Sinh tồn dã ngoại, nơi này không phải bên hồ, Tuyết Hoa cũng không mổ bụng thỏ, mà phóng ra lửa chậm rãi nướng thỏ.

Từ lúc nàng xuyên vào thân thể tiểu linh hồ trở thành một tiểu hồ, lại có thể sử dụng pháp thuật hệ hỏa, nàng vẫn dùng lửa nướng chín thức ăn, bây giờ nàng đã có thể thoải mái điều khiển pháp thuật hệ hỏa, còn có thể kéo dài thời gian.

Thật lâu sau, thỏ nướng đã ra lò, Tuyết Hoa kiên nhẫn chờ thịt bớt nóng, sau đó dùng móng vuốt và răng nanh lột bỏ lớp da cháy đen, ăn thịt thơm ngào ngạt bên trong, rồi vứt bỏ nội tạng.

Ăn no, nàng tiếp tục đi về phía trước, ven đường nhìn thấy con mồi bắt đầu truy đuổi, muốn ăn thì phóng ra pháp thuật săn bắn.

Huấn luyện sinh tồn dã ngoại vô cùng buồn chán, nửa đêm, xung quanh yên tĩnh.

Tuyết Hoa nhìn bầu trời đêm tru lên giống như sói.

31. Chương 31: Tiểu Hồ Ly Tiến Giai

Tuyết Hoa tu luyện trong rừng cây dưới trời tuyết, dạo chơi, đợi đến hừng đông thì nghỉ ngơi. Sau đó nằm sấp lên một thân gốc cây nhô lên, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Nếu đã là sinh tồn dã ngoại, nàng vẫn dựa theo thời gian hoạt động nghỉ ngơi như hồ ly bình thường.

Trời đất rộng mênh mông, nàng một thân tuyết trắng ẩn mình trong tuyết, nếu các động vật khác không tiến tới gần thì không thể phát hiện ra sự có mặt của nàng.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, nàng cứ lang thang trong núi tuyết, huấn luyện năng lực sinh tồn nơi dã ngoại, luyện tập pháp thuật biến dị của hệ thủy. Chỉ có không ngừng tu luyện, tu vi linh lực của nàng mới tăng trưởng, nàng mới có thể tiến giai, mới có thể biến hóa trưởng thành.

Một chiếc đĩa băng mảnh dài bắn vào con sói xám đang chạy thực mạng phía trước. Tuyết Hoa không nhin được đặc ý ngựa đầu gào rú. Nàng nhớ rõ lúc đầu thu, chính mình bị con sói lớn đuổi nàng chạy thực mạng, vừa nhìn tới sói, mặc dù biết không phải con sói kia, nhưng vẫn không nhin được truy kích.

Đây là một con sói xám bình thường, thể hình nhỏ nàng không thể đo sức với nó, vì vậy nàng phát ra pháp thuật công kích, một lần đã xuyên thủng thân thể nó.

Chứng kiến con sói kêu gào lăn lộn trên mặt đất, máu tươi không ngừng nhuộm đỏ mặt tuyết, nàng đoán mảnh băng kia đã đâm trúng chỗ yếu của nó.

Săn bắn thành công!

Tuyết Hoa thầm nghĩ trong lòng, không biết thịt sói ăn được không. Đêm nay sau khi tu luyện nàng bắt đầu săn bắt xung quanh, tới tảng sáng mới bắt được con sói này. Dưới tình huống bình thường, hồ ly không thể đánh lại sói, gặp được sói rất có thể trở thành đồ ăn cho chúng, nàng ngoại trừ tâm lý muốn trả thù, cũng bởi vì đói bụng rồi.

“Oa ô, oa ô...” Xa xa truyền tới tiếng kêu của hồ ly, Tuyết Hoa cảnh giác nhìn quanh, nhìn thấy một thân ảnh hồ ly tuyết trắng như ẩn như hiện chạy vội tới phía nàng.

“Oa ô, oa ô.” Nàng đáp lại. Nàng nhận ra tuyết hồ kia rồi, đó là tam phẩm Tuyết Linh linh sủng của đồ tôn Hạ Lăng Vân, linh căn Bằng là giống linh hồ hiếm thấy.

Tuyết Linh chạy tới phụ cận thì dừng lại, nhìn Tuyết Hoa sau đó oa ô gọi. Theo ánh mắt hồ ly, nhìn Tuyết Linh cũng dễ nhìn, còn xinh đẹp hơn hồ ly lông đỏ Hồng Linh, không biết vì sao Hạ Lăng Vân lại cảm thấy nó không xứng với tiểu hồ ly của mình.

Tuyết Hoa chăm chú phân biệt ý tứ tiếng kêu của đối phương, rồi đáp lại.

Tuyết Linh là tam phẩm linh hồ, nhưng về phương diện linh trí kém linh hồ Mị nhi rất nhiều. Tiếng kêu của nó không phải phức tạp, Tuyết Hoa dựa vào bản năng hồ ly rất nhanh lí giải được ý của nó.

Đây là lãnh địa săn bắn của Tuyết Linh, nó hi vọng nàng đi tới khu vực khác.

Cũng không có kế thừa trí nhớ của nguyên chủ hồ ly, Tuyết Hoa căn bản không biết hồ ly hoang dã vốn chỉ là sống một mình, sau khi phát dục sẽ cùng sinh hoạt với hồ ly đực khác. Tiểu hồ ly sau khi lớn lên cũng bị mẹ nó đuổi ra khỏi lãnh địa của mình.

Lúc nàng xuyên tới, tiểu hồ ly đã sinh sống gần dòng suối nhỏ trong dãy núi Hằng Cổ, cho nên nàng mới không nhìn thấy các hồ ly khác. Bây giờ nàng thông qua tiếng kêu của Tuyết Linh đã rõ ràng, hồ ly cần tìm lãnh địa mới cho mình, nếu nàng muốn sinh tồn nơi này, trừ phi đánh bại Tuyết Linh, đuổi Tuyết Linh đi khỏi đây.

Đánh nhau với linh hồ mình quen biết? Hơn nữa vì tranh giành địa bàn?

Muốn biến thành người là mục đích cuối cùng cho nên Tuyết Hoa khinh thường làm vậy, lập tức chạy về phía dốc núi hướng đông bắc. Hồng Linh bẽ quan, Thiên Linh Môn trước mắt có ba con linh hồ, bình thường hồ ly hoang dã không dám tranh đoạt với linh hồ, nàng muốn chiếm địa bàn quá dễ dàng, không thèm tranh giành với nó đâu.

“Oa oo ~” Tuyết Linh hướng về phía bóng lưng Tuyết Hoa kêu to: Người cầm đồ ăn đi. Với tư cách là một linh hồ, săn bắt là việc rất đơn giản, nó cũng không muốn cướp đoạt con mồi của người khác.

“Oa ô.” Tặng cho người.

Tuyết Hoa rất cao ngạo kêu lên, chạy nhanh trên đất tuyết, thân thể nhẹ nhàng gần như là không nhìn thấy dấu chân trên nền tuyết.

Mùa đông đồ ăn thiếu, đó là đối với động vật bình thường, linh thú biết sử dụng pháp thuật lại có thể chết đói vì mùa đông? Trừ phi nó bị lâm vào tuyệt cảnh, chung quanh không có động vật và thực vật!

Vượt qua một sườn núi một ngọn núi, Tuyết Hoa tới rừng cây tùng mà đám linh sủng từng dẫm tới một lần. Tuy rằng ở chỗ này nàng ngửi thấy mùi khai của hồ ly hoang dã dùng để phân chia lãnh địa, nhưng nàng vẫn xâm nhập, tiếp tục bắt thả hoang, sau khi ăn no thì dừng lại tìm một gốc cây khô héo, bò vào ngủ.

Hồ ly ở lãnh địa biết có hồ ly khác xông tới, nhưng không dám xua đuổi.

Bởi vì rừng cây tùng cũng không có sinh vật cường đại uy hiếp được Tuyết Hoa cho nên nàng ngủ một giấc thật ngon, đợi lúc tối lại tiếp tục chạy về phía đông bắc, thăm dò địa phương nàng chưa từng đi, chủ động công kích mãnh thú trước kia nàng không dám công kích, huấn luyện năng lực chiến đấu của bản thân, bức bách bản thân mau chóng trưởng thành.

Mùa đông rét đậm, Tuyết Hoa tu luyện bên ngoài. Đôi khi ở dốc núi, cũng có khi ở dòng suối, hoặc trong rừng, lúc thì ở thung lũng, thân ảnh tuyết trắng nho nhỏ xuyên qua đồng tuyết, thân thể càng ngày càng thon thả, càng ngày càng linh hoạt nhẹ nhàng.

Nàng công kích đối tượng càng ngày càng hung mãnh, một lần là giết chết một con rắn hoang dã tu vi nhị phẩm dài một hai mét. Máu thịt linh thú có linh khí, nàng không thể lãng phí. Trước khi linh khí của măng xà bị tản mất, nàng chịu đựng mùi tanh uống máu măng xà, ăn ba ngày thịt xà nướng. Vì muốn nhanh chóng biến thành người, nàng dốc sức liều mạng đấy!

Bầu trời trong xanh, càng ngày càng ấm áp, trên cây bắt đầu có giọt nước, những cọng cỏ non xanh đã xuất hiện sau khi tuyết tan ra, suối nước bắt đầu biến động, Tuyết Hoa biết rõ mùa xuân sắp về rồi.

Nàng rời khỏi nam thần đã bao lâu?

Gần đây tập trung tu luyện và sinh tồn Tuyết Hoa không nhớ rõ rồi. Hắn nói bẽ quan hai tháng, nàng lúc ấy cũng tính toán qua, lúc xuất quan khoảng trung tuần tháng hai mùa xuân, bây giờ đã tháng hai sao? Nàng trở về sớm liệu hắn có hài lòng? Dù sao tu luyện bên ngoài một thời gian dài như vậy, ở bên ngoài vài ngày nữa nàng vẫn sống tốt.

Tuyết Hoa nghĩ như vậy, không vội vã trở về, mà tiếp tục tu luyện trong khe núi. Bởi vì nàng có thần khí, nên dù tu luyện thể nào, cũng có thể hấp thu đầy đủ hỏa linh khí và thủy linh khí.

Một tháng tròn, trời sáng cũng như đêm tối, nàng vẫn tu luyện, đem thần khí “Chuyển đổi ngưng tụ linh khí thiên địa” đặt dưới thân, sau đó tiếp nhận tinh hoa nhật nguyệt, hấp thu linh khí thiên địa.

Hỏa linh lực, thủy linh lực ở trong kinh mạch nàng tràn ngập, so với trước, kinh mạch lúc này của nàng đang bị căng kín, bị linh lực đè nén tới mức trưởng đau.

Thân thể đã đạt tới cực hạn! Chính là lúc này.

Đã sớm nghe Hạ Lăng Vân giải thích hiện tượng này, Tuyết Hoa không chút hoang mang, thử dụng ý niệm áp chế linh lực. May mắn chính là, tinh thần lực của nàng rất cường đại, trạng thái vận hành linh lực trong cơ thể bắt đầu co rút.

Một vòng tuần hoàn, hai vòng tuần hoàn... Sau chín mươi chín vòng tuần hoàn, thủy hỏa linh lực lập tức dung hợp lại, vì vậy kinh mạch bắt đầu rộng rãi... áp lực cũng không còn, linh lực lại tiếp tục vận hành đều đặn trong kinh mạch.

Dưới ánh trăng, tiểu hồ ly tuyết trắng nhắm mắt trên người được bao bọc bởi hai luồng linh quang đỏ xanh, linh quang sáng ngời, có thể đua nhau với ánh sáng của trăng. Trên mi tâm nàng dần dần hiện ra một phù chú cổ, sau đó phù chú càng lúc càng rõ, rõ tới một mức độ nào đó đột nhiên vỡ vụn, hóa thành tinh quang rồi biến mất.

“Phong ấn thứ nhất được giải trừ.”

Đang tu luyện Tuyết Hoa đột nhiên nghe được giọng nói bất nam bất nữ, giọng nói chính là của nhân viên quản lý n.

Người muốn ta tẩu hỏa nhập ma?

Tuyết Hoa kinh hãi suýt kêu ra tiếng, cũng cảm thấy thân thể khác thường, nhẹ nhõm, yết hầu giống như có cái gì biến mất, kinh mạch lập tức rộng hơn mấy lần, trước đó còn có cảm giác thủy hỏa linh lực chiếm giữ một nửa trong kinh mạch, lúc này thì chỉ cảm thấy một phần mười, đồng thời chỗ đuôi cảm giác ngứa, giống như có cái gì muốn chui ra, nhưng lại không đi ra được.

Chuyện gì đang xảy ra?

Nàng một mặt cố gắng điều khiển linh lực tiếp tục tuần hoàn, một mặt thì hỏi thăm.

“Vẫn chưa tới thời điểm để nói cho người biết.” Nhân viên quản lý thứ n ra vẻ khôi hài nói, “Người không cảm thấy, nếu người biết hết mọi chuyện thì cuộc sống còn có gì là thú vị? Chân tướng được công bố từng chút một, cuộc sống của người mới có ý nghĩa.”

Không cảm thấy!

Tuyết Hoa nói. Đáng tiếc là nàng đợi trong chốc lát, nhân viên quản lý thứ n, thần long thấy đầu không thấy đuôi kia cũng không liên hệ với nàng, nàng đoán chừng hẳn đã rời khỏi.

Bởi vì đã ép linh lực thành trạng thái dịch, cho nên kinh mạch rộng hơn rất nhiều, Tuyết Hoa không ngại vất vả tiếp tục tu luyện. Linh khí thiên địa không ngừng lao về phía nàng, thông qua thần khí tiến vào trong cơ thể nàng, dung hòa với linh lực bên trong. Linh lực trạng thái dịch lại một lần tuần hoàn, dần dần lấp kín, nàng lại lần nữa ép lại, nhiều lần như vậy, cho tới lúc nàng mệt mỏi, mới dừng lại thu công, đem thủy linh lực và hỏa linh lực nhét vào quả cầu trong đan điền.

Linh lực được ép vào quả cầu trong đan điền xoay tròn theo chiều kim đồng hồ, giống như hai con cá nhỏ xoay quanh hạt châu. Tối lúc nàng ép linh lực quả cầu ngừng xoay, quả cầu lập tức ngừng lại.

Một quả cầu thủy tinh trong suốt chỉ to bằng ngón cái, chia ra giống thái cực âm dương, một bên là đỏ rực như lửa, một bên xanh biếc, hai con cá âm dương bao quanh, bên trong màu đỏ có một điểm xanh, bên trong màu xanh có một điểm đỏ.

Quá đẹp.

Bất tri bất giác học “Thái Cực” Tuyết Hoa kinh ngạc cảm ứng trạng thái linh lực của mình.

Thường thức một hồi, nàng theo thói quen kêu lên Ngao ngao, đồng thời thu thần khí vào cơ thể, sau đó đuổi người. Á, chuyện gì xảy ra, cơ bắp toàn thân có chút cứng, giống như đã lâu không rèn luyện.

“Rốt cuộc người cũng bế quan xong.” Một giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu nàng.

Tuyết Hoa lập tức sững sờ vội ngẩng đầu nhìn, đã trông thấy nam thần tuyệt mỹ của nàng đứng trên đỉnh cây tùng phiêu dật, chậm rãi bay xuống, trên người không dính chút tuyết.

“Tuyết Hoa, người sơ suất quá, dưới tình huống không chuẩn bị chu toàn đã tùy tiện bế quan.”

Hạ Lăng Vân cúi người vuốt về cái đầu nhỏ vô cùng bần của Tuyết Hoa nói: “Lần sau nếu người có cảm giác muốn bế quan tu luyện thì phải sớm nói cho ta biết.” Hắn sẽ tìm cho nàng chỗ an toàn, chứ không phải là bên cạnh một gốc cây già.

“Nam thần, người làm sao tìm được ta? Ta không có bế quan.” Tuyết Hoa gặp được nam thần ngày ngày mình mong nhớ, hưng phấn bỏ nhào vào chân hắn thân mật liếm.

Ồ, vân...vân. đợi một lát, ta nói chuyện được?

Động tác của nàng hoàn toàn đình chỉ, miệng hồ ly lại đóng đóng mở mở, một lúc lâu mới nói: “Ta có thể nói chuyện?”

32. Chương 32: Tứ Phẩm Linh Hồ Tuyết Hoa

“Tuyết Hoa, người tiến giai rồi, hơn nữa còn là liên tục tiến giai. Người bây giờ là tứ phẩm linh hồ.”

Hạ Lăng Vân nhìn tiểu hồ ly toàn thân vô cùng bần nói, “Trước kia ta đã nói với người, tu sĩ bế quan không để ý tới năm tháng, lần này người bế quan là hai mươi lăm năm. Tháng hai hai mươi năm năm trước, ta ra ngoài tìm người, phát hiện người tu luyện dưới gốc cây, liền đợi đến lúc người thu công. Không nghĩ người liên tục tu luyện, sau một năm rưỡi đã tiến giai rồi. Sau khi tiến giai người cũng không điều chỉnh tâm tính và thân thể lại tiếp tục tu luyện, dùng hai mươi ba năm đột phá định nghĩa “Đạo” giai của tu sĩ nhân loại, bước vào “Thực” giai, trở thành tứ phẩm linh hồ.”

Hắn không có nói cho tiểu hồ ly biết là, hắn phát hiện ra nàng đang ở trạng thái bế quan, liền đứng ở đây im lặng hộ pháp cho nàng. Bởi vì ngoài trời, gặp nắng mưa gió tuyết, hắn còn có thể giúp nàng dựng lều, che mưa nắng gió cho nàng (hắn không dùng linh lực pháp thuật vì sẽ làm chấn động ảnh hưởng tới quá trình tu luyện của nàng).

Vào đêm nàng tiến giai thành tam phẩm hồ ly, lúc đó hắn đang tĩnh tọa tu luyện cạnh nàng, phát hiện mi tâm nàng đột nhiên bộc phát linh quang màu vàng, linh phù đại biểu cho phong ấn bị tan vỡ, sau đó kinh mạch trong cơ thể nàng đột nhiên khuếch trương rộng gấp mấy lần.

Trên người Tuyết Hoa có phong ấn, hơn nữa phong ấn này lúc trước hắn không phát hiện ra. Ai lại hạ phong ấn vào người nàng, là tu sĩ trước kia nuôi dưỡng nàng sao? Hắn càng lúc càng cảm thấy hiếu kỳ về thân phận của Tuyết Hoa.

Hai mươi lăm năm?

Tuyết Hoa: Há hốc miệng thảo nào tóc của hắn từ lúc còn ngang vai vì phải cắt bỏ để trừ rận, giờ đã dài tới eo, hóa ra thời gian đã trôi qua hai mươi lăm năm.

“Vì sao ta có thể nói chuyện?” Nàng cẩn thận từng li từng tí dò hỏi, hai chữ “Nam thần” cũng không dám gọi nữa.

” “Đạo” và “Thực” đó là hai ranh giới, linh lực “Đạo” vẫn là hình thái khí lưu, “Thực” thì hình thái dịch. Tuyết đại đa số linh cảm linh thú bước vào cảnh giới “Thực” yết hầu chỗ hoành cốt sẽ biến mất, có thể học tập ngôn ngữ nhân loại. Có thể chủ nhân trước kia đã dạy người, người lại sống cùng ta mấy tháng, cho

nên sẽ nói tiếng người, lúc trước bởi vì có hoành cốt không thể nói, bây giờ bỏ đi hoành cốt, tất nhiên là sẽ nói tiếng người.”

Hạ Lăng Vân vui mừng nói: “Người tiến bộ vượt xa sự mong muốn của ta.” Tiểu linh hồ đã vượt qua năng lực của tu sĩ, phá vỡ sự tự tin của tu sĩ nhân loại. Hắn hoài nghi tiểu hồ ly thần kì như vậy, cho nên lúc phải rời đi chủ nhân tiểu hồ ly phải hạ phong ấn, phong bế một phần lực lượng, tránh cho tu sĩ tà phái dụ dỗ nàng kí khế ước linh sủng, bán mạng cho người khác.

Tứ phẩm linh hồ!

Tuyết Hoa mở cờ trong bụng, lay lay vạt áo Hạ Lăng Vân hỏi: “Lúc nào ta có thể biến hóa? Lúc nào có thể bế quan tiếp?”

“Tiểu hồ ly tham lam.” Hạ Lăng Vân mỉm cười xoa bóp tai nàng nói: “Thân thể của ngươi đã không chịu nổi quá trình bế quan hai mươi lăm năm không ăn không uống.” Tiểu hồ ly không phát hiện ra cơ thể nó lúc này gầy như que củi, hai mươi lăm năm trước cái vòng cổ hắn đeo cho nàng rất vừa vặn, bây giờ vòng cổ đã rơi xuống rồi.

“A a a a?” Tuyết Hoa được nhắc nhở, lập tức cảm thấy bụng đói kêu vang, vội kêu lên: “Ta thật đói, ta sẽ đói chết mất.” Từ lúc nàng xuyên vào tiểu hồ ly tới giờ, chưa từng chịu cảm giác đói như vậy, dạ dày cảm giác đói nhưng toàn thân vô lực, muốn động một cái cũng phải sử dụng toàn bộ sức lực bú sữa.

“Khi bế quan tu sĩ nhân loại sẽ dùng linh tuyến và Tích Cốc Đan, mà ngươi lại hoàn toàn không ăn không uống.” Hạ Lăng Vân lấy ra một hồ lô màu nâu, mở nút nói với Tuyết Hoa: “Đây là nước linh tuyến, rất tốt cho lực phủ ngũ tạng, rửa tạp chất trong cơ thể. Ngươi uống trước.” Hắn đưa miệng hồ lô tới sát miệng nàng.

Tuyết Hoa gấp không thể chờ má há miệng ngửa đầu, Hạ Lăng Vân bắt đầu cho nàng uống đồng thời giải thích: “Không dùng Tích Cốc Đan, cho dù ngươi có cuộn cong cơ thể không nhúc nhích, ý vào hô hấp và da lông hấp thu hơi nước tắm bổ bản thân, cũng không thể chống đỡ được sự tiêu hao của cơ thể. Trước mất thân thể ngươi đã đạt cực hạn, nếu không bổ sung đồ ăn, thân thể sẽ bị hỏng mất.”

Linh tuyến mát lạnh tiến vào trong miệng, Tuyết Hoa ừng ực uống vào, cảm giác linh tuyến chảy tới yết hầu và cuống họng khô rát của mình, rồi tiến vào dạ dày trống rỗng. Linh khí trong trẻo mát lạnh dần dần khuếch tán khắp lực phủ ngũ tạng, mà nàng cảm thấy mình giống như một bông hoa héo rũ, được tưới nước kịp thời.

Chờ Tuyết Hoa uống nửa bình linh tuyến, Hạ Lăng Vân lấy ra một quả táo, ngón tay vẽ một cái, đầu ngón tay hóa ra linh lực cắt quả táo thành hai phần lớn nhỏ.

Hắn cầm non nửa quả táo tới trước mặt Tuyết Hoa nói: “Ngươi cần ăn chậm rãi. Hai mươi lăm năm không ăn gì, nếu ăn nhiều dạ dày sẽ bị tổn thương.”

“Ừ, ừ.” Tuyết Hoa gấp không thể chờ được há mồm, chờ hắn đút cho mình.

Quả táo giòn ngọt tiến vào miệng, nàng oa ô cắn một ngụm, rồi nhanh chóng nhai nuốt, sau đó nhìn chăm chăm vào miếng táo trong tay hắn. Ăn được một ít, nàng lại càng cảm thấy đói hơn.

Hạ Lăng Vân không chút do dự thu nửa quả còn lại vào vòng Càn Khôn nói: “Tuyết Hoa ngươi phải học được cách tự động kiềm chế.” Năng lực tự kiềm chế của tu sĩ rất mạnh.

“Oa ô...” Tuyết Hoa bất đắc dĩ thở dài, không tự giác phát ra tiếng kêu hồ ly.

Lấy ra một tấm vải bọc tiểu hồ ly chỉ còn da bọc xương lại, Hạ Lăng Vân ôm nàng bay về phía tây nam. Tuyết Hoa ghé vào lồng ngực hắn nhìn xung quanh, cảnh vật so với lúc trước khi nàng bế quan cũng không thay đổi nhiều lắm, rất nhiều nơi còn tuyết đọng, một vài cọng cỏ non nhú lên khỏi mặt đất. Thời gian hai mươi lăm năm phẳng phất giống như một ngày một đêm, nàng không có chút cảm giác nào.

Trên đường, Hạ Lăng Vân nhìn thấy một con suối nhỏ đã tan băng vội đáp xuống.

Tiểu hồ ly phơi sương gió hai mươi lăm năm, da lông tuyết trắng đã phủ đầy bụi bẩn.

Sau khi đặt nàng xuống suối nước, hấn gỡ vòng đeo cổ của nàng xuống, xắn áo giúp nàng tắm rửa. Toàn thân Tuyết Hoa vô lực, cứ như vậy ghé vào lòng bàn tay hấn, để hấn tùy tiện tắm rửa giúp nàng.

Chứng kiến nước bắn từ trên người chảy xuống, nàng xấu hổ tự hỏi mình có bao nhiêu bụi bẩn, lại nhìn bộ lông hồ ly bị rơi xuống, nàng lập tức hét lên, “Ta bị rụng lông rồi hả? Đừng nha...” Liệu nàng có thể biến thành hồ ly trụ lông không?

“Bởi vì ngươi tĩnh tọa tu luyện linh lực, thân thể tiến vào trạng thái hôn mê, nhưng trong hai mươi lăm năm cũng đủ để ngươi thay đổi bộ lông đấy.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói.

Tiểu hồ ly nhìn có vẻ lớn hơn một chút so với hai mươi lăm năm trước, nhưng chỉ cần chải bộ lông sẽ bị rụng, chỉ cần rụng hết sẽ lộ ra hình thể của nàng.

Xoa xà bông nhẹ nhàng tắm cho nàng, Hạ Lăng Vân giúp nàng sấy khô rồi nói: “Ngươi rất gầy, phải mau chóng khôi phục hình dáng mới được.” Hấn cảm nhận được nàng bây giờ toàn thân chỉ có xương cốt thôi.

“Ừ, ta biết rõ.” Tuyết Hoa vội vàng nói. Nàng quay đầu nhìn đuôi mình cũng biết rõ giờ mình khó coi bao nhiêu, cái lông xù xinh đẹp lúc này chỉ còn vài sợi lưa thưa, lộ ra da thịt hồng hồng.

Sau khi rửa sạch hấn ôm nàng vào ngực, bay thẳng tới Vong Trần Cư.

Sân nhỏ của Vong Trần Cư vĩnh viễn là mùa xuân, Thường Hưng Thường Đức đang luyện kiếm kỹ trong sân. Thấy Hạ Lăng Vân ôm tiểu hồ ly về lập tức thu kiếm nghênh đón, vui sướng nói: “Tham kiến trưởng lão. Trưởng lão, Tuyết Hoa đã bé quan xong?”

Tất cả mọi người trong Thiên Linh Môn đều biết rõ tiểu linh hồ Tuyết Hoa đột nhiên tùy ý bé quan ở khe núi cách đây hơn ba mươi dặm, hai mươi lăm năm qua Hạ trưởng lão gần như là ở đó, cho dù đi ra ngoài cũng phái người hỗ trợ hộ pháp. Bây giờ người đã mang tiểu hồ ly về, điều này nói rõ tiểu linh hồ đã bé quan xong.

“Ừ, Tuyết Hoa xuất quan.” Hạ Lăng Vân nói, “Thường Đức, ngươi bắt một con cá chuối, Thường Hưng, ngươi chuẩn bị nấu cháo cá loãng, nó vừa xuất quan, không thể ăn cả miếng thịt.” Dạ dày Tuyết Hoa trống rỗng, cần phải chậm rãi bồi dưỡng. Bên trong “Thần nông thảo mộc kinh” có ghi lại thịt cá chuối là thượng phẩm dưỡng huyết bổ hư, kiện tỳ lợi thủy, thịt trắng ngon, thích hợp với cơ thể Tuyết Hoa.

Hấn lập tức lấy ra một củ nhân sâm dặn dò: “Cắt hai lượng bỏ vào nấu.” Nhân sâm bổ khí, bổ tì ích phổi, an thần.

Thường Hưng lập tức nói, “Vâng, trưởng lão.” Nói xong hấn tiến tới tiếp nhận nhân sâm.

Tuyết Hoa nhìn hấn quan tâm mình như vậy ngọt ngào nói: “Người đối với ta thật tốt, ta thích người nhất.” Hấn cứ thanh cao thoát tục như vậy, thân phận tôn quý, tất cả nữ nhân trên đời này không cách nào không si mê hấn.

“Nó có thể nói chuyện?” Vừa mới định đi ra hồ Nữ Thần Thường Đức quay người lại, kinh ngạc nhìn về phía Tuyết Hoa gầy trơ xương đang nằm trong ngực Hạ Lăng Vân. Tinh linh yêu quái chỉ có thể tiến vào “Thực” giai mới nói chuyện được.

“Tuyết Hoa liên tục tiến giai.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, nhưng khóe miệng khẽ nhếch chứng tỏ giờ phút này hấn cảm thấy rất kiêu ngạo. Mặc kệ chủ nhân của nàng là ai, bây giờ Tuyết Hoa không muốn rời xa hấn, chủ nhân Tuyết Hoa đã bỏ nàng thật lâu, nhất định là do hết tuổi thọ, cho nên bây giờ hấn là chủ nhân duy nhất của nàng.

“Tứ phẩm linh hồ.” Thường Đức cảm khái nói. “Chúng ta không bằng nó.” Hấn và Thường Đức hầu hạ bên cạnh trưởng lão, thường xuyên được người chỉ bảo, bây giờ cũng chỉ được tu vi nhị phẩm. Tuyết Hoa không hổ là linh sủng của trưởng lão, thật may mắn.

“Thường Đức, Thường Hưng, đừng tự ti, Tuyết Hoa là tinh linh cực hiếm ở giữa thiên địa, có lẽ là độc nhất vô nhị, ta cũng cảm thấy thua kém nó, các ngươi đừng so sánh.”

Hạ Lăng Vân an ủi bọn hấn. Tư chất tu luyện của Thường Hưng, Thường Đức rất bình thường, có thể tu luyện tới mức này là rất giỏi rồi. Nếu như ở môn phái khác bọn hấn như vậy chỉ có thể được coi là đệ tử

ngoại môn, không thể bước vào cánh cửa “Đạo” giai, kết cục tốt nhất là xuống núi lấy vợ sinh con, thọ hơn trăm tuổi con đàn cháu đống.

“Người nói đúng trưởng lão. Mỗi người có một kì ngộ khác nhau, chúng ta không thể quá tham lam.” Thường Đức lập tức nói, quay người đi tới hồ Nữ Thần, nhảy vào trong hồ tìm kiếm cá chuối mà trưởng lão nói.

Thường Hưng ôm quyền, đi vào phòng bếp của Vong Trần Cư, bắt đầu chuẩn bị nấu cháo loãng cho tiểu hồ ly.

Rất cục cũng được trở về rồi.

Tuyết Hoa được Hạ Lăng Vân ôm đánh giá xung quanh Vong Trần Cư, nàng không cảm giác mình đã bế quan hai mươi lăm năm mà chỉ giống như mới rời khỏi đây hai ba tháng, từng cọng cây ngọn cỏ nơi này so với lúc trước nàng rời đi cũng không thay đổi nhiều, khiến nàng có cảm giác thân thuộc như nhà của mình.

Từ trên không trung lấy ra một mảnh gấm màu xanh đặt vào một cái ổ trên bàn, Hạ Lăng Vân nói: “Đây là ổ hồ ly ta tự bện giúp ngươi, ngươi ngủ một giấc, sau khi nấu cháo xong, ta sẽ gọi ngươi dậy ăn.” Với tình trạng này của nàng cần phải điều dưỡng một thời gian, ít nhất hai mươi ngày sau hẳn mới có thể để nàng ra ngoài.

Hiện tại toàn thân Tuyết Hoa hoàn toàn vô lực, mặc hẳn đặt nàng vào ổ hồ ly. Trong ổ hồ ly tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt của cây cỏ, cả tấm vải lụa lót cũng mềm mại rộng rãi, nàng cuộn cong cơ thể, cảm giác thật thoải mái.

“Người phải gọi ta nha.” Nàng ngẩng mặt lên nói.

“Ừ.” Hạ Lăng Vân mỉm cười gật đầu, “Đúng rồi, Tuyết Hoa, về sau ngươi gọi ta là sư phụ.” Tuyết Hoa có thể mở miệng nói chuyện, bọn họ cũng không còn chướng ngại trao đổi, hẳn quyết định để nàng gọi mình là sư phụ.

Tuyết Hoa chần chờ một chút, nói: “Tiên Quân.”

“Ừm?” Hạ Lăng Vân ừ một tiếng, đuôi lông mày khẽ nhướng, biểu hiện sự nghi hoặc.

“Bây giờ ta muốn gọi ngươi là Tiên Quân.” Tuyết Hoa cúi đầu thẹn thùng nói, nhanh chóng đem đầu vùi vào cái đuôi mình. Nàng muốn gọi chàng là nam thần, hoặc là tên, nhưng bây giờ không thể, nàng cũng không dám.

Hạ Lăng Vân nghĩ nghĩ nói: “Tùy ngươi.”

Hồ ly ngốc, nàng không biết nếu nàng gọi hẳn là sư phụ, địa vị của nàng sẽ hoàn toàn khác với linh sủng thông thường sao? Nàng không biết hai tiếng sư phụ đó, nàng sẽ giống như Lục Mẫu Đơn tiên tử được tất cả văn bối Thiên Linh Môn tôn kính, chỉ cần ở Thiên Linh Môn, cho dù tương lai hẳn hết thọ trời hoặc phi thăng, nàng vẫn sẽ được sự bảo hộ của Thiên Linh Môn.

Ha ha, hồ ly ngốc, bây giờ nàng còn chưa biết đạo lí đối nhân xử thế, không thể nghĩ xa được như vậy.

33. Chương 33: Hồ Ly Giống Được Tới Cầu Thân

Vài ngày sau khi tin tức Tuyết Hoa xuất quan truyền đi, mọi người biết được Tuyết Hoa bế quan hai mươi lăm năm còn liên tục tiến giai, cho dù tu sĩ sống tới một百岁 cũng phải trộn mắt há mồm. Sau khi khiếp sợ mọi người đồng loạt nói, không hổ là linh sủng mà trưởng lão ngàn chọn vạn tuyển, tới bảy tám trăm năm mới tìm được, quả nhiên là không giống linh sủng thông thường.

Bên ngoài Vong Trần Cư, một con hồ ly lông đỏ hồi hộp đứng trước hàng rào quần cây thường xuân. Nó muốn đi vào, nhưng không dám chủ động quấy rầy trưởng lão đại nhân vô cùng nghiêm khắc.

Thường Đức ra ngoài rót nước trông thấy, vội kêu: “Hong Linh, người tới tìm trưởng lão sao? Có phải chương môn có việc cần bàn với trưởng lão? Mau vào, Vong Trần Cư có bày pháp trận nên không có cửa.”

Linh hồ Hong Linh là linh sủng của chương môn Hàn Tu, hai mươi lăm năm trước vì nói năng lỗ mãng, chủ tớ bị phạt bế quan ba năm. Sau khi xuất quan, Hàn Tu đã tăng cường quản giáo Hong Linh, qua hai mươi lăm năm, bây giờ Hong Linh cũng có thể coi là một hồ ly văn nhã rồi.

“Thường Đức, ta muốn gặp mặt Tuyết Hoa, người có thể hỏi trưởng lão giúp ta được không?” Hong Linh nho nhã lễ độ hỏi thăm, gật đầu chào hỏi Thường Đức.

“Người muốn gặp Tuyết Hoa?” Thường Đức sững sờ, lập tức bình tĩnh, nói, “Được, ta sẽ đi vào hỏi giúp người.” Bây giờ là tháng hai mùa xuân, hồ ly đã phát dục rồi. Hong Linh đến đây là để lấy lòng, muốn tìm Tuyết Hoa làm phối ngẫu. Chỉ là hình thể bây giờ của Tuyết Hoa... Chỉ sợ là con chưa phát dục.

Thư phòng, Hạ Lăng Vân đang viết bùa chú, bên trái là tiểu hồ ly đang nhìn chăm chú. Trên người mặc xiêm y màu đỏ, bốn chân cũng được bao bọc, chỉ lộ cái đầu và đuôi ra bên ngoài.

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa do bế quan thời gian dài, dinh dưỡng không đầy đủ, khiến lông bị bong ra. Trong khoảng thời gian ngắn lông không thể mọc được nhiều, mặc dù bốn mùa ở Vong Trần Cư đều giống như mùa xuân, nhưng bên ngoài lại là đầu mùa xuân vẫn còn hơi rét, cho nên Hạ Lăng Vân tìm mấy nữ đệ tử, ra lệnh cho các nàng may quần áo cho tiểu hồ ly. Các nữ đệ tử vô cùng hăng hái, một lần may cho nàng tới bảy tám bộ, đủ để nàng mặc cho tới khi bộ lông dài ra.

“Ba chữ Hỏa () đọc là “Diễm” nghĩa là lửa. Đây là pháp trận hệ hỏa cao cấp, dùng phù chú phải dùng văn tự phù chú.” Hạ Lăng Vân dạy bảo nàng. Bây giờ Tuyết Hoa có thể nói chuyện, hẳn phải dạy tri thức cho nàng.

“Diễm, là ba chữ hỏa.” Tuyết Hoa nghiêm túc nói ra.

Thật ra chữ này nàng nhìn rất quen mắt, nhưng lại không chú ý phát âm. Hỏa có thể dùng chữ “Diễm” vậy ba chữ Thủy đọc là “Miểu” có nghĩa là lũ lụt, ” nghĩa là gió lớn? “Nghieu” nghĩa là đất? “Hâm” nghĩa là thuộc tính kim? “Miểu, ”, “Nghieu”, “Hâm” đọc... á... những chữ này đều là chữ lạ, nàng không biết phải đọc thế nào.

Tinh có nghĩa là gì? Ba chữ nhật? Pháp thuật cấm chú? Ngược lại “Sâm” là pháp thuật hệ mộc có thể dùng bố trí những phạm vi lớn cho pháp trận, ” sẽ không phải là ba chữ đại biểu cho hệ kim chứ...

Tư duy của tiểu hồ ly mau chóng phát tán, Hạ Lăng Vân nhìn đôi mắt ngây ngốc của nàng nghĩ rằng nàng không thể hiểu, nên càng kiên nhẫn chỉ dạy.

“Trưởng lão, linh sủng Hong Linh của chương môn đang ở bên ngoài cầu kiến.” Thường Đức tiến tới bẩm báo, “Nó muốn gặp Tuyết Hoa.”

Hạ Lăng Vân đã sớm biết Tuyết Hoa ở bên ngoài, cũng hiểu dụng ý của nó, hẳn không ngẩng đầu mà nói lời từ chối: “Không gặp.” Tuy rằng Linh Hồ bây giờ đã được giáo dưỡng rất khá, nhưng hẳn vẫn cho rằng nó không xứng với tiểu hồ ly Tuyết Hoa thông minh đáng yêu xinh xắn lạnh lợi.

“Trưởng lão, Tuyết Hoa sớm muộn cũng phải lớn lên đấy.” Thường Đức cẩn thận khuyên nhủ, “Nước phù sa không nên chảy ruộng ngoài.”

Hắn vừa nhắc nhở, Hạ Lăng Vân đặt bút xuống, trầm tư.

“Thường Đức, xảy ra chuyện gì?” Tuyết Hoa kinh ngạc hỏi thăm. Hong Linh không phải là bị nàng cào cho một nhát, sau đó cùng chủ nhân bị phạt bế quan ư? Sao nó muốn gặp nàng?

”Tuyết Hoa, bản năng động vật của linh sủng rất mạnh, không thanh tâm quả dục giống như tu sĩ nhân loại, trừ phi bế quan tĩnh tọa tu luyện linh lực, hàng năm sẽ tới thời kì động dục.

Thường Đức nhìn Hạ Lăng Vân đánh bạo nói, “Chủ nhân linh sủng không áp chế được bản năng của linh sủng, thậm chí vì đạt được khả năng có linh thú con, còn chủ động hỗ trợ linh sủng tìm đối tượng giao phối.”

Động dục, giao... giao phối?

Tuyết Hoa lập tức cảm thấy cả người đều không thoải mái.

“Linh sủng đồng môn giao phối, hoặc cùng linh sủng hoang dã giao phối, nếu có thú con sinh ra, chỉ cần có linh căn đều được nuôi dưỡng ở môn phái. Nếu như không cùng môn phái sau khi sinh thú con có linh căn, hai môn phái sẽ phải phân thú con ra nuôi.”

Thường Đức nhiệt tình giới thiệu: “Hong Linh là ngũ phẩm linh hồ, là kim phượng vương triều rất khó gặp, hần và người đều thuộc Thiên Linh Môn, nếu có thể sinh hạ tiểu linh hồ, Thiên Linh Môn không cần phải phân chia với các môn phái khác.”

Tu sĩ nhân loại kị khế ước với linh sủng cần dựa vào cơ duyên, ước chừng chỉ có một phần tư tu sĩ có thể kị kết khế ước linh sủng. Tu sĩ nhân loại bắt đầu tìm kiếm linh sủng là khi bản thân bước vào “Đạo” giai, bọn họ có thể thu phục linh sủng đồng thời linh lực cũng tăng lên.

Những linh thú hoang dã cũng không phải không có những con có linh lực cao, nhưng ý thức tự chủ rất mãnh liệt, không dễ dàng bị tu sĩ loài người thuần dưỡng, cho nên môn phái tu tiên ngoại trừ những linh sủng cấp cao do tổ tiên lưu lại, hầu hết là linh sủng cấp thấp.

Thường Đức còn muốn nói hộ Hong Linh, Tuyết Hoa đã hét âm lên, “Đuổi nó ra ngoài!” Nàng là người, tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối... sẽ không... giao phối với hồ ly giống đực!

“Tuyết Hoa, bây giờ Hong Linh khiêm tốn trầm ổn, cũng được coi như là hồ ly tốt trong đám hồ ly giống đực, người thật sự không muốn gặp?” Thường Đức lập tức ngậy ngấn cả người. Tuyết Hoa thông minh như thế, hần không hi vọng nàng giao phối với hồ ly giống đực khác phái, sau khi sinh hạ tiểu linh hồ sẽ bị người khác ôm đi.

“Không muốn, không gặp!” Tuyết Hoa lớn tiếng nói, vừa nói cái đầu nhỏ còn liên tục lắc.

“Thường Đức, Tuyết Hoa không thích Hong Linh, người nên hết hi vọng đi.”

Hạ Lăng Vân nhìn thấy dáng vẻ kịch liệt phản đối của Tuyết Hoa nói, “Tu vi của Hong Linh vẫn còn thấp, hơn nữa ấn tượng ban đầu của Tuyết Hoa đối với nó rất kém, người đừng tác hợp nữa. Ta chợt nhớ, đảo chủ Hỏa Vân đảo có nuôi một ngũ phẩm thanh hồ, còn cùng hai hồ ly cái sinh ra ba con tiểu linh hồ. Đợi Tuyết Hoa phát tình, ta sẽ mang nàng tới đảo Hỏa Vân giao phối.” Đảo chủ Hỏa Vân đảo, Đạo Nguyên Tiên Quân là lão bằng hữu của hần, tiểu linh hồ giao phối? Chuyện dễ dàng thương lượng.

Giao phối, giao phối, giao phối, giao phối...

Tuyết Hoa xấu hổ không chịu nổi, tức giận vươn móng vuốt cào cào nghiền mực, lạnh lùng nói, “Ta không thêm giao phối.” Nàng là người, nàng không phải súc sinh!

Mực nước lập tức bị hất lên vấy bẩn trên nền giấy tuyên thành, làm nhòe nét chữ của Hạ Lăng Vân.

Tiểu hồ ly đang tức giận!

Thường Đức âm thầm tắc lưỡi, khó trách lúc vừa tới Thiên Linh Môn, nó đã cào cho Hong Linh một phát.

Hạ Lăng Vân sủng nịch lắc đầu nói: “Được rồi, tùy người.”

Chẳng lẽ Tuyết Hoa lại xấu hổ giống như nữ tử nhân loại? Bằng không sao nàng lại phản ứng kịch liệt đối với vấn đề giao phối?

Đợi đến thời kì phát tình, tự khắc nàng sẽ cần hồ ly giống đực. Tư chất của ngũ phẩm thanh hồ hơn bốn trăm tuổi so với ngũ phẩm hồng linh sáu trăm tuổi tốt hơn nhiều, hần quyết định chọn thanh hồ.

Nhìn vẻ mặt của hần, Tuyết Hoa không biết phải làm sao. Nàng có nỗi khổ không nói nên lời, liền nhảy xuống cái bàn chạy ra khỏi phòng, tới gần hàng rào của Vong Trần Cư hướng về phía hồ ly lông đỏ gào hét: “Không cho phép người tới Vong Trần Cư!” Dù sao nàng cũng phải tìm người, vật để phát tiết một chút.

Thấy nàng mở miệng nói chuyện, thanh âm giống như lời nhân loại tán dương: “Hoàng oanh xuất cốc, chuông bạc dễ nghe”, Hong Linh lập tức vui vẻ nói: “Người thật là lợi hại, nhanh như vậy đã tu luyện tới ‘Thực’ giai rồi. Tuyết Hoa, ta thích người, tương lai chúng ta có thể...” Vừa nói chuyện nó vừa muốn bước vào cửa hàng rào.

“Cút ra ngoài!” Tuyết Hoa giận dữ hét, hà miệng, phóng ra những viên cầu lửa phóng về phía Hồng Linh. Nàng luôn nhận định lực công kích của hệ hỏa vượt xa hệ Thủy, nên chủ động công kích.

Ngũ phẩm linh hồ linh căn phong không phòng bị tiểu hồ ly đột nhiên công kích mình, nhưng cũng vội vùng đuôi lên tạo ra gió lớn, nhưng cũng vẫn để lọt hai ba quả cầu lửa rơi xuống lông mình. Da lông gặp lửa lập tức bốc cháy, nó kêu thảm thiết lẫn mình trên mặt đất hi vọng dập được lửa trên người.

“Rầm, rầm.” Một lượng nước lớn từ trên trời đột nhiên xuất hiện, dập tan đám lửa trên người Hồng Linh. Nước khiến lửa trên người nó được dập tắt đồng thời cũng khiến nó ướt sũng.

“Tuyết Hoa, ngươi không phải linh thú hoang dã, ngươi phải tuân theo phép tắc linh sủng của tu sĩ nhân loại, không thể tổn thương các sinh vật linh tính khác.”

Hạ Lăng Vân nghiêm túc nói, phân phó Thường Đức, “Ngươi ôm Hồng Linh vào, trị thương cho nó.” Hồng Linh và Tuyết Hoa trời sinh xung đột? Đây là lần thứ hai Hồng Linh bị Tuyết Hoa đánh rồi.

Thường Đức bước nhanh tới kiểm tra thân thể cho Hồng Linh, sau đó thở dài một hơi, bẩm báo: “Trưởng lão, Hồng Linh không bị thương. Hồng Linh, da lông trên người người bị cháy hai chỗ, không xinh đẹp rồi.” Không bằng cắt hết lông, mặc quần áo giống Tuyết Hoa cho xong.

“Ngao ngao, bộ lông xinh đẹp của ta.” Hồng Linh đứng dậy rũ rũ nước trên người, nhìn Tuyết Hoa kêu lên: “Tiểu hồ ly, ta với ngươi có thù oán gì, sao hai lần liền làm tổn thương tới diện mạo của ta.”

Sắp tới mùa giao phối, đáng vẻ nó như vậy làm sao theo đuổi hồ ly giống cái? Tuyết Hoa nhỏ như vậy, cũng không biết lúc nào động tình, năm nay đoán chừng cũng chỉ có linh hồ Mị nhi, mà Thiên Linh Môn còn có một hồ ly giống đực Tuyết Linh, nó cần phải tranh đoạt quyền giao phối với Tuyết Linh đó nha. Không có bộ lông xinh đẹp, không có tư thế anh tuấn oai hùng, Mị nhi chắc gì nhìn đến nó. Nếu Mị nhi biết nó chạy tới đây theo đuổi Tuyết Hoa trước, nói không chừng sẽ triệt để từ chối nó.

Ai ai ai, tính sai, tính sai.

Hồng Linh nhìn tiểu hồ ly mặc trang phục màu đỏ xinh xắn, ánh mắt tràn ngập ai oán. Hạ Lăng Vân đành phải nói, “Hồng Linh, ngươi đi đan phòng tìm Thanh Hoa, nói rằng ta cho ngươi hai viên đan dược Liệt Phong Đan cao cấp, và hai viên Tẩy Tủy Đan cao cấp.”

Cái này xem như là đền bù tổn thất cho nó. Nó nho nhả lễ độ tới nhà cầu kiến, cái gì cũng không sai phạm, Tuyết Hoa chủ động tổn thương nó, là Tuyết Hoa không đúng, cũng là do hắn không dạy dỗ nàng tốt.

Hai viên Liệt Phong Đan cao cấp, hai viên Tẩy Tủy Đan cao cấp? Linh đan cao cấp cần trăm loại dược liệu linh tính nhưng lại rất khó luyện thành, cho dù là linh sủng chủng môn cũng không thể thường xuyên ăn linh đan cao cấp.

Hồng Linh nghe vậy bất chấp hiềm khích lúc trước, cao hứng nói: “Trưởng lão người nói vậy, ta sẽ đi tìm Thanh Hoa chân nhân.” Đợi lúc nó mạnh hơn nữa, tiểu hồ ly đáng yêu sẽ vừa ý nó đấy.

34. Chương 34: Hồ Ly Tinh Quyền Rũ

Đuổi Hồng Linh đi, Hạ Lăng Vân ngồi xổm xuống chọc chọc cái đầu nhỏ của Tuyết Hoa, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta vẫn nghĩ ngươi dịu dàng ngoan ngoãn, không ngờ đã tính của ngươi vẫn còn nhiều, vô cùng hung bạo. Xem ra về sau ta cần phải tăng cường quản thúc ngươi.” Bởi vì Tuyết Hoa học tập tri thức rất nghiêm túc, hắn định tặng nàng một lễ vật, nhưng mà lúc này thì thôi.

Tuyết Hoa ai oán nhìn hắn, nói: “Ta chán ghét các người tự ý quyết định... đối tượng...cái kia... cho ta.”

“Đối tượng giao phối?” Hạ Lăng Vân kinh ngạc nói, “Vừa rồi ta không ép buộc ngươi nhận đối tượng giao phối, ta chỉ giúp ngươi chọn người dự bị, nếu ngươi cảm thấy chướng mắt, ta cũng không cho phép những hồ ly kia sử dụng...sức mạnh đối với ngươi.” Linh thú hoang dã sẽ xuất hiện tình trạng cưỡng ép giao phối,

nhưng ở tầm linh sủng thì điều đó là không thể. Linh sủng, nhất là những linh sủng có dáng vẻ đáng yêu sẽ được chủ nhân coi như là con cái, nếu bị bắt nạt chủ nhân nhất định sẽ ra mặt.

Hắn thương tiếc vuốt ve cái đầu nhỏ của Tuyết Hoa, giải thích: “Người còn nhỏ, chờ sau khi người trưởng thành phát tình, người sẽ không tự chủ được mà tìm hồ ly được. Chẳng lẽ khi đó người sẽ tìm hồ ly giống được hoang dã? Ta nghĩ rằng người có trí tuệ, sẽ không thể nào tha thứ cho việc người theo bản năng mà giao phối với hồ ly hoang dã.” Cái này giống như là thiếu nữ nhân loại bị trúng xuân dược ném ở nơi hoang dã, chung quanh chỉ có hổ được.

“Ta còn nhỏ vấn đề này không cần người quan tâm.” Tuyết Hoa nổi giận nói, gương mặt hồ ly lúc này cũng ửng đỏ lườm hắn. Nàng nhất định sẽ biến hóa trước khi thân thể hồ ly trưởng thành, sau đó... ít nhất cũng sẽ để ý một nam nhân!

“Ha ha.” Hạ Lăng Vân cười khê, nói “Ta đã biết.” Nói xong, hắn không nhịn được thò tay xoa xoa cái tai nhọn của nàng.

Tu vi linh lực của Tuyết Hoa tăng trưởng trên diện rộng, linh trí cũng tăng trưởng như vậy, nó bây giờ đã biết được xấu hổ.

Cảm giác này thật kì diệu, hắn giống như là đang cùng con gái mười hai mười ba tuổi thảo luận vấn đề con rể tương lai, con gái then quá hóa giận, đỏ mặt làm dậm chân làm nũng với phụ thân.

Tuyết Hoa là sủng vật của hắn, hắn yêu thương nàng như con gái, nhất định sẽ vì nàng mà lựa chọn một hồ ly được xứng đôi với nàng. Về phần những hồ ly giống được bình thường để ý tiểu hồ ly của hắn, trước mắt không ở trong phạm vi cân nhắc của hắn.

“Chúng ta đi vào tiếp tục học phù chú.” Hắn nói xong, ôm lấy nàng đi vào phòng, linh trí của tứ phẩm tiểu linh hồ so với nhị phẩm linh hồ cao hơn rất nhiều, hắn không chỉ gia tăng khóa học cho nàng, còn phải dạy nàng lễ nghi.

Lỗ tai bị hắn xoa nắn khê run rẩy, mặt Tuyết Hoa càng đỏ hơn. Ghé vào lồng ngực hắn, nàng chạm vào cảm hắn, trong lòng nhộn nhạo. Nam thần, mặc kệ nàng nhìn nam thần ở góc độ nào, chàng cũng đều hoàn mỹ.

Mùa xuân tháng ba, linh hồ Mị nhi, linh hồ Hồng Linh, linh hồ Tuyết Linh trước sau bước vào giai đoạn động dục, các linh sủng khác cũng bắt đầu muốn giao phối. Mùa xuân toàn bộ linh sủng đều được thả ra ngoài, các chủ nhân sẽ không triệu hoán chúng, càng không nhốt vào không gian linh sủng.

Hồng Linh và Tuyết Linh cùng truy đuổi Mị nhi, thậm chí còn đánh nhau. Đương nhiên với tư cách là linh hồ có linh trí, chúng đánh nhau là có chừng mực, hơn nữa là trước mặt Mị nhi khoe khoang bộ lông, dáng vẻ, khí thế, còn có kĩ năng chiến đấu. Luận linh lực và pháp thuật, tam phẩm Tuyết Linh gặp Ngũ phẩm Hồng Linh là bại hoàn toàn!

“Chán quá, chán quá, chán quá,...” Tuyết Hoa ghé vào bàn sách của Hạ Lăng Vân, cọ cọ vào nền giấy tuyên thành.

Móng vuốt của nàng có khả năng viết chữ đấy. Cái đuôi nàng chấm vào mực nước, cẩn thận từng li từng tí vẽ “Một, hai, ba, bốn, năm”. Hạ Lăng Vân đối với sự lanh lợi của nàng vô cùng tán thưởng, đặc biệt phái đệ tử ra ngoài mua một đồng giấy tuyên thành cho nàng vẽ loạn.

Nhìn thấy nàng nghịch ngợm, Hạ Lăng Vân ngồi xếp bằng trên giường mở mắt ra nói: “Người đã biết sử dụng cái vòng ta cho người chưa?”

Hắn vừa đưa nàng cái vòng trên đó khắc chữ “Trưởng lão Thiên Linh Môn Hạ Lăng Vân Tiên Quân” biểu hiện chủ nhân của tiểu hồ ly là ai, cũng nói rõ thân phận và thực lực của chủ nhân(phòng ngừa người không biết thân phận trưởng lão một phái của Hạ Lăng Vân, vẫn là Tiên Quân, không được gây tổn thương cho tiểu hồ ly).

Cái vòng đeo cổ này chính là một pháp khí, tổng cộng năm sáu viên trân châu lớn nhỏ, là thủy linh thạch thượng phẩm. Chỉ cần phát động thủy linh lực có thể tạo ra được hơn một ngàn mũi tên băng. Phía dưới vòng đeo cổ có gắn một quả cầu được che kín bằng phù chú, đó là một không gian trữ vật khá lớn, dùng để đồ ăn và đan dược cho nàng.

“Biết rồi.” Tuyết Hoa dương dương đắc ý nói, cố ý dùng ý niệm lấy ra hai quả táo trong không gian trữ vật, sau đó lại thu vào. Vẫn là do Hạ Lăng Vân có địa vị cao, chưa một linh sủng nào ở Thiên Linh Môn có pháp khí chuyên dụng, nàng đã có.

“Ta dạy người văn tự phù chú người nhớ không?” Hạ Lăng Vân lại hỏi. Tiểu hồ ly học tập rất chăm chỉ, hẳn cũng dạy bảo nàng cẩn thận.

“Diễm, Miểu, Hâm, Hu...” Tuyết Hoa lười biếng thì thầm, cái đuôi dính chút mực nước vung vẩy, một ít hàng chữ xuất hiện. Những... chữ này trước kia nàng không biết đọc, nhưng cũng đoán được đại khái, bây giờ thì hoàn toàn hiểu rõ vị trí của chúng trong pháp trận.

“Lại đây.” Hạ Lăng Vân nghe nàng đọc không sai chữ nào, gọi nàng đi qua.

Tuyết Hoa nhẹ nhàng nhảy khỏi bàn học, rồi lại nhảy lên người hắn.

Hạ Lăng Vân ôm nàng đặt lên chân mình, sau đó tách hai chân sau của nàng ra, bối bối mấy cọng lông ở chỗ đó.

“Ah— người muốn làm gì?” Tuyết Hoa lập tức hét ầm lên, bốn móng vuốt giãy dụa cố gắng đẩy người ra, nhưng vì nàng lo lắng móng vuốt sắc bén sẽ làm tổn thương tay hắn, không dám dùng nhiều lực.

Cẩn thận chu đáo tìm tòi phía dưới cái đuôi nàng, Hạ Lăng Vân nói: “Chỗ đó của người không có đồ với ướm át, có nghĩa là thân thể chưa tới giai đoạn phát tình, người thích thì ra ngoài chơi. Nhớ rõ phải tắm rửa, không sẽ bị lây rận.”

Vài ngày trước, lúc Tuyết Hoa ngủ, hắn gặp thất đồ đệ Lưu Thanh Bình ở được phòng. Lưu Thanh Bình tới tìm Thanh Hoa chân nhân xin một ít thuốc để gia tăng khả năng thụ thai của hồ ly. Hắn thuận tiện hỏi thăm thân thể của hồ ly cái lúc phát tình. Bây giờ hắn xác định Tuyết Hoa chưa tới giai đoạn phát tình, không sợ nàng ra ngoài tùy tiện tìm một hồ ly giống đực nào đó, càng không cần lo lắng nó bị hồ ly mạnh hơn cưỡng ép.

Tuyết Hoa lập tức hóa thành thạch cao. Hắn, hắn... lại một lần nữa xem chỗ kín của nàng!

“Tuyết Hoa, ra ngoài chơi đi, ta sẽ để cửa cho người, nhưng không phần cơm đâu, người tự săn bắt đi.” Hạ Lăng Vân vỗ vỗ mõng nhỏ của nàng nói. Tuyết Hoa xuất quan hơn hai mươi ngày rồi, sau khi được hắn tỉ mỉ chăm sóc đã khỏe mạnh. Mõng nhỏ của nàng chạm vào cũng có chút thịt rồi, hắn rất hài lòng.

“Của ta... của ta...” Tuyết Hoa khóc cho sự trong sạch của nàng nha... Lần thứ nhất, lần thứ hai, n lần đều bị nam thần lấy đi.

“Cái gì của người?” Hạ Lăng Vân hoài nghi hỏi, đồng thời lấy một ít nguyên khí đan trung cấp trong vòng tay cho nàng làm đồ ăn vặt, sau đó nói với nàng, “Đi ra ngoài nhìn xem, người sẽ học được điều mà ta không thể dạy được người.” Hắn nghĩ rằng nàng hiểu rõ tầm quan trọng của mùa xuân đối với nàng.

Tuyết Hoa thâm trầm nhắm mắt, nhưng cũng không dám nói thêm, đành phiền muộn nhảy xuống giường, chạy ra ngoài.

Nhìn bóng dáng của nàng, gương mặt Hạ Lăng Vân đầy vẻ cưng chiều, đứa bé này, vẫn rất ham chơi.

Tuyết Hoa chạy tới bên hồ Nữ Thần, “Ào ào” nhảy xuống, khiến mặt hồ đang tĩnh lặng nổi lên một vòng xoáy.

Nếu như nàng nhanh chóng biến hóa, sẽ biến thành một thiếu nữ trẻ tuổi, hẳn có thể xem nàng như hài tử và sủng vật ư? Nàng không kìm ước linh sủng với hắn, chính xác mà nói hắn và nàng không có chút quan hệ nào. Hắn năm lần bảy lượt sờ mó thân thể nàng, nhìn sạch sờ sạch, nàng có phải nên yêu cầu hắn phụ trách?

“Đồ ngốc, tất nhiên là phải vậy.” Thần long thấy đầu không thấy đuôi, giọng nói thần bí của nhân viên quản lý thứ n đột nhiên xuất hiện trong ý thức của nàng.

“Nhân viên quản lý thứ n, những ngày này ta nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy người chỉ là một hệ thống.”

Ngâm mình trong hồ nước tiểu hồ ly nhắm mắt lại hết sức chăm chú cảm ứng ý thức, hi vọng có thể cảm ứng được sự tồn tại của nhân viên quản lý thứ n. Những ngày này ngoại trừ học tập và ngủ bên ngoài, cũng bớt thời gian suy nghĩ thân phận của nhân viên quản lý thứ n. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy người xưng là nhân viên quản lý thứ n càng giống với hệ thống trí tuệ nhân tạo mà nàng từng xem trong tiểu thuyết.

“Ta là phần lớn ý chí và thực thể hóa của nhân viên quản lý, ngươi cũng có thể coi ta là một hệ thống trí tuệ nhân tạo.”

Nhân viên quản lý thứ n giật dậy nói: “Ngươi cũng là người xuyên không, cũng có bàn tay vàng, linh căn thiên phú của ngươi không thua Lệ Quân Hoa, ngươi lại là hồ ly trời sinh mị cốt, vì sao không tìm cách để Lăng Vân Tiên Quân yêu mến ngươi? Tương lai Lệ Quân Hoa sẽ có mấy nam nhân, ngươi nguyện ý để nam thần trở thành một trong số những nam nhân đó, đau khổ chờ đợi hắt quay đầu nhìn lại?”

“Không, ta tuyệt đối không để cho Hạ Lăng Vân thành một trong đám nam sủng của nàng ta.” Tuyết Hoa siết chặt tay thầm nghĩ.

“Tiếp tục cố gắng. Thân thể của ngươi có bí mật, tương lai Hạ Lăng Vân cũng không phải là đối thủ của ngươi, đến lúc đó ngươi hãy bỏ nhào vào hắn.” Nhân viên quản lý thứ n cười ha ha nói.

Bỏ nhào vào người nam thần...

Tiểu hồ ly lập tức nhiệt huyết sôi trào, đầu nóng lên, phát nhiệt, quên mất việc mình còn hỏi về hậu cung Lệ Quân Hoa, còn có việc bản thân nàng hoàn thành nhiệm vụ thì có khen thưởng gì không.

Trên sườn núi Thanh Phong ở sau rừng cây phía đông hồ Nữ Thần, ba con linh hồ truy đuổi nhau vui vẻ. Linh hồ Mị nhi nhìn thấy Tuyết Hoa chạy tới trước mặt nàng hỏi: “Ngươi sao lại ra ngoài? Trưởng lão cho phép ngươi ra?”

Duỗi cái đầu ngửi mùi trên người Tuyết Hoa, nó biết Tuyết Hoa chưa tới giai đoạn phát tình, cười to nói: “Ha ha, tiểu muội muội, ngươi bây giờ đúng là không có hứng thú với hồ ly đực.” Tuyết Hoa còn chưa trưởng thành, bây giờ tiến giai thành tứ phẩm linh hồ, tốc độ phát triển của cơ thể vô cùng chậm chạp. Vạn vật tu tiên, gọi là trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh trú!

“Ta đi ra ngoài dạo, nhìn ba người các ngươi, nên tới nhìn một cái.” Tuyết Hoa cười hì hì nói.

Nàng ngửi ngửi, thấy trên người Mị nhi tỏa ra hương thơm nhàn nhạt. Thật là thơm, trên người Mị nhi có mùi thơm hơi nhạt. Nàng lại rướn cổ lên ngửi Hồng Linh và Tuyết Linh, phát hiện mùi của chúng đậm hơn so với bình thường rất nhiều, nhưng không có mùi tanh.

“Ngươi ngửi thấy mùi gì?” Mị nhi dò hỏi.

“Nàng ấy nhất định cho rằng mùi hồ ly rất thú vị, chúng ta cũng có mùi hôi.” Hồng Linh cười to nói. Linh trí của nó cao hơn Mị nhi, phát hiện tiểu hồ ly cố ý ngửi mùi bọn nó đã đoán ra Tuyết Hoa muốn làm gì rồi.

“Làm sao ngươi biết?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói. Nàng đặc biệt muốn chạy tới tìm bọn họ là muốn ngửi mùi lúc bọn họ phát tình, bởi vì mùi hôi của hồ ly chính là tâm bệnh của nàng.

“Bởi vì trước đây thật lâu chủ nhân ta đã nói.” Hồng Linh nói, “Hồ ly hoang dã có mùi rất nồng, linh hồ tu luyện sẽ dần dần thay đổi, thường xuyên thanh trừ tạp chất trong cơ thể. Truyền thuyết, sau khi linh hồ tu luyện tới trình độ nhất định, trên người sẽ phát ra mị hương, không chỉ có khả năng hấp dẫn những đồng loại khác phái, còn có khả năng hấp dẫn những dị loại khác phái.”

Chủ nhân hắn còn nói, linh hồ hoang dã tu thành tiên, trên người sẽ vẫn có mùi tanh hôi, mà loại hồ tiên này sẽ chủ động học tập luyện đan hoặc xin đan được của tu sĩ nhân loại, thanh trừ mùi hôi trên cơ thể, giữ lại mị hương.

Hồng Linh đánh giá thân hình nhỏ nhắn của Tuyết Hoa nói: “Hắc, ngươi còn nhỏ vậy lại được ăn linh đan tốt nhất Thiên Linh Môn, nói không chừng chưa tới giai đoạn biến hóa, cũng có thể phát ra mị hương.” Trên người Mị nhi cũng có mùi thơm, nhưng uy lực rất nhỏ, chỉ có khả năng hấp dẫn đồng loại khác phái, đối với dị loại khác phái không tác dụng.

“Trưởng lão thật quan tâm ngươi, ngươi vừa tiến giai tới tứ phẩm, đã nói chuyện lưu loát như vậy rồi.”

Mị nhi ghen tị nói, đồng thời dạy bảo: "Với tư cách là một linh hồ có tiềm lực, ngươi có lẽ nên tìm một linh hồ mạnh hơn mình mới đúng. Hồ ly cái chúng ta chỉ chọn hồ ly đực có thực lực mạnh để lưu lại thể hệ. Cho nên, hai hồ ly đực ở Thiên Linh Môn không có tư cách giao phối với Tuyết Hoa!"

"Người nói đúng." Tuyết Hoa ngẩng mặt cao ngạo nói: "Đối tượng tương lai của ta ít nhất cũng phải là thất phẩm tiên." Nam thần của nàng vừa vịn là thất phẩm Tiên Quân.

"Người đừng si tâm vọng tưởng." Hồng Linh không nhịn được nói, "Ta theo chủ nhân tham dự tụ hội của ba giới tu tiên, chưa từng có linh sủng linh hồ nào đạt được thất phẩm hồ tiên đấy. Người định giao phối với chủng tộc khác? Người chưa thể biến hóa, người ta cũng chướng mắt người." Chỉ có linh thú có năng lực biến hóa, mới có thể giao phối với chủng tộc khác.

Tuyết Hoa hừ một tiếng, quay đầu bỏ chạy. Về sào không thể kêu vào mùa đông, Hồng Linh sao có thể lý giải ý nghĩ của nàng.

35. Chương 35: Tin Tức Tình Dịch

Tuyết Hoa đi dạo mấy vòng xung quanh hồ Nữ Thần, đồng thời tìm kiếm các linh sủng khác, quan sát hành vi của bọn chúng. Hạ Lăng Vân nhìn dáng vẻ đắc ý của nàng cũng mỉm cười tạm thời bẽ quan luôn ở trong phòng, tiện thể tìm hiểu một số vấn đề trong quá trình tu luyện của bản thân.

Nửa đêm, Tuyết Hoa tu luyện xong chạy về Vong Trần Cư, thấy phòng ngủ nơi mà ba bốn ngày nay nàng không được tiến vào sáng đèn, liền kích động chạy tới hét lên: "Tiên Quân, người bế quan xong?" Vong Trần Cư sử dụng đèn hoa sen thủy tinh, cũng là một pháp khí, lợi dụng linh thạch thượng phẩm khởi động pháp khí. Thuộc tính của hoa sen thủy tinh lắp đặt bên trong linh thạch hoàn toàn bất động, cho nên linh quang của hoa sen thủy tinh phát ra cũng không giống nhau. Bởi vì linh thạch là tài nguyên không thể tái sinh cho nên Hạ Lăng Vân chỉ sử dụng vào ban đêm để nhìn xung quanh, còn ban ngày Vong Trần Cư không khởi động đèn hoa sen thủy tinh.

Đang đọc sách dưới ánh đèn đỏ nhạt Hạ Lăng Vân nhìn thấy Tuyết Hoa bước vào Vong Trần Cư, nghe được tiếng nàng ngẩng đầu hỏi: "Mấy ngày nay chơi vui không? Đã ăn gì chưa?"

"Vâng, Mị nhi không để ý tới ta, Phi Vân về quê tìm bạn rồi, Xảo nhi thi đấu hỏa diễm với ta suýt chút nữa đốt phòng chủ nhân của nó. Đêm nay ta ăn hết một con thỏ, tắm rửa xong rồi mới trở về. Tiên Quân, cái đuôi của ta rửa không sạch." Tuyết Hoa vừa nói vừa đưa cái đuôi ra trước mặt Hạ Lăng Vân. Dùng đuôi để viết chữ là ý tưởng đột phát, sau đó mực nước nhuộm đen cái đuôi trắng của nàng. Mấy hôm nay mặc kệ nàng cọ rửa thế nào, cái đuôi vẫn đen xỉ.

Hạ Lăng Vân cúi đầu nhìn nàng, toàn thân tuyết trắng trên cái đuôi có một đốm đen lớn bằng đầu ngón tay, không nhịn được cười to, "Về sau người đừng dùng đuôi viết chữ nữa. Chịu khó tắm rửa nhiều một chút, màu đen sẽ mau chóng biến mất." Hai mươi lăm năm trước Tuyết Hoa ngâm nước thuốc trừ rận toàn thân màu xanh đậm, sau đó phải mất nửa tháng bộ lông trắng của nàng mới trở lại về hình dáng ban đầu.

"Ta đã biết." Tuyết Hoa nhẹ nhàng nhảy lên bàn sách của Hạ Lăng Vân, tò mò nhìn phong thư đang mở.

"... Hạ Lăng Vân Thiên Linh Môn... Hỏa Vân.... Lâm.... Nói..." Nàng thì thầm, cố ý không đọc những chữ Hạ Lăng Vân chưa dạy nàng.

Hạ Lăng Vân dứt khoát đặt quyển sách trên tay xuống, chỉ vào những chữ nàng chưa biết, nói: "Hiền đệ, ngu huynh, Hỏa Vân đảo, Lâm Đạo Nguyên." Thiên Linh Môn và tên của hắc nàng đã biết, còn có mấy chữ nhân lúc học pháp thuật hắc nhân tiện dạy nàng.

"Tuyết Hoa, đây là thư mà bằng hữu của ta, Lâm Đạo Nguyên Tiên Quân đảo chủ Hỏa Vân phái đệ tử đưa tới." Hắc nói ra. Bức thư này bốn ngày trước đã gửi tới Vong Trần Cư, nhưng lúc đó hắc bế quan, Thường Đức nhận thư đợi tới lúc hắc xuất quan mới đưa tới.

“Tiên Quân, hắn cũng lợi hại như người sao?” Tuyết Hoa kinh ngạc hỏi thăm, trong đầu vẫn đang suy nghĩ, rốt cuộc Lệ Quân Hoa đã xuất hiện, không phải nàng ta muốn tới Thiên Linh Môn chứ?

“Không kém bao nhiêu. Huynh ấy thiên về tấn công, còn ta thiên về phòng ngự.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói. Bọn họ đã đánh rất nhiều lần, mỗi lần đều sức cùng lực tận vậy mà không phân ra cao thấp. Cái gọi là không đánh không kết giao, hai người hơn kém nhau 100 tuổi bỗng trở thành mặc nhịch chi giao.

Tuyết Hoa dùng cái đuôi đập đập lên bức thư đặt ở trên bàn, vẻ mặt tò mò nhìn Hạ Lăng Vân. Thật ra nàng muốn hỏi trực tiếp xem thư viết gì, nhưng nàng không quên bản thân nàng chỉ là một tiểu hồ ly tứ phẩm vừa tiến giai, linh trí vẫn còn thấp.

“Người muốn đọc thư? Tuyết Hoa, chữ trong thư đa phần ngươi không biết.” Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa lên, dò hỏi, “Ngươi còn nhớ Lệ Quân Hoa chứ?”

Tuyết Hoa trầm nghĩ, đương nhiên nhớ rõ. Trong nội tâm nói vậy, nhưng nàng lập tức giả vờ tỏ ra đáng vẻ mờ mịt.

“Đối với ngươi mà nói bế quan hai mươi lăm năm chỉ như mấy ngày, tại sao lại quên Lệ Quân Hoa?”

Hạ Lăng Vân không khỏi lắc đầu nói, “Lệ Quân Hoa là đứa nhỏ mà ta cùng ngươi gặp ở dãy núi Hằng Cổ, trong cái thôn mà chúng ta nghỉ đêm tối đó ta đã phát hiện ra một đứa nhỏ có linh căn hỏa.” Khó trách Tuyết Hoa quên cả chủ nhân của mình, hóa ra nếu không có ai nhắc nhở hoặc xuất hiện trước mặt nàng, nàng sẽ quên đi. Xem ra sau này hắn không nên biến mất quá nửa năm, nếu không nàng cũng quên hắn.

Về mặt Tuyết Hoa vẫn mờ mịt.

Hạ Lăng Vân kiên nhẫn nói: “Lệ Quân Hoa là cô bé có song linh căn Phong Hỏa, ta để cho đệ tử thập nhị Cảnh Thanh Viễn đưa nàng tới học tập ở đảo Hỏa Vân, nơi ở của Đạo Nguyên Tiên Quân. Những năm gần đây, Đạo Nguyên Tiên Quân vẫn gửi thư qua.” Tiểu hồ ly chắc đã quên Cảnh Thanh Viễn và Linh Lang vương rồi.

“A” Tuyết Hoa tùy tiện kêu lên một tiếng, hai lỗ tai hồ ly dựng thẳng tắp.

“Lệ Quân Hoa chắc được sinh ra trong thế gia tu tiên, ngoại trừ linh căn thượng giai, thể chất cũng tốt dễ dàng hấp thu linh khí thiên địa. Đứa nhỏ đó được Đạo Nguyên nhận làm đệ tử năm năm sau đã bước vào cánh cửa “Đạo” giai, trở thành nhất phẩm tu sĩ. Mười tuổi đã là nhất phẩm tu sĩ, đứa nhỏ đó so với tiểu đồ đệ Thanh Viễn phải gọi là thiên tài, là nhất phẩm tu sĩ nhỏ tuổi nhất trong giới tu tiên ở đại lục Ngũ Nguyên!”

Hạ Lăng Vân khen ngợi, “Nếu không phải Thiên Linh Môn không thích hợp với nàng, lúc ấy ta cũng không nỡ để đứa nhỏ đó đi.” Hắn cũng muốn thu nhận một thiên tài tiền đồ vô lượng, nhưng mà lại càng thêm yêu mến tài năng, cho nên mới đưa đứa nhỏ đó tới môn phái thích hợp với nàng.

“Tiên Quân, ta cũng rất lợi hại.” Tuyết Hoa không phục nói, nhảy vào lồng ngực hắn dùng sức cọ cọ vào ngực hắn.

“Tiểu hồ ly ghen tị rồi.” Hạ Lăng Vân lập tức cười khê, “Ngươi nói không sai, ngươi cũng rất lợi hại.”

Hắn không nói: Lệ Quân Hoa là người, tốc độ tu luyện nhất định sẽ vượt qua các sinh vật không phải là người. Tuyết Hoa, lúc gặp nhau ngươi đã là nhị phẩm linh hồ, nàng chỉ là đứa nhỏ năm tuổi chưa từng tu luyện qua, nhưng chỉ cần cho nàng ta thời gian, nàng ta sẽ nhất định vượt qua ngươi.

“Sau đó.” Tuyết Hoa giả bộ cảm thấy hứng thú với đề tài này tiếp tục dò hỏi.

“Trong hai mươi lăm năm ngươi bế quan, Lệ Quân Hoa cũng bế quan. Nhưng mà nàng ta bế quan mười một năm đã tiến giai, thành nhị phẩm tu sĩ.” Hạ Lăng Vân nói. Năm tuổi nhập môn, mười sáu năm tu luyện, hai mươi một tuổi đã là nhị phẩm tu sĩ... Đệ tử Cảnh Thanh Viễn cực kỳ có tư chất mà cũng phải tới ba mươi sáu tuổi mới tiến tới nhị phẩm tu sĩ.

Tuyết Hoa không biểu cảm, chà xát móng vuốt: Hừ, tuyệt đối là sử dụng bàn tay vàng.

“Mấy năm nay Lệ Quân Hoa không bế quan, tự tay Đạo Nguyên dạy bảo đó.”

Hạ Lăng Vân nói, “Đứa nhỏ này thông minh lanh lợi ngộ tính cao, rất được trưởng bối và đồng môn yêu thích, nhưng vì nàng quá ưu tú cho nên bị người ganh ghét, mấy ngày trước vô ý bị người đánh vào Thái Hư Huyền Cảnh thượng cổ, không biết có thể đi ra không.” Nói đến đây, hắc thở dài, hai đầu lông mày nhăn lại tỏ ý tiếc hận.

“Thái Hư Huyền Cảnh thượng cổ?” Tuyết Hoa ngạc nhiên nói, trong lòng cuồn cuộn: Là cơ duyên nha là cơ duyên, Lệ Quân HOA nhất định sẽ đạt được pháp khí Thượng Cổ, linh thú Thượng Cổ, hoặc là tuyệt thể linh đan Thượng Cổ, thắng lợi trở về!

“Tuyết Hoa, Thái Hư Huyền Cảnh thượng cổ, nghe là là thời thượng cổ năm loại linh căn Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ tinh khiết được cử phẩm Thiên Tôn cùng những ba mươi cử phẩm thiên tôn khác liên hợp bố trí thành đại hình pháp trận, tồn tại bên trong huyền cảnh, không ai có thể biết rõ vị trí.”

Hạ Lăng Vân nói, “Truyền thuyết, những Tiên Tôn kia đã đem những pháp khí, tâm quyết tu luyện, linh thạch linh đan, một ít kì hoa dị thảo, linh cầm linh thú Thượng Cổ phong ấn tại Thái Hư Huyền Cảnh, người hữu duyên nếu có thể thông qua khảo nghiệm sẽ đạt được một trong những pháp bảo đó.”

Chắc chắn Lệ Quân Hoa sẽ thắng lợi trở về!

Tuyết Hoa bĩu môi hồ ly. Những bảo bối kia cùng với bàn tay vàng của Lệ Quân Hoa có thể coi là dẹt hoa trên gấm!

“Giới tu tiên ở đại lục Ngũ Nguyên có ghi chép về Thái Hư Huyền Cảnh. Thái Hư Huyền Cảnh thượng cổ có cách đây hai vạn bốn ngàn năm rồi, cũng xuất hiện trong ghi chép hai mươi hai lần, tiến vào trong đó có gần 1300 tu sĩ, nhưng thông qua khảo nghiệm chỉ có sáu người. Cả sáu người này đều không ngoại lệ, cuối cùng đều bạch nhật phi thăng rồi.”

“Oa, thật thần kì.” Tuyết Hoa kinh ngạc khen ngợi. Trong ghi chép của đại lục Ngũ Nguyên có 1300 tu sĩ mà đi ra chỉ có 6 người, như vậy những người còn lại bị chết trong pháp trận? Cơ duyên này quá tàn khốc rồi, nếu là nàng, dù bàn tay vàng(là đồ giả) cũng không muốn nhận cơ duyên này.

“Đạo Nguyên viết thư nói cho ta biết, huynh ấy xin lỗi vì đã không cẩn thận làm hại tới đệ tử mà ta đưa cho huynh ấy.”

Hạ Lăng Vân giận dữ nói, “Mỗi lần Thái Hư Huyền Cảnh thượng cổ xuất hiện thời gian địa điểm không giống nhau, còn không có quy luật. Lần này nó lại đột ngột xuất hiện ở phía đông cách đảo Hỏa Vân một trăm dặm, cho nên Lệ Quân Hoa mới bị đánh vào. Đạo Nguyên biết được Lệ Quân Hoa bị rơi vào Thái Hư Huyền Cảnh lập tức mang vài túi càn khôn, rồi lập tức đi vào. Trong thư huynh ấy nói, không phải là tham bảo vật trong Thái Hư Huyền Cảnh mà là muốn đưa đồ đệ trở về.”

Pháp khí, tâm quyết, linh thạch, linh đan... Cho dù là tu sĩ quên đi thất tình lục dục cũng sẽ động tâm.

Mà để tránh phát sinh việc giết người đoạt bảo, môn phái của những người đi vào Thái Hư Huyền Cảnh tận lực phong tỏa tin tức, vài thập niên hoặc một trăm năm sau, mới nói cho ngoại giới.

Hắc thở dài một hơi nói: “Ta phải đi đảo Hỏa Vân chờ, hi vọng sư đồ bọn họ có thể bình an trở ra.” Tính cách Đạo Nguyên hào sảng chính trực, hắc nói không phải tới Thái Hư Huyền Cảnh vì bảo tàng, thì chính là như vậy.

“Người sẽ vào đó ư?” Tiểu hồ ly Tuyết Hoa vội vàng hỏi thăm.

“Không biết.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói: “Không phải ta sợ chết, mà ta phải thủ hộ Thiên Linh Môn.”

Thiên Linh Môn chỉ có hai vị Tiên Quân, một là hắc, hai là sư thúc của hắc, thủ tịch trưởng lão Thiên Linh Môn. Tuổi sư thúc cũng khá lớn, lại đang bế quan, không biết có cơ hội xuất quan hay không (rất nhiều tu sĩ trong lúc bế quan nhắm mắt vĩnh biệt cõi đời).

“Vậy thì đừng đi, viết thư sau đó phái người đến hỏi không được sao?” Tiểu hồ ly Tuyết Hoa nhiệt tình đề nghị.

“Không được.” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng lắc đầu, “Trên thư Đạo Nguyên nói, nếu như hắc không thể ra khỏi Thái Hư Huyền Cảnh mà đồ đệ hắc may mắn ra được, ta phải chịu trách nhiệm bảo vệ tiểu đồ đệ của hắc,

cho đến khi nàng có thể một mình đảm đương mọi chuyện.” Tu sĩ bên ngoài không biết Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện, nhưng người trên đảo Hỏa Vân thì biết rõ. Sợ Lệ Quân Hoa rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh không đủ năng lực bảo vệ bản thân, sẽ bị người khác hãm hại đoạt bảo.

“Oa...ô...” Tiểu hồ ly Tuyết Hoa phiến muộn kêu lên, lỗ tai cụp xuống.

Lệ Quân Hoa là nữ nhân xuyên không, còn có bàn tay vàng, số mệnh chắc chắn cường đại, nàng ta nhất định sẽ thoát được ra ngoài, không khéo còn có thể đưa sư phụ nàng ta ra ngoài luôn. Lúc này Hạ Lăng Vân đi, nhất định sẽ gặp bọn họ. Vì vậy, Hạ Lăng Vân sẽ thấy được thiếu nữ Lệ Quân Hoa trưởng thành, vừa gặp đã yêu, từ nay về sau rơi vào đầm lầy tình yêu không thể thoát ra được.

Bốn mươi chín ngày, chỉ có bốn mươi chín ngày!

Tuyết Hoa gấp đến mức dậm chân, bốn mươi chín ngày nàng không có cách nào tu luyện để biến hóa. Không có hình người, nàng làm sao mê hoặc Hạ Lăng Vân, để hắn yêu mến nàng, không còn cảm giác với Lệ Quân Hoa?

“Nhân viên quản lý thứ n, này này này, hệ thống trí tuệ nhân tạo, người nhanh ra đây. Người có thể đưa ta bàn tay vàng giả, nhất định có biện pháp khiến ta nhanh chóng biến thành người. Ta có hình người mới có thể hoàn thành nhiệm vụ người giao cho ta nha.” Nàng nằm trên đùi Hạ Lăng Vân trong lòng thì dốc sức liều mạng gọi, hi vọng có thể gọi được nhân viên quản lý thứ n.

“Tuyết Hoa, ngày mai chúng ta thu thập một chút, đi đảo Hỏa Vân.” Hạ Lăng Vân sờ sờ đầu tiểu hồ ly nói. Lệ Quân Hoa là hắc đề cử cho Đạo Nguyên, vì thế Đạo Nguyên mới cảm thấy hổ thẹn trong lòng nên tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh. Cho dù sư đồ bọn họ không thể trở ra, hắn cũng muốn tới đó đợi, đến lúc Thái Hư Huyền Cảnh biến mất.

“Ta không muốn đi.” Tuyết Hoa nôn nóng nói.

Hạ Lăng Vân hơi sững sờ, gật đầu nói: “Nếu người không đi, ta sẽ gọi Thanh Bình, để hắn đốc thúc người tu luyện, sẵn sẵn, ôn tập văn tự ta đã dạy người.”

Lưu Thanh Bình là đệ tử chân truyền của hắn, cũng có đồ đệ đồ tôn, lại là chủ nhân của linh hồ Mị nhi, hoàn toàn có khả năng dạy dỗ nàng. Hắn đi không lâu, tính cả thời gian chờ đợi ở đảo Hỏa Vân cũng không vượt qua hai tháng, tiểu hồ ly sẽ không quên hắn.

Tuyết Hoa: ||| Hắn còn định giao bài tập khóa cho nàng nữa.

36. Chương 36: Mộng Đẹp Của Tiểu Hồ Ly

Tuyết Hoa nói không đi chỉ là hờn dỗi, nàng căn bản không dám rời khỏi Hạ Lăng Vân, nhất là khi Hạ Lăng Vân đi gặp Lệ Quân Hoa.

Nàng đi theo hắn tới bên hồ Nữ Thần, nhìn hắn xuống nước tắm rửa, chờ hắn rửa mặt lên bờ chân nhún một cái nhảy lên người hắn.

Hạ Lăng Vân kịp thời ôm lấy thân thể nàng, sủng nịch xoa xoa bộ lông đã mọc khá dày của nàng, ngồi xổm xuống rửa bốn cái móng vuốt cho nàng, sau đó ôm nàng đi về phòng ngủ của Vong Trần Cư.

“Ngủ đi, ngày mai ta gọi Thanh Bình tới chăm sóc người. Bằng không người đi theo hắn tới Vô Tâm Cư.” Hắn ôm nàng đặt xuống ổ tiểu hồ ly.

Tuyết Hoa dùng móng vuốt cào cào ống tay hắn sống chết không chịu buông tay, kêu lên: “Ta không muốn rời khỏi người.”

Hạ Lăng Vân mỉm cười, “Đây là ổ của người, ngay cạnh giường của ta.”

“Không, ta muốn ngủ chung với người.” Tuyết Hoa cố lấy dũng khí nâng gương mặt hồ ly lên nói, “Ta đã tắm rửa sạch sẽ, trên người cũng không có mùi hôi.” Ngoại trừ hai mươi lăm năm bế quan, Hạ Lăng Vân cứ cách mười lăm ngày lại cho nàng dùng Tẩy Tủy Đan cao cấp, hơn nữa bản thân nàng chăm tắm rửa vệ sinh, mùi hồ ly nhạt tới mức ngay cả cái mũi hồ ly của nàng cũng không ngửi thấy.

Tiểu gia hỏa là vì hấn nói để nàng ở lại, cho nên trong lòng bất an?

Hạ Lăng Vân trầm nghĩ, gật đầu nói: “Được.” Nói xong, hấn ôm nàng tới giường mình, sau đó đặt nàng bên cạnh gối đầu.

Tắt ngọn đèn hoa sen, buông rèm giường màu xanh xuống, Hạ Lăng Vân cởi giày lên giường.

“Linh khí trong cơ thể ngươi chưa khổng chế tốt, cho nên ánh mắt của ngươi lúc tối mới phát ra linh quang. Những linh thú cao cấp sẽ che dấu được linh quang trong mắt, thậm chí tu sĩ cấp thấp cũng không thể phát hiện chúng.”

Hấn vuốt vuốt bộ lông tuyết trắng của nàng nói: “Nhắm mắt lại ngủ, nếu không ngươi sẽ ảnh hưởng đến ta.”

“Vâng.” Lần nữa được nằm trên giường nam thần tiểu hồ ly rạo rức vui vẻ nói, hai mắt nhắm lại cuộn tròn thân thể, ngoan ngoãn nằm bên cạnh gối đầu Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân khẽ mỉm cười nằm xuống, kéo chăn mỏng đắp lên người sau đó nhắm mắt. Tuyết Hoa và hấn ở chung chưa tới nửa năm, nhưng vì nàng hấn hộ pháp hai mươi lăm năm, bỏ ra chân tình, bây giờ nàng thông minh lanh lợi, hấn đối xử với nàng như là nữ nhi của mình.

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa lo lắng quấy rầy giấc ngủ của hấn không dám mở mắt, nhưng giác quan lại càng linh mẫn. Nàng có thể cảm giác được mái tóc dài như thác nước đang chạm vào bộ lông của nàng, nghe tiếng hít thở của hấn, ngửi thấy mùi thơm thanh nhã của hấn.

Nam thần, Lăng Vân Tiên Quân...

Nàng động cũng không dám động, trong lòng thâm hô hoán ta thích chàng nhất, giống như hấn chính là mục đích để nàng tồn tại ở thế giới này.

Trước mặt đồ tử đồ tôn, hấn cao quý thanh khiết, hấn lạnh lùng nhưng cũng ôn nhã, hấn thần bí cường đại, trước mặt nàng hấn lại ôn nhu sẵn sàng đôi khi còn trêu chọc nàng.

Một tiên quân ưu nhã tuấn mỹ như vậy, sao nàng có thể thích, không si mê, không yêu mến?

Thoáng cái, Tuyết Hoa thấy xung quanh mình là sương trắng nồng đậm. A.... khẳng định là trong giấc mộng rồi.

“Nhân viên quản lý thứ n, ngươi ở chỗ nào, ta muốn biến thành người.” Nàng lớn tiếng kêu lên, xuyên qua làn sương mù trắng. Nàng nhớ rõ nhân viên quản lý thứ n rất thích tổ vẽ huyền bí, lúc nào cũng ẩn sau màn sương trắng nói chuyện cùng nàng.

“Tuyết Hoa, ngươi xem dáng vẻ của ngươi bây giờ.” Bóng dáng của nhân viên quản lý thứ n loáng thoáng xuất hiện sau màn sương trắng.

“Ta...oa, ta biến lại thành người rồi ư?” Tuyết Hoa được nhắc nhở lập tức cúi đầu nhìn, thấy bản thân nàng đang đứng thẳng, trên người mặc bộ đồng phục thể thao xanh trắng đan xen. Duỗi hai tay, nàng nhìn bản thân, đột nhiên đối với đôi tay của mình sinh ra cảm giác quen thuộc.

Ngón tay thon dài trắng nõn, ở ngón tay giữa có chút chai, đây là do việc cầm bút lâu ngày.

“Hình dáng này không được.” Nhân viên quản lý thứ n nói: “Tuyết Hoa, ngươi hãy tưởng tượng bản thân mặc quần áo cổ trang.”

“Đây là dáng vẻ ta lúc trước.” Tuyết Hoa nói xong, trong đầu lập tức xuất hiện một cô bé mười sáu mười bảy tuổi buộc tóc đuôi ngựa. Cô bé đeo một cái kính gọng xanh da trời, hai tay ôm một chồng sách vở, gương mặt thanh tú, ánh mắt tràn ngập tự tin.

Học bá, trước khi xuyên qua nàng là học bá ư!

Tuyết Hoa đột nhiên nghĩ tới điều này. Nhưng vừa nghĩ tới trước kia nàng là học bá, sau khi xuyên về thân thể tiểu hồ ly tính cách lại trẻ con như vậy? Chẳng lẽ tính cách nguyên bản của tiểu hồ ly ảnh hưởng tới nàng? Còn có, tại sao sau khi xuyên không bản thân nàng không nhớ rõ tình hình trước kia, tình cảm đối với người nhà rất lạnh nhạt, thậm chí còn không nhớ nổi hình dáng bọn họ?

“Đừng nghĩ nhiều, quá khứ của ngươi đã chấm dứt, ngươi sẽ bắt đầu cuộc sống mới ở thế giới này.” Nhân viên quản lý thứ n nói.

“Ừ.” Tuyết Hoa đã sớm tiếp nhận sự thật bản thân nàng xuyên không rồi, bình tĩnh di tới phía bóng dáng của nhân viên quản lý thứ n, dò hỏi: “Ngươi biết rõ phiền não lớn nhất của ta lúc này là gì không?” Chuyện gì xảy ra, nàng đã đi bảy tám bước, sao lại giống như dậm chân tại chỗ?

“Biến thành người trước khi Hạ Lăng Vân và Lệ Quân Hoa gặp nhau đúng không?” Nhân viên quản lý thứ n nói: “Ta cũng không có biện pháp, dù ta không có năng lực sáng tạo, nhưng có thể chuẩn bị cho ngươi một thân phận, chuẩn bị cho ngươi bàn tay vàng giả, để các ngươi gặp nhau đó là cực hạn của ta rồi. Nhiệm vụ của ngươi, ngươi phải tự hoàn thành.”

Tuyết Hoa ngăn người, lập tức nói: “Lệ Quân Hoa nhất định sẽ vượt qua được Thái Hư Huyền Cảnh đúng không? Nàng ta còn có thể mang rất nhiều bảo bối ra ngoài.” Hệ thống này không phải là cho nàng thêm trợ giúp mà bắt nàng phải dựa vào chính mình.

“Đúng.” Nhân viên quản lý thứ n nói, “Cho nên ngươi cần cố gắng, nếu không ngươi không thể đầu lại nàng ta. Ngươi đầu không lại, nam thần của ngươi sẽ bị nàng ta cướp đi.”

“Ngươi nói không sai.” Tuyết Hoa kiên định nói, “Ta sẽ cố gắng, không cần vượt qua nàng, chỉ cần nàng ta đừng quần lấy chàng.”

“Ngươi đã rất cố gắng. Bởi vì khát vọng của ngươi rất lớn, lực lượng ẩn dấu trong cơ thể ngươi dần dần thức tỉnh.” Nhân viên quản lý thứ n nói, “Tuyết Hoa, ngươi hãy tưởng tượng tiểu hồ ly nếu biến thành người sẽ bao nhiêu tuổi, gương mặt xinh đẹp ra sao, sau đó dùng tinh thần lực mặc cho mình một bộ xiêm y cổ đại. Chỉ cần ngươi thành công, ngươi có thể nhìn thấy nam thần của ngươi trong giấc mộng.”

“Ở trong mộng cũng nhìn thấy?” Tuyết Hoa lập tức cao hứng trở lại.

Tiểu hồ ly còn chưa trưởng thành, có lẽ là mười bốn mười lăm tuổi? Dung mạo ư, hồ nữ có lẽ sẽ có mái tóc dài mềm mại như lụa, gương mặt trái xoan trắng nõn, đôi mắt câu hồ đoạt phách, mũi cao nhỏ, đôi môi anh đào hàm răng trắng bóc, nàng sẽ có làn da trắng nõn, dáng người thon thả, eo nhỏ...

Nàng mặc một cái váy vạt ngắn, đai lưng màu trắng, thất hình nơ con bướm bên hông...

Trong lúc Tuyết Hoa cố gắng dùng tinh thần lực để thiết kế dáng vẻ mình lúc biến hóa thành người, thì sương mù nhanh chóng tan biến, lúc này nàng đứng trong rừng cây bên ngoài Vong Trần Cư. Nơi này là... Nàng nhìn về phía trước, chỉ thấy Hạ Lăng Vân đang ngắm nhìn hồ nước. Gió hồ thổi, khiến mấy sợi tóc của hắn bay lên, trường bào màu lam nhạt theo gió chập chờn.

“Tiên Quân, Lăng Vân Tiên Quân.” Nàng không để ý dè dặt mà từ trong rừng cây chạy vội ra, ôm Hạ Lăng Vân từ phía sau.

“Tuyết Hoa, đừng làm rộn, suýt chút nữa nàng làm ta ngã vào trong hồ đấy.” Hạ Lăng Vân nói, giọng nói mang theo sùng nịch.

“Ta thích chàng, Lăng Vân Tiên Quân, ta thích chàng.” Tuyết Hoa lớn tiếng nói. Bởi vì đang trong giấc mộng của mình cho nên nàng dám lớn tiếng nói ra khát vọng chôn sau trong lòng.

“Ta biết rõ, ta cũng thích nàng.” Hạ Lăng Vân tình cảm nói, “Đợi khi nàng biến thành người, ta sẽ cưới nàng làm thê tử của ta.”

“Chàng nói đó, không được phép quên.” Tuyết Hoa hưng phấn nói. Đây là mộng của nàng, nàng hi vọng nam thần yêu nàng, cho nên nam thần yêu nàng, nàng khát vọng trở thành thê tử của chàng, cho nên nam thần mới cầu hôn nàng. Mộng, quá hoàn hảo rồi!

“Ừ.” Hạ Lăng Vân quay người ôm nào, cúi đầu nhìn chăm chú vào thiếu nữ trong ngực, kinh ngạc nói: “Tuyết Hoa, nàng rất đẹp, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của ta.”

Nhìn gương mặt của mình trong ánh mắt chàng, Tuyết Hoa đắc ý hỏi: “Chàng thích dáng vẻ này của ta sao?” Nàng rất cố gắng thiết kế dáng vẻ của mình, hi vọng dung mạo của nàng trong tương lai còn đẹp hơn Lệ Quân Hoa.

“Chỉ cần là nàng, ta sẽ thích.” Hạ Lăng Vân cười nói, đưa tay nâng cái cằm tuyết trắng của nàng lên, đôi mắt đen vốn bình thản trong quá khứ bỗng trào lên tình cảm mãnh liệt.

“Lăng Vân...” Nàng biết rõ chàng sắp làm gì, nói thật ra, là nàng hi vọng chàng làm như vậy, cho nên trong mộng chàng vẫn cứ làm.

“Lăng Vân...” Nàng nói mơ, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt nhắm lại chờ đợi nụ hôn của nam thần. Nàng rất khẩn trương, lông mi dài khẽ run rẩy, giống như cánh bướm khẽ động vì bị kinh hãi.

Cuộn cong lại, để cái đầu nhỏ vùi sâu vào lồng ngực, bỗng chốc nàng cảm thấy toàn thân nóng bừng, khẽ cử động, dịch chuyển cái đuôi thay đổi một tư thế ngủ khác.

Dù sao trên giường của mình cũng tồn tại một sinh vật khác, giấc ngủ của Hạ Lăng Vân không sâu như bình thường. Hắn mơ một giấc mộng đẹp hoang đường, ngay tại thời khắc mấu chốt hắn vội ép bản thân tỉnh lại.

Nhìn qua đỉnh màn, hai mắt hắn mở to đầy kinh ngạc. Trong mộng có một thiếu nữ ôm hắn từ phía sau, mà đã mấy trăm năm không tiếp xúc thân mật với người khác hắn lại thân nhiên mà tiếp nhận, thiếu nữ đó còn tự xưng là Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa...

Hắn nhẹ nhàng ngồi dậy nhìn về phía tiểu hồ ly tuyết trắng nằm bên cạnh. Chẳng lẽ hắn hi vọng dáng vẻ lúc biến thành người của nàng là như vậy, cho nên trong mộng của hắn Tuyết Hoa mới biến thành thiếu nữ? Bởi vì hắn có dự cảm, cho nên hắn mới khinh nhờn một thiếu nữ chưa hiểu chuyện?

Hoang đường, hoang đường, tuy hồ ly khi biến thành người đều là xinh đẹp lãng lợ, nhưng hắn là một lão đầu tử 800 tuổi, lại có thể nói những lời như vậy với một tiểu cô nương, còn nảy sinh dự cảm, quả thật không phải là người.

37. Chương 37: Tiểu Hồ Ly Bị Bỏ Rơi

Miệng Tuyết Hoa khẽ oa oa, sau đó vịn vịn người tiếp tục ngủ.

Hạ Lăng Vân nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, không nhịn được vươn tay vuốt ve thân thể nhỏ nhắn của nàng. Bàn tay vừa đưa tới không trung đột nhiên ngừng lại.

Tuyết Hoa, tiểu hồ ly, kết hợp với thiếu nữ quyến rũ, có lẽ hình ảnh thân mật trong giấc mộng chính là cảnh báo, hắn phải cẩn thận.

Nghĩ tới đây, hắn thu tay lại chậm rãi nằm xuống nhắm hai mắt, gương mặt bình thản như nước. Cho dù Tuyết Hoa trời sinh là hồ ly tinh quyến rũ, hắn tuyệt đối không thể sinh ra những ý tưởng không đúng đắn với nàng, bởi vì Tuyết Hoa chỉ là đứa bé, đứa nhỏ của hắn.

Trời vừa sáng, Hạ Lăng Vân mở mắt ra lặng lẽ đứng dậy, đi ra khỏi phòng ngủ đứng trong sân bên cạnh vườn hoa đua nở, khẽ ngửa mặt hít sâu, muốn dùng không khí tươi mát của rừng cây để rửa đi thể xác và tinh thần của mình.

Sau khi hắn đi một lát Tuyết Hoa cũng tỉnh, nàng không thấy hắn lập tức đi ra ngoài tìm. Thấy hắn đang nhắm mắt hưởng thụ không khí trong lành, nàng không quấy rầy, đứng im phía sau chờ đợi.

Cảm giác được nàng đang đứng ở phía sau, Hạ Lăng Vân đột nhiên nhớ tới hình ảnh trong mộng, thiếu nữ tự xưng Tuyết Hoa từ đằng sau ôm lấy eo hắn, lập tức thu hồi ý thức, chậm rãi quay người.

Nhìn thấy hắn quay lại, Tuyết Hoa sáng khoái kêu lên: “Tiên Quân, buổi sáng tốt lành.” Giấc mộng tối qua thật đẹp, chỉ có một điểm không tốt là lúc nam thần đang định hôn nàng thì bỗng nhiên biến mất, giống như đang xem ti vi thì mất điện vậy, về sau nàng nằm mơ cũng giống như bị khống chế, tới khi tỉnh lại thì cũng quên gần hết.

“Ừ, nhìn sắc mặt ngươi khá tốt. Nếu đói bụng, tự đi săn bắt.” Hạ Lăng Vân bất động thanh sắc nói, giống như chuyện giấc mộng tươi đẹp kia chưa từng xảy ra.

Sáng sớm cần phải vệ sinh bản thân cho nên Tuyết Hoa lập tức trả lời: “Ta sẽ đi ngay.” Sau khi đi vệ sinh nàng nhảy vào hồ vệ sinh cá nhân, thuận tiện bắt vài con cá lớn. Từ lúc ăn cỏ và gà rừng, nàng càng ngày càng ưa thích món ăn này, nhưng chỗ này gần hồ Nữ Thần, rất dễ dàng bắt cá lớn.

Hạ Lăng Vân nhìn dáng vẻ chạy đi của nàng, sủng nịch lắc đầu, đứa nhỏ hồn nhiên đáng yêu cỡ nào, thế mà hắn lại... Ai, không bằng cảm thú!

Tay phải chạm vào vòng Càn Khôn, hắn lấy ra một phù chú, bằng một tốc độ cực nhanh gấp ra một con chim, sau đó nói với con chim: “Thanh Bình, sau khóa tu hành buổi sáng tới Vong Trần Cư một chuyến, vì sư có việc phân phó.”

Nói xong, hắn ném con chim giấy về phía bầu trời cao, “Phạch phạch phạch” con chim giấy bỗng vươn cánh bay thẳng về phía bìa rừng.

Phi điều truyền âm, là chú phù phổ thông, thời gian phi hành không kéo dài được, dựa vào thi chú giả để tìm kiếm đối tượng được thi chú.

“Trường lão, hôm nay người dậy thật sớm.” Thường Đức, Thường Hưng ra ngoài luyện công nhìn thấy Hạ Lăng Vân đã đứng trong sân, vội vàng đi tới hành lễ.

“Ừ.” Hạ Lăng Vân gật đầu, đi tới tảng đá xanh hắn thường ngồi bên hồ Nữ Thần, sau đó tiến hành tu luyện.

Tuyết Hoa bắt được cá lớn sau đó theo lệ cũ chạy đi nướng cá ăn, ăn xong lau miệng nằm cuộn mình trên đám cỏ bên hồ Nữ Thần, thậm chí gọi thần khí ra để dưới thân bắt đầu tu luyện.

Bởi vì có thần khí tu luyện, tốc độ tu luyện của nàng rất nhanh, chưa tới một canh giờ đã hoàn thành chín mươi chín vòng tuần hoàn tự quy định, sau đó ép hai luồng linh lực vào đan điền tạo thành một viên cầu thái cực liên tục xoay tròn.

Nàng đặt tên cho viên cầu trong đan điền là viên cầu thái cực. Trải qua hơn hai mươi ngày huấn luyện, nó vẫn liên tục chậm rãi xoay tròn cho dù nàng không tu luyện. Bởi vì linh lực tự động vận hành, cho nên bình thường nàng hít thở cũng tự động hấp thu linh khí thiên địa. Tuy rằng hơi chậm, nhưng tích tiểu thành đại, vẫn có thể hỗ trợ nàng gia tăng linh lực đấy.

Nàng luyện công, Hạ Lăng Vân ngồi cách đó không xa vận dụng ý thức quan sát sự thay đổi linh lực của nàng, cố gắng cảm ứng phương thức vận dụng linh lực tuần hoàn trong cơ thể nàng. Hắn rất tò mò về viên cầu trong đan điền của nàng, hai con cá đỏ xanh giao nhau kia có nghĩa là gì?

Có rất nhiều tu sĩ tu luyện vài linh lực, nhưng khi ép vào đan điền đều là màu hỗn hợp. Hắn tu luyện thủy mộc linh lực, trong đan điền linh khí chỉ là màu xanh đậm, thủy mộc linh khí hỗn hợp, cho nên chỉ cần hắn khống chế tốt sẽ không xuất hiện tình trạng hỗn loạn linh lực.

Tuyết Hoa thu công liền quay đầu lại tìm kiếm Hạ Lăng Vân, thấy hắn đang im lặng nhìn nàng lại nhớ tới trong mộng hắn cũng từng nhìn mình như vậy, lập tức gương mặt hồng hồng.

“Tiên Quân, đã tu luyện xong lúc nào chúng ta xuất phát?” Nàng dò hỏi. may mắn là gương mặt hồ ly nàng còn có lông bao phủ, Hạ Lăng Vân không thể nào nhận ra gương mặt nàng ửng hồng.

Hạ Lăng Vân hơi ngừng lại hỏi: “Không phải ngươi không muốn đi tới đảo Hỏa Vân với ta sao?” Hắn đã gọi Thanh Bình tới.

“Ta phải đi, ta phải đi.” Tuyết Hoa gấp gáp nhảy lên đầu gối hắn, kêu lên: “Ta không muốn rời xa người.”

Hạ Lăng Vân vừa nâng tay lên, lại buông xuống, “Đảo Hỏa Vân quá xa, ta không tiện mang theo người, người vẫn nên ở lại Thiên Linh Môn tu luyện.”

“Đừng, đừng, ta phải đi.” Tuyết Hoa lo lắng, nhào vào lồng ngực hấn oa oa ô ô kêu lên. Sở dĩ nàng kêu tiếng hồ ly bởi vì nàng không muốn nói nhiều, để cho Hạ Lăng Vân hoài nghi tâm tư nàng phức tạp hơn linh hồ thông thường.

Vừa đặt tiểu hồ ly đang làm loạn trong ngực mình xuống, Hạ Lăng Vân bình tĩnh đứng dậy, nói với Tuyết Hoa: “Ta đến đảo Hỏa Vân không rảnh để chăm sóc người, người và ta không có khế ước linh sủng, ta không thể nào để người tu luyện trong không gian linh sủng.”

“Ta không cần người chăm sóc.” Tuyết Hoa vội vàng nói, hai mắt mong ngóng nhìn Hạ Lăng Vân. Về phần khế ước linh sủng gì đấy, nàng tuyệt đối không thể kí, nàng không muốn làm linh sủng của hấn, nàng muốn làm vợ của hấn.

“Không được, ta mang theo người sẽ bất tiện.” Hạ Lăng Vân nhìn dáng vẻ tội nghiệp của nàng cố gắng tỏ vẻ lạnh nhạt đi về phía Vong Trần Cư.

“Ta phải đi, ta phải đi.” Tuyết Hoa mạnh mẽ nhảy lên phía sau lưng hấn.

Cơ thể Hạ Lăng Vân có chút cứng lại, không tránh, mặc kệ hai móng vuốt của nàng bám vào vai mình, sau đó leo lên.

“Tiên Quân, mang ta đi, mang ta đi...” Tuyết Hoa cầu khẩn nói. Lần này hấn đi nhất định sẽ gặp Lệ Quân Hoa, gặp được Lệ Quân Hoa sẽ động tâm, nàng sao có thể yên tâm? Nàng chết cũng phải đi theo!

Hạ Lăng Vân mặc kệ nàng làm nũng cầu xin, vẫn không trả lời, vẻ mặt bình thản ngồi xuống cạnh bàn bên ngoài phòng khách.

Thường Đức bưng một quả trứng trần và măng trộn tới, thấy tiểu hồ ly ồn ào, liền hỏi: “Trưởng lão, Tuyết Hoa kêu gì vậy?” Phải mang ta đi? Trưởng lão muốn ra ngoài lại không mang theo Tuyết Hoa?

Cầm đĩa, Hạ Lăng Vân nói: “Hôm nay ta phải đi xa một chuyến, không tiện mang nó theo. Ta đã phân phó Thanh Bình tới chỉ đạo Tuyết Hoa tu luyện.”

Thường Đức có chút kinh ngạc, “Trưởng lão, ta chưa từng nghe nói chủ nhân nào mang linh sủng theo mà cảm thấy không tiện đâu đấy.” Tới chỗ không thích hợp để xuất hiện, chủ nhân sẽ thu linh sủng vào không gian linh sủng.

Tuyết Hoa lập tức kêu lên: “Ta rất dễ nuôi, ta sẽ ngoan, ta nghe lời, Tiên Quân người nhất định phải mang ta đi.” Vừa kêu nàng vừa bám lấy chân hấn, cái đuôi ngoe nguẩy.

Hạ Lăng Vân bình tĩnh liếc mắt nhìn tiểu hồ ly đang cố gắng tán dương ưu điểm của mình, nói: “Thường Đức, Tuyết Hoa không giống hồ ly thông thường.” Tiểu đồ đệ Cảnh Thanh Viên ra ngoài tu luyện hai mươi lăm năm chưa về, cho tới giờ mọi người trong Thiên Linh Môn vẫn không ai phát hiện Tuyết Hoa không phải linh sủng của hấn.

“Dạ.” Thường Đức đã sớm biết Tuyết Hoa khác với những linh hồ khác, nên không hỏi kĩ.

Tuyết Hoa càng lo lắng, cúi đầu oa oa ô ô gọi, ta thích người, không thích người yêu thích Lệ Quân Hoa, ngao ngao ngao...ooo, không thích, không thích...

Hạ Lăng Vân chậm rãi ăn, mặc kệ nàng ai oán tru lên.

Lưu Thanh Bình bước chân vào Vong Trần Cư, ôm quyền hành lễ với Hạ Lăng Vân, “Đệ tử tham kiến sư phụ.” Sau đó, quay về phía Thường Đức nói, “Thường Đức, sớm.”

“Sáng sớm tốt lành, Lưu tổ sư bá.” Thường Đức khom người nói. Thiên Linh Môn từ lúc khai phái tới giờ đã có năm sáu ngàn năm lịch sử rồi, trông môn rất nhiều phân cảnh, sư phụ của hấn và Thường Hưng chỉ làm một tam phẩm tu sĩ đạo giai không nổi danh. Lúc sư phụ hết thọ trời, không có người chỉ dạy bọn hấn mới được an bài tới làm người hầu hạ cho trưởng lão, sau đó được trưởng lão dạy bảo.

Thường Đức lui về sau, Lưu Thanh Bình vội hỏi Hạ Lăng Vân: “Sư phụ, người tìm đệ tử có việc? Có liên quan tới Tuyết Hoa?” Lần trước hắn có nói với sư phụ một vài tình huống về hồ ly cái, bây giờ thấy đáng về tiểu hồ ly đang cuộn lại trên bàn giống như bị bệnh có chút giật mình hỏi.

“Tuyết Hoa không có việc gì.” Hạ Lăng Vân nói, “Vi sư phải ra ngoài một chuyến, không muốn mang nó theo, quyết định để người thay ta dạy bảo nó một thời gian.”

Hóa ra nó bị chủ nhân bỏ rơi, cho nên mới nằm ỉu xiu như vậy.

Lưu Thanh Bình lập tức mỉm cười nói: “Xin sư phụ yên tâm, con sẽ dạy dỗ Tuyết Hoa thật tốt.” Sư phụ từng nói, sau khi Tuyết Hoa biến hóa sẽ thu năng làm nữ đệ tử.

“Ta không muốn!” Tuyết Hoa đứng lên, hét lớn, “Ta chỉ cần Tiên Quân dạy dỗ. Tiên Quân, ta sẽ nghe lời, người mang ta đi.”

“Ý ta đã quyết, sẽ không thay đổi.” Hạ Lăng Vân nghiêm túc nói, đứng dậy dặn dò Lưu Thanh Bình, “Tuyết Hoa rất thông minh, rất nhiều chuyện người chỉ cần dạy nó một lần đã hiểu, phòng ngừa nó quên mặt người, người phải thường xuyên chỉ dẫn nó ôn tập.”

“Vâng, sư phụ.” Lưu Thanh Bình gật đầu nói.

“Chuyện ta ra ngoài người hãy thay ta chuyển lời với Hàn Tu.” Hạ Lăng Vân phân phó, “Nếu có chuyện khẩn cấp, người dùng thiên lý truyền âm tìm ta.”

“Vâng, sư phụ.” Lưu Thanh Bình nói.

Thiên lý truyền âm thạch tên như ý nghĩa, là một pháp khí có thể truyền âm. Tuy nhiên rất quý hiếm, chỉ sử dụng được một lần, nhưng sư phụ và đám đồ đệ bọn họ cùng chương môn đều có đá truyền âm, để liên hệ lúc khẩn cấp.

Sau khi phân phó hết mọi việc, Hạ Lăng Vân rời khỏi chính phòng.

“Tiên Quân, người đừng bỏ ta lại.” Tuyết Hoa vội lao ra khỏi phòng cắn vào trường bào hắn.

“Tuyết Hoa, ta đi nhiều lắm là hai tháng, người ngoan ngoãn học tập pháp thuật với sư huynh Lưu Thanh Bình.” Hạ Lăng Vân cúi đầu dùng sức kéo vạt áo mình nói với tiểu hồ ly.

“Ô, ô, ô, ô.” Về mặt Tuyết Hoa quật cường nhìn hắn. Nếu hắn không mang theo nàng, nàng tuyệt đối không bỏ ra.

“Haizz.” Hạ Lăng Vân thở dài, ngón tay vẽ một cái. Trường bào bị Tuyết Hoa cắn giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt, rơi xuống.

Ah!

Tuyết Hoa trợn tròn hai mắt, nhìn Hạ Lăng Vân bay trên không trung. Không gian trừ vật quả thật thần kỳ, không cần hành lý, nói đi là đi!

“Oa ô, Tiên Quân là đồ xấu xa, ô ô, Tiên Quân, mang ta đi, cầu xin người mang ta đi.” Tuyết Hoa thương tâm ngẩng đầu lên khóc.

“Tuyết Hoa, nhiều nhất là hai tháng ta sẽ trở về, người ngoan ngoãn tu luyện, tranh thủ sớm ngày biến hóa.” Hạ Lăng Vân nói, đột nhiên thân thể hóa thành một vòng lam nhật, bay nhanh về phía Đông Nam.

38. Chương 38: Tiên Quân Nhấn Tâm

Hắn bay mất...

Trong miệng Tuyết Hoa vẫn là một góc trường bào bị Hạ Lăng Vân cắt bỏ, ngơ ngác nhìn lên bầu trời, trong miệng phát ra âm thanh ô ô trầm thấp, hai giọt nước mắt đọng trên khóe mắt không kim được mà tràn mi.

“Tuyết Hoa nghe lời, sư phụ sẽ nhanh chóng quay về.” Lưu Thanh Bình tiến lên ngồi xổm xuống, hai tay đưa lên hơi do dự, sau đó đặt lên lưng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông Tuyết Hoa.

Ồ ô... Hắn nhẩn tâm vứt bỏ nàng đi gặp Lệ Quân Hoa kia.

Ngao...ngao...oao Hắn sẽ yêu thương Lệ Quân Hoa, từ nay về sau đầu óc mơ màng cùng chung thể tử với kẻ khác.

Oa oa đừng, nàng không thích hắn yêu thương nữ nhân khác.

Oa oa oa Lệ Quân Hoa thích động vật nhỏ đáng yêu, nàng không muốn trở thành công cụ để hắn tranh thủ tình cảm.

Tuyết Hoa càng nghĩ càng thương tâm, nước mắt không ngăn được mà ào ào chảy xuống, giống như vòi nước đóng không được.

“Tuyết Hoa đừng khóc, sư phụ yêu thương ngươi nhất, có lẽ, qua mấy ngày người sẽ nhớ người, rồi triệu hồi người qua đó.” Thấy Tuyết Hoa khóc than khổ sở, Lưu Thanh Bình đành phải an ủi nó như vậy. Linh hồ Mị nhi cũng từng khóc lóc nỉ non nhưng chưa bao giờ khóc lợi hại như vậy.

Tuyết Hoa quay đầu mặt đầy nước mắt nhìn hắn. Nàng và Hạ Lăng Vân không có khế ước linh sủng, hắn không thể triệu hoán nàng được.

“Ai, sư phụ cũng thật nhẩn tâm, làm gì có chuyện không tiện mang theo linh sủng? Tuyết Hoa, hay là do người bám người quá, sư phụ mới huấn luyện người tự lập một chút.”

Lưu Thanh Bình trấn an Tuyết Hoa đang vô cùng thương tâm. Hai mươi lăm năm trước, Tuyết Hoa quá bám sư phụ, bị sư phụ đuổi khỏi Vong Trần Cư tiến hành huấn luyện dã ngoại. Nhưng mà... Tuyết Hoa mới xuất quan một tháng, sư phụ đã bỏ rơi nó, thật sự là có chút nhẩn tâm rồi.

Hắn đã bay mất, nàng có thể làm gì đây?

Tuyết Hoa nức nở nghẹn ngào, ủ rũ đem góc trường bào kia thu vào vòng trữ vật đeo ở cổ, nặng nề đi vào trong phòng.

Lưu Thanh Bình đi theo sau tiểu hồ ly dò hỏi: “Tuyết Hoa, gần đây sư phụ dạy người cái gì? Người nói cho ta biết, ta sẽ lên kế hoạch dạy người học tập.” Sư phụ đã căn dặn hắn phải dạy dỗ nàng cho tốt.

Đứng trong chính phòng, Tuyết Hoa đột nhiên nói: “Tiên Quân dạy ta pháp thuật, ta muốn giống Phi Vân, Hắc Hùng có thể bay, người nói sẽ làm cho ta một cây kiếm, dạy ta thuật ngự kiếm.” Phi Vân là tiên hạc, Hắc Hùng là phi thiên hổ.

“Người, ngự kiếm? Người là hồ ly, học phi hành làm gì?” Lưu Thanh Bình kinh ngạc nói, “Sư phụ không dặn ta chế tạo kiếm nhỏ.” Hắn thích luyện khí, cái vòng nhỏ trên cổ Tuyết Hoa ở dưới là không gian trữ vật chính là do hắn chế tạo.

“Tối qua Tiên Quân mới nhận được thư sau đó đột nhiên quyết định ra ngoài đấy.” Tuyết Hoa nghiêm túc nói ra.

“Ah, sư phụ đã định dạy người ngự kiếm phi hành, vậy mai ta sẽ khai lò rèn cho người một thanh kiếm thích hợp, mười ngày, không, tám ngày sau có thể dạy người không chế kiếm.” Lưu Thanh Bình nhiệt tình nói. Ngự kiếm phi hành không khó, mấu chốt là pháp trận pháp kiếm cùng với linh lực không chế đưa vào. Tuyết Hoa là tứ phẩm linh hồ, chỉ cần thuần thục nắm giữ thuật ngữ kiếm phi hành, phi hành hai canh giờ cũng không thành vấn đề.

“Không được, không được, ta muốn học bây giờ.” Tuyết Hoa lập tức vận dụng tuyệt kỹ làm nũng, hai chân trước lay lay ông quần Lưu Thanh Bình, ngứa đầu kêu lên. Hạ Lăng Vân bay rất nhanh, tám ngày sau nàng mới đuổi theo khẳng định không kịp.

“Linh sủng có móng vuốt cùng răng nanh, không cần vũ khí, Thiên Linh Môn cũng không có linh sủng dùng pháp khí phi hành.” Lưu Thanh Bình hòa nhã giải thích. Tu sĩ phi hành không nhất thiết dùng pháp kiếm, chỉ là từ thời Thượng Cổ tu sĩ nhân loại thích dùng kiếm phi hành cho nên lúc rèn pháp kiếm cũng sẽ gia tăng thêm pháp trận, dùng để phòng thân cũng như là để tăng khả năng vận dụng phi kiếm.

“Đi tìm tìm, pháp khí trong nhà kho, người đi tìm.” Tuyết Hoa ngoe nguẩy cái đuôi làm nũng.

Sủng vật có hình thể nhỏ nhắn so với những động vật lớn hơn khiến người khác yêu thích hơn nhiều, bởi vì linh sủng cũng là hồ ly cho nên Lưu Thanh Bình không nhin được mà đồng ý với đề nghị của Tuyết Hoa, ôm lấy nó phi hành tới chánh điện Thiên Linh Môn.

Trong thư phòng cách vách chánh điện, chương môn Hàn Tu đang đọc sổ sách một năm trước của Thiên Linh Môn, thấy sư đệ đồng môn ôm tiểu hồ ly tuyết trắng đến.

“Sao Tuyết Hoa lại đồng ý để đệ ôm?” Chương môn Hàn Tu cười đứng dậy, phân phó đệ tử châm trà cho Lưu chân nhân.

“Hàn sư huynh, sư phụ ta tạm rời đi ra ngoài rồi, hai ba tháng sau sẽ trở lại. Người để Tuyết Hoa ở lại Vong Trần Cư, phân phó đệ mỗi ngày tới chăm sóc.” Lưu Thanh Bình mỉm cười gật đầu chào hỏi với sư huynh.

“Sư thúc nữ để Tuyết Hoa lại? Người ra ngoài là vì thư mà đảo Hỏa Vân gửi tới sao?” Hàn Tu bình tĩnh hỏi. Một đệ tử của đảo Hỏa Vân tới đưa tin, ở lại một đêm rồi nhanh chóng đi.

“Vâng, sư phụ có việc phải tới đảo Hỏa Vân.” Lưu Thanh Bình nói, “Trước khi người đi dặn đệ dạy pháp thuật cho Tuyết Hoa. Tuyết Hoa muốn học ngự kiếm phi hành. Đệ định tới kho pháp khí của môn phái tìm xem, có cái nào thích hợp cho nó không.”

“Tuyết Hoa học phi hành?” Hàn Tu cúi đầu dò xét gương mặt Tuyết Hoa. Thấy hai mắt nàng ngập nước, cọng lông trên mặt vẫn còn ẩm ướt.

“Tiểu hồ ly giảo hoạt.” Hàn Tu cười ha ha nó, “Chủ nhân người để người lại, người muốn học bay để đuổi theo người phải không?” Hồng Linh nhà hắn cũng hay lừa người khác, nhưng mà nó là vì cái ăn.

Lưu Thanh Bình giật mình, gương mặt kiên nghị bỗng đỏ bừng. Việc này... Hắn một lão đầu tử bốn trăm tuổi lại bị một tiểu hồ ly lường gạt.

“Ta muốn học bay, ta muốn học bay.” Bị người khác nhìn thấu, Tuyết Hoa đành phải làm âm lên.

Lưu Thanh Bình vỗ nhẹ vào cái đầu nhỏ của nàng nói: “Vẫn là đợi sư phụ về rồi người hãy học thuật phi hành.” Hồ ly tuy nhỏ nhưng vẫn là hồ ly, thông minh xảo trá, không thể khinh thường.

“Ngoan, Tuyết Hoa, sư thúc quen với việc có người bên cạnh rồi, nói không chừng qua ba năm ngày sẽ nhớ người, sau đó triệu hoán người qua.”

Hàn Tu cười ha hả, sờ sờ vào ngọc bội màu xanh ngọc bên hông đó chính là pháp khí trữ vật, lấy ra hai quả táo lớn nhỏ đưa cho nàng: “Tuyết Hoa, đây Xích Đan quả, ta cũng không nỡ cho Hồng Linh ăn đâu. Người hãy cầm lấy, lén ăn.” Nói xong hắn còn nháy mắt với Tuyết Hoa.

Quả Xích Đan là đồ tốt.

“Cám ơn chương môn.” Tuyết Hoa nói xong, lập tức đuổi thân mình, để vòng cổ tiếp cận quả Xích Đan, sau đó dùng ý niệm thu quả vào trong không gian trữ vật.

Chứng kiến nàng thông minh đáng yêu như vậy, Hàn Tu cảm khái nói: “Đúng là linh sủng do sư thúc nuôi dưỡng, so với Hồng Linh nhà ta còn ưu tú hơn.” Hắn không biết nếu làm cho Hồng Linh một vòng cổ pháp khí liệu Hồng Linh có thể sử dụng thuần thục như vậy không.

“Sư phụ thà làm thiếu chứ không làm ầu, sáu bảy trăm năm không kí khế ước linh sủng, một lần kí chính là linh hồ thông minh hiếm thấy.” Lưu Thanh Bình khâm phục nói. Cùng là hồ ly giống cái, nhưng Tuyết Hoa thông minh hơn Mị nhi nhà hắn nhiều.

Hàn Tu cũng đưa tay vuốt ve bộ lông Tuyết Hoa nói, “Tuyết Hoa, người trở về Vong Trần Cư tu luyện cho tốt. Đợi sư thúc trở về, nhìn thấy người chăm chỉ như vậy, nhất định sẽ vô cùng cao hứng.”

Tuyết Hoa chán nản, thất vọng cúi thấp đầu, lỗ tai cụp xuống, cái đuôi cũng vô lực đặt trên cánh tay Lưu Thanh Bình.

“Hàn sư huynh, tâm trạng Tuyết Hoa không tốt, đệ sẽ mang nó đi dạo xung quanh. Sư huynh, đệ không quấy rầy huynh nữa.” Lưu Thanh Bình nhìn đồng hồ sách trên bàn, lập tức cáo từ. Chương môn cần quản lý sự vụ môn phái, hẳn là bận rộn.

Hàn Tu quả thật rất bận, hẳn còn phải dành thời gian để tu luyện, cũng không giữ Lưu Thanh Bình, dặn dò hắn chăm sóc cho linh sủng của trưởng lão thật tốt, sau đó nhìn bóng dáng Lưu Thanh Bình và tiểu hồ ly rời khỏi.

Ý đồ muốn dùng ngự kiếm phi hành đuổi theo Hạ Lăng Vân bị chương môn nhìn thấu, Tuyết Hoa phiền não nằm rạp trên tay Lưu Thanh Bình.

“Tuyết Hoa, nói với người nhé...” Lưu Thanh Bình muốn dỗ nàng vui vẻ, liền đem những chuyện mà hắn biết về sư phụ nói cho nàng nghe.

Mặc dù Tuyết Hoa không lộ vẻ hứng thú, nhưng lỗ tai vẫn dựng thẳng lắng nghe.

“Sư phụ vì muốn ta nắm giữ pháp thuật biến dị hệ Thủy, đã đưa ta đến huấn luyện ở núi băng phía tây bắc Mông Tây Quốc, không quan tâm ta suốt ba năm.” Lưu Thanh Bình nói, nhớ lại năm đó, hắn vẫn cảm thán không thôi. Vương triều Mông Tây bị sụp đổ cách đây ba trăm năm, bây giờ thống trị là vương triều Tây Lăng. Tuổi thọ tu sĩ kéo dài, nhiều năm tu luyện bên ngoài, bất tri bất giác thế giới bên ngoài đã thay đổi rất nhiều.

“Đại khái khoảng bốn trăm hai mươi năm trước, ta nghe tam sư huynh nói, tứ sư huynh đấu pháp cùng tu sĩ khác, thân trúng tà độc, sư phụ vì tìm kiếm nguyên liệu quan trọng nhất trong quá trình chế thuốc giải độc là huyết lân thủy xà đảm, ở trong mạch nước ngầm sâu nhất bên núi Đông Nam, nên suýt chút nữa chết đuối trong đó.”

Tu sĩ am hiểu pháp thuật hệ thủy bị chết đuối trong nước, đây là chuyện buồn cười cỡ nào? Có thể khi đó linh lực của Hạ Lăng Vân bị tổn hao hết nên suýt chút nữa xảy ra chuyện buồn cười này.

Lưu Thanh Bình nhớ lại, thở dài nói: “Tuy sư phụ giết được rắn nước, lấy được mật rắn, nhưng tứ sư huynh không đợi được tới lúc người về, độc phát bỏ mình. Cho nên về sau sư phụ càng nghiêm khắc đối với các đồ đệ, thực lực không được tam phẩm thì không thể xuất sư.”

Hạ Lăng Vân có mười hai đệ tử, bảy người còn sống, những người khác đều là do tu vi không đủ hết thọ trời.

“Tuyết Hoa, sư phụ có ý định thu người làm đệ tử, người đối với người nhất định nghiêm khắc, cho nên, người nên ngoan ngoãn tu luyện, tranh thủ sớm ngày xuất sư.” Lưu Thanh Bình nói. Tiểu hồ ly đã có tu vi linh lực tứ phẩm, sư phụ định khiến nó tu luyện đến mức độ nào mới cho phép xuất sư?

“Tiên Quân nhất định rất đau lòng.” Tuyết Hoa nói, sống càng lâu, nhìn những người bên cạnh trải qua tử vong, trái tim cũng phải bị tổn thương.

“Người tóc bạc tiến người tóc đen, đương nhiên là sư phụ đau lòng.” Lưu Thanh Bình nói, “Chỉ là tám trăm năm trải qua những biến đổi của cuộc sống, thất tình lục dục cũng phai nhạt, dù chuyện gì cũng bảo trì tâm trạng bình thản. Nhưng mà, Tuyết Hoa, quả thật sư phụ rất sủng ái người, khi chúng ta còn bé người cũng chưa từng sủng ái như vậy.”

“Yêu càng nhiều hận càng sâu, người cần phải cố gắng, tranh thủ biến thành hồ tiên ngàn năm, luôn làm bạn với sư phụ.”

Lưu Thanh Bình nâng tiểu hồ ly lên mặt đối mặt, “Người là linh hồ có tư chất rất đặc biệt.” Đại sư huynh là lục phẩm, nhị sư huynh là ngũ phẩm đều đang bế quan, lần trước bọn họ bế quan cũng đã xuất hiện sự thoái hóa rồi. Nếu lần này không vượt được, hai người sẽ già nua mà chết.

“Được, ta sẽ cố gắng.” Tuyết Hoa thận trọng đáp. Nàng có bàn tay vàng, nếu không tu thành tiên, không bằng mua khối đậu hũ đập đầu vào mà chết cho rồi.

39. Chương 39: Tiểu Hồ Ly Trốn Nhà

Tuyết Hoa muốn học ngự kiếm đuổi theo Hạ Lăng Vân nhưng không được, bụng đầy phiền muộn ghé vào trong ổ ngủ. Vẫn trong phòng của Hạ Lăng Vân, nhưng mà ở đây, mùi của hắn đã phai nhạt, đoán chừng qua vài ngày sẽ biến mất.

Chẳng lẽ đợi hắn mang Lệ Quân Hoa trở về, sau đó coi nàng như lễ vật tặng cho Lệ Quân Hoa, hoặc là hắn theo Lệ Quân Hoa, không trở về, mặc kệ nàng?

Tuyết Hoa không cam lòng nghiêng rằng, nàng không muốn trở thành công cụ để hắn tranh thủ tình cảm, nàng càng không muốn hắn quên nàng!

Nhưng bây giờ nàng làm gì mới có thể đuổi theo hắn?

Nàng nằm trong ổ hồ ly nhưng không ngủ được, cho dù là nhắm mắt lại cũng không ngủ được. Đảo Hổa Vân ở bờ biển Đông Nam, biển Đông Nam, biển Đông Hải, Nam Hải... cách một trăm dặm, đi về phía tây? Cách bờ biển một trăm dặm...

Đột nhiên nàng mở mắt ra, trông mắt trong đêm tối sáng rực, hai lỗ tai dựng thẳng tắp. Nàng chỉ cần dọc theo sông lớn, nhất định có thể, tới Đông Hải, xuôi theo phía Nam.

Nàng là tứ phẩm linh hồ, ở trên biển không linh hoạt như ở trên bờ. Nhưng nàng có không gian trữ vật rất lớn, chỉ cần nàng tích lũy nước, đồ ăn...

Nàng nhìn xung quanh một chút, quyết định mang bàn cờ gỗ kia đi, đó sẽ là thuyền nhỏ của nàng.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng hưng phấn, thu bàn cờ vào không gian trữ vật rồi chạy ra ngoài. Chạy ra ngoài Vong Trần Cư nàng thu chum nước vào trong không gian. Nhìn thấy chậu gỗ rửa mặt, nàng cảm thấy chậu gỗ tốt hơn so với bàn cờ rất nhiều, liền lấy bàn cờ ra, thu chậu gỗ vào.

Lúc này ngoại trừ tu sĩ phải canh gác ra thì toàn bộ tu sĩ đều ngủ. Hai mươi lăm năm trước Tuyết Hoa cùng đám linh sủng đi chơi đã dạo qua những khu vực cấm địa, nên rất quen thuộc.

Nàng chạy vào phòng bếp Thiên Linh Môn, chỉ cần những đồ nàng nhìn thấy ăn được sẽ thu vào không gian, sau đó thu thêm mấy chum nước ở bên ngoài vào, đồng thời lấy luôn sáu bảy chậu gỗ kích cỡ không giống nhau.

Đồ ăn trên đường đi nàng sẽ săn bắt thêm, những thứ này chỉ là đồ sự phòng, mục đích chính của nàng là dùng chứa nước, còn có chậu gỗ làm thuyền. Biển rộng mênh mông, an toàn là quan trọng, nàng nhất định phải chuẩn bị nhiều chậu.

Đi tới hồ Nữ Thần, nàng múc đầy mười mấy vại nước, sau đó thu vào không gian.

Tuyết Hoa chuẩn bị đầy đủ. Đi về phía đông tìm kiếm sông lớn! Nàng phân biệt phương hướng, sau đó thân ảnh nhỏ nhắn hoàn toàn biến mất vào rừng cây.

Sáng sớm, đệ tử phòng bếp Thiên Linh Môn phát hiện trong phòng bếp có trộm, các vại nước to, chậu gỗ đều bị trộm đi.

Bên Vong Trần Cư, Thường Đức Thường Hưng cũng phát hiện hai vại nước to và bồn rửa mặt bị người ta đánh cắp rồi, trở về phòng tìm kiếm tiểu hồ ly, không thấy nàng trong ổ, không biết nàng đi ra ngoài tu luyện hay săn thú.

Lúc này chương môn Hàn Tu biết được phòng bếp của môn phái bị mất mười ba mười bốn vại nước cùng bảy tám chậu gỗ hoàn toàn sững sốt. Trộm nào lại trộm vại nước với chậu gỗ? Hồ Nữ Thần ở trước mặt, vại nước ở Thiên Linh Môn chỉ là đồ dự bị.

Sau giờ ngo, Lưu Thanh Bình mang theo một đồ tôn mười hai tuổi tiến vào Vong Trần Cư. Hắn cảm thấy Tuyết Hoa còn nhỏ, có lẽ sẽ thích chơi đùa với tiểu hài tử, nên mang theo một tiểu đồ tôn hoạt bát tới chơi với nàng.

Biết được nàng ra ngoài chưa về, hắn ngồi bên tảng đá xanh nơi sư phụ thường luyện công chỉ điểm đồ tôn luyện tập, đồng thời chờ đợi. Đợi đến tối hắn cũng không thấy Tuyết Hoa trở về.

Bởi vì sư phụ không ở nhà, nên đi ra ngoài chơi rồi?

Linh sủng Mị nhi của hắn cũng nhiều ngày không trở về do vậy hắn cũng không để ý, mang đồ tôn trở về, sáng hôm sau sẽ tới.

Ngày thứ ba, Thường Đức Thường Hưng phát hiện ra tiểu hồ ly ba ngày ba đêm không về cảm giác không đúng vội đi tìm. Không tìm được, nên đợi Lưu Thanh Bình tới, cả hai nói với hắn đã tìm xung quanh nhưng không thấy tiểu hồ ly.

Lúc này Lưu Thanh Bình mới phát giác không đúng. Nhưng mà hắn không thể giống sư phụ dùng thần thức tìm kiếm tiểu hồ ly, đành phải đi tìm chuông môn, nhờ sư huynh sai người cùng linh sủng hỗ trợ tìm kiếm tiểu hồ ly.

Tìm một hồi, mọi người cùng linh sủng ở Thiên Linh Môn phát hiện ra không thấy tiểu hồ ly, hay là nàng bé quan.

Tuyệt Hoa sẽ đi đâu? Chẳng lẽ chính nó trộm vại nước và chậu gỗ? Tuyệt Hoa có thể trừ vật.

Chuông môn Hàn Tu suy nghĩ, khẳng định: “Tuyệt Hoa quá thông minh, có lẽ nó tự mình đi tìm chủ nhân.”

Nghĩ đến Tuyệt Hoa muốn học ngự kiếm, hắn do dự một chút nói: “Có lẽ, nó định theo đường thủy đi về phía Đông, cho nên trộm nhiều chậu gỗ với vại nước.” Chậu gỗ và vại nước có thể làm thuyền nhỏ đấy.

Tất cả mọi người tặc lưỡi: Linh trí của Tuyệt Hoa đã vượt qua những đứa nhỏ nhân loại rồi.

Tiểu hồ ly thông minh cũng có lúc ngớ ngẩn, nhớ chủ nhân như vậy sao không truyền những tình cảm nhưng nhớ tới chủ nhân, để chủ nhân triệu hoán qua.

“Không biết sư thúc có biết Tuyệt Hoa ra ngoài tìm người không?” Thanh Hoa chân nhân lắc đầu nói.

“Sư phụ...” Lưu Thanh Bình do dự một chút nói, “Đệ hoài nghi, sư phụ không kí kết khế ước linh sủng với Tuyệt Hoa.”

Bảy tám tu sĩ “Thực” giai đang nghị sự trong đại điện lập tức ngậy ngẩn người. Tuyệt Hoa bám sư thúc/trưởng lão, không có khả năng từ chối trở thành linh sủng của sư thúc/ trưởng lão. Nếu nó không phải linh sủng của sư thúc/trưởng lão, sư thúc/trưởng lão sẽ tổn hao tâm huyết như vậy để dạy bảo nó sao? Dùng linh đan cao cấp cho linh thú làm đồ ăn vặt cho nó...

“Hai mươi lăm năm trước, lúc Tuyệt Hoa bé quan, sư phụ đã nhiều lần hỏi thăm Mị nhi, tiếng kêu của Tuyệt Hoa nghĩa là gì.” Lưu Thanh Bình nhớ lại.

Không có khả năng chủ nhân không rõ tiếng kêu của linh sủng, trừ phi họ không kí kết khế ước linh sủng!

Các tu sĩ tinh anh nòng cốt của Thiên Linh Môn lập tức hai mặt nhìn nhau, khó trách sư thúc/ trưởng lão nói sẽ thu nàng làm đệ tử, hóa ra Tuyệt Hoa không phải là linh sủng của người.

Việc này nguy rồi, sư thúc của bọn họ không biết rõ tình hình gần đây của Tuyệt Hoa, càng không cách nào triệu hoán nàng qua.

Một tứ phẩm linh hồ chưa có chủ nhân...

Hàn Tu nhanh chóng quyết định, nói: “Thanh Bình, ngươi lập tức truyền âm cho sư thúc, nói Tuyệt Hoa một mình rời khỏi đi tìm người. Thanh Bình, Liên Thành, Vũ Đình, Tiểu Nguyệt, các ngươi mang một ít đệ tử lập tức khởi hành theo hướng Đông Nam, tìm dọc ven sông.”

Tuyệt Hoa là đệ tử mà sư thúc nhận định, lại là sủng vật mà sư thúc che chở trong tay, Thiên Linh Môn phải phái người đi tìm, nàng thông minh, có tiềm lực, tương lai có thể trở thành linh thú thủ hộ Thiên Linh Môn, cho nên Thiên Linh Môn phải mau chóng tìm được nàng về dốc lòng bồi dưỡng.

Thiên Linh Môn yên tĩnh nhiều năm bỗng chốc gà bay chó chạy.

Sau khi rời khỏi Thiên Trụ Sơn, Tuyệt Hoa vẫn chạy về phía Đông, rất may là tìm được dòng sông nhỏ. Tốc độ chảy khá chậm, nàng đứng bên bờ quan sát trong chớp lát sau đó lấy chậu gỗ rửa mặt ra đặt xuống sông rồi nhanh chóng nhảy vào.

Chậu gỗ yên ổn trôi trên mặt sông, thân thể hồ ly nhỏ nhỏ của nàng nhảy vào chỉ làm nó khẽ chao nghiêng. “Xuất phát!” Tuyết Hoa cao hứng khuyến khích, sau đó vận dụng thủy linh lực, để nước đẩy mạnh chậu gỗ. Van lưu quy tông, đầu sông nhỏ này sẽ là sông lớn, sông lớn cuối cùng sẽ ra biển cả.

Lúc đầu không quen, chậu gỗ chỉ trôi nhanh hơn dòng nước một chút. Chưa đầy nửa nén nhang, nàng điều khiển thành thạo, lá gan cũng lớn, lợi dụng thủy linh lực đẩy nhanh tốc độ.

Từ trên bờ, chỉ thấy một chậu gỗ nhanh chóng trôi đi trên mặt nước, chậu gỗ xé mặt nước tạo thành những bọt nước, sau lưng lưu lại thành hình chữ bát () kéo dài.

Dọc hai bên bờ sông là đồi núi và cây cối, đại khái ít người lui tới, hoặc nhân loại không sử dụng đường sông, nên Tuyết Hoa ngồi cả buổi cũng không thấy một cái thuyền, hoặc một bến thuyền nào.

Trên đường, hai con sông nhỏ nhập vào thành dòng sông lớn, chậu gỗ cũng trôi theo dòng sông lớn. Tuyết Hoa khẳng định quy luật van lưu quy tông, cũng tin tưởng tới đầu dòng sông này sẽ là nhánh sông lớn, trong lòng vô cùng cao hứng. Lúc xế chiều, nàng cảm thấy đói bụng, lợi dụng linh lực đẩy chậu gỗ vào bờ, sau đó tiến vào rừng cây.

Đó là một rừng cây lạ lắm, Tuyết Hoa ý vào mình là tứ phẩm linh hồ, đánh bạo xâm nhập.

“Híz khà, hizzz, hizz khà hizzz.” Lỗ tai hồ ly linh mãnh nghe được thanh âm của rắn. Nàng không do dự đi tìm, thấy một con rắn ở trong bụi cỏ phóng ra hỏa diễm. Xưa đâu bằng nay, pháp thuật hệ hỏa của nàng đã tốt hơn rồi.

“Híz- khaz hí-zz, hiz khà...” Con rắn dài gần hai thước oằn mình trong đám lửa, nhưng không cách nào khiến lửa tắt.

Con rắn dễ dàng bị đốt cháy, trở thành món nướng cho nàng.

Đợi thịt nướng chín, Tuyết Hoa không do dự cắn xé, bắt đầu ăn uống.

Ăn xong một con rắn, nàng lại tiếp tục săn bắn, dùng năng lực của tứ phẩm linh hồ phóng ra hỏa diễm thiêu chín hai con gà rừng, một con thỏ. Ăn xong một con gà, nàng đem con gà cùng con thỏ khác vào trong thể trữ vật. Cái này chính là lương thực dự phòng.

Ăn uống no đủ, nàng dựa theo đường cũ mà đi, tới bờ sông đặt lên thảm cỏ, nàng lấy thần khí ra tu luyện, khôi phục năng lực tiêu hao.

Tu luyện xong, nàng nhìn xung quanh, sau đó nhảy vào chậu gỗ cuộn tròn người ngủ. Bởi vì đây là rừng cây lạ, mặc dù nàng đã dò xét qua, nhưng lúc ngủ vẫn dựng lỗ tai lên, có chút gió thổi cỏ lay cũng sẽ bày ra tư thế công kích.

Sau khi ngủ đủ, lúc ánh trăng nhô lên cao, nàng lại đẩy chậu gỗ xuống nước, nhảy vào đó đi tiếp.

Một ngày, hai ngày, ban đêm ngày hôm sau, Tuyết Hoa thấy được một thuyền nhỏ bên cạnh thôn trang.

Đại khái là tiến vào nơi ở của nhân loại rồi. Nếu ban ngày có người nhìn thấy một chậu gỗ lướt trên mặt nước, không biết sẽ kinh ngạc tới mức nào.

Tuyết Hoa có chút lo lắng rồi. Ban ngày nàng nghỉ ngơi tới đi thì lãng phí thời gian quá rồi, nhưng mà ban ngày để người khác chú ý...liệu có thể chọc chuyện phiền toái?

Tuyết Hoa trái nghĩ phải nghĩ, vẫn không nỡ nghỉ ngơi ban ngày, liền bỏ nhiều cỏ vào chậu, trốn trong bụi cỏ, thông qua kẻ hở điều khiển chậu gỗ. Tốc độ chỉ nhanh hơn dòng nước một chút.

Nếu có thuyền qua lại, thật sự sẽ không phát hiện ra tốc độ chậu gỗ kì quái sao?

40. Chương 40: Tiểu Hồ Ly Gặp Nạn

Bầu trời xanh lam, dòng sông bằng phẳng, cỏ lau mọc trên sông tầm 30-40m, hai bên bờ sông là thôn trang và đồng ruộng.

Bảy tám chiếc thuyền tạo thành đội tàu đi trên mặt sông, người kéo thuyền thì kéo thuyền người chèo thuyền thì chèo thuyền.

“Hooo~~ ơ vượt sóng... theo gió vượt sóng chạy ra biển cả...” Người kéo thuyền âm thanh vang dội, lưng kéo một sợi dây thừng dài đầu kia buộc hàng hóa.

“Muội muội đã ở đầu thuyền, ca ca lên bờ đi...” Mấy cô gái ngồi trên thuyền vừa làm vừa hát tình ca.

Gần bờ, mấy ngư dân tung lưới bắt cá, nhóm đàn bà con gái giặt quần áo, nhặt rau, đám trẻ thì chơi đùa ầm ĩ. “Ừm...bò, ừm... tiếng bò rống” mấy con trâu đang tắm trong nước, hai người chăn trâu đứng trên lưng bọn chúng mà chơi đùa.

Đột nhiên có người thấy chậu gỗ trôi nhanh trên dòng nước, lập tức kêu lên: “Chậu gỗ nhà ai trôi đi rồi hả?”

“Là từ thượng du xuống. Thật sự sợ ỷ.” Lại có người gọi, “Nhị lẳng tử, tam oa tử, đi lấy chậu gỗ lại.” Chậu gỗ cũng phải nhờ người làm hoặc dùng tiền mua đấy, nhặt được dùng cũng tốt.

“A, con đi.” Đang chơi đùa trên lưng trâu một người vội cởi phăng áo áo lặn xuống nước, sau đó xuất hiện phía xa, bơi về phía chậu gỗ.

Đột nhiên tốc độ chậu gỗ nhanh hơn, cao thủ bơi lội bên bờ sông cũng không đuổi kịp. Mọi người trố mắt nhìn chậu gỗ giống như có người khống chế nhanh chóng trôi đi, lập tức bàn tán xôn xao.

“Gặp quỷ rồi. Một chậu gỗ mà thôi, tốc độ trôi còn nhanh hơn cá trong nước.”

“Chậu gỗ thành tinh á... chúng ta gặp tinh linh yêu quái trong truyền thuyết rồi.”

“Nói hươu nói vượn, do tốc độ nước nhanh.”

“Ta chỉ nghe nói cây cối mấy trăm năm trong rừng sẽ biến thành yêu tinh, chứ chưa nghe nói chậu gỗ cũng thành tinh.”

...

Chậu gỗ vượt qua đội tàu, tốc độ của nó lập tức hấp dẫn người trên thuyền. Bọn họ cảm thấy kì quái, nhìn chậu gỗ có người đưa gậy trúc ngăn lại, có người vung dây thừng tóm lấy chậu gỗ.

Tuyết Hoa núp trong bụi cỏ tầm nhìn bị hạn chết, tránh né hai gậy trúc, lại bị người lái thuyền dùng dây thừng tóm lấy, bắt đầu kéo về phía thuyền.

Không thể đi được!

Tuyết Hoa không thể nào chế tạo lưới bằng cắt dây thừng, lại không muốn người ta phát hiện nàng là hồ ly, khiến mọi người ôn ào, đành thò người qua khỏi bụi cỏ, lấy một chậu gỗ khác, nhảy vào, thúc đẩy dòng nước tăng tốc vượt qua thuyền. Nhìn xem, may nàng tính toán trước, trước khi xuất phát chuẩn bị rất nhiều chậu gỗ.

“Oa bạch cầu tinh biến thành chậu gỗ rồi.”

“Cái đuôi to, hẳn là hồ ly. Chắc chắn là hồ ly tinh.”

“Lại thêm một cái chậu gỗ! Là nó biến ra đấy! Nó nhảy vào chậu gỗ mới trôi đi nha.”

Người lái thuyền vội quăng dây ra, quỳ xuống dập đầu, “Hồ tiên tha mạng, hồ tiên tha mạng.” Hẳn là muốn hồ tiên cười chậu gỗ? Không muốn sống chẳng!

Tuyết Hoa biết rõ nàng xuất hiện sẽ khiến người khác kinh hãi, nhưng nàng không có cách nào khác, đành phải đẩy nhanh tốc độ của chậu gỗ, rời khỏi khu vực này. Nàng nghĩ tốc độ của mình vượt qua các đội thuyền, người bình thường không thể kịp truyền tin tức, càng không tạo thêm phiền toái cho nàng.

Nàng cũng không quan tâm mỗi nơi nàng đi qua khiến mọi người xô xao thế nào, một chiếc chèo gỗ lại lướt mạnh theo dọc sông. Người kéo thuyền nào cũng hát, “Theo gió vượt sông chạy ra biển cả”, cho nên hướng đi của nàng không hề sai.

Khát thì nàng uống nước, đói bụng sau khi lên bờ nàng bắt cá hoặc săn bắt trong rừng, mệt mỗi nàng trốn vào một chỗ nghỉ ngơi. Tóm lại, nàng tận dụng khả năng nghỉ ngơi ban ngày, buổi tối nhanh chóng vượt sông. Sách lược của nàng vô cùng chính xác đó, vì vậy ba ngày nay nàng bình an không gặp nguy hiểm.

Lại tới một bến thuyền dày đặc, bên bờ là thị trấn. Tuyết Hoa nhìn sắc trời, quyết định đi tiếp. Nàng không biết khi nào mới ra cửa biển, lại còn tới bờ biển phía đông, tìm phương hướng của đảo Hỏa Vân, cho nên rất có thể nàng không tìm được Hạ Lăng Vân trước khi hấn gặp gỡ Lệ Quân Hoa.

Bây giờ nàng đang nằm trong chèo gỗ, trên người phủ đầy cây cỏ. Tốc độ chèo gỗ vẫn cứ như bình thường, không khác gì mảnh gỗ bị trôi dạt trên sông.

Đại khái là xung quanh bến tàu mọi người bề bộn người nơi này cũng tương đối giàu có cho nên không nhiều người để ý tới cái chèo gỗ trôi dạt trên sông.

Tuyết Hoa không khiến người khác chú ý nhưng cũng vẫn có người gây ra phiền toái cho nàng. Một chèo nước lớn hắt từ trên thuyền xuống, vừa vắn đổ vào chèo gỗ của nàng. Chèo gỗ bị nước tác động, lập tức lật nhào chìm xuống.

Tuyết Hoa không để ý việc bại lộ thân phận vội nhảy ra ngoài, dùng sức bơi.

“Chó trắng nhỏ, ai nhả tâm để nó vào chèo gỗ thả xuống nước?” Một nữ tử ngạc nhiên kêu lên, sau đó những nữ tử khác cũng nhao nhao gọi mọi người cứu con chó nhỏ.

“Là tiểu hồ ly. Nó giấu đầu chỉ để lộ đuôi.” Lập tức có người nhận ra con vật đang bơi kia là hồ ly.

Dừng thẳng lối tai cảnh giác chung quanh, Tuyết Hoa lập tức bơi về phía bờ. Thời đại này hồ ly không phải là động vật kì lạ quý hiếm. Trước tiên nàng bơi vào bờ tìm chỗ trốn sau đó lại lấy chèo gỗ ra tiếp tục đi.

“Thế tử, đây là một linh hồ!” Một giọng nói vang lên khiến Tuyết Hoa cố gắng bơi nhanh hơn, đồng thời sử dụng thủy linh lực tác động vào khiến nàng nhanh vào bờ.

“Uống máu linh hồ có thể kéo dài tuổi thọ.” Gã đàn ông nhận ra tiểu hồ ly là linh hồ vội vàng nói, “Nhanh, mau bắt lấy nó. Máu linh hồ có thể luyện đan phối dược.”

Nam tử được gọi là thế tử lập tức nói: “Mọi người nhanh đi bắt linh hồ, có trọng thưởng.”

Gã tu sĩ nhận ra linh hồ lập tức ngự kiếm bay về phía Tuyết Hoa. Sau khi tiếp cận Tuyết Hoa, hấn lấy pháp khí ở trong túi càn khôn bên hông vung về phía nàng.

Pháp khí to cỡ lòng bàn tay được ném ra lập tức biến thành một cái lưới lớn lấp lánh linh quang màu xanh trùm về phía Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa ở Thiên Linh Môn đã thấy rất nhiều pháp khí, biết rõ đây chỉ là lưới mây bình thường mà tu sĩ dùng để bắt động vật, không dám chần chừ, nhanh chóng ngắt đầu phóng ra từng viên cầu lửa về phía cái lưới màu xanh kia. Lưới mây bình thường đều là dùng dây leo của thực vật linh tính làm nguyên liệu để dệt ra, lửa đương nhiên là vật khắc tinh của nó.

Lưới mây gặp phải hỏa diễm lập tức bốc cháy, Tuyết Hoa gia tăng tốc độ chạy vào bờ. Nàng nhớ rõ lời Hạ Lăng Vân từng nói... Nếu tinh linh yêu quái chủ động công kích nhân loại, lập tức sẽ bị coi là người ích kỉ tà ác, cho nên, nếu gặp phải người thực lực yếu hơn mình, nếu có thể, nàng không nên tấn công.

Tu sĩ kia thấy linh hồ phản ứng nhanh nhẹn, vận dụng linh lực linh hoạt, biết rõ linh hồ này tuy nhỏ, nhưng phẩm giai không thấp, lập tức nói: “CHúng ta hợp sức bắt nó.” Hóa ra trên thuyền không chỉ có một gã tu sĩ, bọn hấn cũng tập trung lại bắt linh hồ rồi.

Tuyết Hoa lợi dụng sức nước chảy bơi vào bờ, vẩy sạch nước trên người rồi chui vào bụi cỏ. Chỉ là tốc độ nàng nhanh, nhưng so với ngự kiếm của tu sĩ nhân loại thì không bằng.

Bốn gã tu sĩ đáp xuống bốn hướng, tay phải cầm pháp kiếm tay trái cầm pháp khí tới gần Tuyết Hoa.

Gã tu sĩ có râu quai nón nói: “Con này không phải Tuyết Hồ.” Tuyết Hồ không có thể phóng ra pháp thuật hệ hỏa.

“Có lẽ là cáo lông đỏ biến dị, cáo lông đỏ thích hợp luyện Liệt Diễm đan.” Gã trung niên tu sĩ khỏe mắt có chút nếp nhăn nói, trong mắt tràn ngập tham lam.

Rõ ràng hắn đã xuất hiện trạng thái lão hóa, nếu như không phải cố ý duy trì thì với tuổi tác này thân thể của hắn đã già yếu. Chính vì vậy nhu cầu cấp bách của hắn lúc này chính là kéo dài tuổi thọ.

“Bộ lông tuyết trắng nhìn không tệ, thích hợp tặng cho Thanh sư muội.” Gã tu sĩ trẻ tuổi đỏ mặt nói. Nữ nhân vốn ưa thích những bộ lông thú xinh đẹp, con linh hồ này không có chút lông tạp, nếu có thể nuôi tới mùa đông, bộ lông nhất định sẽ vô cùng đẹp đấy.

“Chờ một chút, trên cổ linh hồ có đeo một cái vòng.” Gã trung niên tu sĩ ở chính diện Tuyết Hoa đột nhiên dừng bước nói. Hắn tóc tai bù xù, mặc trường bào màu xám.

“Đây là linh hồ đã có chủ?” Ba người khác lập tức ngậy ngần người.

Tuyết Hoa bảo trì cảnh giác, tìm lỗ hổng xung quanh vòng vây. Nếu như nàng là một linh hồ phẩm cấp thấp, có lẽ những gã tu sĩ này không quan tâm, nhìn thực lực chủ nhân mà buông tha nàng, nếu như nàng mở miệng nói chuyện... Máu của linh thú phẩm giai từ cấp ba trở lên đều rất trân quý, là nguyên liệu tất yếu để tạo ra linh đan trung, cao cấp.

“Nếu như là linh sủng, không có khả năng chủ nhân nó để nó một mình trong chậu gỗ trôi dạt trên sông. Đây có thể là một linh hồ nuôi trong nhà, chủ nhân không thích, lại không nỡ giết luyện đan, cho nên mới bỏ nó.”

Gã trung niên tu sĩ khỏe mắt đầy nếp nhăn nói, “Mặc kệ, bắt lấy, rồi giết chết!” Lúc này hắn rất cần máu linh hồ để luyện chế đan dược.

Đúng rồi, nếu như là linh sủng, nếu nó gặp nguy hiểm, chủ nhân nó sẽ biết, rồi thu nó vào không gian linh sủng.

Đây là một tiểu linh thú bị chủ nhân vứt bỏ! Thật tiện nghi cho bọn hắn!

Những người khác lập tức kích động nói: “Bên trên.” Bốn người tiếp tục tiếp cận Tuyết Hoa.

Vòng vây càng lúc càng nhỏ, Tuyết hoa biết rõ tốc độ của nàng kém hơn bốn người bọn họ đành phải nói: “Các người lui ra sau, ta là linh thú của trưởng lão Thiên Linh Môn Hạ Lăng Vân Tiên Quân, các người không được làm tổn thương ta.”

Bốn người họ tu vi không bằng nàng, nhưng nàng không dám khinh thường, bởi vì tu sĩ nhân loại rất nhiều pháp khí, tinh linh yêu quái thất phẩm cũng có thể bị bắt bởi tu sĩ ngũ phẩm.

Linh hồ biết nói tiếng người?

Bốn người nhanh chóng lùi về sau hai bước, tay cầm chặt kiếm bảo vệ lồng ngực mình.

Linh hồ biết nói chuyện đã không phải loại linh hồ thông thường rồi, chủ nhân nó tuyệt đối không có khả năng vứt bỏ nó.

“Nếu không có nguyên nhân sao chủ nhân nó có thể bỏ mặc nó trôi sông?” Gã trung niên tu sĩ khỏe mắt đầy nếp nhăn vội vàng nói, “Chúng ta đẩy nhanh tốc độ, giết chết nó lập tức rời đi.”

Đồng bọn của hắn lập tức lấy pháp khí tung về phía Tuyết Hoa.

Máu của tứ phẩm linh hồ hiệu quả hơn rất nhiều so với linh hồ cấp thấp, bọn họ không thể buông tha.

“A!” Tuyết Hoa hét lên một tiếng, bắt đầu công kích.

41. Chương 41: Tiểu Hồ Ly Hung Bạo

Lưới bắt được chế tạo bằng sợi tơ ngàn năm dưới đáy biển Đông Hải được ném về phía Tuyết Hoa. Sợi tơ trắng nõn óng ánh, độ bền rất cao, một số tu sĩ tiến vào Đông Hải để thu thập một số sợi tơ này, không chỉ dùng để chế tạo pháp khí, còn có thể làm xiêm y.

Lưới pháp khí này được nối với thủy linh thạch, toàn bộ lưới pháp khí toát ra linh khí thủy nồng đậm, là một loại lưới chuyên dùng để bắt linh thú thuộc tính hỏa.

“Phù...!” Đối với tu sĩ nhân loại cấp thấp Tuyết Hoa không cần sử dụng chú ngữ, phun ra từng đoàn từng đoàn hỏa diễm bao vây xung quanh lưới.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ trong ngũ hành thủy khắc hỏa, nhưng hỏa cũng có thể khắc thủy, khiến hơi nước bốc hơi. Nhiệt độ của lửa có thể tăng cao, nhưng nước thì lại thấp... Tuyết Hoa nhớ rõ, trên lý thuyết là -273 độ, cho nên nâng mới sử dụng hỏa để công kích.

Lưới thủy linh kia tuy bao lấy Tuyết Hoa, nhưng chỉ chưa đầy mười giây hỏa diễm đã đốt nó thành đồng tro, mà ánh sáng xanh dịu của thủy linh thạch cũng biến thành những viên đá màu xám trắng vô dụng.

Bởi vì nàng liên tiếp phóng ra hỏa diễm, bốn gã tu sĩ hoảng loạn lùi về sau trốn tránh. Bọn họ khiếp sợ nhìn hỏa linh lực của nàng, ý muốn giết nàng càng rõ rệt. Bởi vì hồ ly là loại động vật hay mang thù, nếu bị hồ ly trường thọ ghi hận, cả đời bọn họ sợ không sống yên ổn, làm không xong chỉ sợ gây họa tới đồng môn cùng tử tôn(nếu có).

Tuyết Hoa dùng hỏa diễm thiêu đốt lưới thủ linh sau đó chạy dọc theo bờ sông đi về phía đông.

“Đừng để nó chạy thoát!” Sau lưng có tiếng nói của gã tu sĩ, rất nhanh Tuyết Hoa cảm nhận được nguy hiểm, không thể không dựa vào trực giác chạy thực mạng, dốc sức liều mạng né tránh trận mưa tên.

Hóa ra, vào lúc nàng và bốn gã tu sĩ giao đấu, bọn thị vệ của gã thế tử kia đã chạy tới rồi. Chẳng qua bọn chúng không dám tiếp cận, chỉ đứng ở xa gài tên, đợi nàng vượt vòng vây của bốn gã tu sĩ thì bắn, hi vọng có thể bắn trúng nàng. Đương nhiên, cho dù không bắn trúng, bọn chúng cũng kéo dài thời gian chờ bốn gã tu sĩ.

“Lão hồ không phát uy, các người coi ta là mèo bệnh phải không?” Tuyết Hoa chạy trốn tới một gò đất tạm thời an toàn, nổi giận dùng dùng nói, “Sóng nước cuộn cuộn.” Nàng chạy trốn dọc theo bờ sông là bởi vì ở đây gần nước, thích hợp dùng thủy linh lực.

Nước sông yên ả bất chợt bị một lực lượng cường đại quấy động, tạo thành sóng nước cao bảy tám mét. Sóng nước “Rầm ào ào” thoáng một cái đánh về phía đám người trên bờ, áp lực của sóng nước cực mạnh quét ngã hai mươi tên thị vệ.

Linh lực cường đại có thể tạo ra cột sóng nước, cây cỏ bên sông lập tức bị phản ứng dây chuyền, mặt nước xao động, có vài chiếc thuyền bị sóng nước đẩy lên bờ, có một số thuyền thì bị lật tung. Mọi người bên sông Thượng Hà kinh hoàng chạy thực mạng, tiếng hét cùng tiếng kêu cứu vang lên liên tiếp.

Không xong, gây tai họa cho người dân thường rồi!

Tuyết Hoa thiện lương không dám sử dụng thủy pháp thuật phạm vi rộng nữa, chỉ tiếp tục bắn ra liên tiếp những hỏa cầu về phía bốn gã tu sĩ.

Thị vệ? Không bị sóng nước cuốn đi ướt sũng nằm rạp trên đất, không biết bị sóng nước đánh bất tỉnh hay giả chết. Tóm lại bọn họ không phải là kẻ ngu, sẽ không dùng thân xác phạm nhân chống chọi với hồ ly tính cường đại.

Đột nhiên gò đất mà Tuyết Hoa đang đứng bị sụp đổ, rất nhanh biến thành bãi cát vàng. Lúc chiến đấu nàng phóng thích giác quan tới mức lớn nhất, phát hiện dưới chân bất thường, đột nhiên lại xuất hiện ra một gã sử dụng pháp thuật hệ thổ.

Nàng vừa nhảy xuống đám cỏ xanh, cây cỏ sinh trưởng tốt, lá cỏ dài nhỏ như rắn cuộn từng vòng lên cơ thể nàng.

“Ah~~” Tuyết Hoa há mồm gầm rú, toàn thân bắn ra linh quang sắc đỏ. Đám cỏ dại bao quanh thân thể nàng lập tức thành đồng tro.

Đánh bại bọn hắc! Nàng mới có thể rời đi!

Tuyết Hoa nhẹ nhàng di chuyển vị trí, hai chân đạp một cái, nhào về phía gã tu sĩ mặt đỏ đang kết thủ ấn niệm pháp quyết.

Thấy nàng như mũi tên lao về phía mình, gã tu sĩ mặt đỏ không dám niệm pháp quyết, lập tức trốn về phía sau.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tuyết Hoa nhào tới, móng vuốt sắc bén hung hăng cào ngực hắc. Sau khi xác định hắc bị mình cào trúng, Tuyết Hoa lập tức quay đầu phóng ra một đoàn hỏa cầu lớn nhỏ bay về phía gã tu sĩ có râu quai nón đứng cách đó không đến ba mét.

Gã tu sĩ trẻ tuổi bị nàng công kích tuy sử dụng pháp khí phòng ngự hệ thủy nhưng vẫn bị cầu lửa làm tổn thương, ch mặt kêu thảm trốn về phía sau, sau đó lấy đan dược bên trong túi càn không bôi lên mặt để giảm đi cảm giác nóng và đau nhức.

Tuyết Hoa nhanh chóng lao về phía giữa hai chân gã tu sĩ râu quai nón, nhân lúc hắc chưa kịp xoay người càn vào bắp chân hắc.

“Á!” Cảm giác đau đớn từ bắp chân truyền đến, gã râu quai nón kêu thảm, tay phải giơ lên dùng pháp kiếm chém về phía đùi phải.

Khóe mắt Tuyết Hoa thoáng thấy mũi kiếm bổ tới mình, lập tức nhả chân hắc, nhảy dựng lên, hai chân trước cào vào mặt hắc.

Gã tu sĩ râu quai nón thống khổ gầm rú, tay trái mạnh mẽ tóm lấy thân thể Tuyết Hoa ném mạnh. Đây là một hành động bản năng bắt lấy vật thể nguy hiểm ném ra ngoài. Hắc ném Tuyết Hoa ra ngoài 4-5m.

“Phù phù”, Tuyết Hoa giống như đạn pháo bị ném vào đám cỏ trong sông.

“Sao ngươi lại ném nó đi?” Gã tu sĩ tóc tai bù xù mặc trường bào màu xám không quan tâm đồng bọn bị thương, đuổi tới bờ sông ném một băng lam liên hoa về phía tiểu hồ ly.

Băng lam liên hoa có hàn khí kinh người, những cánh hoa tạo ra từng tia sáng óng ánh xuất hiện trên không, sau đó giống như là mưa băng bắn về phía Tuyết Hoa ở trong nước.

“Xoạt xoạt xoạt” giống như lưỡi dao băng sắc bén bắn lên mặt nước tạo ra loạt tiếng động, Tuyết Hoa lặn trong nước chỉ có thể điều khiển nước bảo vệ bản thân.

Hồ ly không thể hô hấp dưới nước, Tuyết Hoa dần dần không kiên trì nổi nữa từng đợt bong bóng, cảm giác ngực bị trướng rất thống khổ.

Phải lao lên mặt nước, nếu không nàng không bị đao băng đâm thì cũng là chết đuối trong nước.

Tuyết Hoa nhìn những tia băng bắn trên mặt nước giống như là súng máy, điên cuồng vận hành thủy linh lực.

Linh lực trong cơ thể nàng dao động càng lúc càng nhanh, ban ngày nhưng ánh mắt nàng lóe tinh quang bắn ra bốn phía.

Sau khi ngưng tụ thủy linh lực tạo thành một cái đỉnh, đột nhiên nàng bạo phát, điều khiển nước chảy bay thẳng lên mặt nước.

Sóng nước cao ba mét che chở nàng bay lên không trung hơn mười thước, sau đó dưới không chế của Tuyết Hoa tạo thành vô số tia nước đánh về kia băng lam liên hoa và gã tu sĩ đang cầm pháp khí.

Thấy tia nước đánh về phía mình sắc mặt gã tu sĩ tóc tai bù xù mặc trường bào xám tái mét, vội cầm pháp khí chạy trốn.

“Hừ!” Tuyết Hoa không chế một đạo sóng nước đi vào bờ, sau đó đuổi theo gã tu sĩ kia, còn không ngừng phóng ra hỏa cầu.

Gã cầm pháp kiếm lại không kịp ngự kiếm phi nên liên tục bị hỏa cầu của nàng đánh trúng, ngã xuống mặt đất kêu thảm, liên tục lăn mình hi vọng dập tắt lửa trên người.

Nhìn thấy ba gã đồng bọn đều bị thương, gã trung niên tu sĩ khỏe mắt đầy nếp nhăn đột nhiên lấy ra một cái lục lạc bằng đầu hương về Tuyết Hoa không ngừng lay động.

“Ah~” Tuyết Hoa kinh ngạc kêu lên, lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, phảng phất như linh hồn sắp rời khỏi thân thể này rồi.

“Ah~~”

Tuyết Hoa kêu lên, những người khác cũng sợ hãi kêu lên.

Đăng hồn linh, pháp khí công kích khác biệt, ngoại trừ điều khiến linh hồn tu sĩ, lấy hấn làm trung tâm trong phạm vi nhất định toàn bộ sinh vật sẽ bị ảnh hưởng.

Gã tu sĩ khỏe mắt có nhiều năm nhăn một mặt dùng linh lực thúc dục đăng hồn linh tiếp tục kêu, một mặt chậm rãi tiếp cận thân thể đang lung lay của Tuyết Hoa.

Dốc đức liều mạng thôi!

Đầu đau nhức Tuyết Hoa điều động toàn bộ linh lực trong cơ thể, phóng ra công kích hướng về gã tu sĩ. Linh quang màu đỏ và linh quang màu xanh lá giống như tia laser, thẳng tắp xuyên thủng lồng ngực đối phương.

“Keng!” Đăng hồn linh phát ra một tiếng kêu cuối cùng rồi rơi trên mặt đất, chủ nhân của nó thì ôm ngực, vẻ mặt không dám tin.

“Vù vù, vù vù.” Tuyết Hoa lắc lắc cái đầu, nhanh chóng chạy tới đăng hồn linh cúi xuống, dùng ý niệm thu pháp khí vào thể trữ vật, sau đó không chút do dự quay người công kích vào gã tu sĩ áo xám vẫn dùng tay che đầu tóc bù xù, cắn mạnh vào cổ tay đang cầm pháp khí bằng lam liên hoa của hấn.

“Á á.” Gã bị đau buồng lỏng tay, không tự giác đánh rơi pháp khí bằng lam liên hoa trong tay.

Tuyết Hoa lập tức dùng miệng tiếp nhận pháp khí, chạy qua một bên thu pháp khí vào trong thể trữ vật.

Hai mươi mấy tên thị vệ, đánh nằm rạp trên bờ có mười ba mười bốn tên, bốn gã tu sĩ có thể ngự kiếm thì một chết ba tổn thương. Người hoảng sợ đứng nhìn, có người chạy thực mạng, có người cầm như hến, có người điên cuồng kêu to hô ly giết người rồi, có người quỳ xuống hai tay giơ lên cao, kêu to hô ly đại tiên tha mạng, việc này không liên quan gì đến ta.

Tuyết Hoa nhìn xung quanh: Miệng há hốc, sao lại như vậy? Trời ạ, hai bên bờ sông giống như vừa xảy ra trận lụt lớn, một đồng bừa bãi lộn xộn.

“Tuyết Hoa, ngươi thật lợi hại.” Cách đó không xa truyền tới một giọng nói khá quen thuộc.

Tuyết Hoa lập tức tìm kiếm, nhìn thấy ba bốn tu sĩ mặc áo lam xuất hiện trên không.

Khả năng tàng hình? Vũ đình chân nhân, hai đồ đệ của hấn, còn có...

Tuyết Hoa lập tức cao hứng bừng bừng, cảm giác mệt mỏi toàn thân không cánh mà bay.

Trong tay cầm phát trần, dáng vẻ tiên phong đạo cốt Vũ Đình chân nhân mỉm cười tán dương nói, “Không hổ là tiểu linh hồ mà Hạ sư thúc nuôi dưỡng.”

Hấn xoay mặt nhìn tu sĩ trẻ tuổi bên cạnh nói: “Sư thúc, người quả thật tinh mắt.” Thông minh cơ trí như vậy, ngoan ngoãn nghe lời khiến người ta thương yêu, mạnh mẽ khiến người kiêng kị, thật là linh thú hiếm có được trên thế gian, chỉ cần nó có tình cảm sâu nặng với Thiên Linh Môn, sẽ giống như Lục Mẫu Đơn tiên tử trở thành Thủ hộ giả Thiên Linh Môn.

Tuyết Hoa chạy tới trước mặt nam tử tuấn mĩ mặc áo bào trắng, gương mặt vẫn lạnh nhạt không nói một lời, ngao ngao kêu gào: “Tiên Quân, có người muốn giết ta luyện đan. Ta rất sợ hãi. Cứu mang a! Người đừng vứt bỏ ta.”

Nghe được lời nàng nói mọi người: ||| Chúng ta chỉ thấy một tiểu hồ ly đại phát uy quyền, giết bốn gã tu sĩ hoa rơi nước chảy, khiến hai bên bờ sông một mảnh hỗn độn.

42. Chương 42: Tiểu Hồ Ly Làm Nũng, Tổ Khổ

“Tiên Quân, ta rất sợ hãi.”

Toàn thân ướt sũng, hai chân trước Tuyết Hoa bổ nhào vào Hạ Lăng Vân, kéo ống quần hần kêu khỏ: “Ta chỉ muốn đuổi theo người, thật không ngờ bên ngoài rất đáng sợ, có nhiều người bảo phải giết hồ ly, nói máu linh hồ có thể kéo dài tuổi thọ.” Nàng chớp chớp đôi mắt ướt sũng, đôi mắt lập tức lấp lánh lệ quang.

Vũ Đình chân nhân thương tiếc nói, “Tuyết Hoa đáng thương. Sư thúc, người tha thứ cho nó tội vi phạm mệnh lệnh của người trốn ra ngoài đi. Nó ra ngoài cũng chỉ vì tìm người.”

Vài đồng môn Thiên Linh Môn đi dọc bờ sông phụ cận Thiên Trụ Sơn tìm kiếm tiểu hồ ly, chỉ có hần đi theo dọc bờ sông là chính xác. Ven đường đi thấy có người nghị luận thấy tiểu hồ ly màu trắng, nằm trong chậu gỗ trôi trên sông.

Hạ Lăng Vân cúi đầu nhìn tiểu hồ ly giẫy trước còn uy phong lẫm lẫm, lúc này lại đáng thương vô cùng.

Nàng đã quên chủ nhân trước, trước khi gặp hần thì chỉ sinh hoạt trong dãy núi Hằng Cổ, về sau đi theo hần cũng chỉ đi loanh quanh một thôn trang hay một thị trấn, còn đâu vẫn sinh hoạt ở Thiên Linh Môn, căn bản nàng không hề biết lòng người hiểm ác.

Tuyết Hoa ngập tràn nước mắt nói: “Tiên Quân, ta đã nói ta là linh sủng của Tiên Quân Thiên Linh Môn rồi, bọn hần lại càng kiên quyết giết ta. Ta nhớ kĩ lời người nói không chủ động công kích người, bọn họ tiếp tục tổn thương ta, ta mới đánh bọn họ đấy.”

“Vũ Đình, chuyện ở đây ngươi hãy giải quyết.” Hạ Lăng Vân xoay mặt nhìn Vũ Đình nói. Khúc sông này trải qua trận đánh của tiểu hồ ly và bốn gã tu sĩ bị tàn phá, tuy không tổn hại nhiều nhưng người xung quanh cũng gặp tai bay vạ gió. Nếu không phải hần và Vũ Đình âm thầm trợ giúp một số người bị rút xuống nước, có lẽ đã có người chết đuối.

“Vâng, Hạ sư thúc.” Vũ Đình chân nhân gật đầu, vung phát trần, mang gương mặt hiền lành mỉm cười thân thiện đi về phía đám người.

“Sư thúc tổ.” Hai đồ đệ sau lưng Vũ Đình chân nhân ôm quyền thi lễ với Hạ Lăng Vân, sau đó đi theo sư phụ bọn hần.

Bờ môi khẽ cong tạo thành nụ cười vui vẻ, Hạ Lăng Vân ngồi xuống nói: “Tuyết Hoa, mới bốn ngày không gặp, trình độ nói chuyện của ngươi tiến bộ nhanh lắm rồi.” Vừa nói chuyện, tay của hần phát một cái, đem toàn bộ nước trên người của nàng xua tan, để cho bộ lông của nàng lại khô ráo.

Vốn dĩ hần đang trên đường tới đảo Hỏa Vân, đột nhiên thiên lý truyền âm thạch bay tới, ở trước mặt hần xoay quanh. Chỉ có chuyện vô cùng trọng yếu chương môn hoặc các đệ tử của hần mới sử dụng thiên lý truyền âm thạch. Hần tranh thủ thời gian tiếp nhận truyền âm thạch, sau đó mở pháp trận, nghe được tin tức bên trong.

Hóa ra là tin tức do thất đồ đệ Lưu Thanh Bình truyền đến. Lưu Thanh Bình nhanh chóng nói chuyện về tiểu hồ ly cho hần biết, thỉnh hần quay về tìm tiểu hồ ly.

Tuyết Hoa muốn học ngự kiếm đuổi theo hần? Cái đầu nhỏ của nàng làm sao có thể nghĩ ra được chủ ý này?

Nửa đêm Tuyết Hoa trộm rất nhiều chậu gỗ vại nước, ý định đi theo dòng sông đi về phía Đông tới biển lớn? LỖN MẶT, vớ vẩn, nhưng lại có khả năng thực hiện!

Những... thứ này là do nàng nghĩ ra hay có người dạy bảo nàng?

Hắn kinh ngạc lập tức nhớ tới bản đồ của vương triều Kim Phượng ở đại lục Ngũ Nguyên, lại nhớ tới mấy nhánh sông phía đông Thiên Trụ Sơn, xác định nếu Tuyết Hoa đi theo phía đông dòng sông, óc khả năng đi qua sông Giang Hà lớn nhất của vương triều Kim Phượng, đi ra biển.

Hắn nhanh chóng đuổi tới, lúc này nàng đang bị bốn gã tu sĩ truy kích. Hắn muốn nhìn xem nàng sẽ ứng phó thế nào nên ẩn nấp đứng xem cuộc chiến.

Vũ Đình cũng mang theo hai gã đệ tử từ thượng du chạy tới, hắn liền ngăn bọn họ ra tay, mọi người cùng ẩn nấp xem cuộc chiến.

Tiểu hồ ly nhớ kỹ lời hắn nói không chủ động công kích nhân loại, chỉ là sau khi người khác chủ động nàng mới phản kích mãnh liệt. Dùng bản năng động vật cùng với pháp thuật công kích, một địch bốn nhanh chóng giết chết đối phương.

Nhìn thấy Tuyết Hoa cố ý đoạt pháp khí của người khác, hắn cảm thấy hơi xấu hổ, lòng tham của tiểu hồ ly nhà hắn hơi lớn nha, học xong tính cách giết người đoạt bảo của tu sĩ nhân loại.

Cùng đám người Vũ Đình quan sát trận chiến của tiểu hồ ly, hắn càng thêm tin tưởng tiểu hồ ly được chủ nhân trước giáo dưỡng cẩn thận, ngoại trừ bản năng chiến đấu của động vật còn có sách lược chiến đấu của nhân loại. Hải tử thông minh như thế này, hắn thật sự muốn dạy dỗ nàng cẩn thận, khiến nàng trở thành hồ tiên mà tu sĩ nhân loại cũng phải kính nể, chứ không phải là hồ ly tinh yêu ma mà mỗi người trong giới tu tiên truy giết.

“Ta, ta, ta...”

Thấy gương mặt Hạ Lăng Vân lạnh nhạt, tiểu hồ ly Tuyết Hoa trong lòng có quý tranh thủ thời gian nói dối: “Ta cũng không biết, tự dưng muốn nói như vậy.”

Nàng dụi dụi vào chân Hạ Lăng Vân, giọng điệu sợ hãi nói: “Tiên Quân, ta rất nhớ người, cho nên ta mới đi tìm người.”

Thấy hắn thờ ơ, nàng lập tức oa oa ô ô khóc lớn: “Bên ngoài thật đáng sợ, khắp nơi đều là người. Ta không nhìn thấy một con hồ ly đồng loại nào. Ta ngồi trong chậu gỗ trôi theo dòng sông, nhưng mà có rất nhiều người muốn cướp chậu gỗ của ta. Người nói ta không được phép chủ động công kích người khác, ta đành phải vứt bỏ chậu gỗ chạy trốn.”

Đứa nhỏ đáng thương...

Gương mặt Hạ Lăng Vân có chút động, ánh mắt nhìn tiểu hồ ly nhu hòa hơn rất nhiều.

Tuyết Hoa tiếp tục kêu lên ô ô: “Vừa rồi bốn người kia có rất nhiều pháp khí, ta chỉ muốn chạy trốn, nhưng mà bọn hắn lại dùng ngự kiếm, mặc kệ ta chạy trốn thế nào cũng không thoát được, cho nên ta mới công kích bọn họ.” Nam thần là người, hắn tất nhiên không thích nàng công kích nhân loại, nhưng mà chuyện phát sinh như vậy nàng không thể khoanh tay chịu chết nha.

“Người đã đoạt đi hai pháp khí trung cấp.” Hạ Lăng Vân nghiêm mặt nói, “Bọn họ công kích ngươi, ngươi phản kích không sai, nhưng sau khi chiến thắng ngươi lại còn đoạt pháp khí của bọn họ. Cái đó với hành vi giết người đoạt pháp khí của tu sĩ tà ác có gì khác nhau?” Bốn gã tu sĩ muốn bắt tứ phẩm linh hồ, lột da lấy máu luyện đan, bọn chúng không biết lượng sức bị chết chính là gieo gió gặt bão, không thể trách Tuyết Hoa ra tay độc ác.

Tuyết Hoa ủy khuất nói: “Hai pháp khí này rất lợi hại, chẳng lẽ ta để lại cho bọn hắn thừa dịp ta không chú ý tiếp tục công kích ta?” Đây là chiến lợi phẩm của nàng, nàng cầm thì có quan hệ gì? Nếu không phải Hạ Lăng Vân và mấy người Thiên Linh Môn xuất hiện, nàng còn định lục túi càn khôn của bọn chúng, xem có mặt hàng nào tốt không.

Vốn muốn nhân cơ hội để giáo dục tư tưởng đạo đức cho nàng, Hạ Lăng Vân lập tức im lặng, bởi vì tiểu hồ ly nói không sai.

Hồ ly, rất giỏi bao biện nha!

Nhẹ nhàng lắc đầu, Hạ Lăng Vân bế tiểu hồ ly đang dùng móng vuốt cào cào chân mình lên, dùng ngón tay chải nhẹ bộ lông cho nàng, sau đó phúi đi bùn đất, vuốt ve cái đầu nhỏ của nàng.

Tuyết Hoa lập tức vui vẻ ghé vào trong ngực Hạ Lăng Vân, lầm bầm nói: “Tiên Quân, người đừng bỏ ta lại được không? Ta thích người, người cũng thích ta được không? Ta sẽ ngoan, sẽ trở nên mạnh mẽ, không đem lại phiền toái cho người.”

Hạ Lăng Vân nhìn sự cố chấp và dũng cảm của nàng cũng không còn cách nào, đành nói: “Ta không bỏ lại người, sẽ mang người đi Hỏa Vân đảo, nhưng mà về sau không cho phép người được thi triển pháp thuật mở rộng ở những nơi người dân thường ở.”

“Vâng, ta đã biết.” Tuyết hoa lập tức tranh thủ: “Tiên Quân, ta vĩnh viễn thích người, người cũng vĩnh viễn yêu thích ta có được không?”

Nhìn ánh mắt lo lắng vội vàng của nàng, Hạ Lăng Vân lập tức mỉm cười, “Ta thích người.” Cho nên hẳn mới mang nàng tới Thiên Linh Môn, cho nàng ăn các loại linh đan giúp nàng mau chóng mạnh mẽ, sau đó sẽ thu nàng làm đệ tử.

Tuyết Hoa lập tức hoan hô, “Tiên Quân, là người nói đó nhé, người vĩnh viễn yêu thích ta, sẽ không vứt bỏ ta.”

Hạ Lăng Vân hơi sững sờ, nhẹ nhàng gật đầu. Mặc kệ nàng có nguyện ý gọi hắn một tiếng sư phụ hay không, hắn cũng bắt đầu coi nàng là đệ tử thân truyền thứ mười ba. Linh thú và người khác nhau, nàng dù có năng lực xuất sư rồi, nhưng cũng sẽ không rời khỏi hắn.

Trận chiến chấm dứt, nam thần ở bên cạnh, Tuyết Hoa cảm thấy an tâm, lúc này mới cuộn lại trong lòng Hạ Lăng Vân khẽ nhắm mắt lại.

Chỉ chốc lát sau, nghe được tiếng hít thở chậm rãi trong ngực, Hạ Lăng Vân biết rõ nàng ngủ rồi, khoe miệng nở ra nụ cười ấm áp. Đứa bé này, đánh hắn như vậy, nhưng hắn lại không cảm thấy phiền, còn rất hưởng thụ, cảm giác giống như là thỏa mãn.

Ôm tiểu hồ ly đang ngủ, Hạ Lăng Vân đi tới bên cạnh Vũ Đình chân nhân hỏi: “Giải quyết thế nào?”

Bắt linh thú luyện đan là chuyện bình thường trong giới tu tiên, không phân biệt chính phái hay tà phái. Nhìn pháp khí và chiêu thức của bốn gã tu sĩ kia, có thể nhận thấy chúng là nhị phẩm tu sĩ của những môn phái bình thường.

“Sư thúc, bọn hắn theo thứ tự là đệ tử của Hàn Băng Động, và Kim Sa Thành, kết bạn ở bên ngoài cùng lịch lãm, được thế tử Hán Dương khoản đãi, muốn tới kinh thành.” Vũ Đình chân nhân đáp.

Hàn Băng Động, Kim Sa Thành đều là môn phái tu tiên thứ hai thứ ba, thực lực bình thường, căn bản không thể so sánh với những tu sĩ tinh anh của Thiên Linh Môn.

“Con đã để đồ đệ chữa thương đồng thời nói cho bọn hắn biết, Thiên Linh Môn sẽ viết thư gửi cho chủ môn của bọn hắn nói bọn hắn biết rõ tứ phẩm linh hồ được trưởng lão Thiên Linh Môn nuôi dưỡng, còn có ý định giết tiểu linh hồ lấy máu, bị chết và bị thương chính là gieo gió gặt bão.” Vũ Đình chân nhân nói.

Hạ Lăng Vân khẽ gật đầu, “Xử trí như vậy là tốt rồi. Vũ Đình, ta còn có chuyện quan trọng phải tới Hỏa Vân đảo, người đền bù tổn thất cho những dân chúng gặp nạn rồi trở về.” Có ít người vì gặp sóng lớn nên thuyền bị dâng cao rơi xuống vỡ nát, có người thì hàng hóa bị rơi xuống sông, có người...

“Vâng, con đã biết.” Vũ Đình ôm quyền khom người nói.

Hạ Lăng Vân đang muốn phi thân, đột nhiên có một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào đỏ thắm đột nhiên xông tới, vội vàng kêu lên, “Tiên Quân đại nhân, Tiên Quân đại nhân.”

Tuyết Hoa bị tiếng ồn đánh thức, khẽ động cơ thể. Hạ Lăng Vân đưa tay vỗ nhẹ trấn an nàng, thấp giọng hỏi: “Thế tử có việc?”

Nhìn chiếc thuyền lớn xa hoa trên sông nếu không phải là hắn đã thi triển pháp thuật bảo vệ, có lẽ cũng bị sóng nước mạnh mẽ hất lên rồi rơi xuống hồng rồi.

Thế tử có vài phần anh khí nhìn Hạ Lăng Vân chấp tay thở dài nói: “Tiên Quân đại nhân, đương kim hoàng thượng tuổi tác đã cao, dân thông báo cầu người tu tiên khắp thiên hạ ban thưởng linh đan diệu dược, tặc nhân Phương Thiểu Hoa vô tình gặp được Tiên Quân, nguyện ý kính dâng kì trân dị bảo, tuyệt thế giai nhân, khẩn cầu Tiên Quân ban thưởng linh đan diệu dược kéo dài tuổi thọ.” Nói xong, hần vung cấm bào quỳ trước mặt Hạ Lăng Vân.

Tuy tất cả mọi người thế tục đều gọi tu sĩ là tiên nhân, tiên sư, nhưng người mà được tu sĩ gọi là Tiên Quân, thì chính là Tiên Quân hàng thật giá thật, trường sinh bất lão thanh xuân vĩnh trú.

Vị Tiên Quân này thoát nhìn tuổi chưa tới 24-25 tuổi, lại khí độ thông dong, gương mặt tuyệt mỹ sáng như ngọc, nhất định là tiên quân có tu vi cực cao.

Không thấy tiểu sủng vật trong ngực của Tiên Quân có thể giết bốn gã tu sĩ như hoa trôi nước chảy sao?

Nghe xong lời khẩn cầu của thế tử Hán Dương, Hạ Lăng Vân bình thản nói: “Thế tử, trên đời không có loại linh đan không cần tu luyện linh lực cải biến thể chất mà đạt được trường sinh. Đương kim hoàng thượng đã có được tài phú của năm châu bốn biển, chắc đã phục dụng nguyên khí đan kéo dài tuổi thọ của giới tu tiên rồi, cho nên, ta cũng không có phương pháp xử lí gì tốt hơn. Hoa nở hoa tàn, tự nhiên chi đạo, thanh xuân bất lão không phải là người tu tiên trải qua ngàn năm thì cũng dừng suy nghĩ xa.”

Giơ tay lên lấy ra một viên dược màu vàng, nói: “Đây là Thiên Vương đan, có thể kéo dài một năm tuổi thọ cho những người già yếu là đan dược cao cấp kéo dài tuổi thọ, người mang về kính hiến cho hoàng đế.”

Hoàng đế lớn tuổi cho nên để tranh đoạt ngôi vị thế tục sẽ lại phải trải qua một trận gió tanh mưa máu. Hi vọng một viên Thiên Vương đan này có thể cho lão hoàng đế có thể tìm được người kế thừa.

Nhớ tới âm mưu quỷ kế tranh giành quyền lực của những kẻ thế tục, giọng điệu của Hạ Lăng Vân mạnh mẽ: “Thiên Vương đan là linh đan an toàn đẳng cấp trong giới tu tiên, ta hi vọng người để ý nguyện mà kính hiến cho hoàng đế.” Thế tử Hán Dương không có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Bị đôi mắt đen thâm thúy nhìn như vậy, thế tử Hán Dương lập tức có cảm giác linh hồn của hần bị rút ra rồi, không tự chủ nói: “Tiên Quân yên tâm, tại hạ nhất định sẽ đem linh đan còn y nguyên như vậy kính hiến cho hoàng thượng.”

Sau khi bắt ý thức của hần tiếp thu mệnh lệnh của mình, Hạ Lăng Vân khẽ gật đầu, gật đầu với Vũ Đình chân nhân một cái, rồi ôm tiểu hồ ly ngủ say bay mất.

Mấy ngày mấy đêm không ngủ đối với hần, chỉ là hơi mệt mỗi một chút thôi, đợi buổi tối tiểu hồ ly tỉnh lại, hần sẽ cùng nàng nghỉ ngơi.

43. Chương 43: Lại Ở Cạnh Tiên Quân

“Hít thở, hít thở...”

Tuyết Hoa cuộn lại nằm trong vòng tay ấm áp quen thuộc, cảm giác vô cùng an toàn, vì trải qua bốn ngày phiêu lưu gian khổ cùng với trận chiến kịch liệt vừa rồi, cho nên giấc ngủ của nàng đặc biệt sâu, nhẹ nhàng phát ra tiếng lẩm nhẩm.

Bay trên trời cao, Hạ Lăng Vân ôm tiểu hồ ly tuyết trắng đang ngủ say, vuốt ve thân thể ấm áp của nàng, trong lòng ngẫm lại, trên gương mặt anh tuấn lạnh lùng trong trẻo lộ ra thương tiếc thật sâu.

Đứa nhỏ này, có phải là vì chủ nhân vĩnh viễn rời xa nàng, cho nên mặc dù không nhớ rõ nhưng vẫn sợ hãi vì vậy mới bám dính hần như thế? Đây là tốt hay xấu, nếu quá quan tâm tới một người nào đó sẽ rất dễ lâm vào ma chướng, nhưng đồng thời cũng là động lực để phát triển.

Tiểu hồ ly đáng yêu hồn nhiên, đã không muốn rời khỏi hần, vậy thì cứ làm bạn với hần là được rồi.

Hắn có thể giúp nàng tu luyện, cho đến khi hắn hết thọ trời, hoặc là đập phá hư không phi thăng. Chủ nhân linh sủng có thể làm bạn chung thân, bọn hắn một người một thú cũng có thể.

Đứa nhỏ này, có dã tính hồ ly, cũng học được sự xảo trá của hồ ly, chưa gì đã học được cách ác nhân cáo trạng trước rồi, hắn cần dạy dỗ nàng cẩn thận mới được.

Bên tai nghe được tiếng nước chảy róc rách, tiểu hồ ly nằm trong trường bào màu trắng của Hạ Lăng Vân lộ tai đứng lên...khẽ run run.

Trong đêm tối ánh mắt hồ ly chậm rãi mở ra phát sáng, nàng ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, sau đó nhìn thấy nam thần của nàng tóc dài đen mặc một bộ trường bào màu lam nhạt thêu trúc, chân trần đạp nước.

Mỹ nam đi tắm, oa oa oa, bỏ lỡ, bỏ lỡ!

Con người Tuyết Hoa lập tức mở lớn, một mạch chạy tới phía Hạ Lăng Vân kêu gào. Thảo nào nàng bị đặt xuống mà không tỉnh, hóa ra hắn đem y phục trên người cởi ra tạm làm ổ hồ ly cho nàng.

“Tuyết Hoa, người tỉnh rồi hả?” Vừa mới tắm xong Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, “Đây là gà quay ta mua trên đường.”

Nói xong, hắn cúi người, đem con gà quay đặt trên chén đĩa sứ màu trắng đặt trước mặt Tuyết Hoa.

Hương vị gà nướng tỏa ra, Tuyết Hoa mơ hồ nghe được tiếng âm thanh bài tiết điên cuồng của nước miếng, nhin không được nuốt ực một cái.

Cầm khăn ướt Hạ Lăng Vân đưa tay nói: “Móng vuốt.”

Tập mãi thành thói quen, Tuyết Hoa lập tức giơ móng vuốt ra.

Hạ Lăng Vân cầm khăn lau móng vuốt, sau đó lau nốt chân kia cho nàng, mới nói: “Ta giúp người lau sạch, người từ từ ăn, đừng để mấy thứ bẩn dính vào.” Tuyết Hoa là một hồ ly ưa thích sạch sẽ, nhưng móng vuốt của nàng chạy trên đất, cho nên mỗi lần ăn đều giống con người rửa tay trước khi ăn, mà lúc hắn dùng cơm, cũng thường xuyên giúp nàng.

“Tiên Quân người đối xử với ta thật tốt.” Tuyết Hoa vui vẻ ngẩng mặt lên nói, hai mắt cười cong cong.

Hạ Lăng Vân mỉm cười, xé đùi gà và chân gà, sau đó nói, “Ăn đi. Lát nữa ta sẽ cho người ăn trái cây, ăn xong thì luyện công.” Nói xong hắn cầm khăn chân trần bước đi tới suối nước, sau đó lấy xà bông rửa tay và giặt rửa khăn, rửa chân, rồi mặc áo lót cùng giày vải.

Tuyết Hoa ăn gà quay, mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Hạ Lăng Vân, tâm tình đặc biệt vui sướng. Nam thần đối với nàng thật tốt, nàng nhất định phải quán lấy nam thần. Nữ truy nam cách một tầng sa, sau khi biến thành người nàng phải cố gắng theo đuổi nam thần, nói không chừng có thể theo đuổi được nam thần.

Mặc y phục đi giày, Hạ Lăng trở lại bên cạnh tiểu hồ ly, ôn nhu hỏi: “Ăn ngon không? Đây là gà quay rất nổi tiếng ở trấn Cảnh Dương ven bờ Tấn Giang, có lịch sử hơn hai trăm năm rồi.

“Ăn ngon, ăn ngon.” Tuyết Hoa gật gật nói, cúi đầu ăn đùi gà. Từ khi gặp hắn, nàng chưa bao giờ thấy Hạ Lăng Vân ăn mặn, nếu không nàng sẽ cho hắn một cái đùi gà.

Hạ Lăng Vân lấy bồ đoàn đặt lên thảm cỏ xanh, sau đó lấy một cái lược bằng gỗ hoàng dương khảm theo phong cách cổ, chải vuốt mái tóc của mình. Với tư cách là một tu sĩ, phải am hiểu dưỡng thân chi đạo.

Tuyết Hoa nhanh chóng ăn xong thịt gà, dùng móng vuốt đẩy xương gà vào trong bụi cỏ, sau đó mang đĩa bẩn chạy tới bờ suối.

Nàng muốn rửa đĩa?

Hạ Lăng Vân hứng thú nhìn.

Tuyết Hoa cầm đĩa đặt xuống suối, vui vẻ điều khiển nước suối rửa chén đĩa, sau đó thả đĩa chìm xuống dưới rồi bắt đầu tắm rửa.

Rửa bộ lông, dùng móng cọ rửa tất cả bộ phận trên cơ thể, rồi chạy tới hạ du đi vệ sinh, sau đó lau rửa phía sau, nàng trở về dùng nước mát xoa toàn bộ cơ thể, rồi mới cúi đầu cầm đĩa chạy lên bờ.

Dùng thủy linh lực làm khô bộ lông, những giọt nước trên lông nàng lập tức tan biến.

Sau khi sửa sang lại toàn bộ, nàng kích động chạy đến trước mặt Hạ Lăng Vân, thả đĩa xuống nói: “Đĩa của người.”

Hạ Lăng Vân tán dương: “Tuyệt Hoa, người sử dụng pháp thuật rất thành thực. Đĩa này ta mua ở trấn Cảnh Dương đây, người giữ lại sau này dùng.” Nói xong hắn không nhìn được đưa tay vuốt ve lỗ tai đáng yêu của nàng.

Linh trí của tiểu hồ ly càng ngày càng cao, thấy nàng dần dần trưởng thành, bởi vì không kìm ước linh sủng cho nên cảm giác nàng sắp rời xa mình. Nghĩ kỹ, hắn lại thấy bản thân suy nghĩ quá nhiều, linh thú dù có linh trí, tâm trí của bọn chúng còn thua xa những đứa nhỏ loài người, tiểu hồ ly vẫn còn là một tiểu hồ ly đơn thuần trong một thời gian dài.

“Người mua cho ta sao? Tiên Quân, người đối với ta thật tốt.” Tuyệt Hoa vui sướng thu đĩa sứ vào trong thẻ trữ vật. Đây lại là một lễ vật hắn tặng cho nàng, nàng phải giữ gìn cẩn thận.

Nghĩ nghĩ, nàng lấy pháp khí liên hoa cùng thanh đồng ra, dùng móng vuốt đẩy đẩy, vẽ mặt nịnh nọt nói: “Tiên Quân, pháp khí này tốt, tặng cho người.”

Hạ Lăng Vân không nhìn mà nở nụ cười, hắn đường đường là thất phẩm tiên quân, lại có thể để ý tới pháp khí tầm thường này? Cái vòng đeo cổ của Tuyệt Hoa thoát nhìn như pháp khí bình thường, thật ra chỉ cần dùng linh lực tác động, sẽ tạo ra một trận mưa băng tiên, là một pháp khí cao cấp hệ băng.

Thấy ánh mắt tha thiết chờ đợi của nàng, hắn cầm lấy pháp khí liên hoa kiểm tra một lần nói: “Đây là một pháp khí hệ băng trung cấp, liên hoa được chế tác tinh xảo, phương thức dùng hàn băng hóa thành cánh sen tấn công cũng rất đẹp. Cái này không phải là pháp khí mà những nam tu sĩ chế luyện.” Xem ra bốn gã tu sĩ kia cũng không phải là người tốt.

“Nhất định là cướp đoạt đấy!” Tuyệt Hoa lập tức nói. Nàng nhìn trúng cái pháp khí liên hoa này vừa đẹp vừa có khả năng công kích mới động tâm mà chiếm lấy.

“Ừm. Cái này có thể gọi là Băng Tinh Ngọc Liên.” Hạ Lăng Vân thuận miệng đặt một cái tên cho pháp khí.

“Băng Tinh Ngọc Liên? Cái tên này nghe rất êm tai.” Tuyệt Hoa vui vẻ kêu lên, đây biểu thị cho việc nam thần không trách nàng đoạt pháp bảo phải không.

“Băng, Tinh, Ngọc, Liên.” Hạ Lăng Vân duỗi ngón tay viết chữ trên không. Linh quang màu xanh lá đậm đặc ngưng trước đầu ngón tay hắn, theo ngón tay hắn di chuyển giữa không trung tạo ra những văn tự màu xanh đậm.

“Băng, Tinh, Ngọc, Liên.” Tuyệt Hoa biết rõ hắn đang dạy nàng viết chữ, ngẩng đầu nhìn những văn tự màu xanh trên không trung.

Bốn văn tự màu xanh sẫm lóe sáng thật lâu mới giảm dần.

Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “Nhớ kỹ? Về sau chờ người có tay thì luyện chữ cho ta.” Nàng dùng móng cũng vẽ lên cát, nhưng hắn không muốn như vậy.

“Vâng.” Tuyệt Hoa nói, trong lòng dương dương đắc ý, tuy là chữ phồn thể, nhưng ta có thể đọc có thể viết.

Cầm thấy pháp khí thanh đồng, Hạ Lăng Vân nói: “Đây là đẳng hồn linh, chuyên môn công kích tinh thần người khác, nhưng mà đối với tu sĩ có phẩm giai cao, hoặc với những tu sĩ có ý chí đặc biệt kiên định sẽ không hiệu quả.” Tuyệt Hoa quá nhỏ, lại là lần đầu gặp phải loại pháp khí công kích tinh thần, cho nên mới trúng chiêu, may mắn tinh thần lực của nàng khá mạnh, sau khi giây dựa lại tiếp tục công kích.

“Hai thứ này người cứ thu lại, đợi sau khi gặp sư huynh Thanh Bình thì cải tạo lại một chút, biến thành pháp khí chuyên dụng cho người.” Những luyện khí sử dụng khí chế tạo pháp khí sẽ tạo ra một cấm chế, nếu người khác cướp đi pháp khí thì không cách nào có thể phá bỏ cấm chế kia, cũng không có cách nào sử dụng pháp khí. Thật khéo, Lưu Thanh Bình lại đúng là một luyện khí sư cao cấp.

Hạ Lăng Vân không nhận, Tuyết Hoa có chút thất vọng, nhưng cũng biết hắn là Tiên Quân, không dễ những... tiểu pháp khí này vào mắt, liền nhanh chóng tiêu tan, nghe nói hắn nhờ Thanh Bình giúp nào cải tạo lại những pháp khí này, biến thành pháp khí chuyên dụng cho nàng, nàng lập tức cao hứng trở lại.

Nhìn tiểu hồ ly cao hứng bưng bưng thu hai món pháp khí vào trong thẻ trữ vật, Hạ Lăng Vân lấy một cái lược nói: “Tới.”

Tuyết Hoa rất biết điều đi tới trước mặt hắn nghiêng người để hắn chải lông cho nàng. Từ hai mươi lăm năm trước nàng bị lấy rận, Hạ Lăng Vân đã sai người mua một cái lược bó, chuyên dùng chải lông cho nàng.

Mỗi một lượt chải, Hạ Lăng Vân đều tỉ mỉ cẩn thận, Tuyết Hoa hài lòng híp mắt hưởng thụ sự chăm sóc của hắn.

Sau khi chải xong, lấy những cọng lông dính trên lược bỏ đi, Hạ Lăng Vân nhìn Tuyết Hoa nói: “Xong rồi.”

Lông của Tuyết Hoa so với một tháng trước khi xuất quan đã dày hơn một ít, sau khi chải lông cũng khá dễ nhìn.

Nếu lông của tiểu hồ ly không bị rụng nhiều, hắn có thể chải cho nàng một cái bím tóc.

Đột nhiên nghĩ tới như vậy, hắn thoáng tự chê cười mình, hắn nuôi mười hai đứa nhỏ, bây giờ lại nôn nôn nóng nóng muốn nuôi khuê nữ rồi.

Hình người của Tuyết Hoa...

Hắn nhìn không được bắt đầu nghĩ, sau đó một thiếu nữ xinh đẹp hoạt bát tầm mười lăm mười sáu tuổi đột nhiên hiện ra trong đầu hắn.

Mái tóc dài mềm mượt như lụa đen, làn da tuyết trắng, gương mặt trái xoan xinh xắn, đôi mắt hồ ly quyến rũ, cái mũi nhỏ cao, miệng anh đào đỏ thắm, tiếng nói tựa như hoàng oanh xuất cốc, hai tay từ sau ôm hắn rất nhỏ, mềm mại...

Ngừng!

Hạ Lăng Vân lập tức đình chỉ tưởng tượng, đẩy đẩy Tuyết Hoa đang ôm đùi mình: “Tuyết Hoa, có lẽ người nên học Mị nhi, không quá quyến luyến chủ nhân của mình.” Linh sủng quán chủ nhân là thiên tính, nhưng Tuyết Hoa thì quá bám dính hắn rồi.

“Nha.” Tuyết Hoa thừa cơ leo lên đùi hắn, rất thoải mái nằm sấp, nói: “Tiên Quân, ta muốn ăn quả long tiên, ta muốn ăn quả long tiên.” Hạ Lăng Vân đã đáp ứng nàng sau khi ăn xong sẽ cho nàng ăn trái cây đầy.

“Xuống dưới. Người sẽ làm rơi nước trái cây ra người ta đấy.” Hạ Lăng Vân đặt nàng xuống, lấy một quả long tiên để trước mặt nàng.

Hắn nhớ rõ lúc bọn họ gặp nhau ở dãy núi Hằng Cổ, hắn từ nói cho nàng ăn quả long tiên. Nhưng lúc trở về ven hồ nữ thần không còn quả long tiên nào, không biết là linh hạc Phi Vân hay phi thiên hồ Hắc Hùng ăn hết, hoặc đám đệ tử trong môn phái ăn, hắn đành phải để sau mới lấy cho nàng.

Hai mươi lăm năm trước Tuyết Hoa bế quan, hắn đã lấy được 15-16 quả long tiên. Quả long tiên chính là một linh quả rất đặc biệt, mặc kệ nhân thú linh căn hệ nào cũng có thể hấp thụ, cho nên tu sĩ cùng động vật có linh tính đều thích ăn quả long tiên.

Quả long tiên tràn ngập linh khí, dược tính rất lớn, nhân thú liên tục ăn thân thể sẽ không kịp hấp thụ, cho nên sau khi Tuyết Hoa xuất quan hắn mới cho nàng ăn một quả.

Ô ô, bị hắn ghét bỏ rồi.

Trong lòng Tuyết Hoa kêu ô ô, nhìn quả long tiên đỏ au mà chảy nước miếng, gấp gáp không nhìn được mà bắt đầu ăn.

Hạ Lăng Vân mỉm cười nhìn, trên gương mặt anh tuần mang theo sủng nịch. Đứa nhỏ tham ăn này, mấy đệ tử trước kia của hắn cũng tham ăn nhưng không có đứa nhỏ nào giống nàng, biểu hiện ra ngoài rõ ràng như vậy.

44. Chương 44: Tình Dân Dân Sâu

Ăn xong quả long tiên, Tuyết Hoa duỗi duỗi đầu lưỡi phần nộn liếm nước trái cây sót ngoài miệng, vẻ mặt tự hào nói: “Một chút cũng không lãng phí.” Mỗi một giọt nước trái cây của quả long tiên đều ẩn chứa linh khí, tuy nàng có thần khí không quan tâm tới chút linh khí ít ỏi kia, nhưng hương vị nước trái cây ngọt ngào lại có chút chua nhẹ, nàng không nỡ lãng phí.

Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “Tu luyện đi.” Nói xong, hắn nhắm mắt lại bắt đầu khóa tu hàng ngày.

Tuyết Hoa chạy về phía ổ hồ ly mà Hạ Lăng Vân dùng quần áo làm tạm cho nàng bắt đầu gọi thần khí ra đặt dưới thân, nhanh chóng tu luyện.

Bên dòng suối nhỏ, hai luồng linh quang xuất hiện, một là màu xanh lá đậm đặc, một là hỗn hợp đỏ và xanh lá, đồng thời có linh quang màu sắc khá kì lạ.

Bởi vì tu vi linh lực của Hạ Lăng Vân cao thâm, nên khóa tu luyện hàng ngày của hắn cũng dài hơn, tu vi linh lực của tiểu hồ ly so với hắn thấp hơn, nhưng có thần khí, nên sau khi trắng lên cũng hoàn thành khóa tu luyện hàng ngày.

Đi chỗ khác chơi? Được rồi, lông động vật rất dễ bị nhiễm bẩn, nàng đang sạch sẽ thế này không nên chui vào bụi cỏ, vẫn nên nằm sấp ở đây ngắm mỹ nam a.

Trong lòng tiểu hồ ly Tuyết Hoa thầm quyết định, mang theo tâm tình thưởng thức quan sát Hạ Lăng Vân.

Dưới ánh trăng sáng, bên trong linh quang màu xanh lục đậm đặc, một thân áo bào trắng hai mắt khép hờ, gương mặt tuyệt mỹ bình thân, mái tóc dài như mực xoa tung trước ngực và sau vai hắn.

Nam thần, nam thần của ta, ta thích... Không, ta yêu chàng, khi nào chàng mới có thể yêu ta? Không phải là yêu sủng vật hay yêu thích hài tử, mà là tình yêu nam nữ?

Thân thể hồ ly chết tiệt, lúc nào nàng mới có thể trưởng thành?

Nhưng mà, sau khi nàng trưởng thành biến hóa, liệu hắn có để ý chủng tộc, không nảy sinh tình yêu nam nữ với nàng?

Cho dù thế nào, nàng cũng phải dũng cảm theo đuổi hắn, vận lộn độ sức với tình yêu!

Ngồi trong áo choàng của Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa giờ móng vuốt trái lên trời âm thầm thề: Vì tình yêu nam thần, nàng sẽ phấn đấu không ngừng.

Chân trời phía đông dần dần xuất hiện tia sáng, Hạ Lăng Vân thu công, nhìn hai mắt tiểu hồ ly đang mở lớn nhìn mình chăm chú, giống như là trung khuyến si ngốc nhìn chủ nhất, giống như hắn là tín ngưỡng duy nhất của nàng, giống như vì hắn nàng sẽ chờ đợi tới thiên trường địa cửu, trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Tuyết Hoa, ngươi đang nghĩ gì?” Hắn nhẹ nhàng hỏi, hai con mắt đen đầy trìu mến.

“Nghĩ tới người, đã lâu không gặp người, ta nhớ người.” Tuyết Hoa nói xong, nhảy tới chỗ hắn, ý định bò lên đùi hắn.

“Tuyết Hoa, đứa nhỏ này.” Hạ Lăng Vân cười nhẹ, khẽ lắc đầu, uyển chuyển nói, “Về sau ngươi sẽ trở thành thực nữ, không thể tùy tiện bò lên thân người khác.” Hắn ngăn tiểu hồ ly đang định bò lên người mình, nhắc nàng để sang bên cạnh.

“Ah, vì sao? Oa, ô ô ô...” Tuyết Hoa lập tức kêu lên.

“Nói tiếng người.” Không hiểu tiếng nói hồ ly Hạ Lăng Vân nói, tiện tay lấy ra một viên đan dược giúp tăng cường cơ thể, bỏ lớp sáp bao bên ngoài nhét vào miệng nàng.

Đầu lưỡi Tuyết Hoa khẽ cuốn, ăn dược hoàn vẻ mặt đau khổ nói: “Vì sao, ta thích người, vì sao không thể leo lên người?” Sao không cho nàng ôm? Nói chuyện thực nữ với một con hồ ly, đúng là chuyện cười!

“Tuyệt Hoa, ta hi vọng ngươi trở thành một hồ ly thực nữ cử chỉ lời nói ôn nhu tao nhã.” Hạ Lăng Vân nói, linh hồ Mị nhi được giáo dưỡng cũng không tệ lắm, nhưng mà hắc hi vọng nếu được hắc giáo dưỡng nàng sẽ càng văn nhã hơn, cao quý hơn, tương lai trở thành một hồ ly có tri thức ưu nhã hiểu biết.

“Ta là hồ ly tinh, ta là hồ ly tinh.” Tuyệt Hoa khó chịu bắt đầu ồn ào... thân thể nhỏ nhắn cố leo lên đùi hắc.

Thấy hắc không có ý định ngăn cản, nàng bám hai chân trước vào, sau đó không thấy hắc từ chối, nàng lập tức nhảy lên đùi hắc nằm lên đùi hắc, móng vuốt bám chặt áo bào hắc.

Ánh mắt, hành động lén lút của nàng Hạ Lăng Vân nhìn rõ ràng, không nhịn được nở nụ cười, giả vờ giận dữ nói: “Được rồi, ngươi còn nhỏ.”

Động vật dù có linh trí thế nào, nhưng trí lực vẫn phát triển chậm chạp, thậm chí linh cảm linh thú mấy trăm năm đều duy trì ở trạng thái trẻ nhỏ, hắc không cần quá nghiêm khắc với nàng.

Nhìn vàng sáng phía Đông bầu trời, Hạ Lăng Vân lấy một hồ lô trong vòng càn khôn, mở nút, sau đó lấy ra mấy quả trái cây cùng một khối bánh đậu xanh.

Thấy hai con mắt của nàng dõi theo trái cây mình lấy ra, Hạ Lăng Vân mỉm cười đưa nàng hai quả.

Tuyệt Hoa nhận lấy trái cây nam thần cho vừa ăn vừa hỏi: “Mỗi lần người chỉ ăn một chút, thật sự không làm sao?” Cùng hắc ở một chỗ, nàng chưa từng ngừng quan sát. Lúc ở Vong Trần Cư, Thường Đức Thường Hưng sẽ nấu cơm, mỗi lần hắc chỉ ăn non nửa chén cơm và canh.

“Thân thể của ta đã trải qua sự tẩy rửa linh lực và rèn luyện, đối với khả năng hấp thụ đồ ăn rất cao, đồng thời thân thể cũng như tinh linh thảo mộc có thể hấp thụ năng lượng của thiên nhiên, cho nên chỉ cần có cường độ chiến đấu cao, không cần phải ăn uống nhiều.”

Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói. Nếu cơ thể của hắc không còn cần đồ ăn, tất cả năng lượng sẽ thông qua thân thể trực tiếp hấp thụ từ tự nhiên, lúc đó hắc có thể đập phá hư không, bạch nhật phi thăng rồi.

Tiên nhân tu luyện tới trình độ nào đó thật sự sẽ không màng khói lửa nhân gian?

Thế nhưng mà nàng nhớ thần thoại xưa nói tiên nhân sẽ ăn gan rồng tủy phượng, ngọc dịch quỳnh tương, ở hội bàn đào của Vương Mẫu nương nương?

Tiên nhân cũng ăn uống có dục vọng. Ngọc hoàng đại đế còn cùng Vương mẫu nương nương sinh ra thất tiên nữ, cho nên tiên nhân cũng có thất tình lục dục.

Tuyệt Hoa nhẹ nhàng đóng cửa đưa cái đuôi lông xù.

Mặc kệ thân thể nam thần thế nào, thất tình lục dục phai nhạt ra sao, dù sao nàng yêu hắc, luôn ở cùng hắc. Nhân viên quản lý thứ n nói hắc sẽ vì Lệ Quân Hoa mà thần hồn điên đảo, điều này nói rõ thất tình lục dục của hắc còn chôn sâu tận bên trong, tới thời điểm sẽ bạo phát ra.

Nhìn thấy nàng yên tĩnh như vậy, Hạ Lăng Vân ăn xong bánh và trái cây lau tay, rồi dùng ngón tay chải bộ lông dày của nàng.

”Ồ

” Tuyệt Hoa phát ra tiếng kêu râm rì thích ý trong cổ họng, khẽ nhắm hai mắt hưởng thụ sự dịu dàng của nam thần.

“Tuyệt Hoa, trời đã sáng.” Thật lâu, Hạ Lăng Vân nói, nếu không có Tuyệt Hoa, hắc đi tới khi nào gặp tòa thành trì sẽ nghỉ ngơi một lát rồi sau đó xuất phát.

Nhưng mà hắc cũng không phải quá gấp, vì lúc Đạo Nguyên viết thư cho hắc nói Thái Hư Huyền Cảnh thượng cổ mới xuất hiện một ngày, tính toán thời gian cho tới hôm nay cũng có mười ba ngày, hắc có thể tới đảo Hỏa Vân trước thời điểm Thái Hư Huyền Cảnh đóng lại, đón Đạo Nguyên và đệ tử hắc.

Hắc thật lòng hi vọng, mình có thể gặp lại bạn hữu và nữ hài tử mình đã từng gặp mặt, khỏe mạnh rời khỏi huyền cảnh.

“A..., Tiên Quân, chúng ta nên xuất phát.” Tuyết Hoa bất đắc dĩ nói.

Xem ra không có cách nào ngăn cản Hạ Lăng Vân và Lệ Quân Hoa gặp mặt, nàng chỉ có cách nhìn theo tình thế mà hành động.

Bầu trời âm u, gió thật to, phía Đông mây đen cuộn cuộn, Tuyết Hoa rất vui vẻ mà kêu lên: “Tiên Quân, trời sắp có mưa và sét rồi.” Nếu như chỉ là mưa nhỏ, Hạ Lăng Vân sẽ dùng pháp thuật tránh nước, phi hành ở tầng thấp. Nhưng nếu trời mưa to, còn có sét, hẳn cần phải dừng lại đợi cơn dông qua đi.

“Ừ.” Hạ Lăng Vân khẽ xoay mặt nhìn về phía Bắc nói: “Ở kia có tòa thành, chúng ta sẽ tới nghỉ ngơi.” Nói xong, hắn ôm Tuyết Hoa phi nhanh về phía thành trì.

Cuồng phong cuốn bụi đất, nhánh cây kêu rắc... rắc... lay động kịch liệt, người đi đường cũng biết gió bão tới nhao nhao chạy vào trong thành. Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa từ trên cao lướt qua tường thành, sau đó nhanh chóng đáp xuống một chỗ vắng ít người chú ý trong thành.

Sau đó tùy tiện lấy ra một tay nải màu xanh ngụy trang thân phận, Hạ Lăng Vân nói: “Chúng ta tìm trà lâu tránh mưa.” Mây đen càng lúc càng gần, giống như là sắp tới đỉnh đầu, hẳn có thể cảm nhận được mưa và mây đen đang ngưng tụ điện lôi. Công kích của lôi lực so với hỏa chỉ mạnh hơn chứ không yếu, thiên lôi chính là kiếp nạn mà tu tiên giả gặp phải trước khi muốn phá hư không.

Chân trước của tiểu hồ ly bám vào cánh tay hắn đầu thì nhìn quanh bốn phía, sau đó nói, “Chỗ đó có trà lâu.”

Nhìn hình ảnh ẩm trà với lá trà tươi trên lá cờ màu đỏ tung bay trước cửa trà lâu.

“Người phân biệt được ẩm trà và bầu rượu? Thật thông minh.” Hạ Lăng Vân tán dương sờ sờ đầu nàng nói, “Tuyết Hoa, từ giờ người đừng nói tiếng người, cẩn thận dọa sợ người khác.” Nhân loại luôn sợ hãi sinh vật mà mình không biết, đối mặt với hồ ly tinh trong truyền thuyết càng sợ hãi không thôi.

“Vâng.” Tuyết Hoa lập tức nói, “Oa, ô.”

“Bé ngoan.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, đi về phía trà lâu cách đó bảy tám chục bước.

Trên hai bên đường, rất nhiều tiểu thương vội thu dọn sạp hàng, xung quanh là người đi lại nhốn nháo.

“Rào, rào rào...” Trong lúc cơn mưa tới, người đi đường sợ hãi, nhanh chóng chạy vào mái hiên tránh mưa.

Hạ Lăng Vân cũng bước nhanh, chạy tới trà lâu uống trà. Trong trà lâu đã có mười mấy người rồi, chường quây cùng tiểu nhị đang chiêu đãi. Đối với những người tránh mưa thì bọn họ uyển chuyển yêu cầu đứng sang một bên tránh ảnh hưởng tới kinh doanh của tiệm, còn với khách nhân, họ ân cần tiếp đãi.

Nhìn thấy Hạ Lăng Vân bước nhanh tới, tiểu nhị vội lên nghênh đón, “Khách quan, người muốn uống trà?” Nhìn công tử tuấn mỹ tay ôm một động vật nhỏ màu trắng, tóc dài không trói buộc không cài trâm tùy ý để xõa tung, mặc một áo trắng cổ xưa. Mặc dù không mang theo tùy tùng, nhưng khí độ bình thản tao nhã, quanh thân lộ ra khí chất vương giả uy nghi.

“Ừ. Lầu một quá Ồn.” Hạ Lăng Vân nói. Bình thường trên lầu của trà lâu rất yên tĩnh, chiêu đãi những khách nhân có tiền hoặc có thân phận.

“Mời khách quan lên lầu.” Tiểu nhị lập tức nói, sau đó dẫn Hạ Lăng Vân lên lầu.

Lầu hai quả nhiên rất yên tĩnh chỉ có bảy tám vị khách mặc trường bào uống trà nói chuyện phiếm. Hạ Lăng Vân chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, nói: “Cho ta một bình trà xanh, với một ít điểm tâm.” Ở trà lâu có cung cấp một số món ăn nhẹ.

“Vâng, khách quan.” Tiểu nhị thấy khách nhân dễ chịu, lập tức khom người nói.

“Tuyết Hoa, đợi lát nữa mang điểm tâm lên, nếu thấy thích chúng ta sẽ lấy một vài cái mang đi.” Hạ Lăng Vân nói. Tuyết Hoa không giống với hồ ly thông thường, rất thích ăn đồ ăn của nhân loại.

“Oa ô.” Tuyết Hoa thấp giọng kêu lên, nhìn xung quanh, cũng không nhảy lên bàn, mà tiếp tục uốn éo trong ngực Hạ Lăng Vân.

Ở đây tràn ngập mùi trà, nhưng mũi hồ ly của nàng có thể ngửi ra được xung quanh có những mùi khó chịu, cho nên nàng không muốn rời khỏi vòng tay và cơ thể có mùi thơm của hân.

Trong chốc lát, tiểu nhị đã bưng đồ lên, cười nói: “Khách quan, tiểu nhân mang cho người một bình bích loa xuân, hôm nay có nem rán, bánh hoa hẹ, bánh ngàn tầng. Nếu khách nhân có việc dặn dò, xin cứ bảo tiểu nhân.” Vừa nói chuyện, hân vừa nhanh nhẹn bày điểm tâm lên, bên cạnh là chiếc đĩa, cùng với đĩa sứ và ấm trà, chung trà cũng đặt lên mặt bàn.

Hạ Lăng Vân khẽ gạt đầu, chờ hân lùi ra nâng ấm châm trà, sau đó khẽ lắc rồi đổ chén trà ra ngoài cửa sổ.

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa nhìn mà cười thầm trong lòng. Dù sao bên ngoài trời mưa, hân không đạo đức mà hắt loạn nước cũng không ai biết.

Hạ Lăng Vân nhắc tiểu hồ ly đang nhin cười đến run người đặt lên bàn nói: “Ăn điểm tâm.”

Nói xong, hân cầm đĩa kẹp điểm tâm ở mỗi đĩa rồi đặt lên mặt bàn cho Tuyết Hoa ăn. Hân không ngại dùng chung đĩa chén với nàng, nhưng nơi này là trà lâu, khách nhân sẽ chú ý sủng vật cùng sử dụng dụng cụ với chủ nhân.

Tuyết Hoa cũng biết đạo lý này, cũng không so đo, thật biết điều cúi đầu ăn bánh ngọt.

45. Chương 45: Tiểu Hồ Ly Là Vật Báu Vô Giá

Một người một hồ ngồi uống trà bên cửa sổ, khi thì ngắm mưa bên ngoài khi thì nhìn nhau.

“Oa ô.” Tiểu hồ ly ăn xong một miếng bánh sau đó nhìn hân chỉ chỉ vào mâm điểm tâm.

“Người thích ăn trứng trà?” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói sau đó lấy hai quả trứng trà cho nàng.

Dù sao Thường Đức, Thường Hưng cũng là truy cầu tiên đạo, trù nghệ của hai người trăm ngày như một, Tuyết Hoa khó được ăn mỹ vị như bên ngoài, trong lúc nhất thời ăn không dừng được, ăn hết lại kêu, muốn hân tiếp tục gấp giúp nàng.

Hạ Lăng Vân thấy nàng ăn ngon miệng rất là vui vẻ, để nàng ăn thỏa thích. Một lúc sau, bốn đĩa bánh hân chỉ nếm một lần, còn đầu toàn bộ chui vào bụng nhỏ của nàng rồi.

Nhìn hai người vui vẻ hòa thuận, khách nhân lâu hai nghe thấy tiếng hồ ly kêu đều ngoảnh đầu lại nhìn, thấy bộ lông tuyết trắng cùng dáng vẻ ngoan ngoãn của Tuyết Hoa, đều động tâm rồi. Tiểu sủng vật này nhìn xinh đẹp, lại ngoan ngoãn, được chủ nhân dạy dỗ thật tốt, bọn họ cũng muốn nuôi một sủng vật thông minh đáng yêu như vậy.

Đại sảnh lâu hai đặt bảy tám bàn lớn, hai bên trái phải là phòng trà.

Cánh cửa bên trái bỗng mở ra, một thiếu nữ mặc xiêm y màu đỏ bước nhanh từ bên trong ra. Nàng nhìn xung quanh lâu hai, trông thấy tiểu hồ ly tuyết trắng ngồi trên bàn cạnh cửa sổ.

“Chính là nó.” Thiếu nữ xinh đẹp kêu lên, “Tiểu hồ ly thật xinh đẹp, nghe được tiếng kêu thôi ta cũng biết nó thật đáng yêu.”

Một nam tử hộ tổng nàng vội vàng nói, “Tam muội, đây là sủng vật đã có chủ.” Nhìn khí độ cũng biết công tử áo trắng kia không phải người bình thường rồi.

“Có chủ nhân thì sao?” Thiếu nữ mặc xiêm y màu đỏ ba bước cũng đi thành hai, nhanh chóng tới trước mặt Hạ Lăng Vân, gấp gáp nói: “Vị công tử này, ta nguyện ý dùng năm trăm lượng bạc mua tiểu hồ ly của người. Người có đồng ý bỏ thứ mình yêu thích?” Đối với đám người bình dân, năm trăm lượng đã là món tiền khổng lồ rồi.

Theo sát hai vị chủ nhân ra ngoài là một nha hoàn gương mặt tròn trịa vội vàng tiến lên khuyên nhủ: “Tiểu thư, ngoài sân người đã nuôi một con cún nhỏ, sáu con mèo, hai con hồ ly, một con chồn, không nên nuôi nữa.”

Nha hoàn gương mặt trái xoan cũng nói: “Tiểu thư, phu nhân đã nói, người nhận nuôi thêm sủng vật, phu nhân sẽ đuổi toàn bộ sủng vật trong sân của tiểu thư đi.”

Tiểu thư mặc xiêm y đỏ si mê nhìn Tuyết Hoa, tán dương: “Tiểu hồ ly này thật đáng yêu, ta muốn. Nương ta nói vậy nhưng người sẽ không làm vậy. Nếu nương thấy tiểu gia hỏa đáng yêu này, không chừng còn muốn giành với ta.”

Tiểu hồ ly này đã nuôi nhiều năm, đáng người nhỏ nhắn, bộ lông tuyết trắng, đôi mắt tràn ngập linh khí, cái đuôi thì đang lắc lư vui sướng.

“Tam muội!” Huynh trưởng của thiếu nữ áo đỏ xấu hổ đi tới hướng Hạ Lăng Vân chấp tay thỏ dài nói, “Thật xin lỗi, tiểu muội của ta đặc biệt thích những động vật nhỏ, đã mạo phạm mong công tử thứ lỗi.”

“Không có gì. Cô nương, thực xin lỗi, tiểu hồ ly này là vật báu vô giá.” Hạ Lăng Vân đạm mạc nói, nhìn công tử kia khẽ gật gật đầu, cũng không nhìn về phía cô gái đó.

Muốn mua ta?

Tuyết Hoa nhìn thiếu nữ áo đỏ, hung dữ nhe răng trợn mắt, sau đó thấp giọng kêu lên hai tiếng.

“Tốt, có linh tính!” Trong mắt thiếu nữ áo đỏ chỉ có tiểu hồ ly phát hiện ra nó thật sự linh tính, lập tức tăng giá, “Công tử, bốn ngàn lượng bạc cùng năm mẫu ruộng tốt được không?” Đây là tất cả tài sản mà nàng có rồi.

“Không được.” Hạ Lăng Vân giả bộ sờ vào túi áo, sau đó lấy một ít bạc vụn ra.

Đặt bạc lên bàn, hần cao giọng nói: “Tiểu nhị, tính tiền.”

Khoác tay nải màu xanh ngụy trang thân phận lên vai, hần đưa tay về phía Tuyết Hoa nói: “Tuyết Hoa, chúng ta cần phải đi rồi.” Lúc này đã hết sét, mặc dù mây đen vẫn chưa tan, nhưng bầu trời cũng quang, mưa cũng chỉ còn vài hạt, người đi đường cũng đi lại trên phố rồi.

“Oa ô.” Tuyết Hoa lập tức nhảy lên cánh tay hần, gương mặt nhỏ nhắn ngẩng lên oa ô gọi, sau đó nở nụ cười rạng rỡ.

Hồ ly cũng có thể cười rạng rỡ như vậy?

Hai mắt thiếu nữ áo đỏ cũng tỏa sáng rồi. Nàng nhanh chóng ngăn Hạ Lăng Vân lại: “Xin hỏi công tử, phải làm sao người mới cho ta tiểu hồ ly này?”

“Tam muội!” Nam tử áo lam lập tức nói, “Hồng Đào, Hồng Hạnh, mang tiểu thư về phòng bao.”

“Tiểu thư, thứ lỗi nô tì vô lễ.” Hai nha hoàn nói xong, một trái một phải kéo tiểu thư về phòng bao.

“Các người thả ta ra!” Thiếu nữ áo đỏ kêu lớn, “Công tử muốn thế nào mới có thể bán cho ta tiểu hồ ly đáng yêu này?”

Về mặt Hạ Lăng Vân hòa nhã nhìn thiếu nữ yêu thích sủng vật nói: “Cô nương, tiểu hồ ly này là hòn ngọc quý trên tay ta, vĩnh viễn không bao giờ tặng cho người khác.” Cô bé này không phạm phải sai lầm gì lớn, chỉ là vô cùng yêu thích động vật nhỏ thôi.

Nói hòn ngọc quý trên tay bình thường là hình dung về con gái của mình, trên đời này còn có người yêu sủng vật hơn cả muội muội mình? Nhưng mà tiểu hồ ly này nhìn thế nào cũng thấy có linh tính thông minh, yêu thích nó cũng là chuyện bình thường.

Huynh trưởng của thiếu nữ áo đỏ chấp tay cười khổ nói: “Vị huynh đài này, tạm biệt.” Hần nghiêng người tránh ra, để cho Hạ Lăng Vân đi qua.

“Chờ một chút.” Thiếu nữ áo đỏ kích động nói, “Công tử, ta gả cho người được không? Chỉ cần người đem tiểu hồ ly làm sính lễ.” Nàng kích động đến mức gương mặt đỏ bừng.

Đám khách nhân ở lâu hai trà lâu nghe được ghen hòng nhìn trần trối? Vì một sủng vật nhỏ bé, nàng ta lại muốn gả cho một nam tử xa lạ? Tuy nhiên công tử này cũng là tuyệt đại mỹ nam tử.

“Tam muội!” Huynh trưởng của thiếu nữ áo đỏ lập tức nổi giận, quát hai nha hoàn, “Các người còn không mau kéo tiểu thư vào?”

Tam muội thật hoang đường, hôn sự cũng dám lấy ra đối tiểu hồ ly.

“Oa ô~” Đột nhiên Tuyết Hoa nghiêm túc kêu gào, duỗi móng vuốt hồ ly vươn ra phía cô gái đó uy hiếp. Người này làm nhiều trò như vậy, mục đích thật sự chính là nhìn trúng nam thần? Nam thần là của nàng đây, ai dám tranh đoạt sẽ phải cùng nàng chiến đấu!

“Cô nương nói đùa.” Hạ Lăng Vân vuốt ve tiểu hồ ly đang kích động, cũng không quay đầu lại đi xuống lầu.

Không bận tâm chuyện phát sinh trên lầu hai, Hạ Lăng Vân ôm tiểu hồ ly xuống lầu không cần lấy lại tiền thừa, đi thẳng về phía tòa thành phía đông.

“Tiên Quân, nữ nhân kia muốn gả cho người.” Tuyết Hoa lén lút nói ra, thăm dò tình cảm nam nữ của hắn.

“Cô bé đó ham mê sủng vật tới trình độ mất đi lý trí, hi vọng huynh trưởng nàng mau chóng mang nàng ta về, để phụ mẫu họ giáo huấn cẩn thận.”

Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng nói. Lúc trước hắn cũng gặp một số người bảo vệ sủng vật tới mức không cách nào thuyết phục, bây giờ ngẫm lại, cảm giác mình có thể hiểu, bởi vì hắn cũng đã coi tiểu hồ ly như người thân, đối xử như là hài tử của mình.

“Nàng ta không phải nữ hài, rất đẹp còn là thiếu nữ chưa lập gia đình?” Tuyết Hoa đánh bạo hỏi: “Vì sao người không đồng ý lấy nàng ta?”

Hạ Lăng Vân kinh ngạc cúi đầu nhìn tiểu hồ ly trong ngực hỏi: “Ai nói cho người biết chuyện hôn lễ, cưới gả ư?”

Phân nửa tu sĩ Thiên Linh Môn đều độc thân, còn lại phần lớn là không trải qua nghi thức hôn nhân, chỉ có... Trong lòng hắn thầm đếm, hắn chỉ biết trong môn không có đến mười người là cử hành hôn lễ.

“Ta biết rõ.” Tuyết Hoa vội vàng nói, “Vì sao người không cưới thê tử?”

Hạ Lăng Vân tùy ý đáp, “Khoảng năm mươi năm nữa ta đã đại thọ 900 tuổi rồi, một lão đầu tử cưới thê tử làm gì?”

“Tiên Quân người không hề già nha.” Tuyết Hoa lập tức nói.

Hạ Lăng Vân mỉm cười: “Tuyết Hoa, ta chỉ có dáng vẻ bề ngoài là trẻ tuổi, thật ra ta đã vô cùng già rồi.” Hắn thoáng nhìn xung quanh, sau đó chỉ vào một lão nhân chống拐杖拄杖, “Tuyết Hoa, thực ra ta còn già hơn lão nhân kia rất nhiều.”

Tuyết Hoa nhanh chóng liếc mắt nhìn cái đầu thưa thớt tóc trắng của lão nhân kia, rồi nhìn lưng còng chống拐杖拄杖, gương mặt già nhăn nheo, lập tức rung mình một cái. Nam thần, nam thần của nàng sẽ không già tới mức độ này!

Phát hiện ra tiểu hồ ly đã phân biệt được đẹp xấu rồi, Hạ Lăng Vân nói: “Tuyết Hoa, mỗi người đều phải trải qua như vậy, sau khi thân thể già yếu không chịu nổi thì sẽ chết đi. Chúng ta tu tiên trường sinh bất lão, là tranh đoạt mệnh cùng trời cao.”

“Tiên Quân, người sẽ không già, người sẽ không chết đi.” Tuyết Hoa nằm trong lòng ngực hắn, vẻ mặt thành kính nói.

“Rất khó nói.” Hạ Lăng Vân cười khê nói: “Chỉ cần tu vi linh lực của ta trì trệ không tiến, ta cũng sẽ giống lão nhân này già yếu, tử vong. Thật ra sống nhiều năm như vậy, ta cũng không để ý ính tử, chỉ là khát vọng muốn tìm hiểu thêm về linh lực và thế giới mà ta chưa biết kia.”

“Tuyết Hoa, thế giới mà sau khi cửu phẩm Tiên Tôn bạch nhật phi thăng sẽ như thế nào? Truyền thuyết nói đó là Tiên giới, tiên giới có thiên địa linh khí nồng đậm hơn đại lục ngũ nguyên rất nhiều, chỗ đó có vô số tiên tôn thần thông. Thậm chí có người còn suy đoán, cửu phẩm Tiên Tôn còn có thể tiếp tục tiến giai,

cúi đầu sẽ trở thành thần sáng tạo thế giới. Không biết là thật hay giả.” Hạ Lăng Vân nói, gương mặt tuần tú lộ ra khát vọng.

“Không biết.” Tuyết Hoa nói, đối với thần thái nghiêm túc khát vọng của hắn, trong lòng nàng cũng dao động rồi.

Dẫm chân lên những viên đá xanh lát đường đã được nước mưa gột sạch, Hạ Lăng Vân nói: “Tuyết Hoa, ta lấy việc phi thăng làm mục tiêu cả đời, ta hi vọng người cũng thế.” Như vậy, bọn họ có thể tiếp tục là thầy trò, phụ tử ở tiên giới.

“Nha.” Tuyết Hoa chôn mặt vào ngực hắn khẽ đáp, nhưng trong lòng lại nghĩ khác: Mục đích của ta là bỏ lên người, trở thành thê tử của người. Tiên Quân, chúng ta có thể song tu nha.

Sau khi ôm Tuyết Hoa ra tới cửa thành, đi bộ một quãng xa, chung quanh không còn người hắn mới bay lên không, Tuyết Hoa lớn tiếng hỏi: “Tiên Quân, nếu tương lai nữ nhân mà người thích cũng giống như thiếu nữ hôm nay yêu thích ta, người sẽ đem ta tặng đi sao?”

Lập tức Hạ Lăng Vân dở khóc dở cười, “Tuyết Hoa, ta là tu sĩ gần chín trăm tuổi, sớm không còn ham muốn tư tình nam nữ, làm sao lại đặc biệt thích một nữ tử, còn đem người làm sinh lễ tặng đi?” Tâm tư của tiểu hồ ly càng ngày càng nữ hóa rồi...

“Nhưng...nhờ đâu?” Tuyết Hoa vội vàng nói. Nữ chính có mị lực và số phận vô cùng cường đại đấy, không có gì là không thể!

“Không có khả năng.” Hạ Lăng Vân kiên định nói.

“Nhưng mà nếu xảy ra điều đó thì sao?” Tuyết Hoa không thuận theo tiếp tục truy vấn.

“Nếu có trường hợp hi hữu xảy ra, ta cũng không đem người tặng cho người khác.”

Hạ Lăng Vân cúi đầu nhìn tiểu hồ ly quá mức thông minh, chém đinh chặt sắt nói: “Người là nữ đệ tử của ta, là nữ nhi của ta, ta tuyệt đối không đem tặng người!”

46. Chương 46: Yêu Chiều Không Giới Hạn

Vẫn là nữ đệ tử, là nữ nhi nha! Trước khi nàng biến hóa, cảm giác của hắn đối với nàng cũng chỉ có như vậy thôi.

Tuyết Hoa phiền muộn cuộn tròn trong ngực Hạ Lăng Vân, không chút hứng thú đối với cảnh đẹp dưới mặt đất.

Khóe miệng Hạ Lăng Vân cong lên, dịu dàng nói: “Ngủ đi.” Đứa nhỏ này tư tưởng quá phức tạp, có lẽ hắn không nên đối xử với nàng như tiểu nữ hài rồi.

Bị một câu “Ngủ đi” thật dịu dàng của hắn thuyết phục, lập tức Tuyết Hoa cảm giác mọi mệt mỏi, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Một lần chớp mắt này tới tận nửa đêm, Tuyết Hoa tỉnh lại, Hạ Lăng Vân đang ở cạnh nàng nhắm mắt tu luyện, trước mặt nàng để trái cây mà nàng thích ăn nhất.

Biết không thể quấy rầy hắn, Tuyết Hoa đứng lên, áp áp chân, đuổi người, sau đó đi về phía bờ sông nhỏ.

Trước quan sát bốn phía xem không có gì nguy hiểm, nàng chạy tới bụi cỏ vệ sinh xong đó nhảy vào dòng sông nhỏ bắt đầu săn bắn. Phóng ra pháp thuật hệ thủy bắt một con cá lớn, nàng nhanh chóng nhào tới cắn mạnh.

Đầu cá tròn vẹn một xích(0.33m) con cá quẫy đạp giãy dụa trong nước, cái đuôi mạnh mẽ đập xuống nước tạo thành những bọt nước lớn. Tuyết Hoa hung hăng cắn bong bóng cá tới lúc nó chết cũng không rời, thân thể nhỏ nhỏ bị con cá lớn giãy dụa khẽ lung lay.

Ra sức bơi lên bờ, nàng nhổ ra. “Bộp, bộp, bộp” con cá ở trên bãi cỏ dốc sức liêu mạng bật lên, nàng nhắm trúng thời gian vỗ mạnh vào đầu nó.

Cá lớn ương ngạnh hơn cá con, bãi cỏ lại mềm, Tuyết Hoa đập hơn mười lần mới giết được con cá.

Tuyết Hoa đưa móng vuốt, rạch bụng vứt nội tạng. Sau đó kéo nó tới bờ sông rửa sạch, tiếp đến nàng lôi nó ra cạnh bờ, nhìn bốn phía nhìn thấy một hòn đá nàng kéo cá qua đó, bắt đầu phóng thích hỏa diễm nướng cá. Bây giờ pháp thuật hệ hỏa và linh lực hỏa của nàng mạnh mẽ hơn so với lúc ở dãy núi Hằng Cổ, nàng có thể dùng lửa nướng cá cho tới lúc nó chín.

Sau khi ăn no, nàng xuống nước tắm rửa, sử dụng pháp thuật rũ bỏ nước trên cơ thể, chạy về ổ hồ ly mà Hạ Lăng Vân dùng quần áo làm cho nàng.

“Tuyết Hoa, năng lực sinh tồn của ngươi càng ngày càng mạnh rồi.” Hạ Lăng Vân mở mắt ra tán dương nàng.

Sau khi Tuyết Hoa tỉnh lại đi săn bắt rồi ăn uống, hẳn đều dùng thần thức chú ý. Thân hình của nàng nhỏ hơn một phần ba so với linh hồ trưởng thành bình thường, nhưng độ hung mãnh thì lại cao hơn hồ ly trưởng thành mấy lần. Hẳn hoài nghi ngũ phẩm Hồng Linh, chiến đấu cùng nàng cũng chưa chắc thắng.

“Tiên Quân.” Thấy hẳn mở mắt, Tuyết Hoa lập tức nhảy từ trong ổ hồ ly ra, xông vào lồng ngực hẳn, thân mật vô cùng.

“Tuyết Hoa, ngươi nên tu luyện rồi.” Hạ Lăng Vân nhắc nhở tiểu gia hỏa bám người này để qua một bên. Hẳn vừa mới nghĩ nàng trưởng thành hơn rất nhiều, nháy mắt lại biến thành hồ ly nhỏ dính người.

“Vâng, Tiên Quân.” Tuyết Hoa bị Hạ Lăng Vân xách tới ổ hồ ly, đành ổn định cảm xúc chuẩn bị luyện công.

Tu luyện, tu luyện, tu luyện, nàng sẽ mau chóng tiến giai, nhanh chóng biến hóa, lúc ấy mới có thể mê hoặc nam thần!

Bảy tám ngày sau, trên bầu trời Tuyết Hoa cảm nhận được không khí có chút hơi nước mẩn mẩn, nhìn thấy màu xanh lam của biển cả.

“Biển, Tiên Quân, đây là biển.” Nàng kích động kêu lên. Trước khi xuyên không, nàng cũng chỉ nhìn thấy biển qua tivi và hình ảnh.

Gió biển thổi phàn phật, bên bờ cây cối nhẹ nhàng lắc lư, “Rì rào, rì rào, rì rào.” Sóng nước từng lớp từng lớp dạt vào bãi cát, phát ra âm thanh. Bầu trời rộng lớn, ánh nắng tươi sáng, bách điều bay lượn, các loại âm thanh đan xen tạo ra một không gian đầy sức sống.

“Biển là nơi cuối cùng mà dòng sông chảy tới. Tuyết Hoa, biện pháp dùng chậu gỗ theo dòng sông chảy ra biển của ngươi rất có thể thực hiện.”

Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa đáp xuống nói: “Ta không vội, ngươi đi chơi đi, nhận thức xung quanh. Nhưng mà phải cẩn thận, đừng để sóng cuốn đi.” Cần để cho nàng nhận thức tự nhiên.

“Không có gặp nguy hiểm.” Tuyết Hoa tự nhủ, bốn chân vừa chạm đất đã chìm vào trong cát mềm. Nàng cẩn thận từng li từng tí rút chân lên chậm rãi bò, lưu lại những vết chân sau lưng.

Biển cả, tràn ngập linh khí thủy, phong. Chim biển tự do bay lượn, vô số con cá nàng không biết tên bơi qua bơi lại, thỉnh thoảng còn diễn ra đại chiến sinh tồn.

Nàng đứng trước con sóng ngẩng mặt cảm thụ. Sóng biển một lần lại một lần đánh trôi dạt cát dưới chân nàng, nàng chạy chậm dọc theo bãi cát, thỉnh thoảng dừng lại quan sát những sinh vật biển bị trôi dạt lên bờ. Cá con, tôm nhỏ, cua nhỏ, rùa nhỏ... còn có vỏ sò.

Bên trong có trân châu sao? Sò vốn là hải sản, hương vị rất ngon.

Nàng không nhận được tò mò, nhìn thấy vỏ sò lớn trên mặt biển liền chạy tới. Vừa vặn vỏ sò này nửa mở, nằm trên bãi biển, nàng tò mò đưa móng trái vào, nhanh chóng dùng sức tách vỏ sò ra.

“Bộp.”

Con sò bị quấy rối lập tức khép miệng lại.

Mở ra cho ta, há miệng ra cho ta!

Tuyết Hoa hung hăng so tài với con sò, hai chân trước dẫm nát sò biển.

Thịt sò biển ăn như thế nào?

Nàng quay đầu tìm Hạ Lăng Vân, thấy hắn đứng đằng xa không lại gần liền cúi đầu liếm thịt sò.

Nước biển mặn lại chan chất, còn có chút tanh.

Lập tức Tuyết Hoa hết hứng thú ăn, bỏ qua con sò. Không biết vỏ của nó có bị nàng làm hỏng như vậy liệu còn sống không.

Sau khi phủ sạch cát, Tuyết Hoa nhanh chóng chạy về phía Hạ Lăng Vân.

Trong lúc đó, “Ngao_ đau quá, ta bị kẹp” Nàng hét âm lên, ngã xuống. Vừa vặn một cơn sóng biển dâng lên, khiến nàng ướt sũng.

Nhanh chóng đứng dậy xem, Tuyết Hoa phát hiện mình bị con cua cực lớn kẹp.

Dám kẹp ta!

Nàng dùng chân trái trước hung hăng giữ con cua, dùng hàm răng cắn con cua tiểu nhân, rồi dùng lực lôi xuống. Sau đó không để ý chân đau nhức, cắn nát cái càng cua, rồi kéo nó khập khễnh chạy về phía Hạ Lăng Vân.

“Tiên Quân, ta bị con cua lớn kẹp.” Nàng ủy khuất kêu lên, gương mặt hồ ly xụ xuống chực khóc.

Đứa nhỏ này, rõ ràng tâm ngoan thủ lạt cắn nát hai càng và chân cua, còn mang theo con cua tàn phế tới cáo trạng.

Hạ Lăng Vân thâm lắc đầu trong lòng, cúi người bẻ cái càng cua đang kẹp nàng ra, giải cứu chân phải của tiểu hồ ly.

Sức con cua thật lớn, chân nàng bị rách da chảy máu.

Nhanh chóng dùng pháp thuật xua tan nước biển trên người, Tuyết Hoa khóc lóc kể lể: “Tiên Quân, ta đau quá, còn chảy máu.”

Hạ Lăng Vân lấy hồ lô ra rửa sạch chân cho nàng, sau đó xoa một tầng thuốc mỡ màu xanh lá.

Tuyết Hoa nhúc nhích chân trước, ngạc nhiên nói: “Tiên Quân, thuốc mỡ của người bôi thật tốt, chân ta không còn đau nữa.”

Hạ Lăng Vân nói: “Đây là Ngưng Cơ Cao cao cấp dùng cầm máu, về thương nhỏ như ngươi, một nửa ngày sau là khôi phục như ban đầu.”

“Cảm ơn Tiên Quân.” Tuyết Hoa ngẩng mặt lên rất lễ phép nói sau đó dò hỏi, “Tiên Quân, con cua này có thể ăn không?”

Cua biển tất nhiên là có thể ăn, nhưng thân là tiểu hồ ly, nàng chỉ nhìn qua cua nước ngọt, chưa từng gặp con cua biển nào to như vậy.

Hóa ra là muốn ăn, cho nên mới mang về đây. A...Cắn hết chân cua để phòng nó chạy mất quả là sách lược tốt, Tuyết Hoa càng ngày càng thông minh rồi.

Hạ Lăng Vân gật đầu nói: “Có thể ăn, hơn nữa còn rất nhiều thịt.” Tuyết Hoa cần thông qua bản thân nhận biết về thiên nhiên và sinh vật khác.

Tuyết Hoa cao hứng nói: “Ta phải ăn con cua biển lớn này.” Con cua này so với những con cua nàng nhìn ở hồ Nữ Thần to hơn gấp ba lần.

Nói xong, nàng đột nhiên cảm thấy thân thể là lạ, quay đầu kiểm tra lúc này mới phát hiện lông hồ ly dính bết lại, dưới lông có cát, còn có những hạt nhỏ màu trắng.

Đây là... Cát và muối?

Nàng lập tức rửa người, sau đó gỡ gỡ da lông, hi vọng rửa bỏ những thứ bám trên người xuống.

“Tuyết Hoa, người phải dùng nước ngọt mới rửa được.” Hạ Lăng Vân cười dạy nàng, “Người chưa tắm qua nước ngọt đã dùng pháp thuật làm khô lông.” Mỗi lần dạy dỗ nàng hẳn luôn thấy thú vị. Tiểu sủng vật này thật vui vẻ và đáng yêu nha.

Tuyết Hoa bình tĩnh, hẳn là muốn nàng dùng thân thể để ghi nhớ.

Nàng ngửa mặt ủy khuất hỏi: “Vì sao người không nói sớm?”

Nàng nâng chân phải ra bảo: “Ta nhớ Thanh Hoa chân nhân từng nói không thể để miệng vết thương dính nước đấy.”

“Ngưng cơ đan cầm máu cao cấp là thuốc mỡ không dính nước, người có thể tắm.”

Hạ Lăng Vân nói, “Tuyết Hoa, nơi này là biển, linh khí thủy tràn đầy, người có thể ngưng tụ hơi nước trong không khí để tắm.” Hẳn sẽ giúp nàng tạo ra nước ngọt.

“Tiên Quân...” Tuyết Hoa oa oa ô ô gọi: Người thoát nhìn nghiêm trang, dịu dàng thiện lương, thật ra rất thích đùa dai.

“Hả? Người muốn làm gì?” Hạ Lăng Vân chỉ chỉ vào mũi hồ ly của nàng nói, “Nhanh tắm rửa, sau đó nướng cua. Nếu người làm tốt, ta sẽ ném thử trù nghệ của người.”

“Người sẽ ăn thịt cua?” Hai mắt Tuyết Hoa sáng rực.

“Ừ, mỗi lần tới đảo Hỏa Vân, Đạo Nguyên đều mời ăn hải sản, hương vị của nướng vùng duyên hải rất ngon, có vài lần ta đóng băng mấy giỏ mang về cho chúng đệ tử Thiên Linh Môn ăn.” Hạ Lăng Vân nói. Đạo Nguyên nhiệt tình thiết yến, hẳn cũng ném mỗi thứ một ít.

“Được, ta lập tức tắm rửa rồi làm cua nướng cho người. Tiên Quân, người nhất định phải ăn nha.” Tuyết Hoa vô cùng vui vẻ nói, bắt đầu ngưng thần, sử dụng thủy linh lực triển hoán nước trong không khí.

Bồi dưỡng nàng như là đồ đệ, lại sủng nịch như tiểu sủng vật, ánh mắt của Hạ Lăng Vân tràn ngập vui vẻ.

Đứa nhỏ này, đúng là dễ bị lừa. Đùa vui với nàng, hẳn cảm giác tâm mình cũng trẻ hơn rất nhiều.

47. Chương 47: Đến Đảo Hỏa Vân

Hỏa Vân đảo ở phía Đông Nam biển, cụ thể chỗ nào thì rất ít người biết rõ, ngoại nhân chỉ biết là chỗ đó bốn phía đá ngầm, mạch nước ngầm hung hãn, đội thuyền rất khó tới gần, mọi người trên đảo đều dùng ngư kiếm.

“Tuyết Hoa người xem, hòn đảo dài mảnh phía xa kia chính là đảo Hỏa Vân. Cách hai mươi dặm về phía Tây Bắc còn có một hòn đảo khác, gọi là Hải Giác.” Hạ Lăng Vân chỉ về phía đốm đen phía trước đường chân trời.

“Hóa ra đảo Hỏa Vân cách đất liền thật xa.” Tuyết Hoa nói, cảm thấy xấu hổ vì ý nghĩ hão huyền trước đó của mình. Biển cả mênh mông, cho dù nàng là linh hồ linh căn thủy hỏa, còn có thể trữ vật, cũng không có cách nào phiêu lưu trên mặt biển mấy năm.

“Đảo Hỏa Vân, Hải Giác chính là nơi xa nhất mà tu sĩ đại lục Ngũ Nguyên tới thăm dò. Xa hơn đảo Hỏa Vân là gì, thế giới khác hay có đảo hoặc đại lục khác, trước mắt chúng ta cũng không biết.” Hạ Lăng Vân nói. Thời cổ có rất nhiều tu sĩ ngư kiếm phi, thăm dò thế giới bên ngoài đại lục Ngũ Nguyên. Nhưng sau khi tập hợp lại các tư liệu, bọn họ phát hiện Ngũ Nguyên đại lục chính là một hòn đảo bị nước biển vây quanh, chung quanh còn có các hòn đảo nhỏ.

Tuyết Hoa giữ im lặng, nàng nghĩ rằng, tu sĩ chỉ cần bay cao, rất cao tới tầng khí quyển có lẽ sẽ phát hiện Ngũ Nguyên đại lục là hình cầu. Chỉ là bên ngoài tầng khí quyển, tu sĩ dù là cửu phẩm tiên tôn cũng không có cách nào sống!

Đảo Hỏa Vân càng ngày càng gần, Tuyết Hoa thấy được phần đuôi của hải đảo phía Đông Nam loáng thoáng bốc khói.

À, đảo Hỏa Vân là miệng núi lửa hoạt động?

Tuyết Hoa lập tức bị dọa toàn thân đổ mồ hôi. Lá gan tu sĩ đảo Hỏa Vân cũng quá lớn, tự nhiên chạy tới miệng núi lửa để tu luyện trường kì. Nếu núi lửa bộc phát, hòn đảo sẽ chìm vào đáy biển, lúc núi lửa bộc phát có khí độc, cũng đánh ngã các tu sĩ đang ngự kiếm.

“Tuyết Hoa, đó là một ngọn núi lửa đang hoạt động, nhưng mà gần ba vạn năm vẫn phun trào ở quy mô nhỏ như vậy, cho nên Cao tổ phụ của Đạo Nguyên mới tu kiến Hỏa Vân Cung trên đảo Hỏa Vân, lúc này tiến hành tu luyện phong hỏa linh lực.”

“Núi lửa phun trào sẽ có khí độc, nhưng vì hỏa Vân Cung luyện pháp thuật hỏa, lại có pháp thuật phong cấp đại sư tọa trấn, cho nên khói độc vĩnh viễn không thể thổi về hướng đảo Hỏa Vân.” Hạ Lăng Vân giải thích nói, mặc kệ nàng hiểu hay không hiểu. Dù sao nàng cũng đi cùng hắn, ba trăm, năm trăm năm nữa cũng sẽ không xuất hành một mình.

Khoảng cách tới đảo Hỏa Vân chỉ còn ba dặm, Hạ Lăng Vân đã thấy được ngũ thải linh quang treo trên miệng núi lửa. Linh quang này nhìn từ xa chỉ lớn hơn khuôn mặt một chút. Hồi tưởng các truyền thuyết về Thái Hư Huyền Cảnh, hắn cẩn thận từng li từng tí cách xa vòng linh quang quan sát, sau đó mới phát hiện ngũ thải linh quang này là một hình cầu cực lớn đường kính chừng ba trượng.

“A. Trong này có núi, có nước, có cây, có động vật.” Tuyết Hoa kinh ngạc nói. Nơi này là biển, vậy Thái Hư Huyền Cảnh cách khoảng 500m phụ cận trên mặt biển.

Hạ Lăng Vân nói, “Đại khái là Thái Hư Huyền Cảnh trong truyền thuyết thượng cổ rồi.” Hắn cũng là lần đầu tiên thấy.

Nhìn bốn phía, hắn cao giọng nói: “Hạ Lăng Vân Thiên Linh Môn đáp ứng lời mời của đảo chủ Đạo Nguyên tới đảo Hỏa Vân, ai trông coi chỗ này?”

Truyền thuyết bên trong Thái Hư Huyền Cảnh có tâm quyết, pháp khí, đan dược của cửu phẩm tiên tôn thượng cổ lưu lại, còn có linh cầm linh thú thượng cổ, hấp dẫn vô số tu sĩ tới đây tranh giành, cho nên chỗ này có lẽ có người trông giữ, phòng ngừa đệ tử bốn phái vụng trộm tiến vào.

Gần như là lập tức, rừng cây phía trước bãi biển nhanh chóng xuất hiện mấy tu sĩ. Bọn họ chạy tới trước mặt Hạ Lăng Vân, người cầm đầu cúi chào thi lễ, “Vân bối Vân Hiên tham kiến Lăng Vân Tiên Quân.” Hắn khoảng tầm trên dưới ba mươi tuổi, tướng mạo cương nghị trầm ổn.

Những người khác cũng đồng thanh nói: Tham kiến Lăng Vân Tiên Quân.

“Thanh Linh bái kiến Lăng Vân Tiên Quân.” Một con hồ ly đi theo Vân Hiên nhìn thấy Hạ Lăng Vân cũng cúi đầu chào hỏi.

“Vân Hiên, miễn lễ. Thanh Linh, đã lâu không gặp, tu vi của ngươi lại tiến bộ thêm rồi đấy.” Hạ Lăng Vân khẽ gật đầu nói.

Hồ ly màu xanh?

Tuyết Hoa ở trong khuỷu tay Hạ Lăng Vân dò xét con hồ ly đực này. Nó nhỏ hơn hồng linh một chút, nhưng khí chất vẫn nhã, bộ lông màu xanh nhạt, không khác so với bộ lông nàng lúc bị bôi thuốc trừ rắn.

“Cám ơn Lăng Vân Tiên Quân tán dương.” Hồ ly Thanh Linh được tán dương nho nhã lễ độ cúi đầu thi lễ với Hạ Lăng Vân.

“Vân Hiên, Thanh Linh, đây là tiểu gia hỏa nhà ta, tên gọi Tuyết Hoa.”

Hạ Lăng Vân giới thiệu Tuyết Hoa, “Tuyết Hoa, Vân Hiên là đệ tử thủ tịch của Đạo Nguyên, tu vi lục phẩm. Thanh Linh là linh sủng của hắn, ngũ phẩm linh hồ.” Thấy dáng vẻ tao nhã của Thanh linh, hắn cảm thấy hai hồ ly giống được ở Thiên Linh Môn vẫn cần phải tu dưỡng thêm nữa.

Quả nhiên chính là thanh hồ hắn nhắc trước kia.

Tuyết Hoa dè dặt nói: “Chân quân mạnh khỏe, chào Thanh Linh. Ta là Tuyết Hoa, lần đầu gặp mặt, nếu có chỗ không chu toàn xin hãy nhắc nhở.” Nói xong nàng rất lễ phép nhìn về phía hai người cúi đầu.

Tứ phẩm, phủ phẩm tu sĩ gọi là Chân Nhân.

Lục phẩm tu sĩ gọi là Chân Quân.

Thất phẩm, bát phẩm tu sĩ gọi là Tiên Quân.

Cửu phẩm tu sĩ gọi Tiên Tôn.

“Chúc mừng Tiên Quân, cuối cùng người cũng thu được một linh sủng hợp ý rồi. Nhìn gương mặt Tuyết Hoa thông minh lanh lợi, quả thật không tồi.” Vân Hiên Chân Quân cười gật đầu.

“Tuyết Hoa, người mạnh khỏe.” Thanh hồ thanh linh chậm rãi tới gần Tuyết Hoa, định biểu lộ hành động thân mật với nàng...thề lưỡi liếm bộ lông.

Tuyết Hoa hiểu rõ một số động tác thân mật giữa hồ ly, tranh thủ thời gian nhảy lên người Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân thấy thế kịp thời duỗi tay ra đón được nàng, mỉm cười nói: “Tuyết Hoa, người vẫn sợ người lạ như vậy.”

Hắn ngưng ngưng nói: “Thanh Linh, Tuyết Hoa vẫn là tiểu cô nương, nhất gan, người đừng chú ý.”

Thanh Linh là một lão hồ ly sống hơn bốn trăm tuổi, vừa rồi tới gần Tuyết Hoa ngửi mùi trên người nàng, cũng biết rõ nàng là một tiểu hồ ly giống cái, lập tức cười nói, “Tiên Quân, không có vấn đề gì, nàng vẫn là một tiểu cô nương.” Còn vị thành niên mà đã tu luyện tới mức có thể nói chuyện, đây là thiên phú bậc nào? Hồ ly muội muội thông minh nha...

Giới thiệu xong, Hạ Lăng Vân hỏi Vân Hiên: “Tình huống bây giờ thế nào? Có người đi ra không?” Tu sĩ đi vào cũng không giới hạn ngày cuối cùng mới được đi ra.

Vân Hiên cau mày hồi đáp, “Tiên Quân, sư phụ và tiểu sư muội vẫn chưa đi ra. Trước mắt cũng không có tu sĩ nào đi ra.” Tính từ lúc Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện tới giờ, đã qua hai mươi ba ngày rồi, còn có hai mươi sáu ngày, nếu bọn họ không ra thì sẽ vĩnh viễn không ra được nữa.

Hạ Lăng Vân cau mày, “Còn có những người khác đi vào?” Thái Hư Huyền Cảnh thượng cổ xuất hiện đối với tu sĩ, nhất là những tu sĩ gần hết thọ trời và tu vi không tăng tiến có lực hấp dẫn rất lớn, cho dù xác định đi vào mười phần không ra được, nhưng vẫn có người nguyện ý vật lộn đọ sức.

“Biết được Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện, sư phụ đã phái người quản lý Hỏa Vân Cung, ngoại trừ Quân Hoa, và hai đồng môn, sư phụ cùng nhị sư huynh đã vào, cách ba ngày lại có bốn vị đồng môn, cùng hai tu sĩ tu luyện ở núi lửa phụ cận đảo tiến vào.”

Vân Hiên nói, “Bên ngoài hải giác cũng có tu sĩ, bọn họ phát hiện động tĩnh bên này cũng thi nhau tới, đã tiến vào mười ba người, còn có người khác nghe nói cũng chạy tới có sáu người. Tiên Quân, cho tới giờ, tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh khoảng ba mươi người, còn có sáu linh sủng.”

Thái Hư Huyền Cảnh thượng cổ thuộc về tu tiên giới của đại lục Ngũ Nguyên, ai cũng có tư cách đi vào, tuy nhiên lần này nó xuất hiện ở phụ cận đảo Hỏa Vân, nhưng chỉ cần các tu sĩ khác phải biết rõ, chạy đến, người trên đảo Hỏa Vân cũng không thể ngăn cản bọn họ tiến vào. Huống chi mọi người đều biết, tiến vào sẽ cứu tử nhất sinh.

“Lúc này xuất hiện trên mặt biển, bằng không, tu tiên giới trên đại lục Ngũ Nguyên sẽ mất đi một nhóm tu sĩ lớn rồi.”

Hạ Lăng Vân khẽ thở dài, “Hi vọng nhóm người sư phụ người có thể đi ra.” Nhưng mà dựa vào tỉ lệ ghi chép thì có lẽ chưa chắc ra được. Thái Hư Huyền Cảnh quả thật chính là siêu đại pháp khí do đám người Tiên Tôn thượng cổ tạo ra để thu hoạch tính mạng tu sĩ đời sau mà.

“Hi vọng.” Vân Hiên Chân Quân khẽ thương cảm nói, sau đó cúi đầu ôm quyền cảm tạ Hạ Lăng Vân.

“Tiên Quân một đường xa khổ cực tới, xin để vân bồi dẫn người tới Hỏa Vân Cung nghỉ ngơi.” Hấn nói. Hấn biết rõ sư phụ viết thư cho Lăng Vân Tiên Quân, biết chắc sư phụ hi vọng nếu tiểu sư muội có thể đi ra, sẽ được vị Tiên Quân cường đại này bảo hộ nàng cùng bảo vật nàng mang ra.

Hạ Lăng Vân nhìn sự biến hóa trong Thái Hư Huyền Cảnh, gật đầu nói: “Ừ.”

Tuyết Hoa lướt qua bờ vai hấn nhìn quanh nói: “Tiên Quân, cái ảo cảnh kia, ta có cảm giác, cảm giác...” Trong lúc nhất thời nàng không nói rõ được.

“Tuyết Hoa, ngươi có cảm giác gì?” Hạ Lăng Vân lập tức kinh ngạc, hấn ngoại trừ cảm thấy Thái Hư Huyền Cảnh toát ra linh khí cường đại, còn đâu cũng không cảm nhận được gì khác.

Tuyết Hoa run run lỗ tai linh mẫn, lắng nghe trong chốc lát nói, “Ta cảm giác có gì đó hấp dẫn ta.”

Sắc mặt Vân Hiên và Hạ Lăng Vân trở nên ngưng trọng.

“...Chịu đựng...” Tuyết Hoa đột nhiên nói sáng, “Nắm chặt ta... Đừng té xuống... Khắp nơi là băng, ta không nhìn thấy...” Gương mặt nàng ngây ngốc, nói lằng lừng tung.

“Tuyết Hoa, Tuyết Hoa.” Thấy nàng bất thường, Hạ Lăng Vân lập tức vỗ nhẹ vào gương mặt nàng.

“A, Tiên Quân người gọi ta?” Tuyết Hoa đột nhiên hồi hồn, kinh ngạc hỏi thăm.

“Tuyết Hoa, ngươi vừa rồi cảm ứng được cái gì?” Về mặt Hạ Lăng Vân nghiêm túc hỏi. Người tu tiên vô cùng chú ý cơ duyên, cũng tin tưởng những loại chuyện không thể tưởng tượng. Tình huống vừa rồi của Tuyết Hoa rõ ràng là cảm ứng được tu sĩ khác gặp chuyện nguy cấp, bộc phát tinh thần lực cường đại.

Tuyết Hoa ngẩn ngơ, cố gắng suy nghĩ thật lâu, không xác định nói: “Một tu sĩ gò má trái có vết sẹo ngã từ trên xuống, sau đó ta có cảm giác bản thân mình cũng té xuống, chung quanh rất lạnh rất lạnh.”

“Tu sĩ có vết sẹo ở gò má trái?” Vân Hiên lập tức nói, “Nhất định là nhị sư đệ của ta Lâm Vân Phàm rồi, chỉ có thể là hấn! Như thế nào lại ngã? Hấn sao không ngự kiếm phi!”

Hấn không dám tin nhìn tiểu hồ ly tuyết trắng trong khuỷu tay Hạ Lăng Vân, nó gần đây mới được Tiên Quân thu làm linh sủng, lần đầu tới đảo Hỏa Vân, tại sao lại cảm ứng được sư đệ hấn?

Nhị sư đệ rơi vào ảo cảnh trong núi băng sao?

Chẳng lẽ đệ ý không vượt qua được khảo nghiệm, chết rồi ư? Tiểu hồ ly cảm ứng tư duy của ai?

48. Chương 48: Thân Thế Siêu Cường Đại Của Tiểu Hồ Ly

Ôm tiểu hồ ly cẩn thận từng li từng tí bay cách với Thái Hư Huyền Cảnh ba mươi thước, Hạ Lăng Vân nghiêm túc nói: “Tuyết Hoa, ngươi nhắm mắt lại cẩn thận cảm ứng, xem có thể cảm ứng thêm được gì.”

Tu sĩ ra khỏi huyền cảnh, chưa từng có một người nào truyền tin tức ra bên ngoài, trừ phi có người từ Thái Hư Huyền Cảnh đi theo ra. Trước mắt giới tu tiên đối với tin tức về Thái Hư Huyền Cảnh chỉ là miêu tả của sáu vị tu sĩ đã từng đi ra ghi lại, ảo cảnh bên trong người ngoài không cách nào có thể tưởng tượng được, cho nên, sáu vị tu sĩ kia sau khi ra mới có thể tu luyện tới cảnh giới bạch nhật phi thăng.

Tuyết Hoa biết rõ Hạ Lăng Vân lo lắng cho bạn tốt của mình, toàn thân buông lỏng, nhắm mắt ngưng thần chậm rãi cảm ứng sự biến hóa của huyền cảnh.

Rất lạnh, rất lạnh, xung quanh không có một chút hỏa linh khí nào, chỗ đó gần như là một thế giới băng.

“Hắn” đỡ một nam tử bị thương gian nan chạy trong băng tuyết, không biết đâu là điểm cuối.

Đi tới đi tới, đột nhiên “Hắn” ngã sấp xuống, hai tay ôm chặt lấy nam tử bị thương lăn mình trên sườn núi, cứ thế lăn...

Một hồi quay cuồng chóng mặt...

Lấy một miếng ngọc bội hỏa linh thạch trong không gian trữ vật trước ngực, “Hắn” hấp thu linh khí trong hỏa linh thạch chuyển hóa thành linh lực, sau đó nắm lấy tay của nam tử bị thương, đem nhiệt lượng từng chút từng chút chuyển qua.

“Nhị sư huynh...” “Hắn” gọi, “Huynh tỉnh lại, kiên trì, chúng ta nhất định còn sống đi ra ngoài!” Giọng nói của “Hắn” khàn khàn, nhưng lúc này có thể nghe ra làm thanh âm của nữ tử.

Nam nhân bị thương hôn mê phun ra một ngụm máu, chậm rãi mở mắt, “Quân Hoa, đừng lãng phí hỏa linh thạch, ta không thể liên lụy muội, chính muội hãy tự ra ngoài.” Nói xong, hắn lấy một vài viên hỏa linh thạch nhỏ, “Vận may của muội gần đây rất tốt, những... thứ này có thể chống đỡ tới lúc muội rời khỏi huyệt cảnh.”

Nàng, Quân Hoa kiên định nói: “Chúng ta cùng đi tìm sư phụ, sau đó cùng đi ra.”

Quân Hoa, Lệ Quân Hoa! Chính là nữ nhân vật chính oan gia!

Tuyết Hoa kinh hãi, tâm thần bối rối, sau đó cảm giác đầu vô cùng đau. “Ah đầu của ta

” Nàng kêu thảm một tiếng, sau đó cái gì cũng không biết.

Hạ Lăng Vân và Vân Hiên Chân Quân luôn chú ý tới Tuyết Hoa, phát hiện nàng kêu thảm thiết, sau đó thân thể run rẩy cuộn lại... biết rõ tinh thần của nàng bị thương tổn rồi.

Hạ Lăng Vân lập tức điều chỉnh tư thế ngồi xếp bằng trên không, sau đó đặt Tuyết Hoa đang hôn mê lên đùi mình, lấy một bình sứ cổ dài màu trắng, mở miệng nàng hút nàng thần dịch định linh hồn.

Cẩn thận dùng ngón tay vuốt vuốt nhẹ cổ nàng, giúp nàng uống linh dịch.

Đợi Tuyết Hoa uống xong thần dịch, hắn cất bình sứ rồi xoay người nói với Vân Hiên: “Vân Hiên, Tuyết Hoa cần tĩnh dưỡng.” Tinh thần lực của Tuyết hoa bị tổn thương, phải tĩnh dưỡng thật tốt, nếu không cả linh hồn và tinh thần sẽ bị ảnh hưởng.

“Tiên Quân, người đi theo ta.” Vân Hiên không dám chần chờ, dẫn Hạ Lăng Quân bay lên bờ, sau đó phân phó một tu sĩ đồng môn đứng trông coi, rồi dẫn Hạ Lăng Vân bay tới đảo Hỏa Vân ở góc Tây Bắc.

Lại là một mảng sương trắng, Tuyết Hoa ở dáng vẻ người cao giọng nói: “Là người sao, nhân viên quản lý thứ n?”

Không có người trả lời, nàng tiếp tục gọi vài tiếng, không nghe thấy tiếng trả lời, liền nhìn trang phục của mình, phát hiện là xiêm y cổ đại mới bắt đầu xuyên thẳng qua làn sương trắng.

Sương trắng nhạt dần, nàng phát hiện mình đang đứng tại một chỗ trong sơn động. Sơn động này rất lạnh rất tối, bốn vách tường có những quặng linh thạch thủy tinh thô trong suốt, mà phía trong sơn động còn có một hồ nước, bên cạnh hồ nước là một người đang nằm linh quang màu xanh tràn ngập bao quanh.

Người này... Là nữ nhân. Nàng ta là ai? Vì sao lại xuất hiện ở chỗ này? Trên người nàng... Có một loại cảm giác vô cùng thân thiết!

Tuyết Hoa không tự chủ được đi về phía nữ tử đó. Trên người nữ tử đó mặc một áo choàng trắng, tóc trắng dài trải trên thân thể nàng.

Tuyết Hoa chậm rãi tới gần, bỗng nhiên nàng ta mở mắt nhìn về phía nàng.

Cô nương này tầm 25-26 tuổi, gương mặt tuyệt mỹ trắng nõn, con mắt hẹp dài khẽ nhú lại ngưng tụ một tia thần khí.

”Hài tử, là con sao? Đây là... Đáng vẻ của con khi trưởng thành?

Nàng ta kinh hãi tham lam nhìn Tuyết Hoa, thanh âm suy yếu nói, “Hài tử, xem ra con là, người xuyên không... Thời gian và mộng cảnh, cùng ta... gặp mặt rồi.”

“Thời gian... Không còn nhiều rồi, ta không có cách nào... tâm sự nhiều với con.” Thiếu phụ tuyệt mỹ nói, “Ta là, bát vĩ Thiên Hồ... Tuyết Cơ, ta sắp hết thọ trời, khụ khụ... Lại không có năng lực tấn cấp. Vì... muốn lưu lại huyết mạch, ta cưỡng hành... Thụ thai sinh ra con, bây giờ... Thân thể đã đến cực hạn, sắp... sụp đổ...”

Nàng gian nan chỉ vào con vật nhỏ dưới làn tóc trắng của mình, nói: “Nó là hài tử mà ta...nghịch thiên sinh ra, chính là con.”

“Hả? Là ta?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói. Đó là một con hồ ly màu trắng mới sinh bộ lông vẫn còn thừa thớt.

“Khụ khụ.” Thiếu phụ ho lên hai tiếng, yếu ớt nói, “Ta nghe nói... Thiên hồ nhất mạch cát dấu, thời gian xuyên không... cùng năng lực mộng cảnh, thấy con, ta đã tin tưởng. Hài tử, thật may con có thể... trưởng thành.”

“Hài tử, ta dự cảm... Chính bản thân mình dừng lại ở cảnh giới bát phẩm, khụ khụ... Cho nên... cưỡng ép mình sinh ra con.”

Tuyết Cơ thở gấp nói, “Con vốn sinh ra đã yếu, lại là... con của người và hồ, cho nên, khụ khụ... không kịp.”

Vừa nói xong, linh quang xung quanh thân thể thiếu phụ nhanh chóng bay ra.

Đây là hiện tượng linh khí tiêu hao.

“Hài tử, phụ thân con gọi là... Hạo Linh... Lực lượng của ta, còn có máu thịt của ta... Điều...phong ấn... trong thân thể con tạo điều kiện cho con phát triển, nếu không... con sẽ không thể sống lâu...”

Nàng nói dứt quãng, linh quang lúc này không tản ra bên ngoài mà chậm rãi ngưng tụ.

“Dùng máu thịt của bát phẩm Thiên Hồ Tuyết Cơ làm vật tế, dùng ý chí linh hồn ra sức, phong ấn!” Tuyết Cơ đột nhiên cao giọng, linh quang màu xanh bùng phát đậm đặc.

Tuyết Hoa không chịu được nhắm mắt. Đợi đến lúc nàng mở mắt ra. Tuyết Cơ đã hoàn toàn biến mất, chỗ đó chỉ còn một tiểu hồ ly tuyết trắng bộ lông cũng dày hơn.

Hồ ly nhỏ trong chớp mắt biến lớn gấp đôi, nhưng nó vẫn còn rất nhỏ, liệu có năng lực tự sinh tồn một mình sao?

Tuyết Hoa hoài nghi, nếu như nàng là tiểu hồ ly, vậy tiểu hồ ly thật kia đã chết rồi, sau đó xuyên không tới trở thành Tuyết Hoa hiện tại.

Mẫu thân vĩ đại, mẫu thân thật đáng thương...

Nương...

Trong lòng Tuyết Hoa trào lên bi thương, nhịn không được rơi lệ. Nàng thừa nhận trong kiếp này sẽ làm hài tử của Bát vĩ thiên hồ Tuyết Cơ, nàng đau lòng vì tình thương của mẫu thân phong hoa tuyết đại.

“Tuyết Hoa, Tuyết Hoa.” Hạ Lăng Vân luôn ngồi bên giường, chờ đợi nàng tỉnh lại. Nghe được nàng khóc nức nở, trong miệng kêu nương, nhịn không được thấp giọng gọi nàng, vỗ nhẹ vào gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

Mở con mắt tràn ngập lệ, Tuyết Hoa ghen ngào nói, “Ta mơ thấy nương ta, người chết rồi.”

Nương của Tuyết Hoa? Người đó có thể là một lão hồ ly có tu vi rất cao, nếu không nó cũng không thể sinh ra Tuyết Hoa với thân thể nhỏ như vậy.

Hạ Lăng Vân đưa tay ôm nàng vào trong ngực, dịu dàng vuốt nhẹ bộ lông nàng, nhỏ giọng hỏi: “Người nằm mơ. Người có thể nhớ rõ nương người? Nàng là bạch hồ ly sao?” Hắn vẫn nghĩ rằng Tuyết Hoa có chủ nhân, xem ra không phải là có chủ nhân, mà là có nương.

“Nương ta, rất đẹp, người nói người gọi Tuyết Cơ, là Bát vĩ thiên hồ.”

Tuyết Hoa chôn trong lồng ngực hấn nghẹn ngào nói, “Thọ trời của người đã hết, vì kéo dài huyết mạch thiên hồ mới nghịch thiên sinh con, sinh ra ta. Tiên Quân, ta vừa ra đời nương ta đã chết rồi.”

Hạ Lăng Vân vốn nhìn quen sinh li tử biệt vuốt ve Tuyết Hoa, nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Người chính là tính mạng kéo dài của nương người ở thế giới này, người phải cố gắng tu luyện, trở thành cửu vĩ thiên hồ.” Hóa ra tiểu hồ ly là thiên hồ, khó trách có linh tính như vậy.

Tuyết Hoa ngẩng đầu lên nói: “Tiên Quân, ta không phải là Thiên Hồ thuần túy.”

Hồ ly lai tạp? Không có vấn đề gì.

Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, “Người là tiểu hồ ly Tuyết Hoa của ta.” Hấn sẽ trợ giúp nàng, cùng nàng tu luyện.

Tuyết Hoa chân thành nói: “Cha ta là người. Ta là con của người và hồ ly.”

“Người? Người là hài tử của bát vĩ Thiên Hồ và nhân loại!” Dù Hạ Lăng Vân trải qua vô số mưa gió vô số chuyện kì là cổ quái, cũng không nhận được bị chấn động.

Trong giới tu tiên ở đại lục Ngũ Nguyên, tu vi linh lực càng cao tuổi thọ càng dài, đồng thời, khả năng sinh con bị giảm xuống. Những... tu sĩ thế gia kia, cũng là phần lớn kết hôn khi ở phẩm giai nhị phẩm, mà bọn họ sau khi tu luyện tới hậu kì, cũng không thể sinh ra hài tử. Tu sĩ như thế, động vật tinh linh yêu quái cũng đồng dạng.

Thiên Hồ tu luyện ba ngàn năm mới có được thất vĩ, Cửu vĩ thiên hồ phải tu vạn năm. Tuổi thọ của bát vĩ thiên hồ cũng sẽ ở tầm đó. Khó trách nàng nói là nghịch thiên sinh hài tử, bởi vì theo tuổi thọ và tu vi của nàng, không có khả năng sinh ra hậu đại.

Hóa ra Tuyết Hoa là nửa người nửa hồ, cho nên hấn không có cách nào kí khế ước linh sủng với nàng. Bởi vì khế ước linh sủng chỉ tồn tại với tu sĩ nhân loại và tinh linh yêu quái không bị phụ thuộc, Tuyết Hoa lại không tính là người cũng không thể tính là tinh linh yêu quái.

“Tiên Quân, người biết Hạo Linh không? Nương nói cho ta biết tên phụ thân.” Tuyết Hoa nhẹ nhàng hỏi. Phụ thân, người là tu sĩ sao? Được bát vĩ thiên hồ để ý, chắc không phải là người bình thường.

Bát phẩm thiên hồ cho dù mượn giống sinh con cũng không nhìn trúng nam nhân bình thường. Hạo Linh... Hạo Linh... Hạo Linh tiên tôn? Tuổi thọ ba nghìn đến vạn năm, bát vĩ thiên hồ và Hạo Linh tiên tôn...

Hạ Lăng Vân nhú mày nhớ lại, sau đó kinh ngạc nói: “Thời gian không đúng!”

“Hả?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói.

“Hạo Linh tiên tôn trở thành cửu phẩm tiên tôn vào hơn bảy ngàn ba trăm năm trước.” Hạ Lăng Vân không dám tin nói, “Tuyết Hoa, nếu như Hạo Linh tiên tôn là phụ thân của người, người bây giờ cỡ lẽ hơn bảy nghìn tuổi. Cho nên, phụ thân người chắc không phải là người.” Bởi vì cửu phẩm tiên tôn mấy ngàn mấy vạn năm mới xuất hiện một vị, cho nên mỗi người đều được các tu sĩ tu tiên giới ở đại lục Ngũ Nguyên ghi lại, thành đối tượng cho tất cả tu sĩ sùng bái.

Hơn bảy nghìn tuổi!

Tuyết Hoa bị dọa suýt chút nữa ngất. Nếu như Hạo Linh tiên tôn thật sự là phụ thân nàng, nàng đã là lão hồ ly tinh hơn bảy nghìn tuổi! Hạ Lăng Vân còn chưa tới chín trăm tuổi...

“Không biết nguyên nhân gì Hạo Linh tiên tôn không phi thăng, bảy ngàn hai trăm năm trước đã tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh. Người và hầu hết các tu sĩ tiến vào huyền cảnh đều không đi ra.”

Hạ Lăng Vân nói, “Tuyết Hoa, chắc phụ thân người chỉ có danh tính trùng hợp với vị tiên tôn đó thôi.”

“Ta không biết.” Tuyết Hoa run rẩy lỗ tai, “Những chuyện này là do ta mơ thấy, ta vừa sinh ra, thân thể nương đã sắp không chịu được. Vì để ta sống sót, nương dùng thân thể và linh hồn làm ra một phong ấn, sau đó ta nhìn thấy tiểu hồ ly vừa sinh ra bộ lông còn tưa thớt chớp mắt biến thành tiểu hồ ly. Sau đó, thì người lay ta tỉnh lại.”

“Trên người của người quả thật có phong ấn, xem ra chuyện trong mộng là thật. Về việc phụ thân người, chúng ta sẽ tìm hiểu.” Nếu là tu sĩ nhân loại ưu tú, có lẽ sẽ có khả năng tra ra, nếu chỉ là người bình thường, sự theo tuổi của Tuyết Hoa có lẽ người nọ đã sớm vùi sâu vào đất vàng rồi.

Hạ Lăng Vân vuốt ve bộ lông của nàng nói: “Người còn đau đầu không?” Bây giờ Tuyết Hoa nói chuyện càng ngày càng lưu loát, hần và nàng gần như không có chướng ngại giao tiếp.

“Không đau nữa.” Tuyết Hoa lắc đầu, nói, “Ta đói bụng.”

“Không đau là tốt rồi.” Hạ Lăng Vân nói, “Người ngủ ba ngày, tất nhiên là đói bụng.”

Lấy trái cây ra đưa tới miệng nàng, hần nói: “Người ăn trước, ta sẽ mang người ra ngoài ăn hải sản. Người ở Hỏa Vân cung đang đợi người tỉnh lại, hi vọng có thể hiểu rõ hơn chuyện người cảm ứng ở Thái Hư Huyền Cảnh.”

“...” Tuyết Hoa chu chu miệng, nàng không muốn nói, không muốn để Hạ Lăng Vân khắc sâu ấn tượng với Lệ Quân Hoa, nhưng mà đây là Hỏa Vân Đảo người tiến vào là đồng môn của họ, nàng không thể không nói.

Vì cái cộng lông gì mà tinh thần lực của nàng lại cảm ứng được Lệ Quân Hoa? Nàng và nàng ta không có chút quan hệ huyết thống gì.

Nhân viên quản lí thứ n, người ra đây, chúng ta nói chuyện.

49. Chương 49: Linh Sủng= Văn Bối= Lễ Gặp Mặt

Biết được tin Tuyết Hoa tỉnh lại, đệ tử đảo Hỏa Vân đứng ở ngoài cửa phòng hầu hạ lập tức đi truyền tin.

Trong chốc lát, một trong những người tạm thời chủ trì sự vụ ở đảo Hỏa Vân là Văn Hiên Chân Quân mang theo hai đệ tử đến.

“Tiên Quân, mạnh khỏe. Tuyết Hoa thế nào rồi?” Bước vào chính sảnh, hần ôm quyền thi lễ với Hạ Lăng Vân đang ngồi uống trà. Tuyết Hoa là vì cảm ứng Thái Hư Huyền Cảnh nên mới hôn mê đấy, về tình về lý hần phải hỏi thăm tiểu hồ ly. Hơn nữa linh sủng của hần cũng là hồ ly, hần đối với linh hồ đặc biệt thiên vị. Tiểu hồ ly Tuyết Hoa đáng yêu như vậy, hần hận không thể bước tới ôm nàng một cái.

“Ừm, cũng may, hiện tại khẩu vị của nó khá tốt.” Hạ Lăng Vân gật đầu nói, bàn tay vuốt ve bộ lông tiểu hồ ly đang cúi đầu gặm đùi gà trên bàn. Nàng đói bụng ba ngày, chỉ ăn một quả sao đủ? Hần liền lấy đùi gà trong vòng tay ra cho nàng.

“Tiên Quân.” Văn Hiên Chân Quân nói, “Triệu trưởng lão, và Lưu sư bá biết được linh sủng của người tỉnh lại, đã phái người thiết yến tại Vọng Hải Các rồi.”

Lăng Vân Tiên Quân đau lòng cho linh sủng, thấy linh sủng hôn mê cần tĩnh dưỡng, trực tiếp tĩnh tọa trong phòng khách ba ngày, làm bạn với linh sủng của người, ngay cả một ly trà của Hỏa Vân Cung cũng chưa kịp uống.

“Được, ta đã biết. Tuyết Hoa anh nhanh chút, chúng ta tới Vọng Hải Các.” Hạ Lăng Vân nói, trước kia tới Hỏa Vân Cung, hảo hữu Đạo nguyên cũng thiết yến chiêu đãi hần ở Vọng Hải Các.

“Ta phải ăn món mới: Cá sốt cà.” Tuyết Hoa lập tức nhở xương gà kêu lên. Cá biển so với cá nước ngọt có nhiều dinh dưỡng hơn, hơn nữa có rất nhiều cá biển không nhiều xương.

Hạ Lăng Vân đành phải nói, “Quý tham ăn, ta đã biết, sẽ bảo người để cho người một bộ chén đĩa, sau đó lấy những món người thích ăn.” Hần yêu chiều nói sau đó lấy một chiếc khăn lau móng vuốt cho nàng, rồi ôm nàng dậy.

“Tiên Quân, mời.” Thấy Tiên Quân chuẩn bị tốt, Vân Hiên đưa tay mời, sau đó đi trước dẫn đường. Hai gã đệ tử mặc thanh y đi theo hần cũng cúi người đứng lùi sang để Hạ Lăng Vân đi trước.

Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa bước đi. Hần biết rõ thói quen của mình không tốt, lẽ ra phải để Tuyết Hoa chạy bộ rèn luyện thân thể, nhưng xung quanh đây rất lạ lẫm, còn có nhiều cấm địa, hần vẫn nên ôm nàng tốt hơn.

Đảo Hỏa Vân có nhiều bụi núi lửa, cây cối trên đảo rất nhiều, linh khí mộc cũng tràn đầy, Hạ Lăng Vân nói với Tuyết Hoa, hần từng ở đảo Hỏa Vân ba mươi năm.

Tuyết Hoa nghe thấy có cảm giác kì lạ, chẳng lẽ Tiên Quân có cảm tình đặc biệt với hảo hữu?

“Đây là biển, ta ở chỗ này có cảm giác linh ngộ thủy linh lực.” Hạ Lăng Vân nói. Hồ Nữ Thần tuy là tràn ngập thủy linh khí, nhưng diện tích biển rộng lớn cho nên linh khí nồng đậm, khiến hần linh ngộ được sự...huyền bí của nước.

Tuyết Hoa thầm nhủ: May mắn, may mắn, bọn họ chỉ là tình bạn hữu nghị trong sáng

Hỏa Vân Cung là một tòa đình đài lầu các thiết kế ở một địa phương bằng phẳng, hành lang cưu khúc, hòn non bộ, cầu nhỏ nước chảy, giống như một tòa nhà ở Giang Nam.

Đi xuyên qua cửa nguyệt môn, xuyên qua vườn hoa và đám cây cảnh xum xê, bước trên con đường sỏi, họ đi vào một lầu tháp. Địa thế khá cao, có thể ngắm cảnh biển cả, nghe tiếng chim biển.

“Lăng Vân, đã lâu không gặp. Tiểu sủng vật của người quá đáng yêu, khó trách người chỉ ôm trong ngực không nở buông.” Một nam tử khoảng hai bảy hai tám tuổi mặc xiêm y xanh nhạt bước ra đón, ôm quyền nhìn Hạ Lăng Vân mỉm cười.

Hạ Lăng Vân lập tức hoàn lễ, “Triệu trưởng lão, từ lần từ biệt trước, trưởng lão ngày càng trẻ ra.”

Người này là một trong những sư bá của Đạo Nguyên, linh căn phong thủy. Hần và Đạo Nguyên cùng là Thất Phẩm Tiên Quân, nhưng tu vi cao hơn một chút. Hần không chế hướng gió của đảo Hỏa Vân, không cho độc khí của núi lửa bay vào Hỏa Vân Cung.

“Lăng Vân huynh, đã lâu không gặp.” Đứng cạnh Triệu trưởng lão là một nam tử mặt chữ điền có bộ râu ngắn tằm trên dưới ba mươi tuổi nói, sau đó hành lễ với Hạ Lăng Vân.

“Nhã Bình huynh, đã lâu không gặp. Ta vẫn mạnh khỏe, huynh dạo này thế nào?” Hạ Lăng Vân hoàn lễ cho Nhã Bình. Người này là đệ tử của phụ thân Đạo Nguyên Lưu Nhã Bình, sư huynh của Đạo nguyên. Sau khi phụ thân Đạo Nguyên về cõi tiên đem chức Cung Chủ đảo Hỏa Vân truyền cho con ruột là Đạo Nguyên, nghe nói từ lúc đó, vị đại sư huynh này đối với Đạo Nguyên bằng mặt không bằng lòng.

“Lăng Vân, xung quanh thân linh sủng của người tràn ngập linh khí, ánh mắt đầy linh tính, là thượng phẩm linh hồ.” Triệu trưởng lão tới gần nhìn Tuyết Hoa, không nhịn được tán dương. Tiểu hồ lỵ này so với thanh hồ của sư đệ Vân Hiên còn linh tính hơn.

Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, “Cảm ơn Triệu trưởng lão tán dương. Trưởng lão, Nhã Bình huynh, tên nàng là Tuyết Hoa, bây giờ là tứ phẩm linh hồ.”

“Tuyết Hoa, vị này là Triệu trưởng lão Hỏa Vân Cung, còn vị kia là Lưu chân quân, người mau chào hỏi.”

Tuyết Hoa được ôm trong khuỷu tay của Hạ Lăng Vân lập tức đứng lên, giơ hai chân trước dáng vẻ như muốn vái chào, nói: “Tuyết Hoa bái kiến Triệu trưởng lão, Lưu chân quân.”

“Ha ha ha.” Triệu trưởng lão lập tức cười lên, “Lăng Vân, người rất biết dạy dỗ linh sủng. Đứa nhỏ này thật thông minh đáng yêu. Ủ, lão nhân gia ta cũng không có thứ gì tốt làm lễ gặp mặt, đây trâm cài san hô vạn năm này tặng cho người, chờ sau khi người biến hóa thì gài.”

Nói xong, hần lấy ra một trâm cài tóc đưa cho Hạ Lăng Vân. Đây là một cây trâm san hô đỏ rực, nhìn không rõ kiểu dáng nam nữ, trên san hô khảm hai viên linh thạch thượng phẩm to bằng hạt đậu tràn ngập linh khí màu xanh. Rất rõ ràng, đây là một loại pháp khí cao cấp thuộc tính thủy.

“Đa tạ trưởng lão.” Tuyết Hoa cao hứng nói, hai mắt nhìn chăm chăm vào trâm cài tóc xinh đẹp.

“Triệu trưởng lão, người quá khách khí.” Hạ Lăng Vân nói xong, đưa tay nhận lấy đĩa tới trước mặt Tuyết Hoa.

Bọn họ, những... tu sĩ phẩm giai cao thường đưa tặng văn bối một ít pháp khí cao cấp, đó là chuyện bình thường.

Linh sủng, có đôi khi được tu sĩ coi như con cái. Hắc ôm Tuyết Hoa đi đi lại lại mà không cưỡng ép nàng vào không gian linh sủng, sủng ái tới trình độ này không cần nói cũng biết. Người khác cũng không dám xem thường tiềm lực phát triển vô cùng lớn của tứ phẩm linh hồ, còn nhìn mặt mũi hắc nên sẽ tự nhiên tặng một ít lễ vật cho Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa thấy Hạ Lăng Vân đưa mâm tới cho mình, lập tức thu vào thẻ trữ vật.

“Quả nhiên, không tầm thường.” Triệu trưởng lão kinh ngạc khen. Hắc nhìn thấy trên cổ Tuyết Hoa có một phù chú cao cấp cùng với pháp khí trữ vật cao cấp mới không dám đưa lễ vật quá thấp đấy.

“Triệu sư huynh tặng người pháp khí cao cấp, ta cũng không thể quá keo kiệt.” Lưu chân quân cười nói, cũng lấy ra một vòng chân trâu rất tròn sáng long lanh.

“Ta nhìn ra được, Tuyết Hoa có linh căn thủy hỏa, sẽ tặng người một chuỗi chân trâu từ lệ nhân ngư.”

Hắc giải thích: “Thường xuyên đeo, nhân ngư chi lệ sẽ khiến da thịt mịn màng, tăng phẩm chất thủy linh căn.” Thủy hỏa tương khắc, nhưng tiểu hồ ly tu đến tứ phẩm, có lẽ Hạ Lăng Vân đã tìm được pháp quyết giúp nâng tu luyện rồi.

“Cảm ơn Lưu chân quân.” Gương mặt Tuyết Hoa vui vẻ, trưởng lão tu tiên đưa lễ vật, không có một cái nào là pháp khí trung cấp.

“Đa tạ, Nhã Bình huynh.” Hạ Lăng Vân cũng không khiêm nhượng, tiếp nhận vòng nhân ngư chi lệ, sau đó để Tuyết Hoa thu vào không gian trữ vật.

Thấy Triệu trưởng lão và Lưu sư bá tặng lễ, Vân Hiên chân quân đứng cạnh lập tức nói: “Mọi người xem, bệnh hay quên của ta quá nặng rồi, không nhớ tặng lễ vật cho đứa nhỏ này.”

Hắc cười cười rồi lấy ra một hạt châu to trắng bằng ngón cái nói: “Tiên Quân, Tuyết Hoa, đây là cốt châu của lươn tinh ba ngàn năm tuổi, có thể dùng chế tạo pháp khí thuộc tính thủy, cũng có thể mài thành phân làm linh đan.”

Nghĩ nghĩ, hắc cười ha ha rồi lấy một bảo thạch năm màu óng ánh nói: “Tuyết Hoa là tiểu cô nương, cô nương sao lại không yêu thích cái đẹp? Cái này là một cực phẩm linh thạch thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ, Tiên Quân có thể làm cho Tuyết Hoa một món đồ trang sức tinh mỹ.”

Thượng phẩm, cực phẩm Ngũ linh thạch chỉ có tác dụng trong pháp trận đặc thù, còn bình thường sử dụng không tốt bằng các linh thạch khác, nhưng ngũ linh thạch vô cùng xinh đẹp, rất nhiều nữ tu sĩ đều mong muốn có nó để làm trang sức.

Lập tức Tuyết Hoa bị ánh sáng long lánh thu hút, mặt ngoài vàng óng, xanh biếc, thanh lam, đỏ tươi, vàng đất năm loại màu sắc của cực phẩm linh thạch hấp dẫn mọi ánh mắt nhìn.

Vân Hiên chân quân còn cố tình trêu chọc tiểu hồ ly, cầm ngũ linh thạch qua trái qua phải.

Quả nhiên Tuyết Hoa giống như hắc nghĩ, hai mắt nhìn chăm chăm vào ngũ linh thạch.

Mọi người lập tức mỉm cười, tiểu hồ ly dù là tiểu hồ ly nhỏ nhỏ nhưng cũng giống nữ nhân ưa thích bảo thạch xinh đẹp.

Hạ Lăng Vân vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Tuyết Hoa nói, “Còn không cảm tạ Chân Quân?”

“Cảm ơn Chân Quân, cảm ơn Chân Quân.” Tuyết Hoa biết rõ mình thất lễ, vẻ mặt xấu hổ.

Chú ý dáng vẻ của nàng Vân Hiên chân quân vui sướng nói: “Tuyết Hoa, làm tân nương của thanh linh nhà ta được không?”

Đáng yêu như thế, thông minh như vậy, nếu chúng giao phối hậu thế sẽ nhất định vô cùng ưu tú. Dù không có linh căn, cũng sẽ bị nữ tu sĩ tranh nuôi dưỡng, dùng linh đan kéo dài tuổi thọ làm đồ ăn vật.

Tuyết Hoa: Há hốc miệng, không được tuyệt đối không được!

Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “Vân Hiên, vấn đề này sau hãy nói. Tuyết Hoa còn rất nhỏ.” Hắn vốn dĩ cũng có ý này, nhưng từ khi biết được Tuyết Hoa là con của người và hồ, còn có huyết thống Thiên Hồ, lập tức cảm thấy điều kiện tìm đối tượng giao phối với Tuyết Hoa phải cao hơn chút nữa.

Vân Hiên cũng không biết giống của Tuyết Hoa, nhưng hắn và Thanh Linh ý niệm câu thông sớm biết nàng là tiểu hồ ly chưa tới kì động dục, lập tức nói: “Tuyết Hoa ưu tú như vậy, tương lai không chừng có thể vượt qua chủng tộc tìm linh thú khác giao phối, ta chỉ có thể thay Thanh Linh báo danh trước.”

Nói xong, hắn đem cốt châu cùng ngũ linh thạch tới trước mặt Tuyết Hoa, trêu chọc nàng: “Tuyết Hoa, thu lại nha.”

Một mình hắn đưa hai lễ gặp mặt, có thể có ý tứ khác không? Thí dụ như sinh lễ?

Tuyết Hoa không dám thu, ngửa đầu nhìn Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân vuốt ve đầu nhỏ của nàng: “Hảo ý của Chân Quân, người còn không thu?” Cốt châu bà ngàn năm là được liệu khó kiếm, Thiên Linh Môn vô cùng cần.

“Cám ơn Chân Quân.” Tuyết Hoa nói, cẩn thận từng li từng tí thu cốt châu và ngũ linh thạch vào thể trữ vật.

50. Chương 50: Tiểu Hồ Ly Tham Gia Yến Hội

Sau khi hàn huyên, dựa theo chủ khách, bồi phạn và thân phạn mọi người ngồi vây quanh bàn tròn.

Dù sao cũng là yến hội, còn là nơi chính thức, cho nên linh sủng dù có được sủng ái thế nào cũng không thể không quy củ ngồi trên mặt bàn. Hạ Lăng Vân phân phó đệ tử Hỏa Vân Cung đặt một bàn thấp và mâm lớn bên cạnh mình.

“Lăng Vân, người đừng lo lắng, chúng ta đã chuẩn bị những món tươi mới cho tiểu hồ ly”.

Triệu trưởng lão cười lớn nói, “Vân Hiên, Tuyết Hoa là khác từ xa tới, người gọi Thanh Linh tới tiếp nàng.”

Hắn cũng là tạo cơ hội cho Thanh Linh đấy. Hạ Lăng Vân và Đạo Nguyên là bạn tốt, cho dù Đạo Nguyên không cách nào ra khỏi huyễn cảnh, Hỏa Vân Cung có thể dựa vào tình cảm cũ mà có thể đòi hậu đại của Thanh Linh và Tuyết Hoa.

Vân Hiên tất nhiên biết rõ ý của sư bá, lập tức nói: “Vâng, Triệu sư bá, ta sẽ triệu hồi nó.”

Hiện tại là tháng ba, mùa giao phối, đôi lúc Thanh Linh sẽ cùng hắn trông Thái Hư Huyền Cảnh, có lúc thì tìm hồ ly cái ở đảo Hỏa Vân. Hồ ly chính là động vật được ông trời sủng ái vừa thông minh đáng yêu, khả năng biến hóa cao hơn các động vật khác rất nhiều.

Đệ tử hầu cận bưng một cái bàn thấp đặt phía sau bên trái Hạ Lăng Vân, bưng bốn món hải sản, đồng thời giới thiệu, hầu, tôm hùm, cá tuyết, cá chim.

“Á... Tiên Quân.” Đầu Tuyết Hoa một mảnh hắc tuyến nhìn Hạ Lăng Vân. Tuy rằng cá sống có nhiều dinh dưỡng nhưng nàng không muốn ăn, hơn nữa còn phải ăn nhiều như vậy.

Hạ Lăng Vân tranh thủ sờ sờ đầu nhỏ trấn an nàng, sau đó nói với Triệu trưởng lão, Lưu chân quân, Vân Hiên chân quân: “Thực xin lỗi, khẩu vị Tuyết Hoa khá kì quái, không thích ăn đồ sống. Mọi người có thể làm cho nàng một ít cá nướng hoặc cá sốt?” Nếu không thì để Tuyết Hoa ở trước mặt mọi người trình diễn kĩ thuật nướng cá của nàng.

Mọi người lập tức sững sốt, mặc dù linh sủng cũng sẽ theo khẩu vị chủ nhân ăn chút ít đồ chính, nhưng hàng ngày chúng vẫn chủ yếu là ăn đồ sống.

Vân Hiên chân quân nói: “Như vậy để bàn hải sản này cho Thanh Linh, nó lập tức tới ngay. Người đầu, mang cho Tuyết Hoa mấy món thức ăn chín.”

Một đệ tử lập tức đáp: “Vâng, Vân Hiên chân quân.” Nói xong, hắn đi ra ngoài phân phó đệ tử khác truyền lời tới phòng bếp.

Triệu trưởng lão cười cười nói: “Lấy đĩa cá quế hấp trên bàn cho nàng trước là được. Chúng ta không thể bỏ đói vị khách nhân nhỏ này.” Khẩu vị tiểu hồ ly khá đặc biệt, có lẽ do Lăng Vân tiên quân dưỡng thành.

Hắn nói như vậy người khác không có ý kiến, đệ tử phía sau lập tức đem đĩa cá quế hấp để trước mặt Tuyết Hoa, sau đó dọn bốn món hải sản trước mặt nàng chuyển tới bàn bên cạnh, chờ Thanh Linh tới ăn.

Hương vị cá quế hấp rất ngon, hơn nữa rất ít xương.

Tuyết Hoa lập tức cười tủm tỉm nói: “Tuyết Hoa cảm ơn mọi người nhiệt tình chiêu đãi. Tiên Quân, ta đi xuống.”

Nói xong, nàng từ khuỷu tay Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng nhảy lên bàn thấp, ngồi xổm bắt đầu chờ đợi. Bởi vì mấy vị chủ nhân còn chưa nâng chén động đũa.

“Lăng Vân, đứa nhỏ này được giáo dưỡng quá tốt.” Triệu trưởng lão nhìn nhìn, lại khen một lần nữa.

Tu sĩ nhân loại ước chừng có khoảng ba phần tư không kí khế ước linh sủng, hẳn chính là một thành viên trong ba phần tư đó. Nhìn thấy Hạ Lăng Vân sáu bảy trăm năm không có linh sủng lại tìm được một tiểu gia hỏa lạnh lợi nhu thuận, hắn nhin không được bắt đầu động tâm rồi. Đợi sau sự việc Thái Hư Huyền Cảnh, có lẽ hắn cũng ra ngoài vân du vài thập niên, có lẽ cũng tìm được một linh sủng đáng yêu như thế.

Gương mặt tuấn tú lạnh lùng có chút kiêu ngạo, Hạ Lăng Vân cười nói: “Đứa nhỏ này thông minh vượt quá dự liệu của ta.” Đứa nhỏ này thường xuyên khiến hắn ngạc nhiên, chờ mong của hắn với nàng càng ngày càng cao rồi.

“Lăng Vân huynh, Tuyết Hoa không cần người quan tâm. Nào, đây là nước ngọt từ thanh tuyến dưới đáy hải ngoại cách đảo Hỏa Vân tám mươi dặm, dành riêng để ủ rượu hoa quế, huynh nếm thử.” Lưu chân quân nhiệt tình nói, phân phó nô bộc hầu hạ rót rượu cho Lăng Vân tiên quân.

Màu rượu xanh nhạt đổ vào chung rượu bạch ngọc, mùi hương thơm lập tức khuếch tán trong không khí.

“Rượu ngon.” Hạ Lăng Vân khen, “Ta ngửi thấy vị thuốc nhàn nhạt, cái này không phải là linh tửu mà 130 năm trước Hỏa Vân Cung chế riêng sao?”

Trước đây Hỏa Vân Cung có ghép một cây hoa quế ngàn năm, mỗi năm đều thu thập hoa của nó chế rượu hoa quế. Khoảng 130 năm trước, Hỏa Vân Cung gom một lượng rượu thuốc lớn trên đó còn hơn bảy mươi giống linh hoa linh quả trân quý, vì vậy chế riêng ra một loại rượu hoa quế đặc biệt.

“Ta nói với sư đệ, bạn tốt của Đạo Nguyên Lăng Vân tiên quân giá lâm, Hỏa Vân Cung sao có thể dùng rượu hoa quế bình thường chiêu đãi.” Triệu trưởng lão khẽ cười nói, gương mặt cười như tỏa nắng xuân.

“Lăng Vân thật sự là có lộc ăn.” Hạ Lăng Vân chấp tay cười nói. Triệu trưởng lão và Đạo Nguyên có chút mâu thuẫn, cho nên Đạo Nguyên thà đem nữ đồ đệ Lệ Quân Hoa cho hắn chiều cổ cũng không thỉnh đồng môn sư huynh chiều cổ, nhưng mà trước mặt người ngoài thì tình cảm của sư huynh sư đệ vẫn có vẻ là tốt đấy.

Rượu hoa quế thật thơm ngọt, muốn nếm thử một chút.

Tuyết Hoa ngửa đầu, nhìn mọi người đang uống rượu, Tuyết Hoa dùng cái đuôi khê cọ cọ vào đùi Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân phát giác nàng động vào mình, đưa mắt nhìn hỏi thăm.

Tuyết Hoa ngẩng mặt, “Mùi thơm quá.” Nàng cố ý thè lưỡi liếm liếm miệng.

“Đây là mùi rượu hoa quế.” Hạ Lăng Vân giải thích: “Chỉ dùng hoa quế, gạo nếp, còn có một số hoa quả khác lên men.” Trừ phi xã giao hẳn không uống rượu, cho nên Vong Trần Cư ngoại trừ làm đồ ăn thì không có rượu, Tuyết Hoa tất nhiên không biết rượu là gì.

“Ta phải ăn, Tiên Quân, ta có thể ăn được không?” Tuyết hoa tiếp tục nịnh nọt lắc lắc cái đuôi.

Những người khác nhìn, đều mỉm cười nhìn chủ sủng hai người.

“Tiểu hồ ly tham ăn, không được, tiểu hài tử không thể uống rượu.” Hạ Lăng Vân từ chối nói, “Ngoan, cá quế hấp sắp nguội rồi. Cá nguội mùi vị không ngon, người mau chóng ăn đi.”

“Được.” Tuyết Hoa tiếc nuối cúi đầu xuống ăn cá hấp.

“Tuyết Hoa, ngươi muốn nếm thử vị rượu hoa quế?” Vân Hiên chân quân nhìn Tuyết Hoa nói: “Về sau ta sẽ để cho Thanh Linh tặng ngươi một vò rượu hoa quế.” Ha ha chủ nhân hẳn phải tạo cơ hội cho linh sủng.

Tuyết Hoa há hốc miệng, chần chừ nói: “Cám ơn chân quân.” Nàng vẫn là nên về hỏi ý kiến Tiên Quân, xem ý hẳn thế nào. Nàng không thể thu loạn lễ vật, thiếu nợ ân tình, để tương lai quyết định cuộc sống chung thân của mình.

Trên bàn, những tu sĩ dung mạo trẻ trung đang uống linh tửu và ăn hải sản, trò chuyện một số việc lí thú.

Qua ba lần rượu, Vân Hiên chân quân bắt đầu nói chuyện với Hạ Lăng Vân về Lệ Quân Hoa.

Lệ Quân Hoa là thiên tài song tu khó có được, từ khi được đảo chủ đảo Hỏa Vân thu làm đệ tử, sau khi tiến vào trúc cơ, tốc độ tu hành tiến triển cực nhanh. Hỏa Vân Cung có thiên tài như vậy, trưởng bối hết sức cao hứng. Nhưng mà tuổi nàng còn nhỏ quá mức ưu tú nên khiến nhiều đồng môn đố kỵ, vì vậy thường xuyên xảy ra chuyện ước chiến.

Tính tình Lệ Quân Hoa ngoài mềm trong cứng, tu luyện theo linh quyết phong hỏa, tính tình càng lúc càng mạnh mẽ... Mỗi lần ứng chiến, dù biết thất bại nhưng cũng không lùi.

Ngày ba tháng ba, đám người họ ước chiến bên ngoài đảo, không ngờ đột nhiên Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện, hút Lệ Quân Hoa và hai gã đệ tử đang đấu pháp vào.

“Là hút vào.” Vân Hiên cường điệu nói, “Tiên Quân, chỉ cần tu sĩ đứng gần Thái Hư Huyền Cảnh trong phạm vi mười trượng, sẽ bị cường lực hút vào.”

“Cái này ta biết rõ, trong sách của giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên có ghi lại.” Hạ Lăng Vân nói, hẳn lúc đó cũng là cẩn thận từng li từng tí bước gần tới nhưng vẫn ngoài phạm vi mười trượng đấy.

Vân Hiên giải thích mâu thuẫn giữa các đệ tử trong môn xong lại tiếp tục nói: “Tiểu sư muội Quân Hoa rất được sư phụ... sủng ái, sư phụ biết được tin quyết ý muốn vào tìm sư muội. Nhị sư đệ... Haizz, sau khi sư phụ đi cũng vội theo vào.”

Tuyết Hoa nhìn trông như đang chăm chú ăn cá nhưng đôi tai lại dựng thẳng tắp. Nghe tới đây, nàng thâm nghĩ trong lòng, sư phụ là một, thêm sư huynh, xem ra nàng ta đã thu hoạch được tâm của hai nam nhân rồi.

“Chủ nhân, ta có thể vào không?” Mọi người đang nói chuyện trên bàn tiệc, một hồ ly bộ lông màu xanh sạch sẽ đứng ở cửa đại môn Vọng Hải Cốc hỏi.

“Thanh Linh, rốt cuộc ngươi đã tới. Mau vào, hồ ly muội muội này là khách nhân của ta, ngươi phải chiêu đãi thật tốt.” Vân Hiên cười nói, sau đó ngoắc tay về phía Thanh Linh. Hẳn đặc biệt dùng ý niệm phân phó Thanh Linh, rửa rầy sạch sẽ, đừng mang theo mùi của hồ ly muội muội khác tới.

Thanh Linh hào hoa phong nhã đi tới, hướng về đám Tiên Quân, Chân Quân chào hỏi, sau đó tới trước mặt Tuyết Hoa: “Tuyết Hoa muội muội, thật có lỗi, ta tới chậm.” Hẳn dứt ra khỏi sự dây dưa của đám hồ ly muội muội kia, sau đó đi tắm rửa, cho nên mới tới chậm.

Tuyết Hoa đang uống canh cá nghe vậy ngẩng đầu nói: “Không sao. Thanh Linh, những thứ kia là của người, chắc mùi vị khá tốt.” Muội muội, ta , ai là hồ ly muội muội của người!

Thanh Linh thấy nàng ăn các hấp lập tức sững sốt, "Tuyết Hoa muối muối, muối thích ăn cá hấp chín của nhân loại?"

Tiểu hồ ly tuyết trắng đứng trên bàn dài, trước mặt có hai chén đĩa, bên trái có đĩa không để xương và đầu cá. Nàng đang ăn cá tuyết nướng.

Tuyết Hoa gật đầu nói: "Đúng, Thanh Linh, mau ăn đi."

"Vậy ta không khách khí." Thanh Linh tới bàn dài bên kia bắt đầu ăn hải sản sống."

Vân Hiên thừa cơ nói, "Tiên Quân, người xem, chúng thật xứng đôi nha." Một là hồ ly quân tử tao nhã, một là hồ ly thực nữ đáng yêu hoạt bát, tương lai có thể giao phối sinh con, hồ ly con cho dù không có linh căn cũng sẽ khiến người khác vô cùng ưa thích.

Hạ Lăng Vân nhìn sang vẻ mặt bình thản nói: "Đây phải xem duyên phận của bọn chúng. Vân Hiên, chúng ta uống rượu, cứ để chúng thoải mái đi."

Từ khi nghĩ tới việc sớm muộn Tuyết Hoa cũng phát dục, trong lòng hắn bắt đầu sàng lọc chọn hồ ly giống đực cho nàng. Thanh Linh vốn là hắn đã nhìn trúng, nhưng mà bây giờ, hắn lại thấy Thanh Linh có chút không xứng với Tuyết Hoa của hắn rồi

51. Chương 51: Thái Hư Huyền Cảnh

"Lăng Vân, chúng ta nghe nói Tuyết Hoa cảm ứng được Vân PHàm, người có thể nói rõ hơn một chút không? Người phải biết, chuyện này đối với chúng ta hết sức trọng yếu." Triệu trưởng lão nói chuyện chính, hỏi thăm việc trong lòng bọn họ lo lắng.

Hạ Lăng Vân nói: "Ta cũng không rõ lắm, bởi vì..." Hắn dừng một chút nói, "Ta kí kết khế ước linh sủng với Tuyết Hoa thất bại, cho nên không cách nào cảm ứng được suy nghĩ của nó." Chủ nhân và linh sủng có cảm ứng tâm linh rất mạnh, chuyện Tuyết Hoa không phải linh sủng của hắn sớm muộn cũng bị người ở đảo Hỏa Vân phát hiện. So với việc bị phát hiện, bị người khác nghĩ giấu diếm, chỉ bằng hắn chủ động nói ra.

Mọi người ngồi trên bàn lập tức ngây ngẩn cả người. Hóa ra Tuyết Hoa không phải linh sủng của hắn. Tuyết Hoa bám dính hắn như vậy, tình cảm sâu như vậy, làm sao lại không thể kí kết khế ước linh sủng?

Hạ Lăng Vân không muốn nói thân thế bí mật của nàng, vỗ vỗ tiểu hồ ly đang nằm trên đùi mình, "Người nói cho mọi người xem, người cảm ứng được cái gì?"

Tuyết Hoa biết mình sẽ bị mọi người hỏi chuyện này, liền nhích người ngồi trên đùi Hạ Lăng Vân thành thật nói: "Thật ra, ta cũng không hiểu, ta chỉ cảm giác như mình ở bên trong, chung quanh rất lạnh và tối. Mắt ta có thể thấy được đồ vật trong bóng tối, nhưng lúc đó lại không nhìn thấy. Sau đó xuất hiện ánh lửa, một tu sĩ gò má trái có vết sẹo rơi xuống, sau đó ta có cảm giác mình cũng rơi xuống."

Sẽ không phải là đồn bộ sóng tinh thần chứ? Tinh thần lực của tiểu hồ ly cường đại tới mức có thể đột phá cấm chế của Thái Hư Huyền Cảnh.

Triệu trưởng lão là người nhiều tuổi nhất đã 1000 tuổi rồi, còn trẻ nhất là Vân Hiên cũng 500 tuổi, bọn hắn học thức uyên bác trải qua rất nhiều chuyện, biết rõ bên ngoài đại lục Ngũ Nguyên có loại pháp thuật tinh thần. Đam tiên quân có thể phóng tinh thần lực ra ngoài, sau đó điều khiển tinh thần người khác cho nên đó gọi là pháp thuật tà ác, còn về phần đoạt xá, cái kia mới chính là pháp thuật tà ác nhất.

"Tiên Quân ôm ta tới gần huyền cảnh ảm ứng lần nữa. Ta cảm ứng được hai người, bọn hắn đang ở trong băng thiên tuyết địa. Một người gọi người kia là nhị sư huynh, còn vị sư huynh kia gọi người còn lại là Quân Hoa. Nhị sư huynh hình như bị thương nặng, sắp không được."

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người Tuyết Hoa không thể không nói thật, "Nhị sư huynh đưa cho Quân Hoa một đồng linh thạch, sau đó đầu ta đau muốn nứt, cái gì cũng không biết nữa."

“Vân Phàm!” Triệu trưởng lão đau lòng thấp giọng nói. Nếu Tuyết Hoa cảm ứng là thật, khaowngr đình Lâm Vân Phàm thí luyện thất bại, không sống được bao lâu.

“Nhị sư đệ...” Vân Hiên chân quân trầm giọng nói, mặt lộ vẻ bi thương.

“Ài...” Lưu Nhã Bình chân quân khẽ thở dài một tiếng. Nội bộ Hỏa Vân Cung có mâu thuẫn, nhưng nghe tới đệ tử ưu tú của bốn cung bị chết trong huyền cảnh, hẳn vẫn sinh lòng thương cảm.

“Tuyết Hoa, lúc ngươi có ý thức là khi nào?” Hạ Lăng Vân dò hỏi.

“Ta mơ thấy cảnh mình được sinh ra, sau đó khóc, sau đó nghe tiếng người gọi ta, ta mở mắt ra thì ở trong phòng rồi.” Nàng hàm hồ nói, ngoại trừ Hạ Lăng Vân người ngoài chỉ nghĩ nàng mơ thấy cảnh mình đã sinh ra.

“Phương diện tinh thần lực của ngươi rất có tiềm lực, về sau, ta sẽ dạy ngươi về phương diện này.” Hạ Lăng Vân vuốt ve cái đầu nhỏ của nàng nói/

“Có được sự mị hoặc của hồ ly lại có lực lượng, được người chỉ bảo...” Triệu trưởng lão thu hồi thương tâm, ranh mãnh nói: “Người muốn dạy Tuyết Hoa trở thành nữ hồ tiên yêu mị độc nhất vô nhị?”

Đến lúc đó, còn có giống đực nào có thể thoát khỏi mị lực của nàng? Hi vọng Tuyết Hoa dưới sự dạy bảo của Hạ Lăng Vân không thay đổi thành hồ ly tà ác, khiến cho giới nam nhân tu tiên ở đại lục Ngũ Nguyên và các linh sủng giống đực gặp tình kiếp của nàng.

Nữ hồ tiên yêu mị?

Tay Hạ Lăng Vân đang vuốt ve Tuyết Hoa lập tức dừng lại, dung mạo thanh tú của thiếu nữ Tuyết Hoa trong mộng lập tức hiện lên trong đầu hắn.

Thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi vẫn còn non nớt, nhưng dung nhan tuyệt mỹ vô song, tiếng nói như hoàng oanh xuất cốc, tuy nhỏ nhắn xinh xắn nhưng...

Ngừng!

Một lần nữa Hạ Lăng Vân mạnh mẽ đánh gãy sự hồi tưởng của mình, hít một hơi thật sâu nói: “Đến lúc đó hãy nói sau. Tuyết Hoa còn rất nhỏ.” Tới lúc nàng lớn lên phong tình vạn chủng, có lẽ hẳn không còn trên đời này nữa rồi.

Vân Hiên ngồi xuống vỗ vỗ đầu Thanh Linh, “Thanh Linh, Tuyết Hoa muội muội có thiên tư rất tốt, ngươi không cố gắng sẽ không xứng với nàng.” Chỉ cần Tuyết Hoa chưa có năng lực biến hóa, cơ hội để Thanh Linh giao phối với nàng rất lớn, nhưng nếu như Tuyết Hoa biến hóa rồi, Tuyết Hoa có thể chọn sinh vật khác phái mạnh mẽ hơn để giao hoan.

Thanh Linh nhìn chăm chú vào Tuyết Hoa: “Chủ nhân, ta đã rõ.” Người không thể xem bề ngoài, nước không thể đo bằng đấu, tiểu muội muội thoát nhìn rất nhỏ nhưng không ngờ tiềm lực lại sâu như vậy. Nó phải cố gắng nha, nếu không nàng sẽ rất nhanh vượt qua nó.

Nghe đối thoại của hai người, Tuyết Hoa đặc ý đóng đưa cái đuôi, nàng bây giờ chỉ có một cái đuôi, nhưng đã là tứ phẩm linh hồ rồi, sau khi nàng giống như mẫu thân có tám đuôi, sẽ cường địa cỡ nào? Hạ Lăng Vân, nam thần của nàng, nàng sẽ bỏ nhào vào hắn, khiến hắn không thể không yêu nàng.

Gió biển thổi nhẹ nhàng, Hạ Lăng Vân đứng dưới tàng cây bên bờ biển, nhìn Thái Hư Huyền Cảnh cách một dặm. Còn hai mươi ba ngày, đến lúc đó hảo hữu Đạo Nguyên của hắn không ra thì sẽ không thể ra được nữa rồi.

Thấy hắn lo lắng nhìn về phía huyền cảnh, Tuyết Hoa cũng không nói lời an ủi, bởi vì nàng khuyên hắn hai lần, những cũng không khả quan.

Chạy tới bờ cát sau lưng Hạ Lăng Vân, nàng lẩn mình vài cái, sau đó chạy tới trước mặt hắn nói: “Tiên Quân, người ta đều là cát, rất khó chịu.”

Thanh Linh muốn bồi dưỡng tình cảm với nàng bị bỏ qua đứng bên cạnh bĩu môi nhìn, đó chỉ là trò chơi của tiểu hài tử muốn sự chú ý của chủ nhân.

Đây là lần thứ ba rồi, Hạ Lăng Vân biết rõ cúi đầu nói: “Tự người rũ lông, sau đó dùng pháp thuật ngưng tụ nước rồi tự mình tắm rửa.” Chỗ này là nơi thích hợp để phóng thích pháp thuật hệ thủy.

“Không, người phải giúp ta rũ cát.” Tuyết Hoa ngửa đầu làm nũng nói, “Tiên Quân, hai ngày này người không để ý tới ta.”

“Không phải Thanh Linh chơi cùng người sao? Là chính người không muốn chơi cùng Thanh Linh.”

Hạ Lăng Vân ngồi xuống bắt đầu giúp nàng phủ cát trên bộ lông, mỉm cười nói: “Là người cố ý. Tuy rằng người ở đằng sau lưng ta làm trò, nhưng ta biết rõ người cố ý để cát dính vào người đấy.” Tiểu hài tử quần người này...

“Tiên Quân minh giám.” Thanh Linh đi tới đi lui sau lưng Tuyết Hoa nói, Tuyết Hoa muội muội muốn gây sự chú ý với người.”

Tuyết Hoa quay lưng lại trừng mắt liếc nhìn Thanh Linh, kẻ đi theo đuôi mình hai ngày nay, sau đó về mặt ai oán nhìn Hạ Lăng Vân nói: “Ai kêu người không để ý tới ta, chỉ ngăn người nhìn Thái Hư Huyền Cảnh.” Thái Hư Huyền Cảnh có gì đẹp mắt sao? Nàng cố gắng nói chuyện với hắn, hắn lại không yên lòng mà chỉ ậm ừ đáp lại.

“Tuyết Hoa, ta không phải là ngắm nhìn tới mức ngăn người.” Hạ Lăng Vân lấy một chiếc lược bí bắt đầu chải lông cho nàng. “Ta buông thả thần thức, hi vọng có thể giống người cảm ứng được sự tình bên trong huyền cảnh.”

Thái Hư Huyền Cảnh liên tục biến đổi, thần trí của hắn chỉ có thể cảm ứng được những sự biến đổi của tràng cảnh, không cảm ứng được cái khác.

“Có phải khoảng cách quá xa không?” Tuyết Hoa suy nghĩ một chút nói, “Hay chúng ta đi tới gần một chút để xem.” Ngày đó sau yến hội, Hạ Lăng Vân nói rõ hơn về huyền cảnh cho nàng nghe, trọng điểm nhắc tới là không được tới gần huyền cảnh trong phạm vi mười trượng, nếu không chỉ cần là cơ thể có linh lực, sẽ bị lực lượng cường đại hút vào.

Tuyết Hoa cảm thấy đó như một lỗ đen, chuyên môn hút các tu sĩ nhân loại, nhưng mà Thái Hư Huyền Cảnh cách đảo Hỏa Vân một dặm, bọn họ ở trên đảo rất an toàn.

Hạ Lăng Vân nghĩ nghĩ nói, “Cũng tốt.” Chỉ cần không tới phạm vi nguy hiểm, hắn sẽ không bị huyền cảnh hút vào.

“Tiên Quân, người phải cẩn thận.” Thanh Linh lập tức dận dò. Chủ nhân hắn cùng ba quần sự đang bàn bạc sự vụ, hôm nay không thể tới. Mà nó tới là muốn bồi dưỡng tình cảm với Tuyết Hoa muội muội đấy.

“Ừ.” Hạ Lăng Vân gật gật đầu, muốn đi.

“Đợi một chút, người mang ta đi.” Tuyết Hoa lập tức nhảy lên người hắn.

Hạ Lăng Vân bị nàng nhảy bổ lên người đã quen, lập tức đưa tay đón lấy nàng.

“Mang người theo xem người còn có thể cảm ứng được gì.” Hắn nói, “Nhưng mà, Tuyết Hoa người phải nhớ kỹ, đừng làm tiêu hao tinh thần lực quá nhiều, sẽ ảnh hưởng tới linh hồn.”

“Vâng, ta đã biết Tiên Quân.” Nghe được lời dận dò ầm áp của hắn, trong lòng Tuyết Hoa nhộn nhạo.

Hạ Lăng Vân ôm nàng chậm rãi bay gần tới huyền cảnh. Thanh Linh cũng lo lắng đuổi theo.

Thái Hư Huyền Cảnh cách càng ngày càng gần, Hạ Lăng Vân bay tới giới tuyến cách đó mười trượng, bắt đầu phóng thích thần thức cảm ứng.

Lúc này, hắn cũng không cảm ứng được bất kì điều gì, ngoại trừ linh khí của biển cả rộng lớn mênh mông, với sự biến hóa của dòng sông sơn cốc rừng rậm trong huyền cảnh.

Trong lúc đó, hắn cảm giác cánh tay buông lỏng, Tuyết Hoa bay lên, nhanh chóng lao về phía huyền cảnh.

Làm sao nàng lại bị hút vào?

Hạ Lăng Vân không cần nghĩ ngợi, bàn tay vung lên, một đạo linh quang màu xanh lá đậm đặc bao lấy Tuyết Hoa, kéo nàng về.

Không có ngưng thần cảm ứng huyền cảnh tự đứng bị cuốn vào Tuyết Hoa lập tức bị dọa sợ kêu lớn: “Ta không muốn vào! Tiên Quân, cứu ta.”

Nàng phát hiện trong huyền cảnh có một lực lượng cường đại nhưng lại rất nhẹ nhàng hấp dẫn mình, mà sau khi Hạ Lăng Vân phóng thích năng lượng bao trùm lấy nàng. Hai luồng lực đạo bắt đầu giằng co, nhưng rất rõ ràng, lực lượng bên trong huyền cảnh mạnh hơn của Hạ Lăng Vân rất nhiều, nàng chỉ hơi dừng lại một chút thoáng cái bị hút bay vọt vào trong huyền cảnh.

Cái gì cũng không thêm quan tâm!

Nàng ra sức điên cuồng vận hành song linh lực trong cơ thể, sau đó phóng ra hỏa cầu đánh về phía huyền cảnh, đồng thời bắn ngân băng trong vòng cổ trữ vật.

Thái Hư Huyền Cảnh giống như là một lỗ đen, hỏa cầu và băng tiễn của nàng tới mặt huyền cảnh đều tiêu tán.

Hạ Lăng Vân phát giác ra mình không thể ngăn cản lực hút của huyền cảnh, lập tức phóng toàn bộ năng lực.

Trong lúc đó, một luồng linh lực màu bạc từ huyền cảnh lao ra, trực tiếp đánh về phía hắn. Mặc dù hắn là thất phẩm Tiên Quân nhưng cũng bị ép không chịu nổi...

May mắn luồng linh lực này chỉ công kích hắn một lần rồi biến mất, nhưng Tuyết Hoa lại bị hút vào.

Tuyết Hoa, rõ ràng là trong lồng ngực hắn, hắn không bị hút vào, sao nàng lại bị hút vào đó?

Tuyết Hoa!

Hạ Lăng Vân không chút do dự chủ động nhảy vào huyền cảnh, đuổi theo thân ảnh của tiểu hồ ly.

Thanh Linh ở bên ngoài nhìn thấy rõ ràng, lập tức gấp gáp kêu to: “Không tốt, chủ nhân mau tới đây. Tuyết Hoa muội muội bị ảo cảnh chủ động hút vào, Lăng Vân Tiên Quân thấy vậy cũng tiến vào.”

Với tư cách là một ngũ phẩm linh hồ tiếp nhận sự chỉ bảo của tu sĩ nhân loại 300 năm, nó có đầy đủ trí lực lí giải việc vừa xảy ra đây.

Điều nó thấy chính là, tiểu hồ ly Tuyết Hoa bị huyền cảnh chủ động hút vào, Lăng Vân tiên quân không thể ngăn lại, liền đi vào đó tìm sủng vật của mình.

52. Chương 52: Cẩn Thận Che Chở

Tuyết Hoa bị lực lượng cường đại hút vào huyền cảnh, lúc này nàng giống như gà con đợi làm thịt, cho dù giấy dựa thế nào cũng không có tác dụng.

“Tiên quân, tiên quân...” Nàng dốc sức liều mạng quay đầu về sau nhìn, hai con mắt hồ ly lúc này mở lớn như trái hạnh. Chỉ thấy hai tay hắn đang mở rộng cả người bay về phía nàng, gương mặt quanh năm bình thản lúc này tràn ngập lo lắng.

Tiên Quân!

Bị lực hấp dẫn nàng không có biện pháp nhúc nhích cố gắng mở rộng hai chân trước.

Nhanh như chớp bay vào tóm mạnh lấy hai chân trước của nàng, Hạ Lăng Vân không chút nào để ý móng vuốt nàng có thể làm thương bàn tay mình.

“Đừng sợ, Tuyết Hoa!” Hắn vội vàng nói, hai mắt nhìn vào huyền cảnh phía trước. Tuyết Hoa không phải linh sủng của hắn, nếu như bọn họ bị thất lạc trong huyền cảnh, khả năng gặp lại sẽ không có.

Sau khi hai người ở cạnh nhau, thân thể đột nhiên rơi nhanh xuống phía dưới. Hạ Lăng Vân cố vận hành linh lực để bay lên, nhưng không biết nguyên nhân gì, phương thức phi hành mà hắn sử dụng hai trăm năm nay bỗng mất đi hiệu lực, hắn không thể phi hành, lúc này giống như người bình thường rơi thẳng xuống mặt đất.

Tay trái ôm tiểu hồ ly, hắn giờ bàn tay phải bị thương do móng vuốt của Tuyết Hoa, lòng bàn tay xuất hiện linh quang xanh lá.

Bên tai là tiếng gió thổi vù vù không ngừng, hắn thấy mặt đất cây cối càng ngày càng gần, biết rõ sẽ phải tiếp xúc với mặt đất, liền dùng linh quang chém một khoảng lớn cây cối phía dưới mình.

Những...linh quang mà hắn chém xuống cây cối, khiến cây cối đột nhiên thay đổi sinh trưởng ra những dây leo thực vật. Dây leo màu xanh với màu trong suốt xen lẫn vào nhau, chớp mắt tạo thành một cái lưới lá rộng lớn.

“Rầm! Rắc... rắc...” Hạ Lăng Vân ôm tiểu hồ ly cuộn loại thành một đoàn nặng nề rơi vào trong lưới lớn.

Tuyết Hoa mím chặt miệng, sợ mình phát ra âm thanh quấy nhiễu hắn.

Dây leo bị chấn động mãnh liệt, sau đó roạt một cái bị xé rách.

Hạ Lăng Vân đã sớm chuẩn bị xong, lập tức nhảy xuống mặt đất.

Sau khi đứng vững, hắn vuốt ve tiểu hồ ly trong ngực, dịu dàng hỏi: “Tuyết Hoa, có làm người sợ không?” Tiểu hồ ly từ sau khi được hắn ôm thì không nói một lời nào, hắn lo lắng nàng chưa bao giờ gặp hoàn cảnh này nên sẽ sợ hãi.

“Tiên Quân.” Nàng ôm chặt ngực hắn, trong lòng cảm thấy hạnh phúc.

Nàng vô cùng biết rõ, nàng là bị huyền cảnh hút vào, mà hắn là vì cứu nàng nên mới đuổi theo vào. Tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh có nghĩa là xác định sẽ tử vong, hắn không chút do dự xông tới, dù thấy hắn coi trọng nàng. Sau khi giữ được nàng, hắn luôn luôn bảo hộ nàng trong vòng tay ấm áp và kiên cố của mình, không để nàng phải chịu bất cứ thương tổn gì. Trong sâu thẳm nội tâm nàng sao có thể không yêu hắn?

“Đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh người.” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng an ủi, một mặt vuốt nhẹ bộ lông nàng, đồng thời quan sát bốn phía xung quanh.

Đây là một rừng rậm nguyên thủy, cỏ cây sinh trưởng giống như ở trong dãy núi Hằng Cổ. Cây cối xung quanh xanh um tươi tốt, không khí tươi mát, những cành cây khô héo úa rơi xuống tạo ra mùi ẩm mốc.

“Tiên Quân, tay người bị chảy máu, thực xin lỗi.” Tuyết Hoa ngửi thấy mùi máu tươi, lập tức uốn éo người, vẻ mặt áy náy nhìn chăm chú vào tay phải của hắn. Đó là do móng vuốt nàng cào đấy.

“Chỉ là vết xước thôi mà.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, loại vết thương nhỏ này so với lúc hắn thí luyện thì quả là không đáng nhắc tới.

“Không được, người phải nhanh chóng bôi thuốc trị thương.” Tuyết Hoa vội vàng nói, “Dùng Ngưng Cơ Cao mà người cho ta dùng lần trước.”

Nói xong, nàng nhảy ra khỏi khuỷu tay hắn, ngửa mặt nhìn, ánh mắt ngập tràn lo lắng.

“Được.” Hạ Lăng Vân cảm nhận xung quanh, sau đó tạo ra nước rửa máu trên bàn tay mình, rồi lấy cao ra bôi. Mùi thuốc nhàn nhạt lập tức tỏa ra, che lại mùi máu tươi có khả năng dẫn dã thú tới.

Đây là Thái Hư Huyền Cảnh tạo ra thí luyện cho hắn và Tuyết Hoa? Đã từng có một số ít linh sủng theo chủ nhân tiến vào huyền cảnh, tình huống của bọn họ là như thế này sao? Hắn và Tuyết Hoa không kí kết ước linh sủng, liệu tình huống của hai người có khác không?

Trước đó, Tuyết Hoa ở trong lòng ngực hắn, hai người ở cùng một vị trí, vì sao Tuyết Hoa bị hút vào còn hắn thì không?

Thái Hư Huyền Cảnh chỉ là một pháp khí siêu lớn, chẳng lẽ sinh ra linh trí, chủ động lựa chọn đối tượng để thí luyện?

Nó vì sao hút Tuyết Hoa vào, lại còn chủ động công kích hẳn? Những ghi chép về huyền cảnh không hề nhắc tới điều này.

“Tiên Quân, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Tuyết Hoa thấy hẳn lâm vào trầm tư, đành phải hỏi thăm.

“Sau khi tiến vào huyền cảnh, chúng ta sẽ bắt đầu thí luyện.”

Thu hồi lại rất nhiều nghi vấn, Hạ Lăng Vân nói: “Lúc chúng ta rơi vào ta đã thử qua, ta không thể phi hành.” Khó trách mấy hôm trước Tuyết Hoa cảm ứng được Lệ Quân Hoa và Lâm Vân Phàm không ngự kiếm phi, hóa ra là trong huyền cảnh không thể phi hành đấy.

“Tuyết Hoa, nếu thí luyện, chúng ta ở cùng nhau và tiếp nhận.” Sau khi tỉnh táo lại, Hạ Lăng Vân lấy từ trong vòng Càn Khôn thanh kiếm “Thủy Mộc Thanh Hoa.”

Đây là pháp kiếm hẳn dùng 300 năm thời gian để thu thập đồng thời tinh hoa thủ tốt nhất khi đó bỏ ra thời gian một năm giúp mình rèn. Pháp kiếm ngoại trừ là một thanh kiếm, còn có thể hoàn toàn phối hợp với pháp thuật hệ thủy và mộc của hẳn, cho nên hẳn mới đặt là Thủy Mộc Thanh Hoa.

Thủy Mộc Thanh Hoa làm bạn với hẳn gần 400 năm, cùng hẳn lịch lãm bên ngoài trăm yêu trừ ma, là tiên kiếm mà tinh linh yêu quái vô cùng sợ hãi.

“Chúng ta đi bên nào?” Tuyết Hoa dò hỏi, lỗ tai linh mãnh bắt đầu nghe ngóng xung quanh, cái mũi nhạy cảm cũng không ngừng ngửi bốn phía.

Tiếng hổ gầm, tiếng sói hoang, tiếng gà, chim tước, và tiếng côn trùng xột xoạt...

Mùi cỏ cây, mùi hoa tươi, mùi lá cây phân hủy, mùi bùn đất, còn có một chút ít mùi động vật dùng phân chia lãnh địa...

Tất cả ở đây đều không khác dãy núi Hằng Cổ.

“Tuyết Hoa, huyền cảnh chủ động hút người vào, chắc có nguyên nhân gì đó, thí luyện này có lẽ chuẩn bị vì người đấy. Người nên cảm thấy đi hướng nào? Ta sẽ giúp người.” Hạ Lăng Vân nói. Lệ Quân Hoa và Lâm Vân Phàm xuất hiện ở núi băng, Tuyết Hoa và hẳn xuất hiện trong rừng rậm, điều này nói rằng huyền cảnh sẽ tùy thuộc vào người thí luyện mà biến hóa, Tuyết Hoa cứ tùy tiện chọn một hướng, có lẽ cuối cùng cũng là đích đấy.

Nên đi hướng nào?

Tuyết Hoa cũng không có chủ ý. Nàng nghĩ nghĩ nói: “Chúng ta tìm dòng sông, sau đó đi xuôi xuống phía dưới, người thấy thế nào?”

“Được.” Hạ Lăng Vân gật đầu khen ngợi. Bất kể là người hay động vật, nước chính là nguồn sống. Tuyết Hoa là hồ ly linh căn thủy hỏa, hẳn là tu sĩ song linh căn thủy mộc, ở gần nguồn nước thì khi phóng thích năng lực hệ thủy sẽ không tiêu hao quá nhiều năng lực, hơn nữa dù tiêu hao cũng hồi phục nhanh chóng.

Tuyết Hoa nhắm mắt cảm ứng xung quanh, sau đó nói: “Bên trái, hơi nước bên đó nồng đậm.” Nói xong, nàng bước về phía bên trái.

Hạ Lăng Vân theo sát phía sau lưng nàng, không dám để nàng rời khỏi hẳn quá ba bước.

Một người một hồ xuyên thẳng qua rừng rậm, thân thể Tuyết Hoa nhẹ nhàn, bốn chân như bay. Hạ Lăng Vân vì mặc trường bào trắng tóc dài cho nên luôn bị nhánh cây và ngọn cỏ làm vướng.

Đúng là đã quen phi hành giờ đi bộ cảm thấy không quen nha.

Hạ Lăng Vân âm thầm lắc đầu, nói với Tuyết Hoa: “Người chờ một chút, ta đổi xiêm y khác.”

Thay quần áo!

Tuyết Hoa lập tức quay người, hào hứng chờ đợi. Nam thần tuy ăn rất ít, nhưng kì quái là hẳn không có gầy, còn có cơ bắp, đường cong tuyệt vời.

Nhìn thấy nàng cố ý quay đầu lại nhìn, mắt không chớp một cái, Hạ Lăng Vân lập tức nói: “Xoay người sang chỗ khác, không cho phép nhìn.” Từ khi Tuyết Hoa có thể nói chuyện, trí lực của nàng vô cùng phát triển, hẳn không thể tùy tiện tắm rửa thay quần áo trước mặt nàng.

Tuyết Hoa chớp chớp mắt vài cái, rất thuần khiến ngây thơ hỏi: “Vì sao, người nói ta nên nhìn con người thật nhiều, sẽ thuận tiện cho việc biến thân mà.”

Hạ Lăng Vân thoáng trầm mặc nói: “Tuyết Hoa, ngươi là hồ ly cái, cho nên tương lai sẽ hóa thành nữ tử. Ta là nam tử, nam tử và nữ tử phải tuân thủ một ít lễ nghi.”

Lập tức hai mắt Tuyết Hoa mờ mịt.

Thấy nàng không thể nào lí giải, Hạ Lăng Vân đành phải nói, “Dù sao về sau ngươi không thể tùy tiện nhìn thân thể nam tử.” Nói xong, rất nhanh chóng thoát áo bào của mình ném lên người nàng, trong khi nàng đang ngơ ngác bốn chân trong áo choàng đòi thoát ra, hắn tranh thủ lấy bộ xiêm y màu xanh da trời mặc vào.

Đợi lúc nàng thoát khỏi chiếc áo, hắn đã bắt đầu buộc đai lưng.

“Oa, ô... Người là người xấu, ngao ngao người bắt nạt ta.” Tuyết Hoa bắt đầu kêu lên, giống như con cún nhỏ bị bắt nạt ngao ngao kêu.

Hạ Lăng Vân không để ý tới nàng, sau khi mặc trang phục xong buộc mái tóc xõa dài lại rồi dùng một cây đàn mộc trầm gài tóc.

Nghĩ nghĩ, hắn lấy mấy cái bình ở trong vòng Càn Khôn, nói với Tuyết Hoa: “Tuyết Hoa ở trong huyện cảnh ta cũng không thể biết được sẽ phát sinh chuyện gì, chúng ta cũng có thể bị cưỡng ép phân tán ra, cho nên trên người ngươi phải mang theo một ít...linh đan, cái bình hồng này là Đại hoàn đan dùng trị nội thương, còn bình đen chính là dùng để giải trừ chướng khí, độc dược Vạn Linh Đan. Đựng trong hộp là Liệt Diễm Đan, còn có thể trong lúc chiến đấu khẩn cấp bổ sung hỏa linh lực cho ngươi, Băng Tuyết Đan thì công hiệu giống Liệt Diễm Đan, lúc ngươi thiếu hụt Thủy linh lực có thể sử dụng...”

Hắn thuyết minh từng cái một, xác định nàng nhớ kĩ mới để nàng thu vào vòng trữ vật. Hắn lúc này cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc đó đột phát ý tưởng mang cho nàng một ít đan dược phòng thân.

Hắn lại lấy trong vòng Càn Khôn ra một vài món pháp khí hộ thân và một ít hỏa linh thạch, thủy linh thạch, dạy nàng cách sử dụng, hi vọng thời điểm mấu chốt đầu óc nàng đủ linh hoạt để sử dụng.

“Tiên Quân, người đem những thứ này cho ta, vậy người làm sao bây giờ?” Tuyết Hoa cảm kích mà hỏi.

“Ta là thất phẩm tiên quân, ngươi là tứ phẩm hồ ly, ngươi nói cơ hội sống của ai nhiều hơn?” Hạ Lăng Vân mỉm cười vuốt ve đầu nàng. Hắn đoán độ khó của huyện cảnh sẽ thay đổi theo từng đối tượng thí luyện, nhưng hắn không nói cho nàng.

“Tốt rồi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước.” Nhân cơ hội này chuẩn bị tốt trang bị cho nàng, Hạ Lăng Vân đứng dậy, cầm kiếm nhìn về phương xa.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng, mái tóc dài buông xõa thường ngày được búi cao, lộ ra gương mặt tuấn tú. Hắn mặc bộ quần áo màu xanh, pháp kiếm trong tay cũng lóe ra ánh sáng màu xanh, toàn thân tràn ngập khí chất mạnh mẽ, khác hẳn với vẻ lạnh lùng trong trẻo thường ngày, có một cảm giác thu hút khó nói nên lời.

Tiên Quân, nam thần của ta, chàng rất đẹp trai!

Tuyết Hoa ngửa đầu hồ ly nhếch miệng, hai mắt hóa thành hai đốm lửa nhỏ, trái tim đập bình bịch như trống trận.

Rất thích, rất thích, rất thích... Là nam thần, là nam thần, là nam thần... Tuyết đối tuyết đối, không để chàng thích Lệ Quân Hoa.

Ý chí cường đại quanh quẩn trong đầu nàng, bền bỉ không tiêu tan.

53. Chương 53: Ai Thí Luyện

Hạ Lăng Vân đi theo sau Tuyết Hoa, tập trung giác quan chú ý xung quanh, trong suốt thời gian hai nén hương cả hai không gặp nguy hiểm gì đi tới một hồ nước lớn.

Hạ Lăng Vân nhìn hồ nước màu xanh da trời mây kiếm khe chau. Tuyết Hoa kinh ngạc nói: “Giống hồ Nữ Thần.”

Hồ nước trước mặt hai người thanh tịnh thì thoảng gọn sóng, tuy xung quanh không có vách núi đá sừng sững cùng sườn núi cao, nhưng kì lạ là hình dáng giống y hồ Nữ Thần.

“Oa ô...” Một âm thanh hồ ly truyền tới, sau đó là một hồ ly tuyết trắng từ bụi cỏ chạy ra.

“Là tu sĩ nhân loại, còn có, ha ha ha, tiểu tiểu hồ ly.” Hồ ly màu trắng cao hứng kêu lên, vui sướng chạy tới.

“Này, các người từ đâu tới đây, dẫn ta ra ngoài được không? Ta ở trong này tu luyện rất lâu, sắp nổi điên rồi.” Nó vội vàng kêu, chạy tới trước mặt Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa, đong đưa cái đuôi tỏ vẻ khoe khoang.

Thật là nhiều đuôi!

Tuyết Hoa ghen hòng nhìn trân trối.

Thất vĩ Thiên Hồ, có ít nhất là ba nghìn năm tu hành, Thất Vĩ Thiên Hồ đó!

Hạ Lăng Vân bất động thanh sắc, lặng lẽ đứng trước mặt Tuyết Hoa bảo hộ nàng.

“Ta là Thiên hồ Lệ Nhi, có bảy cái đuôi rồi.” Nó kiêu ngạo nói, sau đó nhấc nhấc cái lông đuôi xù cao lên, đắc ý đong đưa.

Bên trong Thái Hư Huyền Cảnh quả nhiên là rất nhiều linh cầm linh thú. Nhưng mà một... thất vĩ thiên hồ nhất trong huyền cảnh quá lâu ít nhất 3000 tuổi lại nói chuyện như một tiểu cô nương mới ra đời không lâu, linh trí so với Tuyết Hoa không sai biệt lắm.

Hạ Lăng Vân tỉnh táo nhìn nó, nắm chặt pháp kiếm trong tay. Đối phương là thất phẩm thiên hồ, nếu chiến đấu... hẳn không nắm chắc phần thắng.

“Này, tu sĩ nhân loại, ta nghe nói linh thú kí kết khế ước linh sủng có thể nhanh chóng phát triển, ta kí với người được không? Trên người của người có một mùi rất dễ chịu, ta thích.” Thiên hồ Lệ Nhi kiêu ngạo nhìn tiểu hồ ly nhỏ hơn mình, còn chỉ có một cái đuôi.

“Thật có lỗi, thiên hồ tiểu thư, ta đã có linh sủng rồi.”

Hạ Lăng Vân chấp tay nói với thiên hồ Lệ Nhi: “Thỉnh người tìm tu sĩ nhân loại khác ở trong huyền cảnh.” Trên người hắn có mùi mà hồ ly thích, cho nên Tuyết Hoa mới dấn lấy hắn sao?

“Cái này là hồ ly tạp chủng ư?” Thiên hồ Lệ Nhi đi tới trước mặt Tuyết Hoa duỗi duỗi cái mũi ra ngửi kiêu căng nói: “Quả nhiên là tạp chủng, mùi hồ ly không thuần khiết.”

Cái gì gọi là mùi hồ ly không thuần khiết!

“Người mới là tạp chủng, cút!” Tuyết Hoa uy hiếp nó hung hăng vung móng vuốt. Mùi hồ ly nó cũng tốt lắm saosao? Tuy là không có mùi tanh tươi cũng có kèm mùi hoa sơn trà, nhưng nàng vẫn cảm thấy không dễ ngửi, không dễ ngửi!

“Người đừng lừa gạt cảm giác của Thiên Hồ, các người không có tồn tại khế ước linh sủng!”

Không thèm để ý tới uy hiếp của Tuyết Hoa, thiên hồ Lệ Nhi ngửa đầu kiêu ngạo nói, “Chỉ có thiên hồ huyết thống thuần túy mới có thể thành công trở thành Cửu Vĩ Thiên Hồ. Hồ ly tạp chủng này, vĩnh viễn không có cơ hội!”

Ánh mắt Hạ Lăng Vân thoáng tối... Tuyết Hoa quả thật là tiểu hồ ly do người và hồ tạo ra, nhưng ở trước mặt hắn nàng là tạp chủng. Tuyết Hoa vẫn có một nửa dòng máu là con người, hẳn tuyết đối không cho phép hồ ly khác chế giễu nàng.

Nhanh chóng phát giác ra Hạ Lăng Vân không vui, thiên hồ Lệ Nhi run rẩy thân thể nói: “Ta có thể biến hóa xinh đẹp hơn. Người xem.” Nói xong, bạch quang bao vây người nó, thân thể nhanh chóng kéo dài, trước mặt Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa biến thành một thiếu nữ mặc váy trắng yêu mị.

Hạ Lăng Vân lập tức sững sờ. Thiếu nữ này tương tự như Tuyết Hoa trong giấc mộng của hắn. Nàng có một gương mặt trái xoan, đôi mắt hồ ly hẹp dài lưu chuyển, đuôi mắt nhuốm chút phong tình, cổ nhỏ trắng, hai vai gầy nhỏ, xương quai xanh tinh xảo, cung trang màu trắng bao bọc lấy dáng người mềm mại.

“Ta đẹp không?” Lệ Nhi nhõng nhẽo cười nói, hai tay vươn ra khê xoay tròn. Dáng người nàng nhẹ nhàng, cung trang khê bay bay, như mộng như ảo. Một mùi hoa trà thơm mát lan tỏa trong không khí, lông mày Hạ Lăng Vân nhíu càng lúc càng sâu.

“Ta đẹp không?” Lệ Nhi dò hỏi, tung mị nhãn về phía Hạ Lăng Vân. Đôi mắt nàng ngập nước, câu hồn người, giọng nói nhẹ nhàng, mê hoặc thần trí.

“Thân xác thối rữa, ngàn vạn năm sau, còn không phải là hóa thành một đồng hài cốt tro tàn!” Hạ Lăng Vân đột nhiên lạnh lùng nói, pháp kiếm trực chỉ về phía thiếu nữ hồ ly. Hai con ngươi của hắn trong trẻo lạnh lùng không hề có cảm giác bị mê hoặc.

“Hong nhan bạch cốt sao?” Thiên hồ Lệ Nhi nũng nịu cười nói, đưa tay chậm rãi cởi bỏ vạt áo, lộ ra áo yếm bằng lụa trắng, đồng thời nổi bật lên bộ ngực của mình.

“Oa ô.” Đứng ngoài quan sát Tuyết Hoa lập tức nổi giận đùng đùng kêu lên, vung móng vuốt đánh về phía thiên hồ Lệ Nhi.

Nam thần là của nàng đấy, không cho phép hồ ly tinh câu dẫn!

“Hừ!” Thiên hồ Lệ Nhi chỉ phát tay về phía Tuyết Hoa một cái.

Tuyết Hoa!

Hạ Lăng Vân lập tức tạo ra kiếm phong, giúp Tuyết Hoa hóa giải kinh phong đánh về phía nàng. Nhất định là Tuyết Hoa ghen tị, nhưng nàng không biết công kích của nàng đối với thất vĩ Thiên Hồ chỉ như con kiến lay cây.

“Tiên Quân, chúng ta đi.” Tuyết Hoa tức giận nói, “Ta chán ghét nàng!” Con hồ y tinh này nhìn thế nào cũng thấy đồ ham mê sắc đẹp, nam thần của nàng tuyệt đối sẽ không bị nàng ta câu dẫn.

“Thiên hồ tiểu thư, đứa nhỏ này mạo phạm người, ta thay nàng bồi tội. Ta và nàng đang tìm đường ra khỏi huyễn cảnh, thứ cho không phạt bồi.” Hạ Lăng Vân khê gật đầu với Thiên Hồ Lệ Nhi một cái, sau đó lùi về phía Tuyết Hoa.

Một linh thú có thể biến hóa, trong mắt tu sĩ ở đại lục Ngũ Nguyên, tương đương với cấp bậc Tiên Quân, chỉ cần không phải bất đắc dĩ, không nên đắc tội.

“Người muốn rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh.” Thiên hồ Lệ Nhi lập tức nói, “Ta ở chỗ này rất nhiều năm, biết rõ phương pháp mà tu sĩ nhân loại rời đi.”

Hạ Lăng Vân sững sờ, “Người biết rõ?” Hắn là thủ hộ trưởng lão Thiên Linh Môn, hắn có trọng trách bên người, hắn không muốn lấy bảo tàng trong huyễn cảnh, chỉ hi vọng có thể ra ngoài.

“Tất nhiên.” Thiên hồ Lệ Nhi nói: “Chỉ cần người nguyện ý kí kết khế ước linh sủng với ta, người có thể từ trong đầu ta mà biết rõ phương pháp ra ngoài. Như vậy chúng ta có thể ra ngoài rồi.”

“Chúng ta, kể cả tiểu hồ ly Tuyết Hoa của ta?” Hạ Lăng Vân nhảy cảm bắt được trọng tâm lời nói của nàng ta.

Thiên hồ Lệ Nhi chân chờ một lúc gật đầu nói, “Đương nhiên.”

“Xin đừng lừa gạt, Thiên Hồ tiểu thư.” Hạ Lăng Vân nói, “Ta và người kí khế ước linh sủng, ta và người có khả năng đi ra khỏi huyễn cảnh, nhưng, tiểu hồ ly ta mang vào phải vĩnh viễn ở trong huyễn cảnh, đúng không?”

Gương mặt tuyệt mỹ của thiên hồ Lệ Nhi khê biến, cái miệng anh đào nhỏ nhắn muốn nói lại thôi.

“Cáo từ.” Hạ Lăng Vân nói: “Tuyết Hoa, nhảy lên vai ta đi.” Hắn phải phòng ngừa Thiên Hồ đột ngột công kích Tuyết Hoa.

“Vâng.” Tuyết Hoa hưng phấn nhảy lên vai Hạ Lăng Vân, kiêu ngạo nhìn thất vĩ thiên hồ kia. Nam thần là người trọng tình cảm, kiên định lựa chọn nàng, cùng nàng rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh.

“Vì cái gì, chẳng lẽ ta không bằng một tiểu hồ ly tạp chủng, tứ phẩm linh hồ?” Thiên hồ Lệ Nhi kinh ngạc dò hỏi Hạ Lăng Vân, nhưng mà gương mặt không tỏ ý muốn công kích.

“Người đương nhiên ưu tú hơn Tuyết Hoa, nhưng với ta mà nói, Tuyết Hoa là không thể thay thế. Cáo từ.” Hạ Lăng Vân nói, lấy kiếm che ngực rồi nhanh chóng lùi về phía sau.

“Hừ, ta đã nhìn trúng, không thể không lấy tới tay.” Thiên hồ Lệ Nhi đột nhiên nũng nịu nói, hai tay vung lên, cuồng phong gào thét, hồ nước lập tức dâng lên điên cuồng, đè xuống người Hạ Lăng Vân.

Cuồng phong khiến nước trong hồ biến thành bức tường cao bảy tám trượng, hung hăng áp xuống.

Hạ Lăng Vân sớm đề phòng, hai mắt dừng ở bức tường nước cực lớn.

Dùng tinh thần lực cường đại tập trung thủy linh lực tạo thành vòng bảo vệ hắn và Tuyết Hoa. Đại khái là Thiên hồ sinh trưởng ở huyền cảnh ít giao chiến với người khác, hoặc pháp lực nàng quá mạnh, nên vận dụng pháp thuật cỡ lớn để đối phó một người. Nàng ta không hiểu đó chính là lãng phí linh lực

Năng lực tiêu hao ít nhất nhưng đạt được mục đích mới là hiệu quả mà tu sĩ nhân loại mưu cầu đấy. Các tu sĩ cấp thấp cũng có thể thuần thục nắm giữ phương thức này.

“Có muốn phản kích không?” Tuyết Hoa vội vàng hỏi thăm. Hạ Lăng Vân là thất phẩm tiên quân, thiên hồ Lệ Nhi là thất vĩ thiên hồ, thực lực của bọn họ là cùng cấp bậc đấy, thêm các pháp khí của tu sĩ nhân loại, Hạ Lăng Vân sẽ không thua.

“Đừng gây chuyện.” Hạ Lăng Vân nói, mang theo Tuyết Hoa nhanh chóng lùi về phía sau. Tốc độ lùi về sau của hắn khá nhanh, giống như là có mắt ở sau gáy vậy, không hề va chạm vào cây cối.

“Muốn đi?” Thiên hồ Lệ Nhi hét lớn, khôi phục lại hình thái hồ ly, sau đó đuổi theo Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân thấy thiên hồ đuổi theo, khóe miệng khẽ cong tạo thành nụ cười. Lúc nó đứng trước mặt, thì hắn đã phát hiện ra linh căn của nó, một thiên hồ thuộc tính linh căn phong thủy. Trong rừng cây rậm rạp, pháp thuật hệ phong của nó sẽ bị hạn chế rất lớn.

Đúng như hắn tính toán, thiên hồ Lệ Nhi đuổi theo vào trong rừng rất nhanh sẽ phát hiện pháp thuật hệ thủy của mình không thành thạo bằng hắn, tuy rằng có thể sử dụng pháp thuật hệ phong nhưng chỉ có thể khiến cây cối lay động.

“Dây leo thúc đẩy sinh trưởng.” Hạ Lăng Vân nói, tay trái vẫy ra một luồng linh quang xanh lá. Những...linh quang kia rơi xuống đất lập tức biến thành những từng mảng thực vật màu xanh sau đó cấp tốc tăng trưởng. Hắn đi xuyên thẳng qua đám dây leo màu xanh lá, mà thiên hồ Lệ Nhi tuy thân thể nhẹ nhàng, nhưng dần dần bị từng bức tường dây leo ngăn cản sớm không còn chỗ để chui rồi.

“Thu.” Hạ Lăng Vân lạnh lùng nói. Những...dây leo vốn còn đang trải dài trên mặt đất lập tức thoát khỏi bùn đất, vây quanh thiên hồ Lệ Nhi.

Lúc Thiên hồ Lệ Nhi bò lên vách tường dây leo. Hạ Lăng Vân đã đứng trên bức tường dây leo dùng kiếm chỉ về phía nó.

“Thiên hồ tiểu thư, xin đừng có quấy lấy ta.” Hắn lạnh lùng nói. Thiên hồ này tuy là thất phẩm linh hồ, nhưng mà khả năng chiến đấu vẫn còn kém, hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

“Ha ha ha, Lệ Nhi, người thua.” Một loạt tiếng cười của nam tử vang lên, rừng rậm nguyên thủy lập tức biến mất, thoáng chốc Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa cảm giác được cuồng phong nóng bỏng đập vào mặt.

Khẩn trương nhìn bốn phía, hai người phát hiện ra ảo cảnh đã biến đổi thành sa mạc, hơn nữa cách đó không xa có một ngọn núi lửa đang phun trào.

Hồng бет!

Trong lòng Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa khê trầm xuống.

Thủy có thể khắc hỏa, hỏa nhiều thì thủy không thể dập tắt, Mộc có thể đốt lửa, lửa nhiều mộc sẽ bị thiêu cháy. Hạ Lăng Vân là linh căn thủy mộc, chiến đấu ở khu vực núi lửa sẽ thua thiệt.

Tuyết Hoa là linh hồ linh căn thủy hỏa, nàng có thể chiến đấu ở hoàn cảnh này, nhưng mà sức chiến đấu của nàng... Nếu gặp đối thủ cao hơn nàng hai cấp, tất bại!

54. Chương 54: Phụ Thân

“Phụ thân...” Thiên hồ Lệ Nhi đột nhiên dịu dàng kêu lên, không biết dây leo trên người nàng đã biến mất từ khi nào, nàng xoay người chạy trốn, không chút nào để ý bản thân sẽ bị người khác công kích.

Cha thiên hồ Lệ Nhi xuất hiện... Lão thiên hồ?

Hạ Lăng Vân mấp máy môi, ôm quyền về phía trước nói: “Tiền bối, vãn bối Hạ Lăng Vân mang theo linh sủng Tuyết Hoa mới đến, nếu có mạo phạm quý thiên kim, mong tiền bối lượng thứ.”

Cách bên ngoài hai mươi mét, một dáng người cao to đột nhiên xuất hiện trên sa mạc. Hắn thoạt nhìn rất tôn quý, khoảng 30 tuổi, gương mặt anh tuấn như ngọc như ý, đôi mắt thâm thúy tràn ngập cơ trí. Mái tóc giống như thác nước buông thả, đuôi tóc kéo dài tới mắt cá chân, cái trán rộng trên đó có đeo một viên linh thạch hoàng kim tinh khiết, mặc một trường bào tuyết trắng cổ xưa.

“Cha, hai người hẳn bắt nạt con, bọn hắn cùng nhau bắt nạt con.” Thiên hồ Lệ Nhi ủy khuất kêu lên sau đó nhảy vào trong ngực nam tử tôn quý đó.

“Lệ Nhi, ta nhìn rõ, là con động thủ trước, còn mắng người.” Nam tử tôn quý mỉm cười đưa tay bắt được thiên hồ Lệ Nhi, yêu thương vuốt ve cái đầu nhỏ của nàng.

Động tác rất quen thuộc, cũng ác nhân cáo trạng trước. Hồ ly giống cái đều như thế này sao?

Trong lòng Hạ Lăng Vân đột nhiên có cảm giác kì lạ.

Lão Thiên Hồ?

Tuyết Hoa tò mò nhìn nam tử tuấn mỹ tôn quý đứng cách đó không xa. Cái người này, không đáng vẻ này sao nàng nhìn thấy có chút quen, lại còn có cảm giác rất thân thiết?

“Hạ Lăng Vân, ngươi là đệ tử môn phái nào?” Nam tử thần bí hỏi, sau khi đánh giá Hạ Lăng Vân, lại nhìn về phía Tuyết Hoa đang đứng trên vai hắn, đôi môi mỏng mỉm cười dịu dàng.

“Vãn bối là đệ tử của Thiên Linh Môn bên hồ Nữ Thần ở Thiên Trụ Sơn.” Hạ Lăng Vân cẩn thận nói, không dám vì người này nói chuyện nhẹ nhàng mà chủ quan.

“Hồ Nữ Thần, Thiên Trụ Sơn...” Nam tử thần bí thoáng nhớ lại rồi nói: “Bản tôn nhớ rõ trước đó chỉ có vài tên tán tu, không ngờ bây giờ đã có môn phái rồi.”

Nam tử thần bí không nhiều lời, nói thẳng, “Tiểu hồ ly này của ngươi tư chất không tệ, dù sao các người cũng không kị khế ước linh sủng, không bằng để nó làm bạn với nữ nhi của bản tôn. Chỉ cần ngươi đưa nó cho bản tôn, bản tôn sẽ đưa cho ngươi tâm quyết tu luyện thủy mộc hệ cao nhất, tặng ngươi hai thần khí thượng cổ, đồng thời giúp ngươi dễ dàng thăng cấp lên bát phẩm. Nếu ngươi muốn ra ngoài, bản tôn cũng có thể phá lệ giúp ngươi rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh.”

Tu sĩ tuyệt đối không cách nào chống cự hấp dẫn này!

Tuyết Hoa lập tức khấn trương, thân thể con lên, bốn móng vuốt bắt an mà nắm chặt bả vai Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân hơi chút do dự, sau đó cất cao giọng nói: “Đa tạ tiền bối ưu ái, chỉ là Tuyết Hoa là vật sủng trong lòng văn bối, văn bối tuyệt đối không dùng nàng để trao đổi.” Thiên Linh Môn là trách nhiệm của hắn, nhưng Thiên Linh Môn còn có thủ hộ giả khác, mà Tuyết Hoa, chỉ có hắn mà thôi.

“Hạ Lăng Vân, bản tôn chính là chủ của Thái Hư Huyền Cảnh, không chế Thái Hư Huyền Cảnh, chẳng lẽ bản tôn lại lừa gạt ngươi sao?”

Tự xưng là chủ của Thái Hư Huyền Cảnh, nam chủ thần bí lập tức không vui gương mặt tuần tú...bắt đầu trầm xuống. Hắn mặc dù không phát động bất cứ công kích gì nhưng Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa lập tức cảm thấy không cách nào kháng cự từng đợt uy áp đang đè xuống.

Thái Hư Huyền Cảnh có chủ nhân? Chủ nhân còn là một Thiên Hồ cường đại?

Hít thở cũng khó khăn, trái tim như bị bóp chặt, Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa kinh hãi nhìn về phía nam tử thần bí.

“Hài tử, tên của con là Tuyết Hoa sao? Lúc con cảm ứng được Thái Hư Huyền Cảnh, ta đã phát hiện ra được có sự liên hệ huyết thống, nên mới triệu hoán con vào được.” Chủ của Thái Hư Huyền Cảnh phát hiện ra bản thân mình trong lúc vô tình lại phóng ra uy áp, lập tức thu lại, vẻ mặt hiền lành nhìn Tuyết Hoa, ánh mắt lộ ra kích động.

“Tiền bối, Tôn giả, ta không chủ động vào, xin để chúng ta ra ngoài.” Tuyết Hoa vội vàng nói. Hạ Lăng Vân coi việc thủ hộ Thiên Linh Môn là sứ mạng, hắn vốn không muốn tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh, nhưng bây giờ vì nàng lại phải đi vào.

“Tiến vào thì dễ, đi ra thì khó. Hài tử, con vĩnh viễn ở cạnh ta là được. Ta sẽ chăm sóc và dạy dỗ con.”

Chủ Thái Hư Huyền Cảnh nói xong, khẽ vươn tay về phía Tuyết Hoa. Thân thể của nàng lập tức giống như đạn pháo bay nhanh về phía nam tử thần bí, Hạ Lăng Vân muốn giữ cũng không kịp.

“A!” Tuyết Hoa bị dọa hét âm lên.

“Hạ Lăng Vân, đứa bé này cứ để ở chỗ bản tôn, trừ phi ngươi có thể thông qua được thí luyện tìm được bản tôn.” Chủ của Thái Hư Huyền Cảnh nói xong, hai tay ôm hai tiểu hồ ly tuyết trắng biến mất trong hư không, giống như hắn chưa từng xuất hiện.

“Tuyết Hoa!”

Lông mày Hạ Lăng Vân nhíu chặt, ánh mắt mờ mịt.

Hắn gần đây rất thông dong và tự tin, nhưng mà ở bên trong Thái Hư Huyền Cảnh, chủ Thái Hư Huyền Cảnh trong lúc vô tình phóng ra uy áp vậy mà ép hắn tới mức không thể phản kháng, tự tin của hắn lập tức bị phá hủy rồi. Huyền cảnh biến ảo khôn lường, ở bên trong huyền cảnh, hắn phải đi hướng nào mới có thể tìm được chủ nhân của huyền cảnh, tìm Tuyết Hoa của hắn về?

Dùng cảm tiếp nhận thí luyện, mục tiêu chính là tìm được chủ nhân của Thái Hư Huyền Cảnh, hắn phải tìm được Tuyết Hoa của hắn!

Hạ Lăng Vân nhanh chóng tỉnh táo, hai mắt tràn ngập kiên định cùng ý chí chiến đấu. Từ khi hắn bước vào tu vi cảnh giới thất phẩm, tốc độ tăng trưởng quá chậm, gần như là trì trệ không tiến. Thất phẩm có thể là cực hạn của hắn, hắn đã mất đi động lực tu luyện, bây giờ, trong Thái Hư Huyền Cảnh, cái loại động lực và mục tiêu thúc đẩy hắn lại xuất hiện lần nữa rồi.

Đây là huyền cảnh, biến ảo đều do sự giám sát của chủ nhân, cho nên hắn không cần xác định phương hướng gì, chỉ không ngừng tiến lên phía trước, tiếp nhận thí luyện là được rồi.

Nghĩ tới đây, hắn bay thẳng tới vị trí mà chủ của Thái Hư Huyền Cảnh đã xuất hiện, đi thẳng về phía trước, luôn luôn tiến về phía trước. Sa mạc mênh mông, chờ đợi hắn sẽ là cái gì?

“Tiền Quân, Tiền Quân.” Tuyết Hoa hét chói tai, sau đó vươn móng vuốt cào về phía chủ huyền cảnh.

“Hài tử...” Nam nhân thần bí run giọng nói, gương mặt tuần tú lúc này tràn ngập kích động, khóe mắt có chút ẩm ướt, giống như nàng là đứa con mà hắn thất lạc bao lâu nay.

Tuyết Hoa vốn cảm giác thân thiết với nam tử thần bí này cho nên móng vuốt vừa giơ lên đã lập tức dừng lại không cào nổi.

Thiên hồ Lệ Nhi từ trong ngực phụ thân nhảy xuống, kêu lên: “Tuyết Hoa muội muội, chúng ta về đến nhà rồi. Phụ thân, người nên nói rõ chân tướng cho muội muội biết đi.”

Giọng điệu của nàng ta đột nhiên thân thiết, khiến Tuyết Hoa ngây ngẩn cả người.

“Lệ Nhi, con mới là muội muội. Nhanh, mau gọi Tuyết Hoa tỷ tỷ.” Chi chủ Thái Hư Huyền Cảnh cười nói, xoay người đặt tiểu hồ ly Tuyết Hoa đang ngây ngẩn cả người xuống sàn nhà bóng như ngọc thạch. Nơi này là Thái Nguyên Cung, là vị trí trọng yếu nhất trong huyền cảnh, đi thông qua từng ảo cảnh, điểm cuối của huyền cảnh cũng chính là đây.

“...” Tuyết Hoa kinh ngạc ngửa đầu nhìn hai người, vẻ mặt sững sờ.

Lão Thiên Hồ cường đại này cảm thấy máu trong người nàng là huyết thống thiên hồ, cho nên muốn nhận nàng làm dưỡng nữ sao? Nhưng mà tỷ tỷ muội muội gì ở đây, nàng thấy mình dù thế nào cũng nhỏ hơn Lệ Nhi nha.

“Thật ra, lần đầu tiên ta thấy Tuyết Cơ, nàng cũng lớn như vậy.”

Chi chủ Thái Hư Huyền Cảnh quỳ một chân trên đất, run rẩy vuốt ve lỗ tai hồ ly của Tuyết Hoa, kích động nói: “Hài tử, ta là phụ thân của con. Lúc con xuất hiện ở gần huyền cảnh ta đã cảm ứng được huyết mạch tương liên rồi, tuy nhiên ta không biết mẫu thân con làm sao mà có thể thành công thụ thai sinh hạ ra con.”

Phụ...phụ, phụ thân!

Tuyết Hoa nghẹn họng nhìn trân trối, yếu ớt nói: “Người là Hạo Linh?” Mẫu thân Tuyết Cơ của nàng trong giấc mộng đã nói phụ thân nàng tên Hạo Linh, là người.

“Là nương con đem...những phong ấn này trong đầu con sao?”

Chi chủ Thái Hư Huyền Cảnh cười khổ: “Tuyết Cơ, vẫn là nàng lợi hại, thật sự dùng thân thể để thai nghén sinh hạ hài tử của chúng ta.”

“Hài tử, ta tên Ngô Hạo Linh, trước khi ta tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh, người khác gọi ta là Hạo Linh Tiên Tôn.” Hạo Linh Tiên Tôn nói với Tuyết Hoa, “Nương của con là bát vĩ thiên hồ, là linh sủng của ta, ta gọi nàng là Tuyết Cơ. Nàng cũng là thê tử song tu của ta.”

Linh sủng, thê tử song tu, người thú...

Gương mặt nhỏ nhắn của Tuyết Hoa hoàn toàn ngây dại, cảm giác lượng tin tức lúc này cực lớn, đầu óc nàng sắp chết máy rồi.

Không chờ nàng kịp phản ứng, Hạo Linh Tiên Tôn bắt lấy một cái đuôi của Lệ Nhi, kéo nàng qua nói: “Đây là Lệ Nhi, là hài tử khác của mẫu thân và phụ thân, tuy phụ thân không biết sao con lại nhỏ như vậy, nhưng con xác thực là sinh ra trước Lệ Nhi, cho nên con là tỷ tỷ.”

“Phụ thân, đừng nắm đuôi con.”

Thiên hồ Lệ Nhi vung vẩy cái đuôi, thân thể lóe ra linh quang, sau đó loáng cái biến thành thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, kiêu ngạo nói: “Cường giả vi tôn, hiện tại con mạnh hơn Tuyết Hoa, cho nên con là tỷ tỷ.”

Tuyết Hoa ngẩn người một hồi lâu, nghi ngờ hỏi: “Ta, ta chỉ thông qua giấc mộng mới biết nương sinh ta như thế nào. Nhưng sau khi sinh ta ra, mẫu thân cũng chết rồi.” Cô muội muội này xuất hiện thế nào? Hắn nói hấn và nương cùng sinh ra, vậy chỉ có thể là tỷ tỷ của nàng thôi.

“Hài tử, trước hết để ta thăm dò trí nhớ của con.” Hạo Linh Tiên Tôn nói xong, giơ tay lên.

Tuyết Hoa tranh thủ lùi về sau vài bước, khẩn trương nhìn hấn. Nàng là người xuyên không, thân thể nguyên chủ đã chết, nói chính xác hài tử của Hạo Linh Tiên Tôn đã chết, nếu hấn biết rõ nàng xuyên không, phương thức giống như đoạt xá của tu sĩ đại lục Ngũ Nguyên, chẳng phải là tức giận lôi đình?

“Hài tử, đừng sợ, ta chỉ dựa vào trí nhớ của con đối với nương con thôi, sẽ không nhìn lên các trí nhớ khác của con, càng không tổn thương tinh thần của con.”

Hạo Linh Tiên Tôn giải thích, từ sau khi Tuyết Hoa rơi vào huyệt cảnh hắc luôn chăm chú theo dõi nàng, phát hiện nàng chỉ có tu vi linh lực tứ phẩm, nhưng linh trí rất cao, trí lực phát triển tương đương với Lệ Nhi được hắc nuôi dưỡng bên người.

“Thật sự sẽ không nhìn những khoảng trí nhớ khác của ta?” Tuyết Hoa chần chờ nói. Nếu như nàng từ chối, vị phụ thân này sẽ thi triển pháp thuật khác nhìn lên trí nhớ của nàng sao?

“Sẽ không, phụ thân sao lại nói dối con?” Hạo Linh tiên tôn mỉm cười.

Tuyết Hoa nghĩ nghĩ thấp giọng nói: “Được.” Hắc là cửu phẩm tiên tôn, chẳng lẽ lại không biết xấu hổ lừa gạt hài tử?

“Hài tử ngoan, đừng khẩn trương.” Hạo Linh Tiên Tôn nhẹ nhàng trấn an Tuyết Hoa, ngón trở ngón giữa đè lại mi tâm của Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa cảm giác mi tâm có chút nóng, nửa phút sau thấy Hạo Linh Tiên Tôn buông tay, gương mặt tuần tú lộ ra đau thương.

“Người...không sao chứ?” Tuyết Hoa lo lắng hỏi.

“Phụ thân, như thế nào? Biết di hài của nương chỗ nào chưa? Con ra ngoài kiếm.” Thiên hồ Lệ Nhi vội vàng hỏi thăm.

Hạo Linh Tiên Tôn đưa tay khê vuốt mặt, giọng điệu thương cảm nói: “Hóa ra, hóa ra, nàng đã thi triển pháp thuật nghịch thiên cải lão hoàn đồng, khiến cho thân thể khô khôi phục cơ năng thụ thai, đồng thời kích thích...của ta lưu ở trong cơ thể nàng... cưỡng ép sinh ra con.”

Hắc sờ sờ thân thể Tuyết Hoa, giận giữ nói, “Hài tử, thọ trời của nương con sắp hết, bởi vì nghịch thiên nên cơ thể mới bị phá hủy. Nàng vì để con có thể bình an mà lớn lên, đã đem máu thịt của mình hóa thành dinh dưỡng cần thiết giúp con sinh trưởng, sau đó thúc đẩy con trở nên cường đại. Linh lực cuối cùng còn sót lại của nàng cũng phong ấn trong cơ thể con, từng chút từng chút một được cơ thể con tự động chuyển hóa thành linh lực thuộc về bản thân con.”

“Mẫu thân...” Một mẫu thân vĩ đại.

Tuyết hoa khóc kêu thành tiếng, sau đó phẫn nộ nói: “Người khi đó ở nơi nào?” Trong lúc mẫu thân cần người trợ giúp nhất, hắc ở nơi nào?

“Hài tử, ta vì kiếm phương pháp giúp nương con đột phá tuổi thọ của bát phẩm thiên hồ, nên đã tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh. Lúc ấy ta muốn mang nương con theo, nhưng mà nàng không chịu theo ta đi vào.”

Hạo Linh Tiên Tôn ôm lấy Tuyết Hoa, tay kia nắm lấy bả vai Lệ Nhi nói, “Phụ tử chúng ta ngồi xuống nói chuyện.”

55. Chương 55: Hạo Linh Tiên Tôn

Hạ Lăng Vân gian nan bước đi trong sa mạc, lấy trường bào quấn quanh đầu.

Mặt trời nóng bỏng, hạt cát bỏng rẫy, sa mạc mênh mông, sa mạc trong huyệt cảnh với sa mạc bên ngoài không khác gì, nhưng ban ngày nóng như lửa, buổi tối giống như hầm băng, độ ẩm chênh lệch rõ ràng vượt qua cả sa mạc bình thường.

Rắn, rết, độc trùng, thần lằn... Hắc không dụng phải một tinh linh yêu quái nào, cũng không gặp một động vật nào hơn lớn một chút, nhưng đã gặp năm con lóc cát. Dựa vào linh lực tạo ra vách tường phòng ngự, hắc mới không bị bão cát cuốn đi, sau khi cơn bão cát qua mới từ trong đồng cát chui ra.

Khát ngày uống chút nước, mệt thì tìm một địa phương để nghỉ, Hạ Lăng Vân biết mình sẽ phải ở trong huyền cảnh thật lâu, cho nên nước và đồ ăn trong vòng tay cần khôn dùng rất tiết kiệm.

Ngẫu nhiên gặp được thực vật trong sa mạc, hắn liền phóng thích thủy linh lực theo đó rút nước để uống, còn thừa thì hóa thành băng thu vào vòng Càn Khôn.

Bởi vì thể lực tiêu hao rất nhiều, hắn không chỉ ăn chay, mặc dù bên trong vòng càn khôn còn đồ ăn để ứng phó lúc nguy cấp, nhưng hắn vẫn ăn những cỏ cây thực vật non mềm ở sa mạc, ăn thịt, ăn rắn, bò cạp, thập chí côn trùng.

Kiểu thí luyện cực khổ này hắn đã trải qua bao lâu rồi? Hạ Lăng Vân phảng phất nhớ tới bản thân mình lúc 300 tuổi thí luyện ở sa mạc, khi đó mỗi phút mỗi giây hắn đều giãy dụa bên bờ sinh tử.

Kiên trì, mỗi một phút kiên trì chính là rèn luyện tinh thần và thể lực!

Thời gian trôi nhanh, càng ngày hắn càng gầy, nhưng mà ánh mắt thì lại tràn ngập phấn chấn.

Thí luyện sinh tồn chẳng phân biệt ngày hay đêm, đợi thể lực tiêu hao đến tận cùng Hạ Lăng Vân mới dừng lại nghỉ ngơi, ở trong sa mạc nơi mà linh khí thủy, mộc cực kì thưa thớt, phục hồi linh lực. Trong vòng tay càn khôn có rất nhiều thủy, mộc linh thạch nhưng vẫn như cũ hắn muốn để dành để sử dụng trong thời điểm gian nan nhất.

Chỉ có ngồi xếp bằng tu luyện, chứ không phải là chính thức nghỉ ngơi như trên mặt chữ. Trước khi nhắm mắt là cát vàng, sau khi mở mắt vẫn là cát vàng, giống như chỉ có mình hắn cô độc chạy trong sa mạc.

Huyền cảnh sa mạc này từ đầu tới giờ không xuất hiện động vật lớn nào, rõ ràng là khảo nghiệm ý chí của hắn, hắn vừa quan sát xung quanh vừa nhớ lại, miễn cho bản thân tỉnh mạch đến mức thần chí không rõ, cuối cùng tinh thần sụp đổ.

Rừng cây tươi tốt, hồ Nữ Thần linh khí nồng đậm, mọi người ở Thiên Linh Môn, mười hai đệ tử hắn từng dạy bảo, tiểu hồ ly mà hắn nuôi dưỡng gần đây... Ah, tiểu hồ ly đáng yêu của hắn, nàng và hắn cùng tiến vào huyền cảnh, hi vọng nàng không phải rơi vào hoàn cảnh tỉnh mạch như hắn. Nàng còn quá nhỏ, nếu huyền cảnh không thay đổi, không nhìn thấy sinh vật khác, tinh thần sẽ nhanh chóng sụp đổ mất. Hắn phải nhanh chóng thông qua thí luyện của chi chủ Thái Hư Huyền Cảnh, tìm được nàng.

“Phụ thân, đã đủ chưa, hắn ở trong huyền cảnh sa mạc rất lâu rồi. Ta nhìn cũng cảm thấy tinh thần sụp đổ.” Trong đại điện Thái Nguyên Cung, tiểu hồ ly Tuyết Hoa nhìn hình ảnh hiện trên một tấm gương cực lớn.

Đây là mặt thủy tinh được chế tạo thành pháp kính, tên là Huyền Chi Kính, có thể thấy tất cả sự vật trong huyền cảnh. Trước mắt Tuyết Hoa là Hạ Lăng Vân ở trong sa mạc. Hạ Lăng Vân không còn dáng vẻ thông dong, sạch sẽ như trước khi vào huyền cảnh. Toàn thân hắn rất bẩn, gương mặt đầy bụi bẩn, tóc dài đã bị hắn cắt ngắn. Hắn lảo đảo bước đi trong sa mạc, có một thân linh lực nhưng lại không thể phi hành.

“Tuyết Hoa, lần trước phụ thân đã nói, Thái Hư Huyền Cảnh là một chương trình thí luyện, sự hiện hữu của phụ thân chỉ là giữ gìn và vận hành huyền cảnh.”

Ngồi trên bảo tọa ở trong đại điện, Hạo Linh Tiên Tôn nhàn nhã nói, lấy trong tay một quyển sách, “Tuyết Hoa, tới, trò chuyện cùng phụ thân. Con vừa mới bế quan ra, đã lâu rồi phụ thân không được nghe giọng nói của con.”

Nữ nhi trở lại cạnh hắn, hắn tất nhiên muốn nuôi dưỡng nữ nhi thật tốt. Trong Thái Hư Huyền Cảnh dưới sự trợ giúp của linh đan thượng cổ, Tuyết Hoa nhanh chóng bế quan tiến giai trở thành Ngũ phẩm thiên hồ. Thiên hồ tăng phẩm giai, cái đuôi cũng sẽ tăng lên, nhưng mà hắn tìm tất cả tàng thư trong Thái Hư Huyền Cảnh, đều không tìm được lí do tại sao nữ nhi chỉ có một cái đuôi.

Đồng dạng là con gái của hắn và bát phẩm thiên hồ, vì sao mỗi lần Lệ Nhi tăng lên một phẩm giai lại tăng thêm một cái đuôi, mà Tuyết Hoa dù là tăng bao nhiêu phẩm giai, cái đuôi vẫn chỉ có một?

Chẳng lẽ là do phương thức sinh ra bất đồng, cho nên nữ nhi mới không được hoàn mỹ như vậy? Dù không hoàn mỹ nhưng cũng là hài tử của hắn và Tuyết Cơ, hắn yêu thương Tuyết Hoa, còn hơn cả sinh mạng!

“Không được!” Tuyết Hoa kêu lên, “Con lo lắng, thí luyện ý chí của Tiên Quân tới khi nào mới kết thúc? Chẳng lẽ cứ để hắc đi tiếp như vậy?”

Nàng bây giờ hiểu rõ sự kì diệu của Thái Hư Huyền Cảnh rồi, thời gian trôi qua khác biệt với bên ngoài. Lần này nàng bế quan trong Thái Hư Huyền Cảnh, thời gian ước chừng mười năm, nhưng bên ngoài cũng chỉ là vài ngày. Nàng bế quan không có cảm giác về sự biến hóa của thời gian, nhưng mà Hạ Lăng Vân thì khác, hẳn đã chịu cô độc du đăng trong sa mạc mười năm! Mười năm, không có bất kì đối tượng nào để trao đổi, nếu là nàng thì sớm nổi điên rồi.

“Từ khi hắc trở thành Tiên Quân thì chưa từng có trải qua huấn luyện nào như thế, cho nên mới có hiện tượng linh lực bị đình trệ. Ảo cảnh sa mạc đang giúp hắc rèn luyện ý chí, rèn luyện thân thể. Nếu ảo cảnh sa mạc cảm thấy hắc hợp ý, thì mới bắt đầu thí luyện. Chờ hắc thông qua thí luyện mà ảo cảnh dành cho hắc, thì hắc có thể rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh trở về đại lục Ngũ Nguyên.”

Hạo Linh Tiên Tôn nói, lần này tu sĩ tiến vào huyền cảnh có vài người đặc biệt ưu tú, hẳn hi vọng bọn họ sẽ vĩnh viễn ở lại bên trong huyền cảnh. Ngoại nhân cho rằng tu sĩ vào huyền cảnh đều chết hết, thật ra thì, đại bộ phận tu sĩ thông qua thí luyện bởi vì cảm thấy linh khí trong huyền cảnh nồng đậm hơn so với bên ngoài, tự nguyện ở trong huyền cảnh tu luyện, để trở thành cửu phẩm tiên tôn, bạch nhật phi thăng.

“Nếu như không phù hợp?” Tuyết Hoa vội vàng nói.

“Hoặc là sẽ luôn như vậy, cho tới khi tinh thần hắc sụp đổ, không khống chế được linh lực mà chết, hoặc ta ra tay để hắc rời khỏi huyền cảnh, sau đó cho hắc sống ở một huyền cảnh thích hợp khác tới khi chết già.”

Hạo Linh Tiên Tôn nói. Những tu sĩ không thông qua thí luyện nhưng may mắn sống sót, bọn hắc sẽ được sinh hoạt trong ảo cảnh giống như đã từng sinh hoạt bên ngoài, cho tới lúc tử vong. Thái Hư Huyền Cảnh, thật ra chính là vô số thế giới nhỏ được đám người cửu phẩm Tiên Tôn trước đó liên thủ sáng tạo ra!

“Vì sao con không cần phải trải nghiệm những thí nghiệm gian khổ như vậy?” Tuyết Hoa dò hỏi, ánh mắt không rời khỏi gương mặt Hạ Lăng Vân, vẻ mặt tràn ngập lo lắng và không đành lòng.

“Bởi vì con là nữ nhi của ta, chút quyền lợi ấy ta cũng có.” Hạo Linh Tiên Quân mỉm cười nói.

Nữ nhi tuy còn nhỏ tuổi, nhưng nội tâm đã trưởng thành, tâm tư giống như mẫu thân nàng năm đó. Chỉ là nếu Hạ Lăng Vân có đủ ưu tú, có thể cùng nữ nhi hắc phi thăng hoặc cùng chết, hẳn không ngại trợ giúp.

“Phụ thân...” Tuyết Hoa gắt giọng. Thí luyện không phải chuyện đùa, sao có thể tùy tiện thương lượng đi cửa sau?

“Ha ha ha.” Hạo Linh Tiên Tôn cười ha hả, “Tuyết Hoa, mẫu thân con là bát vĩ thiên hồ, phụ thân con là cửu phẩm tiên tôn, dưới tình huống bình thường là không thể có hậu đại đấy, nhưng chỉ cần có, hậu đại trời sinh đã cường hãn.”

Có lẽ Hạ Lăng Vân chỉ là người bình thường, tu vi của hắc chính là từng chút từng chút một khổ luyện ra đấy.

Đứa nhỏ Tuyết Hoa này, thừa kế toàn bộ ưu điểm của phụ mẫu, thân thể của Tuyết Hoa là do huyết nhục của mẫu thân bồi dưỡng nên, trong cơ thể còn phong ẩn linh lực của mẫu thân sót lại, cho nên thân thể của Tuyết Hoa vô cùng đặc biệt không cần rèn luyện cũng có thể dung nạp linh lực.

Về phần thí luyện, nói trắng ra là rèn luyện tinh thần, hiện tại tinh thần và ngọt tính của Tuyết Hoa rất mạnh, không cần phải tiến hành thí luyện.

“Lệ Nhi, vì sao có thể đi...tới đó?” Sau khi nhìn Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa lại để Huyền Chi Kính biến hóa thành huyền cảnh thế giới băng.

Trong điện Thái Nguyên Cung có thể tùy ý sử dụng Huyền Chi Kính xem các ảo cảnh khác. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy ảo cảnh mà Lệ Quân Hoa thí luyện, nàng không khỏi thừa nhận, ý chí của nàng ta rất kiên định, lại mạnh mẽ, liên tục vượt qua mấy thí luyện.

“Lệ Nhi sinh ra trong huyền cảnh, đối với ảo cảnh vô cùng quen thuộc, cho nên giống như phụ thân có thể tự do đi qua từng ảo cảnh, thân thể không bị thời gian ảo cảnh ảnh hưởng.”

Hạo Linh Tiên Tôn nói. Trong Thái Hư Huyền Cảnh, chỉ có hắc cùng với người nào đó kí khắc ước với người trong huyền cảnh là không bị thời gian tốc độ của huyền cảnh ảnh hưởng. Tuyết Hoa là nữ nhi của hắc, Thái Hư Huyền Cảnh cũng tiếp nhận nàng, cho nên dù thân thể có chút ít ảnh hưởng cũng không có vấn đề gì lớn.

Dùng ý niệm chuyển đổi hình ảnh của Huyền Chi Kính, Tuyết Hoa lại nhìn hồ ly tuyết trắng đang chạy sung sướng trong huyền cảnh băng, bĩu môi nói: “Thật hâm mộ Lệ Nhi.” Nàng chỉ có thể xem, không thể tiến vào huyền cảnh sa mạc, tới bên cạnh nam thần.

Lệ Nhi và nàng là tỷ muội ruột, nhưng phương thức sinh ra... vô cùng thần kì!

Đối với phương thức sinh ra của Lệ Nhi, phụ thân nói như vậy!

Bởi vì trợ giúp cho thân thể xuất hiện tình trạng lão hóa, và trực giác mình không có cách nào tấn cấp cho linh sủng kiêm thê tử Tuyết Cơ, mạo hiểm tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh, tìm kiếm linh đan thượng cổ trong truyền thuyết có thể trợ giúp tu sĩ tấn cấp.

Bởi vì linh sủng cũng phát triển theo sự tăng trưởng của tu vi linh lực, ý thức tự chủ của linh sủng sẽ càng mạnh, có thể chủ động ngăn cách ý niệm trao đổi với chủ nhân, cho nên hắc không biết thê tử Tuyết Cơ đã dự đoán được sau khi hắc vào huyền cảnh không thể trở ra, liền thi triển pháp thuật nghịch thiên, mạnh mẽ ép buộc hạt giống hắc lưu lại, cũng khiến bản thân nàng thụ thai sinh hạ thiên hồ, rồi rời đi.

Bọn họ dù sao cũng có khắc ước linh sủng đấy, ngay lúc nàng chết, hắc ở trong huyền cảnh đã cảm nhận được. Hắc mất hết động lực, sau đó được chi chủ huyền cảnh đời trước tuyển, trở thành người tiếp nhận Thái Hư Huyền Cảnh là yêu cầu đầu tiên của chi chủ đời trước.

Ngay từ đầu hắc đã yêu cầu hồi sinh thê tử, nhưng chi chủ huyền cảnh không làm được, bởi vì thê tử hắc đã sử dụng pháp thuật nghịch thiên, linh hồn và thân thể bị phá hủy, cho dù tạo ra một thân thể khác, cũng chỉ là một người không có linh hồn.

Sau đó chi chủ huyền cảnh trước đó đề nghị, có thể giúp hắc tạo ra hài tử của hắc và Tuyết Cơ.

Một đứa nhỏ chảy huyết mạch của hắc và nàng? Phụ thê bọn họ trong dòng thời gian dài buồn chán đã vô số lần tưởng tượng, thật là tốt nếu có hài tử mang dòng máu của hai người.

Thê tử đã chết, hắc nếu không muốn chết, thời gian dài đằng đẳng sau này, hắc cần một hài tử, một hài tử dung hợp dòng máu của hắc và nàng!

Vì vậy hắc động tâm rồi, liền đồng ý tiếp nhận chức trách chi chủ của huyền cảnh, vĩnh viễn thủ hộ huyền cảnh, cho đến khi tìm được người thừa kế mới chết, hoặc phi thăng.

Trong pháp trận thượng cổ kì diệu, một cọng lông của Tuyết Cơ, một bát máu của hắc, sau hơn một nghìn năm thì Lệ Nhi đã thành công ra đời.

Hài tử mà phụ thê bọn họ mộng tưởng mấy ngàn năm, hắc coi nàng như tính mạng.

Đứa bé này kế thừa ưu tú của phụ mẫu, tu luyện linh lực dễ như trở bàn tay, chỉ là hắc quá nuông chiều, thời gian nàng chơi đùa vượt qua thời gian tu luyện, hơn nữa tu luyện lười nhác, cho nên dù hắc tự mình dạy bảo, bên trong huyền cảnh có nhiều linh hoa linh quả, linh đan thượng cổ dùng thay cơm, nhưng Lệ Nhi vẫn chỉ là thất vĩ thiên hồ.

Lệ Nhi cũng không ra ngoài, Thái Hư Huyền Cảnh có nhiều cơ duyên để Lệ Nhi phát triển, cho nên hắc liền mặc kệ nữ nhi, tùy tiện để nữ nhi tự mình phát triển.

Sau khi biết bản thân có tỷ muội, Lệ Nhi vô cùng tò mò, gấp gấp không chờ được chạy tới trước mặt bọn họ bày tỏ tình cảm, sau đó lại hâm mộ Tuyết Hoa có một tiên quân mạnh mẽ đối xử với Tuyết Hoa rất tốt.

Nghĩ tới cách Lệ Nhi được sinh ra, Tuyết Hoa vô cùng thần phục, tu tiên đúng là tuyệt vời, quá thần kì, sau đó nàng có chút mừng thầm, nếu như, vạn nhất nàng cùng nam thần kết thành lương duyên nhưng không thể sinh đời sau, cũng có thể tham khảo phương thức sinh ra của Lệ Nhi.

Ngồi trên bảo tọa Hạo Linh Tiên Tôn ngắm nhìn nữ nhi đang chăm chú nhìn Huyền Chi Kính.

Lúc này đây, hắc phát hiện bên ngoài cũng có nữ nhi chảy trong người dòng máu của hắc và thê tử, liền chờ cơ hội kéo nữ nhi vào trong. Hạ Lăng Vân chắc tiếc mệnh, không để ý tới hấp dẫn bên trong huyễn cảnh, không tiến vào, kết quả vì hắc mạnh mẽ cướp Tuyết Hoa cho nên Hạ Lăng Vân mới đi theo. Hạ Lăng Vân đối xử với Tuyết Hoa rất tốt, Tuyết Hoa cũng ôm ấp tình cảm nữ nhi đối với Hạ Lăng Vân, hai người sẽ đi theo con đường của hắc và Tuyết Cơ. Điều này chứng tỏ Tuyết Hoa sẽ không ở trong huyễn cảnh với hắc rồi.

Mười năm này trong huyễn cảnh hắc cực lực bồi dưỡng tình cảm với nữ nhi, Lệ Nhi thấy hắc độc sủng tỷ tỷ cảm thấy bất công, thở phì phì tức giận không ngừng chạy vào ảo cảnh giày vò các tu sĩ thí luyện.

Điều này khiến đám tu sĩ đang thí luyện khổ càng thêm khổ, hắc căn bản không sao, chỉ là...

Hắc nhìn ảo cảnh mà Tuyết Hoa đang xem, Lệ Nhi đang dây dưa với một tu sĩ trẻ, xem ra là mối tình đầu rồi.

Hai nữ nhi của hắc a, có vẻ sắp rời khỏi hắc rồi.

56. Chương 56: Nữ Nhi Của Siêu Cấp Thổ Hào Tu Tiên Giới

“Tên Lâm Vân Phàm kia tức chết ta rồi. Đầu gối, đầu gối, đầu gối!” Một ngày nào đó, Tuyết Hoa vừa hoàn thành khóa tu hàng ngày đang định chạy tới trước Huyền Chi Kính nhìn Hạ Lăng Vân, thì thấy Lệ Nhi ở hình thái hồ ly nhảy từ trong kính ra ngoài, vẻ mặt tràn ngập tức giận.

Tuyết Hoa vẫy vẫy cái đuôi, nói: “Vây muội đừng đi trêu chọc hắc.”

Lâm Vân Phàm, là nhị sư huynh của Lệ Quân Hoa một trong hai đồ đệ của đảo chủ Đảo Hỏa Vân Đạo Nguyên tiên quân, hắc thăm mền Lệ Quân Hoa, sau khi biết được Lệ Quân Hoa vô tình bị rơi vào Thái Hư Huyền Cảnh, lập tức không để ý tới mệnh lệnh của sư phụ, xông vào Thái Hư Huyền Cảnh tìm kiếm Lệ Quân Hoa.

Nàng có thể xác định vị sư huynh này thăm mền Lệ Quân Hoa, là fan hâm mộ trung thành, nhưng dưới tình huống hậu cung của nàng ta có Đạo Nguyên tiên quân và Lăng Vân tiên quân thì vị sư huynh chỉ có tu vi linh lực ngũ phẩm này rất có thể chỉ là nam phụ đi ngang qua.

Mặc kệ hắc là đi ngang qua hay là bia đỡ đạn, lòng của hắc cũng thuộc về nữ nhân vật chính Lệ Quân Hoa, Lệ Nhi đi câu dẫn hắc, tất nhiên là thất bại.

Lệ Nhi cũng không hổ danh hồ nữ, rất vui vẻ dùng dáng vẻ hình người đi dò xét tâm nam nhân, nhưng lại không biết trên đời có nam nhân tâm như sắt giống như Liễu Hạ Huệ, đối mặt với Hạ Lăng Vân thất bại, đối mặt với Lâm Vân Phàm cũng giống như va phải thiết bản.

Cái gọi là càng bị áp chế thì càng bùng nổ, bởi vì Lệ Nhi biết Hạ Lăng Vân là của nàng, cho nên cố ý phải hàng phục Lâm Vân Phàm, khiến cho bây giờ mỗi lần đi kiếm Lâm Vân Phàm trở về đều tức giận thở phì phì, mà tên Lâm Vân Phàm kia đối với hồ ly thực lực vượt qua mình ngay cả ý muốn thu làm linh sủng cũng không có, còn ghét bỏ Lệ Nhi mỗi lần xuất hiện gây trở ngại cho quá trình thí luyện của hắc.

Lâm Vân Phàm không chết trong ảo cảnh băng tuyết, hắc với Lệ Quân Hoa bị tách ra hay sao?

Nàng đi hỏi thăm phụ thân Hạo Linh Tiên Tôn. Phụ thân nói cho nàng biết, lúc Lệ Quân Hoa và Lâm Vân Phàm suýt chết thì song song thông qua được thí luyện, sau đó tiến vào thí luyện kế tiếp.

Lệ Quân Hoa là tu sĩ linh căn phong hỏa, sau khi thông qua thí luyện ảo cảnh băng, liền tới ảo cảnh cao nguyên hoàng thổ, mà Lâm Vân Phàm chỉ là linh căn thể chất hỏa thuần túy, cho nên hắc bị giữ lại bên trong ảo cảnh băng, trước mắt là chiến đấu với các linh thú trong huyễn cảnh.

Tuyết Hoa nhìn Lệ Nhi tức giận, có lẽ Lâm Vân Phàm chỉ nghĩ Lệ Nhi đi tới đi lui câu dẫn hắc chính là một trong những thí luyện rồi.

“Tuyết Hoa, chẳng lẽ ta không đẹp sao?” Sau khi Lệ Nhi biến thành người, gương mặt trái xoan tuyết trắng lộ vẻ không tự tin. Trước kia nàng câu dẫn nam nhân trong ảo cảnh rất thành công, sao lần này nàng liên tục thất bại...

“Nói vậy, hồ ly là một trong những giống loài đẹp nhất.” Tuyết Hoa lập tức nói. Nàng ở trong mộng dùng ý niệm để thiết kế dáng vẻ hình người cũng có tám phần tương tự Lệ Nhi, nếu Lệ Nhi không xinh đẹp, đây chẳng phải nói sau này tương lai nàng hóa thành người cũng không xinh đẹp? Nàng còn trông cậy sau khi biến hóa có thể thuận lợi câu dẫn nam thần đấy.

“Nhất định là ta chưa đủ quyến rũ, không phù hợp đối với yêu cầu của bọn hắn.” Lệ Nhi suy nghĩ một chút nói, “Ta đi được cung tìm xem, có linh đan diệu dược gì tốt cho dung nhan.” Thái Nguyên Cung là một trong dãy cung của Thái Hư Huyền Cảnh, bên trong bao gồm đan phòng, dược cung, thư lâu, vạn khí các...

“Chờ một chút, không được sự đồng ý của phụ thân chúng ta không thể đi.” Tuyết Hoa vội vàng nói, đan phòng ở Thiên Linh Môn là nơi không cho phép ngoại nhân tùy tiện tiến vào.

“Linh dược thường cổ tự tay nắm tiên tôn chế luyện đều giấu trong ảo cảnh, tùy xem có cơ duyên hay không mới có được. Bây giờ đan dược trong nội cung là do cha nhân rồi không có gì làm mới luyện chế ra đây, chúng ta có thể ăn thoải mái.”

Lệ Nhi một tay nắm da lông sau gáy của Tuyết Hoa ôm vào trong ngực, nói: “Nói người sinh sớm hơn ta, rõ ràng chỉ bé tí tẹo, thật không có tiền đồ. Ta đi được cung tìm xem, có đan dược giúp người ăn một cái là trưởng thành.”

Phụ thân đã kiểm tra thân thể Tuyết Hoa, nói nàng rất khỏe mạnh, nhưng nàng phát triển chậm chạp khiến phụ thân nghĩ nguyên nhân có thể do mẫu thân phong ấn trong cơ thể nàng. Còn Tuyết Hoa không có trí nhớ dài dằng dặc của bảy ngàn năm, phụ tử hai người cho rằng, lúc là hồ ly nhỏ nàng ngoại trừ ăn uống thì cũng không tiếp xúc nhiều với bên ngoài.

Nghe xong lời Lệ Nhi nói... Tuyết Hoa lập tức vui mừng, hỏi: “Rất nhanh trưởng thành thì không cần, ta muốn Hóa Hình Đan.” Phụ thân đi thư phòng đọc sách rồi, đoán chừng chốc lát sẽ không tới được cung.

“Người muốn sớm biến hóa để câu dẫn Tiên Quân của người?” Lệ Nhi hơi suy tư nói, “Đi, chúng ta đi tìm.” Dược Cung đã có sẵn nguyên liệu tốt nhất, nếu không có, các nàng đi gom góp rồi luyện đan.

Tuyết Hoa lập tức hưng phấn, thúc giục: “Chúng ta đi nhanh.”

Thái Nguyên Cung rất lớn, rất nhiều địa phương không khác gì với ảo cảnh, nàng không dám đi dạo khắp nơi, bây giờ chỉ có quen thuộc nhất là đại điện Thái Nguyên Cung, và tắm cung của phụ tử ba người.

Trong Thái Nguyên Cung không có nô tài, nhưng tất cả đồ dùng đều không một hạt bụi. Lệ Nhi nói cho nàng biết, Thái Nguyên Cung là một không gian phức tạp nhưng hoàn mỹ, phụ thân của các nàng tương đương với thần tiên ở Thái Nguyên Cung, có thể ở trong nội cung chế tạo một ít gì gì đó.

Bảy ngàn năm trước phụ thân đã không cần ăn uống rồi, mà Lệ Nhi muốn ăn cái gì, tùy tiện chạy tới một trong những ảo cảnh sẵn bắt, dừng lại ăn một châu. Ảo cảnh tên gọi là huyền cảnh, nhưng thật ra là vô số thế giới nhỏ, từng thế giới đều có đặc sản riêng, cho tới giờ Lệ Nhi chưa hề phải lo lắng về vấn đề ăn uống.

Lần đầu tiên Tuyết Hoa thấy phụ thân bài trí phòng cho nàng, cái khuê phòng kia có mùi hương thơm nhàn nhạt của gỗ đàn mộc, còn có màu xanh dịu của màn giường bằng tơ lụa, bàn trang điểm khắc hoa, gương đồng rõ ràng song sa tuyết trắng... nàng lập tức sợ đến ngất người. Cửu phẩm tiên tôn lại có năng lực biến hóa, nếu như bọn họ tiếp tục phát triển, liệu có thể trở thành thần sáng tạo thế giới?

Đi qua một tòa thạch tinh xảo, vượt qua hai hành lang gấp khúc rộng rãi, hai tỷ muội tới một cung điện có mái cong bát giác. Lầu một có viết hai chữ cổ xưa “Dược Cung.”

Cửa lớn khép lại, Lệ Nhi ôm Tuyết Hoa đi lên thẳng lầu ba, đồng thời giải thích, “Lầu một, lầu hai là tất cả nguyên vật liệu phụ thân thu thập trong từng ảo cảnh, lầu ba là nơi luyện đan dược.”

Đẩy cửa sổ lầu ba, để ánh mặt trời trong huyền cảnh chiếu vào, nàng nói: “Chúng ta tìm xem.”

Bên trong lầu ba bày đặt từng ngăn kéo đựng đan dược, Lệ Nhi ôm Tuyết Hoa cúi đầu tìm kiếm. Bởi vì nàng thường tới nơi này, biết rõ thứ tự đan dược, liền giới thiệu nói: “Tuyết Hoa, thời gian bên trong Thái Hư Huyền Cảnh vô cùng dài, phụ thân không có việc gì làm liền luyện đan, luyện khí, bắt tri bắt giác, chế tạo ra rất nhiều. Lần này chúng ta đi dạo dược cung trước, sau khi ăn đan dược, lần sau ta mang người đi vạn khí các, tìm kiếm pháp khí phù hợp.”

“Được.” Tuyết Hoa gật gật đầu, trong lòng điên cuồng gào thét: siêu cấp thổ hào nhé, ta lại là nữ nhi của siêu cấp thổ hào.

”Tẩy tủy đan, Cổ bản đan, Ngưng khí đan, Tụ nguyên đan, Phá chướng đan, Đại hoàn đan, Cửu chuyển kim đan....A..., Tuyết Hoa đan dược mà phụ thân chúng ta chế tạo ra ở đây đều là đan dược cao cấp nhất đấy, người cũng đừng khách khí, mỗi loại lấy một ít mang vào người phòng thân.

Lệ Nhi hào phóng nói, đặt Tuyết Hoa xuống đất, bắt đầu kéo ngăn kéo, lấy ra các loại chai chai lọ lọ, sau đó đặt trước mặt Tuyết Hoa.

“Thật sự có thể?” Ngửa đầu nhìn Lệ Nhi, nàng không dám tin hỏi lại, những đan dược này đều là loại linh đan cao cấp trong Thái Hư Huyền Cảnh đó nha!

“Đây đều là phụ thân luyện chế, phụ thân không dùng được đương nhiên là cho chúng ta dùng. Cái này còn không thể sao?”

Lệ Nhi nói tiếp, “Ta trước kia thường xuyên chạy tới tìm đan dược ăn, chỉ là ăn nhiều rồi, nhưng đan dược này đối với thân thể ta không còn tác dụng nữa.” Đôi lúc phụ thân còn cố ý cho một ít đan dược vào trong hoa quả để tạo mùi hương, dụ dỗ nàng ăn, nhưng bây giờ nàng chán ghét mùi vị đan dược, đối với cái mũi linh mẫn của nàng, những... đan dược này tốt nhất nàng đừng ăn.

Tuyết Hoa sững sờ nhìn Lệ Nhi. Đúng là bại gia nữ, nàng có biết những... đan dược cao cấp này nếu đem ra bên ngoài có biết bao nhiêu người tranh tới chết?

“Không gian trữ vật của ta nhiều đồ lắm, ta cần sửa sang lại.” Nàng vội vàng nói, sau đó nhìn xung quanh.

“Vô dụng thì ném ra ngoài cửa dược cung hết đi.” Lệ Nhi nói, “Đợi lúc cha nhìn thấy, chỉ cần một ý niệm cũng có thể tiêu hủy.”

“Ah,” Tuyết Hoa lập tức chạy xuống lầu một, sau đó đứng bên ngoài dược cung, lấy toàn bộ chậu gỗ, còn có đồ ăn để ra ngoài hết.

“Trời ạ, người đem những thứ rác rưởi này thu vào không gian trữ vật?” Ghé và cửa sổ lầu ba quan sát Lệ Nhi kinh ngạc kêu lên: “Tuyết Hoa, khoảng thời gian trước kia của người thật sự quá khổ rồi.” Muội muội đáng thương của nàng, thật vất vả mới có được pháp khí trữ vật, chắc nhìn bên trong trống rỗng nên khổ sở đem những thứ rác rưởi người khác không cần bỏ vào tự an ủi mình.

Về mặt Tuyết Hoa ngưng ngưng. So với...những đan dược đẳng cấp kia, những thứ này quả thật là...rác rưởi.

Chạy về lầu ba, nàng bắt đầu lấy hết chai lọ Lệ Nhi để ra cho mình. Còn những đan dược kia tác dụng thế nào, nàng tạm thời không để tâm, dù sao cũng có nam thần hỗ trợ nàng phân biệt.

Các ngăn kéo không phải đều chứa đan dược, sau khi Lệ Nhi và Tuyết Hoa quét sạch một lần, không tìm được mấy dung đan như nàng muốn, còn Tuyết Hoa cũng không tìm được Hóa hình đan.

Lệ Nhi ném một viên Tích Cốc Đan vào miệng Tuyết Hoa, nói: “Chúng ta tới thư phòng tìm phương thuốc.” Lầu một lầu hai dược cung dược liệu phong phú, bên cạnh dược cung là đan phòng.

“Tìm phụ thân khai lò luyện đan không được sao?” Tuyết Hoa nuốt Tích Cốc Đan vội vàng nói. Nàng không biết luyện đan, kĩ thuật luyện đan của Lệ Nhi nàng không tin được.

“Phụ thân chỉ cho chúng ta phương thuốc, để chúng ta ra ngoài tìm dược liệu sau đó trở về tự mình luyện.” Lệ Nhi bĩu môi nói, “Phụ thân chính là như vậy, chỉ cần ta muốn cái gì, người sẽ cố ý tạo ra chướng ngại, sau đó để ta cố gắng đạt được.”

Nàng nghĩ nghĩ nói: “Ta nhớ mấy trăm năm trước có đan được Hóa Hình Đan nằm ở ngăn kéo thứ năm hàng thứ hai bên trái đây, bây giờ một viên cũng không có. Sinh vật có linh tính ở trong Thái Hư Huyền Cảnh đều là do tự mình tu luyện rồi biến hóa, không ai phải dùng Hóa Hình Đan để biến hóa sớm.” Nhất định là phụ thân dùng chiêu cũ, đem tất cả đan dược tỷ muội nàng cất che dấu hết rồi.

“Bởi vì.” Trong được cung vang lên tiếng nói của Hạo Linh Tiên Tôn, “Tinh linh yêu quái tu vi linh lực chưa đủ, không biến hóa được hoàn toàn, lại còn không ổn định, cho nên Hóa Hình Đan xem như là một đan dược vô bổ.”

“Phụ thân!” Tuyết Hoa kinh ngạc kêu lên, lập tức có cảm giác xấu hổ vì làm việc xấu bị bắt gặp.

“Phụ thân, ta muốn mỹ dung đan, Tuyết Hoa muội muội cần Hóa hình đan.” Lệ Nhi ngắc đầu nói. Nàng bị phụ thân bắt tại trận nhiều lần, da mặt sớm dày hơn tường thành rồi.

“Lệ Nhi, con rất đẹp, mỹ dung đan không hiệu quả gì với con. Con không cần dùng được Lâm Vân Phàm điều này không liên quan gì tới mỹ dung của con.”

Giọng nói của Hạo Linh Tiên Tôn quanh quẩn trong được cung, “Tuyết Hoa, Hóa Hình Đan ta giấu trong một tòa sa mạc rồi, nếu con không sợ gian khổ và tính mệnh, chính mình đi tìm.”

“Phụ thân, là sa mạc chỗ Lăng Vân Tiên Quân sao?” Tuyết Hoa cao hứng trở lại. Đan dược vô dụng cũng không vấn đề, bây giờ nàng phải nhanh chóng biến hóa.

“Ảo cảnh bên trong Thái Hư Huyền Cảnh vô số, há chỉ có một sa mạc?” Hạo Linh Tiên Tôn nói, “Con phải suy nghĩ kỹ càng, nếu tiến vào huyền cảnh là con tiếp nhận thí luyện, nếu tới cuối cùng con nhờ phụ thân cứu ra, con sẽ phải vĩnh viễn ở trong huyền cảnh làm bạn với phụ thân. Hơn nữa nếu tương lai Hạ Lăng Vân rời khỏi huyền cảnh, phụ thân cũng không cho phép con rời đi. Hóa Hình Đan không hữu hiệu như con tưởng tượng đâu, hơn nữa con mới chỉ là ngũ phẩm thiên hồ, có hóa hình đan cũng chưa chắc biến hóa nguyên vẹn.” Hắn đưa ra điều kiện.

Hạ Lăng Vân thí luyện, Tần Đạo Nguyên và Lâm Vân Phàm cũng thí luyện, ngay cả Lệ Quân Hoa với tư cách nữ nhân vật chính cũng đang tiếp nhận thí luyện gian khổ, vì sao nàng không thể thí luyện? Nàng phải bằng cố gắng của mình đạt được Hóa hình đan, mà không phải là tự dưng được ban cho!

Tuyết Hoa dứt khoát nói, “Phụ thân, con tiếp nhận thí luyện.” Đợi nàng có đủ lực lượng chống lại được Lệ Quân Hoa, nàng có thể chính diện truy đuổi nam thần rồi.

57. Chương 57: Tuyết Hoa Thí Luyện

Sa mạc nóng bỏng, giống như mặt trời treo trên đỉnh đầu, tiểu hồ ly Tuyết Hoa gian nan đi tiếp, còng lưng hồ ly của nàng bị ướm nhẹ dấn sát vào người.

Trong lúc đó, một con rắn đuôi chuông cực lớn từ trong bờ cát nhảy ra, sau đó phun nọc độc về phía nàng.

“Phùng!” Tuyết Hoa lập tức tạo một bức tường lửa màu vàng kim trước mặt mình, xóa tan nọc độc, sau đó nhanh chóng lùi ra phía sau bảy tám mét, dùng ý niệm ném một quả cầu “Thiên đốt” vào về phía đuôi rắn.” Đối mặt với sinh vật có thể hình lớn hơn nàng rất nhiều, nàng đều tận dụng khả năng sử dụng pháp thuật.

“Hít khà, hizz, hizz khà.” Đuôi rắn bị đốt cháy, tiếng kêu hitzz khà hizz vang lên sau đó con rắn đang sống sờ sờ bị nướng chín rồi.

Ngắc đầu kiểm tra bốn phía, Tuyết Hoa vươn móng vuốt sờ sờ vào con rắn vừa bị mình nướng chín.

Im lặng, con rắn dài gần hai thước bỗng hóa thành một luồng linh khí rồi tiêu tán.

Quả nhiên, lại là một con xà yêu được huyền cảnh tạo ra.

Sau khi tiến vào ảo cảnh thí luyện nàng phát hiện, những sinh vật trong sa mạc không phân biệt được thật giả, duy nhất có thể nhận ra là sau khi sinh vật thật chết đi thì sẽ để lại thi thể, còn sinh vật do ảo cảnh tạo ra thì sẽ hóa thành luồng linh khí nhanh chóng tiêu tán.

Bởi vì không thể nào phân biệt, cho nên đối với bất cứ sinh vật nào chủ động công kích nàng đều không dám coi thường.

Sau trận chiến, Tuyết Hoa tiếp tục đi về phía trước, hi vọng có thể tìm kiếm một ít thực vật trên sa mạc.

Trước khi tiến vào ảo cảnh thí luyện, bởi vì trước đó nàng đã đem các vại nước và chậu gỗ cùng đồ ăn bỏ ra ngoài dọn chỗ để linh đan cho nên nàng cần phải tìm đồ ăn và nước uống. May mắn trước khi tiến vào Lệ Nhi đã cho nàng ăn... một viên Tích Cốc Đan, nàng không có cảm giác đói khát, chỉ muốn uống nước, thân thể kéo dài như vậy sẽ suy yếu.

Lang thang trong sa mạc thật lâu, những sinh vật rắn rết trong sa mạc không còn là mối bận tâm của nàng. Tích Cốc Đan chỉ có thể phù hợp với trường hợp tu sĩ tĩnh tọa tu luyện hoặc làm những vận động nhỏ, nàng cần phải ăn uống nếu không thân thể sẽ không chịu nổi. Không tìm được thực vật cũng không tìm được nguồn nước ngầm, nàng bắt đầu ăn thịt rắn sống, uống máu rắn, chịu đựng buồn nôn mà ăn thần lằn và côn trùng. Trong sa mạc sinh tồn là mục đích hàng đầu!

Sa mạc mênh mông, chỉ toàn là những sinh vật chủ động công kích mình, nàng không có một đối tượng để trao đổi, chỉ có thể thầm niệm trong lòng Hạ Lăng Vân, nam thần, Lệ Nhi muối muối, biến hóa, câu dẫn nam thần, đánh bại Lệ Quân Hoa, chữ nhân viên quản lý thứ n trong lúc nguy cấp lại không xuất hiện giúp đỡ.

Hạ Lăng Vân sống trong ảo cảnh càng lâu, cũng sẽ nhớ lại những người hân quen biết để lấy mục tiêu bảo trì lí trí đấy.

Tuyết Hoa đau lòng cho hân lúc này gặp trắc trở, trong lòng càng kiên định muốn cướp đoạt nam thần, dùng tình cảm của mình hồi đáp cho nam thần.

Nàng phải thí luyện trong sa mạc này bao lâu? Phụ thân giầu Hóa Hình Đan chỗ nào rồi hả?

Mặt trời lại lặn xuống, ngày hôm sau sắp bắt đầu. Ban ngày, Tuyết Hoa có bộ lông bảo vệ da thịt, nhưng cũng bị mồ hôi và muối dính vào lông, ban đêm, lông hồ ly dày cũng giúp nàng đỡ bị chết cứng.

Vô tình phát hiện ra một phiến lá màu xanh, nàng điên cuồng lao tới, sau đó ra sức đào cát, sau khi đào ra một hố thật sâu, nàng ghé sát vào mặt cát vàng có chút ẩm ướt cảm nhận được nguồn nước.

Nước, nước, nước,... xuất hiện...

Tuyết Hoa ngưng thần vận hành thủy linh lực rút nước ngầm từ dưới lên, nước chậm rãi bốc lên trên, dần dần tập trung vào cái hố nàng vừa đào.

“Ừng ực, ừng ực ừng ực.” Nàng há miệng lớn uống vào, uống tới mức phình bụng, nước trong dạ dày cũng theo cổ họng tràn ra.

“Ah, rốt cuộc cũng đỡ khát.” Nàng phát ra một tiếng kêu khoan khoái dễ chịu. Bởi vì thật lâu không được uống nước, cho nên cổ họng nàng đã khô đến mức khàn giọng rồi.

Sau khi thoải mái uống một bụng nước, nàng leo ra khỏi hố, tiếp tục thi triển pháp thuật rút nước ngầm rồi đông thành băng, tạo thành từng khối cho vào vòng trữ vật, cho đến khi không thể chứa nổi nữa.

Biến nước thành băng cất trong thẻ trữ vật, chiều này là nàng học của Hạ Lăng Vân đấy. Trong sa mạc linh khí thủy rất ít, nhưng mà nàng có thần khí cho nên linh lực tiêu hao nàng không để ý, dù sao sau khi tiêu hao nàng sẽ lại nhanh chóng khôi phục, nhiều nhất là gần nửa ngày là linh lực lại dồi dào.

Uống nước, cất trữ rất nhiều khối băng, Tuyết Hoa yên lòng, nhảy vào vũng nước đọng, tắm rửa, sau đó mặc kệ cho...nước ngầm thấm thấu xuống cát vàng.

Nhìn quanh bốn phía, nàng đi tới sườn núi cát vàng. Có sườn núi có thung lũng, còn có khoảng bóng râm, nàng đi vào vị trí bóng râm, bắt đầu tu luyện, khôi phục linh lực, sau đó tiếp tục du đãng, tìm kiếm Hóa Hình Đan- mục tiêu mà nàng tiến vào ảo cảnh này.

Không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, Tuyết Hoa không rõ mình thí luyện bao lâu, giết bao nhiêu sinh vật thật giả trong sa mạc. Thấy từ phía xa xuất hiện một khoảng bóng râm thật lớn, lập tức dốc sức liều mạng chạy tới. Đây là một phiến lá xanh rất lớn, là ốc đảo thứ hai mà nàng gặp được.

Càng chạy càng gần, Tuyết Hoa có thể cảm giác được trong không khí có phảng phất hơi nước.

Nước, tắm rửa, bóng cây râm mát, có thể có hoa quả, còn có thỏ hoặc gà rừng, khả năng..

Nàng dốc sức liều mạng chạy tới, màu xanh lá ngày càng gần, chớp mũi ngửi thấy luồng gió tươi mát, còn có mùi cây cỏ nhàn nhạt.

Chân trước vừa bước vào ốc đảo, đột nhiên ốc đảo chuyển động, một con bò cạp màu xanh đen cao gần bằng một người xuất hiện.

“Ta cảm thấy, linh lực đậm đặc!” Con bò cạp xanh phấn khởi vung vẩy hai cái càng giống như kim lớn, cái miệng cũng phụ trợ gấp rút lay động.

Bò cạp tinh nói tiếng người!

Tuyết Hoa chấn động, nhanh chóng dừng lại, nói: “Thật xin lỗi, vì đã bước vào lãnh địa của ngươi. Bây giờ ta lập tức rời khỏi.” Nàng là một hồ ly thiện lương không chủ động khơi mào chiến đấu đâu đấy.

“Ăn hết ngươi, bản thân ta sẽ trở nên cường đại.” Bò cạp tinh hưng dữ quát lên, cái kim vung về phía Tuyết Hoa, đuôi bò cạp giơ lên lộ ra độc châm. Tinh linh yếu quá hoang dã có sẵn bản năng sẵn giết trong cơ thể, ăn sống các sinh vật có linh khí, tẩm bổ bản thân.

Trước khi cái kim lớn hạ xuống Tuyết Hoa nhanh chóng nhảy sang bên trái tránh đi công kích, sau đó phóng ra bảy khối cầu lửa màu xanh lam đánh vào đầu bò cạp tinh.

Thói quen của nàng là không chủ động công kích, nhưng nếu người khác công kích nàng, nàng sẽ mạnh mẽ phản kích. Lúc nàng nói xin lỗi và rời khỏi lãnh địa của bò cạp tinh thì đã bắt đầu ngưng tụ hỏa linh lực rồi, bò cạp tinh vừa công kích, nàng lập tức đánh ra hỏa diễm cầu cường đại.

“Phùng phùng phùng!” Quả cầu màu lam sau khi chạm vào đầu bò cạp tinh lập tức phát ra tiếng nổ mạnh, sau đó nhanh chóng phá tan cái lớp da màu xanh đen cứng rắn giống như áo giáp của nó.

Linh thú hoang không giống linh sủng được tu sĩ nhân loại dạy dỗ chiến thuật, bò cạp tinh không thể ngờ được tiểu hồ ly có thể công kích mạnh mẽ như vậy, lập tức bị đánh vỡ một lớp da lưng, đau đến mức cơ thể tự động cuộn lại run rẩy, cái đuôi bò cạp giống như móc câu bắt đầu mãnh liệt đâm về phía Tuyết Hoa.

“Phùng phùng phùng!” Gần đây Tuyết Hoa rất thích dùng pháp thuật hệ hỏa để công kích, đối với việc phóng thích hỏa cầu đã đạt tới tình trạng tùy ý rồi, nên lập tức nhảy sang một bên phóng ra hỏa liệt cầu.

“A!” Hai cái kim lớn của bò cạp tinh cắm mạnh xuống đất, mặt đất lập tức lay động, xuất hiện từng khe hở.

Khe hở càng lúc càng lớn, Tuyết Hoa chỉ có thể nhanh chóng chạy trốn. Đây là một bò cạp tinh linh căn thổ, am hiểu nhất là phòng thủ.

Bò cạp tinh bị tổn thương nặng nề không chịu từ bỏ ý đồ, sinh vật nhỏ trước mắt tràn ngập linh khí, đã lâu nó không được ăn động vật có linh tính nên không thể buông tha, bắt đầu truy kích Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa bắt đầu chạy thực mạng, có đôi lúc phóng hỏa cầu, đôi lúc lại tạo ra tường băng ngăn cản công kích của đối phương. Tranh thủ có khoảng trống, nàng lấy pháp khí Băng Tinh Ngọc Liên, dùng miệng cắn vào chốt tạo ra băng tinh (Tuyết Hoa rơi lệ đây mà, Băng Tinh Ngọc Liên là thiết kế cho người dùng đấy, chân hồ ly của nàng không thể đưa lên mà phóng ra, bởi vì nàng còn phải dùng chân để chạy trốn.)

Trong chốc lát, một loạt băng tinh bắn về phía bò cạp tinh.

Bò cạp tinh cuộn thân thể lại, trên phần lưng cứng rắn xuất hiện một tầng linh quang màu vàng mờ mịt.

Tinh linh yếu quá thuộc tính thổ da lại cứng rắn, trong nhất thời Tuyết Hoa không cách nào đánh bại nó.

Đặng Hồn Linh, trầm san hô, hay là mưa băng tiễn trên vòng cổ nàng?

Thấy bọ cạp tinh khiêng cả đồng băng tinh mà Băng Tinh Ngọc Liên công kích bò về phía mình, hai cái kim còn hướng về phía nàng uy hiếp, Tuyết Hoa lập tức lui về phía sau, sau đó thu hồi Băng Tinh Ngọc Liên. Lực công kích của pháp khí này không đủ, nhiều lắm là tiêu hao linh lực hệ thổ của bọ cạp tinh thôi.

Nàng lại dùng miệng cắn Đăng Hồn Linh, sau đó lắc lư cái chuông.

Lần đầu bọ cạp tinh bị công kích như vậy, lập tức nằm yên tại chỗ bất động, hai cái kim lớn không mục tiêu vùng vẫy.

Tuyết Hoa một mặt rung Đăng Hồn Linh, một mặt khác xoay quanh bọ cạp tinh, dùng ý niệm ném hỏa linh thạch trong thẻ trữ vật xuống. Mấy viên linh thạch Hạ Lăng Vân cho nàng cũng không phải là linh thạch thông thường, bởi vì bên ngoài còn khắc mấy văn tự phù chú nhỏ.

Chạy một vòng, nàng nhả Đăng Hồn Linh ra, bắt đầu lẩm nhẩm: “Lâm binh đấu giả giai trận liệt tại tiền... Liệt Diễm Trận... Diễm!”

Nàng tiếp tục bắn ra một luồng hỏa linh lực về năm hướng khác nhau, những hỏa linh thạch bị nàng ném xuống đất lập tức toát ra linh quang, tạo thành một pháp trận hình ngũ giác, trong trận là lửa lớn cháy hừng hực.

Đây là một pháp trận kết tinh bởi trí tuệ của tu sĩ nhân loại, đã từng có vô số tu sĩ lợi dụng... những pháp trận này để thắng một số tinh linh yêu quái phẩm giai cao hơn mình.

Bọ cạp tinh bị nhốt trong hỏa diễm trận, bất kể thế nào cũng không chạy trốn khỏi pháp trận hình ngũ giác, chỉ có thể kêu gào trong đám lửa lớn, “Buông tha ta, buông tha ta.”

Tuyết Hoa không nhớ rõ đọc từ quyển sách nào đó, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân, nàng rất tin tưởng, đối mặt với bọ cạp tinh chưa nhận thức được “Thiện- Ác”, nàng không hề lưu tình mà bình thần nhìn nó bị đốt sống trong Liệt Hỏa Trận.

Bọ cạp tinh bị đốt thành một đồng tro, liệt hỏa trận tự động đình chỉ hoạt động, Tuyết Hoa thu hồi Đăng Hồn Linh cùng một ít hỏa linh thạch bị tiêu hao vào thẻ trữ vật, sau đó kiểm tra tro tàn mà bọ cạp tinh lưu lại.

Mặt đất bỗng nhiên tạo ra một luồng gió lớn, tro tàn theo gió tung bay rồi biến mất, ở nguyên vị trí của bọ cạp tinh bỗng xuất hiện một bình sứ trắng.

Là Hóa Hình Đan mà phụ thân giấu trong huyễn cảnh?

Cmn, thí luyện này cũng không khác biệt so với chơi game đâu. Yêu quái sau khi bị đánh chết, thi thể biến mất, lưu lại bảo vật cho người đánh quái.

Mặc kệ, trước tiên xem Hóa Hình Đan, sau đó tắm rửa nghỉ ngơi, rồi tìm phương pháp rời khỏi sa mạc.

Tuyết Hoa không để ý một mồi, kích động sờ sờ bình sứ trắng, sau đó đổ đan dược ra.

Bên trong bình sứ chỉ có một viên đan dược màu đỏ to bằng quả táo nhỏ, nhưng mà dược hoàn được bao quanh bởi một đoàn linh quang ngũ sắc, thoạt nhìn cũng biết rõ là hàng đẳng cấp.

Tuy rằng chỉ có một viên, nhưng cũng đủ để giúp nàng biến hóa rồi.

Tuyết Hoa kích động nhìn, trong lúc nhất thời không biết là nên ăn hay cất giữ sau khi trở về sẽ ăn.

58. Chương 58: Biến Hóa, Nụ Hôn Đánh Đấu

“Người còn lề mề cái gì? Mau ăn Hóa Hình Đan rồi nhảy vào hồ nước trong ốc đảo!”

Trong lúc đó, một ý niệm mạnh mẽ truyền vào trong đầu Tuyết Hoa, “Lăng Vân Tiên Quân thông qua khảo nghiệm, sắp bắt đầu vận mệnh gặp gỡ bất ngờ với Lệ Quân Hoa rồi. Nhanh, mau ăn Hóa Hình Đan nhảy vào hồ nước, ta sẽ truyền tống ngươi tới ảo cảnh mà bọn họ gặp mặt.”

Nhân viên quản lí thứ n!

Tuyết Hoa không cần nghĩ ngợi, nhanh chóng cắn nuốt viên linh đan tràn ngập màu sắc, nhảy ào vào hồ nước trong ốc đảo.

“Rầm, ào ào!” Nàng ra sức nhảy vào trong hồ nước, chỉ cảm thấy bọt nước văng khắp nơi, mà thân thể nàng nhanh chóng nóng lên, phát nhiệt rồi.

“Ồ...ồ...” Nàng ló đầu ra khỏi nước, phát hiện ảo cảnh xung quanh thay đổi, tuy rằng cây cối xung quanh đồng dạng cũng tươi tốt, nhưng loại cây thì không giống, nhiệt độ xung quanh cũng mát mẻ, hồ nước biến thành hồ nước xanh rộng lớn, mà nàng lại đang ở bên hồ.

“Quái ngư? Oa, tiểu hồ ly!” Nàng nghe được sau lưng có tiếng kêu của nữ tử, quay đầu nhìn lại, thấy cách đó bảy tám mét có một nữ tử xinh đẹp. Tóc nàng ta dài ướt sũng, nửa thân trên để trần trong tay nắm một thanh trường kiếm màu đỏ, hồ nước chỉ bao phủ tới eo tròn thon nhỏ của nàng ta. Nàng nhìn thấy vẻ mặt cảnh giác của nàng ta sau khi thấy nàng là hồ ly thì biến thành kinh hãi, trường kiếm trong tay cũng biến mất.

Lệ Quân Hoa!

Cmn, nàng ta đang tắm!

Tiên Quân?

Tuyết Hoa tranh thủ thời gian tìm kiếm khắp nơi, chỉ thấy một thân ảnh toàn thân bụi bẩn đang từ trên cao rơi xuống.

“Tiên Quân!” Tuyết Hoa nhìn thấy thân ảnh mà nàng trông mong vô số lần, lập tức kêu lớn, chạy như điên về phía hắn, lúc sắp tới gần hắn thì nhanh chóng nhảy vào người hắn. Tuyết đối không thể để cho hắn thấy thân thể của Lệ Quân Hoa!

Hạ Lăng Vân bị ảo cảnh đột ngột truyền tống tới chỗ này, đang từ trên cây rơi xuống, liếc mắt nhìn về phía hồ nước xanh ngọc thấy một thiếu nữ đang đứng khỏa thân, rồi lại thấy tiểu hồ ly Tuyết Hoa toàn thân vô cùng bẩn cả người ẩm ướt bỏ nhào về phía mình.

“Tuyết Hoa!” Hắn mặc kệ đây có phải là ảo giác không nhanh chóng bước tới nghênh đón, giang rộng hai cánh tay.

“Tiên Quân, Tiên Quân.” Thân thể Tuyết Hoa càng ngày càng nóng, nhưng nàng cái gì cũng mặc kệ, dốc sức liều mạng chạy về phía Hạ Lăng Vân.

“Tuyết Hoa.” Nghe được giọng nói tràn ngập tưởng niệm của tiểu hồ ly, Hạ Lăng Vân cảm thấy cho dù đây là ảo giác hắn cũng muốn ôm nàng vào trong ngực.

Lúc tiểu hồ ly tuyết trắng tiếp cận hắn đột nhiên toàn thân xuất hiện bạch quang mờ mịt, thân hình nhanh chóng kéo dài, biến thành hình người.

Gương mặt hồ ly nhanh chóng biến thành gương mặt thiếu nữ trái xoan, cọng lông trên đầu hồ ly lập tức biến thành mái tóc dài, lộ tai...

Chân trước ngắn ngủi, nhanh chóng biến thành đôi tay trắng nõn hướng về phía hắn.

Đứa nhỏ này biến hóa rồi ư?

Hạ Lăng Vân lập tức kinh ngạc, Tuyết Hoa ở trong Thái Hư Huyền Cảnh gặp được kì duyên, đã có thể biến hóa rồi. Nhưng mà hình người trước mắt này...

Tuyết Hoa cũng phát hiện Hóa Hình Đan có tác dụng, nàng đã biến thành thiếu nữ, nhưng mà trong lúc nhất thời không thích ứng được với việc thân thể lập tức biến hóa, bốn chân biến thành hai chân, thân thể thẳng tắp mà ngã sấp xuống.

Hạ Lăng Vân bất chấp suy nghĩ, nhanh như chớp tiến tới ôm thân thể nàng lại.

“Tiên Quân, người nhìn thấy?” Hai tay Tuyết Hoa nắm chặt vào vạt áo bần của hắn dò hỏi. Hắn thấy Lệ Quân Hoa khóa thân rồi hả? Chẳng lẽ là vì thấy thân thể mềm mại của Lệ Quân Hoa, cho nên đối với nàng ta vừa gặp đã yêu rồi hả?

“Tuyết Hoa, ta nhìn thấy rồi.” Hạ Lăng Vân khẽ cười nói, gương mặt tràn ngập bụi đất lộ ra kinh hỉ. Dung mạo của nàng với thiên hồ Lệ Nhi đã gặp trước đây thật lâu có một chút tương tự, nhưng mà trực giác nói cho hắn biết đây chính là tiểu hồ ly Tuyết Hoa của hắn, không phải Lệ Nhi.

“Không cho phép nhìn!” Tuyết Hoa hung ác nói, hai tay kéo cổ hắn xuống, chính mình đung mạnh về phía trước, dùng miệng ngăn chặn môi hắn, đồng thời dùng sức mút.

Đây là nam nhân tốt nhất mà nàng từng gặp, trước nhất nàng phải đóng dấu trên môi nam thần, khẳng định quyền sở hữu.

Hạ Lăng Vân tuyệt đối không ngờ sau khi tiểu hồ ly biến hóa chuyển nàng làm đầu tiên là dùng sức mút-gặm cắn môi mình.

“A...” Hắn dùng lực giãy dụa rời khỏi môi và cánh tay nàng, từ trong không trung lấy một trường bào màu xanh bao lấy nàng, nói: “Tuyết Hoa, người biến hóa không hoàn chỉnh rồi.”

Lè lưỡi liếm láp hương vị của nam thần lưu lại trong miệng mình, Tuyết Hoa ngấm nhìn hắn, vội vàng nói: “Tiên Quân, ta biến hóa rồi. Ta thích chàng, chàng nhất định phải yêu thích ta.”

Tuy rằng thường xuyên nhìn thấy hắn qua Huyền Chi Kinh, nhưng nhìn hắn gần như thế này, nàng mới nhận ra hắn cường tráng hơn rất nhiều so với trước, là khí chất dương cương của nam nhân. Trước khi tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh, bởi vì hắn là Tiên Quân, là trưởng lão một phái, sinh hoạt được hậu đãi nhân tân, vì vậy dưỡng thành một khí chất nho nhã ôn hòa, bây giờ, hắn lại tìm được nhiệt huyết mục đích khi còn trẻ, cho nên khí chất liền thay đổi.

Đưa tay xoa nhẹ bờ môi bị nàng cắn, Hạ Lăng Vân cười khổ nói: “Tuyết Hoa, ta đương nhiên thích người rồi.” Tiểu nữ hài biểu đạt sự ưa thích thế này sao? Môi của hắn chắc bị nàng cắn sưng lên rồi.

“Lăng Vân Tiên Quân, Tuyết Hoa?” Giọng thiếu nữ thanh thúy vang lên, Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử quần áo tán loạn bước nhanh về phía hai người.

“Cô nương, mạo phạm.” Hạ Lăng Vân tranh thủ thời gian ôm Tuyết Hoa quay lưng lại. Tuyết Hoa đột nhiên xuất hiện thu hút toàn bộ sự chú ý của hắn, khiến hắn quên ở trong hồ vẫn có một cô nương đang tắm rửa.

Tuyết Hoa từ trong vai của hắn hé đầu ra nói, “Người là Lệ Quân Hoa?” Nhìn gần, Lệ Quân Hoa càng xinh đẹp, đôi mắt rạng rỡ, da thịt bóng loáng tinh tế, hai vai mượt mà, xương quai xanh tinh xảo... Quả thật là một nữ tử không kém nữ hồ ly là bao!

“Tuyết Hoa, người còn nhớ rõ ta?” Hồng y thiếu nữ Lệ Quân Hoa kinh hỉ hỏi thăm.

“Giác quan của tiểu hồ ly so với tu sĩ nhân loại nhạy cảm hơn.” Tuyết Hoa cười hì hì nói, “Ta nhìn thấy người đã cảm giác người chính là cô bé đã từng gặp kia.”

“Đúng, là ta.” Lệ Quân Hoa lập tức cười vui vẻ, “Tuyết Hoa người vẫn giống như trước đây rất đáng yêu.” Ánh mắt của nàng chỉ chăm chăm nhìn đầu nhỏ của Tuyết Hoa. Lỗ tai lông xù của tiểu hồ ly thật đáng yêu nha, nàng muốn đưa tay kiểm tra.

“Lệ hiền chất, thỉnh mặc xiêm y tử tế lại rồi mới nói chuyện chứ?” Đưa lưng về phía Lệ Quân Hoa, Hạ Lăng Vân đột nhiên nói. Hắn và sư phụ Lệ Quân Hoa là hảo hữu, gọi nàng một tiếng hiền chất cũng không sai.

“Vâng, vâng bối thất lễ.” Lệ Quân Hoa tranh thủ ôm quyền thi lễ, nói: “Tiên Quân, Tuyết Hoa vừa mới biến hóa, trên người không có xiêm y, ta có thể thay người chiếu cố Tuyết Hoa một chút.”

Tuyết Hoa vội vàng nói, “Tiên Quân sẽ chăm sóc ta.” Chính nàng ta cũng phải chỉnh đốn bản thân đây.

Hạ Lăng Vân lập tức nhớ tới, Tuyết Hoa giờ đã không phải là tiểu hồ ly rồi, mà là một thiếu nữ hồ ly- khóa thân, lập tức quần lại trường bào trên người Tuyết Hoa, sau đó đẩy nhẹ nàng nói, "Tuyết Hoa, nghe lời, đi cùng tỉ tỉ này sửa sang lại, mặc xiêm y. Lệ hiền chất, Tuyết Hoa nhờ người chiếu cố."

"Vâng, Tiên Quân." Lệ Quân Hoa vội vàng nói, cười cười nhìn Tuyết Hoa ngoắc tay, "Tuyết Hoa, mau tới đây. Tỷ tỷ có rất nhiều xiêm y váy đẹp nha, còn có những cái trâm cài xinh đẹp. Nhanh, đến đây tỷ tỷ giúp người mặc."

Lệ Quân Hoa quả nhiên thích những động vật nhỏ có bộ lông xù, ngay cả hình thái của động vật sau khi biến hình cũng thích.

"Tuyết Hoa, mau đi tới chỗ tỷ tỷ kia." Hạ Lăng Vân thấy Tuyết Hoa bất động liền thúc giục, nhẹ tay đẩy nàng một cái. Hắn nghe ra được sự vui mừng trong giọng nói của Lệ Quân Hoa, cũng yên tâm giao Tuyết Hoa cho nàng ta tạm thời chiếu cố.

Con người Tuyết Hoa khê đảo một vòng, theo hướng hắn vừa đẩy nhẹ ngã xuống, rồi kêu lên: "A a a, ta...không biết... đi đường." Chân tay nàng bò loạn xoan trên mặt đất. Từ lúc xuyên không tới giờ nàng đều dùng bốn chân đi, hiện tại biến hóa, xác thực nàng không có cách nào trong thời gian ngắn giữ cơ thể được cân bằng.

"Tuyết Hoa, chậm một chút, đừng làm thương bản thân." Hạ Lăng Vân tranh thủ thời gian lùi sau hai bước, đưa tay bắt đầu... nâng nàng dậy.

"Tiên Quân, ta không đi được, người dạy ta." Tuyết Hoa cố gắng chui vào lồng ngực hắn, mặc kệ bây giờ quần áo hắn có bao nhiêu bẩn, còn tỏa ra mùi mồ hôi nồng đậm.

"Tiên Quân, Tuyết Hoa muội muội mới biến hóa, sẽ không thể đứng thẳng ngay được." Lệ Quân Hoa vội vàng nói, hai mắt tỏa sáng. Quá đáng yêu, trên đời sao lại có tiểu động vật đáng yêu như thế? Nàng khác hẳn với những tiểu hồ ly khác, động vật nhỏ này có thể hòa tan lòng của nàng.

Lệ Quân Hoa sửa sang xiêm y, sau đó lấy đai lưng màu hồng ra buộc chặt, đi tới bên cạnh hai người nói: "Tiên Quân, vẫn là giao Tuyết Hoa cho ta a." Nói xong, nàng nôn nóng chờ Hạ Lăng Vân giao Tuyết Hoa cho mình.

"Tiên Quân, người phải đỡ ta đi." Tuyết Hoa vội vàng nói, gương mặt trái xoan tuyết trắng đôi mắt ngập nước chực khóc, bàn tay nhỏ bé nắm chặt y phục trên người hắn.

Hai mắt Lệ Quân Hoa càng thêm nóng rực, hận không thể hung hăng ôm Tuyết Hoa một phát.

Cần nhắc tới việc Tuyết Hoa phải học một số chuyện của thiếu nữ nhân loại, Hạ Lăng Vân đưa tay sờ... chần chờ một chút lại thu tay về, mặt dịu dàng khuyên nhủ, "Tuyết Hoa, nghe lời ta, cùng vị tỷ tỷ này đi tắm thay xiêm y. Ta ở đây chờ, người không cần lo lắng ta đi xa." Lúc Tuyết Hoa là tiểu hồ ly, trên lông dính đầy nước, cũng vương cát và tro bụi, hiện tại biến thành người, trên mái tóc dài cung vương ít cát, mặt thì còn chút bụi bẩn, hắn đoán chừng nàng cũng trải qua thí luyện trên sa mạc, những nơi khác trên người cũng vô cùng bẩn đấy.

Tuyết Hoa không thể làm gì đành phải nói, "Vâng, Tiên Quân." Nói xong, nàng do dự đưa bàn tay ra phía Lệ Quân Hoa, cố gắng đứng dậy. Thật ra Lệ Quân Hoa cũng không khiến người khác chán ghét, chỉ là mỗi lần nghĩ tới nam thân mình ái mộ nhất định sẽ trở thành một trong những nam nhân trong hậu cung của nàng ta, nàng liền khó chịu.

Lệ Quân Hoa gấp không chờ được vội đỡ Tuyết Hoa, dụ dỗ: "Tuyết Hoa muội muội, chúng ta tới hồ tắm rửa, sau đó ta chải tóc cho muội, mặc xiêm y."

Đối xử nhiệt tình với nàng như vậy khiến trong lòng Tuyết Hoa có chút phức tạp.

Thấy Tuyết Hoa không cao hứng, Lệ Quân Hoa nói: "Tuyết Hoa muội muội, muội bây giờ biến hóa không hoàn toàn, nhưng không có vấn đề gì, chỉ cần muội tiếp tục chịu khổ tu luyện, nhất định có thể biến hóa hoàn toàn đấy."

Vài thập niên trước, nàng thường xuyên bế quan, lần này trải qua thời gian dài thí luyện trong huyệt cảnh đối với Lệ Quân Hoa mà nói cũng không rõ mình đã trưởng thành bao nhiêu, nàng chỉ biết là tiểu hồ ly

Tuyết Hoa là tiểu động vật đáng yêu nhất mà nàng từng gặp, từ sau khi nhìn thấy Tuyết Hoa nàng cũng mơ ước có một hồ ly linh sủng như vậy, lần này ở trong ảo cảnh, nàng cũng kí ước linh sủng với một con hồ ly, nhưng mà hồ ly kia quá lớn rồi, hơn nữa chỉ lợi dụng khế ước linh sủng để nàng mang nó rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh, tuyệt không đáng yêu. Lần này thấy Tuyết Hoa, nàng muốn coi Tuyết Hoa như muội muội mà sủng ái.

“Biến hóa không hoàn toàn?” Tuyết Hoa chần chừ hỏi. Phụ thân nói Hóa Hình Đan là linh đan vô dụng, nàng mới chỉ là ngũ phẩm thiên hồ, có Hóa Hình Đan cũng chưa chắc biến hóa nguyên vẹn, bây giờ Lệ Quân Hoa cũng nói vậy, chẳng lẽ...

Nàng thò tay sờ sờ lỗ tai, phát hiện lỗ tai không phải như vị trí của con người, hơi dựng thẳng hơn nữa còn là lỗ tai lông xù của tiểu hồ ly.

Lỗ tai hồ ly? Sẽ không phải cái đuôi...

Nàng khép nhẹ bờ miệng liền cảm thấy cái đuôi vô cùng quen thuộc.

Thảm, nàng biến thành nữ hồ ly trong anime rồi!

59. Chương 59: Tiên Quân Là Của Ta

Thấy Tuyết Hoa mặc trường bào màu xanh của mình được Lệ Quân Hoa vịn đi về phía hồ nước, Hạ Lăng Vân nhìn hai bên, sau đó đi tới một gốc cây cổ thụ.

Gần đây hẳn thí luyện ở trong quảng mỗ, cho nên người vô cùng bản. Nhưng mà bây giờ có hai thiếu nữ đang tắm rửa trong hồ, hẳn chỉ có thể cố khắc phục, đứng ra sau gốc đại thụ triệu hồi nước sau đó tắm rửa qua loa.

Dưới một bóng cây trong hồ, Lệ Quân Hoa rất nhiệt tình giúp Tuyết Hoa gội sạch mái tóc dài đến eo, thỉnh thoảng cố ý chạm nhẹ vào lỗ tai của Tuyết Hoa.

Mỗi lần bị nàng ta chạm vào, lỗ tai Tuyết Hoa không nhịn được run run hai cái. Nàng ta sao lại thích sờ lỗ tai của nàng? Tiên Quân cũng thích sờ lỗ tai nàng, nhưng mà nàng không biết lúc mình hóa thành hình người thì nam thần còn thích sờ lỗ tai của nàng nữa không?

Thấy lỗ tai Tuyết Hoa run run, Lệ Quân Hoa không nhịn được đưa tay xoa bóp nhẹ một cái cười to nói: “Tuyết Hoa, muội sao lại đáng yêu như vậy?” Nhất là lúc lỗ tai Tuyết Hoa khê run run. Đáng tiếc đuôi hồ ly ở phía dưới, lúc Tuyết Hoa là hình người nàng cũng xấu hổ không dám sờ.

Tuyết Hoa: ||| Tuy ta không đặc biệt chán ghét người, nhưng thỉnh người đừng quá chủ động sờ sờ tai ta như vậy.

“Tuyết Hoa.” Lệ Quân Hoa mỉm cười nói, “Ta nhìn thấy muội hôn Tiên Quân rồi, có phải muội rất thích Tiên Quân?” Tiên Quân cùng hồ ly? Hai mắt nàng bùng lên ngọn lửa bát quái.

“Ta vẫn luôn thích Tiên Quân.” Quay đầu nhìn trên bờ, Tuyết Hoa không chút do dự thấp giọng nói, “Ta muốn chàng!” Lỗ tai Tiên Quân rất tinh, nàng hi vọng ý đồ của mình không bị hắn phát hiện sớm.

Xoay mặt đối diện với nữ chính nguyên bản, Tuyết Hoa đưa tay chạm vào gương mặt nhỏ nhắn, ngược ngừng hỏi: “Người sẽ giúp ta đúng không? Bởi vì ta cảm thấy người rất thích ta, sẽ nguyện ý giúp ta.”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Tuyết Hoa, Lệ Quân Hoa không chút do dự nói: “Ta nhất định giúp muội.”

Ngược lại Tuyết Hoa kinh ngạc, “Người thật sự sẽ giúp ta?” Nàng nhớ rõ lần đầu ba người bọn họ gặp mặt, Lệ Quân Hoa còn muốn bắt Tiên Quân làm sư phụ.

“Muội xinh đẹp đáng yêu như thế, sao ta lại không giúp?” Lệ Quân Hoa hỏi ngược lại.

Tuyết Hoa hơi suy nghĩ một chút, lập tức hiểu rõ, đối với Lệ Quân Hoa mà nói Hạ Lăng Vân chỉ là ân nhân khi nàng ta còn bé, là thần tượng sùng bái, tuy rằng linh hồn nàng ta là người xuyên không, có tư tưởng của thiếu nữ trưởng thành, nhưng chỉ mới nói chuyện vài câu ngắn ngủi với Tiên Quân, mà những...cái đó chưa đủ để nàng ta nảy sinh tình cảm.

Nói thẳng ra so với Lăng Vân Tiên Quân, khả năng nàng ta có tình cảm với Đạo Nguyên Tiên Quân cao hơn (Tuyết Hoa: Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, Lăng Vân Tiên Quân tuần mã như vậy, chắc Đạo Nguyên Tiên Quân cũng không quá xấu.)

Nghĩ tới đây, Tuyết Hoa đề thấp giọng hỏi thăm: “Người thích Tiên Quân không? Ta nói là Lăng Vân Tiên Quân.”

“Thích.” Lệ Quân Hoa nhìn ven bờ, không chút do dự nói. Lăng Vân Tiên Quân không ở đó, đoán chừng người đi tới chỗ nào đó gần đây để sửa sang rồi.

Gương mặt tươi cười của Tuyết Hoa lập tức sụp đổ, bất mãn nói: “Tiên Quân là của ta, người không thể thích.”

Lệ Quân Hoa không nhịn được cười phá lên, tiến tới bên tai Tuyết Hoa thấp giọng nói: “Thích cũng có nhiều loại, ta cho dù thích Lăng Vân Tiên Quân cũng chỉ là sùng bái, sẽ không đoạt với muội.” Bởi vì cách gần, cho nên nàng ta lại đưa tay miết nhẹ lỗ tai Tuyết Hoa.

“Thật sự, Lăng Vân Tiên Quân cường đại hoàn mỹ, sao người lại không có ý nghĩ thích người?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói. Kể từ lần đầu tiên gặp mặt nam thần, trong lòng nàng đã nổi lên suy nghĩ sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nam thần.

Lệ Quân Hoa lại đưa tay xoa nhẹ gương mặt trắng nõn của Tuyết Hoa cười nói: “Ta phải tu tiên, tu luyện thành nữ tiên cường đại nhất trên đời, điều tra nguyên nhân cái chết của phụ mẫu ta, báo thù cho họ, sau đó xuyên không tìm... đồ mà ta cần. Cho nên nam nhân gì gì đó, không trọng yếu.” Xúc cảm thật tốt, Tiên Quân thật sự có phúc khí.

Tuyết Hoa lập tức xấu hổ. Lý tưởng của vị nữ nhân xuyên không này thật lớn, lúc nàng còn đang trong thời gian xoắn xuýt tình yêu nam nữ, thì nàng ta đã suy nghĩ tới mục đích tương lai.

“Lệ Quân Hoa, tương lai người nhất định sẽ đập phá hư không bạch nhật phi thăng.” Nàng không kìm lòng được nói. Lệ Quân Hoa vốn không biết Lăng Vân Tiên Quân là một trong những nam nhân trong hậu cung của nàng ta, tất nhiên sẽ không tức giận rồi. Nhưng mà nam nhân, tương lai nàng ta nhất định sẽ có, bởi vì đã có người đem vận mệnh của nàng ta sắp đặt xong xuôi.

“Cám ơn lời chúc phúc của muội.” Lệ Quân Hoa nhẹ nhàng dò hỏi, “Tuyết Hoa muội muội, muội gọi ta một tiếng tỷ tỷ được không?” Muội muội cũng có thể coi như là sủng vật mà sủng ái đấy.

Tuy rằng nàng ta lúc này không tệ lắm, nhưng phòng ngừa vận mệnh sẽ bị cải biến, Hạ Lăng Vân sẽ bị nàng ta câu dẫn, tốt nhất là nàng không nên quá thân cận với nàng ta.

Tuyết Hoa cười hi hi nói: “Lệ Quân Hoa, ta là hồ ly, đã sống rất lâu rồi, người có thể gọi ta là tỷ tỷ.” Lệ Quân Hoa thật tâm ưa thích nàng, nếu tương lai nàng và nam thần viên mãn, nàng sẽ tìm nàng ta cùng chơi.

Lệ Quân Hoa thấy nàng nói vậy ngăn người: “Thôi được rồi. Ta cảm thấy ta làm tỷ tỷ thích hợp hơn.” Nàng theo cái bóng trong hồ cũng có thể nhìn được dung mạo của hai người cao thấp thế nào, sau khi biến hóa Tuyết Hoa thoát nhìn như mười lăm tuổi, nàng không muốn gọi Tuyết Hoa là tỷ tỷ.

Đợi Lệ Quân Hoa giúp nàng gội đầu xong, không muốn bị nàng ta quấy rối, Tuyết Hoa chủ động nói muốn tự tắm rửa. Nói xong nàng đi ra phía bên trái cách đó 4-5m, sau đó dùng khăn tắm rửa, kể cả lỗ tai hồ ly, ngay bộ phận quan trọng dưới cái đuôi cũng rửa qua một lượt.

Tuy rằng không hoàn chỉnh, nhưng nàng đã có được hình người.

Trong lòng Tuyết Hoa trào lên hi vọng, cảm giác của nam thần đối với nàng không còn là tiểu hài tử với sủng vật.

Lên bờ, Lệ Quân Hoa lấy xiêm y của mình ra nói: “Những cái này ta đều giặt sạch rồi, hi vọng muội không ghét bỏ.” Hồ ly kí khế ước linh sủng với nàng nói, động vật rất nhạy cảm với mùi hương.

“Không cần, ta sẽ mặc xiêm y của Tiên Quân.” Tuyết Hoa nói, đưa tay sờ sờ vào vòng cổ trữ vật, sau đó lấy trường bào màu xanh mà Hạ Lăng Vân phủ cho nàng, mặc nhanh vào.

Thấy Tuyết Hoa từ chối, Lệ Quân Hoa cũng không ngạc nhiên, cười đem y phục thu vào trong không gian trữ vật, rồi lấy ra một cái lược nói: “Ta giúp muội chải tóc.” Tiểu hồ ly này rất yêu thích Tiên Quân nha, ngay cả xiêm y của Tiên Quân cũng thích mặc.

Đối diện với ánh mắt nóng bỏng của nàng ta, Tuyết Hoa đành phải nói: “Được, cảm ơn.” Người này vô cùng nhiệt tình, nàng bỗng sinh ra cảm giác áy náy với nàng ta rồi.

Đạt được sự đồng ý của nàng, Lệ Quân Hoa rất vui vẻ giúp Tuyết Hoa chải đầu, sau đó nghĩ xem nên giúp nàng để kiểu đầu nào mới thích hợp, bởi vì hai lỗ tai hồ ly kia vẫn còn ở trên đầu đó nha.

Sau khi tắm rửa xong Hạ Lăng Vân vẫn luôn đưa lưng về phía hồ. Hắc quân tử không nghe trộm hai thiếu nữ nói chuyện, nhưng thanh âm của hai người đôi khi sẽ chủ động truyền vào tai hắn. Đối với việc Lệ Quân Hoa nhiệt tình đối xử với Tuyết Hoa hắn cảm thấy rất thỏa mãn. Tuyết Hoa tuổi nhỏ, tính cách ngây thơ, rất cần một tỷ muội trẻ tuổi chỉ dẫn.

Nghe được bước chân nhẹ nhàng từ sau truyền đến, hắc quân tử quay người, mỉm cười nhìn Tuyết Hoa đang đi tới.

Tuyết Hoa vẫn mặc trường bào màu xanh của hắn, bởi vì trường bào quá lớn, thoát nhìn nàng giống như tiểu hài tử trộm mặc quần áo của người lớn.

Nàng cùng với thiên hồ Lệ Nhi có bảy phần tương tự, cũng gương mặt trái xoan trắng nõn, đôi mắt hồ ly hẹp dài, chỉ là con người nàng sáng rực, lộ vẻ tinh quái, tràn ngập tinh thần phấn chấn.

“Tiên Quân, có phải ta nhìn rất đáng sợ?” Tuyết Hoa vội vàng hỏi, tủi thân sờ sờ lỗ tai. Nàng bây giờ chỉ là ngũ phẩm thiên hồ, tuy rằng ăn Hóa Hình Đan, nhưng biến hóa không hoàn toàn, biến thành nửa người nửa hồ, là hồ ly tinh tiêu chuẩn.

Thấy tiểu hồ ly ủ rũ, Hạ Lăng Vân lập tức mỉm cười, “Người rất xinh đẹp, đáng yêu.”

Hắn ở bên ngoài lịch lãm trăm yêu trừ ma, đã từng gặp một vài linh thú vì bị tiêu hao linh lực nên thoái hóa thành nửa người nửa thú. Tuyết Hoa không có tà khí và huyết khí, càng không có mùi tanh của linh hồ hoang dại, ngoại trừ cái tai và đuôi nàng hoàn toàn giống như người bình thường, tu sĩ nhân loại nhìn thấy đáng vẻ này của nàng chỉ cảm thấy thương tiếc, không đành lòng tổn thương

Đi sau lưng Tuyết Hoa, Lệ Quân Hoa ôm quyền hành lễ, nói: “Tiên Quân, người ở trong ảo cảnh có gặp sự phụ ta và nhị sư huynh?” Về phần hai đồng môn cùng nàng rơi vào huyền cảnh, nàng yêu ghét rõ ràng cho nên mặc kệ.

“Không gặp.” Hạ Lăng Vân lắc đầu nói, “Tại đây có vô số ảo cảnh, ta và hai người có thể gặp mặt là có cơ duyên.” Tuyết Hoa lúc này có thể xem như là người đi.

“Chúng ta chỉ có thể chậm rãi tìm.” Lệ Quân Hoa nghiêm mặt nói, “Tiên Quân, lúc ta tiến vào huyền cảnh đã hoài nghi cho dù không thoát ra được huyền cảnh, cũng có thể tu luyện thành tiên, có cơ hội bạch nhật phi thăng.”

“Người đoán không sai.” Hạ Lăng Vân gật đầu nói. Ảo cảnh có nhiều thứ chân thật, ngay cả đồ ăn cũng dựa vào thực lực mà thu thập. Linh khí trong huyền cảnh nồng đậm hơn so với bên ngoài, đối với tu sĩ nhân loại tu luyện trong huyền cảnh ngược lại dễ tăng tu vi bản thân hơn, không ngừng đột phá.

Thấy hai người họ trò chuyện với nhau vui vẻ, Tuyết Hoa có chút lo lắng nói: “Tiên Quân, người đói bụng không? Ta đói bụng!” Cảm tình sẽ luôn luôn nảy mầm từ trong sự hứng thú đó.

Nàng chu môi nói, “Ta từ ảo cảnh sa mạc bên kia tới, trước đó còn phải chiến đấu với một ngũ phẩm bò cạp tinh.” Cái con bò cạp tinh kia chắc sức chiến đấu tới ngũ phẩm rồi.

“Tuyệt Hoa, đã lâu không gặp, người không chỉ tiến giai, tu vi cũng tăng lên nhiều.” Hạ Lăng Vân lập tức đem chủ đề chuyển đến trên người Tuyệt Hoa, chỉ là tay vừa nâng lên lại để xuống. Hắn tự khuyên nhủ bản thân, đứa nhỏ đã trưởng thành, hắn không thể tùy tiện vuốt ve nàng.

Vốn Lệ Quân Hoa không biết tu vi của Tuyệt Hoa cao thấp thế nào, cho nên cũng không rõ tốc độ tiến giai của nàng. Nghe Tuyệt Hoa nói dói bụng, nàng lập tức lấy ra một cái chân sau thật lớn trong pháp khí trữ vật nói: “Tuyệt Hoa, đây là chân sau của tam phẩm hồ tinh, ta sẽ rửa sạch rồi làm thịt nướng. Ta nhớ muối rất thích ăn thịt nướng.” Nếu là tứ phẩm hồ tinh sẽ biết nói chuyện, nếu không phải là vì không có thực phẩm nàng cũng không có hứng thú ăn thịt nó.

Chân sau lão hồ tinh, sức chiến đấu và khẩu vị của Lệ Quân Hoa quả thật bư hân!

Tuyệt Hoa thoáng nhìn cái chân sau của con hồ còn muốn lớn hơn cả chân sau con trâu nước trong lòng tắc lưỡi.

Sư phụ có thể để đệ tử vì mình phục vụ, tuy Lệ Quân Hoa không phải là đệ tử của mình, nhưng là đệ tử của hảo hữu, cho nên đối với việc Lệ Quân Hoa chủ động hầu hạ Hạ Lăng Vân vẫn thản nhiên tiếp nhận, gật đầu nói, “Làm phiền người rồi.”

Lệ Quân Hoa mỉm cười, kéo chân sau lão hồ đi về phía hồ.

Chỉ là, nàng ta vừa mới bỏ chân sau của con hồ xuống hồ, bỗng nhiên lớn tiếng kêu, “Lại thay đổi!” Nói xong, thân ảnh của nàng ta lập tức biến mất, chỉ để lại một cái chân hồ.

“Ảo cảnh luôn biến đổi bất ngờ đấy.” Hạ Lăng Vân nhìn qua, lập tức nói với nàng: “Tuyệt Hoa, người phải luôn ở cạnh ta.” Nếu không bọn họ sẽ lại bị phân tán mất.

“Vâng.” Tuyệt Hoa lập tức nói. Trong lúc Hạ Lăng Vân nói chuyện, nàng đồng thời nghe được tiếng nói của phụ thân, nữ nhi ngoan, phụ thân bắt người vương vãi kia đi rồi, con có thể ở một chỗ với Hạ Lăng Vân.

Phụ thân, người thật sự hiểu tam tư nữ nhi.

Tuyệt Hoa mừng thầm trong lòng.

“Tiên Quân, ta đi xử lý miếng thịt kia, sau đó làm thịt nướng.” Nàng kéo kéo ống tay áo Hạ Lăng Vân nói, “Chúng ta cùng đi.” Kỳ thật chỉ cần phụ thân đồng ý, bọn họ sẽ không bị tách ra trong huyền cảnh.

“Được. Người chờ chút, ta chỉnh lại vòng cổ của người đã.” Hạ Lăng Vân nói xong, đỡ tay giúp Tuyệt Hoa chỉnh lại vòng cổ. Lúc trước thiết kế cái vòng này hắn đã cân nhắc tới việc Tuyệt Hoa trưởng thành, sẽ biến hóa, cho nên vòng cổ cũng có thể điều chỉnh.

Mái tóc dài mềm mại, cái cổ trắng nõn, đường cong phía sau lưng ưu mỹ... Không cách nào phân biệt được mùi thơm thanh nhã, hắn không dám nhìn nhiều, ngón tay chạm vào vòng cổ điều chỉnh lớn nhỏ, tận lực không chạm vào da thịt nàng.

“Tiên Quân, ta như vậy có xinh đẹp không?” Tuyệt Hoa dịu dàng hỏi, giọng nói khác với lúc làm hồ ly, thanh thúy dễ nghe lại có chút ngọt ngào.

“Ừm, xinh đẹp.” Hạ Lăng Vân nói, nhanh chóng điều chỉnh vòng cổ rồi lập tức buông tay ra.

“Tiên Quân, ta không thể bước đi.” Tuyệt Hoa cố ý nói, sau đó nhào vào người hắn.

“Trước tiên đứng vững, sau đó mới cất bước.” Hạ Lăng Vân lập tức cầm chặt tay Tuyệt Hoa, cẩn thận từng li từng tí dẫn nàng tới bên hồ. Hắn lo lắng nàng mới học đi, sẽ bị ngã xuống.

Tuyệt Hoa vừa kích động lại xấu hổ, nàng bây giờ là thiếu nữ, còn nam thân thì nguyện ý dìu nàng.

60. Chương 60: Gặp Nhau Thật Tốt

Hạ Lăng Vân dùng dao găm cắt một miếng thịt hỏ lớn, Tuyết Hoa không tốn chút sức nào bắt đầu nướng thịt.

“Tiên Quân, mùi thơm không, ta làm thịt nướng có thơm không?” Tuyết Hoa vội vàng nói, dùng dao cắt miếng thịt sau đó đưa tới miệng hắt, trong mắt tràn ngập hi vọng.

Từ lúc Hạ Lăng Vân thí luyện trong sa mạc, bắt đầu ăn uống giống người bình thường rồi, vì sống sót hắt cái gì cũng ăn, kể cả thịt. Đại khái bởi vì hắt ăn uống giống như người bình thường, lại tiến hành thí luyện chiến đấu, cho nên hắt so với trước kia cường tráng hơn, không còn giống hình tượng thư sinh phiêu dật như ở bên ngoài Thái Hư Huyền Cảnh.

Hai ngón tay đưa ra cầm miếng thịt còn đang chảy mỡ xèo xèo, Hạ Lăng Vân thổi nguội sau đó ăn, khen ngợi: “Rất thơm, Tuyết Hoa, kĩ xảo nướng thịt của ngươi tăng lên rồi.” Thịt hỏ có chút cứng và chua, lúc nướng Tuyết Hoa cũng không bỏ gia vị gì, chỉ có thể nói là ăn tạm, nhưng Tuyết Hoa đã muốn hắt khen ngợi, vậy hắt khen nài một chút là được rồi. Hắt tử cần phải cố vũ đấy.

Nghe hắt khen ngợi, Tuyết Hoa lập tức cắn miếng thịt mềm bên trong, đặt vào cái đĩa sứ Hạ Lăng Vân mua cho nài, ân cần nói: “Tiên Quân, người ăn nhiều một chút.” Nài phải để nam thần biết nài rất tốt, sau này sẽ không rời khỏi nài.

“Tuyết Hoa, ngươi đã học được cách dùng tay rồi, hơn nữa còn vô cùng thuần thực. Đừng chỉ chiếu cố ta, người cũng ăn.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, gương mặt tràn ngập dịu dàng. Hắt nuôi nài không bao lâu, đã có thể hưởng thụ tấm lòng hiếu thảo của nài rồi. Vẫn là con gái tốt, mấy tên tiểu tử thối kia cũng hiếu kính hắt giống nài, nhưng hắt cảm thấy chưa đủ cẩn thận.

“Vâng, ta cũng ăn.” Tuyết Hoa vui vẻ cắt thịt cho mình, sau đó lịch sự ăn, trong lòng thầm nhủ, nài bây giờ là hình người, động tác ăn cơm phải ưu nhã.

Lần đầu tiên cùng ngồi ăn uống bình thường với nam thần, cảm xúc trong lòng Tuyết Hoa sôi sục, không ngừng khuyến hắt ăn nhiều hơn.

Hạ Lăng Vân cười mỉm hưởng thụ sự hiếu thảo của nài, đồng thời lấy ra một ít trái cây cho nài (Chi chủ Hạo Linh Tiên Tôn nhìn qua Huyền Chi Kính nhìn nữ nhi mà phiền muộn, nữ nhi còn chưa hiếu thuận với hắt như vậy!)

Dùng cơm xong rửa tay, Hạ Lăng Vân lấy một viên linh thạch thô to bằng quả trứng gà, nói: “Tuyết Hoa, đây là cực phẩm hỏa linh thạch ta phát hiện ở bên trong quặng mỏ, người giữ lấy, sau này để sư huynh Thanh Bình giúp người chế tạo.”

Linh thạch không thể tái sử dụng là một tài nguyên tu luyện trân quý, là đạo cụ không thể thiếu để vẽ phù chú cho pháp trận cỡ lớn, cho nên các môn phái tu tiên đều sẽ cố gắng thu thập. Viên linh thạch như trong tay hắt lớn như vậy, độ tinh khiết lại cao là quặng thô vô cùng hiếm thấy, bởi vì đúng lúc là thuộc tính hỏa, cho nên hắt không đem về Thiên Linh Môn, giữ lại để tương lai Tuyết Hoa dùng.

Nam thần tặng nài lễ vật!

Tuyết Hoa lập tức nói: “Cảm ơn người.” Nói xong, nài đưa tay tiếp nhận hỏa linh thạch màu đỏ, ánh mắt tràn ngập vui sướng.

Luôn nhận lễ vật của hắt, sao nài lại không biết xấu hổ đây?

Tuyết Hoa sờ sờ vòng cổ màu bạc, lấy toàn bộ chai chai lọ lọ ở bên trong ra, hào phóng nói: “Tiên Quân, người cần gì thì lấy.” (Hạo Linh Tiên Tôn ở bên kia Huyền Chi Kính rất muốn cào tường, đây là hắt cố ý cho nữ nhi đấy, nữ nhi lại đem đi lấy lòng nam nhân.)

Bỗng nhiên trước mặt xuất hiện mười mấy chai lọ lớn nhỏ màu sắc khác nhau, Hạ Lăng Vân có chút khiếp sợ, nài lấy ở đâu ra nhiều đan dược như vậy? Tuy rằng hắt cũng cho nài một ít đấy, nhưng... số nhiều là không phải của hắt cho.

Sau khi Tuyết Hoa bị Thủ hộ giả Thái Hư Huyền Cảnh cưỡng ép mang đi thì được chiếu cố rất tốt, không chỉ nhanh chóng tấn cấp, còn có rất nhiều thượng phẩm linh đan chỉ có trong Thái Hư Huyền Cảnh.

“Tuyết Hoa, sau khi chúng ta tách ra, người đã gặp chuyện gì? Thủ hộ giả của Thái Hư Huyền Cảnh đối xử với người có tốt không? Nữ nhi của người có khi dễ người không?” Hạ Lăng Vân không nhìn...những chai lọ kia, mà bắt đầu hỏi thăm nàng.

“Tiên Quân, Thủ hộ giả Thái Hư Huyền Cảnh là Hạo Linh Tiên Tôn, phụ thân của ta!” Về mặt Tuyết Hoa tràn ngập kiêu ngạo nói. Nàng có phụ mẫu vô cùng cường đại, còn có ví dụ người-hồ yêu nhau, khả năng nam thần tiếp nhận nàng cũng không khó.

Hạo Linh Tiên Tôn là phụ thân nàng hơn nữa còn là chủ nhân của Thái Hư Huyền Cảnh.

Đôi mắt tràn ngập kinh ngạc, rất nhanh Hạ Lăng Vân tỉnh táo nhìn Tuyết Hoa, ra hiệu nàng nói tiếp.

Tuyết Hoa hào hứng bừng bừng nói: “Ngày đó, là Lệ Nhi cố ý chạy tới thăm dò chúng ta, sau đó phụ thân dẫn ta về Thái Nguyên Cung, Lệ Nhi đối xử với ta rất tốt.”

“Lệ Nhi là dưỡng nữ của phụ thân người?” Hạ Lăng Vân hỏi. Tuyết Hoa là do bát vĩ thiên hồ nghịch thiên sinh ra, cho nên nàng là nữ nhi duy nhất của Hạo Linh Tiên Tôn và bát vĩ thiên hồ. Lệ Nhi rất có thể là sủng vật mà Hạo Linh Tiên Tôn thu được sau khi vào Thái Hư Huyền Cảnh, bởi vì thê tử là hồ ly cho nên yêu ai yêu cả đường đi thu Lệ Nhi làm dưỡng nữ.

“Không phải, Lệ Nhi và ta là tỷ muội huyết mạch tương liên, chỉ là muội ấy luôn cùng ta tranh giành ai là tỷ tỷ ai là muội muội.” Tuyết Hoa nói, sau đó chờ mong vẻ mặt kinh ngạc của Hạ Lăng Vân.

“Đồng phụ dị mẫu?” Hạ Lăng Vân có chút kinh ngạc. Tu sĩ có phẩm giai cao đã nhìn thấu tình yêu nam nữ, cũng sớm quên thất tình lục dục, ngoại trừ thê tử nhiều năm chung sống hoặc đối tượng song tu, đối với nữ sắc không còn cảm thấy hứng thú, cho nên hẳn căn bản không nghĩ tới Hạ Linh Tiên Tôn sẽ cùng kết hợp một thiên hồ có gương mặt giống mẫu thân Tuyết Hoa còn sinh hạ thiên hồ Lệ Nhi.

“Ha ha, Tiên Quân, ta biết ngay người sẽ giật mình.” Tuyết Hoa vui vẻ nói, “Lệ Nhi và ta là tỷ muội cùng phụ mẫu, nhưng mà muội ấy không phải do nương sinh ra.”

Hạ Lăng Vân hoàn toàn hồ đồ rồi. Không phải mẫu thân Tuyết Hoa sinh ra sau gọi cùng phụ mẫu?

“Tiên Quân, bên trong Thái Hư Huyền Cảnh có nhiều pháp thuật thần bí mà bên ngoài không biết được, Lệ Nhi là do Chi chủ tiền nhiệm của Thái Hư Huyền Cảnh chỉ điểm cho phụ thân, dùng cộng long của nương ta, và một chén máu của phụ thân để tạo ra đó.”

Tuyết Hoa nói, “Chúng ta thật sự là cùng phụ mẫu, chỉ là phương thức sinh không giống nhau, hơn nữa lúc nương ta chết cũng không biết mình có một nữ nhi như vậy.” Giọng nói của nàng có chút thương tâm, nếu như mẫu thân còn sống, cả nhà bọn họ sẽ hạnh phúc cỡ nào.

Hạ Lăng Vân ngẩn người, cảm khái nói: “Thái Hư Huyền Cảnh quả là danh bất hư truyền.” Bên trong Thái Hư Huyền Cảnh còn bảo trì trí tuệ cùng thành quả của giới tu tiên thượng cổ.

“Tuyết Hoa, phụ thân người giúp người tu luyện hả?” Hạ Lăng Vân hỏi, có Hạo Linh Tiên Tôn, chỉ chủ của Thái Hư Huyền Cảnh tự mình dạy bảo, tương lai thành tựu của Tuyết Hoa sẽ rất cao đấy. Tuyết Hoa ở cạnh phụ thân còn tốt hơn bên hẳn trăm lần!

“Phụ thân đã kiểm tra thân thể ta và tình huống vận hành linh lực, dạy ta lưỡng nghi thần công, cho ta đan dược để ta bế quan.” Tuyết Hoa nói, “Đợi lúc ta xuất quan, phụ thân vẫn không cho ta vào huyền cảnh sa mạc tìm người, nói đây là thí luyện của người.”

Hạ Lăng Vân nghe, khẽ gật đầu.

“Ta muốn biến hóa, nhưng trong thời gian ngắn không cách nào tu luyện tới thất phẩm, cho nên chỉ tìm kiếm Hóa Hình Đan trong truyền thuyết. Lệ Nhi mang ta tới được cung, sau đó lấy một ít đan dược thường dùng đưa cho ta.”

Thấy hần khê nhúu mày, nàng tranh thủ thời gian giải thích: “Ta và Lệ Nhi lấy đan dược, phụ thân cũng biết rõ, nhưng không có ngăn cản, không thể coi là trộm.” Lần trước nàng trộm một ít chậu gỗ và vạc nước ở Thiên Linh Môn, bị hần dạy dỗ một phen cái gì mà không hỏi đã lấy.

Mày kiếm khê giãn ra, Hạ Lăng Vân dạy dỗ: “Tuyệt Hoa, tuy rằng phụ thân người cho phép người lấy nhưng tốt nhất người nên nói với người một tiếng. Những đan dược này người biết rõ là gì? Linh đan dược hiệu đều vô cùng mạnh, nếu ăn bậy sẽ khiến linh lực trong cơ thể xảy ra bạo động.” Trước kia đều là hần dứt linh đan cho nàng ăn, sẽ không khiến nàng gặp bất kì nguy hiểm nào.

“A, ta đã biết, đợi sau khi trở về, ta sẽ nói với phụ thân một tiếng.” Tuyệt Hoa cúi đầu nói, hai cái tai lông xù khê rũ xuống.

Con mắt Hạ Lăng Vân khê đảo qua, muốn đưa tay sờ sờ nàng, trấn an tâm tình của nàng. Nhưng mà nàng đang là hình dáng người, hần chỉ có thể nhìn.

“Tuyệt Hoa, phụ thân người đã kiểm tra thân thể người, có nói tới chuyện cái đuôi? Người là hài tử của thiên hồ, số lượng đuôi sẽ tăng theo phẩm giai.”

Hạ Lăng Vân nói, ánh mắt khê liếc xuống nửa người dưới của Tuyệt Hoa. Áo bào màu xanh che khuất thân thể xinh xắn của nàng, vạt áo rộng thùng thình che đầy toàn bộ cái đuôi nàng.

“Phụ thân cũng không rõ, chỉ phỏng đoán có thể là do phong ấn trên cơ thể ta.”

Tuyệt Hoa run run lỗ tai ngẩng đầu nói, “Phụ thân cũng không biết tại sao ta vẫn chưa trưởng thành. Trước khi mẫu thân chết, phụ thân cũng cảm ứng được, cho nên thời điểm mà ta sinh ra chính là bảy ngàn năm trước.”

Số tuổi thật sự của Tuyệt Hoa ít nhất là bảy ngàn tuổi...

Hạ Lăng Vân lập tức im lặng.

Tuyệt Hoa không muốn tiếp tục nói số tuổi mình, đẩy nhẹ các chai lọ trước mặt nói: “Tiên Quân, người nhanh giúp ta nhìn xem. Ta không biết rõ những đan dược này là gì.” Những...chai này màu sắc kích cỡ không giống nhau, nhưng không có một chai nào ghi tên đan dược.

Hạ Lăng Vân tiện tay cầm một chai sứ màu đỏ thẫm đáng như bình rượu lên, mở nắp, đổ đan dược ra. Đan dược bên trong không phủ lớp sáp, mặt ngoài màu xanh sẫm, có chút óng ánh, tỏa ra mùi thuốc với mùi rượu nồng đậm.

Lấy một viên đan dược đưa lên mũi ngửi thật lâu, Hạ Lăng Vân nghiêm túc nói: “Đây là Tụ Linh Đan, có thêm nhiều dược liệu hơn so với Tụ Linh Đan bên ngoài. Nếu là đan dược trong dược cung của phụ thân người, hẳn là Tụ Linh Đan cao cấp.”

Tụ Linh Đan phối hợp với pháp trận Tụ Linh chính là phương thức tu luyện xa xỉ đối với tu sĩ, nhưng mà thể chất Tuyệt Hoa vô cùng thần kì có thể hấp thu linh khí thiên địa tùy lúc, không cần dùng Tụ Linh Đan, càng không cần dùng pháp trận Tụ Linh để hỗ trợ tu luyện.

Tuyệt Hoa đưa bình sứ cổ dài trong tay ra hỏi: “Còn cái này?” Hai người ở chung một chỗ cần phải tạo ra một chủ đề, nếu không thì quá im lặng rồi.

Hạ Lăng Vân bỏ Tụ Linh Đan cao cấp vào lọ, sau đó lấy bút mực, chậm rãi mài mực nước, cầm bút lông bắt đầu viết, sau khi viết xong ba chữ “Tụ Linh Đan” hong khô mực, mới nhét vào bên trong bình sứ rồi đập nắp lại, cuối cùng mới lấy bình sứ cổ dài mà Tuyệt Hoa đưa tới xem đan dược bên trong.

Đây là đang khảo nghiệm năng lực phân biệt đan dược của nam thần đấy.

Tuyệt Hoa cười mỉm nhìn, trong tay vuốt vuốt một bình bình nhỏ.

Hầu hết đan dược đều là màu đen hoặc nâu đậm, Hạ Lăng Vân ngoại trừ dùng mũi để ngửi mùi dược liệu, còn dùng đầu móng tay lấy một ít đan dược dùng đầu lưỡi phân biệt. Linh đan không thể dùng sai, nếu không sẽ rất phiền, hẳn bình tâm tĩnh khí, phân biệt từng chút một.

Tuyết Hoa ở bên cạnh quan sát, đối với thái độ nghiêm túc của hắn vô cùng kính nể. Trong lúc đó, nàng hoảng hốt kêu lên, “Tay của ta...ta...” bàn tay trắng nõn trơn mịn bỗng phủ đầy lông, ngón tay dài phớt chốc thu nhỏ lại.

Đã sớm đoán trước biến hóa, Hạ Lăng Vân lập tức an ủi: “Tuyết Hoa, đừng sợ, đây là hiện tượng biến hóa không ổn định, rất bình thường.” Hắn tỉnh táo nhìn thiếu nữ xinh đẹp biến thành tiểu hồ ly tuyết trắng.

Lần gặp này của hai người, hắn chưa kịp nhìn rõ thân thể hồ ly thì nàng đã biến hóa rồi, giờ nhìn nàng trở về nguyên hình, hắn cảm nàng lớn hơn một chút so với lúc trước khi bọn họ tách ra, thân thể thon thả, bộ lông dày, tứ chi cũng thon dài hơn trước. Nhìn dáng vẻ hình người của nàng ước chừng mười lăm tuổi, hình thể này của nàng có lẽ là sắp trưởng thành.

“Phụ thân, phụ thân, người mau giúp đỡ nữ nhi, con phải có Hóa Hình Đan tốt nhất.” Tuyết Hoa chui ra khỏi trường bào rộng thùng thình, hướng về phía bầu trời hét lớn. Trước mặt nam thần đột nhiên biến về nguyên hình, làm sao hắn có thể đối xử với nàng như là thiếu nữ?”

61. Chương 61: Tình Thương Của Cha Như Núi

“Được rồi Tuyết Hoa, Hóa Hình Đan khẳng định không tốt như trong lời đồn cho nên mới bị các tiên bối vứt bỏ, trở thành phương thuốc thất truyền.” Hạ Lăng Vân khuyên. Dục tốc bất đạt hắn hiểu, giờ hắn biết rõ chỗ thiếu hụt sau khi dùng Hóa Hình Đan cũng không tán thành việc nàng biến hình sớm.

“Nhưng mà, ta cảm thấy làm người thuận tiên hơn so với hồ ly. Ta muốn có hình người xinh đẹp như Lệ Nhi.” Tuyết Hoa uể oải nói, giơ cái móng vuốt lông xù lên lộ ra móng vuốt hồ ly sắc bén. Móng vuốt hồ ly sao thuận tiện bằng ngón tay người?

“Tuyết Hoa, phụ thân ngươi là Cửu phẩm tiên tôn, nương ngươi là bát phẩm thiên hồ, tỷ muội của ngươi cũng biến hóa thuận lợi, cho nên chuyện ngươi biến thành người là chuyện sớm muộn, ngươi đừng vội vàng, coi chừng dục tốc bất đạt.” Hạ Lăng Vân nói, đưa tay vuốt nhẹ lỗ tai nàng, thuận tiện chải lông cho nàng. Bộ lông nàng xoa tung mềm mại, cảm giác vuốt lên vô cùng thoải mái, lỗ tai của nàng cũng vậy hắn sờ trằm lần cũng không chán.

“Vậy phải bao lâu?” Tuyết Hoa uể oải nói, “Nếu không, ta tìm phụ thân cho đan dược, sau đó bế quan, tranh thủ phát triển?”

“Tuyết Hoa, trước kia ngươi nhỏ, ta không nói cho ngươi biết, nếu tu sĩ dùng đan dược để tu luyện hiệu quả rất lớn, nhưng đến hậu kỳ, hiệu quả sẽ càng nhỏ.”

Hạ Lăng Vân vuốt ve bộ lông mềm mại của nàng nó, “Nếu như linh đan có thể trợ giúp tu sĩ tu luyện không cần hạn chế, chẳng phải tất cả tu sĩ chỉ cần không ngừng tìm kiếm dược liệu trong thiên địa điều phối đan dược sau đó ăn vào là có thể thoát thai hoán cốt chờ tới ngày được phi thăng?”

“Tu luyện vẫn nên làm từng bước, tu luyện hậu kỳ nếu tâm tính không ổn định, rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.” Hắn khuyên, “Tốc độ tu luyện của ngươi quá nhanh, tuy rằng tâm tính ngươi đơn thuần không dễ bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng ta vẫn luôn lo lắng thân thể ngươi không chịu nổi.”

Nếu tu sĩ dùng huyết nhục của tinh linh yêu quái luyện chế đan dược sẽ bị nỗi tuyệt vọng của chúng trước khi chết nguyên rửa, lúc tấn cấp linh lực sẽ bị hỗn loạn bạo phát tử vong, trừ phi có Thanh Tâm Đan - loại đan dược đỉnh cấp bảo hộ tinh thần.

“Tuyết Hoa, nếu như ngươi nôn nóng muốn tiến giai, hãy đi hỏi phụ thân ngươi có biện pháp khác không?” Hắn nói, “Hơn bảy nghìn năm trước phụ thân ngươi đã là cửu phẩm tiên tôn, bây giờ lại là chủ chủ của Thái Hư Huyền Cảnh, kế thừa những tri thức của giới tu tiên thời thượng cổ.”

Tuyết Hoa nghe hắn nói vô cùng có đạo lý, mà phụ thân nàng cũng không cho phép nàng tiếp tục bế quan, muốn tu vi linh lực của nàng phải bằng muội muội Lệ Nhi, nên nói: “Được rồi, ta nghe lời người.”

Hạ Lăng Vân thấy vậy, liền tiếp tục nghiên cứu những... chai đan dược kia.

Đã biến thân hồ ly, Tuyết Hoa không chút khách khí nào mà bò lên đùi Hạ Lăng Vân, tìm vị trí nàng thích nhất.

Hạ Lăng Vân thấy vậy liền xách nàng lên nói. “Ngoan, ngồi xuống. Người đã là thiếu nữ rồi, không thể bò loạn lên người khác.” Từ lúc nhìn thấy hình người của nàng, hắn cảm giác mình đã không thể nào đối xử với nàng như là súc vật rồi.

“Oa ô, oa ô...” Thấy hắn khách khí như thế, Tuyết Hoa lập tức mất hứng, vung vẩy móng vuốt giầy dụa.

Đặt nàng xuống bên cạnh, Hạ Lăng Vân cười nói: “Ngoan, nói tiếng người, nếu không ta sẽ không hiểu người nói gì.” Nàng nhỏ như vậy lại còn đáng yêu, hắn không nhịn được muốn bắt nạt nàng.

“Ta không muốn!” Tuyết Hoa vội vàng nói, hắn vừa đặt nàng xuống nàng đã nhanh chóng nhảy phốc lên người hắn.

“Tuyết Hoa, đừng làm rộn.” Hạ Lăng Vân đành phải thả bình đan dược trong tay ra, bắt lấy nàng, hai tay đưa nàng lên cao, nói, “Tuyết Hoa, người đã trưởng thành, không thể tùy tiện bò lên người ta.” Sau khi đám đồ đệ kia của hắn được mười tuổi, hắn cũng không hề ôm bọn họ, huống chi Tuyết Hoa vẫn còn là một nữ hài tử chưa hoàn toàn biến hóa hết?

“Vì sao?” Tuyết Hoa thờ phỉ phỉ nói, “Ta phải ngồi trên người của Tiên Quân. Lệ Nhi so với ta còn lớn hơn, nhưng vẫn thường xuyên ngồi trên người phụ thân?”

“Hạo Linh Tiên Tôn là phụ thân của các người.” Hạ Lăng Vân uyển chuyển giải thích cho nàng.

“Không hiểu, nói chung là không hiểu.” Tuyết Hoa nhe răng trợn mắt, cái đuôi hồ ly cũng bất mãn phũ phực lên bàn chân hắn.

“Haizz, việc này, về sau ta sẽ tìm người giải thích cho người.” Hạ Lăng Vân đành phải nói, sau đó đặt nàng vào lồng ngực mình, ngồi xuống nói, “Không nên lộn xộn, đừng làm trở ngại ta phân biệt đan dược. Nếu muốn ngủ, thì cứ chợp mắt một lát.”

Hắn không biết khi nào thí luyện của hai người kết thúc, ảo cảnh có thể giống như bất Lữ Quân Hoa khiến hai người tách ra không, Tuyết Hoa muốn ngồi trong lồng ngực hắn thì cứ để nàng ngồi đi. Bọn họ ở cùng một chỗ, nếu như truyền tống thì chắc cũng tới một chỗ đấy.

Đan dược Tuyết Hoa mang ra có cách điều chế rất lạ, hắn một bên phân biệt các dược tính một mặt tìm hiểu cách điều chế, sau đó ghi lên giấy. Đây là cách điều chế của Hạo Linh Tiên Tôn, hắn chưa chắc có cơ duyên đạt được, chỉ có thể thông qua loại phương thức này phỏng đoán ra cách điều chế. Nếu như về sau hắn có khả năng rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh, hắn có thể cùng các đệ tử phòng dược điều chế những... linh đan đỉnh cấp này.

Vui vẻ nằm rạp vào trong lồng ngực hắn, Tuyết Hoa gật đầu nói, “Vâng. Tiên Quân.” Khí tức nhẹ nhàng khoan khoái của hắn lập tức bao phủ người nàng, khiến nàng vui vẻ thỏa mãn.

Ngẩng đầu nhìn hắn chăm chú phân biệt linh đan, có đôi lúc nhíu mày suy tư, trong lòng Tuyết Hoa nhện nhạo ôm ấp tâm tư tình cảm thiếu nữ, ánh mắt long lanh.

Hạ Lăng Vân quá mức chuyên chú phân biệt linh đan, hoàn toàn không biết tiểu hồ ly hắn cho rằng còn quá nhỏ đang ôm ấp tâm tư thiếu nữ, mỗi ngày khi tỉnh giấc luôn mơ ước chiếm đoạt được tâm hắn.

Mặt trời bên trong ảo cảnh đã xuống núi, màn đêm buông xuống, ánh trăng yếu ớt, Tuyết Hoa ghé trong lồng ngực Hạ Lăng Vân say ngủ, tinh thần của Hạ Lăng Vân thì sáng láng, tiếp tục nghiên cứu những linh đan kia. Nơi này có một vài linh đan mà hắn cũng không biết tên, cách điều chế lại càng không phải nói, nhưng mà có thể phân biệt được dược liệu.

Thái Hư Huyền Cảnh là sự tập hợp trí tuệ của rất nhiều cửu phẩm tiên tôn, đời sau cũng không có xuất hiện nhiều vị tiên tôn như vậy, càng không thể tạo ra pháp trận cỡ lớn như Thái Hư Huyền Cảnh, cái này có phải biểu thị nay không bằng xưa, trí tuệ của giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên đang suy sụp?

Nếu như trí tuệ của giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên suy sụp, ít nhiều cũng liên quan tới Thái Hư Huyền Cảnh. Bởi vì mỗi lần Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện, giới tu tiên sẽ tổn thất một số ít tu sĩ phẩm giai cao, khiến cho đệ tử của bọn họ không tiếp nhận được sự dạy dỗ của sư phụ.

Có 6 vị tu sĩ mang theo bảo vật ra khỏi Thái Hư Huyền Cảnh cuối cùng cũng phi thăng, trong đó có ba người bị lộ thông tin, có một đoạn thời gian rất dài bị người khác đuổi giết, có những bảo vật bị cướp đi. Mà những... bảo vật bị cướp đi cũng tổn thất rất nhiều tu sĩ.

Hạ Lăng Vân dừng lại nghỉ ngơi lại không nhận được suy ngẫm.

Nhẹ nhàng vuốt ve tiểu hồ ly đang nằm trên đùi, khoe miệng hân hoan lên vui vẻ. Một lần nữa gặp lại nàng trong ảo cảnh thật sự là duyên phận. Nàng là nữ nhi của Hạo Linh Tiên Tôn, hẳn không cần phải lo lắng cho nàng, lo nàng bị Hạo Linh Tiên Tôn ngược đãi. Hắn nếu không thể ra, cuộc đời này chỉ có thể tiếp tục ở lại trong ảo cảnh mà tu luyện, cho đến khi chết già hoặc phi thăng, hẳn hi vọng nàng có thể thường xuyên tiến vào ảo cảnh làm bạn với hắn. Tiểu hồ ly, nàng có thể hóa giải mọi áp lực của hắn, nàng chính là niềm vui trong quá trình tu luyện tĩnh lặng của hắn.

Từ khi tiến vào sa mạc thí luyện, Tuyết Hoa chưa từng có giấc ngủ thoải mái, nàng ngủ rất sâu, thể xác và tinh thần đều được nghỉ ngơi, chỉ là trong lúc đó nàng lại nằm mơ, chính là làn sương trắng mênh mông.

“Nhân viên quản lý thứ n?” Nàng hét lớn, đưa tay sờ lỗ tai, sau đó phát hiện mình mọc ra một lỗ tai hồ ly.

Rất khó chịu nha!

Nàng lập tức ngưng thần, dùng tinh thần lực thay đổi hình tượng bản thân mình. Cách làm của nàng thành công, lỗ tai hồ ly thu lại, chuyển về vị trí lỗ tai người, hơn nữa cái đuôi hồ ly ở phía dưới cũng biến mất.

“Tuyết Hoa, nói cho người biết một tin tức tốt, một tin tức xấu. Người muốn nghe cái nào?” Giọng nói không phân rõ nam hay nữ của nhân viên quản lý thứ n vang lên.

Cứ luôn thần bí như vậy, sợ người khác nhận ra người sao?

Tuyết Hoa bĩu môi: “Nhân viên quản lý thứ n, cảm ơn người đã kịp thời giúp ta ngăn cản cảnh vừa gặp đã yêu của nam thần và Lệ Quân Hoa. Ta muốn nghe tin xấu trước.”

Nhân viên quản lý thứ n nói: “Tin xấu là, nương Lệ Quân Hoa là Dịch Ngũ đã phát hiện rất nhiều người có liên quan tới vận mệnh nữ nhi của nàng ta đã thoát khỏi quỹ đạo, đang tính bắt tay can thiệp để nó trở về quỹ đạo vốn có.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Dịch Ngũ là tên khốn nạn nào?”

Tuyết Hoa nổi giận đùng đùng nói, “Rốt cuộc Lệ Quân Hoa có mấy mẫu thân? Nương thân sinh ra nàng ta không phải đã chết tại dãy núi hắc cổ sao? Chẳng lẽ dưỡng mẫu nàng ta nói dối? Bằng không thân nương của nàng ta đã làm thuật thôi miên khiến dưỡng phụ dưỡng mẫu của Lệ Quân Hoa nghĩ rằng bà ta đã chết?”

“Cái này... Tạm thời là bí mật, tóm lại nương của nàng ta vô cùng cường hãn. Người đừng mắng, cẩn thận bị bà ta giết chết.”

Nhân viên quản lý thứ n nói, “Tin tốt là, người sau khi biến thành tiểu hồ ly, quá dễ thương, nên rất nhiều người yêu thích, nương Lệ Quân Hoa không dám mạo hiểm giết chết người, hoặc đem người vứt đi đâu.”

“Bà ta sẽ làm gì?” Tuyết Hoa cảnh giác hỏi.

“Không biết. Người mau chóng... biến thành... người, thoát khỏi bản năng hồ ly.” Giọng nói của nhân viên quản lý thứ n dần dần mơ hồ, “Ta và người... liên hệ quá nhiều lần, Dịch ngũ... phát giác ra có người cố ý quấy rối rồi, bắt đầu quay lại kiểm tra... tìm kiếm...”

“Kiểm tra, tìm cái gì?” Tuyết Hoa vội vàng hỏi, sau đó đợi thật lâu cũng không có hồi đáp.

Dịch Ngũ, cái người này nghĩ thế nào thế, an bài cho nữ nhi thân sinh rất nhiều nam nhân chính là biểu hiện của sự yêu thương sao? Không nghĩ ra! Nhưng mà người này có vẻ pháp lực cường đại, ngay cả nhân viên quản lý thứ n xuất quỷ nhập thần cũng kiêng kị bà ta.

Tuyết Hoa vừa nghĩ đến, bắt đầu đi qua làn sương mù, hi vọng có thể biểu diễn dáng vẻ hình người hoàn mỹ của nàng cho Hạ Lăng Vân thấy.

Nhưng mà, nam thần nàng còn chưa tìm được đã thấy được boss lớn phụ thân Hạo Linh Tiên Tôn.

“Phụ thân?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói, sương trắng tiêu tan, nàng đứng trong hoa viên Thái Nguyên Cung. Trong hoa viên có vài gốc hoa vạn năm, nàng còn từng thấy tinh linh hoa. Những... tuấn nam mỹ nữ đều là những người đẹp nhất, tuy rằng bọn họ sống vạn năm nhưng rất đơn thuần, giống như những hài tử được nuôi dưỡng trong nhà nhiều năm.

“Ồ, Tuyết Hoa, tại sao con lại xuất hiện trong mộng của ta?” Hạo Linh Tiên Tôn lập tức kinh ngạc nói, “Chẳng lẽ đây là mộng chi lực của thiên hồ?”

Kinh ngạc nhìn dáng vẻ hình người hoàn mỹ của nàng, ông mở rộng hai tay nói: “Nữ nhi ngoan, lại đây để phụ thân nhìn kĩ con.” Vẻ mặt tràn ngập tình yêu thương.

Tuyết Hoa nhanh chóng bỏ nhào vào lồng ngực của phụ thân, ngẩng mặt lên ngọt ngào gọi: “Phụ thân.” Tuy rằng đang ở trong mộng, nhưng nàng có thể cảm nhận được huyết mạch tương liên.

Hạo Linh Tiên Tôn nhìn chăm chú vào nữ nhi, tràn ngập tưởng niệm nói: “Rất giống, dung mạo của con lúc biến hình hoàn toàn giống y đúc mẫu thân con.” Ông vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng, gương mặt tuấn mỹ như ngọc thoáng chút bi thương.

“Phụ thân, người đừng quá thương tâm, nếu mẫu thân biết người thương tâm như vậy sẽ đau lòng đấy.” Tuyết Hoa đau lòng trấn an phụ thân.

“Đúng, nàng tuy mất, nhưng đã để lại con và Lệ Nhi.”

Hạo Linh Tiên Tôn ôm lấy Tuyết Hoa ngồi trên ghế dài dưới gốc cây hoa anh đào hỏi, “Con thật tâm thích Hạ Lăng Vân đúng không? Con đó tuy nhỏ nhưng tâm tư thì đã trưởng thành, không khác gì so với nương con năm đó.”

Tuyết Hoa xấu hổ kêu lên, “Phụ thân...”

“Tuyết Hoa, thời gian Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện ở bên ngoài rất nhanh chấm dứt. Hạ Lăng Vân thông qua thí luyện, có thể lựa chọn tiếp tục tu luyện trong ảo cảnh, hoặc rời khỏi.”

Hạo Linh Tiên Tôn nói, “Phàm là tu sĩ thông qua thí luyện, có thể quyết định ở lại ảo cảnh nơi linh khí nồng đậm này tiếp tục tu luyện, hoặc trở lại đại lục Ngũ Nguyên. Từ khi phụ thân tiếp nhận ảo cảnh, chỉ có một tu sĩ thông qua thí luyện vì còn có nhiều lo lắng trong lòng mới lựa chọn rời đi.”

“Nhất định Lăng Vân Tiên Quân sẽ rời đi.” Tuyết Hoa không cần nghĩ ngợi nói, “Hắn là trưởng lão của Thiên Linh Môn, gần đây coi việc thủ hộ Thiên Linh Môn là trách nhiệm của mình.”

“Ta biết rõ. Tuyết Hoa, con sẽ cùng hắn rời đi sao?” Hạo Linh Tiên Tôn dò hỏi, không nỡ rời xa nữ nhi mới gặp lại không lâu.

Tuyết Hoa cúi đầu nghĩ ngợi, nói: “Phụ thân, con cũng không muốn rời xa người, nhưng mà, con...”

Nàng khó xử, một bên là tình yêu, một bên là tình thân.

“Phải đi thì đi thôi, đại lục Ngũ Nguyên có câu nói, nữ nhi trưởng thành không giữ được, giữ lại sẽ sinh ra oán hận, phụ thân sẽ không để nữ nhi phải đau khổ.”

Hạo Linh Tiên Tôn dịu dàng nói, gương mặt hiền lành, “Tuyết Hoa, nếu Hạ Lăng Vân lựa chọn rời khỏi, con đi theo hắn là được.”

“Phụ thân...” Tuyết Hoa kích động ôm cổ phụ thân, vùi mình vào lồng ngực ấm áp của phụ thân, “Chúng ta có thể gặp mặt trong mộng không?”

“Chủ động nằm mộng, và khống chế mộng là một pháp thuật tinh thần, con đã thức tỉnh năng lực này, chỉ cần có ý thức khống chế, tiến vào mộng của phụ thân, gặp mặt phụ thân cũng không phải là việc khó.”

Hạo Linh Tiên Tôn nói, “Muội muội con vẫn bực bội cái tên Lâm Vân Phàm kia, theo ta nghĩ hẳn là thích hẳn rồi. Tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh đợt này có vài tu sĩ đặc biệt ưu tú, hơn nữa ý niệm đều rất cường đại. Tên Lâm Vân Phàm này cũng thế, có thể Lệ Nhi sẽ theo hẳn rồi khỏi huyền cảnh.”

“Tỷ muội các con rời khỏi huyền cảnh, dù năng lực của phụ thân có cường đại tới đâu cũng không che chở được các con rồi, các con nhất định phải giúp đỡ, bảo vệ lẫn nhau.”

Ông ôm lấy nữ nhi ở trong mộng, khích lệ nói, “Nhìn trúng mục tiêu phải dũng cảm. Thiên Hồ là xinh đẹp nhất, sau khi biến hóa cũng hoàn mỹ nhất, làm gì có chuyện không chiếm được tâm của nam nhân.”

“Phụ thân...” Tuyết Hoa kích động nhìn phụ thân, trong lòng tràn ngập áy náy.

62. Chương 62: Sủng?

Ánh trăng phía Tây dần mờ, Hạ Lăng Vân còn đang phân biệt thành phần đan dược, chợt nghe tiểu hồ ly ở trong ngực nói mới, phụ thân...

Đứa nhỏ này nhớ phụ thân rồi.

Hắn đem linh đan thả lại vào trong bình sứ, sau đó cất bút lông, yêu thương vuốt ve bộ lông của nàng. Lần này gặp nhau, toàn thân nàng ướt sũng, trên lông còn có cát cùng bụi bẩn, điều này chứng tỏ phụ thân nàng cũng không chiều chuộng nàng, còn bắt nàng phải thí luyện giống như những tu sĩ linh sủng khi tiến vào huyền cảnh.

Nàng không giải thích được tại sao cơ thể phát triển chậm chạp, nhưng tâm trí vẫn đơn thuần như thiên hồ Lệ Nhi, quá trình thí luyện này chắc cũng phải chịu nhiều vất vả.

Hài tử đáng thương, may mắn nàng cũng chịu đựng được còn tấn cấp thành ngũ phẩm linh hồ.

“Tiên Quân?” Dưới ánh trăng mờ Tuyết Hoa cảm nhận được vuốt ve quen thuộc, mơ mơ màng màng kêu lên.

“Tuyết Hoa, ta đánh thức ngươi à?” Hạ Lăng Vân vuốt ve tai nàng, dịu dàng nói: “Ngủ thêm một lát, chờ ngươi tỉnh lại, ta sẽ nướng cá cho ngươi ăn.” Hắn dùng thần thức quét qua, thấy trong hồ rất nhiều cá, phân biệt rõ ràng cá nào là thật cá nào chỉ là do ảo cảnh biến ra đấy.

Đại khái cảm giác ngủ đủ rồi, nghe vậy, hai mắt nàng lập tức mở lớn, kêu lên: “Ta muốn ăn cá.” Nói xong, bụng nàng phình to kêu ột ột.

Hạ Lăng Vân nhìn tinh thần nàng sáng láng, liền cười nói: “Nếu đã tỉnh, vậy ngươi phụ trách bắt cá.” Thấy tinh thần nàng rất tốt, tâm tình của hắn cũng vui vẻ theo.

Vừa vặn nàng phải giải quyết nhu cầu sinh lí, lập tức nói: “Tốt, ta sẽ bắt hai con cá lớn.” Nói xong, nàng nhảy ra khỏi vòng ôm của Hạ Lăng Vân, chạy tới sau gốc cây đại thụ bên hồ, một lát sau lại hấp tấp từ sau gốc cây nhảy vào hồ, khiến bọt nước tung tóe.

Hạ Lăng Vân nhìn ba bốn bình sứ ở trước mắt không phân biệt ra được đan dược gì, bắt đầu sửa sang bản thân và bút mực, sau đó đứng dậy giãn thân thể, quay mặt về phía hồ hít một hơi thật sâu, ngắm nhìn tiểu hồ ly đang bắt cá.

Sau khi Tuyết Hoa tắm rửa xong, bắt đầu ở trong hồ bơi lội, tìm kiếm cá lớn.

Một con cá thật mập thật lớn!

Nàng ra sức khống chế nước, vì vậy con cá lớn dài hơn hai thước lập tức bị kiềm hãm trong nước không cách nào thoát được.

Nhào tới gần một cái, Tuyết Hoa nhanh chóng hất đầu, dốc sức ném con cá đang ra sức giãy dụa về phía Hạ Lăng Vân.

Cá lớn bị ném lên bờ lập tức giãy giụa kịch liệt, Hạ Lăng Vân ngưng thần nhìn lại, lập tức cời nói: “Tuyệt Hoa, con cá này là ảo cảnh.”

Hắn có thể phân biệt rõ sinh vật là thật hay giả, nhưng mà những sinh vật... giả kia công kích hắn, hắn cũng sẽ bị thương, cho nên đối mặt với sinh vật mà công kích mình, hắn một mực giết chết. Chỉ là con cá này, chỉ là con cá bình thường mà thôi. Mũi chân khẽ nhấc, hắn đem con cá mà Tuyệt Hoa không phân biệt được thật giả đá vào trong hồ.

Lại là đồ giả, khiến nàng mất công!

Tuyệt Hoa hờn dỗi, liên tục vớt bảy tám con cá lớn lên bờ.

Sau khi Hạ Lăng Vân phân biệt, giữ lại hai con, còn lại vớt lại hồ. Cá bị vớt lại có cả cá thật, nhưng mà ông trời có đức hiếu sinh, hắn chỉ lấy thứ mình cần thiết, còn lại thì phóng sinh.

“Tuyệt Hoa, trở về, dùng móng vuốt xử lí cá.” Hắn đứng bên hồ chờ đợi sau đó cười tủm tỉm sai khiến nàng. Hắn nghĩ sau khi Tuyệt Hoa biến thành người sử dụng tay vô cùng linh hoạt, toàn bộ là vì lúc nàng ở dáng vẻ hồ ly chân trước của nàng cũng được huấn luyện khá tốt.

Tuyệt Hoa nghe được hắn gọi, lập tức bơi vào bờ khoe khoang: “Móng vuốt của ta rất lợi hại.” Nói xong, nàng lập tức lộ ra móng vuốt sắc bén thuần thực mổ bụng con cá bị Hạ Lăng Vân đánh chết, lôi nội tạng ra vớt bỏ.

Đợi nàng xử lí xong, Hạ Lăng Vân nói, “Được rồi, người mau rửa máu và vết bẩn trên lông, còn lại để ta.” Nói xong, hắn xắn tay áo, một tay cầm cá đi tới bên hồ bắt đầu rửa cá.

Tuyệt Hoa nghe lời hắn lập tức đi rửa vết máu cá bị dính. Thật ra nàng không thích xử lí cá lớn, vì lông sẽ bị dính máu cá, hai chân sẽ bị ám mùi tanh của cá rất lâu, nhưng mà hôm nay Hạ Lăng Vân muốn ăn cá, cho nên nàng phải bắt cá lớn cho nam thần ăn.

Là lần đầu tiên hai người hợp tác nướng cá đó.

Nghĩ tới đó nàng cảm thấy vui thích, tắm rửa sau đó lên bờ xoa tan bọt nước.

“Tuyệt Hoa, những...linh đan kia người thu lại trước.” Hạ Lăng Vân nói, bắt đầu xử lí mang cá. Tuyệt Hoa chỉ ăn thân cá, cho nên chưa bao giờ bỏ mang cá, thật ra mang cá rất tanh, nếu bỏ đi sau khi nướng mùi tanh sẽ giảm bớt.

“Tiên Quân, những...cái đó ta đều tặng cho người.” Tuyệt Hoa ân cần nói.

“Tuyệt Hoa, đây là phụ thân người tặng cho người đấy, lại không phải đồ vật bình thường, trước khi đưa cho ta người phải được sự đồng ý của phụ thân người.”

Hạ Lăng Vân ngẩng đầu nói với nàng, “Nhanh thu lại, đừng để giống như Lệ Quân Hoa đột ngột bị ảo cảnh cuốn đi, cái gì cũng không kịp mang.”

Lệ Quân Hoa đột ngột biến mất, xiêm y của nàng ta đang phơ trên cây cũng không kịp mang. Hắn sẽ không chạm vào xiêm y của nữ nhân, Tuyệt Hoa cũng không muốn mặc đồ của người khác, cho nên cái váy đỏ, cùng với yếm và đồ lót gì đấy, vẫn còn bị treo trên cây.

Tuyệt Hoa nghe hắn nói có lý, liền nhanh chóng đi tới trước bờ đoàn Hạ Lăng Vân ngồi thu toàn bộ binh sứ vào trong.

Sau khi Hạ Lăng Vân rửa sạch cá, lấy ra mấy chai lọ, bắt đầu bôi gia vị.

“Đây là muối, ta có thói quen ăn đồ ăn có chút vị mặn, có lẽ người sẽ quen... Đây là rượu, dùng khử mùi tanh... Đây là bột gừng... đây là hồi hương, cũng để dùng ướp cá đấy...”

Hắn giới thiệu từng cái, cuối cùng phân phó cho Tuyệt Hoa, “Ta chuẩn bị tốt rồi, người từ từ nhìn ta nướng cá.” Hắn xách cá tới hai tảng đá song song. Thời kì thí luyện gian nan, hắn đối với việc ăn uống không chú ý, nhưng mà hôm nay phải chúc mừng Tuyệt Hoa hóa thành hình người, hắn mới đem gia vị không còn nhiều lắm ra dùng.

Tuyệt Hoa lập tức nói, “Để ta.” Nàng ngồi xổm trước mặt hai con cá, bắt đầu phóng ra hỏa diễm.

Hạ Lăng Vân nhàn nhả đứng sau lưng nàng, thỏa mãn nhìn xem nàng nướng cá. So sánh với trước kia, hiện tại nàng phóng thích hỏa diễm ngày càng thuận thực, hơn nữa khả năng khống chế lửa vô cùng tốt.

Nhưng mà Tuyết Hoa quá thích pháp thuật hệ hỏa rồi, đối với tu luyện pháp thuật hệ thủy thì ít đi rất nhiều. Nếu thủy hỏa không cân bằng sẽ dẫn tới hỗn loạn, hẳn hi vọng lương nghi công pháp phụ thân nàng truyền cho có thể thuận lợi giải quyết vấn đề này.

Không lâu sau, trong không khí truyền tới mùi thơm của cá nướng, Tuyết Hoa vui vẻ nói: “Tiên Quân, cá được ướp gia vị sau khi nướng mùi rất thơm.” Nàng sớm có thể vừa nướng cá vừa có thể phân tâm nói chuyện được rồi.

“Ừ. Ta sẽ đem toàn bộ gia vị cho ngươi, ngươi có thể dựa vào khẩu vị của mình mà tăng thêm.” Hạ Lăng Vân nói, tuy rằng hẳn rất hi vọng cùng với nàng thí luyện, nhưng không biết liệu có được như vậy.

Sau khi cá nướng chín, Hạ Lăng Vân rất săn sóc gỡ cá bỏ xương lớn cho nàng nói: “Từ từ ăn, đừng để bị hóc xương.” Dù sao hẳn cũng chưa từng thấy tiểu hồ ly bị hóc xương cá lần nào.

Nhìn thịt cá vàng thơm ở trên đĩa sứ, Tuyết Hoa cười tủm tỉm nói, “Tiên Quân, ta không khách sao.” Nói xong, nàng bắt đầu ăn.

Hạ Lăng Vân đối với hành động lễ phép này của nàng vô cùng tán thưởng, nói: “Ngươi càng ngày càng hiểu phép tắc rồi.” Loại chuyện này trước kia hẳn chỉ dạy nàng một hai lần, nàng đã nhớ kĩ.

Sau khi ăn no, Tuyết Hoa lười biếng nằm ngửa trong ngực Hạ Lăng Vân râm rì, mặc kệ để hẳn lau miệng bốn móng vuốt cho nàng, sau đó...mát xa bụng.

“Ngươi vẫn tham ăn như vậy.” Hạ Lăng Vân bất đắc dĩ xoa bụng giúp nàng.

Đứa nhỏ này quá tham ăn, ăn xong một con lại ngẩng đầu đòi hẳn, hẳn đem một nửa con cá cho nàng, còn cả mấy trái cây... Bởi vì Hàn Tu và Lưu Thanh Bình nói, thời kì trưởng thành sức ăn của hồ ly vô cùng lớn, không nên ngăn cản chúng.

Hẳn cho nàng ăn nhiều, không phải muốn nàng no tới mức nằm rên hừ hừ.

“Nhìn thấy Tiên Quân, ta cao hứng, nhịn không được mới ăn nhiều.”

Tuyết Hoa thừa cơ tố khổ, “Bên trong ảo cảnh sa mạc, không có đồ gì ăn, toàn bộ đều là cát vàng. Nếu không phải trước đó ta ăn một viên Tích Cốc Đan, còn chịu đựng buồn nôn ăn bọ cạp côn trùng, nói không chừng đã chết trong huyền cảnh sa mạc.”

“Tuyết Hoa, ngươi chịu khổ rồi.” Hạ Lăng Vân thương tiếc vuốt nhẹ bộ lông của nàng nói. Hồ ly khác thì ăn chuột, côn trùng, hồ ly hẳn nuôi thì lại không hề ăn, lần này, rốt cuộc nàng không kén ăn rồi.

“Tiên Quân, phụ thân ta nói linh khí trong Thái Hư Huyền Cảnh vô cùng nồng đậm, tu sĩ tu luyện ở đây rất dễ dàng tấn cấp. Thí luyện trong này bên ngoài không thể so sánh, nếu như người ở đây một thời gian, rất nhanh sẽ tu luyện thành cửu phẩm tiên tôn.” Tuyết Hoa thăm dò nói. Nàng hi vọng Hạ Lăng Vân ở trong ảo cảnh, vĩnh viễn không ra ngoài tránh khỏi Lệ Quân Hoa, mà nàng cũng có thể ở cùng hẳn và phụ thân.

“Ta biết rõ.” Hạ Lăng Vân trầm ngâm nói, “Mặc dù bây giờ ta chưa tiến giai, nhưng có thể cảm giác được rõ bản thân mạnh hơn trước kia rất nhiều. Cứ tiếp tục, ta nhất định có thể đi tới giai đoạn bát phẩm, càng có cơ hội trở thành cửu phẩm tiên tôn, chạm đến tiên giới trong truyền thuyết.”

“Nhưng mà, ta lo lắng Thiên Linh Môn.” Hạ Lăng Vân vuốt ve bộ lông nàng, “Lần trước ta đã nói với ngươi, sư thúc ta- Đại trưởng lão đã bế quan hơn bảy mươi năm, người có thể tiến giai thuận lợi kéo dài tuổi thọ hay không ta còn chưa rõ. Thiên Linh Môn cần có tu sĩ cấp Tiên Quân trấn thủ, nếu không sẽ bị một số tu sĩ tà ác chiếm chỗ tu luyện bên hồ Nữ Thần.”

Hắn tức giận nói: “Đại đồ đệ của ta Tiểu Thanh Ninh, và nhị đồ đệ Cố Thanh vân đều đang bế quan, ta lo lắng cho bọn chúng, ta nhất định phải ra ngoài.” Mỗi một đồ đệ đều là đích thân hẳn nuôi lớn đấy, hẳn không đành lòng nhìn bọn họ già yếu tử vong, nhưng mà cũng có biện pháp nào đâu? Tu sĩ luôn luôn là cùng trời tranh mạng sống, cuối cùng mấy ngàn mấy vạn năm mới xuất hiện một hai vị cửu phẩm tiên tôn, những người khác đều trên con đường tu luyện bị già yếu mà chết.

“Bọn họ nhất định sẽ có thể tấn cấp.” Tuyết Hoa an ủi hắn, “Ta có đan dược cho phụ thân điều chế, cho dù là tu sĩ sử dụng lúc hậu kì cũng không bị ảnh hưởng lớn, đan dược cấp cao vẫn có tác dụng đấy.”

Hạ Lăng Vân gật đầu nói, “Người nói không sai.” Đan dược đẳng cấp dựa vào tác dụng đối với tu sĩ mà đánh giá đấy, đan dược phụ thân Tuyết Hoa điều chế có thể coi như là thượng phẩm, nếu như hắn có thể lấy một ít cho đồng môn ăn, có lẽ bọn họ sẽ được trợ giúp một chút.

“Tuyết Hoa, mặt trời sắp mọc, ta mang người lên ngọn cây kia xem mặt trời mọc.” Hắn vừa cười vừa ôm lấy Tuyết Hoa, thu bỏ đoàn vào trong vòng tay càn khôn, tới một gốc cây nhảy lên mấy cái đã tới ngọn cây, tìm một nhánh cây thô: ngồi xuống.

“Tiên Quân, người thật lợi hại.” Tuyết Hoa kinh ngạc khen, trong Thái Hư Huyền Cảnh, tất cả sinh vật đều không thể ngự kiếm phi hành.

“Từ huấn luyện mà ra.” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng nói. Đã mất đi năng lực phi hành, hắn bắt đầu chú trọng luyện tập cái gọi là khinh công mà thế tục ở đại lục Ngũ Nguyên thường sử dụng, sau đó vì có linh lực làm trụ cột, một ngày hắn đã nắm giữ hoàn toàn bí quyết. Khinh công so với phi hành kém rất nhiều, nhưng nhảy lên nhảy xuống lại vô cùng thuận tiện.

“Tuyết Hoa, người xem, chân trời phía đông là có vài vệt nắng.” Hắn vừa nói vừa ôm nàng.

Vốn là hắn muốn tiến hành khóa tu luyện hàng ngày, nhưng mà huyền cảnh thay đổi bất thường, hắn không biết mình có bao nhiêu thời gian ở bên nàng, không nỡ lãng phí cho việc tu luyện, nên dứt khoát ôm nàng cùng thưởng thức cảnh mặt trời mọc.

63. Chương 63: Tiểu Hồ Ly Trêu Chọc Tiên Quân

Phía Đông dần dần sáng, một vệt hồng đằng xa phía chân trời dần hiện lên, bầu trời được bao phủ bởi màu đỏ, rừng rậm nguyên thủy lạnh lẽo và bóng tối cũng dần dần tiêu tán.

“Hi vọng có thể vĩnh viễn cùng một chỗ với người, ngắm mặt trời mọc.” Tuyết Hoa kích động nói, sau đó cảm giác cơ thể nóng lên. Đây là... trước đó nóng lên như vậy, sau đó phát nhiệt rồi nàng lập tức biến hóa, tuy rằng biến hóa không hoàn chỉnh. Lần này, nàng không lên tiếng!

Hạ Lăng Vân đang ngắm nhìn mặt trời mọc, cảm nhận cảnh tượng thiên nhiên hùng vĩ, cảm thụ sự chuyển biến ngày và đêm, cảm thụ linh khí thiên địa. Đột nhiên, hắn cảm giác tiểu hồ ly trong tay thay đổi, một cái tai lông xù thẳng đứng, vừa vịn chạm vào cảm hắn...

Hai tay tràn ngập xúc cảm...

Hắn lập tức nói: “Tuyết Hoa, người lại biến hóa rồi.” Cúi đầu nhìn, lập tức hắn cảm thấy bối rối, tai thoắt đỏ, nóng bừng.

Hai tay của hắn đang ôm một cơ thể thiếu nữ tuyệt đẹp, da thịt nàng trắng nõn, mái tóc dài tuyết trắng như tơ rơi tung trước ngực nàng cùng tay hắn. Nàng đang ngược mặt nhìn hắn, ánh mắt không chút ngượng ngùng, chỉ có hưng phấn. Vừa rồi cái chạm vào cảm hắn, chính là lỗ tai lông xù.

“Đứa nhỏ này, biến hóa cũng không nói một tiếng.” Hắn nói xong, nhanh chóng lấy trường bào màu xanh nàng mặc hôm qua muốn nàng mặc vào.

“Tiên Quân.” Tuyết Hoa nhanh chóng quay người giống như bạch tuộc ôm lấy hắn, cười hì hì hỏi, “Ta có xinh đẹp không? Người thích dáng vẻ của ta như vậy sao? Ta rất thích biến thành hình người.”

“Người rất đẹp. Ta cũng thích dáng vẻ người như vậy.”

Một mùi hương đặc biệt thơm quanh quẩn chớp mũi hắn, đập vào mi mắt chính là da thịt trắng nõn nà của nàng, vẻ mặt Hạ Lăng Vân xấu hổ nói, “Mau buông tay, người mau buông tay.”

Nàng mặt đối mặt ngồi trên đùi hắn, thân thể hắn cố gắng lùi sau, nhưng một tay vẫn phải ôm nàng phòng ngừa nàng té xuống, tay kia cầm trường bào cố gắng che chắn nàng. Thế nhưng mà nàng lại không chịu phối hợp, hai tay ôm chặt cổ hắn, hai chân kẹp chặt eo hắn. Cái này còn ra thể thống gì!

Tuyết Hoa giả vờ thuần khiết vô tội, “Tiên Quân, tuy lông hồ ly của ta biến mất, nhưng ta tuyệt đối không lạnh, người đừng mặc y phục cho ta.”

Con người mặc quần áo không chỉ là vì rét!

Hạ Lăng Vân không thể làm gì, ra lệnh: “Con người đều phải mặc y phục, người đã biến thành người nhất định phải mặc. Nhanh, bỏ tay ra.”

“Tiên Quân, mặc y phục vào không thoải mái.” Gương mặt nhỏ nhắn của Tuyết Hoa xụ xuống, nói: “Ta không thích.” Nàng cố gắng diễn đạt phản ứng của hồ ly khi mới biến thành người.

Động vật trời sinh đã có bộ lông, căn bản không cần y phục cũng không có khái niệm xấu hổ, sau khi biến hóa cần phải chậm rãi chỉ dạy.

Nghĩ tới đây, Hạ Lăng Vân đành phải dịu dàng nói: “Người cũng đừng ôm chặt ta như vậy. Nhanh, mau buông tay. Người không phải thích y phục của ta sao? Trước khoác tạm vào.” Nàng ôm hắn như vậy, nếu để người khác thấy, hắn có bao nhiêu cái miệng cũng không thể giải thích. Ai, đứa nhỏ này, về sau hắn phải tìm mấy nữ tu sĩ chỉ dạy nàng thể nào là dè dặt, đoan trang.

“Ở đây rất cao. Đột nhiên ta sợ bị té xuống dưới.” Tuyết Hoa đáng thương nhìn Hạ Lăng Vân nói: “Tiên Quân, ôm chặt ta. Ta sợ hãi.” Nói xong, nàng dùng sức ôm chặt hắn, giống như nếu buông lỏng nàng sẽ bị ngã từ trên cây xuống.

Hạ Lăng Vân không có cách nào rồi, đành phải dùng trường bào phủ ở phía sau lưng nàng sau đó mới từ trên cây nhảy xuống.

“Tuyết Hoa, chúng ta đã xuống rồi, người mau buông tay ra.” Sau khi nhẹ nhàng nhảy xuống dưới, hắn thúc giục, hai tay giữ eo nàng, không dám dùng nhiều sức.

Trên cây cũng không phải là nơi đặc biệt tốt nha.

Trong lòng Tuyết Hoa tiếc nuối, miệng nói: “Vâng.” Nhìn xung quanh, nàng buông hai tay hai chân ra. Mặc dù rời khỏi vòng ôm của nàng, nhưng nàng lại dùng tay nắm lấy ống tay áo hắn, giống như là động vật thiếu cảm giác an toàn.

Hạ Lăng Vân tranh thủ thời gian mở trường bào, nói: “Tuyết Hoa, mau mặc trường bào, nghe lời, ngoan. Làm người thì phải có thói quen mặc y phục.”

Một lần không thể kích thích quá nhiều!

Tuyết Hoa thầm nghĩ trong lòng, tò mò sờ sờ trường bào, lại đưa tới chóp mũi ngửi, sau đó nâng mặt, “Tiên Quân, bộ y phục này không có mùi của người.” Gương mặt nàng trắng nõn nhỏ nhắn ngây thơ lại lộ ra vẻ yêu mị câu hồn, giọng nói bình thản nhưng lại khiến cho người nghe mơ màng chìm trong ái muội.

“Đã giặt sạch rồi. Tuyết Hoa, mau mặc vào.” Nhìn động tác nàng cầm trường bào của hắn đưa lên mũi ngửi, trong lòng hắn cảm thấy mềm mại vội thúc giục, sau đó quay mặt nhìn về phía khác.

Tuyết Hoa cứ như vậy khỏa thân đứng trước mặt hắn, tuy rằng bọn họ đều không có ý niệm xấu, nhưng nếu bị phụ thân Tuyết Hoa phát hiện thì đó chính là một việc khiến người khác xấu hổ.

Hai tay vươn ra nhét vào áo, Tuyết Hoa nói: “Ta mặc rồi” (*^__^*) hì hì...

Hạ Lăng Vân quay sang, lập tức nói: “Người mặc sai rồi, xoay người, tay trái xỏ vào ống tay áo trái, tay phải xỏ vào ống tay phải.” Thật là, khó trách trên đời rất ít sự phụ thu đồ nhi khác giới tính, há ra sự phụ chỉ bảo đồ đệ khác giới tính quả nhiên không tiện. Nếu có Lệ Quân Hoa ở đây thì tốt rồi, nàng ta có thể thay hắn chiếu cố Tuyết Hoa, đồng thời thuận tiện dạy bảo tri thức của thiếu nữ nhân loại.

Tuyết Hoa ngoan ngoan rút tay xoay người, đưa tay vào trong áo, nói: “Ta mặc rồi. Tiên Quân, không thoải mái nha, không muốn mặc.”

“Không được, làm người thì phải mặc y phục.”

Hạ Lăng Vân nói, lần nữa xoay mặt, thấy nàng đã mặc đúng y phục, nhưng vẫn tùy tiện để trường bào lỏng lẻo trên người, đành phải dạy nàng, “Tuyết Hoa, người lấy sợi dây bên trong vạt áo phải cùng sợi dây bên trong vạt áo trái buộc lại, sau đó lấy vạt áo bên phải rồi dùng dây lưng ở phía dưới eo thắt lại.”

“Không biết. Nghe không hiểu.” Tuyết Hoa rất thản nhiên nói, giang hai cánh tay nói, “Người bảo ta mặc y phục, vậy người giúp ta mặc đi.” Lệ Quân Hoa đã dạy nàng rồi, nhưng mà, ha ha, nàng là hồ ly nha, Hạ Lăng Vân không thể ép nàng lập tức học xong cách mặc y phục.

Nàng ngây thơ nhưng lại lộ ra vẻ quyến rũ mị hoặc, trường bào nam tử màu xanh khoác trên bả vai nhỏ nhắn trắng nõn của nàng lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

Về mặt Hạ Lăng Vân bối rối, nhưng rất nhanh chóng tỉnh táo lại, nghiêm túc nói: “Ta chỉ giúp người mặc một lần. Người phải nhớ kỹ trình tự mặc, và phương pháp thắt dây.” Cách mặc áo ngoài của nam và nữ giống nhau, về phần nội y, vẫn là sau này hãy nói đi, dù sao ở đây hẳn không cách nào có.

Nhìn hẳn không chớp mắt, tâm như có dòng nước ấm chảy qua, hẳn bắt đầu dạy nàng mặc áo khoác, mặc kệ cảm giác kì lạ khi Tuyết Hoa uốn éo người khiến ngón tay hẳn chạm vào da thịt nàng. Áo bào của hẳn mặc trên người Tuyết Hoa giống như đứa nhỏ trộm mặc áo người lớn, nhưng giờ là bên trong huyền cảnh, bọn họ đành cố khắc phục.

Cuối cùng lấy ra một đai lưng màu xanh buộc vào vòng eo nhỏ nhắn của nàng, Hạ Lăng Vân nói: “Người mặc tạm. Đợi lúc gặp được Lệ Nhi, hoặc Lệ Quân Hoa, người hãy hỏi hai người cách mặc nữ trang.” Thiên hồ Lệ Nhi có thể thuần thực biến hóa, khẳng định có nhiều nữ trang, Tuyết Hoa không muốn mặc đồ của Lệ Quân Hoa, có lẽ sẽ tạm chấp nhận y phục của muội muội ruột.

Tuyết Hoa cười hì hì đưa tay chạm vào áo, “Thật là phiền phức.” Định lực của nam thần quả thật kinh người, nàng cố ý dùng thân thể cọ xát vào tay hẳn, vậy mà hẳn vẫn không đổi sắc. Định lực của hẳn kinh người như thế, nàng liệu có thể chiếm lấy lòng của hẳn không?

Lôi kéo trường bào màu xanh, nàng chu miệng nói: “Tiên Quân, quần áo ma sát vào người không thoải mái, tay cử động cũng không tự nhiên.” Trời sinh hồ ly đã có lông che chắn, nàng thật là không quen mặc y phục.

Nhắc chân lên, nàng nói: “Tiên Quân, chân ta đau nhức, giống như có các gì đó đâm vào.”

Hạ Lăng Vân cúi người, lập tức nhìn thấy đôi chân tuyết trắng tinh tể, mười ngón chân nhỏ nhắn móng chân màu hồng phấn óng ánh sáng cực kì đẹp.

Hồ ly tinh, hồ ly tinh, ngay cả chân cũng mê người như vậy định lực không đủ sâu nhất định sẽ bị nàng dao động.

Trong lòng hẳn thở dài, lấy ra một đôi giày vải màu xanh cỡ nhỏ, “Người thử đi đôi này xem.”

“Là của người?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói, “Đôi này thật nhỏ.” Giống như vòng đeo cổ của nàng, đây cũng là thứ mà hẳn còn nhỏ đã đi sao?”

“Đây là giày của Thanh Đường thập đồ đệ của ta, ta cũng không nhớ rõ bỏ vào lúc nào, bây giờ thấy người cần một đôi giày, đột nhiên nhớ tới trong vòng tay cần khôn có một đôi giày nhỏ như vậy, cho nên lấy ra cho người thử xem.”

Hạ Lăng Vân nói. Vòng tay cần khôn của hẳn là di vật của một vị tiên bối Thiên Linh Môn, dung lượng vô cùng lớn, cho nên tạo thành thói quen để đồ đạc linh tinh vào đấy.

“Đây là giày lúc nhỏ đồ đệ người mang?” Tuyết Hoa lập tức nhăn nhó nói: “Đây là giày bao nhiêu năm trước rồi a?” Tuy đặt trong không gian trữ vật sẽ không hỏng, nhưng là của lão ngoan đồng mấy trăm năm trước đó nha...

“Ba trăm năm trước thôi.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, “Giờ chân lên. Sai rồi, chân phải trước.”

Nâng bàn chân phải trắng nõn nhưngojc, Tuyết Hoa còn cố ý mở rộng các ngón chân. Móng chân màu hồng phấn ấp lánh giống như là ánh gương, khúc xạ ánh nắng mai.

Tiểu hồ ly tinh, mặt trời sinh, giờ tay nhắc chân không tự giác mà mê hoặc người khác!

Hạ Lăng Vân nhíu mày, vẫn đưa tay nâng bàn tay lên vuốt mấy ngón chân, rồi giúp nàng đi giày.

Giày vẫn hơn lớn, hơn nữa là còn chân trần mà đi, Tuyết Hoa thấy khó chịu lập tức kêu lên, “Quá lớn, ta đi không vừa.”

Nàng cởi giày ra, rất tùy tiện giẫm chân lên bãi cỏ nói, “Cũng không bị đau chân.”

“Tuyết Hoa, đây là cỏ, nếu giẫm lên hòn đá nhỏ hoặc nhánh cỏ già cứng, chân người sẽ bị thương.” Bàn chân giống như trẻ con nhỏ nhắn trắng nõn, nếu bị thương thì thật không hay.

“Không!” Tuyết Hoa kiên quyết lắc đầu nói, “Ta không muốn đi đôi giày này!” Nếu là giày của Tiên Quân, nàng sẽ đi.

Hạ Lăng Vân thở dài nói: “Tuyết Hoa, chúng ta vẫn còn phải thí luyện đó, không có khả năng ở mãi bên hồ này.”

Tuyết Hoa chớp chớp mắt giang rộng hai tay lập tức nhảy lên người Hạ Lăng Vân, nói: “Người ôm ta.”

Hạ Lăng Vân theo bản năng, mũi chân chúc xuống lập tức bay ra sau hơn một trượng.

“Ui da.” Tuyết Hoa lão đảo chuẩn bị ngã về phía trước.

Hạ Lăng Vân thấy vậy chỉ có thể lập tức nhảy về phía nàng nắm lấy tay và giữ bả vai.

“Tiên Quân, ôm ta đi.” Tuyết Hoa nói, không khỏi cảm thấy xấu hổ vì bản thân mình không từ thủ đoạn câu dẫn nam nhân.

Hạ Lăng Vân bất đắc dĩ, nhìn xung quanh một chút nói, “Không được. Chúng ta qua bên hồ tu luyện, chờ người có thể biến lại thân hồ ly, lại xuất phát.” Theo tình hình vừa rồi hình người của Tuyết Hoa không duy trì lâu được, có thể thấy được tác dụng của Hóa Hình Đan không tốt lắm.

Tuyết Hoa: Há hốc mồm, Tiên Quân chính là Liễu Hạ Huệ tái sinh ư, hoàn toàn coi nàng như nữ nhi, dù thế nào cũng không động tâm?

64. Chương 64: Biến Biến Biến

Hạ Lăng Vân ngồi ở ven bờ hồ dưới cây cổ thụ nhắm mắt tu luyện. Nơi này có nước, có cây, linh khí nồng đậm, đúng là thích hợp để hẩn tu luyện.

Tuyết Hoa thì không hứng thú, đứng ở cạnh hẩn, lấy đồ trong vòng cổ chơi đùa.

Băng tinh ngọc liên, là chiến lợi phẩm đầu tiên của nàng, nhìn thế nào cũng thấy thích, hi vọng Lưu Thanh Bình am hiểu luyện khí có thể biến pháp khí này thành pháp khí cao cấp chuyên dụng cho nàng sử dụng.

Đăng Hồn Linh, tuy là pháp khí trung cấp, nhưng lúc chiến đấu với bộ cặp tinh ở sa mạc, nó cũng có tác dụng rất lớn. Cái pháp khí này tạo hình hơi kém, không phù hợp với thẩm mỹ quan của nàng. Hơn nữa tuy rằng nó là vũ khí công kích tinh thần nhưng lại không phân biệt được địch ta, cho nên sau này khi sử dụng nàng phải cẩn thận.

Trâm cài san hô vạn năm, là pháp khí cao cấp thuộc tính thủy, nhưng mà nàng không búi tóc, hơn nữa còn hai lỗ tai hồ ly, cần phải tìm cách tạo kiểu tóc phù hợp mới được.

Vòng lệ nhân ngư, cái này coi như là pháp khí tắm rửa cho bản thân, đeo lâu dài có thể khiến da thịt mát mẻ mịn màng, linh căn thủy. Vuốt vuốt viên trân châu sáng lấp lánh, nàng đeo lên cổ mình. Vừa đeo lên, nàng cảm giác được toàn thân có một luồng thủy linh khí chạy qua, khiến cả người nàng mát mẻ. Được, cái này tốt, trời mùa hè đeo vào có thể khiến da thịt mát mẻ.

Ngũ thải linh thạch vô cùng xinh đẹp, bên ngoài sáng long lanh, màu sắc lưu động, xanh biếc, thanh lam, đỏ tươi, vàng đất năm loại linh quang. Nếu làm đồ trang sức, tuyệt đối sẽ là thứ mà toàn bộ nữ nhân trên đời điên cuồng khát vọng có được.

Làm gì thì tốt? Đồ trang sức, vòng cổ, hoa tai, vòng tay? Nếu có thể thì làm hai chiếc nhẫn một lớn một nhỏ.

Tuyết Hoa nghĩ lại, nàng thấy một số tu sĩ đeo nhẫn trên tay, không chỉ một cái, hơn nữa đều là pháp khí. Hạ Lăng Vân ngoại trừ đeo vòng càn khôn bên tay trái, thì trang sức gì cũng không có. Nếu hấn nguyện ý, nàng cũng sẽ nhờ Lưu Thanh Bình làm một đôi nhẫn, tương lai... Ha ha, tương lai nàng và hấn cùng đeo.

Tuyết Hoa tưởng tượng tới cảnh đẹp tương lai, khoe miệng kẻ cong lên, cười đến ngọt ngào.

Ngắm nghía trong chốc lát, nàng cảm thấy nhàm chán, mà quanh thân Hạ Lăng Vân còn dang bao phủ linh quang màu xanh lá đậm đặc, rất rõ ràng là còn đang tu luyện, liền đứng dậy đi tới bên hồ, cởi trường bào nhảy xuống nước, bắt đầu dùng hình người mà bơi lội.

Sau khi Hạ Lăng Vân trải qua một khoảng thời gian dài đằng đẳng tu luyện đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng thiếu nữ khỏa thân tắm rửa trong hồ, chắc chắn sẽ khiến hấn khắc sâu ấn tượng với thiếu nữ đó. Bây giờ nàng phá hủy cảnh tượng gặp gỡ bất ngờ của bọn họ, hấn sẽ không có ấn tượng đặc biệt với Lệ Quân Hoa nữa rồi. Nếu lúc này nàng mô phỏng lại cảnh tắm rửa của Lệ Quân Hoa, biết đâu có thể gây ấn tượng trong lòng nam thần.

Hai cánh tay trắng nõn đưa ra, nàng dựa theo bản năng của cơ thể bắt đầu bơi lội. Nhân nhả đùa nghịch dưới nước, khi thấy cá, nàng cũng không dùng pháp thuật mà là đưa tay bắt.

Không có pháp thuật hỗ trợ, con cá linh hoạt từ bàn tay nàng trườn ra ngoài rồi trốn thoát.

Ta không tin, không có pháp thuật thì không bắt được các người!

Tuyết Hoa nhàn rãi vô sự nên bắt đầu hăng hái so đo bắt cá. Trong lúc không để ý, mười ngón tay búp măng trắng nõn nhanh chóng biến thành móng tay dài sắc nhọn.

Thấy ngón tay thay đổi bất thường, nàng lập tức sợ hãi kêu lên, tranh thủ thời gian quay đầu nhìn Hạ Lăng Vân một cái, phát hiện thấy hấn vẫn còn tu luyện, mới đưa lưng về phía hấn kiểm tra lại bản thân, đột nhiên móng tay lại dài ra một tấc. Đây chính là móng vuốt tiêu chuẩn của yêu quái đó nha!

Nàng theo thói quen dùng ý niệm thu hồi móng tay lại, sau đó liền thấy một tấc móng tay kia lập tức biến mất, khôi phục chiều dài bình thường.

Về sau cái dáng vẻ xấu xí này không nên để nam thần nhìn thấy.

Tuyết Hoa thầm nghĩ, lặng lẽ bơi gần bờ, đứng ở vị trí mà Hạ Lăng Vân tính lại có thể nhìn ra được giả vờ gọi đầu, xoa bóp cơ thể trắng nõn vốn không hề bị bẩn chút nào.

Lúc nào nam thần mới tu luyện xong để ngắm nhìn nàng đây, làn da của nàng cũng bị ngâm tới mức trắng bệch rồi.

Tuyết Hoa ở trong hồ chờ đợi thật lâu, thân thể lại nóng lên, phát nhiệt đảo mắt biến lại thân hình hồ ly.

Ai, ở trong nước ngâm một hồi, sớm biết như vậy không bằng tu luyện.

Nàng ảo não bơi về phía bờ, nhân tiện còn chop một con cá lớn, chuẩn bị làm cá nướng.

Trong lúc nàng bận rộn, Hạ Lăng Vân đã tu luyện xong lặng lẽ mở mắt ra. Lúc Tuyết Hoa lặng lẽ bên cạnh hấn chơi đùa rồi đi tới hồ bơi lội, thần trí của hấn đã nhận ra. Cảm ứng được một số động tác kì cục của nàng, hấn chỉ nghĩ nàng bắt chước Lệ Quân Hoa. Chỉ là cảnh tượng này quá xấu hổ quá ưót át rồi, hấn không tiện mở mắt ra, vẫn tiếp tục tu luyện, chờ đợi hiệu lực của Hóa Hình Đan biến mất trở về trạng thái hồ ly.

Nam hài tử có thể nuôi dưỡng tùy tiện, nhưng nữ hài tử tâm tư tinh tế tỉ mỉ, sẽ xuất hiện tình huống không được tự nhiên, hấn về sau phải chú ý nhiều. Hiện tại xem ra, để hấn dạy bảo nàng không tiện, về sau nếu nàng còn ở cạnh hấn, hấn phải cho nàng tiếp xúc thêm với nhiều nữ tu sĩ.

Tuyết Hoa rất biết chăm sóc bắt hai con cá lớn, rắc chút gia vị, tỉ mỉ làm hai con cá nướng thơm ngon.

Sau khi nàng làm xong nhìn về phía Hạ Lăng Vân, chỉ thấy hắn mỉm cười nhìn mình, lập tức vui vẻ bỏ nhào vào ngực hắn, nói: “Tiên Quân, người đói bụng không? Ta đã làm xong bữa trưa.” Hiện tại mặt trời lên cao, đối với con người mà nói thì đó là bữa trưa.

“Được, Tuyết Hoa càng ngày càng giỏi rồi.” Hạ Lăng Vân cười vuốt ve đầu nàng, cổ vũ.

“Tiên Quân, ta dùng gia vị người cho, người ăn xem, mùi vị thế nào?” Tuyết Hoa nhẹ nhàng nói, vui vẻ nhìn mặt hắn. Nàng hi vọng hắn có thể nhìn thấy nhiều điều tốt đẹp của nàng, để hắn có thể vượt qua cảm giác chùng tụt để yêu nàng.

“Ta thấy được, người rất giỏi.” Hạ Lăng Vân vuốt ve đầu nàng tán dương. Móng vuốt của nàng huấn luyện khá tinh xảo, tuy không bằng tay người, lúc rắc gia vị không khống chế được lượng muối, một lần mà văng rất nhiều ra đất, chỉ có thể dùng cách ngừng tụ ra nước pha loãng, cho đến khi nàng cảm thấy thích hợp rồi chế biến. Tuyết Hoa, thật sự có thành ý.

“Tiên Quân, cá vẫn còn ấm, chúng ta cùng ăn.” Tuyết Hoa mời nói, vẻ mặt chờ đợi. Đây là lần đầu tiên nàng dùng gia vị của nhân loại, nàng hi vọng nam thần sẽ không cảm thấy khó ăn.

“Được.” Hạ Lăng Vân đứng dậy, ôm tiểu hồ ly tới hòn đá hôm qua bọn họ vừa nướng cá, sau đó lấy đĩa sứ ra, hắn giúp nàng gỡ thịt các, lựa xương to ra.

Tuyết Hoa đợi Hạ Lăng Vân cũng chuẩn bị xong mới bắt đầu ăn. Ăn xong miếng đầu, nàng kêu thán thiết: “Mặn quá.”

Hạ Lăng Vân lấy chiếc đũa trong vòng càn khôn kẹp miếng thịt cá ăn một miếng, khen ngợi: “Tuyết Hoa, cá này không mặn không nhạt vừa miệng. Cho người.”

Nói xong hắn lập tức gấp vụn các ở trong đĩa của nàng, rồi cắn một miếng.

“Hơi mặn một chút.” Hắn nói xong, lại ném miếng thịt cá khác trong đĩa sứ, “Cái này không mặn. Tuyết Hoa, người rắc muối không đều.”

Tuyết Hoa ngơ ngác nhìn qua, nhắc nhở: “Tiên Quân, người ăn miếng cá ta vừa ăn qua.” Nàng bây giờ là hình thái hồ ly, chỉ là động vật trong mắt nhân loại, nhưng đồ nàng vừa ăn hắn lại ăn hết.

Hạ Lăng Vân hơi sững sốt, cười vỗ vỗ đầu nàng nói: “Nhanh ăn đi, cá nguội sẽ tanh.” Nói xong hắn không ngại ăn tiếp phần cá nàng vừa ăn, ăn được một lát, hắn bắt đầu uống nước, sau đó lấy quả đại, cho nàng ăn.

Tuyết Hoa được ăn mỹ vị, cái đuôi vui vẻ đong đưa, con mắt cười híp lại như hình bán nguyệt. Bởi vì nàng cảm thấy, hành động này có thể xác định trong lòng nam thần nàng đã bắt đầu thoát li khỏi khái niệm động vật, trở thành người có thể ngồi cùng bàn ăn với hắn rồi.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa nghỉ ngơi dưới bóng cây, hưởng thụ quá trình yên tĩnh hiếm có trong thí luyện gian khổ. Thật lâu hắn nói: “Ở đây rất đẹp và yên tĩnh, nói không chừng có thể xây dựng một căn nhà nhỏ để ở lại lâu dài, đáng tiếc không thích hợp với chúng ta, nên xuất phát thôi.” Vẫn còn trong thí luyện, hắn vẫn hi vọng mình thông qua thí luyện rời khỏi. Thiên Linh Môn có quá nhiều điều hắn cần lo lắng, hắn muốn trở về.

“Vâng.” Tuyết Hoa trong vòng ôm của hắn, nói “Ta ở một chỗ với người.” Phụ thân nàng cũng đồng ý rồi.

Quyển luyện vuốt ve tiểu tinh linh trong ngực ngực khí của Hạ Lăng Vân ngưng trọng nói: “Xem duyên phận của chúng ta rồi.” Nếu phụ thân nàng không cho phép, hắn không có chút biện pháp nào, bởi vì từ hơn bảy nghìn năm trước, Hạo Linh Tiên Tôn đã có thực lực để bạch nhật phi thăng.

Đứng dậy, hắn nhìn xung quanh, để nàng lên vai hắn, nói: “Ảo cảnh biến đổi liên tục, người cố gắng đứng trên người ta.” Nói như vậy, để nếu có lỡ bị truyền tống bọn họ cũng tới cùng một chỗ.

“Vâng.” Bốn móng vuốt của nàng bám chặt quần áo hắn, đứng trên bờ vai hắn, còn cuốn cái đuôi vòng qua vai hắn.

Thấy nàng đã đứng vững, Hạ Lăng Vân lấy ra pháp kiếm Thanh Hoa rời khỏi bờ hồ đi về phía rừng cây âm u nguyên thủy. Khác với sa mạc, quặng mỏ, núi lửa, tu luyện trong rừng rậm phù hợp với linh căn của hắn hơn.

“Kì quái.” Đi cả buổi, Hạ Lăng Vân không nhận được bất thốt lên.

“Làm sao?” Tuyết Hoa dò hỏi.

“Nếu ảo cảnh này dùng để thí luyện ta... thật sự ta không biết thí luyện ta cái gì?” Hạ Lăng Vân nói. Sa mạc núi lửa, quặng mỏ đen tối đều rèn luyện ý chí và sức lực chiến đấu của hắn, mà rừng rậm nguyên thủy này đến tận giờ không xuất hiện linh thú cường đại công kích hắn.

Là yên lặng trước khi bộc phát sao?

Nhưng hắn không cảm thấy bất kì dị thường nào cũng không cảm giác được nguy hiểm.

“Không biết thì cứ đi thẳng về phía trước đi.” Tuyết Hoa lạc quan chỉ đạo. Phụ thân nàng là chủ của Thái Hư Huyền Cảnh, tuyệt đối không có khả năng ngồi nhìn nữ nhi gặp nguy hiểm trong ảo cảnh.

“Được.” Hạ Lăng Vân gật đầu, tiếp tục đi sâu vào rừng rậm.

Trải qua năm sáu ngày trong rừng rậm, rốt cuộc có cũng xuất hiện ánh sáng. Trước mặt là một hồ nước to, giữa hồ là một cung điện phi thúy. Cung điện trang nghiêm theo phong cách cổ xưa, đập vào mắt hai người là tấm biển ghi: Thái Nguyên Cung

65. Chương 65: Lựa Chọn Cuối Cùng

“Thái Nguyên Cung, là Thái Nguyên Cung!” Tuyết Hoa lập tức nói, “Tiên Quân, điều này chứng tỏ người thông qua khảo nghiệm của Thái Hư Huyền Cảnh, người nhanh vào gặp phụ thân ta.”

Nói xong, nàng từ trên vai Hạ Lăng Vân nhảy xuống, trực tiếp lao xuống hồ bơi về phía Thái Nguyên Cung. Sau khi bò lên bậc thang ngọc bích, nàng thi triển pháp thuật hệ thủy làm khô bộ lông, sau đó hô lớn: “Tiên Quân, người nhanh lên.” Phụ thân nàng ở trong mộng nói, thời gian Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện ở đại lục Ngũ Nguyên sắp hết, nếu không ra thì sẽ không thể rời đi được.

Thật sự đã thông qua tất cả thí luyện rồi sao?

Hạ Lăng Vân khẽ giật mình, lập tức thu hồi pháp kiếm, lấy một chiếc lược nhanh chóng chải tóc buộc lại chỉnh tề, sau đó tới bên hồ vốc nước rửa mặt, sửa sang lại y phục, cảm thấy ổn thỏa mới đi về phía Thái Nguyên Cung.

Hắn là đi bá kiến tiền bối giới tu tiên, chủ nhân Thái Hư Huyền Cảnh, không thể tùy tiện như Tuyết Hoa như vậy.

“Nhanh lên, nhanh lên.” Tuyết Hoa thúc giục, chờ tới lúc hắn bước lên bậc thang ngọc bích lập tức chạy vào bên trong.

Thái Nguyên Cung được tạo hình từ từng miếng ngọc bích, bất kể là trụ cột hay sàn nhà đều bóng loáng, xanh mát.

Bước qua mấy bậc thềm đá, tiến vào cung điện với phong cách xa hoa cổ xưa, Hạ Lăng Vân nhìn thấy chủ Thái Hư Huyền Cảnh đang ngồi ngay ngắn trên bảo tọa. Hạo Linh Tiên Tôn mặc một áo bào trắng thoải mái, mặt mỉm cười, trên đầu gối là tiểu hồ ly Tuyết Hoa.

Đi tới phía dưới bậc thềm ngọc, Hạ Lăng Vân ôm quyền khom mình hành lễ, “Vãn bối Hạ Lăng Vân bá kiến tiền bối.”

“Hạ Lăng Vân, không cần đa lễ.”

Hạo Linh tiên tôn nhìn hậu bối trẻ tuổi tuấn lãng kiệt xuất ở dưới, nói: “Có lẽ người cũng biết một chút ít về sự huyền bí của Thái Hư Huyền Cảnh rồi. Nếu như người ở lại Thái Hư Huyền Cảnh, với tiềm lực của người và cơ duyên của Thái Hư Huyền Cảnh, chỉ cần ở lại nhiều nhất là ba ngàn năm là có thể tiến lên cửu phẩm, có cơ duyên sẽ được phi thăng. Nhưng nếu người rời khỏi, có thể cả đời người không thể bước vào cảnh giới cửu phẩm.”

Đại lục Ngũ Nguyên linh khí nồng đậm, nhưng đối với các tu sĩ đẳng cấp tiên quân mà nói thì nó là hoàn cảnh sinh tồn quá an toàn rồi, rất khó để bồi dưỡng ra một cửu phẩm tiên tôn.

“Tuyệt Hoa thích người, người cũng vô cùng sủng ái Tuyệt Hoa, chỉ cần người ở lại Thái Hư Huyền Cảnh, bản tôn sẽ dốc lòng dạy bảo người. Nếu như người nguyện ý, thậm chí có thể kế thừa Thái Hư Huyền Cảnh, đạt được trí tuệ của Tiên Tôn thời Thượng Cổ.”

Hạo Linh Tiên Tôn nói, trước khi tìm được người thừa kế, cho dù hắn có năng lực đập phá hư không bạch nhật phi thăng tiến tới thế giới khác, cũng không có cách nào chỉ có thể trấn thủ ở nơi này.

Hạ Lăng Vân lần nữa khom người, “Tiền bối, nếu như vân bối đạt điều kiện xin cho phép vân bối rời khỏi.” Hắn cũng khát vọng có thể tiến thêm nữa... để thăm dò thế giới mới... nhưng từ năm tuổi khi tiến vào Thiên Linh Môn tu luyện, gần chín trăm năm, Thiên Linh Môn là ngôi nhà duy nhất mà hắn kí thác, hắn không muốn rời khỏi Thiên Linh Môn.

Tình cảm khắc sâu, làm sao có thể vứt bỏ hết trách nhiệm mà phi thăng tới một thế giới khác? Hắn không thể làm chuyện tuyệt tình như vậy.

Hạo Linh Tiên Tôn khẽ lắc đầu, “Tuyệt Hoa đã nói với người con bé là nữ nhi của ta rồi, ta không muốn Tuyệt Hoa rời khỏi ta. Nếu người rời khỏi, cả đời này sẽ không được gặp con bé.”

Hạ Lăng Vân đã sớm đoán được và có lựa chọn rồi, nhưng mà đến khi thực sự phải quyết định, hắn vẫn không nói nên lời.

“Tiền Quân, ta không muốn rời khỏi người.” Tuyệt Hoa vội vàng nói, nàng muốn chạy tới bên cạnh Hạ Lăng Vân, nhưng phụ thân nàng lại giữ chặt không cho nàng đi qua.

Hạ Lăng Vân nhìn nàng, ánh mắt giãy dụa, môi mấp máy hồi lâu cũng không đành lòng nói ra quyết định của mình.

Lấy ra một cái áo choàng trùm lấy Tuyệt Hoa, Hạo Linh Tiên Tôn đẩy một luồng linh lực thủy hỏa đưa vào cơ thể nàng. Lập tức Tuyệt Hoa cảm thấy toàn thân nóng lên, phát nhiệt, sau đó cơ thể tràn ngập linh quang màu trắng rồi nhanh chóng biến thành một thiếu nữ xinh đẹp.

Thiếu nữ có mái tóc dài mượt, không có lỗ tai hồ ly, dưới áo choàng cũng không có đuôi, đây là một thiếu nữ xinh đẹp tràn ngập linh khí.

“Phụ thân, con...” Tuyệt Hoa kinh ngạc kêu lên, vươn tay ra khỏi áo choàng, cảm lấy mái tóc đen dài của mình.

“Nữ nhi, đây là dung mạo của con sau khi biến hóa hoàn toàn.” Hạo Linh Tiên Tôn yêu thương nói, thương tiếc vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng. Hạ Lăng Vân không nói ra quyết định của hắn, nhưng ông biết rõ lời hắn muốn nói rồi. Tuyệt Hoa sắp rời khỏi mình, trước khi nữ nhi rời khỏi ông muốn nhìn hình dáng khi nữ nhi biến hóa hoàn toàn.

Là nữ nhi của hắn và nàng, Tuyệt Cơ dùng cả tính mạng để thai nghén, khổ cực sinh ra nữ nhi, nhưng lại không có cách nào chăm sóc nữ nhi.

“Hạ Lăng Vân, trong bảo tàng của Thái Hư Huyền Cảnh có rất nhiều báu vật, tâm quyết, còn có nữ hài tử xinh đẹp của ta, chẳng lẽ không so được với việc nhỏ bên ngoài kia? Môn phái của người còn có những đệ tử khác, chẳng lẽ không có người thủ hộ bọn họ sẽ gặp nguy hiểm. Bảo tàng, quyền lợi, tiền đồ không khiến người động tâm, chẳng lẽ người cam tâm vứt bỏ Tuyệt Hoa?”

Hạo Linh Tiên Tôn thẳng thắn nói, thuận tiện muốn kiểm tra Hạ Lăng Vân có thể vượt qua tư tưởng chủng tộc mà yêu thương Tuyệt Hoa.

Tuyết Hoa ngồi trên đùi phụ thân nghe rõ ý tứ của phụ thân, gương mặt trắng nõn lập tức ửng hồng.

Đây cũng là một khảo nghiệm đối với hắn, Hạ Lăng Vân hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói với Tuyết Hoa: “Tuyết Hoa, phụ thân ngươi là một người mạnh mẽ, lại vô cùng sủng ái ngươi, sẽ bồi dưỡng ngươi thành cửu vĩ thiên hồ. Ngươi hãy quên ta đi.” Hắn quyết định phải rời khỏi, dù Hạo Linh Tiên Tôn hứa hẹn rất nhiều. Nhìn qua trí nhớ của Tuyết Hoa không tốt lắm, nếu không có ai nhắc nhở nàng sẽ quên đi hắn, cho nên nàng sẽ không thương tâm quá lâu.

Tuyết Hoa từng nghĩ, nếu như hắn phải lựa chọn nàng và trách nhiệm, hắn chọn ai? Nhiều lần nàng tự hỏi, cảm thấy hắn sẽ lựa chọn trách nhiệm của bản thân.

Nhưng khi chính tai nghe hắn lựa chọn, Tuyết Hoa lại vô cùng thương tâm, nghẹn ngào nói: “Tiên Quân, ta không muốn rời khỏi ngươi, không muốn quên ngươi.”

Hạo Linh Tiên Tôn yêu thương nói: “Tuyết Hoa, con muốn lựa chọn Hạ Lăng Vân chiếu cố con vài năm, rồi bỏ phụ thân?”

Phụ thân xấu, rõ ràng nói rõ ở trong mộng, vậy mà còn giả bộ hỏi nàng.

Hai mắt Tuyết Hoa ngập nước nhìn phụ thân nói: “Con không nỡ rời xa ngươi, cũng không nỡ rời xa Tiên Quân.” Nàng cũng tiến thoái lưỡng nan cho nên nàng hiểu nỗi khổ của Tiên Quân.

Hai mắt tràn ngập tình cảm nhìn Tuyết Hoa một lần nữa, Hạ Lăng Vân chấp tay hỏi, “Tiên bối, xin hỏi vân bối làm cách nào mới có thể rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh? Vân bối muốn hỏi một chút, hảo hữu của vân bối Đạo Nguyên và nhị đệ tử của hắn Lâm Vân Phàm, nữ đệ tử Lệ Quân Hoa còn sống hay không, bọn họ có thông qua được thí luyện?” Đầu thí luyện, hắn cảm thấy chi chủ của Thái Hư Huyền Cảnh chắc sẽ không nỡ nhìn tu sĩ vì thí luyện mà chết đi.

Hạo Linh Tiên Tôn khẽ tiếc vuốt cằm, “Người đi ra ngoài Thái Nguyên Cung, bên ngoài là hải đảo. Người tiến vào Thái Nguyên Cung thế nào, thì cứ đi ra mặt biển. Tàn Đạo Nguyên, Lâm Vân Phàm, Lệ Quân Hoa ba người đều thông qua thí luyện, bọn họ cũng lựa chọn rời đi. Bọn họ đã đi rồi. Người là người cuối cùng.” Những người này còn vương vấn quá nhiều chuyện thế tục, cho nên không muốn ở lại... Thái Hư Huyền Cảnh để đạt thêm thành tựu.

Hạ Lăng Vân vừa mừng vừa sợ, “Cảm ơn tiên bối cho biết.”

Không bỏ qua Tuyết Hoa, hắn nói: “Tuyết Hoa, ta không ở bên cạnh ngươi, ngươi hãy nghe lời phụ thân mình..., cố gắng tu luyện, sớm chút trở thành Cửu vĩ thiên hồ.”

“Tiên Quân, người thật sự không quan tâm ta nữa?” Tuyết Hoa đau khổ nói, trong lòng trào dâng bi thương trước nay chưa từng có.

“Tuyết Hoa, ta rất muốn quan tâm ngươi, nhưng ta phải có trách nhiệm của mình, ta không thể ở lại đây với ngươi. Chi chủ của Thái Hư Huyền Cảnh là phụ thân ngươi, người sẽ dạy bảo ngươi tốt hơn so với ta.”

Hạ Lăng Vân dịu dàng khuyên nhủ, gương mặt anh tuấn tràn ngập thương cảm. Đối với Tuyết Hoa, hắn toàn tâm toàn ý coi nàng là nữ nhi mà yêu thương chiều chuộng. Bây giờ đột nhiên vĩnh viễn mất nàng, dù biết nàng ở cạnh phụ thân sẽ tốt hơn, nhưng hắn vẫn không nỡ bỏ. Về sau Thái Hư Huyền Cảnh sẽ còn xuất hiện, khi đó, nếu như hắn còn sống, hắn nhất định sẽ tiến vào tìm nàng, vĩnh viễn ở trong ảo cảnh với nàng.

“Oa oa hu hu hu~~” Hai mắt Tuyết Hoa ngập nước nhìn Hạ Lăng Vân, nam thần của nàng, đồ nhẩn tâm...

Không đành lòng nhìn nữ nhi đau khổ, Hạo Linh Tiên Tôn lấy một chiếc vòng tay đeo vào tay trái nàng nói: “Cái này là vòng tay Như Ý, là pháp khí trữ vật cao cấp, phụ thân dùng thiên ngoại tinh kim thượng cổ rèn thành, trong lúc rèn còn cho sợi lông của con và Lệ Nhi, trừ con và Lệ Nhi ra thì không ai có thể sử dụng.”

Thu hồi linh lực để Tuyết Hoa biến thành dáng vẻ hò ly, hắn buông nàng xuống, nói: “Con hãy đi cùng Hạ Lăng Vân, Thái Hư Huyền Cảnh không thích hợp với người trẻ tuổi,” Vòng tay Như Ý đúng như tên gọi, sẽ tự động biến hóa phù hợp với dáng người.

Sau đó Hạo Linh Tiên Tôn nhìn Hạ Lăng Vân uy hiếp nói: “Hạ Lăng Vân, bí mật bên trong Thái Hư Huyền Cảnh, người không thể công khai ở đại lục Ngũ Nguyên. Ta giao Tuyết Hoa cho người, nếu người tổn thương con bé, ta sẽ không từ thủ đoạn phá hủy đại lục Ngũ Nguyên, cho người thần hồn tiêu diệt!”

Hạ Lăng Vân lập tức ôm quyền thi lễ, nghiêm túc thề: “Tiền bối yên tâm, văn bối dùng tính mạng đảm bảo, giữ kín bí mật trong Thái Hư Huyền Cảnh, tuyệt đối không làm tổn thương Tuyết Hoa.”

“Phụ thân, nữ nhi bất hiếu.” Tuyết Hoa kích động nói, hai móng vuốt nắm chặt áo khoác phụ thân.

“Thái Hư Huyền Cảnh tuy rất tốt, nhưng đối với con và Lệ Nhi hai nữ hài tử còn trẻ như vậy giống như là lồng giam hoa lệ. Đều ra bên ngoài trải nghiệm đi, tương lai Thái Hư Huyền Cảnh vẫn có thể xuất hiện ở đại lục Ngũ Nguyên, đến lúc đó các con trở về. Phụ thân tin tưởng lúc đó, con và Lệ Nhi đã giải quyết xong chuyện trần duyên rồi, có thể an tâm tu luyện trong ảo cảnh, rồi cùng phi thăng.”

Hạo Linh Tiên Tôn cúi người vuốt ve đầu nhỏ của Tuyết Hoa, dùng tinh thần lực truyền tống cho Tuyết Hoa một ý niệm: “Tuyết Hoa, bên trong vòng tay Như Ý có rất nhiều đồ cưới phụ thân dành cho con, nhưng mà đừng lấy ra khoe khoang, bên trong vòng tay như ý có bày pháp trận truyền tống định vị, nếu như con không còn lưu luyến với thế giới bên ngoài, có thể trực tiếp khởi động pháp trận trở lại bên cạnh phụ thân, nhưng mà vào được thì không thể dễ dàng rời khỏi, con phải dùng cẩn thận.”

“Phụ thân...” Tuyết Hoa cảm kích mà nhìn phụ thân. Tình thương của phụ thân cao như núi, phụ thân đã tính toán hết toàn bộ cho nàng và Lệ Nhi.

66. Chương 66: Hồ Ly Tự Tập

“Đi thôi, rời đi cùng hần.” Hạo Linh Tiên Tôn khẽ đẩy nhẹ thân thể nhỏ bé của Tuyết Hoa.

“Phụ thân...” Tuyết Hoa lưu luyến, nước mắt không ngăn được rơi xuống. Nàng không biết khi nào đã quên đi hình dáng cha mẹ kiếp trước, trong lòng vô cùng khát vọng với người phụ thân này.

“Chỉ cần con và Lệ Nhi ở bên ngoài sống thật tốt, phụ thân sẽ vui vẻ.” Hạo Linh Tiên Tôn cười nói, lại một lần nữa đẩy Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa hai mắt ngập nước vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, chậm rãi tới bên cạnh Hạ Lăng Vân.

“Tuyết Hoa.” Hạ Lăng Vân đã quỳ một chân trên mặt đất chờ đợi, đợi tới lúc nàng đi tới trước mặt sẽ nhẹ nhàng bế nàng lên. Nàng vì muốn ở cùng một chỗ với hần mà rời khỏi phụ thân, về sau hần nhất định sẽ yêu thương sủng ái nàng. Chỉ cần hần còn trên thế giới này, hần sẽ vĩnh viễn bảo hộ nàng, khiến nàng vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ.

“Hạ Lăng Vân, một nữ nhi khác của ta là Lệ Nhi cũng tới đại lục Ngũ Nguyên, từ nhỏ Lệ Nhi đã bướng bỉnh, lại được ta nuông chiều, ở bên ngoài sẽ bị thiệt thòi lớn. Người có rảnh, giúp ta chiều cổ Lệ Nhi một chút. Lệ Nhi là muội muội của Tuyết Hoa, người yêu ai thì nên yêu cả đường đi.” Hạo Linh Tiên Tôn dặn dò.

“Việc tiền bối phân phó, văn bối sẽ ghi nhớ trong lòng.” Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa nói. Từ biểu hiện của Lệ Nhi lúc gặp mặt lần đầu trong huyền cảnh, về sau Tuyết Hoa cũng kể một chút về muội muội của mình, hần cũng biết rõ thiên hồ này cũng vô cùng tình nghịch.

“Hạ Lăng Vân, chuyện Tuyết Hoa là nữ nhi của ta người tuyệt đối không được phép nói cho người khác, vì thân phận đó sẽ khiến Tuyết Hoa bị những kẻ tham lam làm tổn thương.” Hạo Linh Tiên Tôn nghiêm túc nói, “Lệ Nhi cũng lấy thân phận là linh hồ trong ảo cảnh mà ra ngoài đây.” Những lời này hần cũng cảnh cáo với người biết rõ thân phận Lệ Nhi.

Hạ Lăng Vân lập tức nói, “Văn bối biết được, xin tiền bối yên tâm.” Hần hiểu nếu thân phận Tuyết Hoa bị bại lộ, sẽ khiến nhiều kẻ tham lam mơ ước bảo tàng của huyền cảnh mà cưỡng ép Tuyết Hoa đổi lấy bảo tàng.

”Hạ Lăng Vân, ta mượn việc thí luyện đưa ngươi bí quyết thủy mộc song tu thượng cổ, không phải là sư phụ cũng coi như là một nửa sư phụ, tại sao trước khi ngươi rời khỏi không làm đại lễ bái ta? Hạo Linh Tiên Tôn dò hỏi, giọng nói ôn hòa không rõ ý tứ gì.

”Tiên Tôn, người nhắc nhở đúng, xin thứ tội cho văn bối vô tri thất lễ.” Hạ Lăng Vân không chút do dự nào quỳ hai đầu gối, để Tuyết Hoa ở bên cạnh, cung kính hành đại lễ ba quỳ chín vái. Hơn bảy nghìn năm trước vị tiên tôn này đã là cửu phẩm tiên tôn rồi, là tiền bối trong truyền thuyết của đại lục Ngũ Nguyên, hẳn làm đại lễ là chuyện bình thường.

Hạo Linh Tiên Tôn rất hài lòng tiếp nhận đại lễ quỳ lạy của Hạ Lăng Vân, vẻ mặt hiền lành nói: “Đi nhanh đi, Thái Hư Huyền Cảnh đã mở thông đạo với đại lục Ngũ Nguyên rồi, qua thời khắc này, dù ta muốn đưa các ngươi ra ngoài cũng không được.”

”Tiền bối bảo trọng.” Hạ Lăng Vân không dám chần chờ, ôm Tuyết Hoa đứng dậy, cuối cùng gật đầu hành lễ với vị tiền bối trong truyền thuyết này, lùi ra vài bước sau cùng quay người rời đi.

Tuyết Hoa ở trên vai hắn nhìn chăm chú về phía phụ thân, nghẹn ngào khóc lớn: “Phụ thân, người bảo trọng, tương lai nữ nhi và muội muội sẽ trở về làm bạn với người.”

Hạo Linh Tiên Tôn mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn nữ nhi và Hạ Lăng Vân rời đi. Chỉ cần ông không muốn chết, thời gian của ông là vô hạn đấy, ông có thể chờ đợi hai nữ nhi trở về.

”Tuyết Hoa, Thái Hư Huyền Cảnh vẫn luôn tồn tại, về sau chúng ta sẽ đi vào, có thể làm bạn với cha ngươi.” Hạ Lăng Vân an ủi tiểu hồ ly đang nằm sắp trên vai hắn khóc nức nở, đi tới thêm đá ngọc bích trước Thái Nguyên Cung.

Quá thần kì, lúc hắn tiến vào đối diện hồ nước Thái Nguyên Cung là rừng rậm nguyên thủy, bây giờ bên ngoài lại là biển cả mênh mông xanh thẳm, bầu trời vạn dặm không mây, tiếng chim biển ở đảo Hỏa Vân kêu lớn, giương cánh bay lượn thăm dò trên mặt biển sâu bất.

”Tuyết Hoa, chúng ta đi.” Hắn vừa nói, hai chân bắt đầu dẫm lên mặt nước đi về phía biển. Đi một khoảng, thân thể hắn bắt đầu...bay lên.

Bay, ở trong Thái Hư Huyền Cảnh mất năng lực phi hành, lúc này Hạ Lăng Vân lại có thể tiếp tục phi hành bay thẳng lên khỏi mặt nước.

”Chúng ta... đã ra ngoài.” Tuyết Hoa nằm trên vai hắn nhìn về phía sau nức nở nói. Nàng đã nhìn thấy vòng tròn của Thái Hư Huyền Cảnh rồi, điều này chứng tỏ bọn họ đã rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh.

”lăng Vân, sau khi ta biết huynh cũng tiến vào, luôn ở chỗ này chờ, rốt cuộc huynh cũng không phụ hi vọng của ta.”

Một nam tử mặc trang phục đồ thẩm bay tới, gương mặt lộ vẻ kích động. Hắn biết hôm nay là ngày cuối cùng Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện, trong lòng đã bắt đầu lo lắng cho huynh đệ và đệ tử đồng môn.

Ái đồ Lệ Quân Hoa đi ra, mang theo một bát vĩ thiên hồ hình người, ái đồ Vân Phạm nửa ngày sau cũng đi ra, còn có một thất phẩm linh hồ tuyết trắng bám sát. Mặt trời sắp xuống núi, hắn tiếp tục đứng ở biên giới ảo cảnh lo lắng chờ đợi, hi vọng huynh đệ tốt có thể đi ra.

”Đạo Nguyên, đã lâu không gặp.” Hạ Lăng Vân mỉm cười với nam tử đang bay tới. Hắn nghĩ bọn họ không còn cơ hội gặp lại, không nghĩ tới cả hai đều lựa chọn rời khỏi huyền cảnh.

”Tuyết Hoa, mau tới chỗ muội.” Tuyết Hoa nghe được giọng nói của Lệ Nhi.

Quay đầu nhìn lại, bắt đầu thấy một tiểu hồ ly tuyết trắng, chân trái lấp lánh vòng kim loại sáng bay về phía mình. Kì lạ, là tiểu hồ ly chỉ có một cái đuôi.

Lệ Nhi? Căn cứ vào màu lông và thân hình, còn có vòng tay Như Ý ở chân trái nàng có thể xác định đó là Lệ Nhi, nhưng tại sao muội muội lại chỉ có một cái đuôi? Những cái đuôi khác giấu đi thế nào?

Tuyết Hoa dùng sức lau sạch nước mắt vào bả vai Hạ Lăng Vân, sau đó lúc Lệ Nhi chạy tới thì nhảy lên người Lệ Nhi.

Lệ Nhi ở hình thái hồ ly tiếp được Tuyết Hoa, nghiêng đầu qua chỗ khác mấp máy môi nhưng không phát ra âm thanh. Tuyết Hoa, phụ thân thế nào? Phụ thân nói đừng để người khác biết chúng ta là nữ nhi của chi chủ Thái Hư Huyền Cảnh, muội giấu sáu cái đuôi đi rồi, không muốn bại lộ thân phận, Lâm Văn Phàm cũng thế với phụ thân, trừ phi ta tự nguyện, hắn sẽ không nói với người khác ta là Thiên Hồ.

Tỷ đã biết Lệ Nhi.

Tuyết Hoa đáp lại trong lòng, đồng thời gật đầu nói: “Lệ Nhi, đã lâu không gặp.”

Sau khi nàng đi vào ảo cảnh sa mạc tiến hành thí luyện, thời gian cứ thế trôi đi, có lẽ Lệ Nhi chỉ là vài ngày không thấy nàng, nhưng với nàng ít nhất hơn mười năm không nhìn thấy Lệ Nhi rồi.

“Hai tiểu hồ ly giống cái!” Một giọng nói mang theo chút cao ngạo vang tới.

Leej Nhi lập tức quay lại phi một tiếng, đồng thời nổi giận quát, “Nghĩ cũng đừng nghĩ, hồ ly tinh hoang dã!”

Tuyết Hoa quay sang nhìn thấy một hồng y nam tử ăn mặc diêm dúa, đồng thời cảm nhận được khí tức cường đại.

“Ta cũng không phải là hồ ly hoang dã gì.” Nam tử hồng y khẽ nâng cằm cao ngạo nói, “Nói thế nào, ta cũng có một chủ nhân trên danh nghĩa. Mà người mới thật sự là một hồ ly tinh hoang dã.” Lệ Nhi chính là theo chân dã nam nhân đi ra ngoài.

Lệ Nhi tức giận oa oa kêu lên, cái đuôi vung cao, đột nhiên một cơn sóng biển cao hơn mười mét xuất hiện, đánh về phía nam tử hồng y.

“Lệ Nhi, mấy ngàn năm rồi, cái trò này người chơi chưa chán?” Nam tử trẻ tuổi diêm dúa khẽ nhếch môi mỉm cười, sau đó bắt đầu đánh về phía cột sóng.” Vù một cái cột sóng lập tức quay về phía mặt biển.

Thực lực kém xa!

Tuyết Hoa kinh ngạc nhìn qua. Lệ Nhi biết hắn, hắn cũng là linh hồ thượng cổ đi từ Thái Hư Huyền Cảnh ra? Nhưng mà cái gương mặt của hắn quả thật là đẹp tới mức hại nước hại dân mà!

“Tức chết ta rồi, Tuyết Hoa, chúng ta không thềm để ý tới hắn.” Lệ Nhi tức giận đùng đùng nói, không thềm để ý tới hắn, chạy về phía bờ.

Mọi người chỉ đứng nhìn không ai tới can thiệp. Hạ Lăng Vân chú ý tới khí tức cường đại của nam tử kia, nhưng mà thấy bạn tốt Tần Đạo Nguyên không nhúng tay vào liền khoanh tay đứng nhìn hỏi: “Hắn là linh sủng mà huynh đạt được trong huyền cảnh?” Ở trong ảo cảnh hắn phát hiện ra mấy linh thú linh cầm cường đại, nhưng mà hắn không có hứng thú, mà nhìn như bọn chúng cũng không có hứng thú với hắn.

Tần Đạo Nguyên lắc đầu nói, “Không phải. Hắn là bát vĩ thiên hồ linh sủng của Quân Hoa. chủ sủng thực lực kém xa, Quân Hoa không thể khống chế hắn. Hắn muốn rời khỏi huyền cảnh, nghe nói hắn bị chế ước nào đó, phải kí khế ước với chủ nhân mới có thể rời đi. Quân Hoa bị hắn chọn trúng, sau đó ép buộc lợi dụng kí khế ước rồi.”

Đạo Nguyên cười khổ nói, “Ta chưa từng nghe nói linh cầm linh thú có thể ép buộc tu sĩ nhân loại kí kết khế ước linh sủng.” Bát vĩ thiên hồ này ý thức tự chủ rất mạnh, linh lực tu vi cực cao, Lệ Quân Hoa dù trải qua thí luyện của Thái Hư Huyền Cảnh cũng chỉ có tu vi lục phẩm, căn bản không cách nào khống chế hắn.

“Thái Hư Huyền Cảnh có quá nhiều việc thần kì.” Hạ Lăng Vân gật đầu nói. Hắn có thể phát giác Đạo Nguyên mặc dù không tấn cấp bát phẩm nhưng tu vi cũng tăng lên nhiều, ngược lại Đạo Nguyên cũng phát hiện ra tu vi của hắn cũng tăng lên.

“Đúng vậy.” Tần Đạo Nguyên nói, “Vân Hiên nói cho ta biết, tin tức Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện ở đảo Hỏa Vân đã lập tức bị phong tỏa, ta hi vọng tin tức chúng ta đi ra cũng có thể phong tỏa khoảng một hai trăm năm.

Trước mắt có chứng cứ chứng minh, người đi ra khỏi Thái Hư Huyền Cảnh, cuối cùng đều trở thành Cửu phẩm thiên tôn, chỉ là cần phải có thời gian. Từ Thái Hư Huyền Cảnh đi ra trên người ít nhiều cũng có một số bảo bối trong huyền cảnh, đây mới chính là thứ người ngoài mong muốn. Tu sĩ tà phái nếu xác định

được những người nào rời khỏi huyện cảnh, nhất định nhân cơ hội tu sĩ kia chưa kịp cường đại lập tức sát hại, tu sĩ chính phái không làm vậy nhưng mà âm thầm lên lút thì khó nói rồi.

Bên này, Tuyết Hoa đứng trên lưng Lệ Nhi kinh ngạc hỏi: “Hắn là ai vậy?” Mái tóc dài của hắn tùy tiên bay trong gió, làn da trắng, lông mày nhỏ thon dài, con mắt cũng hơi giống các nàng lúc biến thành người, môi mỏng nhưng lại đỏ tươi hết sức lãng lợ, thân thể tỏa ra mùi cây cỏ rất dễ chịu.

“Hồ ly tinh, chính là một con hồ ly không biết xấu hổ!” Lệ Nhi không vui nói.

Hồ ly? Chúng ta là ba tính thêm một thanh hồ trên bờ nữa, tất cả đều là hồ ly nha!

Tuyết Hoa thâm nghĩ.

Đột nhiên nàng cảm giác được sau gáy bị người ta tóm lấy rồi lập tức bị...xách lên!

“Thả muội muội ta ra. Tên khốn kiếp này!” Lệ Nhi phát hiện lưng nhẹ đi, quay đầu thấy hắn bắt được muội muội của mình lại còn cúi người ngửi mùi giữa hai chân Tuyết Hoa, lập tức quay đầu nhảy lên cắn.

“Oa- thả ta ra. Tiên Quân, cứu mạng.” Tuyết Hoa bị phi lễ lập tức gào hét lên, đồng thời vung móng vuốt cào về phía nam tử lãng lợ kia, đáng tiếc hắn rất có kinh nghiệm, nắm gáy nàng, nàng không thể vung tới hắn, mà Lệ Nhi đang định cắn cổ tay hắn lại bị một luồng linh quang màu đỏ vây lại.

“Thanh Đồng, người mau bỏ Tuyết Hoa xuống.”

“Các hạ, thỉnh bỏ Tuyết Hoa của ta xuống.”

“Thanh Đồng các hạ, người không thể tổn thương đồng loại.”

“Các hạ...”

Một loạt âm thanh vang lên, đồng thời trước mặt Tuyết Hoa tụ tập rất nhiều người.

“Thanh Đồng, người tuyệt đối không thể tổn thương Tuyết Hoa và Lệ Nhi. Các nàng cũng không có đắc tội người.” Lệ Quân Hoa mặc xiêm y màu đỏ tư thể hiện ngang cầm pháp kiếm, nói lí lẽ.

“Thanh Đồng các hạ, thỉnh không nên làm tổn thương tới đồng loại của người.” Nam tử trẻ tuổi đứng cạnh Lệ Quân Hoa nói. Hắn có mày rậm mắt to, gương mặt chữ điền, khiến người ta có cảm giác là một người kiên nghị nghiêm túc và cố chấp.

“Thanh Đồng, người đừng trêu chọc các nàng.” Tần Đạo Nguyên nói, “Các nàng đều là tiểu cô nương xinh đẹp đó.”

Hạ Lăng Vân vươn tay, tức giận nói: “Các hạ, đây là tiểu hồ ly của ta, thỉnh đưa nàng lại cho ta.” Thiên hồ này ở hình người lại còn dám ngửi mùi ở hạ thân của Tuyết Hoa- đúng là vô sỉ tới cực điểm!

Thoáng cái bị hai gã thất phẩm tu vi, hai gã lục phẩm tu vi bao vây, bát vĩ thiên hồ Thanh Đồng bĩu môi nói: “Chỉ là một tiểu hồ ly giống cái còn chưa có phát dục.” Nói xong, hắn quăng Tuyết Hoa về phía Hạ Lăng Vân, sau đó thu lại luồng linh quang màu đỏ, để Lệ Nhi tự do.

Tuyết Hoa trở lại vòng tay quen thuộc, lập tức vui vào lồng ngực hắn: “Tiên Quân, ta rất sợ hãi. Hắn thể mà... hắn lại...” Lần này nàng thật sự bị đả kích rất lớn.

Động vật giống đực thường xuyên làm như vậy để phân biệt thời kì động dục của giống cái. Nhưng mà Thanh Đồng lại là bát vĩ thiên hồ biến hóa hoàn mỹ còn lưu lại tập tính nguyên thủy như vậy?

Trong lòng Hạ Lăng Vân rất tức giận nhưng vẫn dịu dàng vuốt ve đầu nhỏ của nàng, bắt đắc dĩ an ủi: “Đừng sợ, hắn chỉ là thoáng ngửi mùi trên người người thôi.” Bát vĩ thiên hồ này vô cùng cường đại, hắn và hảo hữu Đạo Nguyên liên thủ còn phải dùng pháp trận mới có thể đánh bại.

Ngẩng đầu nhìn công tử hồ ly anh tuấn bát phẩm kia, trong lòng hắn trào lên một ý niệm mãnh liệt: Nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt, nếu không....

67. Chương 67: Nữ Vương Lệ Nhi

“Thanh Đồng, ngươi là tên khốn kiếp, không biết xấu hổ!” Lệ Nhi thở phì phì ngửa đầu hét lên, “Linh khí đại lục Ngũ Nguyên không nồng đậm bằng Thái Hư Huyền Cảnh, tu tiên giả trước khi phi thăng sẽ phải chịu lỗi kiếp. Ngươi còn làm những việc không biết xấu hổ như vậy, sẽ bị chín đạo sét đánh cho không còn da lông lẫn hài cốt!”

“Hừ, tiểu hồ ly, chuyện của ta không cần ngươi quan tâm. Ta nhất định sẽ trở thành cửu vĩ thiên hồ, trở thành thiên hồ mạnh mẽ nhất.” Thanh Đồng tức giận nói. Hắn chạy ra khỏi Thái Hư Huyền Cảnh ngoại trừ chán ghét quá trình tu luyện tẻ nhạt, còn muốn nhìn thế giới bên ngoài, chứ không phải là để làm cái việc ngu xuẩn này?

Hồ ly được ngửi mùi giữa hai chân hồ ly cái là chuyện rất bình thường, nhìn hai linh hồ có phẩm giai rất cao trong Thái Hư Huyền Cảnh đấu võ mồm, mọi người nhất trí cho rằng bọn chúng giống như là bằng hữu vô tư.

Năm nay không biết là năm tốt gì, thoáng cái có bốn tu sĩ nhân loại và một tiểu hồ ly thông qua thí luyện của huyền cảnh, còn mang ra hai linh hồ thượng cổ.

Mọi người đồng thời bay đi, Tuyết Hoa còn bắn khoả về phụ thân, luôn nhìn về sau đột nhiên kêu lên: “Thái Hư Huyền Cảnh... Thái Hư Huyền Cảnh...”

Quả cầu linh quang đường kính ba trượng đang co rút lại. Mọi người lùi về sau nín thở quan sát, bắt đầu nhìn thấy nó càng lúc càng thu hẹp, linh quang càng lúc càng nồng đậm, sau đó lóe lên rồi biến mất.

Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện thần bí mà cũng biến mất một cách thần bí, lúc này đây cộng cả Tuyết Hoa và Hạ Lăng Vân là có ba mươi một tu sĩ nhân loại tiến vào huyền cảnh nhưng đi ra chỉ có Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa, Lệ Quân Hoa, Tần Đạo Nguyên, Lâm Văn Phàm, và nhiều hơn hai thiên hồ thượng cổ là Lệ Nhi và Thanh Đồng.

Lần này Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện ở ven biển, ngay từ đầu đã được đảo Hỏa Vân phong tỏa tin tức, cho nên chỉ có đệ tử Hỏa Vân Cung, và đảo Hải Giác là biết rõ, vì vậy mới chỉ có ba mươi một tu sĩ nhân loại đi vào, nếu không đại lục Ngũ Nguyên sẽ tổn thất rất nhiều tu sĩ.

“Triệu sư huynh, Lưu sư đệ, Vân Hiên, mọi người xác định đã khống chế được Hải Giác rồi hả?” Trong đại điện nghị sự của Hỏa Vân Cung, Tần Đạo Nguyên hỏi thăm ba vị quản sự.

“Tần sư đệ yên tâm, Đảo Hỏa Vân và Hải Giác toàn bộ được khống chế, các pháp khí truyền âm thạch để liên lạc với ngoại giới đều bị tịch thu rồi, chúng ta cam đoan tới lúc này đại lục Ngũ Nguyên còn không biết Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện, càng không biết lần này có người thuận lợi đi ra.”

Triệu trưởng lão nói ra, gương mặt trẻ tuổi có chút mừng rỡ tươi cười. Bởi vì đại lục Ngũ Nguyên không biết sự xuất hiện của Thái Hư Huyền Cảnh, cho nên Tần Đạo Nguyên, Lệ Quân Hoa, Lâm Văn Phàm đạt được bảo vật cũng không bị người khác dòm ngó. Tuy rằng bọn họ và hắn không cùng một thế hệ, thường ngày có chút va chạm, nhưng tóm lại, tương lai nhân tài ở Hỏa Vân Cung xuất hiện tầng tầng lớp lớp, còn có thể tạo ra ba cửu phẩm tiên tôn, trưởng lão là hắn cũng có thể diện.

“Sư huynh cần nhắc chu toàn, việc này đệ rất yên tâm.”

Tần Đạo Nguyên cung chủ Hỏa Vân Cung thoải mái lấy mấy viên đan dược trong pháp khí trữ vật, hai pháp khí, hơn mười gốc thảo dược linh tính, một miếng ngọc lưu quang ra nói: “Toàn bộ dược liệu đưa vào kho, Triệu sư huynh, Lưu sư đệ, ở đây có ba viên Hồn Nguyên Đan thượng cổ, bốn viên Cửu Chuyển Kim Đan, một pháp khí hệ hỏa, một pháp khí thuộc hệ phong, ta quyết định chia ra mỗi người một viên Hồn Nguyên Đan, ba viên Cửu Chuyển Kim Đan cho ba người chúng ta còn một viên để cho các đệ tử phòng đan dược, cho bọn hắn nghiên cứu cách điều chế. Pháp khí hệ phong đưa cho Triệu sư huynh, pháp khí hệ hỏa cho Lục sư đệ. Bên trong ngọc giản chứa một bộ tâm pháp của cửu phẩm tiên tôn thượng cổ, các người muốn thì lúc nào cũng có thể xem.”

Hắn bình tĩnh nói, “Ta là cung chủ của một cung, phải đối xử công bằng với đồng môn đệ tử. Lệ Quân Hoa, Lâm Văn Phàm, thu hoạch của hai đệ tử là do bọn họ liều mạng mới lấy được, ta quyết định để cho bọn họ

tự phân phối, Triệu sư huynh, Lưu sư đệ hai người thấy thế nào?” Nói xong ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn đồng môn sư huynh đệ. Các thể hệ bên trên của Hỏa Vân Cung đều mất đi, ba người bọn họ lúc này là trụ cột của Hỏa Vân Cung, tuyệt đối không nên để xảy ra mâu thuẫn.

Hạ Lăng Vân với tư cách là khách nhân cũng được thỉnh đến đại điện uống trà, hắn không ngờ Tần Đạo Nguyên lại phân phối vật phẩm đạt được trong huyền cảnh trước mặt ngoại nhân, xấu hổ đứng dậy: “Đạo Nguyên huynh, ta mệt mỏi, xin cho ta rời khỏi đi nghỉ ngơi.” Đạo Nguyên là một người quang minh lỗi lạc, cho nên hắn và Đạo Nguyên mới có thể trở thành bạn tốt.

“Cũng không có gì, tu tiên giới đại lục Ngũ Nguyên cũng biết trong Thái Hư Huyền Cảnh bảo vật vô số, đều muốn mở mang tầm mắt. Ta che giấu ngược lại không tốt. Đệ là huynh đệ của ta, có gì phải kiêng kị?”

Tần Đạo Nguyên cười mở cười nói, “Lăng Vân, đệ mệt mỏi thì trở về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai huynh sẽ bày tiệc mời khách đồng thời ăn mừng, chúc mừng chúng ta đều bình an trở về.” Nói xong hắn đứng dậy. Hắn vừa đứng lên những người khác đều đứng dậy, tiền Lăng Vân Tiên Quân và Tuyết Hoa.

Hạ Lăng Vân gật đầu, ôm quyền hướng về phía Tần Đạo Nguyên, Triệu trưởng lão, Lưu trưởng lão, sau đó ôm Tuyết Hoa rời đi.

“Tuyết Hoa, chờ một chút.” Lệ Nhi ngồi bên cạnh Lâm Vân Phàm đột nhiên nhảy xuống.

Hạ Lăng Vân thấy vậy, liền đặt Tuyết Hoa xuống, để tỷ muội hai nàng nói chuyện. Hắn không xác định được Lâm Vân Phàm có biết rõ huyết thống thiên hồ của Lệ Nhi không, cũng không xác định được Lâm Vân Phàm ngay thẳng có thể nói thân phận của Lệ Nhi cho Tần Đạo Nguyên. Nhân phẩm Tần Đạo Nguyên hắn có thể tin được, nhưng người khác... Máu của thất phẩm linh hồ rất hiếm, hơn nữa linh lực có thể hóa thành tinh nguyên, là nguyên liệu đan dược mà tu sĩ nhân loại thèm khát.

“Cùng đi đi. Người ở đây rất nhiều, ngửi mùi khó chịu chết được.” Thanh Đồng kiêu căng ngồi bên cạnh Lệ Quân Hoa nói ra, đứng dậy nghênh ngang đi ra ngoài.

Lệ Quân Hoa nhìn hắn, miệng nhếch lên, không nói câu nào. Đây là một linh sủng còn mạnh hơn chủ nhân rất nhiều, tính cách lại liêu lĩnh, tuy nhiên lúc hắn thu nhỏ lại hình dạng nhìn cũng đáng yêu.

Mọi người đưa mắt nhìn một vị Tiên Quân ba hồ ly đi ra khỏi đại môn, sau đó tiếp tục thương nghị việc đại sự của bọn họ.

“Lệ Nhi.” Sau khi đi rất xa Hạ Lăng Vân quay người nói với Lệ Nhi, “Nhân tâm khó lường, người phải cẩn thận. Người là thất phẩm thiên hồ, trong mắt người khác chính là nguyên liệu luyện đan thượng đẳng nhất, cho nên nếu như không có việc gì thật sự quan trọng, người đừng rời khỏi Vân Phàm.”

Hắn nói, “Vân Phàm là đồ đệ thứ hai của Đạo nguyên, trung hậu ngay thẳng, bình thường trầm mặc ít nói, nhưng cũng giống các tu sĩ hệ hỏa khác, rất nhiệt tình. Người vì hắn mà rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh, cho dù không phải linh sủng của hắn, hắn cũng sẽ dùng tính mạng mà bảo hộ người. Cho nên nếu không có việc tất yếu, người không thể rời khỏi hắn.” Không có kế ước linh sủng, Lệ Nhi muốn trốn vào không gian linh sủng cũng không được.

“Hắn chính là một tên đầu gối!” Lệ Nhi tức giận nói, cái đuôi không kiên nhẫn mà vung tới vung lui. Vừa rồi trên đường, nàng cùng Tuyết Hoa thảo luận chuyện phụ thân, cả hai đều thống nhất đợi Thái Hư Huyền Cảnh lần nữa xuất hiện, sẽ trở về cùng lão nhân gia.

“Sao không biến thành hình người câu dẫn hắn?” Thanh Đồng lạnh nhạt hỏi.

“Nếu câu dẫn có tác dụng, hắn còn có thể chạy thoát khỏi Thái Hư Huyền Cảnh? Tu luyện trong Thái Hư Huyền Cảnh càng dễ tấn cấp hơn đại lục Ngũ Nguyên!” Lệ Nhi tức giận trừng hắn. Thanh Đồng là thiên hồ sống trong huyền cảnh, nghe nói là được một cửu phẩm tiên tôn nào đó nuôi dưỡng từ khi còn nhỏ. Tiên tôn phi thăng, nhốt hắn trong ảo cảnh để tu luyện, còn nói chờ hắn phi thăng sẽ tới đón hắn.

Thanh Đồng chế nhạo: “Người còn chưa trưởng thành, mùi hương của hồ ly còn chưa đủ uy lực, đương nhiên không có cách nào câu dẫn hắn rồi.”

Hắn ngạo mạn nhìn Lệ Nhi nói: “Một hồ ly cái chưa trưởng thành không có đủ mùi lực! A..., tiểu hồ ly kia nhỏ hơn người, đã có mùi lực câu dẫn nam nhân rồi kìa.”

Lệ Nhi lập tức giận dữ, nhảy dựng lên can vào tay hắn, ô ô kêu.

“Nói hươu nói vượn, xú nha đầu này, chính người không chịu lớn lên còn không biết xấu hổ nói ta?” Thanh Đồng cũng tức giận rồi, “Ta chờ người bốn ngàn năm rồi, người không động dục ta biết làm cách nào? Ta là huyết thống thiên hồ tôn quý, chẳng lẽ lại còn phải thử năng lực mì hoặc trên con người sao?”

Tuyết Hoa xấu hổ đỏ mặt nói, “Lệ Nhi nói, người là hồ ly tinh thôi, người cứ dùng mì hương của hồ ly mà mê hoặc người khác.”

Hạ Lăng Vân trầm mặt, ôm Tuyết Hoa lên nói, “Chúng ta đừng quản việc của hắn, trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Xem ra đây là một đôi thiên hồ thanh mai trúc mã, bát vĩ thiên hồ có hứng thú với lệ Nhi đơn thuần, cũng có đủ năng lực bảo hộ nàng, hắn không cần quá để tâm. Thanh Đồng không được giáo dục tốt, hắn không hi vọng Tuyết Hoa tiếp xúc với Thanh Đồng. Về phần Lệ Nhi, Hạo Linh Tiên Tôn đã an tâm giao nàng cho Vân Phàm, hắn tin Vân Phàm sẽ chỉ dạy Lệ Nhi đấy.

Tuyết Hoa nhìn hai con hồ ly cãi lộn, trong lòng cũng mơ hồ, rốt cuộc Lệ Nhi thích Vân Phàm hay là Thanh Đồng?

Thanh Đồng dứt tay ra khỏi miệng Lệ Nhi, liếm liếm chỗ máu bị nàng cắn, nói: “Hai tí muối các người ta đều muốn, ta hi vọng ba chúng ta có thể sinh ra một đồng tiểu thiên hồ.” Gương mặt hồ ly tinh xảo, đuôi mắt dài nhọn, đôi môi đỏ mọng, khiến hắn vô cùng tà mị.

Lệ Nhi nhìn hắn thè lưỡi nhử, “Phi phi phi, người nghĩ hay quá nhỉ. Phụ thân ta đã cảnh cáo người, nếu người dám làm vậy, người sẽ lột da người, lấy máu người, rút gân người, phanh thây xé xác, cho người hài cốt không còn!!!”

Bát vĩ thiên hồ dùng sức rung mình một cái, lập tức nói: “Đây không phải là Thái Hư Huyền Cảnh, tôn chủ không thể làm gì được ta.”

Lệ Nhi cười lạnh nói: “Phụ thân ta sao lại có thể không phòng ngừa chu toàn đã để ta và Tuyết Hoa ra ngoài?”

Nàng vừa nhấc tay lộ ra vòng Như Ý, sau đó truyền tới một thanh âm: “Thanh Đồng, người lại khi dễ nữ nhi của ta rồi hả? Không cho người bắt nạt Tuyết Hoa và Lệ Nhi! Nếu người dám ép buộc hai nữ nhi của ta, đừng trách ta không để ý người là linh hồ quý hiếm, xuyên qua không gian giết người luyện đan!”

Linh thú quý hiếm, đúng vậy, bên trong Thái Hư Huyền Cảnh nuôi một đám linh thú linh cầm cường đại nhưng năng lực sinh sản lại yếu. Lúc trước nhốt chúng vào Thái Hư Huyền Cảnh đám cửu tiên tôn cũng nghĩ đến, phải khiến đám linh thú linh cầm gần như tuyệt chủng này trường sinh bất tử, cho dù không thể, phạm vi nhốt chúng cũng thu hẹp lại, để gia tăng khả năng giao phối, tăng năng lực sinh sản.

Nghe được âm thanh quen thuộc Thanh Đồng lập tức bị dọa, nói: “Tôn chủ yên tâm, ta nhất định không dám ép buộc nữ nhi của người.” Về phần bảo hộ thì không cần, vị tôn chủ này cực kì bao che khuyết điểm, khẳng định có những biện pháp khác bảo vệ nữ nhi của mình.

Lệ Nhi đắc ý vung vẩy cái đuôi tuyết trắng, nói: “Lâm Vân Phàm là nam nhân ta nhìn trúng trước, nhưng mà, nếu như người có thể mê hoặc được ta, ta sẽ không để ý thu người đấy.”

Nàng nhìn về phía bát vĩ Thiên Hồ Thanh Đồng nói: “Ta có huyết thống nửa người nửa hồ, nam nhân và hồ ly giống đực cũng có thể nằm trong lựa chọn của ta.” Nói xong, nàng quay người uốn ngực rồi đi dáng vẻ giống nữ vương.

Thanh Đồng tức giận, hai mắt hồ ly đỏ ửng. Tiểu hồ ly còn chưa phát dục này, chưa gì đã vọng tưởng thông đồng cùng mấy nam nhân. Thật tức chết hắn rồi!

68. Chương 68: Tuyết Hoa, Người Đã Trưởng Thành

Hạ Lăng Vân là bạn tri kỷ của cung chủ Hỏa Vân Cung, còn là một thất phẩm tiên quân, hẳn tới đây làm khách, Hỏa Vân Cung luôn an bài hẳn ở căn phòng cao nhất. Ôm Tuyết Hoa, Hạ Lăng Vân đi dạo trong con đường nhỏ, cuối cùng đi tới một tiểu viện khung cảnh xung quanh rất đẹp gọi là Thanh Lâm Quán.

“Hạ tiên quân, rốt cuộc người cũng về rồi.”

Trước tiểu viện, một đệ tử nô bộc của Hỏa Vân Cung chừng ba mươi tuổi chấp tay kích động nói: “Vân chân quân mệnh cho đệ tử mỗi ngày tới quét dọn sạch sẽ, nói Tiên Quân nhất định sẽ đi ra. Tiên Quân quả thật là người hiền luôn được trời giúp, người cuối cùng cũng đi ra được.”

Hạ Lăng Vân gật đầu nói: “Trương Thành, những ngày này người vất vả rồi. Người giúp ta tìm chậu gỗ sạch hoặc vạc nước, sau đó tìm giúp ta một nữ tu sĩ nhẹ nhàng cẩn thận, Tuyết Hoa của ta cần tắm rửa. Người đi Bích Thanh Trì một chuyến, sửa soạn một lát, ta cũng muốn đi tắm rửa.”

Trương Thành lập tức nói: “Hạ Tiên Quân, vãn bối đã biết. Người mệt mỏi rồi, nhanh ngồi nghỉ, uống một ngụm trà.” Nói xong, hẳn cung kính nghiêng người tránh ra, thỉnh Hạ Lăng Vân tiến vào Thanh Lâm Quán.

“Tiên Quân, ta có thể tắm cùng người.” Tuyết Hoa cười hì hì nói: “Bích Thanh Trì rất lớn.” Đến đảo Hỏa Vân mấy ngày nay, Hạ Lăng Vân rất thích tắm rửa ở Bích Thanh Trì, nhưng mỗi lần đều là tranh thủ lúc nàng tu luyện hoặc ngủ, rất lâu rồi nàng không được xem thân thể nam thần rồi.

“Không được, người là tiểu cô nương.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, yêu chiều xoa nhẹ lỗ tai nàng. Từ khi phát hiện ra linh trí của Tuyết Hoa rất cao, giống như là nữ hài tử mười hai mười ba tuổi, hẳn bắt đầu tránh tắm rửa trước mặt nàng.

Tiến vào chính phòng, hẳn đặt nàng lên mặt bàn, bản thân thì ngồi xuống, cầm ấm trà, rót nước uống.

Nước trà có chút nóng, trên bàn cũng có mấy món điểm tâm ngọt, xem ra lúc hẳn nghị sự ở Hỏa Vân Cung, có người thông tri với Trương Thành ở Thanh Lâm quán rồi. Trương Thành mới sai nhà bếp làm mấy món điểm tâm còn ngâm trà xong xuôi.

“Ta là hồ ly tinh, không phải tiểu cô nương.” Tuyết Hoa vênh mặt lên nói. Nếu như Hạ Lăng Vân bắt đầu phân chia giới tuyến nam nữ với nàng, nàng làm sao có thể làm nũng với hẳn, thừa dịp hẳn không phòng bị mà trộm tâm hẳn?

Mỉm cười nhìn nàng, Hạ Lăng Vân dịu dàng nói: “Tuyết Hoa, người không còn nhỏ, muội muội người là Lệ Nhi lúc biến hóa hoàn toàn chính là một thiếu nữ đáng yêu.” Lần thứ hai Tuyết Hoa biến hóa không hoàn chỉnh, hẳn bắt đầu nhận ra Tuyết Hoa không chỉ là tiểu hồ ly rồi.

“Ta nhỏ hơn muội muội rất nhiều!” Tuyết Hoa phiền não nói, lỗ tai hồ ly cụp xuống, cái đuôi lông xù cũng không kém nằm rũ sau lưng. Tuy thân thể nguyên chủ sinh ra khoảng bảy ngàn năm trước, nhưng cơ thể vô cùng nhỏ, tu vi bây giờ cũng thấp hơn muội muội cùng phụ mẫu.

Thương tiếc mà xoa xoa lỗ tai hồ ly của nàng, Hạ Lăng Vân uống trà bắt đầu nhớ lại, “Lúc mới gặp người, người đang bị một hắc lang vương đuổi theo, lúc đó mới chỉ là một ấu hồ nhị phẩm, tới Thiên Linh Môn sau ba tháng đã bế quan. Lần bế quan này chính là hai mươi lăm năm/ Trong hai mươi lăm năm, thân thể của người chỉ dài hơn gần hai tấc. Một tháng sau ta tới đảo Hỏa Vân, người vụng trộm đi theo, chúng ta lại cùng nhau tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh thí luyện. Tuy không biết thời gian trong Thái Hư Huyền Cảnh thế nào, nhưng ta cảm giác khoảng một hai trăm năm rồi, lúc gặp lại người, thân thể của người khoảng...”

Hắn buông chén sứ men xanh, hai tay tạo hình khối trước mặt Tuyết Hoa nói: “Hình thể của người so với trước khi vào huyền cảnh dài hơn bốn tấc, so với Lệ Nhi, người bây giờ cũng chuẩn bị thành niên rồi. Tuyết Hoa người chính là một tiểu cô nương, người phải học lễ nghi nhân oai, về sau đừng nhảy loạn lên người ta.”

“Không hiểu.” Tuyết Hoa bắt mắt kêu lên, “Không hiểu, không hiểu, không hiểu...” Nói xong nàng tức giận cào cào mặt bàn.

Mặt bàn gỗ lim bỗng phát ra tiếng két két, sau đó những vết móng vuốt lập tức xuất hiện trên mặt bàn.

“Tuyết Hoa.” Hạ Lăng Vân nhíu mày, dạy bảo nàng: “Chúng ta làm khách ở nhà người ta, người không thể tùy tiện phá hỏng đồ đạc của chủ nhà.” Hạo Linh Tiên Tôn giao nữ nhi cho hắn, hắn có trách nhiệm phải giáo dưỡng nàng thành một thực nữ cao quý văn nhã.

Thấy cái bàn gỗ mới bị chính móng vuốt bén nhọn của mình cào sâu, lập tức Tuyết Hoa cảm giác bản thân mình sai rồi, vội vàng nói: “Thật xin lỗi, ta biết sai rồi.” Phái tu tiên như đảo Hỏa Vân chắc không quan tâm tới một cái bàn đâu. Nếu như bọn họ có ý kiến, nàng sẽ lấy ra một viên linh đan mà phụ thân luyện chế ra để đền bù tổn thất là được rồi.

“Được rồi, thứ người cần học tập còn nhiều lắm, trong lúc nhất thời nghe không hiểu cũng không vấn đề gì.”

Thấy nàng cụp lỗ tai đáng vẻ ủ rũ, Hạ Lăng Vân lập tức mềm lòng rồi, ôm nàng dỗ dành nói: “Biết sai để sửa chính là hài tử tốt. Lần sau người đừng làm chuyện như vậy.”

“Vâng.” Tuyết Hoa được hắn khen là đứa nhỏ ngoan ngổng đầu đáng thương nhìn hắn, nhanh chóng chuyển chủ đề: “Tiên Quân, ta khát rồi.”

Hạ Lăng Vân lập tức rót cho nàng một chén trà, sau đó nghiêng nhẹ cái chén một lúc mới đưa lên miệng nàng nói: “Đã không còn nóng rồi.” Lúc rót trà, hắn để trà nguội bớt tới mức độ nàng có thể uống mới đưa đến.

Lè lưỡi lấy nước uống, sau đó nước văng tung tóe lên tay Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa bất đắc dĩ nói: “Ta muốn biến hóa.” Đó chính là tư thế cơ bản của việc dứt đồ cho sủng vật, chỉ cần nàng không thay đổi hình dáng, Tiên Quân sẽ không đối xử với nàng như thiếu nữ xinh đẹp.

“Tu vi linh lực của người còn chưa đủ để người biến hóa, người lại ăn Hóa Hình Đan, bây giờ biến hóa không hoàn chỉnh lại còn không cách nào khống chế.”

Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, “Người vẫn nên kiên nhẫn tu luyện, chờ người tiến giai tới thất phẩm, người có thể giống Lệ Nhi tự do biến hóa rồi.”

Hắn thật ra vẫn thích nguyên hình hồ ly của nàng, bởi vì như vậy nàng trông thật trong sáng đáng yêu, bọn họ cũng không có sự cố kị nam nữ.

Hắn hi vọng Tuyết Hoa vĩnh viễn không trưởng thành, vĩnh viễn trở thành tiểu hồ ly để hắn yêu thương. Nếu như nàng trưởng thành, những phiền nào của thiếu nữ sẽ tới. Thiên hồ Thanh Đồng sẽ dây dưa với nàng. Cảm giác vui vẻ khi hắn nuôi dưỡng nữ nhi sẽ không còn được hưởng thụ bao lâu, đảo mắt đã tới lúc phải gả nữ nhi, thật sự mất hứng.

“Thất phẩm.” Tuyết Hoa tắc lưỡi nói, “Tiên Quân, đợi lúc trở lại Thiên Linh Môn ta phải bế quan, không ngừng bế quan, tranh thủ sớm ngày biến hóa.” Nàng liều mạng!

“Dục tốc bất đạt.” Hạ Lăng Vân lắc đầu nói, “Người vẫn nên chậm rãi tu luyện, tốc độ tu luyện trước mắt của người đã khiến người khác phải chấn kinh rồi.” Lúc hắn phát hiện Tuyết Hoa, nàng mới chỉ là nhị phẩm linh hồ, mới qua hai mươi lăm năm ở đại lục Ngũ Nguyên, nàng đã trở thành ngũ phẩm linh hồ đỉnh phong rồi.

“Tốc độ của Lệ Quân Hoa còn nhanh hơn ta.” Nhắc tới tốc độ tu luyện, Tuyết Hoa buồn bực muốn chết rồi. Đồ dỏm dù sao cũng không thể hơn đồ thật, đều có được thần khí, Lệ Quân Hoa từ kẻ không có tu vi năng lực giờ đã sắp vượt qua điểm khởi đầu linh hồ nhị phẩm là nàng rồi.

Hạ Lăng Vân đành phải an ủi Tuyết Hoa, “Tuyết Hoa, lúc người ở cạnh phụ thân, Lệ Quân Hoa cũng giống như các tu sĩ tiến vào huyền cảnh, phải trải qua thí luyện sinh tử trùng trùng điệp điệp.”

Linh khí thiên địa bên trong Thái Hư Huyền Cảnh đặc biệt nồng đậm, thời gian vô cùng dài, hắn và Đạo Nguyên mặc dù không tấn cấp nhưng có thể cảm nhận rõ ràng tu vi linh lực tinh tiến không ít, ngũ phẩm Lâm Vân Phàm đi ra ngoài là lục phẩm chân quân, nhị phẩm Lệ Quân Hoa càng khiến người ta không thể tin tấn cấp tới tu sĩ lục phẩm linh căn phong hỏa.

“Tiên Quân, người nói tương lai tu vi của ta có cao hơn Lệ Quân Hoa?” Tuyết Hoa thừa cơ dò hỏi. Nàng có huyết thống vô cùng cường hãn, mà phụ mẫu của Lệ Quân Khoa khẳng định không có khả năng mạnh hơn phụ mẫu nàng, cho nên, trên lý luận, tu vi của nàng có lẽ sẽ vượt qua Lệ Quân Hoa.

Hạ Lăng Vân cân nhắc từng câu từng chữ, nói: “Tuyết Hoa, từ xưa đến nay, con người và vạn vật đều sinh trưởng, tốc độ tu luyện của tu sĩ nhân loại thường vượt xa hơn tốc độ của linh thú, linh thảo khác. Nhưng mà, người không cần lo lắng, bởi vì người có một nửa huyết thống nhân loại, hơn nữa phụ thân người là cửu phẩm tiên tôn, mẫu thân là bát vĩ thiên hồ, cho nên tu vi của người chắc sẽ không chênh lệch nhiều so với Lệ Quân Hoa.”

Chỉ là không chênh lệch nhiều?

Tuyết Hoa vẫn muốn kêu rên, nhụt chí ghé vào khuỷu tay Hạ Lăng Vân, ngay cả nước cũng không muốn uống rồi.

Đúng lúc này, Trương Thành mang theo một thùng gỗ lớn, dẫn một thiếu nữ trẻ tầm hai mươi tuổi tới. Sau khi đặt thùng gỗ bên ngoài, hắn tiến đến nói: “Tiên Quân, thùng gỗ đã được rửa sạch, nước ấm sẽ nhanh mang tới. Đây là sư cô của ta, nghe nói ngài cần tắm rửa cho linh sủng, người rất vui vẻ đi tới.”

Thiếu nữ hai mươi tuổi thi lễ với Hạ Lăng Vân, kích động nói: “Vãn bối Long Yến Nhi bái kiến Tiên Quân đại nhân.” Nàng chỉ là một tu sĩ cấp thấp ở đảo Hỏa Vân, nếu không phải tới hầu hạ linh sủng của Tiên Quân tắm rửa, ngay cả tư cách nói chuyện với thấp phẩm tiên quân trong truyền thuyết cũng không có.

“Long cô nương, không cần đa lễ.” Hạ Lăng Vân khẽ gật đầu nói, “Tiểu hồ ly của ta làm phiền cô nương rồi.”

Hắn vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Tuyết Hoa, nói: “Tuyết Hoa, xuống dưới, để vị tỷ tỷ này giúp người tắm rửa.”

Nói xong, tay trái hắn vừa hất một cái, xà bông chuyên dùng tắm cho nàng lập tức hiện lên bàn. Tuyết Hoa mặc dù không ăn Tẩy Tủy Đan cao cấp, bụi bẩn trên người không cần dùng xà obong, nhưng vài ngày cuối ở trong huyện cảnh thí luyện, nàng chưa được tắm rửa sạch sẽ, bộ lông hồ ly tuyết trắng cần phải được tắm sạch.

“Ta muốn tự mình tắm.” Tuyết Hoa phiền muộn nói, ngoại trừ nam thân, nàng không thích người khác sờ tới sờ lui trên người mình.

“Ngoan, vị Long tỷ tỷ này đã tới rồi, người để nàng giúp người một chút đi.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói với nàng, “Tuyết Hoa là tiểu hồ ly đáng yêu nhất, ai cũng thích chăm sóc nàng.”

Long Yến Nhi lập tức nói: “Tiên Quân nói đúng, Tuyết Hoa là linh sủng đáng yêu nhất trên đời này. Nếu như người tắm rửa sạch, sẽ rất thơm, Tiên Quân nhất định càng thích người.”

Hai người một khen một dụ dỗ, lập tức Tuyết Hoa bị dao động, nhảy từ người Hạ Lăng Vân xuống, đi ra ngoài, trong miệng còn nói: “Long tỷ tỷ, tỷ chỉ cần giúp ta rửa sạch bộ lông trên lưng.” Bụng, giữa hai chân còn có đuôi, nàng vẫn là tự mình tắm rửa!

Hạ Lăng Vân mỉm cười, uống trà thơm nhàn nhã quan sát tiểu hồ ly tắm rửa.

Hắn tín nhiệm hảo hữu Tần Đạo Nguyên không có nghĩa là tín nhiệm toàn bộ Hỏa Vân Cung, cho nên nàng vẫn nên ở trong tầm mắt của mình, hắn mới an tâm.

Tác giả có lời muốn nói: Màn kịch nhỏ:

Sư phụ(cau mày): Tiểu hồ ly nhà ta gần đây luôn vô tình hấp dẫn ta, khiến ta đứng ngồi không yên làm sao bây giờ, đang online chờ... gấp!

Tiểu hồ ly: Sư phụ! Mau tới, mau tới, không cần nhẫn nhịn (vẫy đuôi, vẫy đuôi)

Phụ thân: (Cắn khăn ngồi trong xó vẽ vòng tròn).

69. Chương 69: Phiên Nào Của Lăng Vân Tiên Quân

Sau một hồi xôn xao, bộ lông tuyết trắng của Tuyết Hoa được Long Yến Nhi cẩn thận rửa sạch sẽ, lau khô rồi đặt nài lên mặt bàn của Hạ Lăng Vân.

“Tiên Quân, tiểu hồ ly của người được tắm rửa sạch sẽ rồi.” Long Yến Nhi vừa nói không nỡ buông tay, vụng trộm vuốt ve bộ lông hồ ly của Tuyết Hoa một cái. Tiểu hồ ly này không hổ là linh sủng của Tiên Quân, đáng yêu không nói, còn thông minh lanh lợi tới mức nài không dám tin, cuối cùng còn có thể dùng pháp thuật hệ thủy làm khô bộ lông của mình. Nếu tương lai có thể, nài cũng muốn nuôi dưỡng một tiểu hồ ly đáng yêu như thế.

“Long cô nương, làm phiên rồi.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói.

Long Yến Nhi lập tức ôm quyền khom người, kích động nói: “Vãn bối có thể vì Tiên Quân làm việc là phúc khí của vãn bối.” Tiên Quân trong giới tu tiên ở đại lục Ngũ Nguyên có thể đếm trên đầu ngón tay, mỗi người đều là đối tượng để đám tu sĩ sùng bái, có thể làm việc cho thần tượng, thật là dù giảm thọ mười năm cũng nguyện ý!

“Cô nương nếu không còn việc gì... mời người trở về, ta không quấy rầy nữa.” Hạ Lăng Vân khách khí nói.

Biết rõ sự uyển chuyển trong lời nói của Tiên Quân, Long Yến Nhi cũng không dám ở lâu, lập tức nói: “Ngày thường vãn bối tu luyện ở phụ cận, nếu Tiên Quân có việc cần sai bảo thỉnh phân phó, vãn bối cáo lui trước.” Nói xong, nài cung kính lui về sau ba bước mới quay người rời đi.

Bên ngoài, Trương Thành đang xử lý nốt những vệt nước vương trên sàn. Lúc hần mang thùng gỗ đến, nước bên trong có hơn một nửa, cuối cùng lúc Tuyết Hoa tắm rửa thì triển pháp thuật hệ thủy khiến nước và bọt xà phòng rơi đầy trên mặt đất.

“Tuyết Hoa, người có đói bụng không? Bây giờ đã qua thời gian dùng cơm, người ăn tạm bánh ngọt trước.” Hạ Lăng Vân nói xong, cầm bánh ngọt trên bàn dứt cho Tuyết Hoa. Giới tu tiên khác với thế tục ăn rất ít, cho nên lúc chàng vạng tối nếu không có thông truyền sẽ không nấu đồ ăn mang tới, sáu đĩa bánh ngọt và một ấm trà chính là bữa ăn khuya của hần và nài.

Chờ Tuyết Hoa ăn được bảy tám miếng, Hạ Lăng Vân nói: “Ta phải đi tắm rửa.” Nói xong, hần ôm nài đi về phía Bích Thanh trì trong quán.

Mặt mày Tuyết Hoa lập tức hớn hở, rất ngoan ngoãn nằm yên trong khuỷu tay của hần không nói lời nào, miễn cho hần nhớ tới cái gì nam nữ khác biệt, nhốt nài bên ngoài.

Bích Thanh Trì chính là hồ nước tắm lộ thiên, hai bên tường vây quanh là những dây leo xanh biếc và hoa tươi đủ sắc màu, bao bọc Bích Thanh Trì một cách chặt chẽ. Có nhiều chỗ hoa tươi và dây leo sinh trưởng tốt đan xen vào nhau tạo thành một chòi hóng mát.

Tuyết Hoa tiểu hồ ly lần đầu tới nơi này đã biết rõ vì sao Hạ Lăng Vân được an bài cư ngụ tại Thanh Lâm Quán, bởi nơi này hoa cỏ sinh trưởng tốt, nước suối thanh mát, vô cùng phù hợp với linh lực thuộc tính của hần.

Tiến vào Bích Thanh Trì, Hạ Lăng Vân cũng không có trực tiếp thoát y xuống nước, mà là lấy ra một kiện quần áo cũ.

“Tuyết Hoa, người đã lâu không ngủ rồi, bây giờ ngủ một chút.” Hần dịu dàng nói, một tay đặt bộ xiêm y xuống, tay kia nhẹ nhàng đặt nài lên ổ hồ ly tạm thời, vuốt ve đầu nài.

“Ta không muốn ngủ!” Tuyết Hoa ngửa đầu lớn tiếng nói, trời chàng vạng tối nhưng hai con mắt hồ ly của nài vô cùng có tinh thần, giống như là hai đốm hỏa diễm.

Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “Hài tử phải nghe lời người lớn. Ngoan, ngủ!” Hần không thể để nài rời xa mình, ngoại trừ việc nài là ngũ phẩm linh hồ, nài còn đi ra khỏi huyệt cảnh đấy, mà tu sĩ đảo Hỏa Vân đều biết rõ nài có đeo vòng trữ vật ở cổ, nhất định sẽ hoài nghi bên trong cất dấu linh đan thượng cổ (mà xác thực là có).

“Không muốn ngủ, chính là không muốn ngủ!” Tuyết Hoa âm ỉ nói, nàng còn muốn nhìn nam thần tắm rửa ở khoảng cách gần. Lúc Hạ Lăng Vân thí luyện trong huyệt cảnh, tuy nàng thường xuyên dùng Huyệt Chi Kính nhìn hần, nhưng ma xui quỷ khiến không có một lần nào nàng nhìn thấy hần tắm rửa.

Hạ Lăng Vân nhìn nàng đã bốn năm ngày(thời gian trong Thái Hư Huyệt Cảnh) không được ngủ, thế mà hết lần này tới lần khác tinh lực vẫn tràn đầy, đành phải nói: “Linh khí ở đây không tệ, người nhắm mắt lại tu luyện cho ta.”

Thật ra hần đã phát hiện từ lâu, mặc kệ linh khí thiên địa chung quanh nàng có thuộc tính ít nhiều thế nào, nàng đều có thể hấp thu thuộc tính linh lực của mình, rất có thể có quan hệ tới huyết thống thiên hồ của nàng.

“không muốn tu luyện.” Tuyết Hoa nhảy dựng lên nói: “Ta bây giờ chưa muốn ngủ, cũng không muốn tu luyện!” Nàng còn cố ý làm loạn xiêm y hần dùng làm ổ cho mình.

Hần không thể để nàng ra ngoài chơi đùa một mình.

Hạ Lăng Vân đành phải ngồi xếp bằng bên cạnh nàng, ôm nàng vào trong ngực: “Nhắm mắt lại, không cho nói một lời nào.”

Hần dùng tay phải sờ vào vòng tay càn không, sau đó một viên đan được màu tím đỏ hiện ra giữa ngón tay hần. Đốt ngón tay khẽ vân vê viên đan được màu tím đỏ, một mùi hương hoa hồng nhàn nhạt lập tức tràn ngập xung quanh.

Bởi vì xung quanh có rất nhiều hoa tươi, hương hoa nồng đậm, Tuyết Hoa cũng không phân biệt rõ được mùi thơm của loại hoa gì.

“Tiên Quân, Bích Thanh Trì thơm quá, chờ chúng ta trở lại Thiên Linh Môn cũng xây dựng một cái như vậy được không?” Nàng thấp giọng nói, Vong Trần Cư bên cạnh hồ Nữ Thần cũng là nơi ưu nhã có hàng rào dây leo và hoa bao quanh.

“Tuyết Hoa, Thiên Linh Môn có hồ Nữ Thần không cần phải làm thêm một cái hồ nữa. Không cho phép nói tiếp, nhắm mắt lại.” Hạ Lăng Vân thấp giọng nói, thanh âm dịu dàng giống như ru, khiến nàng như bị đầu độc.

“Ừm.” Tuyết Hoa ghé vào lồng ngực hần, ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, sau đó cảm giác mơ hồ, rồi lập tức ngủ.

Lợi dụng mộng hương thôi miên Tuyết Hoa, Hạ Lăng Vân cẩn thận đặt nàng xuống ổ hồ ly tạm thời, lúc này mới đứng dậy thoát y đi xuống nước.

Tuyết Hoa đã lớn rồi, hần phải từng bước dạy nàng nam nữ khác biệt, cho nên, không thể tắm rửa cho nàng, cũng không thể tắm rửa trước mặt nàng.

Những cánh hoa trôi trên mặt nước, nhìn Tuyết Hoa đang nằm đấy, hần trầm mình xuống nước lo nghĩ chuyện tương lai.

Đạo Nguyên và hai đệ tử của huynh ấy đều bình an rời khỏi Thái Hư Huyệt Cảnh, hần cũng đi ra. Trước khi tin tức hần đi ra khỏi huyệt cảnh bị tiết lộ, hần nên mau chóng trở lại Thiên Linh Môn, đem những bảo vật mình đạt được trong huyệt cảnh phân phối cho mọi người.

Sư thúc đang bế quan, đại đồ đệ, nhị đồ đệ của hần đều xuất hiện lão hóa rồi, hần vì vọng linh đan thượng cổ có thể giúp bọn họ đột phá tấn cấp, kéo dài tuổi thọ. Phụ thân Tuyết Hoa luyện chế rất nhiều linh đan đỉnh cấp, thời điểm vạn bất đắc dĩ hần có thể mặt dạn mày dày xin nàng.

Bảy tám loại linh hoa linh quả hiếm thấy, hi vọng đệ tử được lưu có thể mau chóng sử dụng. Hần viết một số phương thức luyện đan thượng cổ, cần phải không ngừng thí nghiệm, các đệ tử được phòng chắc phải bận rộn rồi, không biết nguyên liệu ở Thiên Linh Môn có đủ dùng không.

Hạo Linh Tiên Tôn truyền thụ cho hần thần công thủy mộc song tu, rất nhiều đệ tử ở Thiên Linh Môn có thể tu luyện, hần cần phải chọn người nào có thiên phú để bắt đầu truyền thụ.

Thanh Viễn, đứa nhỏ này, lúc trước còn lưu luyến không rời, không nghĩ đã hai mươi lăm năm không về nhà. Tuy rằng Thanh Viễn không phát ra tín hiệu cầu cứu nhưng cũng khiến hắn lo lắng, có lẽ hắn nên chủ động triệu hồi đệ tử về rồi. Thanh Viễn là một trong đệ tử mà hắn đặc ý nhất, thần công song tu nhất định Thanh Viễn có thể lĩnh hội.

....

Hạ Lăng Vân ngâm mình trong suối nước suy tính kế hoạch tương lai, không phát hiện Tuyết Hoa đang ngủ lại có biến hóa lớn.

Bạch quang mờ mờ, thân thể tiểu hồ ly cuộn tròn trong đám xiêm y bỗng cấp tốc biến hành, trong nháy mắt đã trở thành thiếu nữ khỏa thân với mái tóc dài tuyết trắng. Hai lỗ tai lông xù trên đầu sụp xuống, còn có cả cái đuôi hồ ly ngạo nghễ ưỡn lên giữa khe mông trắng nõn.

Tắm rửa xong, Hạ Lăng Vân quay đầu nhìn tiểu hồ ly Tuyết Hoa, trong lòng lập tức chấn động, gương mặt tuần tú xuất hiện màu đỏ nhàn nhạt. Hắn tập trung suy nghĩ đã quên chú ý tới nàng. Dáng vẻ này của nàng, dáng vẻ này... hết sức mê hoặc người! Nếu như không phải hắn thanh tâm quả dục chín trăm năm, nói không chừng tâm thần đã bị nàng mê hoặc, bất tri bất giác nhào tới rồi. Đứa nhỏ này, càng ngày càng...

Hắn lấy một trường bào, phủ lên thân thể trắng nõn của nàng, sau đó làm khô người mặc áo bào đi tới cạnh nàng.

Bởi vì vẫn còn bị mộng hương mê hoặc, Tuyết Hoa không thể tỉnh lại mặc quần áo đi vào phòng ngủ với hắn.

Không còn biện pháp, hắn chỉ có thể dùng trường bào bao lấy thân thể kiều nhu của nàng sau đó bắt đầu ôm nàng... cấp tốc bay về phía phòng ngủ. May mắn Hỏa Vân Cung biết hắn thích yên tĩnh, Thanh Lâm Quán ngoại trừ Trương Thành thì không còn ai khác, mà lúc này Trương Thành cũng đi tu luyện rồi.

Bay vào phòng ngủ, hắn nhanh chóng đặt nàng lên giường, trực tiếp kéo chăn mỏng đắp lên người nàng sau đó buông rèm.

Mặc dù Tuyết Hoa còn nhỏ, biến hóa chưa hoàn chỉnh nhưng bề ngoài như thiếu nữ mười năm tuổi, ở bên ngoài thế tục, tuổi này có thể định hôn rồi. Tuyết Hoa cách thời gian trưởng thành không bao xa nữa rồi.

Ngồi bên trái phòng ngủ, Hạ Lăng Vân nhịn không được nói lòng cổ áo, bởi vì dưới Hỏa Vân Đảo là núi lửa, chắc gần đây nóng lên không ít.

Mở nắp chén trà, hắn cầm ấm trà định rót phát hiện trà lạnh, đành phải ngưng tụ nước đổ đầy chén sau đó chậm rãi dùng.

Thiên Linh Môn có hai hồ ly được là Hồng Linh và Tuyết Linh, đều không xứng với Tuyết Hoa. Thanh Linh đảo Hỏa Vân, vốn là hồ ly được mà hắn nhìn trúng, nhưng khi biết huyết thống nửa người nửa hồ của nàng, hắn lại im lặng bài trừ rồi.

Đại lục Ngũ Nguyên còn bao nhiêu hồ ly được, hơn nữa là cao phẩm? Không biết chúng có vượt qua được huyết thống thiên hồ của nàng.

Hiện tại Tuyết Hoa mới chỉ là ngũ phẩm thiên hồ, Tuyết Hoa dù chưa biến hóa hoàn toàn, nhưng phối ngẫu của nàng có thể cân nhắc không cùng loại với mình.

Bát vĩ Thiên Hồ Thanh Đồng... hắn có hứng thú với Tuyết Hoa, theo huyết thống cao quý của hắn và thực lực thì quả thực là đối tượng phối ngẫu tốt nhất, nhưng mà tính của hắn...

Hạ Lăng Vân lo nghĩ trái phải, cảm thấy việc chung thân đại sự của nàng là việc khiến hắn phải đau đầu.

Tác giả có lời muốn nói: Ta biết rõ hai ngày này mọi người cảm thấy Tiên Quân vẫn còn lè mề, suy tính của ta là, nhân vật muốn chuyển đổi từ phụ thân tới tình nhân cần phải có thời gian và cơ hội, cho nên thỉnh mọi người nhẫn nại. Hai ngày này, cảm giác của Tiên Quân với Tuyết Hoa ngày một khác rồi, rất nhanh chuyển đổi địa vị Tuyết Hoa ở trong lòng.

Độc giả xem màn kịch nhỏ:

Tiểu hồ ly: Sau khi biến hóa tại sao lại khó tiếp cận với Tiên Quân như vậy(kéo kéo lỗ tai) không được, ta muốn đi tìm một hồ ly đực anh tuấn hoang dã kích thích Tiên Quân một chút.

Tiên Quân: (Trầm mặc, một phát nắm được cái đuôi) tiểu cô nương ta nuôi từ nhỏ muốn chạy đi nơi nào.

Đám hồ ly hoang dã: Khốn kiếp, nằm cũng trúng đạn rồi.

70. Chương 70: Ở Chung Cả Đêm

Phụ thân, phụ thân...

Tuyết Hoa ở trong mộng không ngừng kêu lên, chỉ là ảo cảnh xung quanh vẫn biến hóa không ngừng, nàng không thể khống chế. Phụ thân nói chỉ cần nàng nắm chắc năng lực khống chế mộng cảnh, lúc nào nàng cũng có thể tiến vào mộng của phụ thân để gặp người, nhưng mà bây giờ nàng hoàn toàn không biết gì về mộng chi lực, nên không cách nào khống chế.

“Tuyết Hoa, người tỉnh, tỉnh.” Bên tai nghe được thanh âm thương yêu quen thuộc, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Hạ Lăng Vân đang ở bên cạnh nàng ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Thấy hai mắt nàng mơ màng nhìn mình, hắn biết nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đưa tay lau lệ trên khóe mắt nàng nói: “Người nhớ phụ thân, nằm mơ khóc.” Hải tử đáng thương...

“Ta...” Tuyết Hoa vừa muốn đưa tay lên.

Hạ Lăng Vân thấy thế lập tức đưa tay ngăn chặn chắn mỏng đang đắp trên người nàng, “Đừng nhúc nhích, người bây giờ đã biến hóa thành hình người rồi, lại không mặc quần áo.” Thiên hồ Lệ Nhi chắc có xiêm y, ngày mai hắn sẽ tìm nàng mượn hai bộ. Hi vọng Tuyết Hoa không từ chối mặc quần áo của muội muội ruột thịt, nếu không hắn sẽ mời các nữ tu sĩ am hiểu nữ công giúp nàng may y phục.

“Tiên Quân, ta nhớ phụ thân. Phụ thân vĩnh viễn trông coi Thái Hư Huyền Cảnh, Lệ Nhi vẫn luôn làm bạn với người cũng đi ra, nhất định phụ thân rất cô đơn.”

Tuyết Hoa đau lòng nói, cảm giác hốc mắt chua xót, đôi mắt lại ảm ướt. Mọi người đều sống tập trung, tu sĩ tuy rời bỏ môn phái nhưng còn thường xuyên liên hệ, tiến vào thế tục rèn luyện lịch lãm, còn phụ thân nàng chỉ có thể trấn thủ Thái Hư Huyền Cảnh, cô đơn mà quanh sát những...người không thể ra khỏi Thái Hư Huyền Cảnh, chỉ có thể không ngừng tu luyện các tu sĩ.

“Tuyết Hoa.” Hạ Lăng Vân dịu dàng nói, “Chỉ cần người và Lệ Nhi sống tốt, phụ thân người sẽ rất vui vẻ.”

Hắn chỉ có thể an ủi nàng như vậy. Ở đại lục Ngũ Nguyên mới trôi qua bảy bảy bốn mươi chín ngày, bên trong Thái Hư Huyền Cảnh là bao nhiêu năm? Hắn tự xưng là chịu đựng được cô đơn cũng không dám tưởng tượng được cảnh mấy ngàn mấy vạn năm luôn luôn ở một chỗ, không có bất kì người nào ở bên chia sẻ.

“Vâng.” Tuyết Hoa tự lừa mình dối người ừ một tiếng.

“Tiên Quân, ta ngủ lúc nào đấy, lúc nào biến thành hình người?” Nàng vội vàng dò hỏi. Nàng vô cùng nhớ rõ, hắn ôm nàng tới Bích Thanh Trì, nàng hào hứng bừng bừng chờ đợi thưởng thức mỹ nam tắm rửa, còn ằm ỉ với hắn, nhưng sau đó trí nhớ lập tức mơ hồ, tỉnh lại thì nằm trên giường trong phòng ngủ của Hạ Lăng Vân ở Thanh Lâm Quán.

“Sau khi tới Bích Thanh Trì không lâu thì người mệt mỏi.” Hạ Lăng Vân rất bình tĩnh mà giải thích nói, “Lúc ta và người ở trong huyền cảnh, ba bốn ngày người không có nghỉ ngơi, hiện tại sau khi đi ra thì nhớ tới phụ thân, luôn chìm vào bi thương, cho nên thể xác và tinh thần đều mệt mỏi tới cực điểm, ngay lập tức chìm vào giấc ngủ. Sau khi người ngủ không lâu thân thể tự động biến hóa.” Hóa Hình Đan là đan dược mà tu sĩ thượng cổ đào thải, trở về hắn sẽ nói với Thanh Hoa chủ nhân của Hắc Hùng, đừng lãng phí thời gian

ché biến Hóa Hình Đan nữa, linh thú phục dụng Hóa Hình Đan biến hóa sẽ không hoàn chỉnh còn không ổn định, nghiên cứu chế ra Hóa Hình Đan là lãng phí dược liệu và thời gian.

Thật vậy chăng? Lúc đó tinh thần nàng rất phấn khởi, không có khả năng chìm vào giấc ngủ.

Tuyết Hoa nghi ngờ, nhưng vẫn lựa chọn tín nhiệm hẳn. Khẽ cử động thân thể, nàng nói: “Tiên Quân, người đừng đề ta.” Hẳn cách chặn mỏng giữ chặt vai nàng, thật giống như lo lắng cơ thể nàng bị lộ ra bên ngoài.

Hạ Lăng Vân thu tay lại, nghiêm mặt nói: “Chớ lộn xộn, người không mặc xiêm y, vẫn nên chờ tới lúc biến lại thành hồ ly hầy đi ra.”

Ta muốn lộn xộn, cố ý để người thấy thân thể ta, sau đó tương lai đuổi theo người yêu cầu phụ trách!

Tuyết Hoa biết rõ không phải lúc, lại không muốn ở trong chốn, nhân tiện nói: “Phụ thân cho ta một vòng tay Như Ý, chắc bên trong có ít đồ gì đó ta nhìn xem có y phục hay không.” Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa xem đồ vật mà phụ thân bỏ vào vòng tay Như Ý.

Hạ Lăng Vân khẽ gật đầu, đi ra chiếc bàn cạnh giường ngồi xuống, dịu dàng nói: “Người xem từ từ. Nếu không biết là cái gì có thể hỏi ta.” Hẳn cho rằng đó là đồ phụ thân nàng đưa cho nữ nhi, hẳn không có quyền quan sát.

Tuyết Hoa ngồi dậy, nâng vòng tay Như Ý màu vàng kim óng ánh bên tay trái lên. Trên giường vô cùng tối nhưng hoàn toàn không thể ảnh hưởng tới đôi mắt có thể nhìn rõ bóng tối của nàng.

Vòng tay Như Ý là một vòng điêu khắc màu vàng kim, vô cùng tinh xảo. Những hoa văn dây leo kia giống như những văn tự phù chú, nhưng càng nhìn kĩ càng giống như là vô số văn tự mini hợp lại tạo thành hình hoa văn phù chú. Bên trên vòng tay khảm nam mười tám đại bảo thạch màu trắng. Linh quang bảo thạch xoay chuyển, nhưng Tuyết Hoa không phân biệt được đây là linh quang thuộc tính gì.

Phụ thân bỏ những gì trong đó?

Tuyết Hoa nhìn vòng tay Như Ý, trong lòng chỉ có một ý niệm: Cảm ứng vòng tay.

Lập tức, nàng đặt mình vào trong một hư không mênh mông, trước mặt là mười rương trang điểm gỗ lim mạ vàng lớn nhỏ đang trôi nổi lơ lửng trong hư không. Từng rương gỗ lim mạ vàng đều có nắp, mặc dù có ổ nhưng không khóa lại.

Nếu như toàn bộ hư không này đều là không gian trữ vật, vậy dung lượng không gian này lớn tới cỡ nào?

Tuyết Hoa dùng ý niệm mở một rương gỗ, lập tức sợ ngây người. Bên trong hòm gỗ tràn đầy thủy linh thạch tinh khiết, mỗi một miếng thủy linh thạch đều to cỡ trứng bồ câu! Khó trách phụ thân lúc luyện chế vòng tay phải dung nhập một sợi lông của nàng, chỉ để nàng sử dụng vòng tay, nếu người ngoài biết được bên trong vòng tay có nhiều cực phẩm linh thạch như vậy, nhất định sẽ không từ thủ đoạn cướp đoạt.

Lại mở rương tiếp theo, nàng khiếp sợ mà nhìn. Các loại linh thạch cực phẩm thuộc tính khác đang chiếu sáng rạng rỡ, tất cả các pháp khí xinh xắn tinh xảo, nhìn kĩ đều là chế tạo cho nữ tử sử dụng. Ngoại trừ pháp khí linh thạch, còn có các bí quyết thi triển pháp thuật, nhược điểm, đồng thời các pháp trận thưởng cổ từ xưa, các phù chú...

Ở đây không có đan dược, đoán chừng phụ thân cảm thấy đan dược nàng mang đi từ dược cung đã đủ rồi, không cần nữa, không có xiêm y, không biết có phải là pháp thuật của người chỉ có tác dụng trong Thái Hư Huyền Cảnh.

Thu hồi ý niệm, trong lòng khiếp sợ Tuyết Hoa cố bình tĩnh nói: “Phụ thân cho ta một ít linh thạch tu luyện, một ít pháp khí hộ thân và thư tịch. Trong vòng tay Như Ý không có y phục.” Nếu quả thật giống như nàng suy nghĩ, phụ thân dùng ý niệm chế tạo vật phẩm không cách nào xuất hiện ở bên ngoài Thái Hư Huyền Cảnh, như vậy bên Lệ Nhi khẳng định cũng không có xiêm y, chỉ có pháp khí đan dược tự tay phụ thân điều chế, và linh thạch không có xuất xứ cùng với thư tịch thôi.

“Ngày mai chờ người biến thành hồ ly, ta mang người đi tìm Lệ Nhi, người mượn nàng hai bộ y phục. Nếu không, ta sẽ nhờ nữ đệ tử Hỏa Vân Cung hỗ trợ làm cho người hai bộ.”

Hạ Lăng Vân nói, “Khoảng vài ngày nữa ta sẽ trở về Thiên Linh Môn, trên đường có trang phục may sẵn ta sẽ mua cho ngươi thêm vài bộ.”

Hắn không biết Hóa Hình Đan có thể mất hiệu lực hay không, Tuyết Hoa sẽ bị biến tới biến lui bao lâu, hay là sẽ vẫn như vậy, chờ đến lúc nàng có đủ thực lực tự chủ biến hóa, tốt nhất nên chuẩn bị ít xiêm y cho nàng. Hắn mơ hồ nhớ, ở thành trì thể tục có nơi bán y phục may sẵn.

“Cám ơn Tiên Quân, người cho ta mượn một bộ y phục được không, ta không muốn ngồi mãi trên giường.” Tuyết Hoa nói, một bàn tay trắng muốt đưa ra khỏi chăn, cánh tay trắng nõn da thịt mềm mại nổi bật trong màn đêm.

Hạ Lăng Vân thấy vậy lập tức quay người tránh đi, đồng thời khó xử nói: “Ta không có quần áo mới.” Trong vòng tay Càn Khôn của hắn có rất nhiều y phục để thay đổi, nhưng mà bởi vì thời gian huấn luyện dài đằng đẳng ở Thái Hư Huyền Cảnh hầu hết đều bị rách, bây giờ trường bào hắn thường mặc còn đang dùng để che đi thân thể nàng.

“Bắn một chút cũng không sao.” Tuyết Hoa thoải mái nói. Chỉ cần là y phục của hắn cho dù bắn nàng cũng không để ý.

Hạ Lăng Vân cười khổ nói: “Y phục bắn ta đã đưa hết cho Trương Thành giặt sạch.” Hắn cũng không thể cởi áo trên người ra cho nàng, để bắn thân mình mặc mỗi trung y? Truyền thuyết nói cửu phẩm tiên tôn có thể ngưng tụ linh khí thiên địa tạo thành những thật thể, chưa bao giờ phải rầu rĩ về việc đổi, giặt y phục. Đáng tiếc bây giờ hắn mới chỉ là tu vi thất phẩm, khoảng cách tới cảnh giới đó còn xa lắm.

Xem ra đành ngồi ngốc trên giường rồi.

Tuyết Hoa bắt đầu nói: “Được rồi, ta vẫn nên tu luyện.” Nàng tuy rất muốn câu dẫn hắn, nhưng dù sao vẫn là thiếu nữ dè dặt, không làm được hành động khỏa thân quyến rũ hắn, hơn nữa bây giờ trên đầu nàng có tai, dưới hông còn có cái đuôi, dù thể nào nàng cũng phải chú ý không nên mạo hiểm.

Nghe nàng nói phải tu luyện, Hạ Lăng Vân lập tức nói: “Ngươi bây giờ là hình người, tu luyện có vấn đề gì không? Phụ thân ngươi có truyền thụ cho ngươi tâm pháp tu luyện?” Người và hồ ly có cấu tạo cơ thể hoàn toàn khác biệt, cách vận công cũng hoàn toàn khác đấy.

“Phụ thân đã tính toán trước, lúc chỉ ta lưỡng nghi thần công thủy hỏa cũng nói rõ linh hồ và người hình dáng khác nhau nên phương pháp tu luyện cũng khác, còn đem phương pháp khắc sâu vào trong trí nhớ ta.”

Tuyết Hoa nói, dùng ý niệm kêu gọi thần khí ra để dưới thân, sau đó học tư thế của Hạ Lăng Vân ngồi xếp bằng tu luyện công pháp phụ thân đã truyền thụ.

Phụ thân đại nhân không hổ là cửu phẩm tiên tôn, truyền thụ cho nàng tri thức, để cho nàng sau khi biến hóa có thể trực tiếp tu luyện thông qua đường kinh mạch trong cơ thể.

Trong lòng Hạ Lăng Vân cũng bình tĩnh, ngồi xếp bằng trên mặt ghế ỳnh tọa, chỉ là trong gian phòng thi thoảng lại có mùi thơm của cơ thể thiếu nữ như có như không, khiến tâm hắn bất an. Tuyết Hoa lúc bên cạnh hắn chỉ ăn hơn mười viên Tẩy Tủy Đan cao cấp, mùi hồ ly của nàng không thể biến mất nhanh như vậy. Khả năng duy nhất là khi trong Thái Hư Huyền Cảnh phụ thân nàng cho nàng dùng linh đan đỉnh cấp như vậy làm cho thể chất nàng hoàn toàn thay đổi. Hồ ly ở “Tiên” giai mị hương được giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên đặt là mê tình hương, về sau hắn phải tìm cách khiến nàng không thể dùng mê tình hương với mình.

Bóng tối vây quanh phòng ngủ, trên giường ngủ linh quang màu đỏ và màu xanh lưu động, hòa hợp chứ không tương khắc.

Hạ Lăng Vân chỉ là tĩnh tọa, không dám nhập định, bởi vì hắn lo lắng nàng lần đầu tiên dùng hình người tu luyện sẽ xảy ra sự cố. Hắn luôn ngưng thần cảm ứng, phát hiện hai luồng linh lực của nàng vẫn ổn định, lúc này mới an tâm.

Bởi vì có thần khí gian lận, khóa tu luyện hàng ngày của nàng ngắn hơn mọi người rất nhiều. Lúc này, cho dù tu vi của nàng cao hơn trước rất nhiều, nhưng trời vừa sáng nàng cũng kết thúc quá trình.

Thu công, nàng vươn người ra hỏi: “Tiên Quân, bây giờ ta vẫn là hình người phải làm sao giờ?” Nàng cũng không thể ngồi ngốc trên giường mãi a? Nàng là người sáng sớm cần phải giải quyết nhu cầu sinh lý.

Hạ Lăng Vân đứng dậy, nói: “Người chờ một chút, bên ngoài có người đợi rồi.”

Sau khi hắn đi ra khỏi phòng ngủ, thấy Trương Thành đứng trong nội viện cầm một khay lớn trên đó phủ vải xanh, Lệ Quân Hoa mặc xiêm y màu đỏ cũng cầm một bộ y phục màu xanh đang nói chuyện với hắn. Bát vĩ thiên hồ Thanh Đồng thì ở hình người ngồi trên lan can hành lang, nhàm chán mà bứt mấy cánh hoa.

Trương Thành và Lệ Quân Hoa có vẻ là tới tặng quà, thiên hồ Thanh Đồng thì tới làm gì? Hắn mạnh hơn Tuyết Hoa rất nhiều, cần bản không bị khống chế bởi kẻ ước linh sủng. Hay... Hắn là tới gặp Tuyết Hoa sao?

Hạ Lăng Vân nghĩ tới việc Thanh Đồng tới gặp Tuyết Hoa, lập tức không vui. Thiên hồ này tính tình cuồng ngạo bướng bỉnh, hơn nữa hắn là đối tượng giao phối tương lai của Lệ Nhi, tại sao còn đến đây đùa với Tuyết Hoa? Đúng là lòng tham không đáy!

71. Chương 71: Mỗi Tình Đầu

“Tiên Quân, người đã ra ngoài.” Trương Thành chờ đã lâu thấy Hạ Lăng Vân mở cửa phòng ngủ, lập tức đi tới nói, “Tiên Quân, y phục của người đã cũ quá rồi, mặc vào thì thật không xứng với thân phận người. Đây là Cung chủ phân phó đưa tặng người mấy bộ y phục mới, xin người nhận lấy.” Sau khi Cung chủ trở về vô cùng kích động nghị sự với các trưởng lão sư đệ và các đệ tử thân truyền rất lâu, sau đó nhớ tới Hạ Lăng Vân nên lập tức phái người đưa y phục tới. Nhưng mà lúc đó Hạ tiên quân đã vào phòng ngủ rồi, hắn đành phải đợi sáng nay mới dâng lên.

Lệ Quân Hoa tươi cười hành lễ với Hạ Lăng Vân nói: “Tiên Quân, chào buổi sáng. Văn bối biết rõ Tuyết Hoa muội muội không có xiêm y, đặc biệt mời nữ đệ tử am hiểu nữ công làm suốt đêm được hai bộ y phục.”

Tối hôm qua sau khi nghị sự nhị sư huynh Lâm Văn Phàm tìm nàng, nói Lệ Nhi sau khi biến hóa không có y phục, nhờ nàng tìm nữ đệ tử làm hộ mấy bộ.

Lệ Nhi ở trong huyễn cảnh giày vò rất nhiều tu sĩ, nàng cũng là một trong những người đó, biết rõ Lệ Nhi là thất vĩ thiên hồ, có thể biến thành người.

Lúc Lệ Nhi biến hình trong ảo cảnh có mặc y phục nha, chẳng lẽ y phục của Lệ Nhi và động vật có linh khí biến ảo trong huyễn cảnh đều là giả, sau khi rời khỏi huyễn cảnh thì không còn?

Lệ Nhi cần xiêm y, vậy Tuyết Hoa biến hình không hoàn toàn khẳng định cũng cần đấy, thoáng cái phải chuẩn bị xiêm y cho hai tiểu hồ ly đáng yêu, nàng vô cùng vui vẻ, dùng thân phận đệ tử thân truyền của cung chủ triệu tập mười nữ đệ tử, thức đêm đẩy nhanh tốc độ, làm ra được... bốn bộ y phục. Nàng rất thích Tuyết Hoa, cho nên để người khác mang xiêm y tới chỗ nhị sư huynh, còn chính mình mang y phục mới tới Thanh Lâm Quán.

Nghe nói là tới tặng y phục, Hạ Lăng Vân lập tức mỉm cười nói: “Lệ hiền chất, Tuyết Hoa ở bên trong, người giúp ta vào chiếu cổ nàng một chút.” Cô bé này rất thích Tuyết Hoa, coi như có thể tin được.

“Muội ấy, bây giờ...” Lệ Quân Hoa lập tức hiểu rõ Tuyết Hoa chắc là đang biến hình, lập tức vui mừng nói: “Tiên Quân, vậy ta đi vào giúp đỡ muội ấy.” Nàng sẽ khiến Tuyết Hoa thật xinh đẹp, còn hơn cả thiên hồ Lệ Nhi kiêu ngạo kia.

Đã có người mang xiêm y tới còn giúp đỡ Tuyết Hoa. Hạ Lăng Vân cũng không ra ngoài tản bộ, mà ở trong nội viện, tiến hành tu luyện, để không khí trong lành sáng sớm thanh lọc cơ thể.

“Tuyết Hoa, nào, đây là áo yếm, ta sẽ mặc cho muội.”

“Không cần, không cần, vẫn nên để ta tự mặc.”

“Tuyết Hoa, nghe lời, nghe lời, để tỳ giúp muối mặc.”

“Không cần, ta sẽ tự mình mặc.”

“Tuyết Hoa, tóc màu trắng thật đẹp, mềm mại giống như bộ lông của muối.”

“Không phải tóc đen mới giống người bình thường sao? Oái, sao ngươi lại sờ sờ lỗ tai của ta. Không cho phép chạm vào tai của ta!”

“Tóc trắng mới xinh đẹp. Tuyết Hoa, tai của muối thật đáng yêu, để cho tỳ sờ sờ vài cái.”

...

Hạ Lăng Vân im lặng đứng trong nội viện, trong tai không ngừng truyền tới giọng nói của hai thiếu nữ, trong lòng tràn ngập vui vẻ. Tuyết Hoa có một thiếu nữ nhiệt tình như vậy làm bạn, có lẽ sẽ tạm quên được nỗi nhớ phụ thân.

“Két...” Cửa phòng ngủ được mở ra, Lệ Quân Hoa đặc ý nhìn bóng lưng của Hạ Lăng Vân tiên quân nói: “Tiên Quân, ta dẫn Tuyết Hoa ra rồi.”

Hạ Lăng Vân nghe vậy quay người, hai mắt lập tức mở lớn tràn ngập kinh ngạc. Tuyết Hoa, đứa nhỏ này...

Bởi vì trên đầu Tuyết Hoa có hai lỗ tai hồ ly, nên tóc của nàng không thể chải giống như thiếu nữ bình thường... Lệ Quân Hoa dùng một cây trâm ghim lại, sau đó chải tóc che lại phần tai, rồi dùng một sợi dây lụa màu trắng thắt lại, cuối cùng còn cài vào một chiếc kẹp hình hồ điệp.

Chiếc vòng đeo cổ không phù hợp với y phục đã bị gỡ xuống, trên cổ nàng lúc này là một chuỗi vòng cổ Lệ Nhân Ngự, tay trái đeo vòng Như Ý, bên trong mặc trung y màu trắng, bên ngoài thì mặc một áo tay ngắn, váy xòe, che kín cái đuôi hồ ly, vòng eo thon thả được buộc bằng đai lưng màu trắng thêu hồ điệp bằng sợi kim tuyến, càng lộ ra vòng eo nhỏ, hai tay nàng khoác một đai lụa, tơ lụa theo gió bay chập chờn, khiến nàng tăng thêm vài phần tiên khí.

Đây là... tiểu hồ ly hắc thường ôm trong ngực?

Hắn lập tức ngăn người không biết sau này phải đối xử với nàng thế nào, bởi vì bất kể là linh trí hay thân thể, nàng đã là thiếu nữ.

“Tiên Quân, Tiên Quân...” Thấy ánh nhìn kinh ngạc chớp nhoáng trong ánh mắt hắn, Tuyết Hoa tiến tới giật nhẹ ống tay áo hắn vội vàng hỏi, “Ta có xinh đẹp không, người thích không?” Trước khi ra ngoài nàng đã soi gương rất nhiều lần, xác định bản thân ngoại trừ lỗ tai và màu tóc thì cũng không khác những thiếu nữ nhân loại.

“Rất đẹp.” Hạ Lăng Vân vội vàng nói, “Tuyết Hoa của ta thật sự đã trưởng thành.” Hắn bỗng cảm thán, đứa nhỏ đã trưởng thành, sắp phải rời xa mình rồi.

Tuyết Hoa vui vẻ ra mặt, “Người có thích không?” Nàng hi vọng hắn thích nàng, từ từ nảy sinh tình yêu nam nữ.

Hạ Lăng Vân cười nói: “Đương nhiên là thích rồi, bởi vì Tuyết Hoa ngày càng xinh đẹp thông minh.” Có lẽ, hắn nên phái đệ tử trong môn ra ngoài tìm một bà tử đã từng dạy dỗ các thiên kim tiểu thư tới chỉ bảo ngôn hành cử chỉ cho nàng.

Biết rõ hắn vẫn... coi nàng như là đứa nhỏ, nhẹ nhàng dụ dỗ, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy thỏa mãn, hỏi: “Chúng ta ra ngoài dạo được không? Ta muốn đi tìm Lệ Nhi.” Lệ Nhi nhất định là bám lấy Lâm Vân Phàm, mà nàng thì lại đi theo Hạ Lăng Vân, sau khi tách ra không biết đến bao giờ tỳ muối các nàng mới có thể gặp mặt.

“Được.” Hạ Lăng Vân dịu dàng trả lời nàng, cũng biết hai tỳ muối sớm phải tách ra, liền nói: “Lệ hiền chất, cảm ơn ngươi đã giúp đỡ Tuyết Hoa, sau này có thời gian thì tới Thiên Linh Môn làm khách.”

“Vâng, Tiên Quân.” Lệ Quân Hoa do dự một chút rồi hỏi, “Tiên Quân, Thanh Viễn ca ca giờ thế nào?” Hỏi xong, gương mặt thanh lệ thoáng ửng hồng.

“Thanh Viễn?” Hạ Lăng Vân thấy bất ngờ, ngừng một chút đáp: “Sau lần chia tay ở nhà người thì thầy trò chúng ta vẫn chưa liên lạc.”

Lệ Quân Hoa sững sốt, “Tiên Quân, hai mươi lăm năm không có tin tức, người không lo lắng sao?” Nàng cảm thấy sốt ruột, tu sĩ trăm yêu trừ ma nhưng cũng là đồ ăn bổ dưỡng cho yêu ma quỷ quái.

Đã nuôi dưỡng mười hai đồ đệ, cũng dạy bảo những nội tử của đệ tử Hạ Lăng Vân nhìn thiếu nữ trước mắt, hòa nhã nói: “Quân Hoa hiền chất, tuy rằng hần không liên hệ với ta, nhưng cũng không phát tín hiệu cầu cứu, cho nên nhất định là bế quan ở chỗ nào đó. Tu tiên không nghĩ tới ngày tháng, bế quan cũng chính là vài thập niên. Người không cần lo lắng cho hần.”

Tuyết Hoa kinh ngạc nhìn Lệ Quân Hoa. Nhân viên quản lý thứ n nói trong tương lai Lệ Quân Hoa có một vài nam nhân, chẳng lẽ Cảnh Thanh Viễn là một trong số đó? Á, Lăng Vân Tiên Quân, Cảnh Thanh Viễn hai thầy trò cái này...

Đúng, tu sĩ anh tuấn trẻ tuổi nhiệt tình(tuy rằng lúc đó hần đã 100 tuổi) nhưng ngự kiếm phi hành ngàn dặm hộ tống, nhiệt tình chăm sóc, vì vậy linh hồn xuyên không của Lệ Quân Hoa hoàn toàn bị lay động.

Liệu mình có nên phá hủy, đưa Cảnh Thanh Viễn không hiểu rõ tình hình ra khỏi hậu cung của Lệ Quân Hoa?

Tuyết Hoa có chút do dự. Tuy rằng nàng cũng hơi thích tính cách nhiệt tình của Lệ Quân Hoa, nhưng lại cảm giác một nữ nhân chung sống với nhiều nam nhân thì không hẳn là cô gái tốt.

Hạ Lăng Vân cũng không biết Tuyết Hoa đang rối rắm, hần nhìn ra được thiếu nữ thiên tài này nhìn trộm đệ tử của mình rồi, cười nói: “Đúng lúc, ta định gọi hần trở về. Không bằng bây giờ dùng thiên lý truyền âm thách gọi hần.”

Nói xong, hần lấy một viên linh thạch phong hỏa to bằng quả trứng bồ câu ra, giải thích với hai vị thiếu nữ trước mặt: “Đây là thiên lý truyền âm thạch, chế tác từ linh thạch phong thổ thượng phẩm, có thể ghi lại âm thanh. Bởi vì lúc chế tác có nhỏ một giọt máu của tu sĩ cho nên mặc dù người kia ở chỗ nào thiên lý truyền âm thạch đều có thể tìm được máu của chủ nhân. Quân Hoa hiền chất, chờ người xuất sư, nhất định sự phụ người sẽ chế tác mấy viên truyền âm thạch cho người.”

Tuy thiên lý truyền âm thạch có thể tìm người nhanh và tiên, nhưng linh thạch thượng phẩm thuộc tính phong thổ ít thấy, chỉ có một số ít môn phái tu tiên có tài lực mới chế tác cho đệ tử xuất môn, cũng chỉ được hai cái.

Tạo pháp trận, giọng nói của Hạ Lăng Vân dụ đi: “Đứa nhỏ Thanh Viễn này, hai mươi lăm năm rồi còn không liên lạc với vi sư? Bây giờ vi sư đang ở đảo Hỏa Vân, khoảng ba đến năm ngày sau sẽ trở về Thiên Linh Môn. Nếu như người ở gần, mau tới tụ họp với vi sư, không thì người trở về Thiên Linh Môn, vi sư có việc quan trọng cần tìm người.”

Nói xong lời muốn nói, hần quăng thiên lý truyền âm thạch vào không trung. Thiên lý truyền âm thạch lập tức xoay tròn trên không trung rồi bay thẳng về hướng Tây Bắc, tốc độ nhanh như chớp.

Thấy thiên lý truyền âm thạch xuất phát thành công, Hạ Lăng Vân nói: “Thanh Viễn ở hướng Tây Bắc đảo Hỏa Vân.”

Sau khi hần ném thiên lý truyền âm thạch, trong lòng rất lo lắng, bởi vì nếu thiên lý truyền âm thạch rơi xuống, điều này chứng tỏ trên đời đã không còn người tên gọi Cảnh Thanh Viễn rồi.

“Hi vọng Thanh Viễn ca ca ở cách đảo Hỏa Vân không xa, có thể tới tụ họp với Tiên Quân.” Lệ Quân Hoa cao hứng nói, ánh mắt rạng rỡ không che dấu được sự vui sướng.

Ngồi im lặng trên lan can từ nãy giờ, thiên hồ Thanh Đồng đột nhiên lạnh lùng nói: “Một tu sĩ nhân loại cấp thấp.”

Lệ Quân Hoa lập tức nói, “Huynh ấy là đệ tử tâm đắc nhất của Hạ Tiên Quân, lúc 100 tuổi đã tu luyện thành tu sĩ tam phẩm, là thiên tài hiếm gặp.”

Nàng khẽ hất cằm lên, “Thanh Đồng, có lẽ ngươi một vạn tuổi hă, bây giờ cũng chỉ là bát vĩ thiên hồ.” Thời gian trong Thái Hư Huyền Cảnh khác với bên ngoài, có vẻ nhanh gấp mấy chục lần. Thanh Đồng vừa ra đời đã ở trong huyền cảnh tính toán thế nào cũng hơn một vạn tuổi.”

Thanh Đồng lập tức nổi giận lôi đình, “Ý của ngươi là, thiên phú tu luyện của ta không bằng một gã tu sĩ nhân loại bình thường?” Hắn vô cùng kiêu ngạo bởi huyết thống của mình, tuy rằng Chi chủ của Thái Hư Huyền Cảnh cũng từng nói qua với hắn tu sĩ nhân loại có tốc độ tu luyện vượt xa chủng tộc khác, nhưng hắn không phục.

“Thanh Đồng một vạn tuổi? Thật sự là lão hồ ly!” Tuyết Hoa vui vẻ nói, báo thù ngày hôm qua bị phi lễ.

Hạ Lăng Vân vội ngăn cản, “Tuyết Hoa, không được dùng lời nói làm tổn thương người khác.” Nói một vạn tuổi cũng không vấn đề gì, điều này chứng tỏ Thanh Đồng có tuổi thọ tu vi cao, nhưng mà nói đến từ “Lão” thì chính là mắng chửi người rồi, bởi vì tu sĩ kiêng kỵ nhất từ này, điều đó giống như là tu sĩ đó sắp bị chết đi.

Nghe rõ ý tứ chế giễu của Tuyết Hoa, Thanh Đồng tức giận nói: “Đợi đến lúc ngươi phát tình, ngươi sẽ biết rõ ta già hay không già!”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Hạ Lăng Vân lập tức biến đổi, lạnh lùng nói: “Thanh Đồng các hạ, không nên nói những lời khiếm nhã như thế với nữ tử.” Thiên hồ thiếu giáo dưỡng này, không học được một chút lễ nghi liêm sỉ nào của nhân loại.

Đây là đùa giỡn trắng trợn!

Lệ Quân Hoa hừ một tiếng, linh trí, tu vi cao nhưng không có người giáo dưỡng rốt cuộc hắn vẫn chỉ là một tên súc sinh.

72. Chương 72: Hồ Ly Trời Sinh Quyến Rũ

Sau khi ăn một bữa ăn thanh đạm, Tuyết Hoa nói, “Ta muốn đi tìm Lệ Nhi.” Nàng phải tranh thủ thời gian gặp Lệ Nhi, thuận tiện hỏi thăm tình hình của Lệ Nhi với Lâm Vân Phàm. Lệ Nhi là muội muội thân sinh của nàng, nàng không thể để Lệ Nhi biến thành nữ phụ đau buồn vì tình.

“Lệ Nhi và nhị sư huynh tỷ ở bên kia, tỷ đi với muội.” Lệ Quân Hoa nghĩa bất dung từ nói, cảm thấy vui vẻ vì có thể ở cạnh Tuyết Hoa nhiều hơn.

Hạ Lăng Vân tin tưởng Đạo Nguyên cũng tin tưởng Lệ Quân Hoa, nhưng với người khác thì không tín nhiệm, hơn nữa trong nội bộ Hỏa Cung còn có việc, hai ngày nay Đạo Nguyên cũng khá bận rộn, liền nói: “Cùng đi thôi.” Hắn không biết tại sao Lệ Nhi lại đi theo Lâm Vân Phàm, nhưng mà Hạo Linh Tiên Tôn đã nhờ hắn chiếu cố Lệ Nhi, vậy hắn nên đi xem, thuận tiện dùng thân phận trưởng bối dặn dò Lâm Vân Phàm, đối với Lệ Nhi hoạt bát tinh nghịch nên quan tâm bao dung và tha thứ nhiều hơn.

Lệ Quân Hoa dẫn Tuyết Hoa và Hạ Lăng Vân tới chủ cung của Hỏa Vân Cung. Thanh Đồng luôn bị lỡ đi tức tối ném bông hoa hồng đã bị tàn phá trong tay, lạnh lùng không nói một lời theo sát bên.

Đệ tử nô bộ Trương Thành đưa mắt nhìn gốc hoa hồng và cánh hoa rơi đầy đất thì thầm thở dài: Đại nhân Thanh Đồng ngứa tay, thích chà đạp mấy bông hoa, gốc hoa hồng này vừa mới chớm nở đã bị người hái hơn phân nửa, chỉ còn lại mười đóa hoa nhỏ.

Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa, Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng rời khỏi Thanh Lâm quán đi dọc theo con đường nhỏ, tiến vào khu vực nội cung đảo Hỏa Vân, lúc này toàn bộ mọi người bị vây quanh.

“Xin chào Hạ Tiên Quân.” “Bái kiến Tiên Quân.” “Tiên Quân, tiểu hồ ly linh sủng của ngài đâu? Cô nương có tai thú này...”

“Lệ sư phó, mạnh khỏe.” “Lệ sư thúc tổ, thiếu nữ có mái tóc trắng bên cạnh người...”

“Thanh Đồng đại nhân...”

Các nô bộc đệ tử hoặc tu sĩ tu luyện bên ngoài nhìn thấy đoàn người Hạ Lăng Vân, nhao nhao đi tới hành lễ.

Từ khi Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện phụ cận đảo Hỏa Vân, mọi người trên đảo ngày đêm chú ý, sau đó thầy trò ba người cung chủ và Lăng Vân Tiên Quân lần lượt trước sau đi ra, bọn họ hoàn toàn khiếp sợ, bởi vì truyền thuyết nói rằng những tu sĩ có thể thông qua khảo nghiệm của huyền cảnh tương lai sẽ trở thành Cửu phẩm Tiên Tôn.

Nghe nói linh sủng thông qua thí luyện của Thái Hư Huyền Cảnh tu vi linh lực sẽ tăng mạnh, bọn họ nhìn thiếu nữ trẻ tuổi với mái tóc trắng và tai thú trước mắt đoán chừng thiếu nữ này chính là tiểu hồ ly linh sủng của Tiên Quân biến thành.

Thiếu nữ nửa người nửa hồ có làn da trắng nõn, gương mặt trái xoan tinh xảo ngây thơ, hai hàng lông mày lá liễu càng làm nổi bật đôi mắt hồ ly quyến rũ, đôi môi căng mọng màu hồng phấn, giống như đóa anh đào sáng sớm được đón nhận đủ sương sớm, lại khiến người ta trông thấy sinh ra dục niệm.

Nàng mặc váy ngắn màu trắng vạt ngắn, áo yếm ôm trọn lấy bầu ngực thiếu nữ thanh xuân, đai lưng cũng màu trắng quấn quanh vòng eo thon nhỏ, tăng thêm đường cong của vòng hông hoàn mỹ.

Hồ ly tinh, nguyên hình đáng yêu, sau khi biến hóa lại diễm lệ tươi đẹp quyến rũ tới tận xương!

Tuy rằng đại nhân Thanh Đồng anh tuấn tà mị đứng bên cạnh Lệ Quân Hoa, nhưng mọi người đều biết hẳn là hồ ly đực, hơn nữa tính tình rất xấu, nên chỉ chăm chú nhìn vào Tuyết Hoa. Thiếu nữ hồ ly này cho dù chưa biến hóa hoàn toàn nhưng cũng là tiểu mỹ nhân tuyệt thế!

“Tiên Quân.” Tuyết Hoa ôm chặt tay Hạ Lăng Vân, xấu hổ cười nói: “Rất nhiều người nhìn ta.” Điều này chứng tỏ hình dáng của nàng vẫn phù hợp với thẩm mỹ quan của mọi người đây.

Đôi mắt sáng khê lưu chuyển, giống như ánh trăng ban đêm chiếu xuống dòng sông, nụ cười rạng rỡ, khiến bầu trời đêm và đám mây cũng phải dừng lại, giọng nói uyển chuyển giống như sợi lông hồ ly mềm mại tiến vào tận sâu trong tâm khê trên chọc.

Mọi người hoàn toàn mất hồn, trong lòng bắt đầu nảy sinh ý nghĩ điên cuồng muốn thay thế cánh tay của Tiên Quân đang được nàng ôm.

“Không phải mọi người có chuyện phải làm sao?” Hạ Lăng Vân luôn chấp tay bước đi, vẻ mặt bình thản nhưng vẫn chú ý tới hai tiểu cô nương đằng sau, thấy người tới càng lúc càng nhiều, lập tức không vui, ánh mắt dịu dàng thoáng chốc sắc bén. Tuy nói hồ ly mị cốt trời sinh, một cái nhìn mà một nụ cười có thể mê hoặc ý chí thân thể của mọi người, nhưng Tuyết Hoa chỉ là một đứa nhỏ ngây thơ, nhìn chăm chăm vào nàng như thể chính là không tôn trọng nàng.

“Mọi người mau đi làm chuyện của mình!” Lệ Quân Hoa đột nhiên nâng cao giọng lạnh lùng nói, ra mệnh lệnh... yêu cầu những văn bối bất tri bất giác bị mê hoặc này nhanh tản ra, đừng cản đường.

Toàn bộ mọi người chấn động, sau đó phát giác Tiên Quân không vui, lập tức lùi về phía sau, ôm quyền khom người nói, “Tiên Quân/Lệ sư thúc tổ/Lệ sư phó, văn bối có việc, xin mọi người tự nhiên.” Bọn họ toàn là tu sĩ hơn một trăm tuổi, tự dưng lại tụ tập một chỗ tâm thần bị mê hoặc, hổ thẹn, hổ thẹn!

Lệ Quân Hoa cảm thấy biểu hiện của đám đệ tử cấp thấp quá mất mặt, vội vàng giải thích: “Tiên Quân, Tuyết Hoa muội muội rất xinh đẹp, hơn nữa bọn họ còn chưa từng nhìn thấy một linh thú biến hóa không hoàn toàn, trong lòng có chút hiếu kỳ, nhất thời thất thố. Tiên Quân lòng dạ rộng lượng, xin tha thứ cho bọn họ.”

Đồng thời quay sang nhìn Tuyết Hoa, “Tuyết Hoa muội muội, bọn họ là cảm thấy muội rất xinh đẹp nên mới nhìn. Muội đừng sợ, nếu có việc muốn ra ngoài phải đi với Tiên Quân, đừng tự tiện đi một mình.” Thiên hồ Thanh Đồng đáng về hại nước hại dân, nhưng nhìn thực lực của hắn, hơn nữa là hồ ly đực, không ai nghĩ tới thân cận hắn, chứ đừng nói là bị cướp sắc.

“Ừ.” Tuyết Hoa ôm chặt cánh tay Hạ Lăng Vân, ngây thơ nói: “Tiên Quân đi đâu ta đi chỗ đó.” Nàng nhất định theo hắn rồi, không phải là vì hoàn thành nhiệm vụ của nhân viên quản lý thứ n, mà là nàng rất yêu

rất rất yêu hấn.

Hạ Lăng Vân nghe xong, ánh mắt lập tức dịu dàng như nước, khoe miệng khê cong, “Tuyết Hoa, người không còn là đứa nhỏ nữa rồi, đừng ôm ta chặt như vậy. Chuyện này không ra thể thống gì.” Nói xong, hấn lấy tay phải vỗ nhẹ nằng hai cái, ra hiệu Tuyết Hoa buông tay.

Tuyết Hoa lập tức nói: “Không được, ôm tay người ta mới an tâm.”

Nàng nâng mặt lên chớp chớp mắt, ra vẻ đáng thương nói: “Ta sợ một lần nữa bị tách ra.” Gương mặt xinh đẹp, ánh mắt long lanh ngập nước- muốn khóc.

Haizz.

Hạ Lăng Vân thở dài một tiếng thật khê, không nói gì nữa, chỉ đi về phía trước. Hấn luôn nghĩ là chỉ là một đứa nhỏ, cho nên không bị nằng mê hoặc, nhưng mà nằng lại tin tưởng hấn như thế, trong lòng hấn thấy rất vui. Đứa nhỏ này, tuy không phải linh sủng của hấn nhưng cũng không uổng công hấn chăm sóc nằng hai mươi lăm năm

Thấy hấn im lặng đồng ý, Tuyết Hoa vui mừng khê nướng mảy vui vẻ bước theo hấn, cả người như treo trên cánh tay hấn.

Lệ Quân Hoa bị lơ đi đứng bên cạnh mỉm cười. Đây chính là dáng vẻ của một phụ thân từ ái yêu chiều nữ nhi đó nha, Tuyết Hoa, con đường truy phu của muội còn rất dài.

Người khác nhìn, cảm thấy bình thường, bởi vì nằng là linh sủng của Tiên Quân. Linh sủng không muốn rời xa chủ nhân. Nhưng lại không nghĩ tới, thiên hồ Thanh Đồng cường đại hơn Lệ Quân Hoa, cũng không phải Lệ Quân Hoa đi đâu cũng theo đó?

Tần Đạo Nguyên là chi chủ một cung, ở trong nội cung của đảo Hỏa Vân, hấn không có bạn lữ đệ tử thân truyền cũng có phòng trong nội cung. Lệ Quân Hoa là nữ cho nên khi trưởng thành được chuyển ra khỏi chủ cung, được phân vào một phòng trong Hỏa Phượng Lâu.

Chỉ vào tòa lầu nhỏ hai tầng tinh xảo, Lệ Quân Hoa nhiệt tình mời: “Tuyết Hoa, muội và Lệ Nhi qua bên ta làm khách được không?” Nằng hi vọng lúc Tuyết Hoa ở đảo Hỏa Vân sẽ làm bạn với mình, nhưng nghĩ tới trình độ bá mánh Hạ Lăng Vân của Tuyết Hoa, lại cảm thấy ý tưởng này không thực tế.

Không đợi Tuyết Hoa trả lời, Hạ Lăng Vân đã nói: “Tuyết Hoa, mấy ngày nay có thời gian hãy tới nói chuyện với vị tỷ tỷ này. Quân hoa hiền chất, Tuyết Hoa còn nhiều điều chưa rõ, người phải chỉ dạy cho nằng.” Lệ Quân Hoa là nữ tử thiện lương nhiệt tình, Tuyết Hoa có thể học được nhiều điều từ nằng. Nhưng mà, suy nghĩ tới gã Thanh Đồng không biết xấu hổ kia, hấn nghĩ mình nên uống trà ở Thanh Phong Các cách đó không xa, chờ Tuyết Hoa chơi chán thì trở lại bên cạnh hấn.

“Vâng.” Tuyết Hoa cười cười nói, trước mắt Tiên Quân và Lệ Quân Hoa không có một chút manh mối phát triển tình cảm, hơn nữa mấy ngày nữa Tiên Quân sẽ trở lại Thiên Linh Môn, nằng kết giao với Lệ Quân Hoa cũng không sao. Lệ Nhi còn đơn giản hơn nằng, vì nằng sẽ ở lại Thiên Linh Môn rất lâu, nên hi vọng Lệ Quân Hoa có vận khí cường đại sẽ chiếu cố Lệ Nhi.

Nhắc tào tháo tào tháo tới, Tuyết Hoa và Lệ Quân Hoa vừa mới nói tới Lệ Nhi, thì thấy một thiếu nữ có gương mặt giống với Tuyết Hoa mặc xiêm y trắng vậy tay về phía hai người gọi to: “Tuyết Hoa, Tuyết Hoa.”

Nàng vén váy dài lên chạy qua bên này, một tu sĩ trẻ tuổi mặc y phục màu lam đang đi cùng phải bước nhanh để đuổi kịp nằng.

“Tuyết Hoa muội muội, oa, xiêm y của chúng ta giống nhau.” Lệ Nhi vui vẻ nói, “Nhìn càng giống tỷ muội.” Nói xong còn cao hứng đuổi tay đưa về phía Tuyết Hoa.

“Lệ Nhi y phục của chúng ta là do Lệ Quân Hoa tìm người làm cho, đương nhiên là giống.” Tuyết Hoa buông cánh tay Hạ Lăng Vân ra, nắm lấy tay Lệ Nhi, gương mặt vui vẻ.

“Vãn bối Lâm Vân Phạm bá kiến Tiên Quân,” Tu sĩ áo lam trẻ tuổi đi tới gần, ôm quyền thi lễ với Hạ Lăng Vân.

“Vân Phàm, người đứng là liễu lĩnh, lỗ mãng, không nghe mệnh lệnh sư phụ tùy ý xông vào Thái Hư Huyền Cảnh.”

Hạ Lăng Vân gật đầu nói, “Tiến vào nhưng cũng may mắn đi ra, đây chính là phúc phận và cơ duyên, người cần phải nắm chắc.” Sau khi tiến vào huyền cảnh sẽ biết một số bí mật bên trong, nhưng trước khi ra ngoài chỉ chủ huyền cảnh đã yêu cầu tu sĩ đi ra không được phép nói rõ chi tiết tình huống bên trong.

“Tiên Quân giáo huấn đúng, văn bối biết sai.” Lâm Vân Phàm ôm quyền nói, gương mặt chữ điền lộ chút cảm khái. Trải qua rèn luyện sinh tử, thông qua thí luyện hắn cũng chiếm được lợi ích không nhỏ. Nếu không phải trong lòng còn vướng bận, hắn không nghĩ rời khỏi huyền cảnh.

“Vân Phàm, Lệ Nhi theo người đi ra, người phải bảo vệ nàng thật tốt. Nàng sinh ra trong huyền cảnh, không biết đạo lý đối nhân xử thế, người phải dạy nàng. Tính cách nàng hoạt bát hiếu động, người nên đối xử với nàng như muội muội hoặc nữ nhi toàn tâm chăm sóc.”

Hạ Lăng Vân thấp giọng dặn dò, Lệ Nhi cũng là nữ nhi của người và hồ, cho nên nàng không thể kị khế ước linh sủng với Lâm Vân Phàm.

“Chuyện này văn bối biết rõ.” Đảo mắt nhìn nữ tử đang vui vẻ cười nói, Lâm Vân Phàm gật đầu nói.

Đối với tiểu hồ ly kiêu ngạo hồn nhiên luôn quần lấy mình, sau đó bám tới mức rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh, hắn không biết phải đối xử với nàng thế nào, bởi vì thực lực của nàng lớn hơn hắn rất nhiều, còn có lễ vật phụ thân nàng tặng, nàng căn bản không cần hắn bảo hộ.

Hạ Lăng Vân ở khoảng cách gần đánh giá Lệ Nhi, phát hiện ra phương thức sinh của tỷ muội hai nàng không giống nhau, nhưng hình dáng hồ ly lại tương tự, sau khi biến hóa thì gương mặt giống nhau tới tám phần, giống như song bào thai. Trí tuệ thượng cổ bên trong Thái Hư Huyền Cảnh quả thần kì, chỉ cần một sợi lông hồ ly và một bát máu người lại có thể tạo ra một hồ ly sống sờ sờ.

Lệ Quân Hoa nhìn hai thiếu nữ hồ ly có gương mặt tương tự, kinh ngạc nói: “Hai người là tỷ muội? Hai người có vòng tay giống nhau như đúc?”

Lúc ở trong ảo cảnh, thất vĩ thiên hồ Lệ Nhi dùng dáng vẻ lúc biến hóa xuất hiện trước mặt nàng, sau đó nàng nhìn thấy dung mạo của Tuyết Hoa lúc biến hóa cảm thấy hai người khá giống nhau, nhưng chỉ nghĩ rằng cả hai là hồ ly, gương mặt giống nhau là bình thường. Nhưng lúc này thấy Lệ Nhi thân thiết với Tuyết Hoa, nàng nghi ngờ hai người có quan hệ huyết thống, chỉ có điều Lệ Nhi đã thức tỉnh huyết thống thiên hồ, có bảy cái đuôi.

“Tuyết Hoa là muội muội kết nghĩa của ta.” Lệ Nhi khẽ hất cằm, “Chúng ta đều là hồ ly có huyết thống thiên hồ ưu tú, có thể kết làm tỷ muội.”

Vừa nói chuyện, nàng khẽ liếc về phía nụ cười mỉa mai của Thanh Đồng, đang ôm cánh tay đứng bên cạnh. Biết rõ thân phận của Tuyết Hoa và nàng chỉ có Lâm Vân Phàm, Hạ Lăng Vân và Thanh Đồng. Lúc rời khỏi phụ thân nàng đã phân phó Lâm Vân Phàm không được nói thân phận của nàng cho bất cứ kẻ nào. Nàng tin tưởng Hạ Lăng Vân và Thanh Đồng cũng nhận được mệnh lệnh như thế.

73. Chương 73: Hồ Ly Lộ Cảnh Xuân

Lệ Quân Hoa chỉ biết Lệ Nhi là thất phẩm thiên hồ, chủ động kí kết khế ước với sư huynh Lâm Vân Phàm sau đó rời khỏi huyền cảnh, giống như lí do Thanh Đồng tìm nàng kí kết. Nghe xong lời nói của Lệ Nhi, nàng mỉm cười nói: “Màu lông và hình dáng của hai người tương tự, nếu nói là tỷ muội ruột thịt người khác cũng không hoài nghi.”

Nàng nhiệt tình giới thiệu, “Tuyết Hoa đây là nhị sư huynh của ta Lâm Vân Phàm, hai người lần đầu gặp mặt đây.” Nàng chỉ biết Lệ Nhi là thất vĩ thiên hồ, không biết Lệ Nhi là nữ nhi của Chi chủ Thái Hư Huyền

Cảnh, càng không biết Lệ Nhi có huyết thống hồ ly và người, cho dù muốn kí khế ước với nhị sư huynh nàng cũng không được.

“Lâm sư phó, ta là Tuyết Hoa.” Tuyết Hoa khẽ cúi người, dùng cách chào hỏi của các tu sĩ bình thường chào hỏi. Bởi vì trước đó chỉ thông qua Huyền Chi Kính quan sát, chưa từng trao đổi, cho nên không rõ hẳn có biết quan hệ của nàng và Lệ Nhi với Chi chủ của huyền cảnh.

“Tuyết Hoa cô nương.” Lâm Vân Phàm biết rõ Tuyết Hoa và Lệ Nhi là tỷ muội, nữ nhi của Chi chủ Thái Hư Huyền Cảnh, không dám vô lễ, ôm quyền hoàn lễ. Ánh mắt của hắn thần nhiên thuần phát, không bị vẻ đẹp kiều mị của Tuyết Hoa mê hoặc.

Lần đầu tiên khi nghe Lệ Nhi nhắc tới Tuyết Hoa hắn rất kinh ngạc, bởi mấy ngàn năm Thái Hư Huyền Cảnh mới xuất hiện một lần, muội muội của nàng sao lại lạc tới đại lục Ngũ Nguyên? Nhưng mà Lệ Nhi không chủ động nói tiếp, hắn cũng không truy hỏi ngọn nguồn.

“Lệ Nhi, Tuyết Hoa, hai người đi tới làm khách ở tiểu lâu của ta một chút đi?” Nhìn Tuyết Hoa, lại nhìn sang Lệ Nhi, trong lòng Lệ Quân Hoa giống như có ngọn lửa thiêu đốt. Hai người này thật sự đáng yêu, quá hoàn mỹ, nàng rất muốn có được!

Thanh Đồng tuy kí khế ước với Lệ Quân Hoa, nhưng vì ý thức tự chủ của hắn rất mạnh, tu vi cũng cao hơn Lệ Quân Hoa rất nhiều, cho nên hắn có thể đơn phương đoạn tuyệt tâm linh cảm ứng với Lệ Quân Hoa, cũng có thể đơn phương cảm ứng nguyện vọng mãnh liệt của Lệ Quân Hoa.

Thấy được khát vọng lúc này của nàng ta, gương mặt anh tuấn có chút yêu mị của hắn khẽ lộ ý cười, “Người muốn tiểu hồ ly? Không có vấn đề, đợi các nàng phát dục, ta sẽ cố gắng, để các nàng sinh ra mấy tiểu hồ ly.” Hắn sớm biết Lệ Quân Hoa thích các động vật nhỏ có bộ lông xù.

“Nói hươu nói vượn!” Giọng nói của ba thiếu nữ đồng loạt vang lên, kèm theo là ba ánh mắt phẫn nộ.

Tuyết Hoa nghĩ bản thân nàng là người, mục tiêu là Tiên Quân. Bởi vì phụ thân nhân từ cường đại, cho nên Lệ Nhi rất kiêu ngạo vì huyết thống nửa người nửa hồ của mình. Lệ Quân Hoa thì cảm tức hắn nói mà không suy nghĩ.

“Ta nói sai sao? Chẳng lẽ hai người các ngươi muốn giao phối với những hồ ly hạ đẳng ngu xuẩn?”

Thanh Đồng không biết nội tâm của Lệ Nhi và Tuyết Hoa cao ngạo nói: “Ta chính là bát vĩ thiên hồ.” Nói xong, vạt trường bào màu đỏ của hắn đột nhiên lay động, sau đó tám cái đuôi lông xù màu trắng lần lượt chui ra, vươn về phía Lệ Nhi và Tuyết Hoa uốn éo khoe khoang.

Trước mặt mọi người hắn dám...

Về mặt Hạ Lăng Vân và Lâm Vân Phàm lộ vẻ bối rối. Hạ thân của Thanh Đồng không mặc tiết khổ như người bình thường, đuôi hồ ly có thể tự do thu lại hoặc xuất ra, thuận tiện thì thuận tiện, nhưng mà...

Lệ Quân Hoa mặt đỏ tới tai kêu lên: “Cuồng bạo lộ, nhanh thu cái đuôi của ngươi lại!” Sau cái đuôi chính là móng vuốt. Tám cái đuôi của Thanh Đồng khiến vạt áo bị vén lên, lộ ra hai chân thon dài cùng bờ mông săn chắc.

“Không biết xấu hổ, hắn chính là kẻ không biết xấu hổ như vậy, cho nên mới khiến người ta chán ghét!” Lệ Nhi được phụ thân giáo dục cho nên cảm thấy xấu hổ, về mặt “Hắn không phải là đồng loại của ta” Nếu không phải Tuyết Hoa đang nắm tay nàng, nàng đã lao tới cắn hắn rồi.

Tuyết Hoa tò mò nhìn qua. Hóa ra Thanh Đồng là một bát vĩ thiên hồ nha, cùng phẩm cấp với mẫu thân nàng trước khi lâm chung. Bây giờ hắn đột ngột để lộ tám cái đuôi, vậy thì móng của hắn có biến hình không?”

Phát hiện ánh mắt tò mò của Tuyết Hoa, Thanh Đồng lập tức bày ra nụ cười mê người, đồng thời cái đuôi cũng hướng về phía nàng nhẹ nhàng đong đưa. Tuyết Hoa cũng là nữ nhi của Chi chủ Thái Hư Huyền Cảnh, huyết thống thiên hồ, tuy rằng tu vi hơi thấp một chút, nhưng cũng xứng để hắn theo đuổi.

“Thanh Đồng các hạ, trước mặt chúng ta là ba vị cô nương thuần khiết, các hạ vẫn nên chú ý tới lễ nghi, tôn trọng các nàng.”

Hạ Lăng Vân cực kì không vui, tiến lên dùng thân thể ngăn cản ánh mắt Tuyết Hoa, nói với Thanh Đồng: “Thanh Đồng các hạ, phía trước là Thanh Phong Các, ta mời người đi lên uống trà. Chúng ta nên để ba cô nương trẻ tuổi nói chuyện riêng.” Hắn thấy ánh mắt hiếu kì của Tuyết Hoa, lập tức suy nghĩ đêm nay phải dạy nàng cái gì gọi là phi lễ chớ nhìn.

“Vân Phàm, người đi tìm người tới phòng bếp, chuẩn bị ít trà và điểm tâm cho ba vị cô nương, thuận tiện chuẩn bị luôn cho chúng ta ba phần.”

Hắn nhẹ nhàng nói: “Thanh Đồng các hạ, mời.”

Lệ Quân Hoa không dám chần chừ, lập tức nói: “Thanh Đồng, mau thu đuôi lại, đi với Tiên Quân tới Thanh Phong Các uống trà.”

Thanh Đồng bắt buộc nàng kí khế ước lí dó là, hắn đã chán ở trong huyễn cảnh, muốn nhìn thế giới bên ngoài, mà nàng bởi vì nguyên hình của hắn quá dễ thương, trong lúc nhất thời văng đầu, quên đi bản tính cuồng vọng hung ác của hắn nên kí kết. Mặc dù có khế ước linh sủng, nhưng bọn họ rất ít khi trao đổi ý niệm, bởi vì hắn nói không muốn bị lực lượng của khế ước ảnh hưởng tinh thần. Cho nên mới xảy ra tình trạng chủ không ra chủ, sủng không ra sủng, chủ nhân không ra lệnh được cho linh sủng, càng không thể dạy bảo lễ nghi nhân loại.

Biết rõ ba tiểu cô nương đang tức giận, hơn nữa ấn tượng của hai tỷ muội Tuyết Hoa dành cho hắn cũng không tốt, Thanh Đồng cảm giác không hiểu rõ nhân loại, không thể không học ít lời nói cử chỉ của nhân loại, đành hậm hực đáp: “Được.”

Nói xong, cái đuôi lập tức biến mất, trường bào cũng rơi xuống, che khuất nửa người dưới. Nhìn Thanh Phong Các Hạ Lăng Vân vừa nhắc tới, hắn nhắc chân bước đi.

Lâm Vân Phàm thấy hắn đồng ý, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nếu như bát vĩ thiên hồ không vui, dù Lăng Vân Tiên Quân cộng Lệ Nhi thất phẩm Thiên Hồ, cả hắn và Tuyết Hoa cũng không thể ép Thanh Đồng đi vào khuôn khổ. Quân Hoa sư muội có số mệnh tốt, quá trình tu luyện gần đây rất tốt, sao lại kí kết với một thiên hồ không thể khống chế?

“Quân Hoa hiền chất, Tuyết Hoa và Lệ Nhi giao cho người. Nếu không có chuyện gì, người hãy chỉ bảo cho các nàng. Tuyết Hoa, không được phép cẩu kính, học chút lễ nghi với tỷ tỷ này.” Hạ Lăng Vân nói xong, dịu dàng nhìn Tuyết Hoa một cái rồi đuổi theo Thanh Đồng.

“Tiểu sư muội, nhờ muội để ý hai tiểu cô nương.” Lâm Vân Phàm nói, quay đầu mỉm cười nhìn Lệ Nhi và Tuyết Hoa, sau đó đi về một hướng khác, ngăn lại một tiểu bối, sai hắn tới phòng bếp mang đồ đến.

Đệ tử thân truyền của Tần Đạo Nguyên có bối phận rất cao, địa vị trong cung cũng vậy, đệ tử bị hắn ngăn lại lập tức ngượng ngập tới phòng bếp.

“Tuyết Hoa, Lệ Nhi, mau, hai người mau tới phòng ta.” Một lần độc chiếm được hai tiểu hồ ly dễ thương Lệ Quân Hoa vô cùng cao hứng, nhiệt tình dẫn cả hai lên phòng.

“Quân Hoa, tỷ muội chúng ta làm phiền rồi.” Lệ Nhi sớm phát hiện Lâm Vân Phàm để ý sư muội hắn, cũng không thích qua lại với nàng ta. Nhưng nàng biết rõ tới đây thì phải tiếp xúc với bên ngoài, không có phụ thân làm chỗ dựa nàng cần phải khéo léo, tạo mối quan hệ tốt, lợi dụng thiên phú của hồ nữ để được người khác giúp đỡ.

Lần đầu tiên thấy Lệ Nhi cư xử hòa nhã với mình, Lệ Quân Hoa lập tức nói: “Không phiền, không phiền, về sau muội mỗi ngày tới tìm ta cũng không thấy phiền.” Nếu có thể biến trở về hình thái hồ ly, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Tuyết Hoa mỉm cười nhìn Lệ Quân Hoa. Nàng ta rất nhiệt tình, khiến người ta không thể ghét, hi vọng nàng ta không trở thành tình địch của tỷ muội các nàng.

“Thanh Đồng các hạ, người ở trong huyễn cảnh đã lâu, sao lại tới đại lục Ngũ Nguyên?”

Sau khi ngồi vào chỗ ở Thanh Phong Các, Hạ Lăng Vân dò hỏi: “Người nên biết, linh khí ở đại lục Ngũ Nguyên không nồng đậm bằng Thái Hư Huyền Cảnh.” Thiên hồ đang sống ở trong huyễn cảnh sao lại nghĩ tới việc chạy ra ngoài?

“Tôn chủ đồng ý cho ta đi tìm Lệ Nhi, nên ta đi ra.” Thanh Đồng nói, tuy hắn kiêu ngạo bướng bỉnh, nhưng bởi vì môi trường sống đơn giản, lại không gặp được nhiều đồng loại, cho nên không biết cách nói dối, cũng khinh thường nói dối.

“Tôn chủ?” Hạ Lăng Vân suy nghĩ hỏi: “Hạo Linh Tiên Tôn?”

Khóe miệng Thanh Đồng khẽ nhếch, lạnh lùng nói: “Hai nữ nhi của Tôn chủ đi theo bên người các người, chẳng lẽ các người còn không biết rõ thân phận Tôn chủ?”

Nữ nhi của Tôn chủ, Lệ Nhi là đối tượng giao phối thích hợp nhất cho hắn, bọn họ có thể vĩnh viễn ở trong huyễn cảnh làm bạn với Tôn chủ, sao Tôn chủ lại cho phép Lệ Nhi đi theo ngoại nhân rời khỏi huyễn cảnh? Chẳng lẽ vì Tôn chủ là người, bọn họ cũng là người, nên Tôn chủ hi vọng sau này Lệ Nhi có thể giao phối với tu sĩ nhân loại?”

“Trong Thái Hư Huyền Cảnh chỉ có mình ta là một thiên hồ thuần chủng. Kéo dài huyết mạch là bản năng của sinh vật, ta muốn kéo dài huyết mạch thiên hồ, tuy rằng Lệ Nhi là nửa hồ, huyết thống không tinh khiết, nhưng có thể vì ta kéo dài huyết mạch thiên hồ. Nhưng mà năng lực phát triển chậm, mãi tới thất phẩm vẫn chưa phát tình?”

Sắc giọng nhìn Lâm Vân Phàm, Thanh Đồng nói: “Trước đây rất lâu ta đã từng nằm mộng, trong giấc mơ là hình ảnh một nữ nhân ôm hai tiểu hồ ly tuyết trắng, lúc đó trong lòng ta vô cùng vui sướng.” Hắn trông chừng Lệ Nhi mấy ngàn năm, không nghĩ Lệ Nhi luôn cư xử ác liệt với hắn.

“Ta đến hỏi Tôn chủ, Tôn chủ nói, từ xưa trí tuệ thiên hồ gần giống với nhân loại, còn sở hữu một ít khả năng mà nhân loại không có được. Giấc mộng của ta chính là dự đoán, nếu như giấc mộng trở thành hiện thực, tương lai ta sẽ có hai hài tử.”

Thanh Đồng kích động nói, cho nên sau khi biết Lệ Nhi quyết tâm ra khỏi huyễn cảnh hắn cũng muốn đi theo.

Lệ Nhi là nữ nhi Tôn chủ, nàng muốn ra ngoài tất nhiên có thể ra. Hắn hỏi Tôn chủ xem mình có thể ra ngoài không, Tôn chủ nói trừ phi hắn ký kết ước linh sủng với nhân loại, nếu không hắn không thể rời đi. Bởi vì linh cảm linh thú bên trong huyễn cảnh lợi hại hơn so với đại lục Ngũ Nguyên rất nhiều, sẽ tạo ra sự mất cân bằng trong giới tu tiên ở đại lục Ngũ Nguyên. Lệ Nhi tuy là thiên hồ, nhưng có một nửa huyết thống nhân loại, cho nên nàng mới có thể ra ngoài.

Không cách nào khác, hắn phải hỏi Tôn chủ, trong nhóm tu sĩ tiến vào ai có khả năng ra ngoài? Tôn chủ trả lời, nữ tu sĩ áo đỏ Lệ Quân Hoa có số mệnh cường đại, gần như là xác định có thể rời khỏi huyễn cảnh.

Vì vậy hắn nhân lúc Lệ Quân Hoa thí luyện ở ảo cảnh thiên thủy, sau vài lần thăm dò liền ký kết ước, rồi lợi dụng thực lực mình mạnh hơn nàng rất nhiều đoạn tuyệt trí buộc ý niệm của ước linh sủng, cuối cùng lúc nàng ta rời khỏi huyễn cảnh thì đi cùng nàng.

Linh khí bên ngoài huyễn cảnh không nồng đậm, mới nửa ngày, số người hắn thấy còn nhiều hơn mấy ngàn năm ở trong huyễn cảnh.

Hắn thấy Lệ Nhi, Lệ Nhi đi theo một gã tu sĩ nhân loại thực lực yếu kém, nếu không phải Tôn chủ cảnh cáo hắn không được ra tay với nhân loại mà Lệ Nhi trợn trừng, hắn đã giết Lâm Vân Phàm rồi.

Tôn chủ cường đại cỡ nào, sinh vật càng mạnh trong Thái Hư Huyền Cảnh càng cảm ứng rõ ràng, hắn không dám nghi ngờ lời Tôn chủ... chỉ có thể nhìn không giết tên tu sĩ nhân loại đó.

Hừ, lực hấp dẫn của đồng loại vô cùng mạnh mẽ đấy, chờ lúc Lệ Nhi phát dục, chỉ cần hắn ở bên, nàng sẽ không kháng cự lại hắn!

74. Chương 74: Thiếu Nữ

Lệ Quân Hoa là chủ nhân nhiệt tình hiếu khách, sau khi lên tiểu lâu lập tức chỉ cho Tuyết Hoa và Lệ Nhi những cảnh đẹp nổi danh ở đảo Hỏa Vân, Tuyết Hoa không biết phi hành? Có Lệ Nhi mang theo.

Lệ Quân Hoa tới Thanh Phong Các bẩm báo với Hạ Lăng Vân và nhị sư huynh, nàng muốn mang hai tiểu cô nương đi dạo.

Hạ Lăng Vân rất bình tĩnh nói: Đi đi.

Lệ Nhi là thất phẩm thiên hồ, ở đảo Hỏa Vân người có thể gây thương tổn cho nàng chỉ có thất phẩm tiên quân Triệu trưởng lão, Đạo Nguyên, Thanh Đồng và hần, cho nên Tuyết Hoa đi cùng Lệ Nhi và Lệ Quân Hoa sẽ không gặp nguy hiểm.

Ý nghĩ của hần và Lâm Vân Phàm giống nhau, Lâm Vân Phàm nói: “Quân Hoa, chăm sóc các nàng thật tốt, đừng đi xa quá, trở về sớm một chút, buổi chiều sư phụ sẽ thiết yến tẩy trần.” Trước đây tiểu sư muội Quân Hoa thường hay nhớ nhà, cũng là hần dẫn tới mấy địa điểm đẹp ở đảo Hỏa Vân, chơi đùa với nàng, để nàng giảm bớt nỗi nhớ nhà.

Trước mắt ở đảo Hỏa Vân Thanh Đồng là người mạnh nhất, hần buông thần thức cảm ứng được trên đảo Hỏa Vân chỉ có vài tu sĩ có năng lực uy hiếp tới Lệ Nhi, nên cũng không đi theo.

Tôn chủ từng nói cho hần biết, nhập gia tùy tục hần chỉ cần tốn chút thời gian học tập làm sao sống chung với tu sĩ nhân loại.

Lúc xế chiều, ba thiếu nữ mới trở về, gương mặt đầy nét xuân.

Cả buổi chiều Hạ Lăng Vân, Lâm Vân Phàm và Thanh Đồng đi lòng vòng, bây giờ trở về Thanh Phong Các, phát hiện ra ba nàng đã về phân phó các nàng đi thay xiêm y, cung chủ đã sai người mời bọn họ tới Quỳnh Ngọc Lâu.

Xiêm y màu trắng rất đẹp nhưng lại dễ bẩn, Tuyết Hoa và Lệ Nhi đi ra ngoài một buổi chiều, ống tay và vạt váy đều bị bẩn. Lệ Nhi tức giận nói: “Vẫn là Thái Hư Huyền Cảnh tốt hơn, mặc kệ ta chơi đùa thế nào, chỉ cần dùng ý niệm, xiêm y trên người lập tức thay đổi.”

Tuyết Hoa đang thay xiêm y vội hỏi, “Y phục của muội và một số động vật trong huyền cảnh không phải là thật?” Lúc nàng biến hóa toàn thân lông thể, hai mươi lăm năm trước sau khi tinh linh hoa Tuyết Lan biến hóa cũng vậy, nhưng Lục Mẫu Đơn tiên tử biến hóa thì trên người có y phục, sau khi Lệ Nhi biến hóa y phục cũng hoàn chỉnh.

“Bên trong Thái Hư Huyền Cảnh linh khí thiên địa nồng đậm, cho nên dựa vào việc tỷ là thất phẩm thiên hồ, cũng có thể giống bát phẩm thiên hồ Thanh Đồng dùng tinh thần lực biến ra xiêm y. Sau khi ra ngoài, Thanh Đồng vẫn có năng lực này, tỷ thì không được, tinh thần lực không cách nào ngưng tụ được linh khí thiên địa chuyển hóa thành thực thể.”

Lệ Nhi giải thích, “Bát phẩm tiên quân có thể biến giả thành thật, cửu phẩm tiên tôn không chỉ làm được vậy mà còn có thể thoát thai hoá cốt, không cần ăn uống, trẻ mãi không già.” Phụ thân ngoại trừ ăn mấy quả năng tìm được trong huyền cảnh ra, cũng chỉ uống trà.

“Vĩnh viễn không cần ăn?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói, phụ thân thường xuyên dùng cơm với nàng nha, còn tự mình mang một bàn mỹ thực tới ăn với nàng. Xem ra cửu phẩm tiên tôn không cần thiết phải dùng thực vật để duy trì sinh mệnh, ăn hay không là do sở thích cá nhân.

“Chẳng trách tu luyện tới cửu phẩm thì được thể nhân xưng tụng là tiên tôn, bọn họ đã tiến hóa tiếp cận được với thần tiên.”

Lệ Quân Hoa vui vẻ nói, “Lệ Nhi, Tuyết Hoa, nhất định trong tương lai hai muội sẽ trở thành cửu phẩm linh hồ.” Nàng từng nhìn thấy hình thái hồ ly của Lệ Nhi, biết Lệ Nhi là thiên hồ, chắc chắn tu luyện tới cửu phẩm, Tuyết Hoa chỉ là linh hồ bình thường, không có huyết thống thiên hồ cao quý, muốn tu luyện tới cửu phẩm sẽ gặp chút khó khăn.

Sau khi thay xiêm y, Lệ Nhi hỏi: “Vứt đi?” Dù sao nàng cũng chưa từng mặc lại quần áo bị bẩn.

“Đừng, Lệ Nhi, xiêm y của người bình thường đều làm từ vải dệt, không thể vứt bỏ. Y phục bản sau khi giặt có thể mặc lại.”

Lệ Quân Hoa nhanh chóng chỉ dạy nàng, sau đó cầm lấy bộ y phục đã bị bẩn, “Muội và Tuyết Hoa cứ để ở chỗ ta, sẽ có người mang đi giặt.” Trong tiểu lâu của nàng có hai nữ đệ tử ngoại môn chuyên phụ trách dọn dẹp.

Tuyết Hoa cũng không muốn tự giặt đồ nên lập tức đặt y phục xuống, mặt mày hớn hở: “Vây cảm ơn người.”

Vì sao không có thần chú, vì sao tu sĩ từ bát phẩm trở xuống lại còn phiền não về việc giặt, thay đồ? Thế giới tu tiên này không khoa học!

Nhìn hai nàng cười vui vẻ, Lệ Quân Hoa nói: “Không vấn đề. Đêm nay sau khi dự tiệc, quần áo sạch của hai người sẽ được đưa tới.” Tuy rằng thế giới tu tiên này không thần kì như nàng tưởng, nhưng vẫn có một số ít pháp thuật. Hai bộ xiêm y này nàng cam đoan sau khi giặt xong sẽ không còn một vết bẩn.

Kéo Lệ Nhi xuống bàn trang điểm, Lệ Quân Hoa nói, “Tóc của muội rất đẹp, tỷ sẽ giúp muội chải đầu. Nữ nhân không thể bạc đãi chính mình, phải khiến bản thân trở nên xinh đẹp. Tuyết Hoa, chờ một chút, xé chiều tỷ nghĩ ra một kiểu tóc giúp muội che được tai hồ ly.”

Lúc Lệ Nhi ra khỏi cửa tóc tai bù xù, nàng chỉ giống phụ thân dùng một vòng khăn bịt trán che lại mái tóc dài, nhìn mái tóc của mình được búi lên trong gương đồng, nàng tò mò, nếu như nàng búi tóc, có phải sẽ càng xinh đẹp hơn?

Lúc nhìn bản thân trong gương, nàng rất hài lòng.

Sau khi trang điểm cho Tuyết Hoa, cả hai người rất hài lòng với dáng vẻ của mình, nhất chí cho rằng Lệ Quân Hoa là người tốt!

Sau khi mặt trời lặn về phía Tây, những rặng mây đỏ dần dần tan biến, hoàng hôn phủ xuống.

Hạ Lăng Vân đứng chấp tay sau lưng, thần thái yên tĩnh, phảng phất như đứng trước tiểu lâu mà suy ngẫm, không phải đợi người.

Lâm Vân Phàm và Thanh Đồng đứng chung một chỗ, không cảm thấy phiền trả lời Thanh Đồng từng vấn đề một. Từ sau khi ra khỏi huyệt cảnh, tuy rằng biết bát vĩ thiên hồ này vô cùng phóng túng, nhưng khi Thanh Đồng hỏi hần vẫn trả lời.

Thanh Đồng vì muốn thích ứng với đại lục Ngũ Nguyên, nguyên nhân là do suy nghĩ của các thiếu nữ trong lòng hần, nên không ngại phát huy tính thần học hỏi. Hần luôn cảm giác trên người Hạ Lăng Vân có một chút khí thế giống chi chủ huyệt cảnh, không muốn tiếp xúc nhiều, liền quay người sang Lâm Vân Phàm mà Lệ Nhi quen thuộc lĩnh giáo những vấn đề ở đại lục Ngũ Nguyên...

Ba tiểu cô nương xinh đẹp trẻ tuổi đi ra khỏi tiểu lâu, gương mặt còn nở nụ cười.

“Tất cả đều là mỹ nữ tuyệt thế.” Thanh Đồng lập tức bình luận, không chớp mắt đánh giá ba vị mỹ nữ. Lệ Nhi và Tuyết Hoa dung mạo tuyệt mỹ giống như trong dự liệu, hần không nghĩ tới nữ nhân Lệ Quân Hoa cùng lẫn lộn với hần trong huyệt cảnh sau khi trang điểm lại có mỹ mạo không kém với thiên hồ lúc biến hóa.

Nhìn Tuyết Hoa mặc cung trang hồng, trong lòng Hạ Lăng Vân khẽ rung động. Hần không thể không thừa nhận, Tuyết Hoa chính là thiếu nữ thanh xuân mỹ lệ, có lẽ... Hần nên nhanh chóng tìm kiếm đối tượng cho nàng.

“Lâm Vân Phàm, ta có đẹp không?” Lệ Nhi mặc cung trang màu tím nhạt chậm rãi đi tới trước mặt Lâm Vân Phàm, nhẹ nhàng hỏi. Hôm nay Lệ Quân Hoa đã nói với nàng, nếu nàng cứ trẻ con nóng nảy, thì nhị sư huynh đã 320 mấy tuổi sẽ không thể đối xử với nàng như là một nữ nhân.

Lời của Lệ Quân Hoa, Tuyết Hoa cũng hiểu được, nhưng Tuyết Hoa nghĩ rằng, nàng biến hóa không ổn định, hơn nữa còn chưa biến hóa hoàn toàn, nếu học làm thực nữ Tiên Quân sẽ nghĩ đến việc kiểm hồ ly đực cho nàng, chỉ bằng tiếp tục bảo trì tính cách ngây thơ, mỗi ngày quần hần, khiến hần phát hiện nàng đã trưởng thành.

Hai, ba bước nhảy tới trước mặt Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa dang tay ra xoay tròn một vòng, khoe khoang: “Tiên Quân, ta có xinh đẹp không? Có giống người không?”

Lệ Quân Hoa chia mái tóc dài của nàng sang hai bên, lấy một ít tóc quấn quanh lỗ tai hồ ly rồi dùng kẹp tóc trâm châu kẹp lại, sau cùng cài một vòng kim hoa. Chỗ tóc còn thừa lại rủ xuống dọc theo gương mặt, bởi vì tóc rất dài cho nên hoàn toàn che được lỗ tai hồ ly. Bây giờ nhìn nàng, ngoại trừ mái tóc trắng, hai búi tóc cao hơn thiếu nữ bình thường một chút, thì không khác gì thiếu nữ nhân loại.

“Lỗ tai bị kẹp có đau không?” Hạ Lăng Vân thương tiếc hỏi. Lỗ tai của Tuyết Hoa thường lay động, bây giờ bị tóc quấn lấy, còn bị kẹp cố định, nhất định khó chịu.

“Hơi khó chịu một chút, nhưng ta muốn ngồi chung một chỗ với tiên quân.” Tuyết Hoa chớp chớp mắt, mong chờ nhìn ăn, “Quân Hoa vừa mới nói cho ta biết, linh thú hình người có tư cách ngồi cùng bàn ăn với tu sĩ nhân loại. Tiên quân, ta muốn ngồi cạnh người.” Vì có thể công khai ngồi cùng tiên quân, lỗ tai khó chịu một chút nàng cũng chấp nhận.

Hạ Lăng Vân nhìn đôi mắt trong veo như nước của nàng nói: “Linh thú sau khi biến hóa chỉ cần đối xử tốt với tu sĩ nhân loại, tu sĩ nhân loại sẽ lấy lễ tiếp đãi.” Đương nhiên, tu sĩ tà phái trong lòng có mưu đồ khác thì không nói.

“Tiên Quân, ta bây giờ là hình người.” Tuyết Hoa nhảy bổ vào lòng ngực hắn, nũng nịu nói: “Ta không muốn một mình ngồi trên bàn nhỏ.” Nhất là còn có một hồ ly đực màu xanh ở bên đòi tiếp đãi.

Vừa mới cảm thấy nàng trưởng thành, đảo mắt nàng đã giống như đứa nhỏ nhào vào ngực hắn.

Hạ Lăng Vân bất đắc dĩ đưa tay đỡ lấy thân thể của nàng nói: “Chỉ cần người là hình người, đương nhiên có tư cách ngồi bàn ăn.” Dù sao mọi người trên đảo Hỏa Vân đều cho rằng linh sủng của hắn biến hóa, tuy rằng biến hóa không hoàn chỉnh nhưng cũng không thể chiêu đãi như sủng thú bình thường. Bây giờ điều hắn lo lắng chính là ở trên yến hội nàng đột ngột biến về hình thái hồ ly, bởi vì thời gian nàng biến thành người lúc dài lúc ngắn, cho tới giờ hắn vẫn chưa tìm được quy luật.

Được câu trả lời khẳng định của hắn, Tuyết Hoa lập tức vui vẻ: “Thật tốt quá, Tiên Quân, ta muốn ngồi bên cạnh người.”

“Vậy phải xem chủ nhân bữa tiệc an bài thế nào.” Hạ Lăng Vân nói, “Khách tùy chủ tiện, đi thôi, đừng để chủ nhân bữa tiệc phải chờ lâu.”

Thời gian trang điểm của ba người có chút dài, nếu không phải hắn lo lắng cho Tuyết Hoa vẫn chờ ở nơi này, nếu không phải Lệ Nhi là thất phẩm linh hồ, thân phận tôn quý, nếu không phải bát vĩ thiên hồ Thanh Đồng là linh sủng của Lệ Quân Hoa, chủ nhân không đi hắn cũng không thể tới dự tiệc một mình, thì yến tiệc ở Quỳnh Ngọc Lâu đã sớm khai mạc.

Lập tức ôm lấy cánh tay Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa hào hứng nói: “Chúng ta xuất phát! Nói xong nàng còn cố ý ôm cánh tay hắn kéo về phía trước, dáng vẻ giống như tiểu hài tử lần đầu tham dự bữa tiệc.

Lệ Nhi lập tức hỏi: “Đây là lễ nghi dự tiệc?” Nàng tiến đến muốn ôm cánh tay Lâm Vân Phàm.

Lâm Vân Phàm lập tức lui ra phía sau hai bước ngăn cản: “Không phải, muội muội của nàng vẫn là đứa nhỏ, Hạ tiên quân mới cho phép Tuyết Hoa làm vậy.” Lệ Nhi đã là một thiếu nữ thanh xuân rồi.

Khóe miệng Hạ Lăng Vân nhếch lên tạo thành nụ cười khổ, hắn cho phép khi nào? Nhưng nàng cứ quấn lấy hắn cũng không có cách nào.

“Thanh Đồng, chúng ta đi thôi.” Lệ Quân Hoa cười hì hì nói, nháy mắt với Lệ Nhi rồi đi theo Hạ Lăng Vân.

“Lệ Nhi, đưa tay của người cho ta.” Thanh Đồng kiêu ngạo đưa tay nhìn Lệ Nhi, gương mặt yêu nghiệt lộ vẻ chờ mong.

“Lệ Nhi.” Lâm Vân Phàm đột nhiên nắm lấy tay Lệ Nhi, nói: “Ta đưa nàng đi.” Lệ Nhi là một tiểu hồ ly hồn nhiên, nếu hắn đã hứa với phụ thân nàng chăm sóc nàng, hắn không thể để hồ ly háo sắc này ảnh hưởng tới nàng.

Lần đầu tiên Lệ Nhi được hắn nắm tay, trong lòng vui sướng, “Được.”

Một lần nữa bị từ chối, lửa giận trong lòng Thanh Đồng dâng cao. Đột nhiên một ý niệm nảy ra trong đầu hắn: Thanh Đồng, hai tiểu hồ ly nữ này đều có chủ, người đừng hoành đao đoạt ái.

Thanh Đồng cảm tức nhìn Lệ Quân Hoa đã đi phía trước. Tinh thần lực của nàng còn mạnh hơn hắn nghĩ, đôi khi sẽ đột phá phòng ngự tinh thần lực của hắn, lợi dụng khe ước truyền ý niệm của nàng.

Thanh Đồng, đại lục Ngũ Nguyên còn rất nhiều hồ ly muội muội xinh đẹp khác, người chậm rãi tìm. Hai tiểu hồ ly này đều có người trong lòng, người nên buông tha đi.

Sau khi truyền cho Thanh Đồng lượt ý niệm thứ hai, Lệ Quân Hoa dừng bước quay người, cao giọng nói: “Thanh Đồng, người còn không nhanh? Dự tiệc muộn là không tôn trọng chủ nhân bữa tiệc.”

Phát hiện nội tâm nghe theo ý nguyện của nàng, đôi mắt hồ ly của Thanh Đồng khẽ híp lại. Đây là lực lượng của khe ước linh sủng? Ban đầu người trong Thái Hư Huyền Cảnh nói “Linh cảm, linh thú trong huyền cảnh không kí khe ước linh sủng không cho rời đi.” Nguyên nhân chính là lo linh thú, linh cảm trong huyền cảnh quá mức cường đại, sẽ ảnh hưởng tới con người trên đại lục Ngũ Nguyên, nhất định phải bị tu sĩ nhân loại khống chế mới cho phép rời đi?

Khế ước linh sủng chết tiệt!

75. Chương 75: Ba Hồ Ly Đi Dự Tiệc

Gió mát mang theo mùi vị của biển, sóng biển nhẹ nhàng theo tiết tấu của cơn gió đập vào vách núi đảo Hỏa Vân, bãi biển và đá ngầm, phát ra thanh âm rì rào, giống như lời ru của mẫu thân vỗ về hài tử.

Quỳnh Ngọc Lâu của Hỏa Vân Cung nằm ở phụ cận sườn núi, ở đây cảnh xanh tốt muôn hoa đua thắm.

Xa xa thấy có người bay tới, cung chủ đảo Hỏa Vân Tàn Đạo Nguyên mang theo sư huynh đệ đồng môn, còn có vài đệ tử thân truyền đi ra sảnh ngoài Quỳnh Ngọc Lâu để nghênh đón.

“Đạo Nguyên, Triệu trưởng lão, Lưu huynh, thật có lỗi, chúng ta đến chậm.” Hạ Lăng Vân gật đầu với Tàn Đạo nguyên và đồng môn sư huynh của hắn, bàn tay đang ôm eo Tuyết Hoa buông lỏng, nói: “Tuyết Hoa, cẩn thận một chút đứng cho vững.”

Mọi người cảm thấy sắc trời đã muộn, vội gia tốc bay về hướng này. Lâm Vân Phàm, Lệ Quân Hoa đều ngự kiếm phi, Lệ Nhi và Thanh Đồng không cần có ngự kiếm vẫn có thể bay, chỉ có Tuyết Hoa, ngũ phẩm tu vi lại không biết bay.

Lệ Quân Hoa, Lệ Nhi còn có cả Thanh Đồng đều nguyện ý đưa nàng đi. Cúi đầu nhìn thấy nàng nhìn hắn, ánh mắt chờ mong, hắn lập tức chủ động ôm eo nàng đưa nàng tới. Tuyết Hoa không muốn xa rời hắn, còn vì hắn mà rời khỏi phụ thân, hắn không chỉ gánh trách nhiệm làm phụ thân nàng, còn phải bảo vệ nàng gấp bội.

Chờ Tuyết Hoa đứng vững vàng, Hạ Lăng Vân giới thiệu: “Đạo Nguyên, đây là Tuyết Hoa, chính là linh hồ huynh thấy hôm qua. Tuyết Hoa, đây là bạn tốt của ta Đạo Nguyên tiên quân, còn có Triệu trưởng lão và Lưu chân quân, Vân chân quân, người mau chào hỏi mọi người.”

Tuyết Hoa lập tức tiến lên, học lễ nghi mà hôm nay Lệ Quân Hoa dạy nàng, quay về phía Tàn Đạo Nguyên phúc thân: “Tuyết Hoa bái kiến Tiên Quân, Tiên Quân kim an.”

Tàn Đạo Nguyên lập tức nâng tay, cười nói: “Tuyết Hoa, miễn lễ.” Không ngờ ba hồ ly này khi biến thành người lại tuyệt mỹ tới vậy, nếu bọn họ có ý muốn câu dẫn, ai có thể thoát!

“Triệu trưởng lão, Lưu chân quân, Vân chân quân.” Tuyết Hoa đứng dậy, sau đó nở nụ cười với ba người đã tặng nàng lễ vật, còn phúc lễ với họ.

Sư huynh của Đạo Nguyên, Triệu trưởng lão, sư đệ Lưu chân quân, bọn họ đều biết Tuyết Hoa, cũng thích nàng. Thời gian ở Thái Hư Huyền Cảnh có lẽ đã qua hơn mười, một trăm năm, nhưng thời gian ở đại lục

Ngũ Nguyên mới chỉ hơn mười ngày. Tuyết Hoa có vẻ xa cách, nhưng kí ức của bọn họ với tiểu hồ ly Tuyết Hoa vẫn còn mới mẻ, đối với cơ duyên của nàng là thật tâm cao hứng.

Vân Hiên chân quân cười thân thiết với Tuyết Hoa, chỉ là hai mắt cất dấu tiếc nuối. Bởi vì Tuyết Hoa tấn cấp rồi, bây giờ đại lục Ngũ Nguyên còn xuất hiện một bát phẩm thiên hồ, linh sủng Thanh Linh của hắn không có cơ hội giao phối cùng Tuyết Hoa. Không cần nói, những giống cái ngoài thất phẩm phần lớn đều nguyện ý tiếp nhận sự cầu hoan của cường giả Thanh Đồng.

Tuyết Hoa làm xong lễ tiết, lập tức trở lại bên người Hạ Lăng Vân, hai mắt xoay chuyển, dò xét tình hình xung quanh Quỳnh Ngọc Lâu.

Tần Đạo Nguyên chứng kiến sự thông minh của Tuyết Hoa thì vô cùng kinh ngạc, nói với Hạ Lăng Vân: “Lăng Vân, vận khí của đệ thật tốt, đi tìm kiếm linh sủng với đệ tử, lại cũng tìm được một bảo bối đáng yêu như vậy.”

Hắn không biết rõ thân phận Tuyết Hoa nhưng biết Tuyết Hoa và Hạ Lăng Vân không có khế ước linh sủng, chỉ có thể coi là quan hệ chủ nhân và linh sủng thông thường.

“Đạo Nguyên, vận khí của huynh cũng không kém, có được hai đệ tử tiền đồ vô lượng.” Hạ Lăng Vân lập tức cười nói.

Triệu trưởng lão nghe, lại nhìn qua Lưu chân quân, nói: “Lăng Vân, Đạo Nguyên, vận khí của hai người thật tốt.” Giọng nói bình tĩnh nhưng vẫn ẩn giấu sự hâm mộ. Tương lai Lệ Quân Hoa, Lâm Vân Phàm có khả năng thăng lên Cửu phẩm tiên tôn, lại là đệ tử dòng chính của Hỏa Vân Cung, các đệ tử chi thứ của bọn hắn về sau phải chấp nhận việc Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Tần Đạo Nguyên rất vui vẻ nói: “Lăng Vân, đồ đệ Quân Hoa này chính là huynh đưa ta đây, ta cần phải cảm tạ đệ.”

Hắn nhìn Tuyết Hoa chăm chú, lắc đầu kinh ngạc khen ngợi: “Lăng Vân, hai mươi lăm năm trước đồ đệ Thanh Viên của đệ mang Quân Hoa tới chỗ ta đã nhắc tới, Tuyết Hoa chỉ là nhị phẩm linh hồ, không ngờ tới lúc gặp nàng, nàng đã trở thành một ngũ phẩm linh hồ có thể biến hóa một nửa rồi.”

Quân Hoa linh căn tuyệt hỏa, thể chất đặc biệt dễ dàng hấp thu linh khí thiên địa, tốc độ tu luyện nhanh kinh người, mà tốc độ tu luyện của tiểu hồ ly này cũng không kém Quân Hoa, linh khí hậu ở dãy núi Hăng Cổ thật tốt, có thể xuất hiện nhân tài đặc biệt có thể chất tu luyện tốt?

Hạ Lăng Vân lập tức cười giống như gió xuân, “Tuyết Hoa có cơ duyên tốt, tu luyện khắc khổ, nên khả năng tấn cấp thần tốc giống như Quân Hoa hiền chất.” Trong lòng của hắn có chút kiêu ngạo.

Đợi các trưởng bối kết thúc cuộc nói chuyện, Lệ Quân Hoa và Lâm Vân Phàm đứng bên cạnh lập tức tiến đến hành lễ.

Tần Đạo Nguyên cao hứng nâng bọn họ dậy, hỏi: “Sao bây giờ các người mới đến?” Hai đồ đệ này của hắn đều thông qua thí luyện của huyền cảnh, tương lai sẽ trở thành người có thành tựu.

“Sư phụ, không liên quan tới nhị sư huynh, là đệ tử dẫn Tuyết Hoa và Lệ Nhi thăm quan đảo Hỏa Vân nên mới đến muộn.” Lệ Quân Hoa nói.

Lệ Nhi nhìn sang Lâm Vân Phàm, rồi nhìn Tuyết Hoa, nhẹ nhàng ho một tiếng.

Tần Đạo Nguyên lập tức dừng nói chuyện, nhìn Lệ Nhi nhẹ nhàng cười nói, “Lệ Nhi, người cũng là khách của ta, nhanh mời vào trong.”

Hắn cùng nhìn về phía Thanh Đồng chấp tay, nói: “Thanh Đồng các hạ, cũng mời người vào.”

Hai vị này thân phận rất đặc biệt nha.

Ở trong Thái Hư Huyền Cảnh hắn từng giao thủ với thất vĩ thiên hồ Lệ Nhi, tuy rằng Lệ Nhi thua nhưng thực lực vô cùng cường hãn hắn không dám khinh thường. Về phần nàng vì sao đi theo Vân Phàm, lại không kí khế ước, hắn cảm thấy tuy rằng người thú khác với bình thường, nhưng ở đại lục Ngũ Nguyên không phải chưa phát sinh chuyện này, nên chính mình mở một con mắt nhắm một mắt.

Mặc dù Thanh Đồng là linh sủng của Quân Hoa, nhưng bọn họ lại là thú mệnh chủ yếu, lực trời buộc của kẻ ước rất thấp, người khác không thể coi hèn như là một loại vật thấp kém. Nhìn cũng biết Thanh Đồng ra ngoài là vì đuổi theo Lệ Nhi, hẳn hi vọng nhị đồ đệ đáng thương của mình không bị Thanh Đồng giết chết vì đồ kị.

Màn đêm buông xuống, bên ngoài Quỳnh Ngọc Lâu treo vô số đèn lồng. Đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng quang cảnh bên trong.

Mọi người(hồ) phân chủ khách ngồi xuống, đón gió tẩy trần chính thức mở tiệc.

Bởi vì trên bàn có linh sủng hình người, mà linh sủng lại có thiên tính luyện chủ, chủ nhân cũng không cố ý phá vỡ tình cảm của họ. Tuyết Hoa được như ý nguyện ngồi cạnh Hạ Lăng Vân. Lệ Nhi ngồi cạnh Tuyết Hoa, sau đó là Lâm Vân Phàm, Lệ Quân Hoa, Thanh Đồng, rồi Vân Hiên chân quân, Lưu chân quân, Triệu trưởng lão, ngồi vị trí chủ nhân là Tần Đạo Nguyên.

Hai đệ tử bình thường bưng một bình rượu được đầy kín đặt trên chiếc bàn gỗ trong đại sảnh.

Sau khi cởi bỏ tầng niêm phong cuối cùng, mùi hoa quế nồng đậm phiêu tán bốn phía. Ba mũi hồ ly nhảy bén lập tức ngửi thấy, không hẹn mà nhìn về phía đó.

“Đây là rượu trong truyền thuyết?” Thanh Đồng tò mò hỏi, môi mỏng khẽ nhếch.

“Là rượu hoa quế, ngọt thơm, ngoại trừ dùng hoa quế ngàn năm, còn ngâm ít linh hoa linh quả. Thanh Đồng, Lệ Nhi, Tuyết Hoa, các người có muốn dùng thử một ít?” Chủ nhân Tần Đạo Nguyên nhiệt tình hỏi, Hạ Lăng Vân là bạn tốt của hắn, không cần hỏi, trực tiếp rót là được.

“Ta muốn uống.” Tuyết Hoa lập tức nói. Vân Hiên chân quân từng hứa, nếu có cơ hội sẽ bảo linh sủng Thanh Linh của hắn cho nàng một bình rượu hoa quế, nhưng mà đến giờ nàng vẫn chưa nhận được.

“Rượu hoa quế là gì, uống ngon không? Ta cũng muốn.” Lệ Nhi nói, vẻ mặt nóng lòng muốn thử. Phụ thân nàng chỉ uống trà hoặc nước linh tuyền, nàng chưa từng nghe nói đến rượu, nhưng khi ngửi được mùi hoa quế nồng đậm, cảm thấy nếu Tuyết Hoa muốn uống, chắc là dễ uống.

“Nam nhân các người uống gì, ta cũng uống?” Thanh Đồng nói. Nam nhân ngồi bên cạnh hắn là linh sủng của người khác, quần áo của hắn còn vương mùi hồ ly, hắn không敢 gần hắn ta ngồi cạnh mình.

“Tuyết Hoa, tiểu hài tử không thể uống rượu. Lệ Nhi, rượu không phải thứ tốt, uống rất dễ hiện nguyên hình.” Hạ Lăng Vân lập tức ngăn cản, “Đạo Nguyên huynh sai người mang trà hoa, hoặc trà mật ong tới cho Tuyết Hoa và Lệ Nhi.”

Hắn nói với Thanh Đồng: “Thanh Đồng, tuy rằng người tu vi cao, uống một chút cũng không ảnh hưởng, nhưng tốt hơn là uống trà giống Lệ Nhi và Tuyết Hoa.” Quân Hoa không thể khống chế hắn, nhờ Thanh Đồng uống say mượn rượu làm càn, xử lý không tốt sẽ gặp rắc rối.

“Ta muốn uống rượu!” Thanh Đồng kiêu ngạo nói, “Nam nhân các người uống gì, ta uống cái đó.” Lệ Nhi và Tuyết Hoa thích nam nhân nhân loại, hẳn sẽ học làm một người đàn ông của nhân loại.

“Mọi người đều là người thanh tu, chỉ nên uống một chút.” Triệu trưởng lão hòa giải.

Tần Đạo Nguyên gật đầu, phân phó đệ tử bên cạnh pha một bình trà.

Các đệ tử bắt đầu rót rượu cho tu sĩ từ phẩm chất cao nhất, rượu quế hoa mùi hương nồng đậm, sau khi rót xong, Tần Đạo Nguyên nói với Lệ Nhi, Tuyết Hoa: “Hai vị tiểu cô nương đợi chút, trà sẽ được mang tới ngay.” Nói xong, hắn cầm chung rượu đứng dậy mời mọi người.

Những nam nhân khác và Lệ Quân Hoa lập tức cầm chung rượu đứng dậy hoàn lễ. Ba hồ ly trên bàn tiệc nhìn thấy, lập tức đứng dậy bắt chước, tuy rằng trước mặt Lệ Nhi và Tuyết Hoa không có rượu cũng chẳng có trà.

“A! Thật là cay!” Thanh Đồng uống một ngụm lớn vào miệng, lập tức cảm thấy cay, mùi hoa quế nồng đậm, lập tức phun ra.

Lần đầu không nên uống nhiều như vậy nha.

Mọi người đều mỉm cười, nhưng vì tu dưỡng tốt, không cười thành tiếng.

Lệ Quân Hoa đành nói: “Đây là rượu, không phải nước, nên uống từng ngụm nhỏ.”

Đợi sư phụ và trưởng bối, khách nhân ngồi xuống động đũa, nàng lập tức gấp hai gấp nộm sứa đặt vào bát của hắn, nói: “Nhanh dùng, sẽ giảm bớt mùi rượu.”

Miệng Thanh Đồng tràn ngập mùi rượu, lập tức gấp miếng sứa cho vào miệng.

Các tu sĩ nhân loại nhìn thấy trong lòng thâm lắng đầu. Xem ra hồ ly này cần phải học tập rất nhiều.

Nhìn hẩn chặt vật như vậy, Lệ Nhi và Tuyết Hoa hai mặt nhìn nhau, không hề có ý muốn thử rượu.

“Tuyết Hoa.” Hạ Lăng Vân cầm đũa gấp một miếng thịt gà đặt trước mặt nàng, dịu dàng nói: “Cầm đũa ăn, động tác nhẹ nhàng.” Vài ngày cuối ở trong huyện cảnh, hắn nhìn thấy nàng dùng tay cầm thức ăn, hẩn vội làm hai cây đũa chỉ cách nào sử dụng.

Tuyết Hoa cầm đũa để ở trước mặt, xoay người hỏi muội muội, “Lệ Nhi, muội biết sử dụng không?” Chắc Lệ Nhi sẽ biết, bởi vì muội muội lớn lên bên cạnh phụ thân, còn biến hóa rất sớm.

“Biết. Nhưng không quen lắm.” Lệ Nhi cầm chiếc đũa, nói: “Tỷ mới không chế được thời gian biến hóa, hơn nữa tỷ cảm thấy dùng hình thái hồ ly chơi đùa trong huyện cảnh thật vui.” Nàng ở bên ngoài săn bắn kiếm đồ ăn, phụ thân không hề có ý kiến, chỉ lúc ở Thái Nguyên Cung, người mới chỉ nàng các lễ nghi trên bàn ăn.

Nghe đối thoại của các nàng, Lệ Quân Hoa lập tức có cảm giác Thanh Đồng không thông minh bằng hai tiểu hồ ly.

“Thanh Đồng, người nhìn ta.” Nàng cầm đũa dạy hẩn cách sử dụng.

Thanh Đồng biết bản thân mình đã thất thố, tuy rằng không phục lắm, nhưng cũng thu hồi kiêu ngạo chú ý học tập.

Chỉ bảo linh sủng vốn là nhiệm vụ của chủ nhân, hi vọng hồ ly tinh có thực lực cường đại nhưng đầu óc đơn giản này được sự chỉ dạy của Lệ Quân Hoa, sẽ sinh ra hảo cảm với chủ nhân, về sau có thể chấp nhận một ít ước thúc của Lệ Quân Hoa.

76. Chương 76: Nam Nữ Hữu Biệt, Phân Phòng Ngủ

Sau khi yến hội tan, Hạ Lăng Vân mang theo Tuyết Hoa cáo từ mọi người, rồi bay về Thanh Lâm Quán.

Thấy Hạ Lăng Vân ôm eo Tuyết Hoa bay đi, trong lòng Tần Đạo Nguyên dâng lên cảm giác khác thường, lại nhìn Lâm Vân Phàm chủ động kéo tay Lệ Nhi, hẩn bỗng có vài phần phỏng đoán.

Nghĩ đến phỏng đoán của mình có thể thành sự thật, hẩn lập tức nhỏ một giọt nước mắt đồng tình cho hảo hữu. Trước mắt Tuyết Hoa vẫn là ngũ phẩm linh hồ, theo lời Lệ Nhi nói ăn Hóa Hình Đan nên biến hóa không hoàn toàn. Lão bằng hữu của mình lại là chính nhân quân tử, phải đợi Tuyết Hoa bao lâu? Ba trăm năm, năm trăm năm? Cho dù là tu sĩ nhân loại hay tinh linh yêu quái, tu vi càng cao càng khó tiến giai.

Cánh tay hẩn ôm eo Tuyết Hoa như ôm món đồ trân bảo, bàn tay cách một tầng vải vóc áp vào da thịt nàng, chớp mũi quanh quẩn mùi thơm thanh nhã của nàng, bởi vì tửu lượng rất kém nên dù nhấp chút rượu Hạ Lăng Vân cảm giác mặt và toàn thân có chút nóng lên.

Trở lại Thanh Lâm Quán, hẩn lập tức buông Tuyết Hoa ra, nói: “Chúng ta đi vào.”

Biết rõ hai người sẽ về muộn Trương Thành vẫn ở trong sương phòng chờ đợi, nghe được giọng nói của hai người lập tức đi ra.

“Tiên Quân, Tuyết Hoa cô nương.” Sau khi hành lễ, hắn nói: “Tiên Quân, đệ tử đã dọn Long Yến Nhi dọn dẹp phòng bên cạnh rồi.” Hắn chỉ mới liếc nhìn Tuyết Hoa mà đã thấy thần hồn điên đảo, vội nhanh chóng cúi đầu. Ngoại trừ mái tóc trắng thì cách ăn mặc của Tuyết Hoa cô nương hoàn toàn giống thiếu nữ nhân loại, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Tuyết Hoa kinh ngạc nói, “Có khách tới rồi hả?”

Hạ Lăng Vân nói, “Không phải. Ta dặn Trương Thành tìm một nữ tu sĩ dọn dẹp phòng cho người.”

“Cái gì? Không cần, ta muốn ngủ cùng phòng với người.” Tuyết Hoa lập tức nói không muốn, quay người ôm eo hắn. Nàng đã quen ngủ cùng một phòng với hắn, ở Thái Hư Huyền Cảnh là ngoại lệ, không có hắn nàng ngủ không ngon.

Hạ Lăng Vân nhanh tay lẹ mắt lập tức ngăn nàng lại nói: “Tuyết Hoa, nam nữ khác biệt, người bây giờ là thiếu nữ, không thể ở một phòng với ta.” Hắn chưa bao giờ cảm giác tiểu hồ ly của mình đã trưởng thành rõ ràng như hôm nay.

Tuyết Hoa vội vàng đem đuôi hồ ly đuổi ra khỏi làn váy cuốn bấp chân hắn, nói: “Ta biến hóa không hoàn chỉnh, không phải thiếu nữ.” Nàng còn tai và đuôi hồ ly đó.

“Dù sao, sau này người không thể ở cùng một phòng với ta.” Sáng nay lúc nhìn thấy dáng vẻ của nàng hắn đã quyết định, “Đêm nay ta không dùng Bích Thanh Trì, người đi qua đó rửa mặt tắm rửa. Phòng của người ngay cạnh ta, đã dọn dẹp xong. Người tắm xong thì có thể vào nghỉ ngơi.” Giọng điệu của hắn bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng không cho phép phản kháng.

Tuyết Hoa bất đắc dĩ đành nói: “Ta biết rồi.” Chuyện này cũng không hắn là xấu, bởi vì hắn ý thức được nàng đã trở thành một thiếu nữ.

Nhìn nàng đi về phía Bích Thanh Trì, Hạ Lăng Vân hỏi Trương Thành đang cúi đầu, “Chăn đệm của Tuyết Hoa đã thay mới chưa? Mũi của nàng rất thính, chăn đệm không sạch nàng sẽ không ngủ.”

Trương Thành lập tức nói: “Tiên Quân người yên tâm, chăn đệm trong phòng ngủ Tuyết Hoa cô nương toàn bộ là mới, đệ tử và Long Yến Nhi tự tay chọn lựa còn phơi cả ngày dưới ánh mặt trời.”

Hạ Lăng Vân vẫn không an tâm, tự đi vào phòng ngủ sờ chăn và đệm giường xem có mềm không, áo ngủ bằng gấm thêu hoa có mùi không, sau đó mới rời khỏi.

“Trương Thành, người vắt vả rồi, về nghỉ ngơi đi.” Hắn phân phó.

Trương Thành biết Tiên Quân không còn việc gì phân phó nữa, chấp tay cáo lui.

Tiến vào phòng ngủ đóng cửa lại, hắn do dự một chút rồi cài then, sau đó cởi bỏ y phục triệu hồi pháp thuật hệ thủy tạo một lượng nước lớn vây quanh mình, bắt đầu tắm rửa.

Sử dụng pháp thuật để tắm không tốt bằng ngâm mình trong nước, nhưng bây giờ Tuyết Hoa đang tắm ở Bích Thanh Trì, hắn đành tắm rửa qua loa như vậy.

Ánh trăng chiếu sáng khắp nơi, trong Bích Thanh Trì phát ra tiếng nước rì rào.

Mái tóc dài được buông xuống, Tuyết Hoa cởi xiêm y ngâm mình trong hồ nước thanh tịnh, vừa tắm vừa nghĩ. Phương thức truy đuổi nam thần của nàng có vấn đề không, nàng quá mức tích cực liệu có phản ứng ngược? Nàng phải làm gì để Tiên Quân hiểu rõ, dù bất cứ hồ ly đực nào trên thiên hạ cũng không xứng với nàng, nàng có huyết thống nhân loại, tương lai tu sĩ nhân loại cũng có thể bầu bạn với nàng.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Tuyết Hoa mặc một trường bào màu vàng nhạt sau đó đi giày thêu tới chính phòng.

Lúc nàng ra ngoài du ngoạn với Lệ Quân Hoa, hơn mười nữ tu sĩ cũng không ngừng nghỉ may giúp nàng và Lệ Nhi bảy tám bộ xiêm y và hai đôi giày, cùng với bộ y phục trắng đã thay ở Quỳnh Ngọc Lâu, mang tới cho nàng và Lệ Nhi.

Đối với sự nhiệt tình của Lệ Quân Hoa, Tuyết Hoa và Lệ Nhi rất hài lòng, tuy đồ trong vòng tay Như Ý của hai người rất nhiều nhưng không thể lấy ra để tạ ơn người khác, đành phải nói tiếng cảm ơn.

Lúc đi qua phòng ngủ của Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa dừng bước kêu lên: “Tiên Quân, ta tắm xong rồi, người có thể dùng Bích Thanh Trì.” Nàng muốn đi vào, phát hiện cửa bị gài then, nước mắt trào dâng trong lòng: Bây giờ Tiên Quân nghiêm giữ giới tuyến nam nữ với nàng rồi.

“Tuyết Hoa, ta tắm rồi, người nghỉ ngơi đi. Buổi tối có chuyện thì cứ lớn tiếng gọi ta.” Hạ Lăng Vân đang ngồi đọc sách trên giường nói.

Tuyết Hoa không thể làm gì, nói: “Ta đi ngủ đây.” Nói xong, nàng lưu luyến rời đi tiến vào phòng ngủ bên cạnh.

Gian phòng cách vách đã được bố trí thành phòng ngủ của thiếu nữ. Ban đêm Tuyết Hoa vẫn nhìn rõ mọi vật, rèm màu vàng, áo ngủ màu hồng phấn, ga giường màu trắng, cảm thấy buồn cười, nữ tu sĩ coi nàng như đứa trẻ năm tuổi, bố trí phòng ngủ với những màu sắc tươi sáng hồn nhiên.

Theo thói quen ngửi mùi xung quanh, nàng ngửi thấy mùi của hai nam nhân, trong đó có một mùi rượu hoa quế nhàn nhạt.

Tiên Quân, lúc nàng tắm rửa hẳn đã tới phòng này!

Hắn tới kiểm tra phòng ngủ cho nàng sao? Hắn tuy nhẫn tâm đuổi nàng ra khỏi phòng ngủ, nhưng vẫn rất quan tâm nàng, đặc biệt qua kiểm tra chăn đệm cho nàng.

Tuyết Hoa nghĩ tới đây, lập tức vui vẻ kêu lên, “Tiên Quân, ngủ ngon.” Nói xong nàng nhảy lên giường, nhẹ nhàng kéo chăn mỏng.

“Người cũng nghỉ ngơi đi.” Hạ Lăng Vân ở bên cạnh nghe thấy nàng vui vẻ nói, dịu dàng thu sách vào vòng tay càn khôn, kéo chăn mỏng lên nằm xuống nghỉ ngơi. Phòng ngủ kia rất phù hợp với thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, có vẻ Tuyết Hoa rất hài lòng, hi vọng đêm nay nàng sẽ có giấc ngủ ngon.

Tuyết Hoa rất hài lòng về bài trí của căn phòng, nhưng nằm trên giường không ngủ được.

Đã ngủ không được nàng tiếp tục suy nghĩ. Nhớ thái độ của Hạ Lăng Vân hôm nay với mình, nghĩ thái độ bình thản của Lệ Quân Hoa với Hạ Lăng Vân, nàng cảm giác mình đã hoàn thành nhiệm vụ nhân viên quản lý thứ n giao cho.

Nương của Lệ Quân Hoa, Dịch Ngũ kia không biết có địa vị gì, bà ta thật sự có thể thay đổi quỹ đạo vận mệnh? Nhân viên quản lý thứ n tới giờ cũng chưa liên hệ với nàng, nàng không biết tình huống lúc này thế nào.

Lăng Vân Tiên Quân chỉ là một trong hậu cung của Lệ Quân Hoa, những nam nhân khác trong hậu cung của nàng ta là ai?

Sư phụ Đạo Nguyên tiên quân, tiến vào huyện cảnh vì Lệ Quân Hoa? Nhưng Hạ Lăng Vân tin tưởng, nên nàng cũng tin tưởng, cho nên chắc hẳn chỉ yêu mến đệ tử thông minh kiên cường mà thôi, trở ngại thầy trò, không dám biểu lộ ra ngoài.

Sư huynh Vân Phàm chân quân, người này là hỏa linh căn, một tiềm lực, căn cứ vào định luật của giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên “Tu sĩ ra khỏi huyện cảnh chắc chắn sẽ trở thành Cửu phẩm tiên tôn” hẳn sẽ có tư cách vào hậu cung của Lệ Quân Hoa.

Còn có Cảnh Thanh Viễn chưa có tin tức, tuy rằng tu vi của người này thấp nhất nhưng là mối tình đầu của Lệ Quân Hoa, nếu Lệ Quân Hoa thật sự có hậu cung, dựa theo thói quen nữ tôn, hẳn cũng sẽ trở thành nhân vật chính.

Thanh Đồng, chắc cũng là một hồ ly tinh dần chui đầu vào rọ? Hắn chủ động kí khế ước với Lệ Quân Hoa, sớm muộn cũng rơi vào ma chướng của nàng ta.

Nhân viên quản lý thứ n nói nàng phải phá hư hậu cung của Lệ Quân Hoa, hẳn cũng có thể phân nhiệm vụ cho các thiếu nữ khác. Lệ Nhi, muội muội của nàng, dưới tình huống mơ hồ yêu Lâm Vân Phàm, trở thành một trong những người chấp hành nhiệm vụ của nhân viên quản lý thứ n.

Rõ ràng nhân viên quản lý thứ n đối nghịch với nương của Lệ Quân Hoa!

Đối với hắn có gì tốt? Còn phí tâm đưa thần kí giả cho nàng. Đúng rồi, liệu Lệ Nhi có thần khí giống nàng không?

Tuyết Hoa càng nghĩ càng bực bội... nàng chỉ là một hồ ly, phiền nào về những cái... đó làm gì? Trước mắt Lệ Nhi có nhiều ưu thế hơn nàng, mà vẫn phải vất vả truy đuổi Lâm Vân Phàm, nàng gấp làm gì? Nếu Lệ Nhi theo đuổi thành công, ngược lại sẽ khiến Hạ Lăng Vân giác ngộ, tu sĩ nhân loại và nữ hồ ly cũng có khả năng kết thành phu thê. Đến lúc đó, nàng chỉ cần tỏ rõ nỗi lòng, hẳn bị nàng quần quýt sẽ thông suốt, nhanh chóng tiếp nhận nàng.

Nghĩ đến việc Hạ Lăng Vân sẽ nhanh tiếp nhận mình, Tuyết Hoa kích động, kích động thì thân thể nóng lên, phát nhiệt, sau đó nhanh chóng thu nhỏ lại.

Lại biến thân rồi!

Tiểu hồ ly tuyết trắng chui ra khỏi trường bào, lười biếng giãn tứ chi, sau đó nâng móng vuốt lên gãi gãi bộ lông hồ ly.

Nàng quen với hình thái hồ ly rồi, tuy cảm thấy thân hồ ly nhiều lúc không tiện, nhưng cũng không ghét bỏ. Có đôi khi, nàng nghĩ mình sinh ra chính là một con hồ ly, chỉ có linh hồn xuyên đến trái đất, sinh sống hơn mười năm, rồi xuyên về thân thể.

Biến thành hồ ly rồi...

Tuyết Hoa cuộn tròn người nằm trên giường mềm mại, cố gắng ngủ, nhưng lại nhanh chóng mở mắt...

Nàng nghĩ, có lẽ nàng tìm được nguyên nhân vì sao nàng mất ngủ rồi, bởi vì Hạ Lăng Vân cách nàng quá xa.

Móng trái không mang theo vòng tay Như ý gãi gãi mặt hồ ly, Tuyết Hoa đắc ý cười cười, nhẹ nhàng nhảy xuống giường, dùng sức đẩy cửa phòng, đi về phía phòng ngủ Hạ Lăng Vân

77. Chương 77: Mộng

Tuyết Hoa đi đến chính phòng, ánh trăng sáng chiếu lên bộ lông hồ ly tuyết trắng, khiến nàng giống như là một tinh linh xuất hiện giữa ban đêm.

Bởi vì được phụ thân dạy bảo, cho nên nàng đã biết cách khống chế linh quang phát ra từ ánh mắt mình, nếu người bình thường gặp phải cũng chỉ cho rằng nàng là một hồ ly tuyết trắng xinh đẹp mà thôi.

Tiên Quân đã khóa trái cửa rồi, nàng làm sao để đi vào?

Tuyết Hoa ở đây năm sáu ngày, đã hiểu rõ mọi ngóc ngách. Nàng đi dọc theo hành lang gấp khúc, sau đó rẽ trái, đi về phía cánh cửa phía Tây phòng ngủ của Hạ Lăng Vân. Quả nhiên, cửa sổ vẫn mở để thông gió.

Nhẹ nhàng nhảy lên, nàng nhanh nhẹn leo qua cửa sổ, quan sát tình hình một chút rồi nhảy vào.

Bên trong, màn lụa buông xuống, che lại thân ảnh đang nằm trên giường.

Tuyết Hoa lặng yên không tiếng động đi đến giường, hít sâu một cái ngửi thấy mùi rượu hoa quế kèm theo hơi thở quen thuộc, nàng cuộn thân mình nằm xuống, bắt đầu ngủ. Nàng vẫn nhớ rõ lần đầu tiên nàng vụng trộm bò lên giường nam thần, nam thần lập tức tỉnh lại còn bóp cổ nàng thật chặt, ánh mắt hung ác tràn ngập cảnh giác. Nàng không muốn một lần nữa bị nam thần bóp cổ đâu.

Thật lâu, trên giường truyền đến giọng nói thương tiếc: “Đứa nhỏ này...”

Tiên Quân biết nàng vào phòng?

Lỡ tai hồ ly của nàng dựng thẳng lên.

“Lên đây đi!”

Hạ Lăng Vân nói, đưa tay kéo rèm che.

Ở đây không phải Thiên Linh Môn, giấc ngủ của hắn rất nông. Tuyết Hoa ngủ bên cạnh, khoảng cách hơi xa, hắn lo nàng bị người (hoặc hồ ly đực) quấy rối, hơn nữa người ở đảo Hỏa Vân cũng biết trên người hắn có một vài báu vật trong Thái Hư Huyền Cảnh, cho nên hắn chỉ nhắm mắt, chứ không ngủ.

Từ lúc nàng đi ra hắn đã phát hiện. Nàng rất biết điều, không chạy loạn xung quanh, hắn phát hiện ra điểm này khi ở trong huyền cảnh.

Chờ nàng nhảy vào phòng ngủ rồi tới gần giường hắn nằm xuống, hắn cân nhắc tuổi nàng tương đương với thiếu nữ ở nhân loại, quyết định tùy ý nàng. Nhưng một lát sau, hắn không đành lòng, chủ động gọi nàng.

Tuyết Hoa thì mặc kệ mâu thuẫn tâm lý của hắn, đạt được sự đồng ý vội vàng mừng rỡ nhảy phốc lên giường, tổ khổ: “Tiên Quân, ta không ngủ được mùi của người, không ngủ được. Chỉ ở cạnh người ta mới an tâm ngủ.”

Nghe lời Tuyết Hoa nói... Hạ Lăng Vân dịu dàng vuốt ve bộ lông hồ ly tuyết trắng của nàng, bất đắc dĩ nói: “Bây giờ ngươi đã khôi phục nguyên hình, vậy cứ ngủ cạnh ta đi.”

Đại đa số động vật rất nhạy cảm với mùi, cảnh vật xung quanh biến đổi cũng khiến chúng bất an, nôn nóng.

Lần này Tuyết Hoa biến về hình thái hồ ly, trước chiều mai nàng không có khả năng biến hóa thành người. Nàng cũng thí luyện trong huyền cảnh, chưa có được giấc ngủ ngon, bây giờ đi ra, hắn nên bảo vệ nàng, để cho nàng có cảm giác thoải mái yên tâm mà ngủ.

“Ta biết rõ, Tiên Quân ngủ ngon.” Được sự đồng ý của Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa hưng phấn nằm lên gối hắn, bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn bắt đầu ngủ.

Nàng ngoan ngoãn, đáng yêu, thật khiến người ta muốn yêu thương.

Hạ Lăng Vân mỉm cười nằm xuống nghỉ ngơi.

Trong chốc lát, nghe được tiếng thở quen thuộc, hắn cảm giác bình thản, rất nhanh tiến vào giấc ngủ.

Cơn gió mát mẻ từ phương xa thổi tới, mang theo hơi nước, Hạ Lăng Vân tinh thông pháp luật thủy mộc cảm nhận được rõ ràng, hướng gió thổi có thể là một ốc đảo, bởi vì bầu trời bên đó không có mây đen, sẽ không xuất hiện bão cát.

Sau khi đi khoảng một nén hương, hắn phát hiện được ốc đảo hiếm hoi trong sa mạc.

Gió thổi càng mát, kèm theo mùi vị của cây cỏ. Hắn đi vào một ốc đảo cây cối um tùm, một hồ nước hình trăng lưỡi liềm xuất hiện trước mặt hắn.

Rất nhiều nước, tuy rằng hắn tích trữ nước ở dạng băng trong vòng tay Càn Khôn, cũng không phải quá khát, nhưng vẫn chạy tới hồ vùi đầu uống nước, để nước trong hồ làm thoải mái thể xác lẫn tinh thần của hắn.

Sa mạc hoang vu, ban ngày nóng tới mức khiến người ta khô kiệt, ban đêm rét lạnh khiến người đông cứng. Dưới sự chênh lệch nhiệt độ quá mức này cho dù là tu sĩ có linh lực và pháp thuật cũng sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Nếu chỉ như vậy, hắn đã trải qua vô số thí luyện cảm thấy không sao cả, khảo nghiệm lớn nhất là, bốn phía chỉ có cát vàng, cô tịch đến chết.

Nước mát gột hết bực bội, hắn nhanh chóng tỉnh táo.

Đây là khoảnh khắc nghỉ ngơi hiếm có!

Phóng thần thích cảm ứng tình huống xung quanh, hắn nằm bên trong nước, chỉ để lộ ra mũi, hai mắt nhắm lại nghỉ ngơi.

Ban đêm, có người khác đi vào hồ. Hắn lập tức cảnh giác. Khảo nghiệm mới?

Hắn từ từ ngồi dậy, xoay mặt nhìn, lông mày bỗng nhăn lại.

Hai cô gái xinh đẹp mặc xiêm y mỏng manh đứng cách hắc 4-5m.

Nữ tử có gương mặt tròn khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, mặc trang phục màu tím mỏng, lụa mỏng ẩm ướt dính sát vào cơ thể quyến rũ, quần quanh vòng eo nhỏ, thân hình giống như rắn. Còn thiếu nữ gương mặt trái xoan thì tầm mười lăm mười sáu tuổi, mặc trang phục sa mỏng màu vàng, tuổi trẻ nhưng cũng quyến rũ không kém.

Sắc dụ?

Hắc rất bình tĩnh nhìn các nàng, giống như hai người chỉ là cột gỗ dựng trước mặt hắc.

“Mau tới đây.” Mĩ nữ gương mặt hơi tròn hé cặp môi đỏ mọng, giọng nói uyển chuyển ngọt ngào kéo dài âm cuối gọi. Hai con người màu đen lưu chuyển, đuôi mắt xuân tình nhộn nhạo.

“Tiên Quân...” Thiếu nữ mặt trái xoan xấu hổ gọi, đôi gò má trắng nõn ửng hồng.

Giọng nói trẻ trung như chuông bạc hơi giống với “Thiếu nữ Tuyết Hoa” trong mộng của hắc, hơn nữa còn giống gương mặt trái xoan, nhưng mà “Thiếu nữ Tuyết Hoa” có đôi mắt hồ ly hẹp dài, mà thiếu nữ này thì có đôi mắt hạnh.

Nhìn thoáng thiếu nữ mặt trái xoan hắc lại nhớ tới gương mặt Tuyết Hoa, vội vàng đứng dậy, xua tan nước rồi đi ra khỏi hồ.

Trong sa mạc tất cả mọi thứ đều là thí luyện, khó có được cảm giác mát mẻ ngâm mình dưới nước. Nơi đây đã có người, vậy hắc sẽ để lại cho hai nàng, còn bản thân sẽ tiếp tục đi thám thính sa mạc rộng mênh mông.

“Tiên Quân, đừng bỏ ta.” Người có gương mặt giống “Thiếu nữ Tuyết Hoa” kêu lên, nhào về phía hắc.

Tính cảnh giác của hắc trong sa mạc vô cùng cao, sao có thể để nàng ta nhào tới?

Hắc nhẹ nhàng nghiêng người tránh né, nói “Cô nương, xin tự trọng.” Lúc còn thiếu niên khi lịch lãm rèn luyện, có rất nhiều thiếu nữ, thiếu phụ, nữ yêu thổ lộ tình yêu say đắm với hắc, hắc chưa từng động tâm, cũng không cho các nàng có cơ hội chạm vào người mình.

“Đừng chạy nha, tỷ muội chúng ta sẽ cho người hưởng thụ cảm giác tốt đẹp nhất nhân gian.” Nữ tử gương mặt tròn đột ngột xuất hiện trước mặt hắc, nhảy vào lòng ngực hắc.

Lần nữa tránh đi, hắc sẵn giọng: “Tránh ra.” Hắc có thể cảm giác linh lực cường đại trên cơ thể hai người, biết các nàng là người biến hóa. Linh thú cần phải có tu vi thất phẩm mới biến hóa được, hắc một địch hai không có khả năng thắng.

“Định lực không tồi.” Mĩ nữ mặt tròn cười ha hả, “Tỷ muội ta quan sát ngươi lâu rồi, rất thích ngươi. Ngươi chọn một trong hai tỷ muội chúng ta làm linh sủng được không? Có chúng ta cùng ngươi thí luyện, ngươi sẽ không tịch mịch.”

“Ta là Hoa Hải Đường, muội muội ta là Hoàng Oanh. Ngươi chọn một đi.” Mĩ nữ mặt tròn nói, thần thái trở nên nghiêm túc.

“Tinh linh thảo mộc có thể kí khế ước linh sủng với tu sĩ nhân loại?” Hạ Lăng Vân kinh ngạc.

“Đương nhiên, chỉ là do tinh linh thảo mộc biến hóa thành công rất ít, cho nên tu sĩ đại lục Ngũ Nguyên không biết.” Hoa Hải Đường mỉm cười.

“Tiên Quân ta thích ngươi.” Thiếu nữ Hoàng Oanh mặt trái xoan e lệ nói, đứng cạnh Hoa Hải Đường hi vọng hắc chọn nàng.

Tiên Quân, ta thích ngươi, người nhất định phải thích ta nha.

Nghe được giọng nói này... hắc lập tức nhớ tới tiểu hồ ly tuyết trắng. Đó là sủng vật của hắc, hắc cũng vì nàng mà bị kéo vào Thái Hư Huyền Cảnh, tuy rằng thời gian trôi qua thật lâu, nhưng hắc vẫn nhớ nàng.

“Hai vị cô nương, thật có lỗi, ta có linh sủng rồi.” Hắc ôm quyền, nói: “Hai người tuyển tu sĩ khác đi.” Tuy Tuyết Hoa không phải linh sủng của hắc, nhưng trong lòng hắc nàng là linh sủng, là nữ nhi, là đồ đệ, hắc thu linh sủng sẽ làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé của nàng.

“Chúng ta biết rõ người không có linh sủng. Chúng ta...”

Hoa Hải Đường uyển chuyển nói, chỉ là lời chưa nói hết, hần đã từ chối: “Ta phải tiếp tục thí luyện. Hai vị, sau này gặp lại.”

“Tiên Quân, ta thật sự thích người.” Hoàng Oanh nói xong, không biết sử dụng pháp thuật gì, nhào vào lồng ngực hần.

Rất nóng, rất nóng....

Sau khi cảm giác được mềm mại trong ngực lập tức nóng lên.

Đây là... không phải! Nhất định là mộng, tỉnh lại, lập tức tỉnh lại!

Hần mệnh lệnh cho ý thức ép mình thoát khỏi sự khống chế của giấc mộng.

Hai mắt mở ra, xung quanh tối đen, sáu trăm năm trước Hạ Lăng Vân có thể nhìn rõ mọi vật trong đêm tối.

Hần nằm mơ, trong mộng lại thấy được khảo nghiệm kiều diễm. Cơ thể của hần nóng quá, miệng có chút khô, chắc do uống nhiều rượu hoa quế.

Hần phán đoán, sau đó cảm thấy một vật mềm mại trong ngực.

Tuyết Hoa tiến vào chần của hần. Thảo nào hần lại cảm thấy ngực nóng bởi vì bộ lông ấm áp của nàng.

Ồ, độ lớn không đúng! Nàng... Biến thành hình người rồi!

Thấy mái tóc trắng xõa trên ngực, lỗ tai lông xù, hần không dám tin nhanh chóng đẩy Tuyết Hoa toàn thân không mảnh vải ra.

Buổi tối nàng biến về hình thái hồ ly, sao đến đêm lại biến thành người?

Đại khái là bị đẩy mạnh, Tuyết Hoa cũng tỉnh, hai mắt hẹp dài khẽ run rẩy như cánh quạt, chậm rãi mở ra.

“Tiên Quân, người muốn tu luyện à.” Nàng ngồi dậy vừa ngáp, vừa định vươn tay đuổi người.

“Ta cũng đi. Ah!”

Vừa ngáp được một nửa, động tác giơ tay của nàng đột ngột dừng lại, giống như bị người khác đè lại.

“Ta, ta.... người, người...” Nàng lắp bắp nói. Nàng toàn thân không mảnh vải ngồi trên người Hạ Lăng Vân, chần mỏng rơi xuống eo nàng.

Hạ Lăng Vân ngồi dậy kéo chần mỏng đắp lên người nàng, tỉnh táo nói: “Ta đi ra ngoài trước, người mặc y phục vào.”

Đây là chuyện ngoài ý muốn, là chuyện tốt ngoài ý muốn!

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha, cái này có thể gọi là mộng xuân không?

Mọi người gần đây thích tàu ngầm nha, mau nhanh nhanh nổi lên.

Tiểu hồ ly lắc lư cái đuôi hoan nghênh mọi người trời lên.

78. Chương 78: Nụ Hôn Ước Hẹn

Hạ Lăng Vân khoác kiện trường bào màu lam đứng trong nội viện Thanh Lâm Quán, ngẩng đầu nhìn trăng sao, nổi lòng giống như thủy triều.

Tuyết Hoa...

Trước kia hắn đã thấy nàng biến hóa, cũng đã nhìn qua thân thể nàng, nhưng lúc này đây, cảm giác của hắn hoàn toàn khác.

Loại tình cảm này... Hắn không biết diễn tả thế nào, nhưng có những xúc cảm ẩn dấu sau sự kinh ngạc.

Ngực của hắn còn lưu lại mùi thơm cơ thể nàng, cánh tay còn nhớ kĩ sự mềm mại của nàng.

Tuy rằng vẫn còn tai và đuôi hồ ly, nhưng trong nhận thức hắn, có lẽ Tuyết Hoa sắp tới tuổi cập kê rồi. Trong cuộc sống bình thường những thiếu nữ tới tuổi cập kê phải tìm nhà chồng để xuất giá, chắc mấy năm nữa cơ thể nàng sẽ bắt đầu trưởng thành.

Khi trưởng thành, động vật sẽ tìm đồng loại để giao phối duy trì nòi giống, kể cả đột phá tuổi thọ linh thú linh cầm tới thời điểm phát tình cũng sẽ có ham muốn giao phối mãnh liệt.

Có lẽ Tuyết Hoa sắp cần hồ ly đực rồi.

Hắn buồn bực nghĩ, lại nhớ nàng là hậu nhân của người và hồ, lúc hình thái hồ ly chắc sẽ chọn hồ ly, nhưng mà dựa theo sự chán ghét của Lệ Nhi đối với hồ ly Thanh Đồng, chủ động chọn Lâm Văn Phàm tu vi yếu hơn, hắn khẳng định Hạo Linh Tiên Tôn cũng giáo dục Lệ Nhi về việc chọn đối tượng là nhân loại.

Lệ Nhi được dạy dỗ như thế, Tuyết Hoa ở cạnh Tiên Tôn bao năm, nhất định cũng sẽ giống vậy. Nhưng Tuyết Hoa lúc là hồ ly, lúc là người, hình thái này rất khó xử.

Đại lục Ngũ Nguyên có truyền thuyết về tình yêu của tiên, yêu, với nhân loại, nhưng toàn bộ nhân vật trong truyền thuyết này đều là hình người.

Hạo Linh Tiên Tôn tiếp nhận mẫu thân Tuyết Hoa và Lệ Nhi, chắc chắn là sau khi bà ấy biến hóa.

Bây giờ Tuyết Hoa là tiêu chuẩn nửa người nửa hồ, vậy người nào có thể tiếp nhận nàng?

Thân thể nàng phát triển rất nhanh, lại không giống muội muội nàng, biến hóa hoàn toàn. Vậy phải làm sao?

Hạ Lăng Vân nhíu mày, vẻ mặt nghiêm trọng, giống như đang giải một nan đề.

“Tiên Quân.” Tuyết Hoa mặc cung trang hồng phấn chạy ra, vui vẻ nói: “Ta phát hiện thời gian biến về hình thái hồ ly rất ngắn. Có lẽ Hóa Hình Đan cũng có tác dụng rồi.”

“Ta có thể bảo trì dáng vẻ người, tuy rằng vẫn còn tai và đuôi hồ ly.” Nàng dò hỏi, “Người có vui không? Ta có tay rồi, có thể làm rất nhiều chuyện.”

Hạ Lăng Vân nhìn nàng vui vẻ gương mặt ửng hồng dịu dàng hỏi, “Tuyết Hoa, ngươi thích Thanh Đồng không? Hắn rất mạnh, đáng vẻ cũng hoàn mỹ.” Dù xét ở góc độ nào, Thanh Đồng cũng là một lựa chọn tốt.

“Không thích!” Tuyết Hoa chém đinh chặt sắt nói, “Ta chán ghét hắn.”

“Tuyết Hoa, ngươi trưởng thành. Có lẽ sang năm, hoặc năm sau, ngươi sẽ giống Mị nhi cần hồ ly đực.”

Hắn đưa tay ngăn cản nàng nói chuyện, rất lí trí giải thích: “Ngươi là con của người và hồ, nhưng chưa biến hóa hoàn toàn, cho nên người có đủ tư cách chỉ có Thanh Đồng.” Hắn rất ghét Thanh Đồng, nhưng không thể không suy nghĩ cho nàng.

“Không cần!”

Chẳng lẽ hắn vẫn tìm kiếm hồ ly đực cho nàng? Tuyết Hoa nổi giận dùm dùm nói với hắn: “Ta là con của người và hồ, hồ ly đực và nam nhân cũng nằm trong lựa chọn của ta. Ta không chọn hồ ly, ta chọn chàng.”

Nàng dứt khoát nói, “Ta luôn thích chàng, tuy cái gì cũng không biết, nhưng ta lựa chọn chàng. Phụ thân ta hiểu rõ ý nguyện của ta mới cho phép ta đi theo chàng, không phải lúc rời đi chàng cũng làm đại lễ với phụ thân sao. Ta hỏi rồi, Lâm Văn Phàm cũng bị yêu cầu như vậy đấy.”

Nàng tiến lên ôm eo hắn, ngẩng mặt thâm tình nói: “Vì chàng nên ta mới liều mạng tu luyện, hi vọng sớm biến hóa, khiến chàng yêu thích ta.”

Hạ Lăng Vân sống chín trăm năm, trải qua vô số mưa gió, lại chưa từng khiếp sợ như hôm nay. Từ đầu tới cuối hẳn vẫn nghĩ bản thân sẽ tịch mịch, không ngờ quyết định thu nữ đệ tử Tuyết Hoa, thì nàng lại thổ lộ với hẳn.

“Tiên Quân, ta thích người, người nhất định phải thích ta.” Câu nói đó nàng đã nói rất nhiều lần rồi, hóa ra trí lực của nàng đã phát triển như thiếu nữ nhân loại, đã có lòng ái mộ với hẳn.

Chẳng trách nàng lại thông minh hơn những linh sủng đã được tiếp nhận sự chỉ dạy của chủ nhân, lại còn tìm cách học ngữ kiếm đi tìm hẳn, học không xong thì ăn trộm chậu gỗ, vạc nước xuôi theo dòng chảy đi về hướng đông đuổi theo. Chẳng trách khi linh lực tu vi ngũ phẩm nàng lại gấp rút nghĩ cách biến hóa, lần biến hóa đầu tiên lại nhào tới hôn môi hẳn, còn mạnh mẽ nói: “Ta thích người, người nhất định phải thích ta.”

Thiếu nữ ngốc! Không, phải nói là nàng thông minh tuyệt đỉnh, có thể sử dụng nhuần nhuyễn bản năng của hồ ly.

Hạ Lăng Vân cúi đầu nhìn thiếu nữ nằm trong ngực. Nàng đang lo lắng, lỗ tai hồ ly dựng thẳng run rẩy không ngừng, gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tràn ngập mong chờ.

Đưa tay đẩy nhẹ nàng, hẳn tỉnh táo nói: “Tuyết Hoa, nàng thả ta ra đã. Chuyện này, khiến ta không tưởng tượng nổi, ta...” Hẳn cần phải nghĩ kĩ một chút.

Hẳn thích nàng đó là điều không thể nghi ngờ, nếu không khi nàng bị hút vào Thái Hư Huyền Cảnh hẳn đã không đuổi theo, vứt bỏ sinh mệnh ra một bên.

Trong Thái Hư Huyền Cảnh, Chi chủ Hạo Linh Tiên Tôn đã tiến hành khảo nghiệm hẳn về danh lợi, quyền lực, sắc dục, hẳn nghĩ ông chỉ làm hết trách nhiệm của mình. Lúc Tiên Tôn giao Tuyết Hoa cho hẳn, còn dùng ngôn ngữ lừa gạt hẳn bảo hẳn làm đại lễ, thật ra là thừa nhận hẳn.

Trong Thái Nguyên Cung, hẳn dần dần, u mê tự động hứa hẹn hôn ước rồi!

Hẳn không có thể tử song tu bầu bạn, thực hiện hôn ước cũng không vấn đề. Nhưng hẳn vẫn đối xử với nàng như phụ thân yêu thương nữ nhi, liệu giờ hẳn có thể đối xử với nàng như thể tử. Dù sao, trái tim của hẳn cũng quá già rồi, ngoại trừ những trưởng bối bên cạnh, hẳn coi tất cả mọi người bên ngoài là văn bối, tuy rằng Tuyết Hoa đã được bảy ngàn tuổi, nhưng tâm nàng vẫn còn trẻ, non nớt.

“Tiên Quân, chàng không thích ta...” Thấy hẳn do dự, nước mắt Tuyết Hoa rơi lã chã. Nàng cố gắng rất lâu, vì theo hẳn mà rời khỏi phụ thân, cuối cùng lại không có được tình yêu mình muốn.

Nhìn đôi mắt ngập nước của nàng, hai hàng nước mắt như ngọc châu trong suốt rơi trên gương mặt trắng nõn, Hạ Lăng Vân lập tức buông xuôi, lấy một chiếc khăn nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng.

“Ngoan, Tuyết Hoa, đừng khóc. Không phải ta không thích nàng, chỉ là nhất thời không thể tiếp nhận...”

Hẳn dừng một chút nói, “Ta luôn coi nàng là nữ nhi, không biết có thể đối xử với nàng như thể tử không?”

Nếu chuyện này truyền đi, tuy rằng văn bối Thiên Linh Môn không dám loạn ngôn, nhưng tu sĩ bên ngoài nhất định sẽ cười hẳn thanh tu gần ngàn năm, cuối cùng bị một tiểu hồ ly mê hoặc thần hồn điên đảo, quên mất phẩm hạnh.

“Tiên Quân, ta sẽ nhanh lớn lên, sẽ nhanh chóng trưởng thành.” Tuyết Hoa vội vàng nói, trong mắt tràn ngập lo lắng.

Đứa nhỏ cố chấp...

Hạ Lăng Vân thở dài một hơi nói: “Ta hiểu được. Có lẽ chúng ta nên thử xem.” Hẳn đưa ra hứa hẹn, hẳn sẽ cố gắng chuyển đổi tình cảm của mình. Dù không thể, chỉ cần nàng muốn hẳn yêu, hẳn sẽ mãi yêu nàng, khiến nàng vĩnh viễn vui vẻ.

“Tiên Quân...” Nhận được lời hứa hẹn, Tuyết Hoa kích động bỏ nhào vào lồng ngực hẳn khóc nức nở. Rốt cuộc Tiên Quân cũng bị nàng làm cho cảm động, hứa hẹn yêu nàng. Tiên Quân là người có trách nhiệm, hẳn hứa hẹn yêu thương nàng, nhất định sẽ vĩnh viễn ở cạnh yêu nàng.

Bị nàng nhảy vào trong ngực, Hạ Lăng Vân chần chờ một chút, một tay nắm bờ vai nàng một tay vuốt nhẹ lỗ tai nàng, dịu dàng nói: “Đừng khóc. Ta đưa nàng ra biển, ngắm mặt trời mọc.” Hắn cần tỉnh táo.

“Vâng.” Tuyết Hoa lập tức nói, nâng gương mặt còn đầy nước mắt tươi cười nhìn hắn.

Cứ ôm nhau bay tới bay lui thế này thật không ổn.

Hạ Lăng Vân lấy thanh kiếm Thủy Mộc Thanh Hoa ra, đẩy nhẹ nàng: “Tuyết Hoa, nàng đứng lên, ta sẽ dạy nàng ngự kiếm.” Thanh kiếm màu xanh trong suốt đang bay cách mặt đất chừng nửa mét.

Tuyết Hoa nghi ngờ hỏi: “Chàng không ôm ta bay?” Tuy nàng cũng muốn học ngự kiếm, nhưng theo tình hình bây giờ, nàng nghĩ không học cũng không sao cả.

“Tuyết Hoa, nàng bây giờ là thiếu nữ, trước mặt người khác phải đoan trang, lễ độ.” Hạ Lăng Vân nói, “Đừng sợ, ta sẽ không chế Thủy Mộc Thanh Hoa, không để nàng bị ngã.”

Hắn đột nhiên nhớ đến, sao hôm qua không nghĩ tới việc để Tuyết Hoa đứng lên pháp kiếm cùng phi hành? Rõ ràng Lệ Quân Hoa và Lâm Vân Phàm còn ngự kiếm phi.

Cứ thử xem vậy.

Tuyết Hoa nâng chân trần muốn giẫm lên. Hạ Lăng Vân thoáng nhìn nói: “Đợi một chút, giày của nàng đâu?” Hắn lập tức dùng ý niệm đẩy Thủy Mộc Thanh Hoa ra. Thủy Mộc Thanh Hoa không phải gỗ đào, mũi kiếm rất sắc bén, sợi lông chạm vào cũng bị đứt. Tuy rằng nàng đứng lên thân kiếm, nhưng bàn chân cũng sẽ bị cứa.

“Ồ trong phòng ngủ, ta quên đi.” Tuyết Hoa lập tức nói, vội vàng chạy về phía phòng ngủ. Làn váy tung bay trong gió, lộ ra bắp chân trắng nõn, cũng lộ ra đuôi hồ ly.

Nhìn bóng lưng nàng, Hạ Lăng Vân nhíu mày. Hắn cảm giác trước khi nàng biến hóa hoàn toàn, hắn không có cách nào sinh ra ham muốn thân thể với nàng, bởi vì hắn vô cùng truyền thống bảo thủ, mỗi lần nghe tu sĩ tà phái phóng đảng, giao hoan với yêu quái nửa người nửa thú, hắn cảm thấy những kẻ đó thật vô sỉ, không bằng cầm thú.

Khoảng cách nàng trưởng thành cũng không còn xa, nàng lại có huyết thống cao quý, phụ thân nàng cũng ban cho nhiều đan dược tốt, sẽ nhanh chóng tiến tới thất phẩm.

Có lẽ, Tuyết Hoa cần phải tu luyện Thanh Tâm Chú giống như những tu sĩ trẻ tuổi mới nhập môn, dùng ý chí vượt qua bản năng thân thể.

Có một số đệ tử trẻ tuổi, khí huyết phương cương, dễ dàng nghỉ ngơi lung tung, phải phục dụng đan dược để giảm bớt nhu cầu bản thân. Không biết nàng dùng những đan dược đó có hữu hiệu không, liệu có phát sinh tác dụng phụ?

Hạ Lăng Vân cảm thấy bắt đầu từ mùa xuân sang năm, hắn sẽ có rất nhiều phiền não rồi.

Tác giả có lời muốn nói:… Ta cảm thấy được tình cảm của Tiên Quân với tiểu hồ ly biến hóa chắc chắn là do sủng ái, từ trách nhiệm chuyển biến thành tình yêu, không vì sắc đẹp của nàng mà sinh ra ham muốn thể xác, trước dục sau yêu, không biết các bạn nghĩ thế nào?

Màn kịch nhỏ:

Mộng xuân không phải mình, Tuyết Hoa không vui… Nhưng Tiên Quân không có phản ứng gì với thiếu nữ trong giấc mộng, đối với mình mới có phản ứng, tiểu hồ ly rất là vui vẻ O(_)O

~~Tiểu hồ ly: Sư phụ, sư phụ~~ người đã nhìn toàn bộ cơ thể ta, phải chịu trách nhiệm (Cái đuôi lắc lư không ngừng).

79. Chương 79: Trò Khôi Hải Sáng Sớm

Liệu ta có thể té xuống không?

Ai nha, liệt liệt. Ta sắp ngã xuống rồi.

Chậm một chút, Tiên Quân ta sợ.

Tiên Quân, để ta thử lần nữa được không?

Oa~~ thật sự bay lên. Oa

...

Hạ Lăng Vân định ngắm mặt trời mọc để đầu óc tỉnh táo, kết quả biến thành hấn dạy nàng phi hành.

Tầng sáng, rất nhiều tu sĩ đi ra khỏi phòng đắm chìm trong linh khí thiên nhiên, bắt đầu tu luyện. Bỗng trên không trung truyền đến thanh âm thiếu nữ trong trẻo, bọn họ thấy được tiểu hồ ly hình người đang học ngự kiếm.

Dạy bảo một linh sủng đáng yêu như vậy, thật sự là hạnh phúc.

Bọn họ nghĩ như vậy, nhưng chẳng có người nào nghi ngờ liệu Tiên Quân có bị thiếu nữ hồ ly mê hoặc, bởi vì lí do đầu tiên, nàng biến hóa chưa hoàn toàn, cái đuôi có thể giấu dưới làn váy, nhưng tóc trắng và tai hồ ly thì chứng tỏ nàng là dị loại, những người có tiêu chuẩn đạo đức nghiêm cẩn như Tiên Quân chắc chắn không tiếp nhận dị loại, thứ hai, Lăng Vân Tiên Quân đã trải qua vô số lần thí luyện, định lực của người không thể bàn cãi.

Ở trên mái nhà Hỏa Phượng Lâu gần cung chủ Hỏa Vân Cung có một con hồ ly tuyết trắng đang nằm sấp, tám cái đuôi hồ ly giống như nan quạt đong đưa phía sau lưng. Đột nhiên nó ngẩng đầu lạnh lùng nói, “Ầm ỹ... cút sang một bên.” Nói xong, cái đuôi lông xù lập tức di chuyển... đập mạnh xuống dưới.

Hỏa Phượng Lâu bị cái đuôi của nó đánh tới mức chấn động, mái ngói kêu “Rắc, rắc, rắc” sau đó “ầm” một thanh xà ngang bị đánh gãy, một nửa mái nhà bị sụp xuống.

Chủ nhân Hỏa Phượng Lâu- Lệ Quân Hoa lập tức nổi giận dưng dưng, “Đây là phòng của ta!”

Không để ý Thanh Đồng mạnh hơn mình, nàng tức giận túm lấy bộ lông của nó quát: “Bảo người đừng uống rượu, người cổ tình uống, bây giờ vẫn còn say khướt. Người ta học ngự kiếm người tức cái gì? Dám làm sụp phòng ta!”

Tối hôm qua trên tiệc rượu Thanh Đồng uống một ít rượu hoa quế, tuy rằng ở bữa tiệc không biểu hiện say rượu, nhưng lúc theo nàng về Hỏa Phượng Lâu thì bắt đầu nói hươu nói vượn, không chịu ở dưới phòng, mà bay lên mái nhà hiện nguyên hình hồ ly, sau đó kêu nóng luôn mồm.

Nàng rất muốn thu Thanh Đồng vào không gian linh sủng, nhưng nó kiên quyết không vào. Sau một hồi độ tinh thần lực, nàng bại trận, đành phải ngồi trên mái nhà với nó hứng gió biển. Bát vĩ thiên hồ uống rượu tới mức lộ nguyên hình, còn say khướt sẽ gây ra đại họa, nàng là chủ nhân của nó, không thể không nghĩ cách ngăn cản.

“Trên đời này có lẽ chỉ còn một mình ta là thiên hồ tinh khiết, ta cần phải có hậu đại. Ta muốn tìm Lệ Nhi, ta muốn tìm Tuyết Hoa, ta còn muốn tìm thật nhiều thật nhiều hồ ly giống cái có thể biến hóa, sinh hạ thật nhiều tiểu thiên hồ.” Thanh Đồng ở hình thái hồ ly kêu gào, tới mức một nửa số người ở Hỏa Vân Cung đều nghe thấy.

“Người câm miệng.” Lệ Quân Hoa lập tức ngăn cản. Nói như vậy quả khó nghe, chỉ cần người có chút tôn nghiêm cũng hiểu được hai tiểu hồ ly kia đều từ chối nó.

“Hừ, lúc nào cũng không biết xấu hổ như thế.” Nghe được tiếng Tuyết Hoa, Lệ Nhi đi ra xem thế nào lại nghe thấy Thanh Đồng kêu gào nàng hừ lạnh một tiếng, nhìn Tuyết Hoa phi hành khá hơn quay người trở lại phòng ngủ.

Nàng đi theo Lâm Vân Phàm, trừ một số người trong huyện cảnh đi ra, thì những người khác không biết nàng không kí khế ước linh sủng với Lâm Vân Phàm. Cung chủ Hỏa Vân Cung Tần Đạo Nguyên cân nhắc tình hình thực tế, an bài nàng ở tiểu lâu của Lệ Quân Hoa, cũng không quá gần với Lâm Vân Phàm để người ta nghị luận bất cứ điều gì.

Lỗ tai Thanh Đồng vô cùng thính, nghe được lời châm chọc của Lệ Nhi, lập tức hóa thành bóng trắng nhào đầu về phía trước, “Ta là thiên hồ vương giả cường đại, sở hữu tất cả những ưu tú mà hồ ly giống cái mơ ước!”

Thấy Thanh Đồng ở dáng vẻ hồ ly nhào về phía trước, bốn nam tu sĩ trong nội cung lập tức đi ra.

Tu sĩ mặc cẩm bào đỏ đứng trước cửa phòng Lệ Nhi chấp tay nói: “Thanh Đồng các hạ, xin đừng tranh chấp với một tiểu cô nương. Ta và người đi uống trà được không?” Tần Đạo Nguyên, thất phẩm tiên quân thực lực không thể khinh thường, ở đây chỉ có mình hắn miễn cưỡng cầm cự được với bát vĩ thiên hồ Thanh Đồng.

“Lệ Nhi, đừng đấu võ mồm với hắn.” Lâm Vân Phàm chạy tới bắt đắc dĩ khuyên bảo Lệ Nhi, sau đó bảo hộ nàng ở phía sau. Tiểu hồ ly này rất thích làm loạn, lúc ở huyện cảnh cũng không để hắn sống yên ổn.

“Hừ!” Lệ Nhi ở sau hắn, cổ tay trái khẽ động, linh quang tràn ngập vòng tay Như Ý, một sợi dây mỏng dài hai thước màu hồng bay ra, đánh thẳng về phía Thanh Đồng.

Thanh Đồng cảm nhận được nguy hiểm, lập tức tránh sang bên trái. Dây lụa màu hồng giống như đầu du long đuổi theo Thanh Đồng, Thanh Đồng chạy không tới 10m đã bị cuốn lấy.

“Ngao~~” Thanh Đồng gào thét, thân thể bỗng lớn hơn mười lần cái đuôi ra sức quấy. Dây lụa vậy khôn nó cũng biến lớn theo, thiên hồ Thanh Đồng lập tức thu mình lại như ấu hồ, dây lụa cũng thu lại theo thân hình nó.

“Thu!” Lệ Nhi quát lên một tiếng.

Dây lụa siết lại, Thiên hồ Thanh Đồng bị trói kêu thảm thiết “Ah, thả ta ra!” Vì thân thể trói lại thành một đoàn, nên lực phủ ngũ tạng bị ép lại một chỗ.

“Lệ Nhi, đừng... thô bạo với hắn như vậy. Đây là đồng bạn với người.”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, Lệ Quân Hoa cảm ứng được đau đớn của Thanh Đồng, mở miệng cầu tình.

Lệ Nhi một mặt bắt lấy dây lụa, một mặt nói với Tuyết Hoa đang dấn lên pháp kiếm bay tới: “Đây là dây trói tiên, bát phẩm Tiên Quân bị trói chưa chắc thoát được.” Phụ thân rất công bằng, lợi dụng sự bất đồng thời gian của ảo cảnh, bỏ ra gần ba mươi năm làm hai phần pháp khí cao cấp, cho nàng và muội muội Tuyết Hoa.

Trong lòng Tuyết Hoa kêu thầm không tốt, lập tức cao giọng hỏi: “Thật là pháp khí lợi hại, nó có thể nhận chủ không?” Lệ Nhi không biết đạo lý đồ tốt không thể lộ ra rồi. Dây trói tiên vừa xuất hiện, không biết có bao nhiêu kẻ thèm muốn.

“Nhận chủ? Ý muội nó là ẩn kí?” Nghĩ nghĩ, Lệ Nhi nói: “Những pháp khí đỉnh cấp đều có ẩn kí của chủ nhân, ngoại trừ chủ nhân không ai có thể sử dụng.”

À...

Những người có ý niệm trộm hoặc cướp đoạt lập tức bỏ đi ý niệm này.

Hạ Lăng Vân ở sau lưng Tuyết Hoa mỉm miệng cười, so với Lệ Nhi Tuyết Hoa có vẻ hiểu được che giấu, cũng biết làm sao bỏ đi ý niệm tham lam của người khác.

Lệ Nhi thu hồi dây trói tiên, đắc ý nói với hồ ly tuyết trắng trên không trung: “Oa ô, oa ô...”

Thanh Đồng lập tức điên cuồng hét lại: “Oa ô, oa ô...”

Một hình người, một hồ ly cứ như vậy gào hét trước mặt mọi người.

Mọi người lập tức: Há hốc mồm, hai người dừng dừng tiếng hồ ly nói trước mặt chúng ta nha.

Tuyết Hoa nghe xong, lòng tràn ngập áy náy và cảm kích với phụ thân.

Lệ Nhi nói rất đúng, Thanh Đồng, phụ thân ta muốn đảm bảo sau khi ta và Tuyết Hoa đi ra sẽ không bị người bắt nạt, không muốn chúng ta là gánh nặng của người khác, cho nên tạo ra những pháp khí đỉnh cấp để chúng ta tự bảo vệ mình.

Thanh Đồng thì gào hét: Tôn chủ quá bất công, ta muốn rời khỏi thì phải kí khế ước linh sủng, hai người đi ra thì không cần kí khế ước lại còn được mang bao nhiêu đồ quý.

Lệ Nhi kiêu ngạo nói: Cái này là khác biệt giữa nữ nhi thân sinh và hồ ly hoang dã, ta và Tuyết Hoa có huyết thống nhân loại và hồ ly, cho nên không cần kí khế ước linh sủng.

Thanh Đồng nổi giận đùng đùng, tức chết ta, tức chết ta rồi...

“Thanh Đồng, người đừng kêu nữa, mau vào không gian linh sủng nghỉ ngơi.” Thanh Đồng vẫn còn tức Lệ Nhi bỗng nghe Lệ Quân Hoa nói, hai mắt tối sầm, tiến vào một không gian thoải mái dễ chịu, lập tức thiếp đi.

Thừa dịp Thanh Đồng không chú ý, Lệ Quân Hoa thu hình thái hồ ly của Thanh Đồng vào không gian linh sủng, nói với Lệ Nhi, “Lệ Nhi, cảm ơn muội giúp ta không chế hấn.” Trong một khoảng thời gian ngắn, nàng sẽ không để Thanh Đồng ra khỏi không gian linh sủng.

Mọi người đáp xuống chủ cung, Lệ Quân Hoa ôm quyền thi lễ, nói: “Sư phụ, thật xin lỗi, đệ tử không chế ước được Thanh Đồng, để hấn phá hủy phòng ở.”

“Không sao, người cũng vất vả rồi. Chờ hừng đông, ta sẽ cho người đi khôi phục lại Hỏa Phượng Lâu.” Tần Đạo Nguyên nghĩ nghĩ, nói, “Trước khi khôi phục lại Hỏa Phượng Lâu, người nghỉ tạm ở căn phòng trống cạnh Lệ Nhi.” Hai nữ hài tử ở gần, Quân Hoa có thể giúp Vân Phạm dạy bảo những lễ nghi của nhân loại cho Lệ Nhi.

“Cảm ơn sư phụ.” Lệ Quân Hoa lập tức nói.

Tần Đạo Nguyên khoát khoát tay tỏ vẻ không cần để ý. Quân Hoa và Vân Phạm không hổ là đệ tử hấn tự tay dạy dỗ, tính cách vô cùng thẳng thắn. Hôm trước sau khi Hạ Lăng Vân rời khỏi, hai người cũng mang đồ vật ở trong Thái Hư Huyền Cảnh ra.

Mặc kệ người khác có nghi ngờ họ cất giấu, hay bọn họ thật sự cất giấu, những... bảo vật kia là của hai người, bọn họ có quyền được toàn bộ.

Triệu sư huynh, Lưu sư đệ vô cùng hài lòng, tạm thời nội bộ Hỏa Vân Cung sẽ không vì bảo vật mà tranh chấp.

Hạ Lăng Vân mang theo Tuyết Hoa chấp tay với Tần Đạo Nguyên nói: “Thật xin lỗi, Đạo Nguyên huynh, tiếng kêu của Tuyết Hoa đã làm ảnh hưởng tới Hỏa Vân Cung. Tuyết Hoa, tới, nhận lỗi với mọi người.”

Tuyết Hoa lập tức chạy đến, ôm quyền chấp tay, nói: “Tuyết Hoa biết sai, xin nhận lỗi với mọi người.”

“Ha ha ha, Tuyết Hoa, người lần đầu học ngự kiếm, phi hành rất khá.”

Tần Đạo Nguyên khoát tay cười, “Lần đầu tiên chúng ta thấy linh thú ngự kiếm giống tu sĩ nhân loại. Hôm nay lại còn nhìn thấy dây trời tiên pháp khí thượng cổ trong truyền thuyết, đều nhờ hồng phúc của người. Chúng ta làm sao nữ trách người?” Linh thú tu vi đạt tới cảnh giới “Tiên” sẽ tự học được phi hành, linh thú từ “Tiên” giai trở xuống, không hề nghĩ tới việc học phi hành, linh sủng thì tiến vào không gian ngủ, có chủ nhân mang đi.

Hắn cười với mọi người xung quanh, “Mọi người, đi tu luyện thôi.”

Lại cười với Hạ Lăng Vân, “Lăng Vân, đã lâu chúng ta không luận đạo rồi, hay chúng ta đi tới đình Vân Mộng ăn điểm tâm. Nếu Tuyết Hoa muốn, có thể đi cùng.”

“Tiên Quân, ta muốn đi.” Tuyết Hoa giật nhẹ ống tay áo Hạ Lăng Vân.

Tân Đạo Nguyên không có biểu lộ tình cảm gì ngoài tình thầy trò với Lệ Quân Hoa, mà nàng nghe đến ba chữ đình Vân Mộng, trong lòng trào lên ý niệm: Tân Đạo Nguyên và Hạ Lăng Vân là bạn tốt, nếu Hạ Lăng Vân từng ở đảo Hỏa Vân hơn ba mươi năm, tình cảm của bọn họ không đơn giản là huynh đệ? Có lẽ là đoạn tụ, cho nên mới nguyện ý cùng một thể tử.

“Tuyệt Hoa, phần lớn thảo luận của ta và Đạo Nguyên huynh là về vận dụng pháp thuật hỗn hợp, những nan đề trong quá trình tu luyện, nàng nghe cũng không hiểu. Hay nàng ở đây chơi đùa với Lệ Nhi đồng thời nhờ Lệ Nhi chỉ giáo một vài vấn đề.”

Hạ Lăng Vân ám chỉ nói. Chỉ chủ Hạo Linh Tiên Tôn cho hai nữ nhi vòng tay Như Ý giống như đúc, chắc pháp khí cũng vậy. Hắn đoán Tuyệt Hoa cũng không biết cách sử dụng những... pháp khí kia, thừa dịp hai tỉ muội ở chung một chỗ, nàng nên hỏi Lệ Nhi.

Trong lòng Tuyệt Hoa mẩu thuẫn, nói: “Ta biết, Tiên Quân.” Nếu Hạ Lăng Vân và Tân Đạo Nguyên có mối quan hệ huynh đệ đặc thù, thì cũng là rất lâu về trước, bây giờ nàng không thể ngăn cản được. Hạ Lăng Vân còn ở đảo Hỏa Vân là vì đợi đệ tử, nàng nên tranh thủ mấy ngày này ở cạnh Lệ Nhi. Lệ Nhi sống ở trong huyệt cảnh, tính tình ngang ngược kiêu ngạo nhưng rất đơn thuần, nàng phải dạy muội ấy cẩn thận đề phòng người khác.

Nghe Tuyệt Hoa nói muốn ở lại với mình, Lệ Nhi tiến lên phía trước nói: “Tuyệt Hoa, chúng ta vào phòng nói chuyện.” Nói xong, nàng dẫn Tuyệt Hoa vào phòng, dùng chân đóng cửa lại.

Cấp bậc lễ nghĩa của Lệ Nhi thật không bằng Tuyệt Hoa a.

Mọi người bắt đầu nhìn Lâm Vân Phàm. Trên danh nghĩa Lệ Nhi là linh sủng của hắn, hắn phải gánh trách nhiệm chỉ bảo linh sủng.

Lệ Quân Hoa nói với Lâm Vân Phàm, “Nhị sư huynh, Lệ Nhi rất nghe lời huynh.” Đồng dạng chủ yếu sủng cường, nàng so với nhị sư huynh còn thâm hơn nhiều.

Lâm Vân Phàm nghe xong lập tức thấy xấu hổ.

80. Chương 80: Không Có Gì Cảm Tạ, Lấy Thân Báo Đáp

Trong thư phòng ở Thanh Lâm Quán.

Tiểu hồ ly tuyết trắng theo quy củ ngồi trong ngực Hạ Lăng Vân, đưa mắt nhìn hắn xem sách.

Đây là một trong những pháp trận phụ thân sao chép cho nàng- pháp trận bằng hỏa, có một vài chỗ nàng xem không hiểu, nên lấy ra nhờ Hạ Lăng Vân giúp, tranh thủ tăng thời gian ở chung của hai người.

“Lưỡng nghi... ngũ hành... tam giác, phù chú mười tám chữ... phối hợp với thiên địa âm dương...” Tuy thuộc tính công pháp của Hạ Lăng Vân không phải hệ hỏa, nhưng đã từng nhìn thấy pháp trận bằng hỏa, biết rõ nguyên lý cơ bản của pháp trận.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy bản ghi chép Tuyệt Hoa lấy trong vòng tay Như Ý ra, hắn mới biết hóa ra pháp trận trước đó hắn nhìn chỉ là sơ cấp, nếu như có thể bày trận thành công, tiêu diệt hết mười vạn đại quân trong thời gian uống cạn nửa chung trà là chuyện thường tình.

Ông trời có đức hiếu sinh, người tu tiên phải có lòng từ bi, loại pháp trận này quá tàn nhẫn, tính hủy diệt quá lớn, hắn không muốn Tuyệt Hoa học, cũng hi vọng nàng vĩnh viễn đừng tiết lộ cho người khác. Nếu như Lệ Nhi cũng có cuốn sách mang tính hủy diệt như thế này, hắn nghĩ, hắn phải nhắc nhở Lâm Vân Phàm - người chiếu cố nàng một chút.

Tu sĩ nhân loại tuổi thọ dài nên cũng xem nhẹ nhân sinh, cũng một phần do quanh năm sống nơi ít ai lui tới, đoạn tuyệt với thế tục, nhưng tâm tính thiện lương thương xót kẻ yếu vẫn không thay đổi, nếu thế tục phát sinh thiên tai, sẽ lặng lẽ ra tay giúp người vượt qua khó khăn.

Tu sĩ nhân loại truy cầu trường sinh bất lão, cũng có nghĩa là tranh đấu với trời. Đấu với trời cũng không có nghĩa là phải giết hại, cho nên rất ít người nghiên cứu pháp trận có tính hủy diệt này.

Đại khái nguyên lý bày pháp trận bằng hỏa cần có một vài chú tự mấu chốt, hần đưa sách lại cho nàng, bảo nàng thu lại, sau này không nên nhìn.

“Còn một ngày, nếu Thanh Viễn không tới, chúng ta sẽ lên đường về nhà.” Hạ Lăng Vân nói, vuốt ve bộ lông tuyết trắng của nàng, vân vê lỗ tai nàng. Từ khi bọn họ xác nhận hôn ước, hần không ngại khi vuốt ve lỗ tai của nàng, cũng không cổ kị “Nàng đã trưởng thành, hần là quân tử phải giữ nghiêm lễ giáo.”

“Vâng.” Tuyết Hoa chuyển đổi tư thế nằm trên đùi hần, tùy ý để hần vuốt ve. Bàn tay hần vuốt ve nàng vẫn dịu dàng như trước, nhưng có thể tâm trạng nàng lúc này hoàn toàn khác nên cảm giác cũng khác.

“Tuyết Hoa, ta ở trong huyễn cảnh ngoại trừ lấy được một công pháp thủy mộc song tu, còn có một viên Tụ Linh Đan, một viên Tẩy Linh Đan, hai viên Hồn Nguyên Đan, hai viên Cửu Chuyển Kim Đan, một pháp khí hệ băng, một pháp khí hệ phong, mấy viên cực phẩm linh thạch.” Hạ Lăng Vân dùng âm thanh rất nhỏ nói thu hoạch của mình trong Thái Hư Huyền Cảnh với nàng.

“Sau khi trở về ta tới chỗ bế quan của tứ sư thúc, đại đệ tử, nhị đệ tử, kiểm tra tình huống của bọn họ, sau đó đưa linh đan cho họ phục dụng.”

Hạ Lăng Vân ngừng một chút nói, “Mấy linh đan đỉnh cấp của ta sợ không đủ, có thể, ta phải mượn nàng mấy viên, sau này sẽ dùng những thứ tương đương trả lại nàng.” Toàn bộ đan dược trên người Tuyết Hoa đều là cực phẩm, những... đan dược đỉnh cấp kia có thể phối hợp phục dụng, hiệu quả so với phục dụng một loại linh đan tốt hơn vài chục lần.

“Tiên Quân, toàn bộ đan dược ở bên trong, chàng giữ giúp ta là được. Nếu cần chàng cứ lấy.”

Tuyết Hoa lấy cái vòng bạc đeo trên cổ xuống, hai móng vuốt giữ lấy đưa trước mặt hần, gương mặt lộ vẻ nịnh nọt. Nàng không cần Thiên Linh Môn hồi báo nàng, chỉ cần bọn họ tặng trưởng lão của họ cho nàng là được.

Nàng có biết... những đan dược này có giá trị thế nào không? Thiếu nữ ngốc!

Hạ Lăng Vân nhìn nàng cười hai mắt híp lại thành hình bán nguyệt, trong lòng sinh ra cảm giác hần nợ nàng rất nhiều.

Suy nghĩ trong chốc lát, hần cũng không từ chối, thu vòng cổ lại, cất những đan dược vào trong vòng tay càn khôn, hít sâu một hơi nói: “Tuyết Hoa, sau khi trở về ta sẽ kiểm tra lại tu vi của nàng, cả tình huống phát triển cơ thể, sau đó mới lập ra kế hoạch tu luyện. Ta tin tưởng có những... linh đan này phụ trợ, tốc độ tu hành của nàng sẽ tiến triển cực nhanh, sớm biến hóa.” Khi đó bọn họ mới có thể chính thức kết thành phu thê, trở thành bạn song tu.

“Vâng.” Tuyết Hoa rất tín nhiệm hần cao hứng nói, đuôi hồ ly nhẹ nhàng đong đưa, nàng cũng hi vọng sớm ngày tiến giai, trở thành người toàn vẹn.

Lấy vòng bạc đeo lại trên cổ nàng, sau đó chỉnh rộng một chút, để sau nếu nàng biến thành người sẽ không khó chịu.

Tuyết Hoa rất thích lễ vật Hạ Lăng Vân tặng nàng, nghĩ tới nàng chưa bao giờ tặng hần một lễ vật xứng đôi với thân phận hần, bắt đầu ngưng thần kiểm tra vòng tay Như Ý, xem toàn bộ rương hòm, dùng ý niệm để tìm kiếm... sách trong rương.

Linh thạch, Tiên Quân có, pháp khí, phụ thân làm riêng cho nữ nhi đây, không thích hợp cho nam nhân, nàng chỉ có thư tịch thôi.

Hạ Lăng Vân phát hiện tiểu hồ ly đang ngủ, vội ôm nàng tới phòng ngủ. Gần đây Tuyết Hoa lúc thì đáng hồ ly, lúc thì biến hóa thành người, thời gian ngủ nghỉ cũng bị thay đổi, bây giờ để nàng chớp mắt một lúc.

Đặt nàng lên giường, buông rèm, hần nghiêng người nằm trên sạp, lấy một miếng ngọc bạch giản ra, đưa thần thức vào đọc nội dung.

Đây là công pháp đỉnh cấp Thủy Mộc song tu, có mười ba tầng. Bên trong mộc giản ghi lại, chỉ cần luyện đến tầng mười ba, hẳn sẽ đạt tới mức đỉnh phong của tâm pháp, có thể dùng linh lực cải tạo thân thể, thoát thai hoá cốt chính thức trường sinh bất lão, là Cửu phẩm tiên tôn thọ cùng trời đất.

Bởi vì linh lực thủy mộc của hắn rất mạnh, nên lúc mới đầu tu luyện đã tiến rất nhanh, lúc ở trong Thái Hư Huyền Cảnh dù tu luyện đứt đoạn cũng tới tầng bảy. Chờ việc này đi qua, hẳn sẽ tiến hành bế quan, tìm hiểu những tầng công pháp sau.

Hắn đọc tâm quyết thủy mộc song tu thần công, trên giường, Tuyết Hoa yên lặng giống như đang ngủ nhưng thật ra ý thức vẫn trong vòng Như Ý, tìm kiếm thư tịch mà phụ thân cho.

Hồng thủy ngập trời, dời sông lấp biển, địa cực đóng băng... Những... pháp thuật này tính sát thương quá lớn, Tiên Quân là người khoan hậu nhân từ, không thích chiến đấu.

Thuộc tính hỏa, thuộc tính thổ, thuộc tính kim, những... pháp thuật này không cần nhìn, Tiên Quân không dùng được, cùng lắm là xem để nghĩ kế sách đối phó.

Vạn mộc thành rừng, cái này không tệ, chắc Tiên Quân sẽ thích.

Xuân Hoa Thu Thực, tên nghe thật hay. Oa, rõ ràng có thể lợi dụng linh lực thúc đẩy cỏ cây sinh trưởng, lại có thể khiến cỏ cây trong một thời gian ngắn trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông, khiến cỏ cây có thêm linh khí. Nếu Tiên Quân học xong, chắc chắn không phải đi tìm cỏ cây linh tính làm được liệu rồi.

Bí pháp Càn Khôn Song Tu, cái gì? Ah ah ah ah... Là song tu thuật âm dương hợp thể trong truyền thuyết. Phụ thân, người quá chu đáo rồi, người thật tài tình. Nhưng mà cuốn này, chắc bây giờ chưa sử dụng đến.

Tuyết Hoa nhìn bí pháp Càn Khôn Song Tu giống như là Xuân Cung Đồ, lén lút dùng ý niệm mang bí pháp và cuốn thư tịch Xuân Hoa Thu Thực ra khỏi vòng tay Như Ý.

Nhìn xung quanh, nàng phát hiện mình đã ở trên giường, qua rèm nàng nhìn thấy bóng dáng của Hạ Lăng Vân. Lặng lẽ thò đầu ra, nàng thấy hắn ngồi trên sập, vẻ mặt ngưng trọng, hai mắt khép hờ, tay cầm một bạch ngọc giản.

Biết rõ hắn đang dùng thần thức đọc bí pháp trong bạch ngọc giản, Tuyết Hoa đành phải lùi về, bỏ cuốn Xuân Hoa Thu Thực xuống lấy thần khí bắt đầu tu luyện.

Quả cầu thái cực bên trong đan điền tự động xoay tròn hấp thu linh khí rời rạc trong cơ thể, hơn nữa lúc tu luyện có thần khí cho nên thời gian tu luyện của nàng không quá dài. Nhìn thời gian nàng cảm thấy sẽ hoàn thành khóa tu luyện trước khi trời tối.

Linh quang hồng lục trong người xoay tròn tuần hoàn quanh thân thể nàng, trải qua quá trình tu luyện và phục dụng linh đan đỉnh cấp, kinh mạch của nàng rộng hơn trước kia rất nhiều. Linh lực lớn bằng ngón cái nhưng mặc kệ nàng tu luyện bao lâu, chuyển hóa bao nhiêu linh khí, linh lực kia vẫn không biến hóa chỉ là mỗi lúc ép linh lực vận chuyển trong đan điền, nàng có cảm giác màu sắc của quả cầu thái cực càng lúc càng đậm.

Hạ Lăng Vân ngồi bên cửa sổ thu hồi thần thức, phát giác ra Tuyết Hoa đang tu luyện, bình tĩnh ngồi bên cửa sổ, thưởng thức hoa bên ngoài. Bên ngoài cửa sổ có một bồn hoa nhỏ, trên đó gieo trồng hoa hồng phấn, một cây hải đường, và hai cây kiếm lan.

Thấy hoa hải đường, hắn lại nhớ tới khảo nghiệm sắc dụ của Hoa Hải Đường, Hoàng Oanh ở trong Thái Hư Huyền Cảnh. Nhất định các nàng được Hạo Linh Tiên Tôn phái tới dò xét hắn đấy, nếu khi đó hắn quyết định kí khế ước linh sủng, cho dù Tuyết Hoa thích hắn thế nào, Hạo Linh Tiên Tôn cũng không đồng ý để nàng đi theo hắn.

Nếu như đặt địa vị là hắn, cũng sẽ phải tiến hành khảo nghiệm đối tượng mà nữ nhi yêu thích nhiều lần mới yên tâm.

Sau khi phát giác linh lực trên giường khẽ chấn động, hắn biết nàng thu công, xoay mặt nhìn chờ nàng đi ra.

Rèm giường khẽ lay động, rồi hai bàn tay tuyết trắng khẽ lộ ra, Tuyết Hoa mặc xiêm y màu xanh lá từ trên giường bước xuống. Mái tóc trắng dài xõa tung, nàng chạy tới trước mặt hắn, hưng phấn nói: “Tiên Quân, ta lại biến thành hình người rồi.”

Trong lòng nàng vô cùng vui vẻ. Ai nói Hóa Hình Đan vô dụng? Thời gian biến hóa của nàng càng ngày càng dài rồi.

Không dám nhìn kĩ thiếu nữ thanh thuần kiều mị, Hạ Lăng Vân nhanh chóng nói: “Tuyết Hoa, nàng biến thành hình người phải cố gắng ăn mặc cho chỉnh tề.” Những ngày này ở trong nội cung của Hỏa Vân Cung, mỗi đêm Đạo Nguyên đều tới cùng hắn thưởng thức bữa tối, hoặc phái người mời hắn đi ra ngoài dùng bữa. Mặc kệ là Tuyết Hoa ở trạng thái hồ ly hay người, đều ngồi ở cạnh hắn.

Tuyết Hoa không thêm chú ý, đưa thư tịch tới trước mặt hắn nói: “Chàng xem? Đây là lễ vật ta tặng cho chàng nha. Hi vọng chàng nhận lấy.”

Tựa đề ghi bốn chữ “Xuân Hoa Thu Thực” Hạ Lăng Vân vừa nhìn đã biết đây là một pháp thuật hệ mộc đỉnh cấp đã thất truyền từ thời thượng cổ. Nói thật, hắn rất muốn, nhưng mà, thoải mái tiếp nhận hắn cảm thấy hành động đó rất vô sỉ.

Tuyết Hoa ngượng ngùng nói: “Phụ thân đã chuẩn bị cho ta rất nhiều thứ, ta cảm thấy có rất nhiều thứ phù hợp với linh căn của hai chúng ta, cho nên đồ trong vòng tay Như Ý là phụ thân chuẩn bị cho hai chúng ta đấy.”

Chẳng lẽ... Tất cả vật phẩm trong vòng tay Như Ý đều là đồ cưới Hạo Linh Tiên Tôn chuẩn bị cho Tuyết Hoa? Trước khi đi Hạo Linh Tiên Tôn lấy cơ bái sư nhận đại lễ của hắn, có lẽ người đã sớm chuẩn bị xong đồ cưới.

Hắn à, đã sớm bị cặp phụ tử này tính toán!

Khóe miệng Hạ Lăng Vân khẽ nhếch, tạo thành một nụ cười khổ. Mặc kệ hắn có thể chuyển đổi tình cảm phụ tử thành tình cảm phu thê hay không, hắn thiếu nợ nàng ngày càng nhiều rồi, sắp tới tình trạng: “Không có gì cảm tạ, lấy thần báo đáp.”

81. Chương 81: Đồ Đệ Cảnh Thanh Viễn Đến

Sau khi thu nhận lễ vật thật nặng của Tuyết Hoa, hôm sau vào giờ Ngọ Trương Thành - nô bộc chuyên hầu hạ Hạ Lăng Vân ở Thanh Lâm Quán được người khác thông tri, lập tức chạy tới trước phòng ngủ của Hạ Lăng Vân, gõ cửa thấp giọng nói: “Hạ tiên quân, đệ tử của người Cảnh Thanh Viễn đã tới thạch nhai, bây giờ có Vân Phàm chân quân đi tiếp đón.”

Hạ Lăng Vân đang ngồi xếp bằng trên giường lập tức nói: “Ta đã biết, người đi chuẩn bị một ít trà và điểm tâm. Hắn đi đường dài nhất định khổ cực.” Thanh Viễn đã tới đảo Hỏa Vân vài lần, biết rõ đáp xuống thạch nhai mới không khiến thủ vệ đảo Hỏa Vân hiểu nhầm.

“Vâng, Tiên Quân.” Trương Thành lập tức nói, bước nhanh ra ngoài, tới phụ cần tìm người phân phó.

Chờ hắn rời khỏi Thanh Lâm Quán, Hạ Lăng Vân lập tức lay nhẹ tiểu hồ ly tuyết trắng nằm sắp trên người mình, giọng điệu nhẹ nhàng: “Tuyết Hoa, trở lại phòng nàng ngủ đi.”

Chỉ cần Tuyết Hoa ở hình thái hồ ly sẽ mặt dạn mày dày tiến vào phòng ngủ của hắn, hắn cảm không được, đành để mặc nàng. Nhưng mà nếu trở lại Thiên Linh Môn, hắn sẽ tu kiến một viện ngay cạnh Vong Trần cư, để nàng ở. Hai người tuy có hôn ước, nhưng dù sao cũng chưa kết hôn, ở chung một chỗ, dù tương lai công khai quan hệ, cũng sẽ tổn hại khuê danh của nàng.

”Ah

tiểu hồ ly đã tỉnh lại đuổi đuổi người, sau đó vô cùng phấn chấn nhảy xuống giường nói. “Ta muốn đi gặp hần.” Nói xong, nàng nhảy qua cửa sổ chạy ra ngoài nhanh như một làn khói.

Vừa mới xốc chăn xuống giường, Hạ Lăng Vân nhìn thấy sủng nịch lắc nhẹ đầu. Không thể chờ hần mở cửa cho nàng sao? Tuyết Hoa nha, thân thể trưởng thành nhưng tính cách vẫn vô cùng ngây thơ.

Cửa Thanh Lâm Quán vừa mở, Tuyết Hoa đã chạy tới con đường nhỏ trước cửa Thanh Lâm Quán. Ngoại trừ ngự kiếm phi hành, con đường này là lối đi duy nhất ra khỏi Thanh Lâm Quán.

Xa xa có vài bóng người đi đến, Tuyết Hoa tinh mắt nhận ra Lệ Nhi cũng ở trong đó.

Nam tử đi cùng Lâm Vân Phàm chú ý tới tiểu hồ ly tuyết trắng, vội bước nhanh tới hào hứng nói: “Là Tuyết Hoa, ha ha Tuyết Hoa, còn nhớ ta không? Ta là Cảnh Thanh Viễn, đệ tử của chủ nhân ngươi.”

Hần nghe Lâm Vân Phàm nói, Tuyết Hoa đã là ngũ phẩm linh hồ, còn biến hóa chưa hoàn chỉnh, vẫn là lão nhân gia lợi hại, tùy tiện nuôi linh thú cũng có thể tiến triển tới như vậy.

Lệ Nhi là theo chân Lâm Vân Phàm tới tìm Tuyết Hoa, nhìn dáng vẻ tiểu hồ ly của nàng, mỉm cười: “Trong lòng muội lúc này nhất định không vui.” Các nàng cũng biết tâm nguyện của nhau, cũng quan tâm tới tình hình đối phương gần đây.

Tuyết Hoa bắt đắc dĩ rung rung hai tai, nói: “Muội yên tâm, tỷ bây giờ còn vui vẻ hơn so với muội.” Bởi vì nam thần đã tiếp nhận hôn ước của họ, mà Lệ Nhi truy đuổi Lâm Vân Phàm còn bị Thanh Đồng bám đuôi, nhất định gặp phiền não.

Tuyết Hoa nhảy phốc lên bờ vai Lệ Nhi, đáp lại lời của Cảnh Thanh Viễn: “Ta còn nhớ. Ngươi là tên đệ tử bất hiếu, hai mươi lăm năm không liên lạc với sư phụ, hại sư phụ ngươi lo lắng.” Thi thoảng Hạ Lăng Vân sẽ nhắc tới đồ đệ của hần trước mặt nàng, nàng biết rõ hần luôn lo lắng cho đệ tử đang ra ngoài lịch lãm.

Nhất định là lúc sư phụ nhớ hần, đã nói với tiểu hồ ly này rồi.

Cảnh Thanh Viễn lập tức kích động nói: “Tuyết Hoa, không phải ta không muốn trở về Thiên Linh Môn, chỉ là bị nhốt lại, không cách nào thoát thân.”

Bị nhốt lại, không cách nào thoát thân? Đã xảy ra chuyện gì?

“Không phải có thiên lý truyền âm thạch sao? Thật ra là trong lòng ngươi không hề có sư phụ.” Tuyết Hoa bắt mắt nói, dò xét hần. Hần đang nói dối? Thiên lý truyền âm thạch thần kì thế nào nàng đã tận mắt chứng kiến.

Thấy trên bờ vai hần có một sủng vật đang ngồi yên lặng, nàng càng thêm bất mãn: “Động vật trên vai ngươi là gì, ngươi lại nuôi thêm một sủng vật, tiểu Hắc đồng ý sao?” Đây là chó hay là sói? Trên người không có linh lực, rõ ràng không phải linh thú. Nàng tuy chán ghét Hắc vương lang, nhưng chủ nhân nó lại nuôi một loại động vật khác, nàng có chút đồng tình... chẳng lẽ là con của nó, cho nên nó không để ý?

“Tuyết Hoa, thiên lý truyền âm thạch không phải là vạn năng!” Cảnh Thanh Viễn vội vàng nói. Bây giờ sư phụ rất sủng ái tiểu hồ ly mà tiểu hồ ly này rất biết ăn nói, hần không hi vọng mỗi ngày tiểu hồ ly sẽ nói bậy trước mặt sư phụ.

Nâng động vật ở trên vai xuống cầm trong tay, hần chỉ về phía Tuyết Hoa, “Uyển Trân, đây là linh sủng Tuyết Hoa của sư phụ ta. Tuyết Hoa đây là chồn tuyết gọi Uyển Trân. Mặc Phong rất thích Uyển Trân đấy.”

Mặc dù chồn tuyết không có dao động linh lực, nhưng rất thông minh, nghe Cảnh Thanh Viễn giới thiệu, rất lễ phép gật đầu chào Tuyết Hoa. Linh quang màu xanh da trời bắt đầu khởi động, một con hắc lang tinh thần vô cùng phấn chấn xuất hiện trước mặt mọi người.

“Chủ nhân, chúng ta đã tới đảo Hỏa Vân?” Nó nói tiếng người, sau đó phát hiện xung quanh rất nhiều người. Thấy tiểu hồ ly tuyết trắng nó lập tức hét lớn: “Tiểu hồ ly tuyết trắng!” Tuy rằng lớn hơn một chút, nhưng mùi trên người vẫn chưa biến mất, nó vẫn khắc sâu ấn tượng.

“Ồ, là tiểu Hắc. Không tệ, lâu không gặp người đã biến thành tứ phẩm linh lang, biết nói tiếng người rồi.” Tuyết Hoa đứng trên vai Lệ Nhi kiêu ngạo đong đưa cái đuôi. “Nhưng mà tiểu Hắc, ta bây giờ là ngũ phẩm linh hồ, còn mạnh hơn người.”

Bản tính của hồ ly là tính toán chi li!

Cảnh Thanh Viễn cười khở vuốt nhẹ đầu hắc lang vương. Lâm Vân Phàm đi cùng không hiểu nguyên nhân, nhưng nhìn ra được khẳng định trước kia hắc lang vương bắt nạt Tuyết Hoa, bây giờ tu vi Tuyết Hoa cao hơn nhiều, nàng muốn trả thù.

“Thanh Viễn, đã xảy ra chuyện gì? Người tiến vào nói chuyện. Tuyết Hoa, đừng khó dễ hắn, để hắn vào.” Trong Thanh Lâm Quán truyền ra thanh âm của Hạ Lăng Vân, giọng nói nhẹ nhàng hòa ái.

Tuyết Hoa lập tức hỏi thăm Lệ Nhi: “Muội cùng vào với ta?”

Lệ Nhi nhìn Lâm Vân Phàm. Lâm Vân Phàm lập tức nói: “Tuyết Hoa, chúng ta không vào.”

Hắn vòng tay nhìn về phía Thanh Lâm Quán nói: “Tiên Quân, vẫn bối không quấy rầy ngài và Cảnh sư đệ gặp nhau. Xin cho vẫn bối cáo từ.”

Hạ Lăng Vân cũng nói: “Được. Thanh Viễn, người hãy tiến vị sư huynh này.”

Tuyết Hoa thấy Lệ Nhi và Lâm Vân Phàm không đi vào, đành phải nói, “Tỷ đi vào. Lệ Nhi, có thời gian thì tới tìm tỷ.” Nói xong, nàng quay người chạy vào trong quán, nhanh chóng ngồi bên người Hạ Lăng Vân.

“Lâm sư huynh, Lệ Nhi cô nương, cảm ơn hai người đã dẫn đường.”

“Không khách khí, Cảnh sư đệ xin đừng bước.”

Hai người ôm quyền chào hỏi, Lâm Vân Phàm mang Lệ Nhi trở về.

“Sư phụ.” Nhìn ân sư mỉm cười hiền lành, vẻ mặt Cảnh Thanh Viễn kích động quỳ xuống.

“Đứa nhỏ này, không phải vì sư đã nói, người tu tiên thời thời khắc khắc tâm bình khí hòa, không để cảm xúc chấn động mà ảnh hưởng thân thể sao?”

Hạ Lăng Vân duỗi tay đỡ đồ đệ nhỏ nhất lên..., dùng thần thức quét qua thân thể hắn, lập tức kinh ngạc, “Thủy linh lực ở mức tam phẩm, nhưng mộc linh lực lại đạt tới lục phẩm, trên người còn có khí tức không thuộc về mình, xem ra lúc ra ngoài lịch lãm người đã gặp được đại cơ duyên.”

Ngắn ngủi hai mươi lăm năm, tu sĩ tam phẩm vượt cấp thăng lên lục phẩm chân quân, đây tuyệt đối không phải tốc độ tu luyện bình thường. Trên người hắn có khí tức không phải của mình, chẳng lẽ hắn hấp thu tinh nguyên thuộc tính mộc?

“Sư phụ, việc này nói ra rất dài dòng.” Cảnh Thanh Viễn nói, nâng chồn tuyết trên người Mặc Phong ra nói: “Sư phụ, nàng là Uyển Trân, vị hôn thê của đồ nhi.”

Hắn nói xong, chồn tuyết nhìn Hạ Lăng Vân cúi đầu thật sâu, sau đó lại ngẩng lên bắt đầu... làm lễ dập đầu.

Ah!

Dù là trải qua vô số việc kì lạ Hạ Lăng Vân cũng cảm thấy bất ngờ. Nếu đây là một linh chồn, thì có khả năng tu luyện biến hóa, nhưng con chồn tuyết này hoàn toàn là động vật bình thường! Mặc dù linh trí cao nhưng không có linh căn, không có khả năng tu luyện thành tinh, càng không có khả năng biến hóa.

Tuyết Hoa đứng trên mặt bàn nghen hống nhìn trần trời, không ngừng dò xét chồn tuyết. Lỗ tai trong, bốn chân màu đen, màu lông chuyển thành nâu nhạt, hoàn toàn bình thường. Thân thể thon dài, không khác con mèo bình thường là bao, ngoại trừ ánh mắt linh động, toàn thân không có chút linh khí.

Chẳng lẽ là chồn tinh bị phong ấn linh lực?

Cảnh Thanh Viễn là mối tình đầu của Lệ Quân Hoa, nếu dựa theo quỹ đạo vận mệnh..., hắn là một trong những nam nhân của Lệ Quân Hoa.

Tuyết Hoa lập tức bối rối. Một đám nam nhân sớm định là của Lệ Quân Hoa bị phân ra ngoài hết rồi, đối tượng còn không phải là nữ tử nhân loại. Xem ra nhân viên quản lý thứ n rất quyết tâm ngăn chặn khả năng xuất hiện của hậu cung, lần lượt dẫn đến những thiếu nữ khác.

“Tiên Quân, Tuyết Hoa cô nương, Cảnh sư phó, văn bồi đã mang trà và điểm tâm tới.” Trương Thành cao giọng bẩm báo, hai tay nâng một cái khay mang đến, nhanh nhẹn đặt lên bàn trà, rót hai chén trà.

“Tiên Quân, văn bồi ở trong sương phòng chờ phân phó, người có việc xin gọi văn bồi.” Hắc nói xong cung kính lui ra ngoài, để sư đồ đệ họ nói chuyện.

Hạ Lăng Vân chỉ vào một cái ghế nói: “Thanh nhi, con ngồi xuống uống trà, ăn chút điểm tâm, rồi từ từ nói kinh nghiệm của con.” Nói xong, hắc cũng ngồi xuống.

Cầm chén trà không trước mặt Tuyết Hoa hắc rót cho nàng một chén, sau đó nói: “Thanh nhi, vị hôn thê của ngươi có muốn uống nước? Ngươi cũng rót cho nàng một chén.” Dần dần, hắc đối đãi với Tuyết Hoa như là một thiếu nữ nhân loại, chỉ cần hắc uống trà, cũng đặc biệt rót cho nàng một chén.

Cảnh Thanh Viễn nhìn chồn tuyết, chồn tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó thấp giọng kêu.

Cảnh Thanh Viễn nói: “Sư phụ, Uyển Trân không khát nước, còn nói lời cảm tạ với người.”

“Ngươi có thể cùng nàng tâm ý tương thông?” Hai mắt Tuyết Hoa sáng ngời. Quả nhiên không phải chồn tuyết bình thường.

82. Chương 82: Tình Người Trong Hiểm Cảnh

“Ta hiểu nàng, đại khái là ta hiểu nàng nói cái gì.” Cảnh Thanh Viễn thản nhiên nói, “Sư phụ, khoảng chừng một canh giờ nữa, Uyển Trân sẽ biến trở về hình người.”

Tinh thần Tuyết Hoa lập tức phấn khởi, “Ta biết ngay mà. Cảnh Thanh Viễn, vị hôn thê của ngươi là chồn tuyết tinh à?”

“Thanh Nhi, ngươi chậm rãi nói. Tuyết Hoa, lấy đĩa của nàng ra.” Hạ Lăng Vân rất bình tĩnh đưa một miếng bánh hạnh nhân qua.

Tuyết Hoa lập tức lấy đĩa trắng của mình. Hạ Lăng Vân đặt bánh lên trên đĩa, bánh xốp giòn ăn rất dễ bị vương vãi, đặt trong đĩa của nàng thì sẽ sạch sẽ hơn, còn không làm dây ra bàn.

“Sư phụ...” Cảnh Thanh Viễn kêu lên một tiếng, bắt đầu nhớ lại quá trình lịch lãm của mình.

Sau khi Cảnh Thanh Viễn đưa Lệ Quân Hoa tới gặp Cung chủ Tàn Đạo Nguyên của đảo Hỏa Vân, nói rõ sư phụ muốn hắc đưa cô bé tới bái sư. Hắc còn đưa túi càn khôn mà mẫu thân Lệ Quân Hoa lưu lại giao cho Tiên Quân, đồng thời kể qua về thân thế của Lệ Quân Hoa.

Đạo Nguyên Tiên Quân duỗi tay chạm lên đầu Lệ Quân Hoa, rất nhanh xác định được linh căn và thuộc tính của Lệ Quân Hoa. Sau khi kiểm tra vật phẩm trong túi càn khôn, bèn nói sẽ nhận đứa nhỏ này làm đệ tử thân truyền, đồng thời trả toàn bộ di vật mà mẫu thân nàng để lại cho nàng.

Hoàn thành nhiệm vụ ân sư đã giao, Cảnh Thanh Viễn chỉ ở lại hai ngày trên đảo rồi rời đi. Đại lục Ngũ Nguyên rất lớn, hắc đi chỗ nào để rèn luyện?

Vừa ngự kiếm phi, hắc vừa nghĩ về vấn đề này, sau đó đáp xuống bờ biển phía Đông đại lục Ngũ Nguyên, tiến vào làng chài phụ cận, bắt đầu chính thức quá trình rèn luyện độc lập.

Tính mạng của người thường tuy ngắn ngủi, còn bị sinh lão bệnh tử quẩn luyến, nhưng cuộc sống vô cùng đặc sắc. Cảnh Thanh Viễn du ngoạn ở vương triều Kim Phượng hai năm, cảm thán rất nhiều sau đó tiến vào trong núi tu luyện, bởi vì Hắc Lang Vương Mặc Phong chưa đủ tu vi biến thành người, đáng về lại hung hãn, nên không thích hợp xuất hiện giữa đám đông.

Phía Tây Bắc của vương triều Kim Phượng có một ngọn núi Kỳ Lân, núi không cao nhưng kéo dài mấy trăm dặm, thường xuyên có một đám tán tu tới tu luyện. Hắn cũng vào bên trong thí luyện, cùng Mặc Phong lịch lãm, thuận tiện tìm kiếm được liệu.

Lưu Uyển Trân là con gái của thợ săn trong núi, sau khi phụ thân mất một mình săn bắt duy trì cuộc sống, chăm sóc tổ mẫu già yếu. Bọn họ gặp nhau hai lần, hắn âm thầm theo dõi nàng, cảm động trước sự dũng cảm kiên cường của nàng, cảm xúc tĩnh lặng một trăm năm qua bỗng bùng lên giống như lửa cháy.

Mặc dù biết nàng không có linh căn, cho dù phục dụng Duyên Thọ Đan tốt nhất cũng chỉ sống nhiều lắm là 120-130 tuổi, nhưng hắn vẫn liều lĩnh theo đuổi nàng.

Lưu Uyển Trân và tổ mẫu không biết hắn là tu sĩ, chỉ nghĩ hắn là người bình thường lên núi hái thuốc, còn hắc lang là thú săn, thấy hắn tính tình tốt liền đồng ý hôn sự.

Sau khi định ra hôn ước, Cảnh Thanh Viễn mới nói rõ thân phận mình, hứa hẹn, mặc kệ Uyển Trân có già đi, hắn vẫn ở bên nàng, cho tới khi nàng không còn ở nhân thế.

Lưu Uyển Trân và Lưu nãi nãi rất khiếp sợ. Lưu Uyển Trân biết rõ tuổi thanh xuân của mình sẽ nhanh chóng mất đi, vừa già vừa xấu không có tư cách sánh đôi bên người hắn, thì có ý muốn từ hôn.

Lưu nãi nãi nói nhà bà có bí mật tổ truyền. Tổ tiên của bà cách đây ba mươi mấy đời không phải là người, mà là chồn tuyết tiên tử tu hành hơn ba nghìn năm. Tiên tử coi trọng một nam tử bình thường, kết làm phu thê, còn sinh ra một nữ nhi duy trì huyết mạch. Nữ nhi không có linh căn lập gia đình sinh con, rồi con cái lại lập gia đình tiếp tục duy trì hậu thế, cho nên huyết mạch của Tiên Tử đã không còn cảm ứng rõ.

Tiên tử đối với nam tử kia là thật tâm, nghĩ cách kéo dài tuổi thọ của hắn. Nhưng nam tử kia tới 170-180 tuổi thì qua đời. Sau khi nam tử kia chết, Tiên Tử thương tâm quá độ, thân thể suy yếu.

Biết rõ thời điểm cái chết đến gần, bà gọi đời sau gần nhất đến nói rõ thân phận mình, rồi dặn dò, sau này nếu như trong đám con cháu kết phu thê với tu sĩ hoặc tinh linh yêu quái, thì tới núi Kỳ Lân tìm di hài của bà, sẽ lấy được Tinh Nguyên đã được phong ấn.

Nói xong những lời này... Lưu nãi nãi nhìn Cảnh Thanh Viễn và cháu gái, đã qua ba mươi thế hệ, đời sau của Tiên Tử cũng có người kết phu thê với tu sĩ, người này nên đi kế thừa tinh nguyên của tổ tiên.

Bà cởi sợi dây đeo cổ lấy bông hoa tai đồng theo phong cách cổ xưa cho Cảnh Thanh Viễn, nói đây là di vật Tiên Tử lưu lại, nghe nói có thể dựa vào cái này tìm được di hài và tinh nguyên của tổ tiên.

Người bình thường không nhìn ra đây là pháp khí, Cảnh Thanh Viễn vừa cầm lập tức nhận ra. Cầm hoa tai hắn đưa một luồng linh khí vào, hoa tai lập tức chỉ về một hướng.

Hướng kia khẳng định là nơi chôn cất di hài và tinh nguyên của Tiên Tử rồi.

Cảnh Thanh Viễn định mang Lưu Uyển Trân đi tìm di hài của Tiên Tử, xem có thể giải quyết vấn đề tuổi thọ của nàng không nhưng hôm sau Lưu nãi nãi lại ngã bệnh, triệu miên trên giường bệnh ba tháng liền rồi mất.

Lo tang sự xong xuôi, bọn họ bắt đầu tìm kiếm di vật tổ tiên.

Hướng đi của hoa tai chỉ rất khó, nhưng mà đối với người biết ngự kiếm như Cảnh Thanh Viễn thì không vấn đề. Hắn thu Mặc Phong vào không gian linh sủng, ôm eo Lưu Uyển Trân dầm trường kiếm phi về hướng hoa tai chỉ, chưa đến hai tuần hương đã tìm được một sơn động.

Sơn động sâu không thấy đáy, bên trong đen kịt không nhìn rõ năm ngón tay. Nhưng, cái này cũng không thể làm khó được một tu sĩ đã có linh lực tu vi tam phẩm, đưa mắt nhìn xung quanh động, hắn lấy một miếng thủy tinh thạch đưa cho Lưu Uyển Trân để chiếu sáng, cầm tay nàng từng bước một đi vào.

Khi đó hắn cũng không biết, khi hắn cầm hoa tai đồng tiến vào hắc động thì thí luyện của hắn cũng bắt đầu rồi.

Cảnh Thanh Viễn và Lưu Uyển Trân tiến vào sâu trong sơn động, phát hiện có một cái hang động chừng 100 mét vuông. Sau khi tới hang động này, hoa tai không còn phản ứng nào. Cảnh Thanh Viễn buông tay Lưu Uyển Trân, dặn nàng đừng sợ, sau đó kiểm tra hang động.

Hắn không phát hiện bất cứ dị thường nào, càng không cảm thấy linh lực hay linh khí xung quanh.

Mấy trăm năm qua đi, di hài của Tiên Tử chắc đã hóa thành tro, linh khí cũng sớm tan biến rồi, không có khả năng lưu giữ tinh nguyên. Động này khô ráo, chỉ có chút tro bụi và đá vụn, không có xương cốt động vật, cũng không có bất kì pháp khí kim loại nào.

Xác định ở đây không có phương pháp để kéo dài tuổi thọ cho người mình yêu, Cảnh Thanh Viễn rất thất vọng, mang theo Uyển Trân rời khỏi hang động, đi về phía thông đạo duy nhất kia ra ngoài.

Chắc chắn ở đây bố trí trận pháp!

Hắn lại một lần nữa kiểm tra hang động, mỗi một tảng đá, một đường vân đều sờ một lần, nhưng vẫn không có phát hiện.

Hắn chưa từ bỏ ý định triệu hồi Mặc Phong, để nó dùng cái mũi linh mãnh xem có phát hiện gì không, nhưng cũng vô dụng.

Lần thứ hai hắn lại mang theo Uyển Trân rời khỏi hang động. Đi một hồi lâu, bọn họ lại quay lại chỗ cũ.

Lần thứ ba kiểm tra, Cảnh Thanh viễn còn phá hủy toàn bộ đất đá tro bụi trong động, dùng hết khả năng phá hư pháp trận. Lúc hắn và Uyển Trân đi một vòng rồi lại trở về sơn động hắn đã rõ, pháp trận nơi này rất cao, dựa vào học thức và năng lực của hắn không thể rời khỏi.

Hắn không thể không lấy thiên lý truyền âm thạch ra nói rõ tình huống với sư phụ, cầu viện người.

Thiên lý truyền âm thạch khởi động, bay về phía thông đạo duy nhất.

Hi vọng sư phụ có thể phá giải trận pháp cứu bọn họ.

Hắn dìu Uyển Trân đang mệt lả ngồi xuống đất, thiên lý truyền âm thạch bỗng quay lại, sau đó lại xoay một vòng bay ra.

Hai lần như thế, hắn biết, cho dù thiên lý truyền âm thạch, cũng không thể rời khỏi cái hang động kì quái này.

Hắn lấy toàn bộ thức ăn nước uống trong túi càn khôn cho Uyển Trân ăn, thu Mặc Phong vào không gian linh sủng, tiếp tục tìm tòi hang động, hi vọng phát hiện manh mối.

Không biết ở trong bóng tối bao lâu, hắn bắt đầu sử dụng pháp thuật phá hủy hang động, nhưng dù hang động bị phá hủy, hắn và Uyển Trân đi về phía thông đạo, sau đó cuối cùng sẽ lại trở về hang động hoàn hảo không tổn hao gì.

Cứ tuần hoàn như vậy...

Tuy trong túi càn khôn có nhiều đồ ăn nhưng ăn mãi thì cũng hết, hắn cũng có thể dùng pháp thuật hệ thủy ngưng tụ ra ước cho nàng uống, nhưng hắn không có cách nào giống như sư phụ chỉ cần có hạt giống có thể thúc đẩy sinh trưởng tạo ra trái cây.

Uyển Trân có thể dùng Tích Cốc Đan, hắn đem toàn bộ Tích Cốc Đan còn lại cho nàng, mỗi ngày hắn chỉ uống nước, dựa vào linh lực chống đỡ thân thể mình.

Tích Cốc Đan cũng hết, Uyển Trân suy yếu hơi thở yếu ớt, hắn cũng da bọc xương, dù muốn cắt thịt cho nàng ăn cũng không có.

Hắn bắt đầu cho nàng uống máu của mình, sau đó không biết bao lâu, Uyển Trân chết.

Không thể gọi Mặc Phong ra, vì nó sẽ chết đói giống như nàng, hắn liền nằm bên cạnh nàng chờ chết, để Mặc Phong trong không gian linh sủng yên giấc ngàn thu.

Hắn vô cùng suy yếu, ý thức cũng mơ hồ.

Ăn thịt nàng, người sẽ không đói tới mức dạ dày đau đớn.

Không, ta không ăn thịt người, ta không ăn Uyển Trân của ta.

Người hối hận vì người yêu mến hại chết người sao?

Không hối hận!

Thật không hối hận?

Ta hối hận mình không nên yêu thương nàng. Là ta hại chết nàng, đây là lỗi của ta.

Ngay cả khi lực nói chuyện cũng không có nhưng không hiểu sao hắn có thể trả lời vấn đề kia ở trong đầu.

Hang động đen kịt bỗng từ từ sáng lên.

Một thiếu phụ xinh đẹp mặc cung trang màu xanh lá lờ mờ xuất hiện trong hang động.

“Ta là chồn tuyết tiên tử Lục Nhu, là tổ tiên của nàng. Ta đã chết, xuất hiện trước mặt hai người chính là một tia thần thức ta đã phong ấn ở đây.”

“Tu sĩ nhân loại hay tinh linh yêu nếu yêu thương con cháu đời sau của ta, cần phải thông qua được thí luyện.”

“Bởi vì con cháu đời sau của ta không có linh căn, nên không thể dựa vào quá trình tu luyện để kéo dài tuổi thọ, cho nên lưu lại tinh nguyên ở trạng thái cố định cũng không phải là để cho đời sau của ta.”

“Tìm đường sống trong cõi chết. Lúc ta già yếu, đã tạo ra một phong ấn nguyên rửa trong huyết mạch đời sau. Nếu người yêu của đời sau thông qua thí luyện, pháp trận ở hang động này sẽ biến mất, nhưng phong ấn nguyên rửa thượng cổ sẽ bắt đầu có tác dụng.”

“Đời sau của ta nếu được người mình yêu chia sẻ tính mạng sẽ mãi không già, không chết.”

“Đời sau của ta bởi vì đạt được tuổi thọ nghịch thiên, thân thể sẽ phải chịu đựng nguyên rửa.”

“Đời sau của ta vĩnh viễn tồn tại trạng thái người - chồn, thời gian là lúc luân chuyển giữa ngày và đêm.”

“Người yêu thương đời sau của ta, với tư cách đền bù tổn thất, ta mang theo ý niệm chúc phúc để lại tinh nguyên cho người.”

“Thiên địa hỗn độn phân ngũ hành, kim chủ phá, mộc chủ sinh, thủy chủ dục, người gây nên họa phải phạt, thổ chủ phòng. Ta là chồn tuyết tiên tử thuộc tính mộc tinh khiết, lưu lại tinh nguyên hơn ba nghìn năm, không cần biết linh căn thuộc tính của người là gì, cũng có thể chuyển hóa làm linh lực của mình.”

“Người không cần để ý tới thi thể của nàng, bây giờ bắt đầu hấp thu tinh nguyên mộc này, sau đó có thể mang nàng rời khỏi.”

“Cuộc sống dài đằng đẵng, nhưng không có người thương yêu sẽ vô cùng cô đơn, các người cần phải đối xử với với nhau thật tốt.”

Nói đến đây, thiếu phụ xinh đẹp biến mất, một tinh nguyên xanh biếc hiện ra trước mắt hắn.

Lục quang xung quanh hạt châu lưu chuyển, linh lực đã hoàn toàn ở trạng thái cố định, hơn nữa không có dấu hiệu bị tản ra, xem ra là do tiên tử dùng phương pháp đặc thù để bảo tồn.

Tinh nguyên châu chậm rãi chuyển động, sau đó hóa thành hai luồng lục quang phân tán chui vào thân thể Cảnh Thanh Viễn và Uyển Trân đã chết.

Cảnh Thanh Viễn cố gắng nhìn về phía thi thể Uyển Trân, thấy cơ thể nàng nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành một con vật nhỏ nằm rạp trên mặt đất.

Linh lực trong cơ thể đột nhiên giống như hồng thủy mãnh liệt bành trướng... hắn không thể chú ý tới nàng, bắt đầu tiến hành tu luyện.

Hang động lại tối dần, chỉ còn hai luồng linh quang màu xanh lá luôn luôn tồn tại.

Chờ Cảnh Thanh Viễn hoàn toàn hấp thu linh lực, vầng vàng áp vào đan điền, tinh thần hắn lập tức sáng lạng, thân thể như lột xác, không còn cảm giác đói khát. Hắn duỗi tay nhìn, bàn tay giống người bình thường như đúc, da thịt hồng nhuận.

Ngồi dậy, hắn nhìn động vật nhỏ bên cạnh, xác định chính là chồn tuyết nhỏ, thân thể ấm áp hô hấp vững vàng.

Mặc kệ vị hôn thê biến thành hình dáng gì, nàng vẫn là vị hôn thê của hắn!

Hắn đứng dậy ôm Uyển Trân đang ngủ say đi về phía thông đạo duy nhất, rất nhanh nhìn thấy ánh mặt trời, cuối cùng an toàn rời khỏi.

“Mặc Phong.” Hắn triệu hồi linh sủng ra, bất ngờ phát hiện, bởi vì khế ước linh sủng, hắn hấp thu một tinh nguyên một phần cũng chuyển sang người Mặc Phong, trong lúc ngủ vô tình Mặc Phong đã tiến giai thành tứ phẩm linh lang rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Các bạn, sơn động này lấy linh cảm từ một tin tức trước đây ta xem trên báo, hiện tay độc giả vô cùng để ý nên ta đặc biệt nói rõ hơn một chút.

Câu chuyện hang động huyền bí kia là như thế này:

Một đám sinh viên nghỉ hè đi du lịch, tiến vào một sơn động, kết quả lúc rời đi phát hiện mặc kệ dùng phương pháp gì cũng không thể đi ra.

Sơn động kia có đồ vật để tế tự, còn có rất nhiều xương cốt động vật và người. Đám sinh viên đại học phán đoán, trước đây thật lâu nơi này là một thôn trang hoặc là một nơi chôn cất hài cốt của gia tộc tế tự nào đó.

Bởi vì không ra được, bọn họ cẩn thận kiểm tra sơn động, lúc này mới phát hiện, ngoài trừ một bộ hài cốt nam còn nguyên, còn xung quanh rải rác tất cả xương cốt, còn lưu lại dấu vết bị hàm răng gặm cắn.

Bọn họ xác định, những người này vào sơn động để tế tự, sau đó giống họ không ra được rồi. Ăn hết tế phẩm mang vào sơn động, bởi vì đói khát, mọi người bắt đầu công kích lẫn nhau, ăn thịt người. Hài cốt còn nguyên vẹn chính là người chết cuối cùng.

Lúc kiểm tra sơn động, ở một chỗ hẻo lánh bọn họ phát hiện một cuốn nhật kí đơn giản, xác minh suy đoán, cũng lần nữa hiểu ra một câu chuyện - tam giác tình yêu tàn nhẫn.

Đó chính là, một vu nữ đã yêu nam tử cuối cùng kia, mà nam tử đó lại yêu người khác. Vu nữ đó phần nộ, vào lúc già trẻ lớn bé ở trong thôn tiến vào sơn động tế tự thần linh, bố trí một trận pháp. Nàng muốn nhìn xem hắn có thật sự yêu nàng ta. Vì nghiệm chứng, nàng âm thầm bảo hộ đôi tình lữ này, khiến bọn họ không bị người khác ăn sống.

Kết quả nghiệm chứng của nàng là, nam tử kia vì muốn sống lâu hơn một chút, mà bóp chết người yêu rồi ăn hết. Nam nhân như vậy nàng không cần, nàng rời khỏi và lập gia đình.

Các sinh viên đoán vu nữ này cũng để lại đời sau, rồi đời sau cũng kế thừa lực lượng của vu nữ, giam giữ bọn họ trong không gian, muốn khảo nghiệm tình cảm của bọn họ.

Đám sinh viên tinh thần lạc quan, dù ở trong bóng tối âm u cũng không làm ra việc ăn thịt người, bọn họ từng người nói chuyện xưa của mình, có lẽ đời sau của vu nữ cảm động nên thả mọi người rời khỏi hang động.

83. Chương 83: Thanh Viễn Ca Ca

Trong Thanh Lâm Quán, Cảnh Thanh Viễn nói: “Đệ tử và Uyển Trân trở lại Lưu gia, phòng ốc đã bị sụp, phần mộ tổ tiên cũng bị bao phủ bởi cỏ dại. Nói chuyện với người trong thôn mới biết, hóa ra chúng con đã rời khỏi thôn hai mươi ba năm rồi.”

Cái này chính là tu luyện bất kể năm tháng, chớp mắt đã vài thập niên.

Mọi người thổn thức.

Cảnh Thanh Viễn nói: “Sư phụ, con và Uyển Trân dọn dẹp Lưu gia, rồi trùng tu lăng mộ tổ tiên, vừa thu thập hành lí chuẩn bị về Thiên Linh Môn thì thiên lí truyền âm thạch của người tới, nên tranh thủ thời gian đi về đảo Hỏa Vân. Sư phụ, người tìm con có chuyện gì trọng yếu?”

Nói xong những lời này, hắn cầm lấy trái cây hỏi chồn tuyết. Uyển Trân lắc đầu. Trước mặt sư phụ nàng không dám như Tuyết Hoa nằm trên bàn ăn gì đó, thật sự mất thể diện.

“Trận pháp như vậy, sợ vi sư đích thân tới cũng chưa chắc phá giải được.”

Cẩn thận lắng nghe việc của đồ đệ, Hạ Lăng Vân nói, “Còn về chồn tuyết tiên tử nói tới thuật nguyên rửa, vi sư mới nghe lần đầu. Loại nguyên rửa này có thể khiến Uyển Trân làm bạn với con, đây cũng là một loại chúc phúc rồi, khuyết điểm chỉ là nhỏ nhặt.” Vì thân thể sẽ luôn tồn tại hai loại hình chồn và người.

Dừng một lát, Hạ Lăng Vân nói: “Bởi cơ duyên xảo hợp, ta cũng tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh, lấy được tâm pháp thủy mộc song tu, gọi con trở về là muốn truyền thụ cho con. Việc này, đợi chúng ta trở về Thiên Linh Môn rồi nói rõ chi tiết.”

“Thái Hư Huyền Cảnh...” Cảnh Thanh Viễn kinh ngạc thật lâu, đột nhiên nói: “Sư phụ, chính là Thái Hư Huyền Cảnh trong truyền thuyết?” Hắn nghe nói người đi vào rất nhiều nhưng từ cổ chí kim chỉ có sáu người còn sống đi ra. Sư phụ rõ ràng là đi ra, vậy tương lai nhất định giống sáu người kia tu luyện thành Cửu phẩm tiên tôn.

“Thanh Nhi, trấn định.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói: “Lần này có rất nhiều điều ngoài ý muốn, tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh ngoại trừ ta còn có thầy trò ba người Đạo Nguyên tiên quân, và Tuyết Hoa. Tất cả mọi người đều đi ra.”

Tuyết Hoa cũng thông qua thí luyện của Thái Hư Huyền Cảnh rồi hả? Khó trách chỉ hơn hai mươi lăm năm, tu vi của Tuyết Hoa đã lên tới ngũ phẩm. Hắn còn tưởng sư phụ chỉ dạy cho Tuyết Hoa, hổ thẹn vì bản thân mình không giáo dưỡng Mặc Phong, nếu không phải mộc tinh nguyên, Mặc Phong cũng không phát triển như vậy.

Hạ Lăng Vân nhìn về phía chồn tuyết đang ngồi bên cạnh Cảnh Thanh Viễn, hiền lành nói: “Uyển Trân, đồ đệ này của ta đôi khi rất liều lĩnh, làm việc chủ quan sơ ý, về sau có con nói thêm cảnh tỉnh Thanh Viễn rồi.” Hắn thừa nhận nàng dâu này của đồ đệ.

Uyển Trân lập tức khom mình hành lễ, kêu hai tiếng “Chít chít”

Tuyết Hoa bối rối nhìn qua. Mỗi lần Hạ Lăng Vân dùng thân phận trưởng lão nói chuyện cùng vân bối, nàng cảm giác hắn cách nàng rất rất xa.

“Cảnh Thanh Viễn, chúc mừng.” Nàng nói, nhảy vào trong ngực Hạ Lăng Vân, an phận ngồi xuống.

Vuốt ve bộ lông mềm mại của nàng, Hạ Lăng Vân nói: “Thanh nhi, lặn lội đường xa, các con cũng mệt rồi. Con đã biết Bích Thanh Trì ở chỗ nào bây giờ mang theo Uyển Trân và Mặc Phong đi tắm rửa một chút.”

Hắn nói với Tuyết Hoa: “Tuyết Hoa, nàng đi tìm Trương Thành, bảo Trương Thành sai mấy nô bộc đệ tử, thu dọn hai gian phòng. Thanh Viễn đã tới, chúng ta ở lại một ngày rồi xuất phát. Thanh Viễn và Uyển Trân cần nghỉ ngơi.”

Hắn không có thói quen cùng giường với người khác, ngoại trừ đám đồ đệ khi còn bé. Thanh Viễn, Uyển Trân dù đã đính hôn, nhưng chưa cử hành hôn lễ, hai người ở chung một phòng không thích hợp. Tuyết Hoa và Uyển Trân đều là thiếu nữ, nhưng Tuyết Hoa khá miễn cảm mới mẻ, sẽ không nguyện ý để Uyển Trân ngủ trên giường nàng, cho nên hắn không cần nhắc việc thu dọn một gian phòng.

“Được.” Tuyết Hoa nói, lập tức nhảy xuống chạy ra ngoài.

Trong sương phòng Thanh Lâm Quán, Tuyết Hoa chuyển lời của Hạ Lăng Vân cho Trương Thành, Trương Thành lập tức nói: “Được ta sẽ đi thu dọn.” Hắn chỉ không rõ sao Cảnh sư phó chỉ có một người mà Hạ tiên quân lại sai hắn dọn hai căn phòng, nhưng không chút do dự đi làm, bởi vì đây là Tiên Quân phân phó.

Tuyết Hoa đưa mắt nhìn hắn đi ra khỏi Thanh Lâm Quán, thấy Lệ Quân Hoa và hai nô bộc đệ tử mang hộp cơm tới, sau lưng còn có Thanh Đồng. Gương mặt anh tuấn của Thanh Đồng âm trầm, hai mắt hồ ly tràn ngập tức giận, giống như ai thiếu hắn khoản nợ lớn vậy.

“Oa, Lệ Quân Hoa, người mang đồ ăn ngon đến rồi?” Ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, Tuyết Hoa chạy tới nghênh đón: “Sao người lại thả hắn ra?” Nàng kinh ngạc mà hỏi thăm. Sáng sớm hôm qua, không phải Lệ

Quân Hoa thừa dịp Thanh Đồng chưa sẵn sàng nhốt hấn vào không gian linh sủng sao?

Lệ Quân Hoa cười khỏ nói: “Lúc chiều hấn tự mình chạy ra rồi.” Thực lực của hấn mạnh hơn nàng nhiều lắm, sau khi thích ứng ở không gian linh sủng hấn cố gắng tự mình thoát ra. Bình thường sau khi linh sủng tiến vào không gian linh sủng nếu chủ nhân không triệu hoán thì không ra được nhưng lúc này đã bị hấn đột phá, không gian linh sủng hoàn toàn vô dụng với hấn.

“Đây là sự phụ ta phân phó phòng bếp làm một bàn rượu và đồ ăn cho Hạ tiên quân và Cảnh sư huynh, vừa vặn ta cũng không có việc gì nên mang tới.” Nói xong gò má nàng ửng hồng.

Hiểu rõ nội tâm của Lệ Quân Hoa, Thanh Đồng hừ một tiếng đảo mắt nhìn nàng một mặt truyền ý niệm: Không phải là phát tình, muốn tìm nam nhân sao? Nói thẳng là được, cần gì kiếm cố?

Hung hăng liếc hấn, Lệ Quân Hoa nhìn về phía chính sảnh Thanh Lâm quán nói: “Tiên Quân đang nói chuyện với Cảnh sư huynh sao? Tuyết Hoa, muội đi bẩm báo một tiếng, ta vâng lệnh sư phụ mang đồ ăn và rượu tới.”

“Không cần đa lễ như vậy, người đi theo ta.” Tuyết Hoa cười nói, chạy về phía chính sảnh. Nàng nghĩ tới, Lệ Quân Hoa gọi Cảnh Thanh Viễn là “Thanh Viễn ca ca”. Cảnh Thanh Viễn là nam tử đầu tiên mà Lệ Quân Hoa thăm mến. Nhưng không những hấn yêu người khác còn đính hôn rồi, Lệ Quân Hoa biết được chắc sẽ đau lòng.

Nghe Tuyết Hoa nói như vậy, Lệ Quân Hoa dẫn mấy nô bộc đệ tử tiến vào Thanh Lâm Quán.

Hạ Lăng Vân biết hảo hữu phái đệ tử đưa một bàn rượu phong phú đến chúc mừng thầy trò hấn đoàn tụ, mỉm cười gật đầu nói: “Đạo Nguyên vẫn luôn chu đáo như thế.”

Hấn nói với Lệ Quân Hoa đang bố trí bàn tiệc rượu với nô bộc: “Quân Hoa hiền chất, khiến người vất vả một chuyến rồi.” Lệ Quân Hoa là một thiếu nữ rất nhiệt tình.

“Có thể hầu hạ Tiên Quân là phúc của vãn bối.”

Không thấy Cảnh Thanh Viễn, Lệ Quân Hoa có chút thất vọng, dè dặt hỏi thăm: “Tiên Quân, Cảnh sư huynh đâu?”

“Thanh nhi đi Bích Thanh Trì tẩy rửa, lập tức trở về.” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng nói. Hấn nhớ rõ Lệ Quân Hoa có thiện cảm với Cảnh Thanh Viễn, đáng tiếc Thanh Nhi đã có vị hôn thê, Lệ Quân Hoa phải thương tâm rồi.

“Tiên Quân, Cảnh sư huynh đưa vãn bối đến đảo Hỏa Vân, là đại ân nhân vãn bối đã lâu không gặp huynh ấy rồi.” Lệ Quân Hoa mỉm cười nói, “Vãn bối ở đây chờ huynh ấy.”

Nàng xoay mặt phân phó nô bộc đệ tử: “Các người đi xuống, ta sẽ thu thập.”

Hai nô bộc đệ tử lập tức đáp: “Lệ sư phó, vậy phiền người rồi.” Lẽ ra bọn họ phải đợi thầy trò Tiên Quân dùng xong, cùng Trương Thành thu dọn mang về phòng bếp tẩy rửa đây.

Thấy Thanh Đồng nhăn nhó, Hạ Lăng Vân nói: “Thanh Đồng, đồ ăn và rượu rất phong phú, nếu không ngại người hãy ngồi xuống dùng một ít?”

Hấn không hiểu, lực trói buộc của khế ước linh sủng đối với Thanh Đồng rất nhỏ, sao hấn lại cứ đi theo Lệ Quân Hoa chạy khắp nơi.

“Vay ta không khách sáo.” Thanh Đồng lập tức nói, ngông nghênh tìm một chỗ ngồi xuống.

“Thanh Đồng!” Lệ Quân Hoa ngượng ngùng nói: “Tiên Quân. Tính cách Thanh Đồng vẫn luôn như vậy, xin người đừng để ý.”

“Không sao, Quân Hoa hiền chất, không bằng người cũng ngồi xuống cùng nói chuyện.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói. Chuyện hôn sự của Thanh Nhi cô bé này sớm biết cũng tốt, miễn cho tình sâu đậm thương tâm càng nhiều.

Một lát sau, Cảnh Thanh Viễn thay y phục sạch sẽ tiến vào, trên vai là chôn tuyết Uyển Trân, đi cạnh là Mặc Phong.

“Ồ.” Hấn đánh giá Lệ Quân Hoa một cái, kinh hỉ nói: “Nàng là tiểu muội muội Quân Hoa?”

“Thanh Viễn ca ca, muội là Quân Hoa.” Lệ Quân Hoa lập tức tiến lên nói: “Hai mươi lăm năm dung mạo của huynh vẫn không thay đổi. Mặc Phong, khỏe không, người còn nhớ ta không?” Nàng kích động, hai má đỏ ửng.

“Quân Hoa muội muội, vài năm không gặp, muội hôm nay trở thành một đại cô nương xinh đẹp rồi.”

Cảnh Thanh Viễn cảm ứng linh lực chấn động trên người Lệ Quân Hoa, lập tức ngạc nhiên... “Phong Hỏa linh lực của muội cũng đạt tới ngũ phẩm. Không hổ là thiên tài mà hai vị Tiên Quân tán dương.”

“Người là ai?” Mặc Phong duỗi đầu ngửi ngửi mùi trên người Lệ Quân Hoa, chần chờ một lúc nói: “Ah, người hính là nữ hài tử đó.”

Ngay lập tức, trí nhớ của chủ nhân truyền vào trong đầu nó, nó nhớ trước đây thật lâu (khái niệm thời gian của Mặc Phong chưa rõ ràng), chủ nhân triệu hoán nó ra đi cùng một nữ hài tử. Tiểu cô nương kia rất thích vuốt ve bộ lông nó, nhưng là sau khi tới đảo Hỏa Vân, nó và chủ nhân rời đi. Mùi trên người nữ nhân này và tiểu cô nương kia bất đồng, nếu không phải chủ nhân nhắc nhở, nó cũng không biết nàng là ai.

Thấy Mặc Phong nhớ ra mình, Lệ Quân Hoa đưa tay vuốt ve đầu nó, kích động nói: “Mặc Phong, ta vẫn luôn nhớ người.”

Nàng lấy ra một viên linh đan trong không gian trữ vật, nhiệt tình nói: “Đây là Tẩy Tủy Phật Cốt Đan đỉnh cấp ta có được, lúc ấy ta nghĩ ngay đến người.” Nói xong, nàng trực tiếp nhét vào miệng Mặc Phong.

Từ khi theo Cảnh Thanh Viễn Mặc Phong ăn không ít linh đan, biết rõ linh đan tốt, không đợi chủ nhân đồng ý, lập tức cuộn đầu lưỡi nuốt linh đan vào.

“Ah!” Cảnh Thanh Viễn ngẩn ngơ, lập tức nói: “Quân Hoa muội muội, lễ vật này quá quý trọng rồi, ta sợ không trả nổi.” Tuy rằng rất nhiều linh đan phân ra cho người và linh thú, nhưng không có nghĩa linh thú không thể ăn linh đan mà con người phục dụng.”

Lệ Quân Hoa vuốt ve bộ lông Mặc Phong cười ha ha: “Muội thích Mặc Phong, đây là muội tặng nó, huynh không cần để ý.”

Tu sĩ nhân loại khi đột phá cần phải có Tẩy Tủy Phật Cốt Đan đỉnh cấp.

Tuyệt Hoa bình tĩnh đứng xem, xác định Lệ Quân Hoa quả thật là người thích động vật lông xù, cùng với nữ nhân vì muốn sống vật mà gả cho chủ nhân không kém là bao.

Thấy chồn tuyết đang nằm yên trên vai Cảnh Thanh Viễn, Lệ Quân Hoa kinh hỉ: “Thanh Viễn ca ca, đây cũng là huynh nuôi sao?”

Nàng đã học cách sử dụng thần thức cảm ứng người có linh căn hay không. Cảm ứng qua, nàng kinh ngạc: “Đây là chồn tuyết thông thường.” Tuy rằng rất đáng yêu, nhưng tuổi thọ không dài, tu sĩ nhân loại hầu như không nuôi dưỡng.

Cảnh Thanh Viễn dịu dàng vuốt ve chồn tuyết nói: “Quân Hoa muội muội. Đây không chỉ đơn giản là chồn tuyết, mà là chồn tuyết tiên tử không già không chết, vị hôn thê của ta.”

Hấn cười cười với chồn tuyết nói: “Uyển Trân, đây là tiểu muội muội trước kia ta chiếu cố, bây giờ đã trưởng thành.”

Chồn tuyết tiên tử, vị hôn thê...

Lệ Quân Hoa lập tức ngây ngẩn người, trong lòng giống như mất đi cái gì?

84. Chương 84: Rời Đảo Trở Về

Trong bữa ăn, lúc luân chuyển giữa chiều và tối, Cảnh Thanh Viễn ôm chồn tuyết đi, rất nhanh đã quay lại bên cạnh hắn lúc này là một thiếu nữ mắt to cao gầy.

“Tiểu nữ Lưu Uyển Trân bái kiến sư phụ.” Nàng ôm quyền chính thức ra mắt Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân rất hài lòng về khí chất và dung mạo nàng, mỉm cười gật đầu: “Đứng lên đi, Trương Thành đã mang một bát đĩa tối, con cũng ngồi xuống dùng cơm.” Hai hàng lông mày của đứa nhỏ này lộ ra khí khái, là người hào phóng, xứng đôi với tiểu đồ đệ của hắn.

“Cảm ơn sư phụ.” Lưu Uyển Trân khom người thi lễ sau đó đứng dậy, nhìn Lệ Quân Hoa thoát nhìn mang nhiều tâm sự nói: “Lệ cô nương.” Nàng lại quay về phía Thanh Đồng đang bất động “Thanh Đồng các hạ.” Trước khi giới thiệu Thanh Đồng, Cảnh Thanh Viễn và Hạ Lăng Vân tiên quân đã nói Thanh Đồng là bát phẩm thiên hồ, Cảnh Thanh Viễn cũng gọi là Thanh Đồng các hạ.

“Miễn lễ.” Thanh Đồng vô cùng hiếu kì động vật bình thường sao có thể biến thành hình người nên nhìn đánh giá Uyển Trân một phen. Sư đồ Hạ Lăng Vân không nói rõ nguyên nhân vì sao chồn tuyết biến thành người, hắn cũng không muốn để đối phương nghĩ hắn thiếu hiểu biết định sau khi trở về sẽ hỏi Lệ Quân Hoa (Lệ Quân Hoa dạy hắn rất nhiều, hắn coi nàng như là một kẻ vạn sự thông)

Thấy Lưu Uyển Trân chủ động chào hỏi mình, trong lòng Lệ Quân Hoa có cảm giác mất mát: “Lưu cô nương, nhanh ngồi xuống.” Nàng cảm thấy Lưu cô nương này dù dung mạo hay tư thái đều không bằng mình, nhưng Thanh Viễn ca ca đã lựa chọn nàng đành từ bỏ huyênh áy rồi.

Sau bữa ăn, Lệ Quân Hoa mang mấy hộp thức ăn và Thanh Đồng đi về. Nàng còn trẻ, hơn nữa phần lớn thời gian dùng để tu luyện nên không che dấu được tâm trạng.

Cảnh Thanh Viễn không nghĩ tới vấn đề kia, đợi sau khi Lệ Quân Hoa rời đi mới hỏi Hạ Lăng Vân: “Sư phụ, Quân Hoa muội muội giống như có tâm sự.”

Hạ Lăng Vân trầm thờ dài, nhưng gương mặt lại bình thản mỉm cười: “Không có gì, chắc mấy chuyện phiền nào của nữ hài tử, chờ mấy ngày nữa hắn tốt hơn.” Thanh Nhi đã không biết, vậy cũng không nên tăng phiền não cho hắn.

Tuyết Hoa cuộn tròn trong ngực Hạ Lăng Vân, trong lòng đau khổ suy tư. Có lẽ ngay từ đầu nàng lầm rồi. Lệ Quân Hoa chỉ thăm mền Cảnh Thanh Viễn, người hắn yêu chính là chồn tuyết. Mà Lệ Quân Hoa sau khi trải qua thất bại, từ nay về sau hăng hái tu luyện, coi nam nhân như mây bay. Mây bay cái gì một hay hai cái cũng không sao, cho nên thời gian dần dần qua nàng ta mới cùng mấy nam nhân, biến hậu cung thành cường đại.

Cảnh Thanh Viễn là một người ngay thẳng chất phát, không nghĩ tới Lệ Quân Hoa sẽ thích mình, thật sự là chân nhân bất lộ tướng.

Sư đồ họ có rất nhiều lời muốn nói, liền ngồi trò chuyện trong chính sảnh. Uyển Trân và Tuyết Hoa cũng theo ngồi. Thật lâu, Tuyết Hoa cảm thấy thân thể nóng lên, lập tức nói: “Lại bắt đầu rồi.” Nói xong, nàng nhanh như chớp chạy tới gian phòng cách chính sảnh.

Cảnh Thanh Viễn tò mò hỏi: “Sư phụ, Tuyết Hoa làm sao, cái gì lại bắt đầu?”

Mặc Phong đang nằm dưới chân hắn đột nhiên nhồm dậy nói: “Chủ nhân ta muốn ra ngoài một lát.” Tẩy Tủy Phạt Cốt Kim Đan đỉnh cấp bắt đầu có tác dụng, khiến bụng dưới của hắn lang đau đón muốn bài tiết.

“Sư phụ, con đi cùng nó một lát.” Cảnh Thanh Viễn tranh thủ thời gian nói.

Hạ Lăng Vân gật đầu, xoay người nhẹ nhàng nói với Uyển Trân: “Uyển Trân, có thể Tuyết Hoa cần trợ giúp, con đi giúp nàng.” Đồ đệ không có chỗ này, hắn là sư phụ và đồ tể cần tránh hiềm nghi.

“Vâng, sư phụ.” Lưu Uyển Trân cực kì thông minh, cũng đoán được ý sư phụ, lập tức đứng dậy gật đầu với Cảnh Thanh Viễn rồi đi về phía gian phòng bên.

Cảnh Thanh Viễn vội vàng mang Mặc Phong ra ngoài Thanh Lâm Quán, bởi vì sau khi phục dụng Tẩy Tủy Đan mùi tạp chất trong cơ thể rất khó ngửi, hẳn cần phải mang Mặc Phong đi xa một chút mới được.

Sau khi tiến vào phòng, Lưu Uyển Trân nhìn thấy một thiếu nữ tóc trắng lộ tai hồ ly đang mặc xiêm y, dưới hông còn một cái đuôi hồ ly lông xù thật to, lập tức kinh ngạc. Tình huống của Tuyết Hoa là thế nào? Có chút giống nàng nhưng lại không giống.

Tuyết Hoa cười hì hì ngẩng đầu nói, “Tỷ đừng sợ, ta là hồ ly biến hóa, tu vi không đủ, còn ăn Hóa Hình Đan, kết quả biến thành dáng vẻ thế này.”

Nàng và chồn tuyết lúc này là huynh đệ đồng cảnh ngộ rồi, chỉ có điều tình huống của chồn tuyết tốt hơn nàng, sau khi biến thành người thì không có những thứ thừa thãi.

Lưu Uyển Trân cũng là người trải qua cái chết rồi phục sinh thành chồn, thấy Tuyết Hoa hòa thuận, lập tức tiến lên nói: “Có cần ta giúp một chút không?”

“Không cần, ta tự mình làm được.” Tuyết Hoa cười nói, “Đổi tới đổi lui, ta cũng quen rồi.”

Hai thiếu nữ ở trong phòng bắt đầu... trò chuyện, sau đó cùng đi vào chính sảnh.

Bởi vì có người ngoài Tuyết Hoa không nhào tới cọ cọ vào ngực Hạ Lăng Vân mà ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hẳn nói chuyện với Uyển Trân.

Hạ Lăng Vân yên lặng uống trà, nghe các nàng nói chuyện, thiện cảm dành cho tức phụ của đồ nhi tăng thêm không ít, quyết định sau khi trở về sẽ nói với Tuyết Hoa học tập một số nghi lễ với Lưu Uyển Trân.

Những đám mây trắng như được mặt trời chiếu sáng, mặt biển xanh lam trải dài ngàn dặm.

Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa đã biến về hình dáng hồ ly, cùng đồ đệ sườn núi.

Tần Đạo Nguyên mang theo đám đệ tử Hỏa Vân Cung tới tiền. Sau lần này, chắc hẳn và Hạ Lăng Vân sẽ bế quan để tìm hiểu thấu đáo tâm pháp ở trong Thái Hư Huyền Cảnh, chắc vài thập niên hoặc một hai trăm năm không gặp lại rồi.

“Lăng Vân, Thanh Viễn, Quân Hoa quyết định về quê thăm phụ mẫu, sẽ đi cùng mọi người một đoạn đường.” Tần Đạo Nguyên nói, sau đó vẫy tay ra hiệu nữ đệ tử nhỏ nhất của mình tới.

Lệ Quân Hoa mặc y phục đỏ, sắc mặt khá tốt, không nhìn thấy vẻ ủ rũ như hôm qua. Thanh Đồng sau lưng nàng ta tỏ vẻ không vui, nhưng không nói một lời.

“Tiên Quân, Cảnh sư huynh, ta đã rời nhà hai mươi lăm năm, trong lòng nhớ thương phụ mẫu tuổi tác đã cao, quyết định hồi hương hầu hạ hai người. Ta và mọi người cùng đi một đoạn đường, trên đường mong mọi người chiếu cố.” Lệ Quân Hoa nói xong, hành lễ với Hạ Lăng Vân và Cảnh Thanh Viễn. Sau khi hầu hạ dưỡng phụ dưỡng mẫu nàng sẽ đi lịch lãm rèn luyện, tới nước Tây Lăng điều tra nguyên nhân mẫu thân bị đuổi giết, sau đó tìm hiểu phụ thân nàng là ai, còn trên thế gian không.

“Chớp mắt đã hai mươi lăm năm.” Hạ Lăng Vân ôm tiểu hồ ly Tuyết Hoa cảm khái nói, “Người nên về quê phụng dưỡng nhị lão, giải quyết xong chuyện trần duyên.” Hẳn nhớ lúc gặp Lệ Quân Hoa dưỡng phụ dưỡng mẫu của nàng đã là trung niên, tuy rằng hẳn có ban cho họ Duyên Thọ Đan, nhưng đoán chừng nhị lão cũng gần đất xa trời. Lệ Quân Hoa trở về lúc này vừa vặn chăm sóc nhị lão trước khi lâm chung.

“Thanh Đồng ở cạnh cho nên người sẽ không có nguy hiểm gì, ta và sư phụ người cũng an tâm.”

Hạ Lăng Vân lời ít ý nhiều. Từ cổ chí kim linh sủng không muốn xa rời chủ nhân, cam tâm tình nguyện theo sát chủ nhân. Hẳn nhìn sắc mặt Thanh Đồng đoán chừng nội tâm không muốn nhưng không thoát khỏi được khế ước linh sủng nên đành đi theo Lệ Quân Hoa hồi hương.

Tần Đạo Nguyên nghe vậy gật đầu, “Chính là có Thanh Đồng, huynh mới an tâm để Quân Hoa xuất sư.”

Người trên đảo Hỏa Vân cũng biết Quân Hoa từ Thái Hư Huyền Cảnh ra, đoán trên người nàng có trân bảo. Tuy đảo Hỏa Vân đã phong tỏa tin tức nhưng sẽ có một ít ngoại nhân sẽ có phương thức truyền ra ngoài, Hỏa Vân Cung không dám đảm bảo tin tức tuyệt đối không lộ ra ngoài.

“Tuyệt Hoa, Hạ Lăng Vân, ta đi theo mọi người tới Thiên Linh Môn chơi vài ngày.” Lệ Nhi cùng đưa tiễn đột nhiên nói ra, mà Lâm Vân Phàm ở sau lưng không làm ra hành động gì, vẻ mặt hơi sầm xuống. Xem ra hắn đã biết rõ quyết định của Lệ Nhi.

“Được. Cảnh bên hồ Nữ Thần cũng khá đẹp.” Tuyệt Hoa lập tức cao hứng mời.

Sáng sớm Tàn Đạo nguyên đã nghe lời thỉnh cầu của hai đệ tử, nghe Lệ Nhi nói, mỉm cười: “Lăng Vân, Vân Phàm và Lệ Nhi đi Thiên Linh Môn chơi vài ngày, đệ giúp ta trông chừng bọn họ.”

Hạ Lăng Vân có chút ngoài ý muốn, nghe xong cười nói: “Tất nhiên là được, Lệ Nhi hồ nữ thần không tệ, Thiên Trụ Sơn cũng có nhiều cảnh đẹp, người tới đó sẽ có người chơi cùng Tuyệt Hoa. Vân Phàm, lần gần nhất người tới Thiên Linh Môn là hai trăm năm trước, đã lâu không tới, chắc giờ cũng quên mất vị trí hồ Nữ Thần rồi.”

Lâm Vân Phàm tiến lên ôm quyền nói: “Tiên Quân, đệ tử và Lệ Nhi tới Thiên Linh Môn quấy rầy chư vị thanh tu rồi, kính xin Tiên Quân thứ lỗi.”

Lệ Nhi tràn ngập hiếu kỳ với đại lục Ngũ Nguyên, Thiên Linh Môn chỉ là nơi đầu tiên nàng muốn tới thôi. Nàng du ngoạn khắp nơi, nói không chừng sẽ gặp rắc rối, hẳn phải đi cùng nàng. Mặc dù phụ thân nàng có ban các loại pháp khí nhưng nàng lại không biết lòng người hiểm ác, nói không chừng bị người khác lừa gạt, hẳn phải bảo hộ nàng. Phụ thân Lệ Nhi phó thác nàng cho hắn, hẳn nhất định phải bảo hộ nàng không bị xây xát chút nào!

Hạ Lăng Vân quay mặt nhìn về phía đại lục Ngũ Nguyên nói: “Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, Đạo Nguyên huynh, Triệu trưởng lão, Lưu huynh, Lăng Vân cáo từ. Ngày sau nếu có dịp, mời mọi người tới hồ Nữ Thần làm khách, đệ tiểu đệ tận tình tiếp đón.” Nói xong, hắn ôm quyền rồi ngự kiếm phi.

“Tần Cung chủ, Triệu trưởng lão, Lưu chân quân, Vân chân quân.” Tuyệt Hoa tranh thủ cáo biệt với những người mình đã gặp.

“Tần sư bá, Triệu trưởng lão, Lưu sư bá, Vân Hiên sư huynh, mọi người, Thanh Viễn cáo từ.” Cảnh Thanh Viễn lễ phép cúi chào sau đó nhảy lên kiếm, bay lên cạnh sư phụ.

Chồn tuyết Uyển Trân nằm trên vai hắn không cách nào nói chuyện, liền nhìn mọi người gật đầu thi lễ. Ngày hôm qua, mấy người trên đảo Hỏa Vân cũng biết tình huống của nàng rồi, rất tò mò về lời nguyện vì sao người lại biến thành chồn tuyết, nhưng nàng là nữ tử lại không phải người của Hỏa Vân Cung, còn có Thanh Viễn và Hạ tiên quân che chở, cho nên không dám người nào tới gần xem xét.

“Sư phụ, sư bá, sư thúc. Quân Hoa rời núi, xin bái biệt mọi người.” Lệ Quân Hoa quỳ trước mặt ba vị trưởng bối, hai mắt ẩm ướt. Năm tuổi nàng đã tới đây, ba vị trưởng bối đều không bạc đãi nàng, nhất là sư phụ, coi nàng như nữ nhi đích hết tâm huyết.

“Quân Hoa nhanh chút.” Tàn Đạo Nguyên nâng ái đồ, nhìn gương mặt nàng, thiên ngôn vạn ngữ nghẹn trong yết hầu, lúc lâu mới nói: “Ở nhà phụng dưỡng nhị lão không nên quên tu luyện, chuyện phụ mẫu con, tận lực là được rồi.”

Hắn nhìn về phía Thanh Đồng đang khoanh tay hờ hững nói: “Thanh ĐỒNG, đảo Hỏa Vân đối với các hạ hữu lễ, Quân Hoa cũng đối xử với người khá tốt, chúng ta hi vọng khi Quân Hoa gặp nguy hiểm người hãy bảo hộ Quân Hoa một chút.” Ít nhất ở bên ngoài đại lục Ngũ Nguyên không có một bát phẩm Tiên Quân nào, cho nên Thanh Đồng bảo hộ, tính mạng Quân Hoa sẽ không nguy hiểm.

“Hừ, ta đã biết.” Thanh Đồng bĩu môi nói, vẻ mặt tuyệt mỹ âm trầm tỏ vẻ không kiên nhẫn. Hắn cảm thấy dù thế nào Lệ Quân Hoa cũng là chủ nhân của hắn, hắn đường đường là bát vĩ thiên hồ nếu để kẻ khác giết chết chủ nhân mình, thể diện hắn để đâu?

Lâm Vân Phàm tiến lên cáo từ sư phụ sư bá sư thúc và các huynh đệ đồng môn, sau đó kéo nhẹ ống tay áo Lệ Nhi.

Lệ Nhi sững sờ, sau đó ôm quyền nói với mọi người: “Cáo từ.” Nàng lập tức giữ chặt tay Lâm Vân Phàm rồi bay lên.

Lâm Vân Phàm bị nàng kéo tay trước mặt mọi người, gương mặt lập tức đỏ bừng. Bởi vì tu vi linh lực của nàng cao hơn hẳn mà “Thực” và “Tiên” chênh lệch, cho nên trước mặt nàng hẳn luôn có cảm giác không ngẩng cao đầu.

Nhưng hẳn có tự tin, bởi vì Chi chủ Thái Hư Huyền Cảnh, Hạo Linh Tiên Tôn phụ thân của Lệ Nhi đã truyền thụ cho hẳn một tâm quyết linh căn Hỏa, nói chỉ cần hẳn chịu khổ tu luyện, vượt qua Lệ Nhi là không vấn đề.

Tốc độ tu luyện của tu sĩ nhân loại vượt qua tất cả mọi sinh vật khác, một ngày nào đó hẳn sẽ vượt qua Lệ Nhi, chính thức trở thành người bảo hộ nàng!

85. Chương 85: Náo Nhiệt Trên Bãi Biển

Sau khi cáo từ, Hạ Lăng Vân dẫn đầu bay về phía đại lục Ngũ Nguyên, lần đầu tiên tới đại lục Ngũ Nguyên Thanh Đồng cao ngạo bướng bỉnh không muốn thua kém, vượt Hạ Lăng Vân giữ vững khoảng cách hai trượng. Mọi người đối với niềm kiêu ngạo của hẳn đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Tuy không thể ở cùng một chỗ với Tiên Quân, nhưng có thể bên muội muội, Tuyết Hoa rất cao hứng.

Tuy Lệ Quân Hoa được xuất sư, nhưng sẽ phải ở thôn nhỏ trong dãy núi Hằng Cổ vài năm, phụng dưỡng hai lão nhân gia trăm tuổi, sau đó mới chính thức tiến vào thế tục lịch lãm rèn luyện.

Nhưng mà vài thập niên đối với tu sĩ thường xuyên bế quan mà nói vô cùng ngắn ngủi, Tuyết Hoa cảm thấy có lẽ sau khi nàng bế quan đi ra, Lệ Quân Hoa đã bắt đầu bộc lộ tài năng ở đại lục Ngũ Nguyên, trở thành nữ tu sĩ cường đại Lệ Quân Hoa sẽ như thế nào, có thành tựu gì nàng không quá quan tâm, nàng chỉ biết là hậu cung của Lệ Quân Hoa đã bị ít đi hai người. Tương lai Lệ Quân Hoa còn gặp được người nam nhân ưu tú thế nào, là việc nhân viên quản lý thứ n phải để tâm.

Bay nửa ngày, mọi người đã bay tới bờ biển phía đông nam đại lục.

Đáp xuống một bãi đá ngầm sạch sẽ trên mặt biển, Hạ Lăng Vân nói mọi người nghỉ ngơi, Tuyết Hoa tinh thần sáng láng nhảy từ lồng ngực hẳn ra ngoài duỗi duỗi tứ chi vẫy vẫy đuôi, cảm thụ cảm giác đạp chân xuống đất.

Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng hỏi thăm Lệ Quân Hoa, “Quân Hoa hiền chất, từ chỗ này ngươi bay thẳng về phía bắc, trong một khoảng thời gian ngắn sẽ về tới cổ hương. Thiên Linh Môn ở hạ du chúng ta đang ở phương Bắc, ta và Thanh Viên không cùng đường với ngươi rồi.” Thanh Đồng đã hứa bảo hộ cô bé này, vậy hẳn không cần quá lo lắng.

Lệ Quân Hoa nghe vậy lập tức nói: “Vân bối sẽ bay về nhà, vậy mọi người chúng ta chia tay ở đây.”

“Được, mọi người ngồi xuống ăn một chút, hồi phục lại linh lực.” Nói xong hẳn dẫn đầu ngồi xếp bằng, đồng thời lấy ra một ít hoa quả mời mọi người.

Một đồng hoa quả vậy sao đủ no? Hẳn muốn ăn thịt!

Thanh Đồng lập tức bay lên nhảy vào biển. Chỉ chốc lát sau, mặt biển đang tĩnh lặng đột nhiên lay động, một con hồ ly tuyết trắng cao 5-6m cắn đầu cá biển không biết tên lao lên, vẩy nước trên đuôi rồi bơi về phía bờ.

Nhanh chóng kéo con cá biển về phía bờ, Bạch Hồ nhanh chóng biến nhỏ lại, thành một con hồ ly chỉ cao bảy tám chục xăng ti mét. Nó lắc mình vẩy nước trên người, rồi lợi dụng pháp thuật phong làm khô nước trên bộ lông.

Làm khô chính mình, hẳn không ăn cá, mà bắt đầu vươn mình, sau đó leo lên bộ lông trên người, dùng móng vuốt sau gãi gãi cơ thể.

Tuyết Hoa lập tức hiểu nguyên nhân, cười ha ha, cười đến nghiêng ngả. Bộ lông dính nước biển, sau khi nước biển khô bên trên bộ lông sẽ dính ít muối biển kết tinh.

Hạ Lăng Vân mỉm cười vuốt ve cái đầu hồ ly nho nhỏ của nàng nói: “Không được chê cười người khác, nàng cũng từng như vậy.” Chẳng lẽ ở trong Thái Hư Huyền Cảnh không có biển? Hay bát phẩm Thiên Hồ nghĩ biển như là hồ nước lớn?

Đương nhiên Lệ Quân Hoa biết rõ nguyên nhân, lập tức bay đến cạnh bát vĩ thiên hồ, một mặt giúp hấn làm sạch muối trên bộ lông, mặt khác giải thích nguyên nhân vấn đề.

“Lệ Nhi, nàng tạo ra nước giúp Thanh Đồng rửa đi được không?” Lâm Vân Phàm thấp giọng hỏi ý kiến Lệ Nhi đang ở bên cạnh Tuyết Hoa. Lệ Nhi là thuộc tính phong thủy, ngưng tụ nước để tắm rửa là chuyện dễ dàng. Lúc hấn trong Thái Hư Huyền Cảnh, rất nhiều lần bị nàng dùng nước dội lên người.

Lệ Nhi lạnh lùng nói: “Có tiểu sư muội chàng ở đây, không cần ta và chàng phải quan tâm.” Nàng còn lâu mới xen vào chuyện người khác. Phụ thân từng nói nếu nhận ân huệ người khác dù chỉ một chút cũng phải hồi đáp lại gấp bội. Nàng chưa bao giờ tiếp nhận sự giúp đỡ của Thanh Đồng, cần gì phải giúp hấn?

Nàng xoay người hỏi Tuyết Hoa: “Muội muốn ăn cá không, tỷ giúp muội bắt một con lớn như thế?” Tuyết Hoa là thân muội muội của nàng, nàng là tỷ tỷ đương nhiên phải đích thân chăm sóc.

Tuyết Hoa lập tức lắc đầu nói: “Bắt cá lớn như vậy, chúng ta không ăn hết.” Ăn bao nhiêu thì săn bắt bấy nhiêu, sát nghiệp quá nhiều sẽ phá vỡ thiên đạo.

Nàng ngẩng đầu hỏi Hạ Lăng Vân: “Chàng ăn cá? Ta bắt giúp chàng?”

Hạ Lăng Vân mỉm cười lắc đầu nói: “Ta ăn những... trái cây này là đủ, nàng và Lệ Nhi đi bắt một ít cá mà hai người thích ăn là được.”

“Vâng.” Tuyết Hoa nhảy lên bờ vai Lệ Nhi, vừa muốn nói với Lệ Nhi, đã thấy Lâm Vân Phàm bay về phía biển, sau đó vung lưới cá trong suốt xuống mặt biển.

Lệ Nhi lập tức nói: “Chúng ta đừng đi. Huynh ấy sẽ giúp chúng ta bắt cá.” Nàng và hấn tiếp xúc đã lâu, biết rõ hấn là người nói ít nhưng làm nhiều.

“Được rồi.” Tuyết Hoa cũng không muốn xuống biển, rồi khi lên bờ lại còn phải ngưng tụ nước tắm lại, liền nhảy về phía Hạ Lăng Vân.

Cảnh Thanh Viển lấy hai con thỏ rừng đã chín đến, nói với Lệ Nhi và Tuyết Hoa: “Hai người ăn không? Đây là do Uyển Trân làm rồi bỏ vào vòng tay càn khôn, mùi vị không tệ lắm.” Về phần sư phụ, hấn nhớ các vị sư huynh từng nói, trừ phi lúc thí luyện, nếu không người sẽ không ăn thịt.

Những ngày này ăn đồ biển nhiều rồi, thật sự muốn ăn thịt.

Tuyết Hoa lập tức nói, “Cảm ơn người!” Nàng không chút khách khí lấy đĩa sứ ra.

Cảnh Thanh Viển đặt một con thỏ rừng vào đĩa của Tuyết Hoa rồi đưa con còn lại cho Lệ Nhi đang ở hình người. Lệ Nhi nhận lấy nói cảm ơn, dùng tay bắt đầu xé ăn.

Ăn cơm tối mà thôi còn cần lễ nghi gì?

Tuyết Hoa vừa muốn cúi đầu cắn, con thỏ trước mặt bị Hạ Lăng Vân cầm lên, dùng tay xé thành từng miếng thịt nhỏ, đặt vào mâm cho nàng.

“Ăn vậy sẽ dễ hơn.” Hạ Lăng Vân bình thản nói, lấy ra một cái khăn lau tay, rồi tiếp tục uống nước trong hồ lô ăn trái cây.

Cảnh Thanh Viển thì ở một bên dứt đồ ăn cho vị hôn thê, Lệ Nhi và Tuyết Hoa ăn thịt thỏ.

Lâm Vân Phàm hệ hỏa lợi dụng lưới bắt cá, nhưng chỉ lấy bốn con còn lại thả xuống biển. Sau khi xử lý xong, hấn mang về phía Lệ Nhi.

Thấy Lệ Nhi ăn thịt thỏ, Lâm Vân Phàm hỏi nàng: “Lệ Nhi, cá này nàng có muốn ăn không? Nàng vẫn muốn ăn thức ăn nấu chín sao?” Lệ Nhi có lúc ăn thịt sống, lúc ăn thịt chín, mỗi lần giúp nàng xử lý đồ ăn hần đều hỏi nàng.

“Ta muốn ăn đồ chín.” Lệ Nhi mỉm cười nói, “Thỏ này ta ăn một nửa, phần một nửa cho chàng. Thỏ là do Cảnh Thanh Viễn mang tới, người thiếu ta một phần ân tình.” Nhìn xem nàng đối xử với hần rất tốt? Lúc ăn còn chú ý để phần hần. Hần chính là một tên đầu gỗ chết tiệt, đơn giản chỉ cần đáp ứng lại tình cảm của nàng.

Lâm Vân Phàm khẽ gạt đầu, đặt bốn con cá ra sát phía ngoài bãi đá ngầm, sau đó dùng bắt đầu sử dụng hỏa linh lực. Bên ngoài bốn con cá bị vây quanh bởi một luồng linh quang màu đỏ, chốc lát sau mùi cá nướng thơm lừng tỏa ra.

Tuyết Hoa liếc nhìn, khen ngợi, “Lâm Vân Phàm, pháp thuật hệ hỏa của ngươi thật lợi hại.” Hần không cần dùng lửa trực tiếp, mà giống như là lò nướng, lò vi sóng dùng hỏa linh lực nướng đồ ăn. Một lần nướng bốn con cá, còn nhanh hơn so với nàng khi nướng một con.

Lâm Vân Phàm quay về phía Tuyết Hoa lễ phép cười, chờ cá chín, hần dâng lên trước mặt Hạ Lăng Vân nói: “Tiên Quân, đệ tử có chút hiếu kính, xin Tiên Quân đừng ghét bỏ.”

Hạ Lăng Vân uống ít nước, ăn trái cây, đã năm phần no, nhưng thấy tâm ý của hần đành cười nhận, đồ xương thỏ trong đĩa của Tuyết Hoa rửa sạch, đặt cá vào đĩa của nàng, lấy đũa chia sẻ con cá với nàng.

Lâm Vân Phàm cầm một con đưa tới trước mặt Cảnh Thanh Viễn nói lời cảm tạ. Cảnh Thanh Viễn cũng không từ chối nhận lấy ăn với Uyển Trân.

Lệ Nhi mỉm cười chỉ vào hai con còn lại, “Của chàng, và ta sao?” Không có của Lệ Quân Hoa?

“Đúng.” Lâm Vân Phàm nói.

Lệ Nhi lập tức vui vẻ ra mặt, nhét nửa con thỏ nướng còn lại vào tay hần nói: “Cái này cho chàng, ta ăn cá.”

Bọn họ ở chỗ này dùng cơm, Thanh Đồng ở đáng vẽ hồ ly trên bờ ăn cá sống.

Lệ Quân Hoa không cần, chỉ cắt một miếng thịt cá, phóng thích hỏa diễm nướng cá, sau đó đưa hai phần cá nướng qua.

Mọi người ăn no nê, bắt đầu ngồi xuống khôi phục linh lực.

Chạng vạng tối, đột nhiên Tuyết Hoa nói phải biến thân, Hạ Lăng Vân lập tức lấy trường bào quần nàng lại, sau đó quay lưng đi. Cảnh Thanh Viễn và Lâm Vân Phàm cũng quay ra phía khác, hồ ly Thanh Đồng ở bên cạnh Lệ Quân Hoa hai mắt sáng ngời muốn xem, lập tức bị Lệ Quân Hoa đè đầu lại không cho phép nhìn.

Lệ Nhi ở cạnh giúp Tuyết Hoa mặc xiêm y, sau đó sóng vai ngồi bên cạnh thấp giọng nói chuyện.

Các nàng rất giống nhau, quan hệ khá tốt, dù Lệ Quân Hoa không rõ tình hình cũng hiểu được, rất có thể hai nàng là thân tỷ muội, nhưng vì nguyên nhân nào đó nên giấu mọi người.

Uyển Trân cũng muốn biến hóa, Cảnh Thanh Viễn đưa nàng cách xa bãi đá ngầm rồi cùng Uyển Trân đáng về người quay lại.

Nửa đêm mọi người nghỉ ngơi đủ. Chờ Hạ Lăng Vân đứng dậy ý nói xuất phát, cả đám người đồng loạt đứng lên.

“Quân Hoa hiền chất, chúng ta chia tay. Hi vọng lần sau gặp lại, người đã là một thất phẩm nữ tiên.” Hạ Lăng Vân nói, tốc độ tu luyện của Lệ Quân Hoa cực nhanh cơ duyên tốt, hần không hề hoài nghi lần sau gặp lại Lệ Quân Hoa đã trở thành nữ tiên quân.

Mọi người cũng lần lượt cáo biệt. Sau khi chào hỏi, nàng nhảy lên pháp kiếp, vẫy tay chào rồi bay về phía Bắc.

Thanh Đồng biến thành hình người đến trước mặt Lệ Nhi, Tuyết Hoa hít hít ngửi ngửi, kiêu căng tà mị nói: “Không cho phép quan hệ với đám hồ ly hoang dã, chờ ta trở lại tìm hai người.” Nói xong, hân mĩm cười với hai nàng, trên người phát ra một mùi thơm ngào ngạt.

Nụ cười này, giống như là đóa hoa xinh đẹp trên gương mặt anh tuấn, khiến những tu sĩ trẻ tuổi anh tuấn bên cạnh dường như cũng mất đi vẻ đẹp.

Trong lúc hân tỏa ra mùi hương. Nam tử xung quanh vẫn còn suy nghĩ mùi hương của hồ ly công “Tiên” giai trong truyền thuyết có thơm không?

“Thanh Ca.” Uyển Trân đáng vẻ người nhảy bổ nhào vào trong ngực Cảnh Thanh Viễn, đầu tựa vào vai hân hơi thở dồn dập.

Tuyết Hoa và Lệ Nhi hai mắt mơ màng, gò má ửng hồng, chủ động tiến về phía Thanh Đồng.

Hạ Lăng Vân phát giác dị thường, lập tức kéo Tuyết Hoa vào ngực mình, tức giận nói: “Hành vi tiểu nhân!” Hân lập tức ôm nàng tránh ra khỏi phạm vi mùi hương

“Lệ Nhi.” Phản ứng của Lâm Vân Phàm cũng không chậm, kéo Lệ Nhi đang thần trí mơ màng bỏ chạy, thoát khỏi phạm vi mê hương.

“Uyển Trân.” Cảnh Thanh Viễn nhìn tình hình liền hiểu rõ, hồ ly công phẩm giai “Tiên” này đang phát ra mùi hương mê hoặc đối tượng khác phái, tranh thủ thời gian ôm Uyển Trân bay xa.

“Ha ha ha ha.” Thanh Đồng cười to nói, “Tuyết Hoa, Lệ Nhi, nhớ kĩ mùi của ta, ta tin tưởng các người sẽ không hứng thú với mùi của hồ ly khác.”

Nói xong hân cười cười đuổi theo Lệ Quân Hoa.

86. Chương 86: Mua Sắm

Tuyết Hoa giống như bạch tuộc ôm chặt lấy Hạ Lăng Vân, mặt ửng hồng luôn miệng kêu: “Tiên Quân, ta thích chàng, ta rất thích chàng.” Nàng vừa nói vừa dúc sức liều mạng chui vào lòng hân, giống như hận không thể cùng hân hòa vào một thể.

“Ta biết.” Hạ Lăng Vân không để ý có người khác ở đây, cố gắng trấn an Tuyết Hoa. Bên cạnh là biển, hân nhanh chóng ngưng tụ hơi nước, hóa thành băng đội lên người Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa bị nước lạnh nhanh chóng tỉnh táo, lập tức buông Hạ Lăng Vân ra xoay người về phía Bắc vùng quyền mắng to: “Hồ ly tinh thôi không biết xấu hổ, đi chết đi! Cút mà giao phối với những loại chồn hoang dơ bẩn hạ đẳng!”

“...” Hạ Lăng Vân muốn ngăn không cho nàng nói tục, nhưng lập tức nhịn lại, chỉ nhanh chóng xua tan nước trên y phục nàng.

“Uyển Trân nàng thế nào?” Cảnh Thanh Viễn học sư phụ nhanh chóng giúp Uyển Trân khôi phục lí trí.

“Thiếp không sao.” Uyển Trân nói. Nàng có chút cảm giác với mùi hương của hồ ly, nhưng nàng là thiếu nữ đã trưởng thành vì vậy mới xuất hiện phản ứng sinh lí mãnh liệt. Nhưng thân thể nàng có phản ứng, thần trí vẫn còn mấy phần tỉnh táo.

“Lệ Nhi mau ăn cái này.” Lâm Vân Phàm thuộc tính hỏa không thể tạo ra nước lạnh, nhưng hân lại lấy một viên linh đan nhét vào miệng Lệ Nhi. Lệ Nhi đang mơ mơ màng màng ôm ấp hân nuốt đan dược vào.

Sau khi ăn đan dược một lúc, Lệ Nhi buông Lâm Vân Phàm ra, quay về phía Bắc chửi bới, “Hồ ly tinh chết tiệt, ta nguyện rửa người đoạn tử tuyệt tôn.”

Chúng nam nhân: |||

Ngược lại Hạ Lăng Vân cảm thấy hứng thú với đan dược Lâm Vân Phàm mang ra, ôm Tuyết Hoa còn xấu hổ vùi vào ngực hắn đến cạnh hỏi: “Đây là đan dược gì?”

Lâm Vân Phàm lập tức nói: “Đây là Thanh Thần Đan phụ thân Lệ Nhi ban cho văn bối, chuyên dùng để giải được tính mị hương của hồ ly.” Bây giờ ngẫm lại, cái này là để cho Lệ Nhi bảo trì thần trí, không bị hồ ly tinh được mị hoặc.

“Có thể cho ta một viên không?” Hạ Lăng Vân mở miệng nói. Phụ thân nàng không cho hắn đan dược này, chẳng lẽ Hạo Linh Tiên Tôn cho rằng Thanh Đồng không quán lấy Tuyết Hoa?

“Vâng.” Lâm Vân Phàm lấy một bình sứ nhỏ, đổ một viên linh đan mát lạnh vị bạc hà ra.

Hạ Lăng Vân cầm lấy đưa lên mũi ngửi, dùng ngón tay cạo một ít ném thử, ngay sau đó đem đan dược trả lại cho Lâm Vân Phàm cười khổ nói: “Tuyết Hoa có, chỉ là ta và nàng đều không biết.” Lúc Tuyết Hoa đem một đồng đan dược nàng thu được trong nội cung ra hắn không xác minh được được tính chỉ có thể phán đoán là đan dược giống như thanh tâm hoàn.

Đến lúc này, Lâm Vân Phàm đã hiểu, tình cảnh của Hạ Lăng Vân Tiên Quân trước mắt cũng giống mình, đều bị nữ nhi của người-hồ nhìn trúng.

“Chúng ta đi thôi.” Hạ Lăng Vân rất bình tĩnh nói, sau khi lấy pháp kiếp Thủy Mộc Thanh Hoa ra, dịu dàng nói với Tuyết Hoa, “Tuyết Hoa, nàng đã học được cách phi hành, giờ tự mình ngự kiếm bay đi.” Hắn sẽ ở bên cạnh bảo hộ nàng.

Tuyết Hoa định bám lấy Hạ Lăng Vân, nhưng khi biến thành hình người còn trước mặt người khác nàng không dám làm quá, nghe lời Hạ Lăng Vân dẫm lên Thủy Mộc Thanh Hoa, đưa linh lực vào pháp trận trên thân kiếm Thủy Mộc Thanh Hoa.

Thủy Mộc Thanh Hoa theo ý niệm của hàng bắt đầu bay. Hạ Lăng Vân không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của đồ đệ Cảnh Thanh Viễn, bình thản nói: “Đi thôi.” Đồ tử hắn có thể tử là chồn, hắn không thể có thể là hồ ly sao? Kiến thức của Thanh Nhi quá kém, gặp chuyện vẫn không giữ được bình tĩnh.

Lệ Nhi cảm thấy mất mặt, nổi giận dùng dùng nói: “Tuyết Hoa, lúc khác tới Thiên Linh Môn tìm muội.” Sau đó nàng xoay mặt nói với Lâm Vân Phàm: “Ta muốn đi chỗ khác chơi, chàng không muốn đi thì tùy ý.” Nói xong nàng một mình phi về phía tây nam.

Lâm Vân Phàm không dám để mình nàng độc hành, vội vàng ôm quyền cáo biệt với bóng lưng Hạ Lăng Vân: “Tiên Quân, văn bối và Lệ Nhi sẽ đi nơi khác, xin lỗi vì không thể đồng hành.” Tốc độ của Lệ Nhi không nhanh, hiển nhiên là có ý chờ hắn đuổi theo nàng.

“Lệ Nhi, muội phải cẩn thận, đừng chạy lung tung, không được tùy hứng, để Lâm Vân Phàm đi với muội là tốt rồi.” Tuyết Hoa vội vàng nói, nhưng không đuổi theo. Bởi vì Lệ Nhi chỉ muốn tới Thiên Linh Môn chơi một lát, rồi lại đi du ngoạn chỗ khác.

Hạ Lăng Vân quay đầu lại đáp: “Vân Phàm, ngươi phải chiếu cố Lệ Nhi thật tốt.” Lệ Nhi hay tùy hứng, Vân Phàm chắc phải vất vả rồi. Vẫn là Tuyết Hoa tốt, nhu thuận nghe lời, ngoại trừ hơi bám hắn ra thì không có khuyết điểm.

“Vâng Tiên Quân, văn bối cáo từ.” Lâm Vân Phàm không dám chần chừ, vội ôm quyền chào Cảnh Thanh Viễn, rồi bay về phía bóng dáng xinh đẹp phía xa.

Hai tỉ muội cứ như vậy phân chia, mỗi người đi một con đường của mình.

Ở hoàng triều Kim Phượng có một con sông nổi tiếng, tên là sông Tiên Nhân. Truyền thuyết lúc xây dựng kênh đào, có Tiên Nhân đi qua, thấy công nhân xây dựng vô cùng khổ cực, tâm từ thiện, thi triển thần thông, tới nửa đêm bằng sức một người mà giúp công nhân đào được mười dặm. Đám quan chức giám sát quá trình đào kênh tận mắt chứng kiến, đem sự việc bẩm báo lên trên. Hoàng đế lập tức đặt tên là sông Tiên Nhân. Lâm

Tuy Tiên Nhân không lưu danh, nhưng trong đám người nhìn thấy có kẻ am hiểu hội họa, liền vẽ ra dung mạo Tiên Nhân. Triều đình còn theo bức họa đó xây dựng nhà thờ tổ, để dân hai bên bờ sông tế tự Tiên Nhân.

“Sư phụ, người có biết vị Tiên Nhân này là ai không?” Cảnh Thanh Viễn tò mò hỏi sư phụ.

“Là đại trưởng lão núi Hoàng Linh -Tiên Quân Vũ Tiêu bảy trăm năm trước đã về cõi tiên.” Hạ Lăng Vân buồn bã nói. Khi đó hắn mới 100 tuổi, vừa vặn bước vào tam phẩm, đẳng cấp Tiên Quân đối với hắn lúc đó vẫn là đối tượng ngưỡng mộ. Bảy trăm năm sau, khi Tiên Quân Vũ Tiêu tạ thế, hắn lại trở thành đối tượng người khác sùng bái.

“Ồ ngoại ô phụ cận bến Hoa Đào có một toàn miếu tiên Nhân, chúng ta đi bái tế một lát.” Hạ Lăng Vân nói.

Bến Hoa Đào là một nơi buôn bán phồn thịnh, lần này hắn tới là muốn mua một ít đồ sinh hoạt cho mình và Tuyết Hoa. Bến Hoa Đào vốn chỉ là một bến tàu, qua hai trăm năm phát triển thành một trấn nhỏ buôn bán rồi.

“Vâng, sư phụ.” Cảnh Thanh Viễn nói. Chồn tuyết nằm sấp trên bả vai hắn, hai mắt díp lại giống như đang buồn ngủ. Chồn tuyết và hồ ly đều là sinh vật ngày ngủ đêm hoạt động. Uyển Trân là người, nhưn bây giờ thân thể bị chồn tuyết chi phối, ban ngày thường ngủ, tối thì tinh thần sáng láng.

Tuyết Hoa cuộn lại nằm trong vòng tay của Hạ Lăng Vân, bởi vì ngủ ngày là thiên tính của hồ ly, hơn nữa buổi tối nàng phi hành cũng mệt rồi.

Đi xuyên qua con đường chính trên trấn Hoa Đào, hai bên đường là các cửa hàng mọc san sát, tiếng âm thanh mua bán vang bên tai không dứt.

Hạ Lăng Vân thông dong ôm sủng vật đi trên đường, ánh mắt dạo qua cửa hàng hai bên đường.

“Tiên Quân, nơi này thật náo nhiệt.” Tuyết Hoa nằm trong khuỷu tay hắn nói, nàng bị tiếng ồn đánh thức rồi.

“Thành thị thường phồn hoa.” Hạ Lăng Vân nói. Đại lục Ngũ Nguyên có tồn tại tu sĩ có năng lực tu tiên, nếu thế tục phát sinh chiến tranh quy mô lớn, hoặc tai họa lớn, nhân sĩ tu tiên sẽ ra mặt. Dần dần nơi sinh sống của nhân loại càng nhiều, phạm vi hoạt động càng lớn.

Tiệm rèn, xe ngựa, đồ tre, gạo, bánh bao, đồ trang sức, trà trang, quán rượu....

Nhìn thấy cửa hàng giày, Hạ Lăng Vân tiến vào.

Nhìn hai khách nhân khí độ phi phàm đến, tiểu nhị trẻ tuổi bên trong vội bước ra chào đón, “Hai vị khách quan, cần mua gì? Bốn điểm tuy nhưng hàng hóa đầy đủ hết.”

Chưởng quầy mập mập ngồi phía sau cũng chạy ra dáng vẻ tươi cười nghênh đón khách nhân.

“Ta muốn mua giày.” Hạ Lăng Vân nói, “Chỗ các người có giày nữ? Giày thêu hoa thiếu nữ thường đi.” Nữ đệ tử Hỏa Vân Cung chỉ làm nhanh cho Tuyết Hoa hai đôi giày thêu. Trước mắt Tuyết Hoa không có khả năng học nữ công, hắn phải mua cho nàng mấy đôi, còn cả xiêm y.

Tiểu nhị lập tức ngăn người, ấp úng nói: “Khách nhân, bình thường giày nữ tử đều tự mình làm, rất ít người đi mua.”

“Có hay không?” Hạ Lăng Vân hỏi.

“Tạm thời... không có.” Tiểu nhị rất nhanh trí đáp.

“Vậy làm cho ta mười đôi giày thêu cho thiếu nữ, chiều mai ta sẽ tới lấy.” Hạ Lăng Vân nói, “Thuận tiên chuẩn bị cho ta và đồ đệ của ta mấy đôi, lúc đó chúng ta sẽ thanh toán luôn.”

Nói xong, hắn lấy ra một thỏi bạc đặt trước mặt chưởng quầy, rồi vẽ trên không hai đường. “Tiền cọc đủ không? Chân tiểu cô nương chừng này.” Hắn nói. Nếu mở tiệm giày tất có phương pháp làm theo yêu cầu khách nhân.

Lấy ra từ không trung.

Chưởng quầy mập mập và tiểu nhị sợ ngây người.

Vẫn là sư phụ lợi hại.

Cảnh Thanh Viễn cũng lấy ra một khối bạc vụn để lên quầy, sau đó cũng vẽ vẽ vài cái nói: “Làm cho ta mười đôi giày, cỡ như vậy.” Uyển Trân đi sẵn xử lí con mồi, giày và y phục đều là đồ bằng con mồi đấy.

“Tiên, tiên nhân?” Chuông quầy mấp mấp và tiểu nhị lấp bắp hỏi, mặt lộ vẻ kích động, lưng tự động cong xuống.

Hạ Lăng Vân lạnh nhạt gật đầu nói: “Thầy trò ta là tu sĩ, giày là mua thay nữ quyến, không cho phép nói ra, tối mai chúng ta sẽ tới lấy giày.” Nói xong, hắn thoáng đánh giá cửa hàng giày, quay người rời đi. Với danh xưng tu sĩ, cửa tiệm này cũng không dám tham bạc của hắn.

“Dạ dạ hai vị tiên nhân yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ chuẩn bị cho hai người.” Chuông quầy vội vàng nói, cúi người tiễn thầy trò Hạ Lăng Vân ra ngoài. Thời gian hai ngày tuy rất gấp, nhưng dù hắn có huy động cả nhà nửa đêm gõ cửa những... đại tẩu, đại muội chuyên làm nữ công kia, cũng phải gom đủ giày tiên nhân yêu cầu.

Bất chước Hạ Lăng Vân chuẩn bị cho Tuyết Hoa, Cảnh Thanh Viễn cũng chuẩn bị cho mình và thê tử thật nhiều xiêm y.

Nửa đêm, Tuyết Hoa biến thành người, vui sướng thưởng thức bữa ăn ngon mà Hạ Lăng Vân sai người chuẩn bị cho nàng.

Hạ Lăng Vân từ trên không lấy ra một mũ rộng vành, hỏi ý kiến Tuyết Hoa: “Nàng thích không?” Cái mũ này rộng hơn mũ phụ nhân đội, xung quanh còn gài lụa trắng.

Tuyết Hoa chỉ nhìn đã hiểu, cao hứng nói: “Thích.” Mang cái này nàng có thể quang minh chính đại đi dạo với hắn.

Nàng vội vàng đi đến trước mặt Hạ Lăng Vân, nói: “Ta đội thử.” Nàng đưa tay lấy mũ đội lên đầu, sau đó buông rèm lụa che xuống, quay về phía hắn dò hỏi: “Có nhìn thấy tóc trắng của ta không?” Lụa này không phải loại trong suốt, có thể che lấp mái tóc trắng của nàng.

“Tai nàng có đau không?” Hạ Lăng Vân hỏi, hắn lo lắng bên trong mũ không mềm mại, làm đau tai của nàng.

“Không sao.” Tuyết Hoa nói, giật giật lỗ tai hồ ly, cảm giác mũ rất mềm, lỗ tai của nàng chuyển động cũng không ảnh hưởng.

“Tuyết Hoa, lúc nàng biến thành người thì bôi tóc lên nhét vào bên trong mũ.” Hạ Lăng Vân dặn dò, cộng thêm vấy rộng che cái đuôi, cho dù ban ngày Tuyết Hoa biến thành người, đi với hắn cũng bị phát hiện.

“Ta không biết bôi tóc.” Tuyết Hoa xốc màn lụa trắng mỉm cười nói, “Tiên Quân, chàng giúp ta bôi tóc được không? Chàng đã chăm sóc mười đồ đệ, nhất định khi họ còn bé chàng cũng giúp họ chải đầu.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật là ngọt ngào, ngọt ngào như mật rồi. Mọi người thích không? Muốn nhiều hơn thì nhấn lại nha.

“Chúng ta đi thôi.” Hạ Lăng Vân rất bình tĩnh nói, sau khi lấy pháp kiếp Thủy Mộc Thanh Hoa ra, dịu dàng nói với Tuyết Hoa, “Tuyết Hoa, nàng đã học được cách phi hành, giờ tự mình ngự kiếm bay đi.” Hắn sẽ ở bên cạnh bảo hộ nàng.

Tuyết Hoa định bám lấy Hạ Lăng Vân, nhưng khi biến thành hình người còn trước mặt người khác nàng không dám làm quá, nghe lời Hạ Lăng Vân dấn lên Thủy Mộc Thanh Hoa, đưa linh lực vào pháp trận trên thân kiếm Thủy Mộc Thanh Hoa.

Thủy Mộc Thanh Hoa theo ý niệm của hàng bắt đầu bay. Hạ Lăng Vân không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của đồ đệ Cảnh Thanh Viễn, bình thản nói: “Đi thôi.” Đệ tử hắn có thể tử là chôn, hắn không thể có thê là hồ ly sao? Kiến thức của Thanh Nhi quá kém, gặp chuyện vẫn không giữ được bình tĩnh.

Lệ Nhi cảm thấy mất mặt, nổi giận đùng đùng nói: “Tuyết Hoa, lúc khác tới Thiên Linh Môn tìm muội.” Sau đó nàng xoay mặt nói với Lâm Vân Phàm: “Ta muốn đi chỗ khác chơi, chàng không muốn đi thì tùy ý.” Nói xong nàng một mình phi về phía tây nam.

Lâm Vân Phàm không dám để mình nàng độc hành, vội vàng ôm quyền cáo biệt với bóng lưng Hạ Lăng Vân: “Tiên Quân, văn bối và Lệ Nhi sẽ đi nơi khác, xin lỗi vì không thể đồng hành.” Tốc độ của Lệ Nhi không nhanh, hiển nhiên là có ý chờ hắt đuôi theo nàng.

“Lệ Nhi, muội phải cẩn thận, đừng chạy lung tung, không được tùy hứng, để Lâm Vân Phàm đi với muội là tốt rồi.” Tuyết Hoa vội vàng nói, nhưng không đuổi theo. Bởi vì Lệ Nhi chỉ muốn tới Thiên Linh Môn chơi một lát, rồi lại đi du ngoạn chỗ khác.

Hạ Lăng Vân quay đầu lại đáp: “Vân Phàm, người phải chiều cổ Lệ Nhi thật tốt.” Lệ Nhi hay tùy hứng, Vân Phàm chắc phải vất vả rồi. Vẫn là Tuyết Hoa tốt, nhu thuận nghe lời, ngoại trừ hơi bám hắt ra thì không có khuyết điểm.

“Vâng Tiên Quân, văn bối cáo từ.” Lâm Vân Phàm không dám chần chừ, vội ôm quyền chào Cảnh Thanh Viễn, rồi bay về phía bóng dáng xinh đẹp phía xa.

Hai tỉ muội cứ như vậy phân chia, mỗi người đi một con đường của mình.

Ở hoàng triều Kim Phượng có một con sông nổi tiếng, tên là sông Tiên Nhân. Truyền thuyết lúc xây dựng kênh đào, có Tiên Nhân đi qua, thấy công nhân xây dựng vô cùng khổ cực, tâm từ thiện, thi triển thần thông, tới nửa đêm bằng sức một người mà giúp công nhân đào được mười dặm. Đám quan chức giám sát quá trình đào kênh tận mắt chứng kiến, đem sự việc bẩm báo lên trên. Hoàng đế lập tức đặt tên là sông Tiên Nhân. Lâm

Tuy Tiên Nhân không lưu danh, nhưng trong đám người nhìn thấy có kẻ am hiểu hội họa, liền vẽ ra dung mạo Tiên Nhân. Triều đình còn theo bức họa đó xây dựng nhà thờ tổ, để dân hai bên bờ sông tế tự Tiên Nhân.

“Sư phụ, người có biết vị Tiên Nhân này là ai không?” Cảnh Thanh Viễn tò mò hỏi sư phụ.

“Là đại trưởng lão núi Hoàng Lĩnh -Tiên Quân Vũ Tiêu bảy trăm năm trước đã về cõi tiên.” Hạ Lăng Vân buồn bã nói. Khi đó hắn mới 100 tuổi, vừa vặn bước vào tam phẩm, đẳng cấp Tiên Quân đối với hắn lúc đó vẫn là đối tượng ngưỡng mộ. Bảy trăm năm sau, khi Tiên Quân Vũ Tiêu tạ thế, hắn lại trở thành đối tượng người khác sùng bái.

“Ở ngoại ô phụ cận bến Hoa Đào có một toàn miếu tiên Nhân, chúng ta đi bái tế một lát.” Hạ Lăng Vân nói.

Bến Hoa Đào là một nơi buôn bán phồn thịnh, lần này hắn tới là muốn mua một ít đồ sinh hoạt cho mình và Tuyết Hoa. Bến Hoa Đào vốn chỉ là một bến tàu, qua hai trăm năm phát triển thành một trấn nhỏ buôn bán rồi.

“Vâng, sư phụ.” Cảnh Thanh Viễn nói. Chồn tuyết nằm sấp trên bả vai hắn, hai mắt díp lại giống như đang buồn ngủ. Chồn tuyết và hồ ly đều là sinh vật ngày ngủ đêm hoạt động. Uyển Trân là người, như bây giờ thân thể bị chồn tuyết chi phối, ban ngày thường ngủ, tối thì tinh thần sáng láng.

Tuyết Hoa cuộn lại nằm trong vòng tay của Hạ Lăng Vân, bởi vì ngủ ngày là thiên tính của hồ ly, hơn nữa buổi tối nàng phi hành cũng mệt rồi.

Đi xuyên qua con đường chính trên trấn Hoa Đào, hai bên đường là các cửa hàng mọc san sát, tiếng âm thanh mua bán vang bên tai không dứt.

Hạ Lăng Vân thông dong ôm sủng vật đi trên đường, ánh mắt dạo qua cửa hàng hai bên đường.

“Tiên Quân, nơi này thật náo nhiệt.” Tuyết Hoa nằm trong khuỷu tay hắn nói, nàng bị tiếng ồn đánh thức rồi.

“Thành thị thường phồn hoa.” Hạ Lăng Vân nói. Đại lục Ngũ Nguyên có tồn tại tu sĩ có năng lực tu tiên, nếu thế tục phát sinh chiến tranh quy mô lớn, hoặc tai họa lớn, nhân sĩ tu tiên sẽ ra mặt. Dân dân nơi sinh sống của nhân loại càng nhiều, phạm vi hoạt động càng lớn.

Tiệm rèn, xe ngựa, đồ tre, gạo, bánh bao, đồ trang sức, trà trang, quán rượu....

Nhìn thấy cửa hàng giày, Hạ Lăng Vân tiến vào.

Nhìn hai khách nhân khí độ phi phạm đến, tiểu nhị trẻ tuổi bên trong vội bước ra chào đón, “Hai vị khách quan, cần mua gì? Bồn điểm tuy nhưng hàng hóa đầy đủ hết.”

Chưởng quầy mập mạp ngồi phía sau cũng chạy ra dáng vẻ tươi cười nghênh đón khách nhân.

“Ta muốn mua giày.” Hạ Lăng Vân nói, “Chỗ các người có giày nữ? Giày thêu hoa thiếu nữ thường đi.” Nữ đệ tử Hỏa Vân Cung chỉ làm nhanh cho Tuyết Hoa hai đôi giày thêu. Trước mắt Tuyết Hoa không có khả năng học nữ công, hẳn phải mua cho nàng mấy đôi, còn cả xiêm y.

Tiểu nhị lập tức ngăn người, ấp úng nói: “Khách nhân, bình thường giày nữ tử đều tự mình làm, rất ít người đi mua.”

“Có hay không?” Hạ Lăng Vân hỏi.

“Tạm thời... không có.” Tiểu nhị rất nhanh trí đáp.

“Vậy làm cho ta mười đôi giày thêu cho thiếu nữ, chiều mai ta sẽ tới lấy.” Hạ Lăng Vân nói, “Thuận tiện chuẩn bị cho ta và đồ đệ của ta mấy đôi, lúc đó chúng ta sẽ thanh toán luôn.”

Nói xong, hắn lấy ra một thỏi bạc đặt trước mặt chưởng quầy, rồi vẽ trên không hai đường. “Tiền cọc đủ không? Chân tiểu cô nương chừng này.” Hắn nói. Nếu mở tiệm giày tất có phương pháp làm theo yêu cầu khách nhân.

Lấy ra từ không trung.

Chưởng quầy mập mạp và tiểu nhị sợ ngây người.

Vẫn là sự phụ lợi hại.

Cảnh Thanh Viễn cũng lấy ra một khối bạc vụn để lên quầy, sau đó cũng vẽ vẽ vài cái nói: “Làm cho ta mười đôi giày, cỡ như vậy.” Uyển Trân đi sẵn xử lí con mồi, giày và y phục đều là đồ bằng con mồi đấy.

“Tiền, tiền nhân?” Chưởng quầy mập mạp và tiểu nhị lắp bắp hỏi, mặt lộ vẻ kích động, lưng tự động cong xuống.

Hạ Lăng Vân lạnh nhạt gật đầu nói: “Thầy trò ta là tu sĩ, giày là mua thay nữ quyến, không cho phép nói ra, tối mai chúng ta sẽ tới lấy giày.” Nói xong, hắn thoảng đánh giá cửa hàng giày, quay người rời đi. Với danh xưng tu sĩ, cửa tiệm này cũng không dám tham bạc của hắn.

“Dạ dạ hai vị tiên nhân yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ chuẩn bị cho hai người.” Chưởng quầy vội vàng nói, cúi người tiễn thầy trò Hạ Lăng Vân ra ngoài. Thời gian hai ngày tuy rất gấp, nhưng dù hắn có huy động cả nhà nửa đêm gõ cửa những...đại tẩu, đại mụ chuyên làm nữ công kia, cũng phải gom đủ giày tiên nhân yêu cầu.

Bất chước Hạ Lăng Vân chuẩn bị cho Tuyết Hoa, Cảnh Thanh Viễn cũng chuẩn bị cho mình và thê tử thật nhiều xiêm y.

Nửa đêm, Tuyết Hoa biến thành người, vui sướng thưởng thức bữa ăn ngon mà Hạ Lăng Vân sai người chuẩn bị cho nàng.

Hạ Lăng Vân từ trên không lấy ra một mũ rộng vành, hỏi ý kiến Tuyết Hoa: “Nàng thích không?” Cái mũ này rộng hơn mũ phụ nhân đội, xung quanh còn gài lụa trắng.

Tuyết Hoa chỉ nhìn đã hiểu, cao hứng nói: “Thích.” Mang cái này nàng có thể quang minh chính đại đi dạo với hắn.

Nàng vội vàng đi đến trước mặt Hạ Lăng Vân, nói: “Ta thử đeo.” Nàng đưa tay lấy mũ đội lên đầu, sau đó buông rèm lụa che xuống, quay về phía hắn dò hỏi: “Có nhìn thấy tóc trắng của ta không?” Lụa này không phải loại trong suốt, có thể che lấp mái tóc trắng của nàng.

“Tai nàng có đau không?” Hạ Lăng Vân hỏi, hắn lo lắng bên trong mũ không mềm mại, làm đau tai của nàng.

“Không sao.” Tuyết Hoa nói, giật giật lỗ tai hồ ly, cảm giác mũi rất mềm, lỗ tai của nàng chuyển động cũng không ảnh hưởng.

“Tuyết Hoa, lúc nàng biến thành người thì bôi tóc lên nhét vào bên trong mũi.” Hạ Lăng Vân dặn dò, cộng thêm vấy rộng che cái đuôi, cho dù ban ngày Tuyết Hoa biến thành người, đi với hắn cũng bị phát hiện.

“Ta không biết bôi tóc.” Tuyết Hoa xốc màn lụa trắng mỉm cười nói, “Tiên Quân, chàng giúp ta bôi tóc được không? Chàng đã chăm sóc mười đồ đệ, nhất định khi họ còn bé chàng cũng giúp họ chải đầu.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật là ngọt ngào, ngọt ngào như mật rồi. Mọi người thích không? Muốn nhiều hơn thì nhấn lại nha.

87. Chương 87: Phiền Nao Về Cái Đuôi

Sáng sớm, Cảnh Thanh Viên và chồn tuyết ở phòng bên cạnh qua gõ cửa, hỏi thăm sư phụ, có muốn ra ngoài không, hắn và Uyển Trân muốn đi dùng điểm tâm.

Tuyết Hoa đang tu luyện ở trên giường mở mắt ra, vui vẻ nói: “Tiên Quân, ta vẫn chưa biến về hình dáng hồ ly.” Tiên Quân cũng không thể nhốt nàng trong khách sạn chờ nàng biến thành hồ ly mới mang nàng ra ngoài đúng không?

Hạ Lăng Vân ngồi xếp bằng trên ghế mở mắt ra nói: “Tuyết Hoa ta đi ra ngoài một lát, sau đó mang đồ ăn sáng về. Nàng thu thập xong thì chờ ta trở lại.” Hắn muốn để cho nàng chút thời gian vệ sinh cá nhân.

“Chàng muốn nhốt ta trong phòng?” Tuyết Hoa thất vọng, lỗ tai hồ ly cụp xuống, mặt cúi gằm, ánh mắt lấp lánh nước, gương mặt ủ rũ muốn khóc.

“Tuyết Hoa, khách điểm nhiều mùi hồ tạp, không thích hợp với nàng.”

Dáng vẻ này không cách nào để người ta nói lời cự tuyệt!

Hạ Lăng Vân nhíu mày, uyển chuyển nói: “Nếu nàng ngồi xuống, sẽ bị lộ đuôi. Nghe lời, ta chỉ ra ngoài lấy đồ rồi về ngay, sẽ cùng ăn sáng với nàng.”

Dung mạo xinh đẹp trẻ trung quyến rũ của nàng lúc ở đảo Hỏa Vân đã mê hoặc không biết bao nhiêu tu sĩ cấp thấp, không thể để cho nam nhân bình thường trông thấy, nếu không sẽ xảy ra trận rối loạn lớn.

“Vậy chàng phải về sớm một chút, ta chờ chàng.” Tuyết Hoa lập tức nín khóc mỉm cười, gương mặt lập tức rạng rỡ lên.

Hô hấp của Hạ Lăng Vân lập tức ngừng lại, nhắm mắt lại, gật đầu quay người mở cửa.

“Sư phụ, sáng sớm tốt lành.” Cảnh Thanh Viên chấp tay nói. Chồn tuyết trên bả vai hắn cũng đưa móng vuốt bái Hạ Lăng Vân.

“Sáng sớm tốt lành.” Hạ Lăng Vân đóng kỹ cửa, sau đó mới cùng Cảnh Thanh Viên đi ra ngoài.

Khách sạn vẫn làm điểm tâm sáng, nếu khách nhân có nhu cầu có thể dùng luôn tại đó. Hạ Lăng Vân gọi tiểu nhị lại hỏi: “Buổi sáng có những món gì?”

“Khách quan, sáng nay có cháo hoa, bánh quẩy, sữa đậu nành, trứng gà luộc, trứng trà, bánh ngọt, mận tàu, bánh bao nhân nấm, củ cải muối, bánh bao đậu, bánh bao thịt.” Tiểu nhị nhìn hai khách nhân khí chất phi phàm vội vàng báo cáo.

“Thanh nhi, ngươi và Uyển Trân muốn ăn gì tự mình gọi.” Hạ Lăng Vân nói, “Tiểu nhị, cho ta hai quả trứng luộc, hai bánh bao nhân nấm hương, bốn bánh bao thịt, ta muốn ăn trong phòng. Còn nữa, lấy cho ta bát dưa và ít sữa đậu nành.”

Tiểu nhị tuy kinh ngạc nhưng lập tức nói: “Vâng, khách nhân xin chờ một chút.”

Cảnh Thanh Viễn gọi một bát cháo hoa, sữa đậu nành, hai quả trứng, một bánh bao nấm hương và bốn bánh bao thịt.

Chồn tuyết và hồ ly đều là động vật ăn thịt, Uyển Trân và Tuyết Hoa tuy cũng ăn hoa quả nhưng... không thể coi là món chính, cho nên bánh bao thịt là chuẩn bị cho các nàng.

Khách nhân dùng cơm ở khách điểm không nhiều, cho nên tiểu nhị nhanh chóng mang hai phần đồ ăn đưa tới.

“Khách quan, những... cái này là ngài yêu cầu, mời kiểm tra một chút.” Tiểu nhị tay trái cầm một cái giỏ trúc, tay phải cầm một hũ sành nhỏ, bên trong giỏ trúc có hai quả trứng gà, hai túi đựng bánh bao, và một bộ bát đĩa sạch sẽ.

Hạ Lăng Vân cầm giỏ trúc và hũ sành, gật đầu rồi về phòng.

Đẩy cửa vào, hần thấy Tuyết Hoa mặc váy ngắn màu vàng nhạt đứng trong phòng cố gắng quay đầu ra sau xem, còn đóng cửa vòng eo nhỏ nhắn và bờ mông, lập tức ngậy ngậy cả người. Nàng đang làm cái gì?

Tuyết Hoa thấy hần mở cửa lập tức dang tay, quay mông về phía hần, ngoảnh mặt lại hỏi: “Chàng xem có nhìn thấy không? Ta lo váy không lớn, người khác có thể nhìn thấy cái đuôi ở sau.” Trên đảo Hỏa Vân mọi người đều biết nàng là hồ ly, việc đằng sau váy phồng lên hơn các nữ tử bình thường cũng không quan trọng. Nhưng nếu đi giữa đám đông, nàng nhất định phải chú ý tới cái đuôi của mình rồi.

Lỗi tai hồ ly, mái tóc trắng dài đến eo, bờ vai mượt mà, vòng eo nhỏ nhắn...

Hành động vô tình của nàng lại vô cùng quyến rũ...

Giọng nói nàng nhẹ nhàng thanh thúy, lời nói lại ngây thơ, hết lần này đến lần khác khiến người ta mê mẩn!

Hạ Lăng Vân cảm thấy mặt nóng bừng lên, tai cũng như bị bỏng, hai mắt lập tức trở nên âm trầm.

Kĩ thuật này của tiểu hồ ly tinh thật quá quyến rũ!

“Tuyết Hoa...” Hần hít sâu một hơi, “Các nữ tu sĩ ở Hỏa Vân Cung làm váy giúp nàng cũng chú ý tới cái đuôi, váy rất rộng, chỉ cần nàng kẹp đuôi, đừng lắc lư, mọi người sẽ không chú ý.”

Ngày hôm qua lúc hần đặt y phục cho nàng, cũng đặc biệt dặn dò, váy phải làm rộng hơn.

“Thật vậy? Ta cứ có cảm giác người đằng sau sẽ dễ dàng phát hiện ra cái đuôi.” Tuyết Hoa lo lắng nói, lại uốn éo vòng eo nhỏ nhắn, lắc nhẹ bộ mông xinh xắn mê người, cuối cùng còn vung vẩy cái đuôi.

Nàng quả nhiên cảm nhận rõ ràng cái đuôi ở trong váy nhô lên lắc lư.

“Tiên Quân, làm sao bây giờ? Ta rất muốn đi dạo phố với chàng, nhưng sợ ta không giấu được cái đuôi.” Tuyết Hoa ủ rũ nói, gương mặt xinh xắn trắng trẻo xụ xuống. Thiếu nữ bình thường sẽ không xuất hiện tình huống thế này, cho nên trước khi biến hóa hoàn toàn nàng không có khả năng quang minh chính đại đi trong đám người thế tục.

Hạ Lăng Vân ngăn cản không được, chỉ cảm thấy không khí trong phòng có chút nóng, đành cầm cái giỏ trúc và hũ sành đặt lên mặt bàn, sau đó mở toàn bộ cửa sổ ra.

Hít mạnh hai luồng không khí mát lạnh của sáng sớm, hần trấn định nói: “Tuyết Hoa, nàng đừng lo về cái đuôi. Hôm qua ta mua giúp nàng hai cái áo choàng. Chờ lúc ra ngoài nàng khoác vào, áo choàng sẽ lay động theo bước đi của nàng, cho nên sẽ không có người nhìn ra.”

Chỉ cần là chính nhân quân tử, ai lại nhìn chăm chăm vào bộ mông của nữ tử. Nếu có nam tử xấu xa nhìn chăm chăm sau lưng nàng, hần sẽ không do dự móc mắt hần!

Nghĩ tới đây, hai mắt lộ ra sát khí hiem khi thấy.

“A, đúng rồi, hôm qua chàng mua áo choàng giúp ta.” Tuyết Hoa nhớ tới áo choàng lập tức nói: “Chàng lấy ra để ta mặc thử xem.” Thợ may có làm một chiếc áo khoác thêu mẫu đơn. Hạ Lăng Vân thấy lập tức mua, có lẽ lúc đó hần cũng cân nhắc tới vấn đề cái đuôi của nàng/

Hạ Lăng Vân bất đắc dĩ đành phải lấy áo choàng trong vòng tay cần khôn ra cho nàng.

“Tiên Quân.” Tuyết Hoa mỉm cười nhìn hắn, đôi mắt hồ ly hẹp dài lóe ra sự giảo hoạt và mong chờ.

Hạ Lăng Vân hiểu ý của nàng, đành phải khoác áo lên cho nàng, sau đó dịu dàng buộc giúp nàng dây áo.

Tuyết Hoa kéo kéo áo khoác, vội vàng hỏi: “Có đẹp không?” Nàng nhìn chăm chú, hi vọng từ trên vẻ mặt của hắn có thể nhìn thấu nội tâm hắn.

Ánh mắt rơi vào gương mặt trắng nõn bị ánh lửa đỏ chiếu vào, hắn không khỏi mất đi lí trí, thì thầm nói: “Rất đẹp.” Tuyết Hoa đẹp tới mức không có gì sánh bằng, trước kia hắn chỉ là bình tĩnh thường thức, nhưng giờ phút này hắn cảm thấy vẻ đẹp của nàng làm xao động tinh thần hắn, để hắn bắt đầu mê luyến sắc đẹp của nàng rồi.

“Tiên Quân...” Tuyết Hoa bước lên hai bước vùi đầu vào ngực hắn, “I love you, vẻ đẹp của ta chỉ thuộc về chàng.” Giọng nói của nàng mềm mại đáng yêu, giống như muốn hòa tan toàn bộ cơ thể hắn.

“Ừ.” Hạ Lăng Vân không nhịn được trả lời, chủ động đưa tay ôm thân thể mềm mại của nàng vào lòng.

Tuyết Hoa không nói lời nào, cứ im lặng nằm trong vòng tay hắn. Mà Hạ Lăng Vân cũng không muốn động, cứ ôm nàng như vậy. Lúc này toàn bộ căn phòng trở nên yên tĩnh...

“Ừc, ừc ừc, ừc.” Bỗng một loạt tiếng kêu vang lên.

Ánh mắt Hạ Lăng Vân nhanh chóng thanh tỉnh, nhẹ nhàng đẩy Tuyết Hoa ra, dịu dàng nói: “Nàng đói bụng rồi.” Tiểu hồ ly này, bất tri bất giác hắn bị nàng mê hoặc.

Tuyết Hoa xấu hổ... ấp úng nói: “Vâng.” Ai, thật khó có được dũng khí, lại bị nàng phá hủy.

Hạ Lăng Vân nhìn khắp phòng, chỉ vào ghế nói, “Tuyết Hoa nàng ngồi đây.” Chỗ này sẽ không dễ bị người phát hiện, trừ phi kẻ đó tiến vào cửa sổ. Mà hắn, tuyệt đối không cho phép kẻ nào lên vào.

Tuyết Hoa lưu luyến không rời. Sau khi ngồi xuống, nàng chỉ vào giỏ trúc nói: “Sữa đậu nành, nắm hương, thịt, bữa sáng là bánh bao và sữa đậu nành, Tiên Quân, ta đoán đúng không?” Nàng rất hài lòng với sự linh mẫn của cái mũi mình.

“Còn có trứng gà.” Hạ Lăng Vân nói sau đó lấy đồ trong giỏ trúc ra.

“Tuyết Hoa, bánh bao thịt, nàng ăn đi. Nếu mùi vị không ngon, thì ta lấy gà rừng, nàng tự nướng ăn.” Bên trong vòng tay càn khôn của hắn có một ít gà và thỏ rừng, phòng ngừa nàng không bắt được con mồi sẽ đói bụng.

“Vâng.” Tuyết Hoa cầm một cái bánh bao, cắn nhẹ một cái, nhai nhai nuốt nuốt, kinh ngạc nói: “Không nghĩ tới bánh bao thịt nhà này làm ngon thật.” Bánh bao nhân thịt nhiều nước, không thua bánh bao ở phòng bếp Hỏa Vân Cung, bánh bao tôm, bánh bao gạch.

“Thích thì ăn nhiều chút.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, sau đó lấy đĩa của nàng ra, ngưng tụ nước rửa sạch thìa đĩa, mới cầm hũ sành đựng sữa đậu.

Để sữa đậu nành trước mặt nàng, hắn nói: “Từ từ ăn, cẩn thận nghẹn.”

Nói xong, hắn cầm một quả trứng, gõ gõ lên mặt bàn, bóc vỏ, rồi để trước mặt nàng.

“Ăn nhiều một chút.” Hắn dịu dàng nói, sau đó mới bóc trứng cho mình. Tuyết Hoa tuy trưởng thành, nhưng vẫn còn trẻ con, là tiểu hồ ly đang lớn, cần ăn nhiều.

“Vâng.” Tuyết Hoa vui vẻ tiếp nhận sự chăm sóc của hắn, cảm giác hạnh phúc vì được nam nhân mình yêu mến dịu dàng săn sóc.

88. Chương 88: Chải Tóc

“Tiên Quân, ta không biết bới tóc.” Tuyết Hoa giơ lược chải đầu bằng gỗ lên, ánh mắt ngóng chờ nhìn Hạ Lăng Vân, gương mặt tuyệt mỹ lộ ra dáng vẻ tươi cười nịnh nọt. Lúc ở đảo Hỏa Vân, Lệ Quân Hoa chải giúp nàng hai lần, về sau nàng cứ để mặc tóc dài xõa tung.

“Lệ Quân Hoa không dạy nàng?” Hạ Lăng Vân nhú mày hỏi.

“Không dạy!” Tuyết Hoa chém đinh chặt sắt nói, lông mi dài khẽ che ánh mắt sáng tinh nghịch.

“Ngồi xuống, ta thử xem.” Đối mặt với tình huống như này, Hạ Lăng Vân đành phải nói vậy. Dù hẳn biết nàng đã học qua cách chải đầu, cũng không thể vạch trần nàng cố ý ép hẳn chải đầu cho nàng. Tiểu hồ ly này, thật sự rất biết làm nũng!

“Tiên Quân, cảm ơn chàng.” Tuyết Hoa mặt mày hớn hở, nhét lược gỗ vào tay Hạ Lăng Vân, sau đó nhanh chóng ngồi xuống, đưa lưng về phía hắn, đẩy toàn bộ tóc ra sau lưng.

Hạ Lăng Vân cầm lược tiến lên vài bước, đứng ở phía sau nàng chuẩn bị giúp nàng chải tóc, còn phải cẩn thận để lược không làm đau tai của nàng.

Mái tóc dài mềm như tơ lướt qua ngón tay hắn khiến hắn có cảm giác... cảm giác này... Hắn chỉ có thể nói là không giống như phụ thân chải đầu cho nữ nhi.

“Tiên Quân, chất tóc ta thế nào?” Tuyết Hoa hỏi, gương mặt lộ ra nụ cười quỷ dị. Nàng không thích Tiên Quân chậm rãi chuyển biến thái độ, nàng muốn hắn vô tri vô giác tiếp nhận nàng, là người yêu của hắn.

“Nguyên hình tinh linh yêu quái nếu xinh đẹp, sau khi biến hóa sẽ rất mỹ lệ.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, “Nguyên hình của nàng rất khỏe mạnh, bộ lông mịn màng, nên chất tóc rất dày bóng, mềm.” Tuy nhân loại kiêng kỵ tóc trắng, nhưng tóc nàng dài, dày, không phải biểu hiện của sự già yếu.

Đây là khen hình thái hồ ly của nàng nha!

Tuyết Hoa bắt đầu dĩ bữu môi.

Một lược lại một lược, mấy cọng tóc quấn vào cây lược gỗ, Hạ Lăng Vân đưa tay gỡ ra. Nhìn nhìn, hắn hơi chột do dự dừng ý niệm thu tóc trắng vào vòng tay cằn khô. Nếu năm đó Hạo Linh Tiên Tôn không giữ tóc của thê tử Tuyết Cơ, trên đời sẽ không có Lệ Nhi. Tuy hắn chưa cần nghĩ xa như vậy, nhưng giữ lại một ít tóc của Tuyết Hoa cũng quan trọng, bởi có một số loại pháp thuật cần dùng đến bộ phận trên cơ thể, ví dụ như để tìm người.

Nói đến chải tóc cho người khác, Hạ Lăng Vân không phải là người học nghề. Mười hai đệ tử của hắn, khi còn nhỏ, hắn sẽ giúp bọn họ thắt bím, chải mái.

Hắn không làm kiểu phức tạp, chỉ chải tóc nàng mượt rồi phân ra hai bên trái phải.

Tuyết Hoa hỏi Hạ Lăng Vân, “Tiên Quân, tóc ta trắng dễ làm người khác chú ý, chàng có thể nhuộm đen giúp ta không?”

Nghĩ đến tiểu hồ ly toàn thân tuyết trắng mỗi đỉnh đầu màu đen, Hạ Lăng Vân lập tức nói: “Không được. Nhuộm thuốc sẽ làm tổn thương tóc và da nàng.” Tóc trắng nhìn cũng đẹp sao nàng phải để ý? Đợi nàng biến hóa hoàn toàn, tóc trắng sẽ biến thành tóc đen rồi.

“Sẽ không? Không phải trước kia lông của ta cũng bị nhuộm xanh?” Tuyết Hoa suy nghĩ một chút nói, “Hay đợi chúng ta trở lại Thiên Linh Môn chậm rãi nghiên cứu cách nhuộm tóc?”

“Tuyết Hoa, nàng đang lãng phí thời gian.” Hạ Lăng Vân nghĩ nghĩ, dịu dàng nói, “Tuyết Hoa, tóc trắng rất sạch rất đẹp, ta thích.”

Tuyết Hoa lập tức vừa mừng vừa sợ bắt đầu... dò hỏi, “Thật sự, chàng thích mái tóc trắng của ta.”

“Đúng vậy.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói. Quả nhiên, chỉ cần hắn nói thích, nàng sẽ vui vẻ.

“Vậy ta không nhuộm.” Tuyết Hoa vui vẻ nói, nàng cũng cảm giác tóc trắng của nàng sạch hơn người khác, không bị da dầu.

Hạ Lăng Vân thấy nàng vui vẻ vì mình khen cảm động, dịu dàng nói: “Tuyệt Hoa, thật ra nàng không cần vì ta mà khiến bản thân ảm ức. Nếu nàng thích tóc đen, chờ khi về Thiên Linh Môn, ta sẽ tìm được liệu điều chế, tạo ra loại thuốc nhuộm an toàn cho nàng.”

“Không cần, không cần.” Trong lòng Tuyệt Hoa tràn ngập vui vẻ nói, “Ta chỉ hiếu kì không biết nếu tóc đen nhìn thế nào thôi. Tương lai ta biến hóa hoàn toàn, nhất định sẽ có mái tóc đen dài, không cần nóng vội.”

Hạ Lăng Vân cúi đầu giúp nàng bện tóc, nghe vậy nói: “Không phải phụ thân nàng sử dụng pháp thuật giúp nàng biến hóa hoàn toàn sao? Về sau nàng nói cho ta biến cảm giác khi biến hóa, ta sẽ nghiên cứu, xem có thể giúp nàng biến hóa hoàn toàn.” Hắn đột nhiên nghĩ tới, phương pháp này có thể giải quyết nỗi buồn trong tương lai của hắn.

“Khi đó phụ thân đưa một luồng linh lực không rõ vào trong cơ thể ta, sau đó ta cảm giác linh lực trong cơ thể dồi dào chưa từng có, rồi biến hóa. Lúc phụ thân thu hồi linh lực, thì ta lại về nguyên hình.”

“Nàng có rảnh thì xem sách phụ thân nàng cho, liệu có tư liệu gì về phương diện này không.” Hạ Lăng Vân nói.

“Được.” Tuyệt Hoa lập tức nhớ kĩ lời đề nghị này, đợi khi biến thành hồ ly nàng sẽ vào vòng tay Như Ý kiểm tra.

“Tiên Quân, ta có thể gọi tên chàng không?” Nàng bất ngờ hỏi, “Hạ Lăng Vân, Lăng Vân?”

Bàn tay đang bện tóc cho nàng lập tức ngừng lại. Dừng một chút hắn đáp: “Đợi sau khi nàng thành thê tử của ta, nàng hãy gọi ta như vậy.” Nếu như một tiểu hồ ly gọi hắn như vậy, người khác nghe xong sẽ thấy kì quái đấy, còn cảm thấy nàng không được giáo dục tốt, không hiểu được cách tôn trọng trưởng bối và chủ nhân.

“Được rồi.” Tuyệt Hoa bẹp miệng, lập tức dò hỏi: “Tiên Quân, chàng đoán xem còn bao lâu nữa ta mới có thể biến hóa hoàn toàn?”

Trong lòng Hạ Lăng Vân thầm thở dài, nói: “Ta không biết, nhưng chuyện nàng biến hóa hoàn toàn là việc sớm muộn.”

Biết được huyết thống cường hãn của nàng, hắn không lo lắng nàng không thể tiến gia tới thất phẩm bát phẩm, hắn lo lắng nhất chính là mấy năm gần đây nàng sẽ trưởng thành. Hắn không thể xác định được, thân thể của hắn và trong lòng của hắn có thể tiếp nhận tiểu thê tử nửa người nửa hồ.

“Đáng tiếc chỉ có một viên Hóa Hình Đan, còn bị ta ăn hết, nếu không chàng có thể phân tích được liệu Hóa Hình Đan, luyện cho ta mấy viên.”

Tuyệt hoa mơ mộng nói: “Ta ăn một viên biến hóa không hoàn toàn, ăn mấy viên nữa là có thể biến hóa rồi.”

“Tuyệt Hoa đừng quá tham lam. Phụ thân nàng cũng không muốn nàng trông cậy vào Hóa Hình Đan là có đạo lý, nàng nên ngoan ngoãn tu luyện, đợi khi nàng có năng lực thì sẽ biến hóa.” Hạ Lăng Vân tranh thủ khuyên nhủ. Tu sĩ ăn đan được thượng cổ, có người khí huyết tán loạn, bạo thể tử vong.

Sau khi bện hai bên tóc, hắn bắt đầu búi sau đầu nàng, Hạ Lăng Vân thoáng đánh giá rồi nói: “Chỉ cần nàng không bỏ mũ xuống, thì sẽ không ai phát hiện tóc trắng của nàng.”

Tuyệt Hoa lập tức lấy mũ lụa trắng mà Hạ Lăng Vân đưa cho nàng cẩn thận đội lên đầu.

Hạ Lăng Vân giúp nàng buông màn lụa xuống, sau đó nói: “Chúng ta ra ngoài dạo.” Thời gian Tuyệt Hoa biến thân không ổn định, không cách nào khống chế, hắn hi vọng lúc nàng đi chơi đừng biến trở về hình dáng hồ ly.

“Chúng ta xuất phát.” Tuyệt Hoa nhìn hai bên rồi vui vẻ bước ra cửa phòng.

Hạ Lăng Vân thu dọn đồ ăn thừa cho vào giỏ trúc, rồi cầm hũ sành đi theo nàng ra ngoài.

“Sư phụ, Tuyệt Hoa.” Cảnh Thanh Viễn thấy Tuyệt Hoa và Hạ Lăng Vân cùng đi ra lập tức đứng dậy. Hắn và Uyển Trân đã ăn xong, ngồi chờ sư phụ và Tuyệt Hoa.

“Khánh khách.” Chồn tuyết đứng trên bàn nhìn hai người đi ra cũng đứng lên, nhìn về phía Tuyết Hoa ánh mắt hâm mộ. Nàng bị lời nguyên cổ xưa, cho nên tính mạng nàng và Thanh Viễn buộc chặt với nhau, từ nay về sau không già không chết, nhưng nàng không có cách nào dùng thân phận là con người được tắm mình dưới ánh mặt trời nữa rồi.

“Tiểu nhị, tới.” Hạ Lăng Vân gật đầu với đồ đệ, sau đó đưa giỏ trúc và hũ sành cho tiểu nhị.

“Tiểu nhị, lấy cho ta chính bánh bao nhân, chúng ta muốn ra ngoài thành tế tự Tiên Nhân.” Hạ Lăng Vân nói. Hắn có thể mua một vài món đồ tế tự khác ở trên đường.

“Vâng, xin khách quan chờ một lát.” Nhân viên nhanh chóng liếc nhìn Tuyết Hoa bên cạnh Hạ Lăng Vân, nhanh nhẹn tiếp nhận giỏ trúc, đi về phía phòng bếp. Hai thầy trò này lúc tìm nhà trọ thì mang hai sủng vật, giờ một người mang sủng vật một người không, còn mang theo một thiếu nữ trẻ tuổi xinh xắn đi ra, tuy trong lòng hắn cảm thấy kì quái, nhưng sẽ không xen vào việc của người khác.

“Thanh Viễn, Uyển Trân, Tuyết Hoa, buổi sáng chúng ta tế tự Tiên Nhân, buổi chiều sẽ du ngoạn trong thành, chạng vạng đi lấy xiêm y và giày, rồi trở về Thiên Linh Môn.”

Hạ Lăng Vân nói cho mọi người quyết định của mình. Hắn muốn nhanh chóng trở về xem tình huống sư thúc, đại đồ đệ nhị đồ đệ bé quan thế nào, sau đó lấy đan dược đỉnh cấp lấy được trong Thái Hư Huyền Cảnh cho bọn họ, giúp họ tấn cấp.

“Vâng, sư phụ.” Cảnh Thanh Viễn lập tức gật đầu. Trong lòng hắn sư phụ là thần thánh đấy, bất cứ quyết định nào của người hắn đều không do dự tiếp nhận, giống như Tuyết Hoa ở hình người g ôm lấy sư phụ hắn biểu đạt ý nghĩ - yêu thương, sư phụ hắn trả lời “Biết” ám chỉ tiếp nhận, hắn cũng rất nhanh tiếp thu.

Tiểu nhị làm việc rất nhanh, ôm giỏ trúc tới, “Khách quan, đây là bánh bao người muốn. Đi ra khỏi tiểu điểm đi 300 bước về bên trái có một chợ bán đồ ăn, cũng có cửa hàng bán đồ vàng mã, ngài có thể qua đó sắm đồ tế.” Nói xong, hắn đưa giỏ trúc cho Hạ Lăng Vân.

Cảnh Thanh Viễn lập tức bước lên nhận. “Sư phụ, ta cầm thay người.” Lúc hắn nói lời này, chồn tuyết Uyển Trân lập tức nhảy lên trên vai hắn.

Tuyết Hoa cẩn thận quan sát xung quanh, nhìn mấy khách nhân trong tiệm dù có quay đầu nhìn nàng nhưng lại nhanh chóng quay đi.

Quả nhiên không nhìn ra sơ hở.

Tuyết Hoa rất vui vẻ, bởi vì nàng lần đầu tiên dùng hình thái “Người” xuất hiện trước mặt người bình thường.

Đi ra khỏi khách sạn, Hạ Lăng Vân thấp giọng nói, “Đừng sợ, mọi chuyện đã có ta.” Cho dù có người nhìn ra cái đuôi của Tuyết Hoa thì thế nào? Gặp được hồ tiên, người bình thường chỉ biết dập đầu, tránh xa mà nhìn. Nếu có tu sĩ đi qua, chạy tới bắt yêu, làm sao có thể vượt qua hắn mà hại Tuyết Hoa?

“Vâng.” Qua màn lụa trắng Tuyết Hoa nhìn trái phải, rồi ngẩng đầu ưỡn ngực đi cạnh Hạ Lăng Vân.

Đi sau bọn họ Cảnh Thanh Viễn liếc mắt qua áo khoác lụa đỏ của Tuyết Hoa, cảm thấy không có gì dị thường, chỉ cần cái đuôi không lộ, sẽ không ai phát hiện Tuyết Hoa là hồ ly.

89. Chương 89: Bái Tế Tiên Nhân

Hai nam tử tuần lẫm nhô nhô, một người mang theo nữ tử, một người mang theo sủng vật đi trên đường cái không khiến nhiều người hiếu kì. Tuyết Hoa an tâm, bước chân dằn nhẹ nhàng, cách lụa trắng quan sát cuộc sống phồn hoa của thế tục.

Bàn đá xanh gồ ghề, thoát nhìn cũng đã lâu rồi. Hai bên đường cửa hàng mọc lên san sát, trên đó là các bảng hiệu. Sáng sớm, trấn Hoa Đào người xe đi lại tiếng mua bán rộn ràng vang bên tai.

“Rau cỏ tươi mới, ba đồng một cân.”

“Rau họ, sáng nay vừa cắt đây...”

“Đến đây, khách nhân, mời ăn điểm tâm sáng. Xin mời...”

“Bánh bao nóng, vừa lấy khỏi lồng hấp.”

“Mứt quả, mứt hoa quế, ngon ngọt...”

Nghe tiếng rao mứt quả, Tuyết Hoa đang ngẩn xung quanh khe động, với tư cách là một nữ nhân xuyên việt, sao lại không ném thử mứt quả?

“Tiên Quân, ta muốn ăn mứt quả.” Nàng kéo ống tay áo Hạ Lăng Vân nói. Tuy nàng có nhiều bảo vật, nhưng một đồng tiền cũng không có.

“Nàng muốn ăn cái này?” Hạ Lăng Vân nhìn một người bán hàng rong đang cầm một cái gậy xâu hơn mười mứt quả đỏ, lo lắng mứt quả không sạch sẽ.

“Ta muốn ăn.” Tuyết Hoa hào hứng bừng bừng nói. Nàng muốn nhớ lại cảm giác ăn mứt quả, lúc này lại cảm giác như chưa từng nếm thử, bây giờ rất muốn ăn, xác minh lại liệu mứt quả có ngon như trong trí nhớ.

Hạ Lăng Vân bắt đắc dĩ, đành phải đi lên trước, hỏi: “Bên trong có mứt hồ lô không? Ta không muốn cái người cầm ở bên ngoài.”

Trung niên bán mứt hồ lô nhìn thấy khách nhân xiêm y quý giá hỏi mình, liền tung nói không ngừng: “Có có có, công tử muốn mấy xâu?” Hắn nhìn ra được vị công tử này xuất thân quý tộc, đối với cái ăn vô cùng chú ý (Hắn không biết, y phục Hạ Lăng Vân mặc là cung chủ Hỏa Vân Công tặng đấy, mà y phục Tàn Đạo Nguyên tặng dùng chất vải thượng thừa.)

“Hai xâu.” Hạ Lăng Vân nói, khe động, lập tức mấy đồng tiền xuất hiện giữa ngón tay hắn.

“Một đồng một xâu. Khách nhân, hai đồng tiền.” Người bán mứt quả nói, mở nắp giỏ trúc trên tay, lấy hai xâu cho Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân cầm mứt quả đưa hắn hai đồng tiền, sau đó đưa một xâu cho Tuyết Hoa dịu dàng nói: “Ăn cẩn thận, đừng để dính lên màn che.” Hắn đưa một xâu khác cho Cảnh Thanh Viễn.

“Vâng.” Tuyết Hoa lập tức nhận mứt quả, cẩn thận ăn. Đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, vị ngọt thơm mùi hoa quế lập tức lan ra.

“Sư phụ, con không còn là hài tử, không ăn cái này.” Cảnh Thanh Viễn rất không có ý tứ nói.

Hắn nhớ rõ lúc còn nhỏ, các sư huynh ra ngoài trở về, có người sẽ lấy mứt quả từ trên không trung ra cho hắn ăn. Bởi vì chưa từng ăn, nên hắn ăn hết rồi còn muốn, hỏi sư huynh cho hắn mứt quả, có thể biến ra một cái nữa cho hắn không? Lúc ấy vị sư huynh kia cười ha ha nói đây không phải là huynh ấy biến ra, đặt ở trong túi càn khôn đấy, bởi vì nhớ tới tiểu sư đệ nên mới mua mứt quả, lấy ra cho hắn ăn.

“Là cho Uyển Trân ăn, người cầm lấy.” Hạ Lăng Vân mỉm cười. Tiểu đồ đệ này đúng là, vẫn chưa biết cách chiếu cố vị hôn thê.

Cảnh Thanh Viễn lập tức ngượng ngùng, nói: “Cảm ơn sư phụ.” Nói xong, hắn cầm lấy mứt quả.

“Chít chít” Chồn tuyết nằm trên vai hắn nhìn về phía Hạ Lăng Vân kêu lên hai tiếng biểu thị cảm tạ.

Hạ Lăng Vân dẫn Tuyết Hoa đi về phía trước, Cảnh Thanh Viễn theo sau. Nhìn xung quanh, Cảnh Thanh Viễn thừa lúc vắng người thu mứt quả vào trong túi càn khôn, đợi tới Uyển Trân biến về hình người sẽ đưa cho nàng.

“Tuyết Hoa, ăn ngon không?” Hạ Lăng Vân hỏi.

Tuyết Hoa cắn hai viên mứt vừa ăn vừa nói: “Cũng được. Bên ngoài bọc đường rất ngọt, quả bên trong thì hơi chua.” Vừa chua vừa ngọt, mùi vị không tệ, ăn mứt quả này, nàng lại nhớ tới mấy loại quả xiên qua que trúc.

“Tuyệt Hoa, nàng thích ăn gì thì nói với ta.” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng nói. Tiểu hồ ly nhà hắn rất tham ăn, đáng tiếc là vì hình thái hồ ly, cho nên thường ngày thích ăn thịt, những đồ ăn ngon của người bình thường nàng còn chưa được nếm hết.

“Vâng.” Tuyệt Hoa vui vẻ nói. Nàng rất muốn dứt cho hắn ăn một miếng thịt quả. Nàng nghĩ mình làm được, mà hắn luôn đối xử với nàng dịu dàng sẽ không từ chối đồ nàng dứt cho, chỉ vì hắn thường xuyên nói tới chuyện nam nữ khác biệt, nên nàng mới không làm vậy.

Đi qua hàng thịt, Hạ Lăng Vân phân phó Cảnh Thanh Viễn đi vào mua một đầu heo rửa sạch sẽ tới.

Đứng ở bên đường chờ, hắn kiên nhẫn giải thích với Tuyệt Hoa: “Tế tự tiền bối phải có thành kính, chúng ta đi ngang qua, không thể chuẩn bị đủ tam sinh lục súc (*), chỉ đành chọn mấy thứ để biểu lộ tâm ý.” Hắn nghe nói hàng năm lễ bái tế Tiên Nhân hết sức long trọng, trước sau ba ngày tế tự giống như hội chùa, dân chúng mười phương tám hướng đều tới.

(*): Tam sinh là ba loại gia súc cúng tế bò, dê, lợn. Lục súc gia súc heo, bò, dê, ngựa, gà, chó.

Chờ chốc lát, Cảnh Thanh Viễn xách đầu heo đi tới. Lúc đầu hắn định thu vào vòng tay cần khôn, nhưng một phần ghét bỏ nó bẩn, thứ hai nữa là xách trên tay thì mọi người mới nghĩ bọn họ như người bình thường.

Đồ dùng để tế tự ít nhất cũng phải có ba loại vật. Hạ Lăng Vân nhìn xung quanh một chút, lại qua cửa hàng bán gà, vịt, và cửa hàng cá mua một con gà trống và một con cá chép lớn.

“Thanh Nhi, đưa giỏ ta cầm.” Hắn mỉm cười nói.

Cảnh Thanh Viễn vội đưa giỏ trúc cho sư phụ, tay trái xách con gà, “Quác, quác” con gà trống bị buộc chân giấy dựa vào cánh, lông gà bay toát loạn.

Đi đến cửa hàng đồ mã tiểu nhị nói, Hạ Lăng Vân đi vào nói muốn đến tế tự Tiên Nhân, chủ tiệm thấy y phục hắn ăn mặc quý giá, lập tức giới thiệu, còn nguyện ý phái người đưa giúp tới miếu Tiên Nhân.

Không cần thiết phải khoe khoang như vậy.

Hạ Lăng Vân mua hương nến và một ít vàng mã, bỏ vào giỏ trúc trong tay.

“Tiên Quân, đồ đã mua đủ?” Tuyệt Hoa hỏi, cười hì hì nhìn về phía Cảnh Thanh Viễn.

Tay trái Cảnh Thanh Viễn cầm một con gà, một con cá chép, tay phải cầm đầu heo, trên vai thì có sủng vật chồn tuyết, nhìn thế nào cũng giống như tùy tùng bên người Tiên Quân.

Miếu Tiên Nhân nằm ở trên đỉnh núi phía bắc bên ngoài trấn Hoa Đào, sườn núi trồng rất nhiều hoa đào, nhưng đáng tiếc giờ là tháng tư, hoa đào đã tàn mất, chỉ còn lá cây.

Đi dọc theo sườn núi, đám người Hạ Lăng Vân đi tới miếu Tiên Nhân. Cổng vòm của miếu cong lên, có chút khí thế, có mấy lão nhân đứng canh chừng. Bình thường cũng có người tới cúng bái, dâng tặng lễ.

Đi vào nhà thờ tổ gạch xanh sạch sẽ, Hạ Lăng Vân thấy được một khối đá điêu khắc, là một nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi, hai mắt sáng ngời, chòm râu nhỏ. Đang mỉm cười hiền lành, khẽ cúi đầu nhìn chúng sinh, giống như thương xót cho thế nhân cực khổ.

Hạ Lăng Vân ngẩng đầu nhìn tiền bối, trong lúc nhất thời lòng đầy cảm xúc. Tu tiên giả đại lục Ngũ Nguyên vô số, nhưng có bao nhiêu tu sĩ có thể giống như vị Tiên Quân này, tận lực giúp chúng sinh? Trăm năm sẽ xuất hiện một vài vị Tiên Quân, nhưng có mấy ai được thế nhân tưởng niệm?

Cảnh Thanh Viễn mang tế phẩm đến tế tự để lên bàn đá, đốt hương, sau đó đi tới chỗ Hạ Lăng Vân nói: “Sư phụ, đã chuẩn bị xong.”

Hạ Lăng Vân hồi phục tinh thần, nói với Tuyệt Hoa: “Bỏ mũ ra, Tuyệt Hoa, gặp trưởng bối mà còn đội mũ là cực kì bất kính.”

“Vâng.” Tuyệt Hoa đưa tay chuẩn bị cởi mũ.

“Ba vị, nhà có nữ quyền mời ba vị lùi xuống tránh hiềm nghi.” Cảnh Thanh Viễn tranh thủ nói với ba lão giả đứng ở một bên.

Ba lão giả đã gặp rất nhiều quan lại quyền quý tới bái Tiên Nhân, biết có chút ít người không thích người ngoài nhìn nữ quyền nhà mình, lập tức lùi ra sau vài bước đứng thẳng khẽ cúi đầu, thái độ rất cung kính.

Sau khi Tuyết Hoa bỏ mũ xuống, Hạ Lăng Vân kéo nàng đứng cạnh quỳ xuống tượng bia đá: “Vô Tiên Quân, văn bối Hạ Lăng Vân Thiên Linh Môn, đi tới đây, nghe nói nơi đây có miếu thờ tiền bối, đặc biệt dẫn vị hôn thê, đồ đệ, đồ tể, tới tế bái. Năm đó tiền bối là người nhân từ, văn bối nghe danh mà kính ngưỡng, chỉ khổ nỗi bối phận thấp kém không có duyên bái kiến. Tiền bối giúp đỡ dân chúng, làm gương cho các văn bối, xin nhận ba lạy của văn bối.”

Nói xong, hấn về mặt thành kính bắt đầu quỳ lạy.

Vị hôn thê, đồ đệ, đồ tể?

Tuyết hoa vui mừng khôn xiết, Cảnh Thanh Viễn thì chấn động. Lúc Hạ Lăng Vân bái, hấn cũng vội quỳ xuống bái lễ. Chôn tuyết Uyển Trân thấy Cảnh Thanh Viễn quỳ xuống cũng nhảy tới bên cạnh hấn, giống như người thành tâm quỳ lạy.

Ba lão giả đứng đó nghe được lời Hạ Lăng Vân nói thì vô cùng khiếp sợ. Ba người trước mắt bọn họ là người tu tiên, người sư phụ kia còn nói là người cùng thời với Tiên Nhân. Miếu Tiên Nhân được xây dựng cách đây hơn bảy trăm năm, vậy vị sư phụ này ít nhất cũng bảy trăm tuổi rồi.

Bọn họ nhìn chăm chăm vào mặt đất, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Về phần nữ tử duy nhất trong ba người bọn họ, rốt cuộc là đồ tể hay vị hôn thê, bọn họ triệt để hoang mang.

Sau ba quỳ chín vái, Hạ Lăng Vân ngẩng đầu nhìn tượng đá, khẽ mấp máy môi. Tuyết Hoa quỳ bên cạnh hấn, nhưng không nghe thấy hấn nói gì.

Cầu nguyện xong, Hạ Lăng Vân đứng dậy. Thấy hấn đứng dậy, Tuyết Hoa cùng Cảnh Thanh Viễn và Uyển Trân mới đứng dậy.

Xoay mặt nhìn ba lão giả đang cung kính đứng đó, Hạ Lăng Vân lấy ra một thỏi bạc từ không trung, tiến lên phía trước nói: “Ba vị, đây là tiền nhang đèn của chúng ta, cảm phiền ba vị trông coi miếu cho thật tốt.” Tòa thờ tổ này đã hơn tám trăm năm rồi, nhưng thường xuyên tu sửa, nên vẫn còn nguyên vẹn.

Ba lão đầu nhìn nhau, quỳ xuống nói: “Tiểu nhân có mắt không trông, chậm trễ Tiên Nhân, kính xin Tiên Nhân tha tội.”

“Chúng ta không nói, ba vị sao biết được?” Hạ Lăng Vân đưa bạc cho người ở giữa, nói: “Đây là tiền nhang đèn của chúng ta, mời nhận lấy.” Những... tế phẩm kia bọn họ cũng sẽ thu lại hưởng dụng.

Lão nhân kia không dám từ chối, run rẩy tiếp nhận nén bạc của Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân nhìn bốn phía, khẽ nhìn về phía tượng đá Vô Tiêu Tiên Quân, rồi dẫn Tuyết Hoa và Cảnh Thanh Viễn rời đi.

“Tiên Quân, bây giờ chúng ta đi đâu?” Tuyết Hoa cảm giác Hạ Lăng Vân có tâm sự, ra vẻ vui sướng nói: “Chúng ta đi tầu lâu được không? Thừa dịp bây giờ ta hình người, ta muốn ăn các mỹ vị của loài người.” Thức ăn của mọi người trong thế giới này với thức ăn trong trí nhớ của nàng là giống nhau.

“Được.” Hạ Lăng Vân đối với nàng gần như là trăm theo ngàn thuận, lập tức ổn định tâm tình, dẫn bọn họ về thành, sau đó hỏi thăm người qua đường, nội thành có tầu lâu nào có món ăn ngon nhất.

Người qua đường nhận ra họ là người nơi khác đến, lập tức đề cử tầu lâu xa hoa nhất “Khách Lại Đến” chỗ đây có bốn năm đầu bếp, những nhà khác không thể ngon bằng.

“Chúng ta đi xem.” Tuyết Hoa nghe xong giới thiệu, không nhịn được bắt đầu nuốt nuốt nước miếng.

Tiểu hồ ly tham ăn.

Hạ Lăng Vân mỉm cười, mang theo tiểu hồ ly và đồ đệ, còn có đồ tể ở hình thái chồn, tới tầu lâu.

90. Chương 90: Dục Vọng Độc Chiêm

Chạng vạng tối, người đi đường cũng thưa thớt người đi trên đường thì vội vàng, các cửa hàng cũng lục tục đóng cửa. Hạ Lăng Vân mang Tuyết Hoa, Cảnh Thanh Viễn và Uyển Trân đi cửa hàng trang phục và giày.

Bởi vì họ thoáng chút tiết lộ thân phận còn để lại tiền đặt cọc lớn, cho nên dù...những thợ may kia không làm kịp số lượng họ đề ra, vẫn sẽ nghĩ cách gom ở chỗ khác, chờ họ đến lấy đồ.

Sau chính phòng của cửa hàng vải vóc, thợ may đặt một đồng quần áo đã được gấp cẩn thận trên bàn, chường quây cung kính đứng một bên, chờ đợi các vị tiên nhân kiểm tra hàng.

Sau khi vào nhà, Tuyết Hoa nhìn bốn phía, tiền tay cởi mũ xuống.

Không phải người, thiếu nữ này không phải người.

Hai gã thợ may chính và sáu nữ tử may phụ đứng trong góc khiếp sợ nhìn thiếu nữ quái dị mà Tiên Nhân mang tới. Người thiếu nữ này có mái tóc trắng dài, hơn nữa trên đầu còn có hai cái tai lông xù hình tam giác.

Đây là tinh linh yêu quái trong truyền thuyết, thiếu nữ có tai này là động vật nào biến thành?

Thiếu nữ này thoát nhìn mười lăm mười sáu tuổi, da thịt trắng nõn như chạm nhẹ cũng có thể tan thành nước. Nàng có một gương mặt trái xoan tinh xảo, lông mày lá liễu lông mi dày đôi mắt hồ ly hẹp dài ngập nước, sống mũi cao, đôi môi đỏ mọng giống như anh đào rửa qua nước bóng đẹp mê người.

Đôi mắt nàng khe chuyển một cái nhẵn mịn, một nụ cười cũng kiều mị câu hồn. Ánh mắt nàng đảo qua bọn hắn, khéo miệng tạo thành độ cong không giống như giận cũng không phải vui, bọn họ nhìn thấy trái tim đập mạnh trong lồng ngực, hận không thể tiến tới chạm vào nàng, mạnh mẽ ôm siết nàng vào trong ngực.

Hạ Lăng Vân đứng cạnh nàng gương mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, phát ra khí thế, khiến bọn họ không dám lộn xộn.

Hắn dự đoán được sau khi Tuyết Hoa bỏ mũ xuống, người bình thường, nhất là nam tử trẻ tuổi sẽ không thể chống cự được mị lực trời sinh của nàng, không nghĩ tới lão trưởng quây đã 50 tuổi và hai gã thợ may tầm bốn mươi tuổi cũng biểu lộ sự si mê với nàng.

“Hạ tiên nhân, Cảnh tiên nhân, đây là quần áo lót trường bào, quần, trường bào dây lưng.” Chường quây cúi đầu chỉ vào đồng quần áo nói: “Tổng cộng bốn mươi bộ.” Hai vị tiên nhân không có yêu cầu cao về y phục, chỉ cần vừa người. Đáng người của hai vị Tiên Nhân không sai biệt, cho nên bọn họ cũng thoải mái chia thành hai chồng.

Hạ Lăng Vân kéo Tuyết Hoa hồn nhiên ngây thơ không biết bản thân đang trêu hoa ghẹo nguyệt đến sau lưng, tùy tiện nhìn nam trang, “Thanh Nhi, thu lại.” Nói xong, hắn thu đồ của mình vào vòng tay càn khôn.

Cảnh Thanh Viễn cầm một cái áo khoác màu xanh lên nhìn rồi cũng thu vào trong túi càn khôn. Gần đây hắn thường xuyên tu luyện, y phục hàng ngày cũng hỏng hết.

Chường quây và đám thợ may nín thở nhìn bọn họ vẫy tay một cái toàn bộ đồ trên bàn lập tức biến mất.

Cái này là pháp thuật của Tiên Nhân đó, quả thật quá thần kì!

Ánh mắt bọn họ nhìn Hạ Lăng Vân càng thêm kính sợ. Đương nhiên, bọn họ càng không dám đưa mắt nhìn Tuyết Hoa đứng sau lưng Hạ Lăng Vân nữa rồi, bởi vì bọn họ biết Tiên Nhân mất hứng.

Chường quây dẫn sự đồ Hạ Lăng Vân tới một bàn dài bên cạnh, chỉ vào đồng trang phục nữ màu sắc tươi đẹp, cung kính nói: “Hạ tiên nhân, đây là xiêm y dựa theo người miêu tả mà làm ra, có...toàn bộ đồ cần thiết.”

Hắn lại nói với Cảnh Thanh Viễn: “Cảnh tiên nhân, đây là đồ người yêu cầu.”

Hạ Lăng Vân cầm một bộ y phục lên xem, mỉm cười nói với Tuyết Hoa: “Tuyết Hoa, nàng thử xem, nếu không vừa thì để thợ may sửa lại.”

Trước khi tới cửa hàng quần áo, bọn họ đã đi qua cửa hàng giấy. Chưởng quầy sợ không vừa chân, đã làm hơn 100 đôi giày, Tuyết Hoa thử từng đôi một, mới chọn được hơn hai mươi đôi nàng thích.”

Chưởng quầy lập tức cúi người nói: “Cô nương, bên cạnh là phòng thay đồ.”

Nhà hấn là cửa tiệm lớn nhất trấn Hoa Đào, thường xuyên thiết kế những kiểu mới nhất cho các tiểu thư phu nhân nhà giàu. Hôm qua hai vị tiên nhân đến sư phụ muốn may hai mươi bộ xiêm y nữ cả trong lẫn ngoài, đồ đệ cũng như vậy. Bọn họ căn bản không làm kịp, lại không thể không làm theo yêu cầu của Tiên Nhân, tập trung toàn bộ thợ lại. Vì muốn làm những chiếc váy đặc thù, bọn họ phải đi tới những tiệm khác mượn người đẩy nhanh tốc độ, lúc này mới hoàn thành yêu cầu của các tiên nhân.

Tuyết Hoa vui vẻ vuốt nhẹ cổ áo thêu hoa bằng lụa, nói: “Tiên Quân, thử nhiều đồ như vậy sẽ mất thời gian, ta mặc thử hai bộ xem.” Nàng biết rõ Hạ Lăng Vân lo lắng cho sư thúc và hai đồ đệ, rất nóng lòng muốn về.

“Xiêm y của nữ tử không giống nam nhân, màu sắc kiểu dáng nhất định phải tốt, hơn nữa phải vừa người. Nàng cứ chậm rãi thử, sau khi tới, ta cũng bảo Uyển Trân thử.”

Hạ Lăng Vân xoay người nói với sáu nữ thợ may, “Các người đi vào giúp nàng thay quần áo, sửa chữa xiêm y. Thấy gì cũng đừng ngạc nhiên.” Sáu nữ thợ may này là nữ nhân, các nàng sẽ không bị Tuyết Hoa mê hoặc. Hấn lo lắng Tuyết Hoa đang thử thì đột ngột biến lại nguyên hình, khiến người bình thường sợ hãi.

“Vậy ta đi thay đồ.” Tuyết Hoa nói, sáu nữ thợ may vội đi theo. Sau khi trời tối Uyển Trân khôi phục hình người, cũng sẽ mặc thử xiêm y.

Hạ Lăng Vân gật đầu. Nam nhân thì không để ý mấy tới y phục, chỉ cần có thể mặc là được, nữ hài tử thì thích trang phục xinh đẹp, cho nên có lẽ trang phục phù hợp với Tuyết Hoa và Uyển Trân.

Lúc Tuyết Hoa và sáu nữ thợ may vào phòng thay đồ, Cảnh Thanh Viễn cũng bảo Uyển Trân vào, còn dặn đám thợ may, thấy chuyện gì quá kỳ lạ đừng ngạc nhiên. Trời lập tức tối, lúc luân chuyển giữa ngày và đêm là Uyển Trân biến thành người.

Chưởng quầy sai người dâng trà, ngồi cạnh hai vị tiên nhân chờ đợi Tuyết Hoa thử đồ. Hai gã thợ may đứng một bên, đợi phân phó.

“A.” Chợt truyền đến tiếng hô của một nữ thợ may.

Lập tức tiếng nói nhẹ nhàng vang lên, “Các người đừng sợ, ta sẽ không dả thương các người.”

A... Đuôi hồ ly của Tuyết Hoa lộ ra rồi.

Hạ Lăng Vân nghe, mỉm cười, nói với Cảnh Thanh Viễn, “Thanh nhi, con định khi nào thì kết hôn với Uyển Trân? Hai mươi ba năm trước tổ mẫu nàng đã qua đời, tính toán theo thời gian thì đã sớm qua ba năm giữ đạo hiếu.”

“Sư phụ, mọi chuyện xin người làm chủ.” Cảnh Thanh Viễn nói.

“Thanh nhi, con đã xuất sư, cũng sắp lập gia đình, không thích hợp ở Vong Trần Cư nữa rồi. Con tìm địa điểm gần hồ Nữ Thần xây dựng một tòa viện. Chờ lúc con xây xong, ta sẽ để Hàn Tu giúp con làm hôn lễ. Chúng ta là người tu tiên, không quan tâm đến lễ tục, mọi thứ nên giản lược.”

Hạ Lăng Vân nói. Bọn họ có một đám đệ tử Thiên Linh Môn xây dựng phòng ốc chỉ tốn nửa ngày. Chờ lúc sắp xếp xong, hôn lễ của Thanh Viễn cũng nên cử hành. Cần nhiều lắm là ba hoặc bốn ngày.

“Sư phụ, liệu có nhanh quá không?” Cảnh Thanh Viễn có chút kinh ngạc.

“Thanh Nhi, sau khi con kết hôn, vì sư muốn đi tìm sư thúc tổ, đại sư huynh nhị sư huynh của con.” Hạ Lăng Vân khẽ thở dài nói.

Hắn muốn mở chỗ bế quan của Tứ sư thúc, đại đồ đệ, nhị đồ đệ, kiểm tra tình huống bế quan của bọn họ. Nếu bọn họ còn tu luyện, sẽ cho linh đan đỉnh cấp của Tuyết Hoa, nếu như có người già yếu mà chết, thì Thiên Linh Môn phải làm tang sự rồi.

“Sư phụ, đệ tử đã hiểu.” Trong lòng Cảnh Thanh Viễn trầm xuống. Sau khi tang sự thì không thể xử lý việc hôn lễ, sư phụ không muốn chậm trễ hắn và Uyển Trân. Đại sư huynh đã bế quan hơn 100 năm, hắn đến giờ còn chưa gặp mặt đại sư huynh. Hắn hi vọng đại sư huynh, nhị sư huynh đều thuận lợi, đừng để sư phụ thương tâm. Người tóc bạc tiền người tóc xanh, sư phụ đã phải chịu nỗi đau mất năm đồ đệ, không nên chịu thêm nỗi đau nữa.

Tuyết Hoa mặc một bộ xiêm y tay lỡ màu hồng phấn, chạy đến cạnh Hạ Lăng Vân dò hỏi: “Tiên Quân, bộ này được không?” Nói xong nàng theo thói quen dang rộng hai tay xoay tròn, đưa lưng về phía hắn muốn...

“Tuyết Hoa!” Hạ Lăng Vân lập tức buông chung trà đứng sau lưng nàng đè chặt bờ vai nàng, giọng điệu nghiêm túc: “Tuyết Hoa, nàng không cần mặc ra cho ta xem. Nàng cứ ở bên trong thử từng cái, nếu chật hoặc rộng thì nói với nữ thợ may, để họ giúp nàng sửa.”

Định lực hắn rèn luyện tám trăm năm qua cũng bị nàng vô tình mê hoặc, thì những người bình thường sao chống cự nổi? Nếu Thanh nhi bị nàng mê hoặc, hắn phải làm gì bây giờ?

Xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp...

Chưởng quầy tầm 50 tuổi và hai gã thợ may khoảng 40 tuổi ngẩng ngốc nhìn Tuyết Hoa. Tiên nữ, nữ yêu? Dung mạo nàng độc nhất vô nhị, khí chất thanh nhã, nhưng giờ tay nhắc chân lại đầy quyến rũ.

Cảnh Thanh Viễn đập mạnh chén trà trong tay xuống đất, lạnh lùng nói: “Nhìn cái gì? Lập tức cúi đầu xuống!” Bởi vì hắn trong lòng có người yêu, lại vài lần thấy Tuyết Hoa ở hình người, nên cũng có chút thích ứng với mỹ mạo của Tuyết Hoa.

Tiếng chén sứ đập xuống mặt đất “Choang” một cái kèm theo tiếng quát nghiêm nghị của hắn vang lên, chưởng quầy và hai gã thợ may lập tức cúi đầu xuống, sợ hãi run rẩy.

Cảnh Thanh Viễn cười khổ trong lòng, hồ ly tinh trời sinh mị cốt, về sau sợ rằng sư phụ sẽ có rất nhiều phiền não.

Ở đảo Hỏa Vân Tuyết Hoa đã trải qua việc bị người nhìn chăm chú, bây giờ nàng cũng không thích người ngoài lộ vẻ si dại nhìn mình. Nhìn xung quanh, nàng đành phải đi vào phòng thử đồ tự mình thử vậy.

Về mặt Hạ Lăng Vân rét lạnh, trở lại chỗ ngồi. Hắn biết vẻ đẹp của nàng người bình thường không cách nào kháng cự, nhưng hắn cảm thấy ghét ba gã đàn ông này rồi. Thiên Linh Môn nam nhiều nữ ít, về sau hắn càng phải trông coi nàng cẩn thận, đề ngừa phát sinh những việc tương tự.

91. Chương 91: Trở Lại Thiên Linh Môn

Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa cùng Cảnh Thanh Viễn, Uyển Trân ở hình người đi tới hậu viện cửa hàng trang phục.

Ở vương triều Kim Phượng cấm đi lại ban đêm, cửa hàng đã đóng cửa, nhưng xiêm y của hai cô nương cần phải sửa, nên đèn đuốc sáng trưng cả đêm, sáu nữ thợ may bận rộn một đêm.

Để lại đủ ngân lượng, lúc chưởng quầy và đám thợ may cúi người đưa tiễn, Hạ Lăng Vân ôm tuyết Hoa đã hiện nguyên hình và Cảnh Thanh Viễn đang ôm eo Uyển Trân bay lên không trung, trực tiếp bay về hướng Thiên Linh Môn.

“Tuyết Hoa, nếu nàng mệt thì ngủ một lát.” Hạ Lăng Vân dịu dàng nói. Từ sáng qua tới giờ nàng vẫn chưa chớp mắt, nàng cần nghỉ ngơi.

“Được.” Tuyết Hoa cũng khá mệt, hơn nữa lúc Uyển Trân thử đồ Hạ Lăng Vân cũng ép nàng ăn no bụng, liền ngáp một cái, nằm sấp lên khuỷu tay hân ngủ.

Lưu Uyển Trân được Cảnh Thanh Viễn ôm thắc mắc hỏi: “Thanh Viễn, không phải sư phụ là người thanh tu sao? Lấy đâu ra nhiều bạc như vậy?”

Truyền thuyết nhân gian, Tiên Nhân không vương bụi trần, nàng thấy sư phụ Tiên Quân còn không động đũa ăn cá, nhưng lại không từ chối thịt mà Tuyết Hoa gấp vào chén cho người, truyền thuyết nói Tiên Nhân có thể biến đá thành vàng, nàng chỉ thấy mỗi lần sư phụ và Cảnh Thanh Viễn lấy bạc ra. Rốt cuộc bên trong túi càn khôn của họ có bao nhiêu thứ? Toàn bộ hành lí của nhà nàng cũng bị hân thu hết vào trong túi càn khôn giắt bên hông.

“Uyển Trân.” Cảnh Thanh Viễn vừa ngự kiếm phi hành vừa giải thích với vị hôn thê.

“Tiên Nhân không thể biến ra đồ, nhưng bát phẩm Tiên Tôn và cửu phẩm Tiên Tôn thì có thể.”

“Ngoại trừ cửu phẩm tiên tôn không cần ăn uống, tu sĩ đều có những sinh hoạt cần thiết, chỉ là nhiều hoặc ít.”

“Các môn phái tu tiên cũng có điền sản, ruộng đất, những... tá điền kia sẽ phải nộp thuế đất, còn có thể dựa vào môn phái tu tiên che chở.”

“Tất cả mọi người muốn sống lâu trăm tuổi, nhưng trừ phi có linh căn, tu luyện linh lực cải biến thể chất, nếu không thì không có khả năng sống lâu trăm tuổi. Trong thế tục có các quan to quý tộc không thông qua tu tiên mà ăn linh đan kéo dài tuổi thọ, cho nên tất cả các đan dược kéo dài tuổi thọ đều xuất phát từ môn phái tu tiên.” Hoàng tộc chính là khách hào phóng nhất của giới tu tiên.

“Trên người sư phụ có rất nhiều ngân lượng mà Thiên Linh Môn phân phát cho đấy, lúc trước người luyện chế đan dược tích lũy, còn ngân lượng trên người ta là lúc ta mới bước chân vào lịch lãm, dùng nhân sâm và...được liệu trân quý đổi được.” Sinh hoạt của tu sĩ khá đơn giản, không truy cầu hưởng thụ vật chất, điều họ theo đuổi duy nhất chính là tu luyện thành tiên.

“Uyển Trân, trong núi kham khổ, ta hi vọng nàng có thể thích ứng.” Cảnh Thanh Viễn nghiêm túc nói.

“Thanh ca, phụ mẫu thiếp mất sớm, thiếp và tổ mẫu ở trong rừng, sống kham khổ đã quen, sẽ không có việc không thích ứng.” Lưu Uyển Trân mỉm cười. Vì sao hân lại sợ nàng không chịu nổi? Nàng cảm thấy chỉ cần ở chung một chỗ với hân, cuộc sống sẽ luôn xuất hiện những việc kì lạ.

Nghe lời đồ đệ và đồ tể nói chuyện phiếm, khước miệng Hạ Lăng Vân khê cong lên. Bọn họ thật sự là một đôi hạnh phúc.

Vuốt ve tiểu hồ ly trong ngực, ý cười của hân càng đậm. Tiểu hồ ly đáng yêu này càng không đòi hỏi đời sống vật chất, đại khái nàng chỉ cần bên hân là sẽ thấy hạnh phúc.

Tiểu cô nương đáng yêu xinh đẹp... Hi vọng nàng vĩnh viễn giữ được nét ngây thơ, tương lai không bị bản năng chi phối làm những chuyện mà hân không cách nào tiếp nhận.

Hạ Lăng Vân đi ngày đêm, năm sáu ngày sau đã về tới Thiên Linh Môn. Giống như lúc trước, hân tiến vào cảnh giới Thiên Linh Môn thì tự báo thân phận.

Biết hân trở về, chúng đệ tử Thiên Linh Môn đồng loạt khom người hành lễ. Mấy quản sự ở Thiên Linh Môn lập tức ngự kiếm phi hành chạy tới đại điện nghênh đón.

Sư thúc/sư bá/sư phụ...

Chưởng môn Thiên Linh Môn Hàn Tu, và các sư huynh đệ cùng thế hệ Liên Thành, Khiếu Nguyệt, Vũ Đình, Thanh Hoa, Thanh Bình nhìn thấy trưởng lão, kích động không thôi.

“Sư thúc, bên đảo Hỏa Vân truyền tin, người đã tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh. Chúng con rất lo lắng cho người.” Hàn Tu vội vàng hỏi thăm.

Sư thúc đi ra, điều này nói rõ nhất định sư thúc sẽ tu luyện thành cửu phẩm Tiên Tôn. Một môn phái tu tiên xuất hiện cửu phẩm tiên tôn, đây là việc đáng kiêu ngạo cỡ nào? Có một cửu phẩm tiên tôn chưa đập phá hư không tọa trấn, vậy môn phái sẽ cường hãn cỡ nào?

“Ta vô tình vượt qua kết giới của Thái Hư Huyền Cảnh, bị hút vào, nhưng ta rất may mắn, bình an đi ra.”

Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, “Đạo Nguyên Tiên Quân của đảo Hỏa Vân và hai đệ tử thân truyền Lâm Vân Phàm, Lệ Quân Hoa cũng đi ra.”

Đám người Hàn Tu nghe xong sợ ngây người. Từ lúc Thái Hư Huyền Cảnh được sáng lập ra, tiến vào có rất nhiều tu sĩ, không thiếu tu sĩ thất phẩm bát phẩm, nhưng có thể đi ra chỉ có sáu tu sĩ, không nghĩ tới lúc này lại có tận bốn người.

“Ha ha, ta cũng đi từ trong Thái Hư Huyền Cảnh ra.” Tuyết Hoa dương dương đắc ý kích động vung vẩy móng vuốt nói với mọi người.

“Rốt cuộc tiểu hồ ly trốn nhà cũng được chủ nhân bắt về.” Vũ Đình chân nhân cười ha ha nói, sau đó bắt đầu kinh ngạc... “Tuyết Hoa, ngươi trưởng thành hơn, tu vi cũng tăng lên rất nhiều.” Khẳng định là có liên quan tới Thái Hư Huyền Cảnh.

Tuyết Hoa lập tức nhăn mặt, “Bởi vì ta và Tiên Quân cùng trải qua thí luyện của Thái Hư Huyền Cảnh.” Nàng đắc ý leo lên vai Hạ Lăng Vân ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn mọi người. Lúc nàng chính thức là thê tử của Hạ Lăng Vân, những người này đều là văn bối của nàng!

“Các vị sư huynh sư tỷ, ta đã trở về.” Cảnh Thanh Viễn thừa dịp hành lễ với mọi người.

“Tiểu tử thôi, đi ra ngoài rèn luyện lịch lãm hai mươi lăm năm, một phong thư không đưa về, để chúng ta vẫn luôn lo lắng cho đệ.”

Thất đồ đệ Lưu Thanh Bình cười cười, sau đó lập tức kinh ngạc nói: “Tiểu sư đệ, ta không cảm ứng được tu vi linh lực của đệ.”

Lúc tiểu sư đệ xuất sư là tu sĩ thủy mộc song tu tam phẩm, lúc này, hắn lại không cảm nhận được thực lực sư đệ. Chỉ có một khả năng, tu vi tiểu sư đệ đã cao hơn hắn rất nhiều.

Người khác nghe thấy lập tức nhao nhao dò xét Cảnh Thanh Viễn, dùng thần thức cảm nhận thực lực của hắn. Bọn họ không cảm ứng được, ngoại trừ tu vi lực phẩm Khiếu Nguyệt Chân Quân.

Khiếu Nguyệt Chân Quân nhíu mày nói, “Tiểu sư đệ, trên người đệ có khí tức không thuộc về đệ.”

Chẳng lẽ tiểu sư đệ hấp thu tinh nguyên châu không phải của mình? Loại đường tắt này không dễ đi, trực tiếp hấp thu tinh nguyên châu “tiên” giai tương lai lúc hậu kỳ sẽ dễ sinh ra ảo giác tẩu hỏa nhập ma, linh lực sẽ bạo động mà chết.

Mọi người lập tức lo lắng mà nhìn hắn.

“Thất sư huynh, các vị sư huynh sư tỷ, mọi người không cần lo lắng, tiểu đệ gặp cơ duyên.” Cảnh Thanh Viễn cười nói, “Các vị sư huynh sư tỷ, ta giới thiệu vị hôn thê cho mọi người.”

Hắn ôm chôn tuyết để trước ngực, tự hào giới thiệu, “Vị hôn thê của đệ là Uyển Trân, chôn tuyết tiên tử không già không chết.” Chôn tuyết thở dài dè dặt gơ móng vuốt lên chào mọi người.

Mọi người lập tức choáng váng.

Chôn tuyết nằm trên bả vai sư đệ bọn họ liếc mắt cái là thấy được, hơn nữa cũng phát giác đây là một chôn tuyết bình thường. Bọn họ cũng biết sư đệ có một linh sủng là Hắc Lang Vương, chỉ nghĩ sư đệ tính tình trẻ con muốn nuôi thêm một tiểu sủng vật, không nghĩ tới chôn tuyết có... danh nghĩa khác.

“Tất cả mọi người đi vào rồi nói.” Hạ Lăng Vân đánh gãy lời truy vấn của đám người Hàn Tu.

Trong đại điện nghị sự của Thiên Linh Môn, mọi người dựa theo bối phận chức vụ mà ngồi xuống, đệ tử dâng trà, sau đó cung kính lui sang một bên.

“Sư thúc, việc người từ Thái Hư Huyền Cảnh ra, Hỏa Vân Cung có giúp đỡ che giấu?” Hàn Tu lo lắng hỏi. Nếu tin tức bị lộ, Thiên Linh Môn sẽ bị các tu sĩ tà đạo tới làm phiền.

“Hỏa Vân Cung đã làm hết mức có thể phong tỏa tin tức những người rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh, ta cảm thấy trong thời gian ngắn không cần lo lắng phát sinh sự cố ngoài ý muốn.”

Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói: “Đợi xử lý xong vài việc, ta sẽ bế quan, tăng tu vi.” Hắc vô vô Tuyết Hoa đang ngồi trên tay ghế bành, để nàng ngoan ngoãn một chút.

“Sư thúc, truyền thuyết trong Thái Hư Huyền Cảnh bảo tàng vô số, sư thúc có cơ duyên mang ra?” Hàn Tu rất thẳng thắn dò hỏi, đây là chuyện lớn của Thiên Linh Môn.

“Có một ít, nhưng quan trọng nhất là ta lấy được tâm pháp Thủy Mộc song tu thần công. Cái này ta sẽ chép lại để vào Tầng Thư Các bốn môn, cho những đệ tử có linh căn thủy mộc tu luyện.”

Coi Thiên Linh Môn là nhà, coi đệ tử Thiên Linh Môn là con cháu, “Ta còn lấy được một ít linh đan đỉnh cấp thượng cổ, ta sẽ phân phối theo nhu cầu cho mọi người. Thanh Hoa, lần này lại phiền người rồi. Ta sẽ cho người thêm một phần, người và các đệ tử tinh thông đan dược nghiên cứu, tranh thủ nghiên cứu đan dược ta đưa.”

Thanh Hoa tinh thông thuật luyện đan quản lý dược phòng, lập tức kích động đứng lên, ôm quyền hành lễ với Hạ Lăng Vân nói: “Đệ sẽ cố gắng hết mình, nhưng xin sư thúc lúc rảnh có thể đến chỉ đạo.” Tu sĩ dù dùng rất nhiều thời gian cho việc tu luyện linh lực cải biến thể chất, nhưng vẫn dành thời gian học tập những thứ mình hứng thú. Nhị trưởng lão Lăng Vân Tiên Quân chính là một cao thủ luyện đan.

Hạ Lăng Vân nghe gật đầu, nói với mọi người: “Thanh Viễn đã có vị hôn thê, ta muốn nhanh chóng xử lý việc vui cho nó. Hàn Tu, Thanh Bình, vấn đề này các người trợ giúp Thanh Viễn một phen.”

Hắn nhìn Lâm Thủy Nhại đối diện hồ Nữ Thần thông qua cánh cửa đại điện nói: “Đợi Thanh Viễn kết hôn xong, ta muốn đi nhìn Đại trưởng lão, tứ sư thúc tổ, và hai đồ đệ của ta. Bọn họ bế quan lâu rồi, ta lo lắng. Ta có mang đan dược đỉnh cấp thượng cổ, hi vọng có thể trợ giúp bọn họ.”

Mọi người lập tức hiểu rõ, nhao nhao nhìn về Lâm Thủy Nhại - nơi bế quan của ba người.

Trước mắt trong giới tu tiên ở đại lục Ngũ Nguyên chỉ có thể luyện chế đan dược cao cấp, lúc bọn họ bế quan Thiên Linh Môn đã đưa đan dược tốt nhất. Liệu có thể tiến giai hay không thì phải dựa vào tạo hóa của ba người, người khác không thể giúp.

Mọi người Thiên Linh Môn chậm chạp không đi nhìn bởi vì sợ quấy rầy, một phần nữa là lo lắng khi đi vào, nhìn thấy chính là di thể già yếu của cả ba.

Hiện tại nhị trưởng lão mang linh đan thượng cổ đỉnh cấp, chỉ cần ba người còn sống, những đan dược kia sẽ có trợ giúp rất lớn. Tuổi thọ sẽ được kéo dài.

“Được rồi, tiểu sư đệ, đệ nói rõ chuyện vị hôn thê chồn tuyết đi.” Vũ Đình chân nhân thấy tâm trạng mọi người trầm xuống lập tức đổi chủ đề.

Hắn thành công chuyển dời sự chú ý của mọi người.

Rõ ràng là một con chồn tuyết bình thường, sao tiểu sư đệ lại gọi là chồn tuyết tiên tử?

Chẳng lẽ khí tức không thuộc về bản thân của sư đệ là của chồn tuyết này? Chẳng lẽ tiểu sư đệ chiếm dụng tinh nguyên người ta vất vả tu luyện, mà chồn tuyết bởi vì mất đi tinh nguyên châu đành trở về nguyên hình?

Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Hôn lễ này cử hành thế nào?

Bọn họ dù sống thật lâu cũng không đoán được, trần ngập kinh ngạc chờ đợi tiểu sư đệ Cảnh Thanh Viễn giải thích.

92. Chương 92: Ghen Tuông

Cảnh Thanh Viễn kể lại chuyện của mình một lần, mọi người nghe xong sợ hãi thán phục không thôi. Tuy bọn họ sống mấy trăm năm, nhưng việc trên đời trăm biến vạn hóa, cả đời bọn họ cũng không thể gặp hết toàn bộ, càng không có cách nào hiểu rõ đạo lý trong đó.

Hạ Lăng Vân nói qua loa một ít chuyện của mình trong Thái Hư Huyền Cảnh, thỏa mãn tính hiếu kỳ của mọi người, sau đó phân phó: “Tu sư diệt, Thanh Viễn sư đệ của ngươi sắp thành gia lập nghiệp, không thích hợp ở Vong Trần Cư của ta, ngươi phải ít đệ tử hỗ trợ xây cho Thanh Viễn một tiểu viện.”

“Con biết, sư thúc.” Chưởng môn Hàn Tu lập tức nói với Cảnh Thanh Viễn, “Tiểu sư đệ, đệ đi chọn chỗ, ta lập tức sai người xây dựng viện nhỏ cho đệ.”

Phần lớn tu sĩ tu luyện trong núi sâu, tìm ngoại nhân xây dựng phòng ốc không tiện, cho nên rất nhiều tu sĩ đều tự dựng phòng ở. Bởi vì có các pháp trận bố trí nên nhà ở dù đơn sơ nhưng đông ấm hè mát, mấy thập niên cũng không đổ.

“Hàn sư huynh, các vị sư huynh sư tỷ, tiểu đệ làm phiền rồi.” Cảnh Thanh Viễn ôm quyền hành lễ với mọi người.

Mọi người cười khoát tay tỏ ý không cần cảm ơn, còn chúc mừng hân sắp làm tân lang.

Chờ bọn họ chúc mừng xong, Hạ Lăng Vân nói: “Tu sư diệt, sau khi giúp Cảnh Thanh Viễn, ngươi lại phải người xây dựng một viện nhỏ xinh xắn cạnh Vong Trần Cư cho ta.”

A, ai ở?

Tuyết Hoa đang ngồi ngồi trên tay ghế của Hạ Lăng Vân lập tức nhảy lên bàn nhỏ, giơ chân trước kêu lên: “Ta không cần, ta muốn ở chỗ người.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Tuyết Hoa. Tuy tiểu hồ ly Tuyết Hoa bởi vì tu luyện trong Thái Hư Huyền Cảnh mà sắp trưởng thành, nhưng cần ở một mình sao? Không phải linh sủng đều ở trong sân của chủ nhân sao?

Vũ Đình Chân Nhân tò mò hỏi: “Sư thúc, Tuyết Hoa vẫn là tiểu hồ ly, ở trong ổ hồ ly ở Vong Trần Cư là được rồi.” Tuy là hồ ly cái, nhưng không phải là hồ ly thôi sao?

Nhìn mọi người không lý giải được, Cảnh Thanh Viễn nở nụ cười, “Vũ Đình sư huynh, Tuyết Hoa đã biến hóa không hoàn toàn rồi, là một thiếu nữ hồ ly.” Nếu mọi người biết Tuyết Hoa thích sư phụ, mà sư phụ lại nhận nàng làm vị hôn thê, liệu mọi người có khiếp sợ đến mức hai mắt rớt ra ngoài? Nhưng đây là sư phụ, đánh chết hắn cũng không nói.

“Tuyết Hoa đã có thể biến hóa rồi à?” Hàn Tu lập tức ngây dại, nhìn Tuyết Hoa chăm chú.

Mặc dù linh thú sau khi tiếp nhận sự dạy bảo của tu sĩ nhân loại có thể tiến giai nhanh, nhưng tốc độ của Tuyết Hoa thì phải nói là nhanh khủng khiếp, không, Tuyết Hoa mới ngũ phẩm, sao có thể biến hóa? Hỏa hồ báo Hồng Linh cũng ngũ phẩm nhưng vẫn chưa thể biến hóa.

“Nhìn gì vậy? Không cho phép nhìn!” Tuyết Hoa nói, nhanh chóng ngồi xuống, dùng đuôi lông xù che toàn bộ thân thể.

“Tu sư diệt, Tuyết Hoa đã là thiếu nữ rồi.” Hạ Lăng Vân không vui, khề nói.

“Thật xin lỗi, sư thúc, Tuyết Hoa, tha thứ cho ta đường đột.” Hàn Tu vội nói. Chẳng trách sư thúc muốn làm một sân viện cho Tuyết Hoa, hóa ra Tuyết Hoa đã hiểu rõ nam nữ khác biệt.Ồ, lần đầu tới Thiên Linh Môn, cũng không cho phép người khác kiểm tra thân thể, không phải là khi đó Tuyết Hoa đã... Linh trí của tiểu hồ ly này được khai mở thật sớm!

“Sư thúc, có phải Tuyết Hoa ăn Hóa Hình Đan trong truyền thuyết? Là người lấy được trong Thái Hư Huyền Cảnh sao?” Thanh Hoa nghĩ tới nói ra, bởi vì nàng vẫn luôn thu thập được liệu để chế tạo Hóa Hình Đan cho linh sủng Hắc Hùng.

“Tuyết Hoa tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh không lâu thì tách khỏi ta tiếp nhận thí luyện, Hóa Hình Đan là tự nàng đạt được.”

Hạ Lăng Vân giải thích: “Nàng ăn hết Hóa Hình Đan đỉnh cấp, có thể biến hóa, nhưng không hoàn toàn, không cách nào khống chế được thời gian, vẫn còn giữ lại tai và đuôi hồ ly.”

“Thanh Hoa, Hóa Hình Đan trong truyền thuyết cũng không thần kì, không thể trợ giúp tinh linh yêu quái biến hóa toàn vẹn, người hay để Hắc Hùng tự tu luyện, biến hóa bình thường.” Hắn đặc biệt nói với Thanh Hoa.

“Vâng, đệ tử hiểu.” Thanh Hoa nói, nhìn Tuyết Hoa, “Đệ tử có thể nhìn Tuyết Hoa biến hóa được không?”

“Tự người hỏi Tuyết Hoa.” Hạ Lăng Vân bình thản nói. Thanh Hoa là nữ, có lẽ tương lai Tuyết Hoa cũng có vài chuyện cần thỉnh giáo với nàng.

“Biến hóa không có gì đẹp mắt.” Tuyết Hoa từ chối. Nàng không muốn biến thành đối tượng để người khác nghiên cứu, trừ phi người muốn nghiên cứu nàng là Tiên Quân.

Về mặt Thanh Hoa lộ ra thất vọng.

“Ta phải về Vong Trần Cư, các người đi làm việc đi.” Hạ Lăng Vân nói, Ta muốn nhanh tới chỗ tứ sư thúc, đại đồ đệ, nhị đồ đệ bế quan.” Hắn không câu nệ tiểu tiết, không cần văn bồi tổ chức yến tiệc cho mình.

Cho nên, bọn họ phải nhanh chóng dựng nhà cho Cảnh Thanh Viễn, cử hành hôn lễ. Bởi vì ba vị kia bế quan cũng đã 100 năm rồi, bọn họ cần chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Mọi người hiểu trưởng lão muốn xử lý việc vui trước tang sự, lập tức hợp mưu hợp sức, mau chóng làm tốt hôn sự.

“Tuyết Hoa, nơi này là Thiên Linh Môn, nàng thích đi chỗ nào chơi thì đi, ta về Vong Trần Cư trước.”

Hạ Lăng Vân nói xong, đi về phía cửa đại điện. Mọi người cung kích tiễn hắn, Tuyết Hoa nhảy xuống bàn, chạy chậm đằng sau hắn.

Hơn mười linh sủng tập trung bên ngoài đại điện, thấy Tiên Quân đi tới nhanh chóng lùi ra. Chúng biết ý chào hỏi Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa, “Tiên Quân”, “Tiên Quân mạnh khỏe”, “Tuyết Hoa trở về rồi”, “Oa, Tuyết Hoa trưởng thành.”...

Linh hồ Mị nhi tiến đến hít hít, hỏi: “Tuyết Hoa, tại sao mới hai mươi mấy ngày người đã lớn lên như vậy hả?” Tuy trên người Tuyết Hoa chưa có mùi hồ ly trưởng thành, nhưng nàng cảm giác nguy cơ Tuyết Hoa sẽ cùng nàng tranh đoạt quyền giao phối.

Hắc Hùng dùng thân thể khổng lồ lách vào một bên tới trước mặt Tuyết Hoa nói: “Ngũ phẩm, linh lực của người làm sao có thể tăng trưởng nhanh như vậy?” Nó làm một linh hồ ngũ phẩm, nên có thể đoán được trình độ tu vi linh lực của Tuyết Hoa.

“Mị nhi, Hắc Hùng, ta gặp được kì ngộ.”

Tuyết Hoa ngẩng đầu rất kiêu ngạo mà nói ra: “Ta cảm giác rất nhanh sẽ trở thành hồ tiên.” Tinh linh yêu quái tu luyện biến hóa, có thể giống như “tiên” giai của nhân loại, chỉ cần không tổn thương nhân loại, tu sĩ nhân loại cũng sẽ gọi chúng với danh xưng, XX tiên.

“Lợi hại.” Về mặt Hắc Hùng bội phục nói, nó nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được, dạng kì ngộ nào có thể ngắn ngủi trong hai mươi mấy ngày khiến một tứ phẩm hồ ly tiến giai lên ngũ phẩm. Phải biết, nó từ tứ phẩm tiếng giai lên ngũ phẩm phải mất hai trăm năm.

Hồng Linh đi lên trước, nho nhã lịch sự nói: “Tuyết Hoa muội muội, đã lâu không gặp, muội khác hơn nhiều so với trước kia.” Nói xong, nó ngẩng đầu ưỡn ngực, bày ra dáng vẻ hiên ngang khí chất cao quý.

Tuyết hồ Tuyết linh xoay vòng quanh Tuyết Hoa, miệng oa oa ô ô gọi.

Hai hồ ly được!

Gương mặt anh tuấn của Hạ Lăng Vân trầm xuống, con người thâm thúy khẽ toát lên vẻ không vui.

Hàn Tu tươi cười nói với Hồng Linh: “Người xem Tuyết Hoa tu luyện chăm chỉ không? Người lại cả lơ phất phơ, về sau xem người làm sao đuổi kịp” Năm nay kì động dục của đám hồ ly đã qua, nhưng sớm bởi đường tình cảm thì về sau sẽ thuận lợi giao phối. Phù sa không chảy ruộng ngoài, đối tượng giao phối vài năm đầu của Tuyết Hoa nhất định là Tuyết Linh, Hồng Linh Thiên Linh Môn.

“Tuyết Hoa, nàng cũng mệt rồi, không bằng về Vong Trần Cư nghỉ ngơi cùng ta.” Hạ Lăng Vân đột nhiên nói, “Ta nghĩ ổ hồ ly của nàng cũng được Thường Hưng và Thường Đức cất giữ.”

Tuyết hoa nghe vậy, lập tức nhảy lên người hắn, vui vẻ nói: “Ta phải về đi ngủ.” Tuy những... đám linh sủng này đã có linh trí, nhưng không có tiếng nói chung với nàng, có thể thì thoả chơi đùa, nhưng tuyệt đối không có cách nào tiến hành trao đổi phức tạp.

Hai tay vững vàng tiếp được Tuyết Hoa nhảy lên, Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “Mị nhi, Hắc Hùng, Tuyết Hoa cũng mệt mỏi rồi, cần nghỉ ngơi, các người tìm nàng chơi sau.” Mị nhi là hồ ly giống cái, Hắc Hùng tuy là giống đực nhưng lại là hổ tinh.

Mọi người và đám linh sủng đành phải trợ mắt nhìn cả hai rời đi.

Mặc dù mới rời khỏi hồ Nữ Thần gần ba mươi ngày, nhưng bởi vì thời gian trong Thái Hư Huyền Cảnh chênh lệch, hắn đã gần một trăm năm chưa nhìn thấy hồ Nữ Thần rồi.

Tất cả, vẫn tốt lắm.

Hạ Lăng Vân ngắm nhìn cảnh đẹp xung quanh hồ Nữ Thần, những tiểu viện phía bắc hồ, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

“Tuyết Hoa, nàng xuống đi.” Hắn nói với tiểu hồ ly đang thoải mái nằm sấp trong tay mình. Vật nhỏ lười biếng!

“Không muốn.” Tuyết Hoa nói, nằm trên tay hắn rất thoải mái đấy.

“Tuyết Hoa, nàng cứ để ta ôm đi, sẽ biến thành hồ ly mập đấy.” Hạ Lăng Vân cười ra tiếng, nhớ tới mùa đông hai mươi lăm năm trước, nàng bị hắn đuổi ra ngoài giảm béo. Khi đó nàng thật sự ăn rất nhiều lại ít vận động, thân thể mập mập tròn tròn, ôm rất mềm mại, sờ tới sờ lui toàn thịt.

“Không vấn đề, chờ khi ta mập thì sẽ lại giảm béo.” Tuyết Hoa không cho là đúng nói. Nàng tin Hạ Lăng Vân là một sư phụ rất nghiêm khắc, sẽ không bởi vì nàng là vị hôn thê mà buông lỏng huấn luyện với nàng.

“Tuyết Hoa?” Hạ Lăng Vân đột nhiên gọi.

“Vâng?” Tuyết Hoa ngẩng đầu nhìn hắn.

“Nàng có ngửi được mùi của Hồng Linh và Tuyết Linh?” Hạ Lăng Vân dò hỏi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông hồ ly của nàng.

“Có a.” Tuyết Hoa suy nghĩ một chút nói. Tính toán thời gian, mùa động dục của hồ ly đã qua, nhưng trên người Tuyết Linh, Hồng Linh, Mị nhi còn lưu lại mùi lúc chúng động dục.

Hạ Lăng Vân trầm ngâm chốc lát, hỏi: “Mùi của chúng, nàng cảm thấy... dễ ngửi không?” Mùi của hắn không ngửi thấy.

“Bình thường thôi.” Tuyết Hoa nói.

“Ta không hiểu về mị hương của hồ ly, nàng có thể nói cho ta một chút về mùi của chúng không?” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng hỏi.

Tuyết Hoa vò đầu bứt tai châm chước từ ngữ nói: “Lúc chúng động dục ta đặc biệt đi ngửi mùi trên người chúng. Trên người Mị nhi có mùi hương, loại này rất dễ ngửi, nhưng vẫn còn chút tanh nồng. Mùi trên người nàng ta không thích, vừa rồi ngửi, thấy nhạt đi rất nhiều, nhưng ta lại càng không thích.”

Trong tự nhiên những động vật cùng loài sẽ tranh đoạt quyền giao phối. Tuyết Hoa vốn đối xử tốt với Mị nhi, nhưng lúc này đã xuất hiện tình trạng bài xích rồi.

Hạ Lăng Vân rũ mắt xuống suy nghĩ.

“Trên người Tuyết Linh có chút mùi... hơi hôi.” Tuyết Hoa ngượng ngùng nói, nếu nàng không ăn Tủy Tủy Đan khẳng định mùi sẽ còn hôi hơn. Thật khổ cho Tiên Quân nhiều lần không ngại tự tay tắm giữa còn vệ sinh cả phía dưới cho nàng. Tiên Quân đối xử với nàng thật tốt, nàng nhất định phải thành thê tử của hắn.

“Tuyết Linh mới được làm linh sủng năm mươi năm, chỉ ăn Tủy Tủy Đan trung cấp, thể chất chưa cải biến được nhiều.”

Hạ Lăng Vân thoáng giải thích, hỏi, “Hong Linh thì sao, nàng có cảm giác gì với Hong Linh?” Hong Linh được Hàn Tu sư diệt nuôi hơn ba trăm năm, thường xuyên ăn Tủy Tủy Đan cao cấp, trên người đã không còn mùi hồ ly hoang dã rồi.

“Hong Linh cũng không tệ lắm.” Tuyết Hoa nói, “Lúc trước ở Thiên Linh Môn, mùi của Hong Linh dễ chịu hơn Mị nhi một chút, mùi tanh nồng gần như không ngửi thấy.”

Nàng nghi ngờ hỏi, “Vừa rồi ta ngửi thấy trên người Hong Linh có mùi rất ngọt, không biết có phải gần đây ăn được vật gì tốt.” Với tư cách là chủồng môn nhân sủng ái linh sủng, thứ Hong Linh được ăn khẳng định tốt hơn so với các linh sủng khác.

Mùi ngọt ngào?

Tuyết Hoa không ghét?

Đây là do hồ ly cái không bài xích hồ ly giống đực!

Hạ Lăng Vân đột ngột ôm chặt nàng. Bản năng của nàng vẫn mạnh mẽ, hắn cần phải chú ý, nếu không... Nàng sẽ biến thành hồ ly tinh lẳng lơ mà thể nhân không thể nào tiếp nhận!

93. Chương 93: Thiếu Nữ Hồ Ly Khiến Người Phiền Nao

Phát hiện mình vẫn bị ôm chặt, Tuyết Hoa kinh ngạc nói: “Tiên Quân?” Hắn nghĩ tới cái gì? Sao lại ôm nàng chặt như vậy, nàng không thoải mái.

“Hả? À.” Hạ Lăng Vân phát hiện cảm xúc của mình không khống chế được, lậ tức buông lỏng hai tay, cái cằm nâng chỉ về phía trước, “Tuyết Hoa, nàng xem, đã đến Vong Trần Cư rồi.” Nhiều năm không về Vong Trần Cư, nhưng hắn lại cảm giác như qua mấy đời.

“Oa, chúng ta về đến nhà rồi.” Tuyết Hoa lập tức từ trong khuỷu tay hắn nhảy ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ nàng trong hình thái hồ ly chạy vội, đuôi hồ ly vung qua vung lại đảm bảo sự cân bằng của cơ thể, Hạ Lăng Vân lập tức nở nụ cười. Tuy thân thể nàng trưởng thành nhưng bao năm qua, tâm tính vẫn còn trẻ con.

“Ta đã trở về, Thường Đức Thường Hưng, chúng ta trở về.” Tuyết Hoa còn chưa chạy vào Vong Trần Cư đã háng giọng kêu lên.

Hàng rào Vong Trần Cư vẫn được những dây leo màu xanh bao phủ, những tiên hoa đua nhau nở, hương hoa bốn phía. Cửa mở ra, Thường Đức Thường Hưng vẫn luôn hầu hạ Hạ Lăng Vân cuộc sống sinh hoạt hàng ngày vội bước nhanh tới. Bọn họ đã sớm nghe tin trưởng lão về, cũng biết trưởng lão sẽ tới nghị sự ở đại điện trước.

“Tiểu hồ ly trốn nhà đã về rồi.” Thường Đức với tóc hoa râm, nhưng gương mặt vẫn trẻ vừa cười vừa nói.

“Kì lạ, Tuyết Hoa người lớn hơn nhiều.” Thường Hưng kinh ngạc nói, gương mặt chất phác lộ ra sự kinh ngạc. Tiểu hồ ly mới ra ngoài ba bốn mươi ngày, sao lại lớn hơn nhiều?

Thấy trưởng lão nhàn nhã đứng ở sau lưng Tuyết Hoa, bọn họ vội cúi người nghênh đón: “Trưởng lão.”

“Thường Đức, Thường Hưng, chúng ta trở về rồi.” Tuyết Hoa vượt qua người bọn họ, chạy vào Vong Trần Cư tuyên bố, “Ta đã trở về.” Vẫn là nơi này có sinh khí, có cảm giác về nhà.

Cung điện của phụ thân tuy xa hoa tinh xảo, nhưng lạnh lùng, mặc dù phụ thân cẩn thận chăm sóc nàng, nhưng nàng vẫn không cảm thấy chỗ đó ấm áp, thiếu đi chút nhân khí.

Thanh Lâm quán ở đảo Hỏa Vân là địa bàn của người ta, hơn nữa vì phòng ngừa có người tà tâm (tuyệt đối là Thanh Đồng) tập kích nàng, nàng ngủ không an ổn.

Chỉ có Vong Trần Cư, nhà của Hạ Lăng Vân, khắp nơi có mùi của hắc, an toàn ấm áp, nàng thích nhất, cũng an tâm nhất.

Xem nàng vui vẻ trong sân, Thường Đức Thường Hưng nhìn nhau cười. Tiểu hồ ly trốn nhà rời đi chắc ăn nhiều đau khổ, nếu không sao lại nhớ nhà đến vậy.

“Tuyết Hoa, nhìn nàng cao hứng kìa.” Hạ Lăng Vân mỉm cười đi vào nhà, ngắm bốn phía, trong lòng cũng tràn ngập cảm giác ấm áp an toàn. Chỉ có nơi này, hắc mới có thể hoàn toàn buông lỏng mà nghỉ ngơi.

“Tuyết Hoa, tự đi tắm rửa rồi tắm rửa đi.”

Hắc phân phó, “Thường Đức Thường Hưng, các người đã dọn dẹp phòng ốc?” Hắc không đói nên không ăn, lát uống chút nước là được.

Thường Đức chấp tay bẩm báo, “Trưởng lão, biết người trở về, đệ tử đã và sư đệ đã sửa sang lại phòng ốc rồi, giường chiếu cũng thay mới.”

Lúc trưởng lão rời đi nói tới đa hai tháng sẽ về, cho nên bọn họ đã lấy chăn đệm giặt phơi nắng, chờ trưởng lão về sẽ trải lên.

“Ồ của Tuyết Hoa...” Hạ Lăng Vân chần chờ một lúc nói, “Được rồi, không cần.”

Thân hình của nàng lớn gấp hai, ổ của nàng không thể dùng nữa rồi, hơn nữa nàng lại biến hóa, thích ngủ giường, hắc không cần phải làm ổ hồ ly cho nàng.

Ngày mai sau khi tiểu viện của Thanh Viễn xây dựng xong, ngày kia sẽ xây một viện nhỏ cho nàng. Trước mắt nàng cứ ngủ tạm ở phòng hắc. Hắc có thể ở thư phòng, ngồi luyện công liên tục vài ngày.

“Ta đi tắm rửa, bắt cá.” Tuyết Hoa nghe hắc phân phó, lập tức chạy về phía hồ Nữ Thần, sau đó nhảy vào.

Ăn hải sản nhiều rồi, nàng rất nhớ vị cá thơm ngọt của hồ Nữ Thần.

Nàng ở trong nước bơi lội chốc lát, thấy một đầu cá trắm đang bơi qua, liền dùng nước bao vây nó lại, rồi lập tức bơi tới.

Trong lúc đó, một cảm giác nóng rực quen thuộc ập tới, nàng lập tức hiểu rõ mình sắp biến hóa, vội buông tha con cá trắm, cảm thụ sự biến hóa của cơ thể.

Bên trong linh quang màu trắng, chân trước biến thành cánh tay thon dài, móng vuốt sắc bén thành bàn tay nhỏ bé, cọng lông hồ ly lập tức biến mất, thành thân hình thiếu nữ uyển chuyển...

Đột nhiên nàng lộ đầu ra khỏi mặt nước, dùng tay vén mái tóc trắng dài che kín khuôn mặt kêu lớn: “Tiên Quân, Tiên Quân.” Sau khi biến thành người, tiếng nàng cũng thanh thúy dễ nghe như hoàng oanh xuất cốc rồi.

Nghe được giọng nói không giống lúc nàng ở hình thái hồ ly, Hạ Lăng Vân đang ở trong thư phòng mài mực chuẩn bị viết tâm pháp Song Tu thần công vội vàng đi ra, phân phó Thường Đức Thường Hưng không được phép rời khỏi phòng, sau đó nhanh chóng bước tới hồ, nói với Tuyết Hoa: “Tuyết Hoa, nếu lần sau gặp tình huống này, nàng phải tìm một chỗ có thể ẩn nấp, mặc xiêm y tử tế rồi mới được trở về.”

Nói xong hắc nhìn xung quanh, rồi lập tức lấy ra một áo khoác mới tinh nói: “Nhanh lên một chút.” May mắn chỗ này của hắc vắng vẻ, hơn nữa mọi người biết hắc không thích bị quấy rầy, cho nên không mấy ai qua chỗ này.

Tuyết Hoa lập tức lên bờ, dùng trường bào quần kỹ cơ thể.

“Nàng về phòng ta mặc y phục trước.” Hạ Lăng Vân rũ mắt, thi triển pháp thuật hệ thủy xóa tan nước trên người nàng.

“Tiên Quân.” Tuyết Hoa đứng chân trần dẫm lên bãi cỏ bên hồ Nữ Thần nũng nịu nói: “Chàng ôm ta về được không? Ta không muốn bị bắn chân.” Thật ra dù nàng đi chân trần về Vong Trần Cư cũng không vấn đề, chân trần có thể ngưng tụ nước để rửa. Nhưng nàng muốn hân ôn nàng về. Liệu hân có đồng ý?

Hạ Lăng Vân đang đứng thẳng nghe vậy lập tức chấn động, toàn thân cứng đờ, giống như cả cơ thể bị một lực lượng vô hình giam cầm không thể nhúc nhích.

“Tiên Quân, có thể không?” Tuyết Hoa nâng gương mặt nhỏ nhắn, mong chờ nhìn hân, sau đó cảm thấy mặt hân biến hồng, lỗ tai trắng nõn đỏ ửng.

Hít sâu một hơi, Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, “Tuyết Hoa, bên trong vòng tay Như Ý của nàng có rất nhiều giày.” Nói xong, hân quay người bước nhanh về Vong Trần Cư. Cái này... tiểu hồ ly vô tình mê hoặc lòng người mà còn không biết, nếu hân không nhanh chóng rời khỏi, có lẽ sẽ dựa theo ý nàng ôm nàng trở về.

Haizzz, định lực Tiên Quân quá mạnh mẽ, nàng rất khó dao động.

Tuyết Hoa chu môi, đành phải lấy giày từ trong vòng tay Như Ý đi vào rồi đuổi theo bóng lưng hân.

“Trường lão, nàng... nàng là ai? Lỗ tai, lỗ tai, nàng là...” Thường Đức ở trong phòng nhìn qua cửa sổ, thấy Tuyết Hoa sau lưng Hạ Lăng Vân, lập tức kinh ngạc trợn mắt há mồm.

“Không cho phép nhìn!” Hạ Lăng Vân thấp giọng quát.

“Hả.... vâng.” Thường Đức nhanh chóng quay mặt đi, “Rầm” thoáng cái đóng cửa sổ lại.

Thiếu nữ có đôi tai tam giác mái tóc trắng xõa dài khoác trên người trường bào của nam tử. Thiếu nữ này từ đâu đến? Trường lão không gần nữ sắc, tại sao lại mang nữ tử tới Vong Trần Cư?

“Sư huynh, huynh thấy gì rồi hả? Trường lão không cho phép nhìn đấy.” Thường Hưng một bên vừa lau bàn vừa nói.

“Sư đệ, trường lão dẫn một thiếu nữ tóc bạc, nhưng có tai động vật vào Vong Trần Cư.” Thường Đức không dám tin nói.

Tuy hân chỉ nhìn thoáng sườn mặt thiếu nữ, nhưng vẫn nhận ra đó mà một mỹ nhân, những thiếu nữ bình thường không thể so sánh.

“Không phải vừa rồi có tiếng gọi trường lão sao? Nhất định là cô nương này rồi.”

Thường Hưng ngồi xuống suy nghĩ nói, “Tóc trắng, lỗ tai động vật? Sư huynh cái lỗ tai kia hình tam giác đấy.” Trường lão không gần nam sắc, giờ động vật duy nhất gần trường lão là Tuyết Hoa.

“Hình tam giác... lỗ tai hồ ly!” Thường Đức đột nhiên nhớ tới, hai mắt trợn tròn.

“Là Tuyết Hoa? Chẳng lẽ Tuyết Hoa biến hóa rồi?” Tuyết Hoa là hồ ly giống cái, hơn nữa lông lại trắng tinh. Lần này lúc về thân hình Tuyết Hoa lớn hơn, nói không chừng đã phát triển đến mức biến hóa rồi.

Thường Hưng và Thường Đức đều nghĩ đến, hai mắt nhìn nhau. Một tiểu hồ ly biến thành thiếu nữ xinh đẹp ở trong Vong Trần Cư cùng ba nam nhân, đây không phải là khảo nghiệm định lực của ba gã nam nhân sao?

Thường Hưng vuốt mặt nói: “Chúng ta đừng lo lắng, ta nghĩ trường lão sẽ an bài hợp lý cho Tuyết Hoa.” Tuyết Hoa thích nhất là trường lão, người nên lo lắng, phải nhận khảo nghiệm định lực là trường lão đấy.

“Cảm giác, thấy...” Thường Đức chần chừ nói, “Ta cảm giác, tương lai Tuyết Hoa và trường lão sẽ có phát sinh chuyện gì đó?”

“Huynh nói là...” Nhớ tới vô số hồ ly tinh trong truyền thuyết, Thường Hưng tỏ vẻ không sao cả, “Chỉ cần Tuyết Hoa không tổn thương trường lão, trường lão không từ chối, chúng ta yên lặng ủng hộ là được.”

Truyền thuyết, hồ ly tu thành hình người sẽ vô cùng xinh đẹp, chỉ cần có ý cầu dẫn, không một người nào có thể thoát được. Lúc nhỏ Tuyết Hoa luôn bám lấy trường lão, lúc trưởng thành sẽ muốn cầu dẫn người. Tinh linh yêu quái có thể biến thành người sẽ được tu sĩ nhân loại kính trọng vài phần, có lẽ trường lão sẽ tiếp nhận nàng.

“Tuyệt Hoa, nàng mau mặc xiêm y.” Hạ Lăng Vân đến cửa phòng ngủ mình nhanh chóng thúc giục.

“Vâng.” Tuyệt Hoa bước lên hai bước, sau đó quay đầu lại nói, “Ta vừa tắm xong, còn chưa kịp bắt cá. Ta vẫn đói.”

“Ta biết rồi.” Hạ Lăng Vân cúi đầu nói với nàng, “Nàng muốn ăn cá hay gà? Ta bảo Thường Đức Thường Hưng chuẩn bị.” Lúc này, nàng vẫn nên nghỉ ngơi trong phòng là tốt nhất.

“Ta muốn ăn cá chua ngọt và gá lá sen.” Tuyệt Hoa cười tủm tỉm nói. Hắn từng bước một nhượng bộ nàng rồi.

“Ta biết, tiểu hồ ly ham ăn.” Hạ Lăng Vân nói, nhẹ đẩy cửa phòng, sau đó đóng lại rồi mới rời khỏi.

Cho dù Tuyệt Hoa có tiểu viện, đoán chừng mỗi ngày đều tới quán lấy hắn. Hắn phải nhanh chóng dạy nàng quan niệm nam nữ khác biệt mới được.

Tuyệt Hoa không có khả năng vĩnh viễn không cho người khác nhìn thấy mặt nàng, hắn phải làm gì để đệ tử Thiên Linh Môn không bị nàng mê hoặc?

Sau khi chuyện Tứ sư thúc, đại đồ đệ, nhị đồ đệ giải quyết xong hắn sẽ bế quan một đoạn thời gian dài, Tuyệt Hoa phải làm sao bây giờ?

Hắn lo lắng nàng ở bên ngoài, nhất là không biết tới mùa xuân năm nào nàng động dục. Tốt nhất là kéo nàng cùng bế quan, bởi vì lúc bế quan tu luyện linh lực, thân thể sẽ rơi vào trạng thái bất động trong thời gian dài, dục vọng của cơ thể sẽ xuống mức thấp nhất, linh thú cũng quên bản năng thân thể.

Đúng vậy, tốt nhất là kéo nàng cùng bế quan, thế thì, hắn có thể an tâm mà tu luyện.

94. Chương 94: Cá Tinh Xinh Đẹp

Sau khi đưa Tuyệt Hoa về phòng ngủ của mình, đóng cửa lại, Hạ Lăng Vân đi vào phòng của Thường Đức Thường Hưng nói: “Thường Đức, người bắt cá làm cá chua ngọt, Thường Hưng, người đến sườn núi hậu sơn bắt gà rừng làm gà hấp lá sen.”

Cả hai món là đồ mặn đấy, trưởng lão không thích đồ ăn mặn đâu.

Thường Đức, Thường Hưng đi ra tò mò hỏi: “Trưởng lão, cô nương vừa rồi là Tuyệt Hoa? Đây là đồ ăn làm cho nàng?”

Hạ Lăng Vân khẽ gật đầu, “Đúng vậy. Sau khi gặp được cơ duyên, nàng không chỉ tấn giai tới ngũ phẩm linh hồ, còn là một thiếu nữ hồ ly chưa biến hóa hoàn toàn.” Vì vậy phiền não của hắn tăng lên không giới hạn.

Hắn dừng một chút, nghiêm túc nói: “Truyền thuyết hồ ly các người cũng nghe qua không ít, về sau tự mình chú ý, tận lực đừng đối mặt với nàng.” Ánh mắt hồ ly rất hút hồn người, dù Tuyệt Hoa vô tâm nhưng vẫn mê hoặc được hai người bọn họ, mà xét về định lực thì hai người họ cũng không thể chống lại mị hoặc của nàng.

“Vâng, đệ tử nhất định không nhìn vào mặt Tuyệt Hoa.” Thường Đức tranh thủ thời gian nói. Tuyệt Hoa bế quan hai mươi lăm năm từ nhị phẩm linh hồ tấn thăng thành tứ phẩm linh hồ, đã là thần tốc rồi mà ngắn ngủi hai ba tháng, nàng lại từ tứ phẩm linh hồ thăng thành ngũ phẩm linh hồ, tốc độ tu luyện này nghe mà rợn người.

“Cũng không phải là không thể nhìn.” Hạ Lăng Vân có chút khổ não. Hắn không có khả năng ép tất cả nam đệ tử ở Thiên Linh Môn cúi mặt không nhìn Tuyệt Hoa?

“Coi như là các người huấn luyện định lực của bản thân.” Hắn đành phải nói như thế, quay người về thư phòng.

Công pháp tu luyện thủy mộc song tu là pháp thuật đặc thù mà tu sĩ thượng cổ dùng, được khắc bên trên ngọc giản. Khối ngọc giản này sẽ phân theo tu vi cao thấp của người đọc mà sẽ có những pháp quyết tu luyện khác nhau. Hắc tu luyện tới tầng thứ tám, cho nên có thể thấy được pháp quyết tầng thứ chín.

Để tiện, hắc viết toàn bộ pháp quyết mình đã đọc xuống, để các đệ tử Thiên Linh Môn có thể đọc và tu luyện. Ngọc giản là công pháp tu luyện quan trọng nhất của Thiên Linh Môn, sẽ do hắc giữ, cho đến khi hắc tìm được người thích hợp thừa kế.

Sau khi mài mực, hắc cầm bút lông sói chăm chú viết. Vừa viết được mấy câu tâm pháp tầng thứ nhất, hắc chợt nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đi về hướng này.

“Tiên Quân.” Tuyết Hoa mặc một bộ y phục màu hồng phấn bước tới. Nàng không búi tóc mà chỉ dùng một sợi dây tùy tiện buộc mái tóc dài ra sau lưng. Rõ ràng toàn thân mộc mạc, không chút trang sức, nhưng hết lần này tới lần khác nàng vẫn toát ra một luồng hấp dẫn khiến hắc không nhận được muốn tới vuốt ve gương mặt nàng.

Hạ Lăng Vân đưa mắt nhìn rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, từ trên không trung lấy ra một quyển sách đưa tới trước mặt nàng, nói: “Tuyết Hoa, đây là sách lúc trên đường tới đảo Hỏa Vân ta đã mua cho nàng. Nàng qua bên kia từ từ xem. Chữ nào không biết cứ ghi lại, chờ ta rảnh sẽ chỉ giúp nàng.” Hắc tin tưởng ở bên trong Thái Hư Huyền Cảnh, phụ thân của Tuyết Hoa cũng chỉ dạy nàng đọc sách viết chữ.”

“Hả, à...” Tuyết Hoa thật sự buồn bực, sớm biết tìm hắc sẽ bị ép đọc sách, nàng sẽ không đến rồi.

“Tiên Quân, bên kia đang dựng nhà cho Thanh Viễn, ta muốn đi xem, thuận tiện nói chuyện với Uyển Trân.” Nàng tranh thủ nói, rồi quay người muốn đi ra ngoài.

“Không cho phép đi.” Hạ Lăng Vân lập tức nói. Nếu nàng qua đó, các đệ tử xây dựng phòng sẽ bị thất thần, khiến nhà dựng được xiêu xiêu vẹo vẹo thì sao.

Cảm giác giọng điệu của mình quá cứng nhắc, hắc lập tức nhẹ nhàng nói: “Tuyết hoa, bên Thanh Viễn nhiều việc bề bộn, nàng đừng đi quấy rầy bọn họ. Nếu nàng muốn nói chuyện với Uyển Trân, ta sẽ bảo Thường Đức hoặc Thường Hưng đi gọi Uyển Trân qua với nàng.” Hắc càng hi vọng nàng vĩnh viễn chỉ xoay quanh hắc.

“Ta không thể đi chơi sao?” Tuyết Hoa mất hứng, cái miệng nhỏ nhắn khể chu lên, vẻ mặt buồn bã.

Hạ Lăng Vân bỏ bút lông sói xuống, cười nói: “Tuyết Hoa, dung mạo của nàng sẽ khiến những nam nhân kia thất hồn lạc phách. Thanh Viễn đang xây phòng ở, nàng đi, những... nam đệ tử kia nhất định bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, không thể xây được nhà ở.” Hắc hi vọng nàng vĩnh viễn đừng rời khỏi tầm mắt của mình.

Bất mãn của Tuyết Hoa lập tức không cánh mà bay, quay người trở lại nói: “Vậy ta không đi. Uyển Trân vẫn chưa quen với Thiên Linh Môn, có lẽ nàng muốn ở cùng một chỗ với Thanh Viễn.” Tiên Quân đang trực tiếp khen ngợi dung mạo nàng đó.

Cầm sách đặt lên góc bàn, Hạ Lăng Vân nói: “Nàng không thích đọc sách phải không? Vậy cứ chơi quanh Vong Trần Cư là được. Pháp khí phụ thân nàng đưa nàng biết sử dụng hết rồi? Đi học cách sử dụng, nhớ kỹ đừng sử dụng loại công kích quá mạnh.” Lúc nàng gặp nguy hiểm, sử dụng pháp khí... ít nhất có thể bảo vệ mình.

“Vâng.” Tuyết Hoa nhanh chóng chạy ra khỏi thư phòng.

Nàng đó, thật sự giống những đệ tử trẻ tuổi, ham chơi, không thích đọc sách.

Hạ Lăng Vân nhìn bóng lưng nàng mỉm cười lắc đầu, cầm bút lông tinh tâm, tiếp tục viết công pháp thủy mộc song tu thần công.

Tuyết Hoa đối mặt với hồ Nữ Thần, tay phải chạm nhẹ vào vòng tay Như Ý bên cổ tay trái, từ trên không lấy ra dây trói tiên.

Muội muội Lệ Nhi nói, phụ thân không muốn pháp khí đỉnh cấp người chế tạo bị cướp đi lạm dụng, nên lúc chế tạo đã cho sợi lông hồ ly của các nàng vào. Cũng có nghĩa, pháp khí trừ các nàng không ai có thể sử

dụng, người khác dù cướp đi cũng không dùng được.

Lấy dây ra, đưa một ít linh khí vào trong. Dây kim hồng sắc lập tức dài ra, thành một dây lụa tầm ba bốn mét.

Cầm dây lụa dựa theo lời Lệ Nhi, dùng ý niệm điều khiển nó phi về phía trước. Dây lụa lập tức như vật sống nghe theo lời nàng “Vù” một cái bay về phía trước, hơn nữa càng ngày càng dài.

Cực hạn là ba mươi trượng!

Tuyết Hoa từng nghe Lệ Nhi nói qua, đợi đến lúc cảm nhận dây không thể kéo dài nữa, khẽ động tay, ra lệnh nó rút ngắn lại.

Sau khi dây thu lại tầm ba bốn mét, Tuyết Hoa vung tay. Dây trói tiên lập tức xoay quanh người nàng, tạo thành màn che, bảo hộ nàng không chút khe hở.

Dây trói tiên có thể vừa công vừa thủ. Công, dù cho bát phẩm tiên quân bị trói muốn thoát cũng khó khăn, thủ, bên ngoài dù lôi đình thiểm điện, nàng lông tóc cũng không bị tổn thương. Đây tuyệt đối là thần khí mà phụ thân làm theo yêu cầu của hai nữ nhi!

Hai tay vuốt vuốt dây trói tiên, đột nhiên nàng nghĩ, nếu nàng trói Hạ Lăng Vân thì sẽ như thế nào?

A, thật xấu hổ chết đi thôi, sao nàng có thể suy nghĩ tà ác như vậy?

Tuyết Hoa cảm thấy ngượng ngùng... hai tay ôm lấy mặt, sau đó cảm nhận gương mặt mình nóng lên.

“Mới tháng tư mà người đã mơ mộng rồi.”

Ai?

Tuyết Hoa lập tức cảnh giác.

“Là ta, ta ở phía nam thủy vực. Đến đây, ta chờ người. Tới đây... Ta vẫn luôn đợi người.”

Giọng nói như thâm thì nỉ non vang trong đầu Tuyết Hoa, Tuyết Hoa chần chừ một chút, liền đi về phía nam. Nàng nhớ tới lời dặn của Hạ Lăng Vân ngày đầu tới Vong Trần Cư. Phía nam thủy vực có một cá chép tinh hơn hai nghìn năm, tuy không ăn thịt tu sĩ, nhưng sẽ công kích linh sủng vượt qua kết giới, linh sủng không cẩn thận sẽ bị nó ăn thịt.

Cá chép tinh này giống như là có phép thuật, lúc đó nàng suýt chút nữa bị nó mê hoặc đi qua, trở thành đồ ăn của nó.

Đi xem, thuận tiện...

Tuyết Hoa cầm dây trói tiên, trong lòng cười hắc hắc hắc.

Đi dọc theo hồ Nữ Thần về phía nam khoảng ba bốn mét, nàng nhìn thấy một người không rõ nam nữ ngâm mình trong nước.

Mái tóc dài ướt sũng màu xanh, nhìn khoảng mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt trứng ngỗng tuyệt mỹ, ngũ quan xinh xắn, da thịt trắng nõn, hai gò má ửng hồng, giống như đánh phấn.

Nhìn xuyên qua hồ nước yên tĩnh, Tuyết Hoa thấy ngực hần bằng phẳng, đường cong eo hoàn mỹ, còn có vẩy cả màu vàng kim từ dưới lưng tới tận đuôi.

Nó là nam, một con cá tinh.

Nó và nàng giống nhau, đều chưa biến hóa hoàn toàn. Hần không phải là linh sủng của tu sĩ nhân loại, không có chủ nhân dạy dỗ, không có chủ nhân cho ăn các loại linh đan, sống 2000 năm cũng mới chỉ là cá tinh lục phẩm. (Tu sĩ không có năng lực đoán tu vi của người phẩm giai cao hơn, bây giờ Tuyết Hoa không phân biệt được tu vi của hần nên đoán chừng cao hơn nàng, nhưng không thể đạt tới cảnh giới “Tiên”)

“Người gọi ta?” Nàng tới gần hỏi, trong lòng tràn ngập cảnh giác và tò mò.

“Là ta. Người xuống, người xuống được không?” Hần cầu xin, đôi mắt ngập nước nhìn nàng đầy mong chờ, giọng nói mềm mại rất êm tai.

“Người muốn ăn thịt ta!” Tuyết Hoa lạnh lùng nói. Nàng còn lâu mới mắc mưu nó.

“Không ta không ăn người. Bởi vì chủ nhân Ngọc Diệp nói cho ta biết ta không thể ăn sinh vật hình người, nếu không tu sĩ Thiên Linh Môn sẽ giết chết ta nấu canh cá.”

Hắn chớp chớp mắt rụt rè nói: “Chủ nhân Ngọc Diệp rất mạnh, đời sau của nàng còn mạnh hơn, ta không dám vi phạm lời nàng.” Bây giờ ở đường ranh giới nam bắc của hồ Nữ Thần có một vị Tiên Quân còn mạnh hơn chủ nhân Ngọc Diệp, hắn càng không dám ăn sủng vật mà người đó sủng ái.

“Chủ nhân Ngọc Diệp là ai?” Tuyết Hoa kinh ngạc hỏi. Hạ Lăng Vân nói đây là cá tinh 2000 năm được tiên bối ở Thiên Linh Môn nuôi dưỡng, là di sản tổ tiên, Thiên Linh Môn cứ nuôi thả không tổn thương nó.

“Chính là chủ nhân Ngọc Diệp.” Cá tinh xinh đẹp thâm tình nói, “Nàng rất đẹp, dung mạo của ta bây giờ là dựa vào diện mạo của nàng mà biến thành. Lúc ta còn nhỏ, mỗi ngày nàng cho ta ăn, nói sẽ đợi ta lớn lên.” Lời của hắn tràn ngập tưởng niệm.

“Thế nhưng mà chờ tới khi ta trưởng thành, nàng đã chết.” Cá chép tinh ưu thương nói, cúi đầu xuống, không biết có phải nước trên tóc hắn rơi xuống mặt hồ không mà lúc này mặt nước bỗng xao động thành từng vòng.

Tuyết Hoa bình tĩnh nghe. Đây là giới tu tiên, tất cả sinh vật đều không ngừng tu luyện, nhưng nếu tu vi đình trệ không tăng tiến, sẽ già và chết.

“Nàng nói hi vọng ta có thể tu luyện thành tiên, nhưng mà kể từ khi tiểu đồ đệ của nàng cũng qua đời, đồ tử đồ tôn của nàng cũng không để ý, mặc ta tự sinh tự diệt.” Cá tinh xinh đẹp ai oán nói, gương mặt tuyệt mỹ tinh xảo ảm đạm.

Tuyết Hoa đánh gãy lời ai oán của hắn, hỏi, “Nếu người không ăn ta, người gọi ta đến làm gì?”

“Ta... Muốn người đến nhìn ta nha. Thủy vực này còn có một con cá thông minh như ta.” Hắn nói xong, hai mắt sáng rỡ, gò má hồng đào càng ửng, bờ môi xinh đẹp kiêu diễm ướm ắt, nói ra lời mê người.

Nhìn hắn? Cá tinh có trí tuệ cũng là việc hiếm, chỉ ngẫu nhiên xuất hiện.

Tuyết Hoa im lặng nhìn, thấy hắn bắt đầu cấp tốc xoay tròn trong nước, hai tay đập mạnh nhảy lên khỏi mặt nước, đuôi cá vàng kim cũng quẫy lên, sau đó tạo một tư thế ưu mỹ mà rơi xuống hồ. Hồ nước xao động kịch liệt, bọt nước văng tung tóe, xiêm y vừa thay của Tuyết Hoa cũng bị ướt.

Hắn muốn làm gì? Muốn công kích nàng?

Tuyết Hoa cầm dây trói tiên nhìn hắn. Nếu hắn dám thương tổn nàng, nàng sẽ nấu con cá tinh này cho mọi người ở Vong Trần Cư tắm bổ.

“Nhìn ta, người nhìn ta rồi.” Hắn vội vàng nói, thân thể vắn vẹo như con thủy xà trong mặt nước, nhảy lên cao hai mét long lanh nhìn nàng đầy trông chờ.

Ào...ào, hồ nước xôn xao, về mặt Tuyết Hoa hoang mang. Hắn muốn làm gì?

“Ah...” Bọt nước lại bị văng ra vì hắn nhảy xuống hồ, phát ra tiếng ùng ục, sau đó cái đuôi cá lại lập tức đóng đưa.

Hắn muốn biểu diễn tiết mục cá chép vượt long môn cho nàng xem?

Gương mặt hắn rất đẹp, dáng người cũng tốt, thân người và đuôi cá dính liền cũng vô cùng tự nhiên hoàn mỹ.

Biểu diễn rất đặc sắc.

Tuyết Hoa nhìn, nở nụ cười, gần như là muốn vỗ tay.

Cá tinh xinh đẹp có vẻ mệt mỏi, mở rộng tay ngâm trong nước. Hắn thở gấp, phần eo phía dưới không biết lúc nào xuất hiện một dịch lỏng mờ mờ.

Chất lỏng này theo đuôi hắn lắt lư mà khuếch tán xung quanh, sau đó hòa lẫn vào trong hồ nước.

“Tuyết Hoa, tên ta là Thủy Ngọc, là Ngọc Diệp đại nhân đặt đấy.” Cá tinh nói ra, “Về sau không có việc gì người tới chơi với ta được không? Ta một mình rất cô đơn.” Màu hồng trên gò má hẳn cũng nhạt dần rồi.

Không đùa giỡn có thể nhìn.

Tuyết Hoa nói: “Thật ra chỉ cần người không ăn linh sủng, sẽ có rất nhiều linh sủng ở Thiên Linh Môn nguyện ý tới chơi với người.” Nói xong nàng thi triển pháp thuật hệ thủy xua tan nước trên người mình, quay người chuẩn bị rời đi.

“Tuyết Hoa.” Cá tinh Thủy Ngọc nói: “Thật ra ta cũng không ăn linh sủng của tu sĩ nhân loại, chỉ là chúng không qua phía nam hồ. Hơn nữa chúng không đáng yêu, ta không thích qua đó tìm chúng.”

Bị một con cá tinh tán dương đáng yêu. Tuyết Hoa quả thật là

“Người qua nha, cá bên này người thích ăn lúc nào thì ăn.” Cá tinh xinh đẹp cười nói, hai mắt lưu chuyển, cặp môi đỏ mọng ướt át.

Tuyết Hoa: = khẩu = Người là cá chép tinh 2000 năm? Cá chép trong hồ Nữ Thần này có lẽ là tử tôn của người? Người để người khác tùy tiện ăn?

Thật khiến người ta không thể hiểu nổi giới tu tiên trên đại lục Ngũ Nguyên!

95. Chương 95: Cường Đại

Không thèm nhìn biểu hiện cổ quái của cá tinh đằng sau lưng, Tuyết Hoa trở về hồ Nữ Thần trước Vong Trần Cư, thu hồi dây trói tiên, một lần nữa lấy ra pháp khí bắt đầu tập luyện cách sử dụng pháp khí. Phụ thân đã chuẩn bị cho nàng và Lệ Nhi rất nhiều, cho các nàng linh thạch, pháp khí, đan dược, không muốn các nàng bị người khác bắt nạt, càng không muốn các nàng trở thành gánh nặng của người yêu thương, nàng nhất định phải học cho tốt, không cô phụ tâm ý của phụ thân.

Đây chỉ là một cái trâm cài tóc được mài từ băng linh thạch khiết dài tầm sáu mươi phân. Dưới ánh mặt trời điêu khắc trên trâm cài sáng rực lộ ra hoa văn, nhìn kỹ sẽ phát hiện đây là những chú phù văn tự biến thể, mà những... chú phù biến thể kia lại tạo thành pháp trận hệ băng phức tạp.

Nàng vận dụng linh lực truyền vào trâm cài sau đó tùy tiện vẽ một cái về phía hồ Nữ Thần. Một luồng linh quang màu xanh da trời bùng bắn ra, mặt hồ nước trước mặt nàng đột nhiên biến thành mặt băng. Mặt băng rắc rắc, lập tức mở rộng diện tích ra bốn phía.

“Tuyết Hoa.” Hạ Lăng Vân từ Vong Trần Cư bay tới cạnh nàng, kinh ngạc nói: “Ta bảo nàng tập luyện cách sử dụng pháp khí bình thường, sao nàng lại sử dụng pháp khí có phạm vi công kích lớn như vậy?”

“Tiên Quân, ta cũng không ngờ trâm cài tóc bằng băng linh thạch này lại có uy lực lớn như vậy.” Tuyết Hoa nói, “Ta nhìn điêu khắc của trâm cài này giống hình hồ ly, rất thích, cho nên mới lấy ra luyện tập đấy.” Phụ thân nàng thật thú vị, người ta làm trâm cài đều là khắc hồ điệp, long phượng, hoa cỏ, phụ thân nàng thì khắc hồ ly, giống như sợ người khác không biết chủ nhân trâm cài này là hồ ly.

“Tuyết Hoa, về sau pháp khí uy lực lớn nàng vẫn tận lực sử dụng một phần nhỏ. Ta cảm thấy dây trói tiên phụ thân nàng đưa nàng cũng sử dụng thành thạo rồi, ai cũng không tổn thương được nàng.” Hạ Lăng Vân nói, Tuyết Hoa thuật lại lời Lệ Nhi... nên hẳn biết rõ tác dụng khác của dây trói tiên.

“Ta đã biết.” Tuyết Hoa le lưỡi, giờ trâm cài tóc hồ ly lên hỏi, “Đợi ta biến hóa hoàn toàn, chàng giúp ta chải đầu gội trâm được không?” Nàng bây giờ có hai lỗ tai hồ ly, chải tóc rất khó. Sau khi trở lại Thiên Linh Môn, Hạ Lăng Vân bề bộn nhiều việc không thường chải đầu cho nàng, cho nên trang sức gì gì đó không có tác dụng gì với nàng, tóc cũng là tùy tiện buộc đằng sau.

Tiểu hồ ly tinh quái này, không phút nào quên đưa ra yêu cầu cho hắn.

Hạ Lăng Vân khẽ cười nói: “Ta đã biết,” Nàng chính là thê tử của hắn, tất nhiên hắn sẽ thay nàng chải đầu gài trâm rồi.

Hắn vươn tay về phía hồ Nữ Thần đã đóng băng, linh quang màu xanh lá từ bàn tay càng ngày càng sáng. Chỉ thấy mặt băng trên hồ Nữ Thần nhanh chóng hòa tan, mặt nước xanh biếc bắt đầu xuất hiện.

Lúc hắn phóng ra linh lực xua tan khí băng để mặt băng tan, từ phía Đông Bắc hồ có hai tu sĩ bay tới.

“Ồ, nàng là...”

“Thiếu nữ hồ ly! Nàng là Tuyết Hoa.”

“Hóa ra bọn họ đang luyện tập pháp thuật.”

Hai tu sĩ nói xong, đáp xuống bước tới gần Hạ Lăng Vân.

“Sư thúc.”

“Sư phụ.”

Hai người chấp tay chào Hạ Lăng Vân.

Tuyết Hoa lập tức cười với bọn họ: “A, hai người nhận ra ta?” Người tới là cường môn Hàn Tu và Lưu Thanh Bình thất đệ của Lăng Vân.

Đồng tử của Hàn Tu khẽ co rút, mày nhăn lại, lập tức nói: “Tóc trắng, lỗ tai hồ ly, sư thúc nói người chưa biến hóa hoàn toàn, tất nhiên chúng ta nhận ra được.” Tiểu hồ ly biến hóa dung mạo quả thật hiếm thấy, Tuyết Hoa cứ như vậy đi đi lại lại trong Thiên Linh Môn, quả thật là khảo nghiệm định lực của chúng đệ tử Thiên Linh Môn. Thật không ổn, hắn phải phòng ngừa chu đáo, để Thanh Hoa sư muội lập tức khai lò chế ra một đồng đan dược Thanh Tâm Hoàn, yêu cầu đệ tử từ tam phẩm trở xuống phải sớm tu luyện một lần Thanh Tâm Quyết.

Lưu Thanh Bình hơi sững sờ nói: “Tuyết Hoa, không nghĩ tới người lại xinh đẹp như vậy. Không biết sau này Mị nhi nhà ta biến hóa có trở nên xinh đẹp như người.” Hắn cảm thấy nếu Mị nhi biến hóa, khẳng định không thể xinh đẹp như Tuyết Hoa.

Mặt băng trên hồ Nữ Thần tan hết, Hạ Lăng Vân thu tay xuống.

Hàn Tu lập tức hỏi Hạ Lăng Vân, “Sư thúc, vừa rồi người đang luyện tập pháp thuật hệ băng?”

Mọi người lúc tu tập pháp thuật, thường xuyên phóng thích ra hồ Nữ Thần. Nhưng vì để hồ Nữ Thần được bảo tồn, những tu sĩ từ ngũ phẩm trở lên sẽ không luyện tập bên hồ.

“Không phải, là Tuyết Hoa đang luyện tập sử dụng pháp khí.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, “Ta và nàng đánh giá thấp uy lực của pháp khí đỉnh cấp Thượng Cổ, không cẩn thận làm đóng băng hồ Nữ Thần.”

Ánh mắt hai người lập tức rơi vào trâm cài tóc hồ ly của Tuyết Hoa. Cái này hẳn là bảo vật nàng đoạt được từ trong Thái Hư Huyền Cảnh rồi.Ồ, sao bọn họ cảm giác giống như bảo vật chém sắt như chém bùn rơi vào tay đứa nhỏ? Cái này quá không an toàn rồi, sư thúc/sư phụ phải cẩn thận trông giữ nàng, phòng ngừa nàng gây ra đại họa.

“Ha ha, không cẩn thận, ta là không cẩn thận.” Phán hiện ánh mắt của hai người nhìn chằm chằm vào trâm cài tóc hồ ly trong tay, Tuyết Hoa nhanh chóng thu hồi trâm cài vào vòng tay Như Ý.

Hàn Tu và Lưu Thanh Bình trong lúc nghị sự ở đại điện đã nhìn ra vòng tay Như Ý là pháp khí trữ vật rồi, chỉ là không ngờ tới bên trong còn cất giấu pháp khí có uy lực cực lớn như vậy. Xem ra sau khi Tuyết Hoa tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh cơ duyên xảo ngộ không kém sư thúc/sư phụ.

“Sư thúc.” Hàn Tu chấp tay nói: “Tuyết Hoa còn nhỏ tuổi, sư thúc người nhất định phải dạy dỗ Tuyết Hoa.”

Tuyết Hoa không phải là linh sủng của sư thúc, sư thúc không thể trói buộc nàng. Nàng ở bên người sư thúc vì ưa thích sư thúc cho nên sư thúc nhất định phải trông giữ nàng, đừng để nàng bị hồ ly nhà khác hấp dẫn đi, càng không thể gây họa cho các nam tu sĩ của đại lục Ngũ Nguyên.

“Cái này ta biết rõ.” Hạ Lăng Vân gật đầu nói. Mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì, hẳn nhất định sẽ giam cầm tiểu hồ ly này bên cạnh mình.

“Sư phụ, Tuyết Hoa tuy biến hóa chưa hoàn toàn, nhưng cũng có hình người rồi, người định lúc nào chính thức thu nàng làm đệ tử.”

Lưu Thanh Bình cười hỏi, “Đệ tử có sáu sư huynh, năm sư đệ, còn chưa từng có sư muội. Tiểu sư đệ nếu biết mình sắp được thăng cấp làm sư huynh nhất định sẽ cao hứng.” Hắn cảm thấy dùng quan hệ sư đồ trời buộc Tuyết Hoa quả là phương pháp rất được.

“Ta không bán Tiên Quân làm sư phụ.” Tuyết Hoa lập tức nói. Nàng muốn làm thê tử của Tiên Quân!

Hạ Lăng Vân vẫn trấn định trước sau như một mỉm cười, “Tuyết Hoa có...sư phụ khác, ta không tiện thu nàng làm đệ tử.” Bây giờ nếu hắn thụ nàng làm đệ tử, tương lai hắn và nàng sẽ bị người đời chê trách.

Hàn Tu và Lưu Thanh Bình lập tức ngây ngẩn người, đây là hồ ly nhà người ta nha, đáng tiếc, sư thúc/sư phụ sủng ái nàng.

Dừng một chút, Hạ Lăng Vân nói: “Tuyết Hoa là truyền nhân của một Cửu phẩm Tiên Tôn trong Thái Hư Huyền Cảnh, nhưng tuổi nàng còn nhỏ không thích hợp vĩnh viễn ở trong Thái Hư Huyền Cảnh, cho nên vị Tiên Tôn kia phó thác nàng cho ta.” Lời này căn bản là sự thật, ngoại trừ việc Tuyết Hoa chính là nữ nhi của vị Cửu phẩm Tiên Tôn kia.

“Tiên Tôn!” Hàn Tu chấn động. Đại lục Ngũ Nguyên đã ba ngàn năm không có Tiên Tôn xuất hiện, hơn nữa trước mắt bát phẩm Tiên Quân còn chưa có. Có được tu vi bát phẩm, hẳn chỉ biết là thủ hộ giả Lục Mẫu Đơn tiên tử.

“Tu sư diệt, Thanh Bình, những người đi ra khỏi huyền cảnh, đều phải giữ bí mật trong đó, ta không tiện nói cho các người quá nhiều, các người chỉ cần nhớ kĩ: Tuyết Hoa sẽ không làm gì hại tới Thiên Linh Môn, Tuyết Hoa có ta dạy dỗ, ta cũng không để nàng trở thành hồ yêu nguy hại cho đại lục Ngũ Nguyên.”

Hạ Lăng Vân khoát tay nói: “Viện của Thanh Viễn xây dựng xong rồi?”

Lưu Thanh Bình lập tức cười nói, “Sư phụ, tiểu sư đệ làm hàng xóm với con. Chỗ đệ ấy xây nhà gần sân nhỏ của đệ tử. Mọi người đang giúp sư đệ xây nhà bỗng thấy hồ Nữ Thần phát sinh dị thường, nên để đệ tử và sư huynh tới xem xét.” Phạm vi đóng băng lớn như vậy, không có mấy người ở Thiên Linh Môn có thể làm được. Cảm ứng thoáng linh lực ở vị trí mạnh nhất, hai người bọn họ trực tiếp bay đến.

“Ừ, Thanh Viễn nghĩ chu đáo.” Hạ Lăng Vân gật đầu dặn dò, “Thanh Bình, Thanh Viễn và Uyển Trân còn trẻ tuổi, con và Nguyệt Cầm nên chú ý chăm sóc một chút.”

Tu sĩ ở Thiên Linh Môn phần lớn độc thân, nhưng có người có bạn song tu bầu bạn cả đời. Thê tử của Thanh Bình là Nguyệt Cầm một nữ tu sĩ phong mộc, là đệ tử khác phái. Trước lúc sư phụ Nguyệt Cầm về cõi tiên bọn họ đã cùng khấu đầu làm đại lễ, sau đó mới tới trước mặt hắn làm đại lễ, cho nên hai người được thừa nhận là phu thê, không phải chỉ là bạn song tu bầu bạn.

“Vâng, sư phụ.” Lưu Thanh Bình chấp tay nói.

“Các người cùng ta đi vào, còn vài đoạn nữa là ta viết xong công pháp thủy mộc song tu. Các người cầm lấy trước học tập.” Hạ Lăng Vân nói, kéo ống tay áo Tuyết Hoa, ra hiệu nàng cùng mình đi vào.

Tuyết Hoa cũng hiểu được không có gì thú vị nữa rồi, liền đi theo vào.

Tốc độ của sư phụ/sư thúc thật nhanh.

Hàn Tu và Lưu Thanh Bình mừng rỡ trong lòng, lập tức đi về phía Vong Trần Cư của Hạ Lăng Vân. Về phần bóng lưng thướt tha mềm mại của Tuyết Hoa kia... bọn họ sống ba trăm năm coi như nhìn không thấy. Hồ ly xinh đẹp nhưng nói thật đều không tốt, trong nội tâm tu sĩ đều sinh ra đề phòng. Đồng thời trải qua khiếp sợ ban đầu, bọn họ cũng bình tĩnh trở lại rồi, chỉ cần Tuyết Hoa không cố ý mê hoặc bọn họ, bọn họ sẽ chống cự được mị lực nàng vô tình phát ra.

Trong thư phòng Vong Trần Cư, Tuyết Hoa an vị một bên, trong tay cầm sách mà lúc trước Hạ Lăng Vân đưa cho nàng, con mắt thì đảo qua ba người trong phòng.

Hạ Lăng Vân viết tầng thứ bảy xong, cầm ngọc giản thả thần thức đọc văn tự trong đó, từng chút một đối chiếu với bảy tầng pháp quyết mình đã viết, đảm bảo không phạm sai lầm.

Một chữ sai, sẽ khiến tu sĩ tu luyện theo bị tẩu hỏa nhập ma hoặc tu vi bị hao tổn.

Liên tục đối chiếu hai lần, Hạ Lăng Vân mới yên tâm, đưa một chồng giấy vừa viết cho Hàn Tu và Lưu Thanh Bình, nói: “Hai người các ngươi xem qua, có gì không hiểu hỏi ta.” Hắn có thể giảng giải cho bọn họ nghe.

Hàn Tu và Lưu Thanh Bình đè nén tâm tình kích động, bắt đầu đọc pháp quyết tu luyện Thượng Cổ. Lưu Thanh Bình là đệ tử thân truyền của Hạ Lăng Vân, vô cùng thích hợp để tu luyện pháp quyết này. Hàn Tu tuy là tu sĩ phong thủy, nhưng không ảnh hưởng tới việc hắn nghiên cứu pháp quyết tu luyện thượng cổ, tìm hiểu, để lúc mình tu luyện có thể tìm ra được pháp quyết thích hợp cho bản thân.

“Sư phụ...” Lưu Thanh Bình bắt đầu hỏi những vấn đề mình không thể lí giải.

“À, cái này sao...” Hạ Lăng Vân bắt đầu giảng giải, còn dựa theo kết quả mà hắn tu luyện.

Hàn Tu ngừng lại nghe sư đồ bọn họ thảo luận.

Tuyệt Hoa yên lặng nhìn, nghe bọn họ thảo luận, cho dù nàng nghe không hiểu đại đa số huyền bí trong đó.

Muốn được Tiên Quân quan tâm, chỉ dựa vào làm nũng là không đủ, nàng phải đuổi theo bước đi của hắn, trở thành người có thể cùng hắn đàm luận tu luyện mới được.

Nàng kế thừa huyết thống cường hãn của phụ mẫu, có những pháp bảo hùng hậu của phụ thân ủng hộ, nàng không có lí do gì mà không trở thành một cường giả đứng cạnh Tiên Quân

96. Chương 96: Thất Vĩ Thiên Hồ Tuyệt Hoa (thượng)

Hạ Lăng Vân cùng Lưu Thanh Bình và Hàn Tu thảo luận thỉnh thoảng còn vận hành linh lực làm mẫu, không có chút ý tứ ngừng, Tuyệt Hoa không chịu nổi đói bụng, đành lặng lẽ chạy ra ngoài, tìm Thường Đức Thường Hưng đòi ăn.

“Tuyệt Hoa cô nương, bọn họ thường xuyên thảo luận tu luyện như vậy, cô nương không cần phải xen vào. Bọn họ đều tiến hành qua vô số tu luyện, chỉ cần uống nước, mấy ngày mấy đêm không ăn uống cũng không có cảm giác mệt mỏi.” Thường Đức nói xong đưa hai món ăn mặn tới trước mặt nàng, còn gia tăng thêm năm món đồ ăn.

“Hai người ăn rồi?” Tuyệt Hoa hỏi.

“Đều ăn rồi, chúng ta có thói quen dùng bữa, cho nên sẽ không có ý chờ cô nương và trưởng lão đấy.” Thường Đức nói, cố gắng tránh ánh mắt Tuyệt Hoa.

Tuyệt Hoa đành vui đầu ăn, ăn xong tới hồ Nữ Thần rửa mặt. Thấy trong thư phòng vẫn còn thảo luận, nàng dứt khoát ngồi xếp bằng bên hồ, bắt đầu lấy thần khí ra tu luyện.

Linh lực tinh thuần hùng hậu lưu chuyển trong kinh mạch nàng tiến hành theo vòng tuần hoàn, sau đó được thần khí tự tập chuyển đổi thành thuộc tính thủy hỏa nhanh chóng dung hợp với linh lực của nàng.

Quả nhiên, ở hình người tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn với hình thái hồ ly hai ba phần, hình thái người quả thật là hoàn mỹ nhất thiên địa.

Lúc ở hình người tu luyện thành quả rõ rệt, mà phụ cận Vong Trần Cư không có người quấy rối, nàng vẫn nên tu luyện, cho đến lúc biến về hình thái hồ ly.

Nghĩ vậy nàng vẫn tiếp tục khóa tu luyện. Một vòng lại một vòng tuần hoàn... Phương thức tu luyện dựa vào tâm pháp thủy hỏa song tu phụ thân cải biến cho nàng.

Nàng cứ thế tu luyện hơn nữa không biết bắt đầu từ lúc nào, cơ thể nàng cảm thấy mệt mỏi, hoặc tinh thần mệt mỏi lập tức có người trực tiếp rót nước và đổ vào miệng nàng, mà nàng thì theo bản năng nuốt xuống. Sau khi dùng xong đồ vật xuống dạ dày lập tức biến thành nhiệt lưu, điều chỉnh tình huống của nàng, để thể lực nàng dồi dào tinh thần sáng láng.

Không biết qua bao lâu, bên tai nàng đột nhiên xuất hiện giọng nói dịu dàng của nữ tử: Hải tử, rốt cuộc phong ấn nường dùng máu thịt tạo ra cũng bị con phá bỏ, hải tử, nường chúc phúc con.

Lập tức, nàng cảm giác toàn thân khí huyết sôi trào, giống như gông cùm xiềng xích được tháo mở ra, linh lực bình thường bỗng bạo tăng gấp mấy lần, mãnh liệt bành trướng. Cùng lúc đó, phần đuôi của nàng vừa ngứa vừa nóng, giống như có cái gì đó từng chút một chui ra ngoài.

Ra vấn đề lớn rồi!

Quản cái rắm- cái gì chỗ đó, nàng tập trung tinh thần kiểm soát... những linh lực tăng bạo này, sau đó ngạc nhiên phát hiện kinh mạch trong cơ thể khuếch trương, phạm vi bên ngoài kinh mạch nàng tu luyện xuất hiện nhiều nhánh nhỏ.

Đây là tấn cấp!

Nàng lập tức dụng ý niệm khống chế linh lực như hồng thủy tràn lan, lưu thông theo từng nhánh. Nhất tâm đa dụng tu luyện, mặc dù nàng cảm giác tinh thần rất mệt mỏi, nhưng việc trọng yếu trước mắt nàng không thể chậm trễ, liền cắn răng kiên trì. May mắn hơn là, mỗi lúc nàng đặc biệt mệt mỏi, rất nhanh có người sẽ dứt cho nàng đồ, bổ sung thể lực và tinh lực cho nàng.

Đột nhiên linh lực tăng vọt có vài vòng tuần hoàn vận hành trong kinh mạch nàng, trải qua vô số lần rốt cuộc bắt đầu yên lại...không cần nàng khống chế cũng tự động vận hành.

Rốt cuộc có thể nghỉ ngơi.

Nàng đem linh lực từng chút một thu nạp vào đan điền, lúc này mới phát giác các linh lực tụ hợp ở đan điền biến thành một viên châu lỏng lánh to bằng quả táo. Hạt châu nửa hồng nửa lục, hình thái giống như hai con cá nhỏ đuổi nhau. Ở vị trí trung tâm cá xanh thì có một điểm đỏ đậm, còn cá đỏ thì có một điểm xanh.

Tinh Nguyên Châu xinh đẹp!

Tuyết Hoa biết đây chính là trạng thái cố định của Tinh Nguyên Châu, kinh ngạc xem chốc lát.

Cảm giác xung quanh có rất nhiều linh lực chấn động, nàng liền ngưng thần cảm ứng. Ngay từ đầu, nàng chỉ cảm ứng được một ít linh khí cao độ ngưng tụ thành quang điểm, dần dần có thể phân biệt những điểm sáng này cùng sắc thái mạnh yếu.

Những... điểm linh quang này có rất nhiều màu hồng, lam, tím, nhiều nhất là màu xanh lá, xanh ngọc... nói chung là không thuần sắc.

Nàng hiểu ra, đây là những thuộc tính linh lực mạnh yếu xung quanh nàng.

Bên người nàng có một luồng linh lực màu xanh đậm đặc, hào quang sáng rực, đây là Hạ Lăng Vân. Còn phía sau cách đó không xa nàng cảm ứng được hai luồng linh quang màu xanh lá độ sáng kém hơn, đoán chừng là Thường Hưng và Thường Đức. Bọn họ là sư huynh đệ, tu luyện linh lực giống nhau, trình độ không sai biệt lắm, nàng không phân ra được trong đám linh quang là của người nào.

Chậm rãi mở ra, tuy xung quanh rất tối, nhưng nàng thấy được trong hồ có lốm đốm linh quang.

“Rốt cuộc nàng thu công rồi.” Bên tai nghe được thanh âm quen thuộc. Tuyết Hoa không chút do dự lao về phía hắc, hưng phấn kêu lên: “Tiên Quân, ta tấn cấp rồi!”

Hạ Lăng Vân xếp bằng phía sau vừa thủ hộ vừa cùng nàng tu luyện bị nàng bỏ nhào suýt ngã. Hắc tranh thủ chống đỡ cơ thể, rồi đẩy đẩy nàng, cười khổ nói: “Tuyết Hoa, nàng không thể động một chút là nhảy lên người ta.” Hắc suýt chút bị nàng đẩy ngã xuống rồi.

Tuyết Hoa vội vàng nói: “Tiên Quân, ta có cảm giác, ta lại tấn cấp rồi.”

“Nàng ngồi xuống, ngồi xuống.” Hạ Lăng Vân đỡ nàng, xuất ra một cái bình nói: “Nàng uống chút nước nhuận yếu hầu và lục phủ ngũ tạng rồi nói tiếp.”

Tuyết Hoa tiếp nhận bình, uống ừng ực. Nước ngọt theo yết hầu chảy vào dạ dày, thấm ướt lục phủ ngũ tạng đã lâm vào trạng thái hôn mê trường kì của nàng.

“Tuyết Hoa, nàng quá tùy hứng rồi, mỗi lần bế quan đều không làm công tác chuẩn bị.” Hạ Lăng Vân bắt đắc dĩ nói: “May mắn nàng bế quan gần Vong Trần Cư, ta chăm sóc nàng cũng thuận tiện.”

Tuyết Hoa từng có hai lần kinh nghiệm bế quan, nghe lúc này mình lại bế quan, liền dò hỏi: “Ta bế quan bao lâu?” Nàng cảm giác thời gian không quá dài.

“Gần 17 năm.” Hạ Lăng Vân khen, “Nàng quả thật không cô phụ truyền thừa huyết thống cao quý của phụ mẫu, trong thời gian ngắn ngủi 17 năm đã tấn hai cấp, đơn giản mà lướt qua ”Thực” và ở giữa cực ”Tiên”, là một thất vĩ thiên hồ trưởng thành.”

Thất vĩ thiên hồ? Khoan...khoan, đợi chút, không phải là thất phẩm linh hồ sao?

Tuyết Hoa ngừng uống nước lắc lư cái đuôi, sau đó cảm giác dưới đuôi có chút “Loạn” không thể tùy ý dao động theo ý nàng.

Nàng tranh thủ thời gian quay đầu nhìn, thấy đuôi đã biến không còn nhìn thấy màu sắc đang ve vẩy đằng sau.

“Cái đuôi!” Nàng đột nhiên hét lên. Nàng luôn nghĩ mình chỉ có một cái đuôi, kể từ khi biết mình là con giữa người và thiên hồ, liền nhận định huyết thống mình không tinh khiết chỉ có một đuôi thôi.

“Nửa tháng trước đột nhiên toàn thân nàng bộc phát linh quang hồng lục, dưới thân lập tức xuất hiện bảy cái đuôi.” Hạ Lăng Vân cười nói, “Chúc mừng, rốt cuộc nàng đã xứng với danh xưng Thiên Hồ.” Nàng rốt cuộc đuổi kịp tốc độ tu luyện của thân muội muội cùng phụ mẫu.

“Ta...” Tuyết Hoa bị thương... “Lúc linh lực trong người đột nhiên tăng vọt, ta nghe được âm thanh cuối cùng của nường.”

“Người nói gì?” Hạ Lăng Vân dịu dàng hỏi. Kể từ khi biết bát vĩ thiên hồ Tuyết Cơ nghịch thiên sinh nàng, hẳn đoán chừng người sẽ vì hài tử không ai chiều cổ mà chuẩn bị một số việc.

“Nường nói, hài tử, rốt cuộc phong ấn nường dùng máu thịt tạo thành cũng bị con phá bỏ, hài tử, nường chúc phúc con.” Tuyết Hoa buồn bã nói, “Thật ra ta có thể phát triển nhanh như vậy, toàn bộ là do lúc nường sắp không chịu được, đem thân thể và linh lực phong ấn trong cơ thể ta, để ta có năng lực tự bảo vệ mình.”

“Tắm lòng phụ mẫu trong thiên hạ.” Hạ Lăng Vân thở dài an ủi nàng, “Nàng phải nhớ kĩ mẫu thân nàng vì nàng mà làm tất cả, vĩnh viễn phải cảm tạ người.”

Tuyết Cơ đem huyết nhục phong ấn trên người tiểu hồ ly mới ính, như vậy là để cho Tuyết Hoa khi trưởng thành, có năng lực sinh tồn. Khi đem toàn bộ linh lực hùng hậu đặt trên người Tuyết Hoa nhất định phải phong ấn, bởi vì khi đó Tuyết Hoa không thể chịu được, sẽ trực tiếp bạo thể tử vong.

“Tuyết Hoa, đứng lên đi, nàng đã ở chỗ này tĩnh tọa 17 năm.” Hạ Lăng Vân đưa tay dìu nàng, nói: “Nàng cần chậm rãi khôi phục thân thể.”

Đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên bế quan, gầy không nhìn ra hình dạng, lông bị rụng hết. Tuyết Hoa hốt hoảng hỏi: “Tiên Quân, có phải giờ ta rất xấu?”

“Không xấu. Tuyết Hoa nàng đừng chỉ chú trọng bề ngoài.” Hạ Lăng Vân dịu dàng nói, “Trên người nàng hơi bẩn chút, nàng muốn tự tắm rửa hay nhờ người khác giúp? Tốt nhất là bảo Thanh hoa gọi người tới giúp nàng.” Nghĩ tới Tuyết Hoa thích sạch sẽ, hẳn không buông nàng ra, lấy một tờ phù chú từ lồng không, thi triển truyền âm, bảo Thanh Hoa gọi người hỗ trợ.

“Không được.” Tuyết Hoa co quắp ngồi dưới đất, mở rộng chân, xoa bóp. Ngồi thật lâu, nên thân thể nàng cứng ngắc, bởi vì một thời gian dài không ăn uống nên cơ thể nàng thật gầy, tuy không phải là da bọc xương nhưng cũng chẳng xê xích nhiều.

“Ta ôm nàng vào nằm nghỉ, uống chút cháo loãng cho ấm dạ dày, nàng ngủ một giấc rồi dậy tắm rửa.”

“Đừng!” Tuyết Hoa tiếp tục nói, sau đó thân thể co rụt lại, nhanh chóng biến về hình thái hồ ly.

Nàng cố chống đỡ chui ra khỏi đồng y phục bẩn, ngẩng đầu đáng thương hỏi: “Chàng giúp ta tắm được không? Trước kia đều là chàng tắm giúp ta đấy.” Không phải hình người, nàng gầy chỉ còn mấy lạng thịt, thân thể không có chút mỡ cảm nào.

Hạ Lăng Vân giật mình, nhìn tiểu hồ ly giống chó hoang lang thang toàn thân bẩn thỉu, thở dài, sau đó nói: “Ta biết rồi.”

Nhẹ nhàng ôm tiểu hồ ly lên... hắn quay đầu nói: “Thường Hưng, Thường Đức, Tuyết Hoa đã bế quan xong, các người nấu cho nàng một nồi nhân sâm, cháo loãng.”

Nói xong hắn ôm Tuyết Hoa về phía nam, đi được hơn mười thước thì đặt nàng vào trong nước. Khi toàn thân nàng ướt nhẹp, hắn lấy xà bông bôi lên bộ lông hồ ly, sau đó nhẹ nhàng tắm. May mắn Tuyết Hoa hiểu lòng người tự động biến về hình thái hồ ly, nếu không hắn không dám động thủ tắm cho nàng.

Nhìn bộ lông hồ ly nổi trong nước, Tuyết Hoa run rẩy, “Tiên Quân, ta sẽ không biến thành hồ ly không có lông chứ?” Lần đầu tiên sau khi bế quan, bộ lông của nàng bị rụng nhất nhiều, gần như là lộ da.

“So với lần đầu bế quan, linh lực nàng tăng cường gấp mấy chục lần, thể chất cũng tốt hơn nhiều, sẽ không bị rụng lông.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, dùng ngón tay chải nhẹ bộ lông hồ ly của nàng, rồi lại thu những cọng lông bị rụng.

Cũng may nhìn tình huống của nàng trước mắt, thân thể chỉ cần dưỡng mười ngày có thể hoàn toàn khôi phục bình thường rồi.

97. Chương 97: Thất Vĩ Thiên Hồ Tuyết Hoa (hạ)

Hồ nước nhộn nhạo, xa xa có một con cá chép vàng kim bơi nhanh về phía này, sau đó biến thành nửa người nửa cá trước mặt bọn họ.

“Tuyết Hoa, rốt cục người cũng bế quan xong.” Cá tinh xinh đẹp Thủy Ngọc vui vẻ nói, quay quanh Tuyết Hoa.

“Cá chép, ta và người đã từng nói qua, không cho phép tìm Tuyết Hoa.” Hạ Lăng Vân lạnh lùng nói, sắc mặt vô cùng nghiêm khắc, quanh thân lộ ra nộ khí.

“Ta không làm hại nàng cũng không đụng vào người nàng, người không có quyền cấm ta tiếp cận nàng. Ta có thể cảm giác được, nàng và người không có khế ước linh sủng. Nàng không phải là linh sủng của người.” Cá tinh Thủy Ngọc lời lẽ hùng hồn nói, đối mặt với khí thế của thất phẩm Tiên Quân không cam lòng hạ phong.

“Hừ, nếu người dám làm chuyện gì xấu với nàng, ta giết người!” Hạ Lăng Vân sắc giọng nói, không giải thích mối quan hệ của hắn và Tuyết Hoa.

Nghe hai người đối thoại, Tuyết Hoa lập tức hồ đồ rồi, “Tiên Quân, hắn làm gì với ta?” Nàng và cá chép tinh chỉ gặp mặt một lần, khi đó một người trên bờ một người dưới nước, có thể làm chuyện xấu gì? Mà cái gì gọi là chuyện xấu?

Hạ Lăng Vân ấn cái đầu hồ ly của nàng, phân phó: “Nàng không cần biết rõ. Về sau cách xa hắn một chút.” Tuyết Hoa đơn thuần không cần phải biết những việc kia.

“Vì sao ta không nên biết?” Tuyết Hoa càng thêm hiếu kỳ rồi, con mắt xoay tròn nhìn cá tinh. Tiên Quân không có khả năng coi chừng nàng suốt ngày, chờ có thời gian, nhất định nàng sẽ hỏi con cá tinh này.

“Tuyết Hoa, đã lâu không gặp, ta rất nhớ ngươi.” Cá tinh chớp chớp lông mi dày, giận giữ nói: “Bây giờ ta không công kích bất cứ linh sủng nào đi dạo bên hồ Nữ Thần, đáng tiếc...những linh sủng kia vẫn không chịu để ý đến ta.”

Vẻ mặt tinh xảo dịu dàng, gương mặt tuyết mỹ khó phân biệt nam nữ tràn ngập ủ rũ, nếu là người khác nhìn thấy, nói không chừng nổi lòng thương, đáng tiếc trước mặt hắn là một hồ ly giống cái, dung mạo không thua kém hắn, một người là Tiên Quân định lực siêu cường, đối với hành vi lúc trước của hắn chán ghét cực điểm, sắc mặt không chút thay đổi.

Tuyết Hoa nghe xong cười ra tiếng, “Ngươi là linh cá, chúng là linh thú, đương nhiên không thể chơi cùng một chỗ.” Nàng đoán chừng Hồng Linh, Mị nhi, Tuyết Linh còn có linh hạch vốn thích ăn cá càng muốn ăn con cá tinh hoang dã hơn 2000 năm này. Về phần nàng, nàng không có khẩu vị, vì hắn đã biến hóa nửa hình người, linh trí phát triển không khác con người là mấy, nàng ăn không vô.

“Ta vì lên bờ mà khổ tâm tu luyện, những mỗi lần lên bờ, không đến một ngày thì phải xuống nước.” Thủy Ngọc phiền não vượt vượt đuôi cá kim sắc nói: “Ta lúc nào mới có thể hoàn toàn có thể thoát khỏi mặt nước sinh tồn?” hắn tiếp tục ngưng tụ nước thấm ướt thân thể của mình, bằng không một lúc nữa đuôi cá của hắn sẽ bị khô quắt thôi.

“Ngươi đi tìm tu sĩ làm chủ nhân.” Tuyết Hoa nhiệt tình đề nghị, “Chỉ cần kí kết khế ước linh sủng với tu sĩ nhân loại, sẽ có rất nhiều chỗ tốt.” Chủ nhân tu luyện linh lực có một bộ phận thông qua khế ước chảy vào cơ thể linh sủng, biến thành linh lực của linh sủng.

“Tuyết Hoa, ngoại trừ tu sĩ sinh hoạt trường kì bên hồ Gian Hà, cực ít người sẽ nguyện ý kí khế ước linh sủng với một con cá. Hạ Lăng Vân lạnh lùng nói, “Nhân sinh sống trên mặt đất, cá rời nước không thể sống, tu sĩ nuôi một linh sủng không thể giúp mình chiến đấu làm gì?”

Nguyên nhân tu sĩ nuôi dưỡng linh sủng chủ yếu là gia tăng bảo hộ thực lực bản thân, tiếp theo là để xóa đi sự cô đơn. Các đệ tử Thiên Linh Môn cũng biết hồ Nữ Thần có một đầu cá tinh 2000 năm, nhưng không ai muốn thử kí kết linh sủng cùng nó. Linh đan giới tu tiên không phải là dược liệu bình thường, một số ít tu sĩ nghèo không gom góp được linh đan để tu luyện, càng không có người nguyện ý cầm linh đan trân quý đem cho một con cá tinh không phải linh sủng của mình.

“Chỉ cần ta có thể tu luyện thành tiên, ta có thể rời khỏi mặt nước rồi.” Thủy Ngọc nắm chặt hai tay hét về phía Hạ Lăng Vân, hắn không có sự trợ giúp của tu sĩ nhân loại, đau khổ tu luyện 2000 năm, giờ chỉ kém chút nữa là có thể thành tiên rồi.

Lạnh lùng liếc nhìn hắn, Hạ Lăng Vân rất nhanh rửa sạch cho Tuyết Hoa, chậm rãi bay khỏi mặt nước lên bờ. một đạo linh lực thoáng qua người hắn và nàng, nhanh chóng nước trên người lập tức bốc hơi.

“Cá chép, không cho phép ngươi lại làm loại chuyện hèn mọn bỉ ổi trước mặt Tuyết Hoa, nếu không, ta thật sự không tha cho ngươi!” Hạ Lăng Vân lạnh lùng nói, hai mắt hiện lên sát khí.

Tuyết Hoa bế quan, con cá tinh này đôi khi không hiểu chuyện vượt khỏi thủy vực của nó lạng lẽ nhìn Tuyết Hoa tu luyện. Bởi vì nó không làm hại bất cứ người nào cũng không làm ảnh hưởng tới quá trình tu luyện của Tuyết Hoa, nên Hạ Lăng Vân cho rằng cá tinh muốn học trộm, liền không để ý. Năm thứ hai vào một trăng tròn nó lại tới tìm Tuyết Hoa, sau đó ở xa nhìn trộm nàng hưng phấn nghịch nước, hành vi có chút lạ thường.

Hạ Lăng Vân vẫn không rõ, mặc kệ cá tinh. Sau này mấy lần, hai năm đều vậy, càng khiến Hạ Lăng Vân khó hiểu. Năm thứ tư, bởi vì môn phái có việc nên hắn đi hơn một tháng, phái thất đồ đệ Thanh Bình thay mình bảo vệ Tuyết Hoa.

Sau khi trở về, Thanh Bình báo cáo với hắn chuyện này, cũng nói cho hắn biết đây là chuyện gì, hắn tức giận suốt chút nữa muốn giết chết con cá tinh gọi là di sản tổ tiên Thiên Linh Môn để lại.

Về sau hắn nghiêm cấm không cho phép con cá tinh tới gần Tuyết Hoa, đuổi nó đi tìm những sinh vật giống cái, còn phái người ra ngoài mua 500 con cá chép mái nuôi thả trong hồ Nữ Thần.

Con cá này nếu dám làm chuyện hèn mọn bỉ ổi với Tuyết Hoa, hắn thật sự sẽ hạ sát thủ.

Nhìn Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa rời khỏi, cá tính xinh đẹp u buồn. Vị Tiên Quân này thật cường đại, hắc không dám chọc giận. Nhưng mà hắc vất vả lắm mới tìm được một linh thú mà mình thích, vì sao không được tiếp cận?

Trong hồ có mấy con cá chép cái, nhưng cũng chỉ là cá, hắc không thèm ở chung một chỗ với bọn nó, để sau này trong hồ Nữ Thần xuất hiện đời sau của hắc, rồi lại chính mắt nhìn... những đời sau không có linh trí bị tu sĩ loài người ăn thịt.

Toàn thân khô thoáng, còn tỏa ra mùi hoa quế, được vòng tay quen thuộc ôm lấy, cảm giác đói khát lúc tu luyện không còn, Tuyết Hoa...bắt đầu buồn ngủ, ngáy, sau đó rơi vào mộng đẹp.

Lại thấy màn sương trắng, hồ ly Tuyết Hoa cố gọi: “Nhân viên quản lý, nhân viên quản lý, phụ thân, phụ thân...” Sương trắng xuất hiện thì chắc là nhân viên quản lý rồi, nhưng cũng không loại trừ khả năng có thể thông qua làn sương nhìn thấy phụ thân.

Trong sương mù một giọng nữ vang lên: “Rốt cuộc ta phát hiện ra phương thức các người liên hệ rồi. Cuối cùng là ai, vì sao xuất hiện nữ phụ, bắt đinam nhân ta an bài cho Lệ Quân Hoa hả? Khiến sắp xếp của ta toàn bộ rối loạn!”

Nàng ta bắt đầu cao giọng: “Tiểu hồ ly Tuyết Hoa chỉ là một linh sủng, Hạ Lăng Vân nuôi ở bên hồ Nữ Thần. Lệ Quân Hoa bởi yêu thích mèo chó, cho nên có chút tình cảm với hồ ly mà Hạ Lăng Vân nuôi. Tuyết Hoa sao lại có huyết thống thiên hồ? Nàng ta sao lại nhớ lại, vì sao lại có bàn tay vàng ta sắp đặt cho Lệ Quân Hoa? Chỉ chủ Thái Hư Huyền Cảnh mặc dù có thể tử thiên hồ, nhưng không có đời sau, hắc thưởng thức Lệ Quân Hoa có cùng thuộc tính phong hỏa giống mình, vốn muốn ban cho Lệ Quân Hoa thêm...cơ duyên và bảo vật, kết quả bây giờ hắc lại có hai nữ nhi.”

Giọng nhân viên quản lý thứ n nói: “Dịch Ngũ, ta là nhân viên quản lý thứ n của Tấn Giang, người không biết Tấn Giang có quy định, không cho phép viết văn Np sao? Biên tập của người không nói cho người biết?”

Giọng nói nữ vang lên: “Ta đây viết văn nữ cường, nam nhân là mây bay. Nữ nhân vật chính Lệ Quân Hoa sẽ không kết hôn, kết giao với mấy nam nhân có quan hệ gì?”

Nhân viên quản lý thứ N mạnh mẽ nói: “không được, tuyệt đối không cho phép! Vì một Tấn Giang trong sạch, tất cả tiểu thuyết không phù hợp đều xử lý tất. Tiểu hồ ly Tuyết Hoa và Tiên Quân là vận mệnh an bài, người không được thay đổi, nếu không cứ đợi chủ đề bị khóa đi!”

Trong mộng, Tuyết Hoa nghe mơ mơ màng màng, không khỏi lên tiếng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Nghe được nàng vốn là linh sủng bình thường, vì để Lệ Quân Hoa và Hạ Lăng Vân bồi dưỡng tình cảm mới tồn tại, trong lòng trào dâng thương cảm.

Hai thanh âm đồng thời ngừng lại. thật lâu, Dịch Ngũ nói: “Tiểu hồ ly đang yêu, tốt nhất người cái gì cũng không nên biết, nếu không thế giới của người sẽ sụp đổ.” Vì không để bị khóa, nàng đành phải khuất phục.

Nhân viên quản lý thứ n cũng nói: “Tuyết Hoa, quên hết những gì người vừa nghe, thật vui vẻ mà trải qua cuộc sống của người.”

Dịch Ngũ cũng nói: “Quên mất đi, vừa rồi người không nghe được cái gì. Quên đi, quên đi...”

Nhân viên quản lý cũng nói: “Quên đi, quên đi...”

Hai người không ngừng nói “Quên đi” ý niệm cường đại liên tục quanh quẩn trong đầu Tuyết Hoa, ánh mắt nàng lập tức mơ màng. Đợi đến lúc nàng tỉnh lại, đã thấy mình ở Thái Nguyên Cung trong Thái Hư Huyền Cảnh.

Oa, có thể gặp phụ thân rồi.

Tiểu hồ ly Tuyết Hoa hưng phấn chạy qua cầu thang bích ngọc, nhìn Hạo Linh Tiên Tôn đang chống tay vào cằm ngủ trên ghế.

Cung điện xa hoa tinh xảo, một mình Tiên Tôn cô tịch, tình cảnh này khiến Tuyết Hoa bi thương. Phụ thân, người quá đáng thương.

“Phụ thân, phụ thân, con đã trở về.” Tuyết Hoa không ngừng kêu, vung vẩy bảy cái đuôi nhào vào ngực người.

“Lệ Nhi?” Hạo Linh Tiên Tôn bị đánh thức, thấy mấy tiểu hồ ly vung vẩy bảy cái đuôi nhào vào ngực mình vội vàng ôm lấy.

“A, Tuyết Hoa?” Ông nhìn bốn phía, lập tức hiểu rõ: “Ta ngủ rồi, con tiến vào mộng ta, chúng ta gặp nhau.”

Ông cao hứng vuốt ve đầu Tuyết Hoa nói: “Để ta cảm ứng xem gần đây con thế nào.” Xong ông duỗi ngón tay điểm vào mi tâm hồ ly của Tuyết Hoa.

Chỉ chốc lát sau, ông thỏa mãn gật đầu nói: “Thông qua trí nhớ của con, ta biết rõ con tiến vào ”Tiên” giai rồi. Vẫn là mẫu thân con lợi hại, con phát triển rất nhanh.”

Ông vuốt ve bộ lông hồ ly mềm mại của Tuyết Hoa, nói: “Hạ Lăng Vân quả thật không tệ, tuy hẳn coi trọng trách nhiệm hơn con, nhưng hẳn rất coi trọng lời hứa dù không yêu con nhưng sẽ vĩnh viễn sủng con, trung thành với con.” Cho nên ông mới yên tâm để Tuyết Hoa đi.

“Tiên Quân không yêu con, sẽ vì trách nhiệm và hứa hẹn mà tốt với con?” Tuyết Hoa cảm thấy lo lắng.

“Chuyện này con an tâm, một số người có tình yêu nhiệt huyết như núi lửa, có ít người tình yêu lại tĩnh lặng như nước chìm dưới biển sâu, có kẻ coi tình yêu như một cơn gió thoảng qua.”

Ông an ủi nữ nhi: “Tuổi thọ tu sĩ dài đằng đặc, lý trí và tỉnh táo là đặc điểm chung của bọn họ, khiến bọn họ động tình không dễ dàng, nhưng một khi động tình, thì đó chính là trường tình, với năng lực và dung mạo của con, Hạ Lăng Vân toàn tâm yêu mến con là chuyện sớm muộn.”

Năm đó đôi mắt với sự truy đuổi của mẫu thân Tuyết Hoa, người vứt bỏ hồng trần như ông cũng thất bại thảm hại, vứt bỏ cố kị cùng năng ở một chỗ.

“Tuyết Hoa, Lệ Nhi không có năng lực đi vào giấc mơ như con, con cần phải tìm hiểu tin tức của muội muội, đợi lúc tiến vào mộng phụ thân cũng có thể biết rõ tin tức của Lệ Nhi.”

Hạo Linh Tiên Tôn dịu dàng dặn dò, vẻ mặt tuần mi che lấp sự nhớ nhung với hai nữ nhi.

“Dạ, con biết rõ. Phụ thân, con nhất định sẽ tu luyện pháp thuật đi qua mộng cảnh, mỗi ngày gặp mặt với phụ thân trong mộng.”

“Tuyết Hoa.” Hạo Linh Tiên Tôn vui mừng nở nụ cười, “Con đúng là hài tử hiếu thuận.”

Ông vuốt ve nàng, lo lắng nàng sẽ mau tỉnh lại, nhân tiên nói: “Tuyết Hoa con đã là thất vĩ thiên hồ rồi, giờ có thể biến hóa hoàn toàn. Mau, bây giờ ở trong mộng biến hóa cho phụ thân nhìn?”

“Vâng, để con thử xem.” Tuyết Hoa lập tức nhảy xuống, dùng ý niệm biến hóa.

Bạch quang vây quanh thân hồ ly, thân hình nàng nhanh chóng biến lớn, lông hồ ly biến thành tóc dài đen như thác nước, tứ chi kéo dài trở nên thon dài trắng nõn.

Đột nhiên Hạo Linh Tiên Tôn che miệng mỉm cười: “Đứa nhỏ này, đang ở trong mộng biến hóa còn không quên kiếm một bộ y phục.” Thất phẩm Thiên Hồ không có năng lực ngưng tụ linh khí thiên địa thành y phục. Tuyết Hoa mặc bộ cung trang màu trắng là do nàng dựa vào ý niệm trong mộng tạo ra.

Tuyết Hoa sờ sờ lỗ tai, lỗ tai hồ ly không còn, mà thành lỗ tai người. Chạm vào tóc, nàng phát hiện tóc nàng đen dài, còn rất mượt.

“Phụ thân...” Nàng kinh ngạc vừa muốn nói chuyện, đã thấy Thái Nguyên Cung vạm vạc, thân ảnh phụ thân nhanh chóng biến mất.

Hài tử, xem ra chủ động thi triển pháp thuật xuyên qua mộng cảnh tiêu hao rất nhiều tinh thần lực, con không nên thi triển nhiều.

Trong mộng, âm thanh hiền lành của Hạo Linh Tiên Tôn vẫn quanh quẩn. Hiện thực, Tuyết Hoa đột ngột tỉnh lại, bởi vì đầu vô cùng đau đớn, giống như kim châm vào, nhện không được kêu lên, thân thể co rúm lại.

98. Chương 98: Hứa Hẹn Vĩnh Viễn Ở Bên Nhau

“Tuyết Hoa...” Hạ Lăng Vân vẫn luôn xếp bằng bên người nàng vội ôm nàng vào trong ngực, vội vàng hỏi, “Nàng làm sao vậy?”

“Đầu ta đau.” Tuyết Hoa cuộn cong người run rẩy nói, “Đau đầu, đau quá a...” Nào giống như bị người ta đâm vào, nàng đau cực kì.

Hạ Lăng Vân nhanh chóng nhớ lại linh dược trị liệu đau đầu, lấy ra một bình sứ từ trên không mở nắp lấy được hoàn nhét vào miệng nàng, ra lệnh: “Ăn hết!” Tuyết Hoa lập tức nuốt đan dược vào.

Đồng thời hắn lấy một bình thủy tinh màu hồng, đổ viên đan dược màu đỏ tím ra rồi bôi lên mũi lên đầu nàng, cuối cùng duỗi tay chạm lên đầu nàng.

Mùi thơm hương hoa ngào ngạt lập tức khuếch tán, một dòng nước ấm dịu dàng chậm rãi chảy vào trong đầu, Tuyết Hoa cảm nhận được đau đớn giảm đi không ít.

“Tuyết Hoa vừa rồi nàng đã ăn thuốc giảm đau. Ta bôi bên ngoài Tử Ngọc Liên và vài loại linh hoa phối từ dịch Tử Ngọc Liên, chuyên trị liệu chứng đau đầu của tu sĩ gặp phải khi thi triển pháp thuật.”

Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng nói xong, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu huyệt của nàng, lòng bàn tay chậm rãi phóng thích thủy mộc linh lực. Mộc chủ sinh, thủy nhẹ nhàng, hai loại linh lực thích hợp cho việc trợ giúp người khác xua tan một mối.

“A, đau, huuu Tiên Quân ta đau...” Tuyết Hoa rên hừ hừ, thân thể dần dần duỗi ra.

“Nàng đỡ hơn chút nào không?” Dịu dàng xoa bóp cho nàng, hắn ân cần hỏi.

“Còn đau một chút, Tiên Quân, người giúp ta xoa xoa.” Ngửi mùi hương khiến tâm thần thoải mái, Tuyết Hoa ghé đầu lên đùi hắn, bầy cái đuôi lông xù như cây quạt nằm rạp bên cạnh chân hắn.

Nghe được câu trả lời của nàng, Hạ Lăng Vân biết rõ nàng không còn đau đớn, bây giờ còn làm nũng, cũng không lật tẩy, xoa bóp để dịch Tử Ngọc Liên thấm sâu vào não bộ nàng.

“Tuyết Hoa, sau khi xuất quan thân thể nàng vẫn chịu đựng được, sao lại đột nhiên đau đầu?” Xác định nàng bình phục, hắn hỏi thăm.

“Ta nằm mơ thấy phụ thân.” Tuyết Hoa nghĩ nghĩ, có chút giấu diếm, “đang ở trong mộng, thấy phụ thân nói vì ta vượt qua ”thực” tiến vào ”tiên” thức tỉnh năng lực mộng của thiên hồ.” Tuyết đối không được nói đã thức tỉnh từ trước, nếu không hắn sẽ hoài nghi nàng từng tiến vào giấc mộng của hắn.

“Năng lực mộng?”

Hạ Lăng Vân kinh ngạc nói: “Là giấc mộng đoán trước sao?”

Giới tu tiên có một nhánh gần như là bị lãng quên, những người ấy được gọi là vu. Bọn họ dù có linh căn nhưng mà tạp, hơn nữa thấp kém, cho nên không có cách nào tu luyện giống tu sĩ nhân loại, nhưng mà bọn họ rèn luyện tinh thần, không những có thể giống như tu sĩ nhị phẩm phóng thích pháp thuật, còn có thể phóng thích ảo thuật, điều khiển tinh thần người khác. Bọn họ thậm chí có thể thông qua một phương thức nào đó biết rõ quá khứ và tương lai.

Tuyết Hoa vội vàng nói: “Ta cũng không biết, ta tiến vào giấc mộng của người khác nhưng sẽ tiêu hao lượng lớn tinh thần lực.”

“Đúng.” Hạ Lăng Vân gật đầu nói, “Tu sĩ phóng thích pháp thuật cũng cần linh lực và tinh thần lực, cả hai tiêu hao hết cơ thể sẽ mềm nhũn hư không, đau đầu đớn.”

“Ta tiến vào giấc mộng của phụ thân rồi.” Tuyết Hoa buồn bã nói, “Thái Nguyên Cung trống rỗng, một mình phụ thân ngồi trên bảo tọa ngủ. Người rất cô đơn lạnh lẽo, ta muốn tới với người.”

Hạ Lăng Vân vuốt ve nàng, thật lâu, nói: “Lúc ta mang nàng ra khỏi Thái Hư Huyền Cảnh đã từng nói, ta sẽ cùng nàng đi vào. Chờ ta có thể sắp xếp ổn thỏa cho Thiên Linh Môn, ta và nàng sẽ cùng nhau đợi Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện lần nữa, khi đó nàng có thể vĩnh viễn ở cạnh phụ thân.”

Quản sự của Thiên Linh Môn bây giờ đều là sư đệ đệ của hắn, hắn lo lắng cho bọn họ. Chờ qua mấy trăm năm, chúng đệ tử của Thiên Linh Môn sẽ là đồ tôn của đồ tôn hắn, vậy thì...

Ai, tương lai không phải hắn sẽ già yếu chết đi thì phi thăng rời khỏi thế giới này, cho nên, hắn không có khả năng vĩnh viễn thủ hộ Thiên Linh Môn. không bằng đợi đến lúc thích hợp cùng Tuyết Hoa tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh.

“Vâng, ta biết chàng nhất ngôn cửu đỉnh, ta sẽ chờ ngày đó đến.” Tuyết Hoa có chút nghẹn ngào. Tiên Quân thật sự là mỹ nam hoàn hảo dịu dàng, nàng gặp và được hắn cưng chiều quả thật là may mắn.

“Nàng còn đau không? Có đói bụng không? Thường Hưng Thường Đức đã nấu cháo rồi, chờ nàng tỉnh sẽ ăn.” Hạ Lăng Vân hỏi.

Tuyết Hoa lắc nhẹ đầu, nói: “không đau, nhưng cũng không đói.” Thân thể nàng giờ rất mỏi không muốn nhúc nhích.

“Bụng nàng không đói vì nàng ăn Tích Cốc Đan.” Hạ Lăng Vân đặt nàng lên giường, đứng dậy xuống giường phân phó, “Ta lấy cháo cho nàng ăn. Ăn xong, nàng lại nghỉ ngơi. Những ngày này, nàng chậm rãi điều dưỡng thân thể.”

Nàng giờ gầy xơ xương, lúc hắn sờ còn chạm tới xương cốt, hi vọng nhanh chóng nuôi nàng béo chút ít.

Thấy hắn đi ra ngoài trong mắt Tuyết Hoa khẽ chuyển, sau đó quyết định biến hóa.

Bạch quang mờ mịt, thất vĩ thiên hồ nhanh chóng biến lớn, thành một thiếu nữ với mái tóc đen dài.

Nàng cầm tóc nhìn, lập tức thất vọng, tóc của nàng khô xơ nghiêm trọng. Nhìn nhìn cơ thể, nàng xấu hổ không chịu nổi. Đây là xương sườn gãy vỡ, tuyệt đối không thể để Tiên Quân nhìn thấy dáng vẻ này.

Nàng vừa quyết định biến hóa thành hồ ly đã nghe tiếng Hạ Lăng Vân kinh ngạc: “Tuyết Hoa, nàng biến hóa hoàn toàn rồi à? Thiếu nữ trước mắt gầy gò tóc dài đen, da nàng rất trắng nhưng chỉ hơi khô giống như thiếu nước.

Tuyết Hoa muốn khóc, nàng ngày đêm chờ đợi bản thân biến hóa hoàn toàn, hoàn mỹ vô khuyết, khiến hắn phải kinh diễm bởi dáng vẻ của nàng, không nghĩ tới lần đầu tiên biến hóa lại là dáng vẻ xấu xí như này, còn hết lần này tới lần khác bị hắn nhìn toàn bộ.

Được rồi, nếu như hắn có thể tiếp nhận dáng vẻ xấu xí của nàng, nàng còn lo vẻ đẹp của mình không mê hoặc được hắn sao?

Tuyết Hoa tự an ủi sau đó lấy bộ y phục trong vòng tay Như Ý mặc vào, rồi kéo chăn mỏng trùm kín người, kêu lên: “Tiên Quân, người có thể quay lại rồi.”

Hạ Lăng Vân xoay người lại, nhìn thấy nàng bọc kín chăn, ngồi trên giường, đôi mắt đen tràn ngập chờ mong.

Thản nhiên đi đến bên cạnh nàng, hắn ngồi trên mép giường mỉm cười nói: “Tuyết Hoa, cháo nấu đủ lửa rồi, nàng mau ăn đi.”

Nhìn mặt hắn, Tuyết Hoa làm nũng: “Người dứt ta?” Tiên Quân quả thật là núi thái sơn sụp đổ mặt cũng không đổi sắc, nhìn nàng biến hóa hoàn toàn, cả dáng vẻ xấu xí lúc này cũng không có biểu hiện gì, giống như nàng đẹp hay xấu, trong lòng hắn đều như nhau.

“Ừ.” Hạ Lăng Vân vốn định dứt cho nàng đây, chỉ là nàng đã biến hóa thành người, trong lòng có chút bối rối.

Cầm thìa múc một muôi cháo cá hắn nói: “Ta ném qua rồi, vừa vụng.”

Tiên Quân đối với nàng quả thật là quan tâm đầy đủ. Cháo trong miệng vừa ấm, nàng nhìn về phía hắn ánh mắt tràn ngập dịu dàng.

Chống lại ánh mắt tình cảm của nàng, trong lòng Hạ Lăng Vân đột nhiên rung động. Nàng hâm mộ hẳn thật lâu, coi hẳn gần như là trụ cột tinh thần. thật là nữ hài tử ngốc...

“Ăn ngon không?” hẳn nhẹ nhàng hỏi.

“Ăn ngon.” Tuyết Hoa hưng phấn nói, đây là do Tiên Quân dứt đày, dù không thể ăn nàng cũng cảm giác ăn ngon.

“Tuyết Hoa, trong lúc nàng bế quan, Thanh Viễn và Uyển Trân đã kết hôn rồi.” hẳn vừa dứt cho nàng vừa giới thiệu chuyện xảy ra 17 năm qua.

Sau khi Thanh Viễn xây xong nhà, mua đồ dùng, thì bắt đầu xử lý việc hôn lễ. Sinh hoạt của tu sĩ vốn đơn giản, Hàn Tu tập trung toàn bộ đệ tử tại hồ Nữ Thần, đặt ba mươi mấy bàn tiệc, đêm xuống tân lang tân lương bái bức họa của tổ sư khai môn Thiên Linh Môn.

“thật đáng tiếc, bỏ lỡ cơ hội xem náo nhiệt.” Tuyết Hoa tiếc hận nói.

Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “Sau ngày kết hôn của bọn họ, ta đi tìm tứ sư thúc và đại đồ đệ, nhị đồ đệ.”

“Sau đó? Bọn họ có vượt qua không?” Tuyết Hoa quan tâm nói. Nàng biết rõ Hạ Lăng Vân rất quan tâm tới bọn họ.

“Tứ sư thúc Tử Trúc Tiên Quân đã về cõi tiên rồi. Đại đồ đệ Tiểu Thanh Ninh cũng qua đời. Nhị đồ đệ Cổ Thanh Vân đang ở ngưỡng ngũ phẩm. Sau khi ta đưa linh đan đỉnh cấp của nàng cho hẳn, hẳn thuận lợi đột phá tiến giai thành lục phẩm tu sĩ rồi.” Hạ Lăng Vân thở dài nói, giọng nói lộ ra áp lực và buồn vô cớ.

Tu sĩ càng tu luyện càng gian nan, nếu như nhất phẩm tu sĩ tiến giai thành nhị phẩm tu sĩ là tỷ lệ 60%, tam phẩm tu sĩ tiến giai thành tứ phẩm tu sĩ chỉ có 10%, ngũ phẩm tu sĩ tiến giai thành lục phẩm tu sĩ không tới ba phần nghìn, lục phẩm tu sĩ vượt qua thực tiến vào tiên thành thất phẩm tiên quân thì chưa tới một phần vạn.

Tính cả Nhị đồ đệ Cổ Thanh Vân sau khi xuất quan, hẳn và Khiếu Nguyệt Chân Quân, thì Thiên Linh Môn chỉ có năm người lục phẩm chân quân.

Trước mắt ở Thiên Linh Môn tu vi cao nhất có năng lực tọa trấn môn phái là bát phẩm tiên hoa Lục Mẫu Đơn và thất phẩm Tiên quân là hẳn. Thực lực như vậy cũng gọi là khá trong đại lục Ngũ Nguyên, nhưng mà con người thì phải nhìn xa trông rộng, hẳn vẫn chưa yên tâm về Thiên Linh Môn.

Nghe Hạ Lăng Vân nói lại chết một đồ đệ, còn là đại đệ tử, Tuyết Hoa an ủi hẳn: “Chàng đừng quá đau lòng.” Đứa nhỏ đầu tiên đối với mỗi người mà nói đều rất đặc biệt, không phải là những đứa nhỏ khác có thể thay thế, Hạ Lăng Vân mất đi đệ tử này, trong lòng nhất định bi thương.

“Ta không sao.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh...dứt nàng ăn, nói: “Đây là chuyện mà những tu sĩ trường thọ gặp phải. Kinh nghiệm nhiều, sẽ dần lạnh nhạt.”

hắn đã tham gia tang lễ của sư tổ, mười bảy năm trước, hẳn cũng đã cử hành tang lễ cho vị sư thúc tổ cuối cùng.

hắn người tóc bạc tiễn người tóc đen, tiễn sáu đồ đệ, tôn bối đầu tiên chết già, hai mươi mấy đồ tôn đồ tăng tôn mất, tâm đã lạnh, cho nên chỉ thương tâm một hồi rồi khôi phục.

“Tiên Quân, ta vĩnh viễn ở cùng chàng.” Tuyết Hoa kích động nói, “Ta sẽ tu luyện thành cửu vĩ thiên hồ, không già không chết, vĩnh viễn làm bạn với chàng.” Có thể thông qua Thái Hư Huyền Cảnh, tương lai nhất định luyện thành cửu phẩm Tiên Tôn, cho nên bọn họ sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Hai con người sáng rực, Hạ Lăng Vân cười như gió xuân ấm áp, “Ta biết.” Sau lần bế quan đầu tiên tu vi của nàng tăng mạnh, hẳn cũng mong chờ nàng sẽ vĩnh viễn làm bạn với mình.

99. Chương 99: Mười Bảy Năm

Đút hơn nửa bát cháo cá, Hạ Lăng Vân ngừng tay phân phó, “Nàng nằm xuống nghỉ ngơi đi, tạm thời đừng xuống giường đi lại.” không ăn lung tung, nàng cần phải điều dưỡng dạ dày, chậm rãi khôi phục chức năng của cơ thể.

“Ta vừa ngủ, giờ không buồn ngủ.” Ôm chăn, Tuyết Hoa nhìn hắn, dùng giọng điệu vô cùng mong chờ hỏi, “Người có việc gì không? Người có thể ở bên cạnh trò chuyện với ta?” Nghe hắn nói chuyện cũng là một loại hưởng thụ.

“Nàng vẫn nên nằm nghỉ đi, ngồi lâu không thoải mái.” Hạ Lăng Vân cười nói, sau đó đặt bát cháo còn thừa lên bàn nhỏ cạnh giường. Những yêu cầu của nàng càng ngày càng khiến hắn không cách nào cự tuyệt.

Nằm xuống ư? Ta càng thích nằm trong ngực của chàng.

Tuyết Hoa chớp chớp mắt, thân thể trong luồng bạch quang nhanh chóng thu nhỏ lại, nàng cố chui ra khỏi áo cổ gấu bò lên người hắn.

“Nàng đó...” Hạ Lăng Vân đã quen với việc nàng làm mấy chuyện xấu và làm nũng rồi, dứt khoát ôm lấy nàng, “Nếu nàng không muốn ngủ, đi ra ngoài tản bộ cùng ta. Nàng ngủ một ngày rười rối, bây giờ là ban ngày, nàng và ta cùng đi thưởng thức phong cảnh mùa đông đi.” Tâm trạng hắn vô cùng tốt, một tay ôm Tuyết Hoa, một tay cầm bát cháo của nàng, đi ra khỏi phòng ngủ. Từ lúc nàng ở cạnh, hắn ôm nàng đến nghiện rồi, nàng biến về hình thái hồ ly thật hợp với tâm ý hắn.

Đưa bát cho Thường Hưng ở trong sân, hắn phân phó: “Còn nửa nồi các người ăn đi, buổi tối làm cháo nhân sâm cho nàng.”

“Vâng, trưởng lão.” Thường Hưng tiếp nhận chén, hỏi thăm Hạ Lăng Vân đang ôm tiểu hồ ly, “Trưởng lão đi tìm nữ đệ tử làm y phục cho Tuyết Hoa sao?” Tuy lần này sau khi bế quan tình trạng thân thể Tuyết Hoa tốt hơn trước, nhưng lông hồ ly vẫn bị rụng khá nhiều. Bây giờ là tháng mười hai trời đông giá rét, tuy Tuyết Hoa linh lực ca thân thể không sợ nóng lạnh, nhưng bộ lông không đủ dày, người khác nhìn vào cũng cảm thấy lạnh thay nàng.

“không cần. Nàng có y phục rồi.” Thường Hưng cảm khái nói. Trưởng lão sủng nàng như vậy, cho dù không có khế ước linh sủng, chắc Tuyết Hoa cũng không muốn xa rời trưởng lão, sẽ làm bạn lâu dài bên cạnh người.

Ra khỏi Vong Trần Cư, Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa đi dọc bên hồ Nữ Thần. Xung quanh hồ nữ thần không có nhiều cây cối, chỉ có ít dây leo trường thành.

Mặt hồ xanh trong mát lạnh, xa xa có một số tu sĩ đang tu luyện trong nước. Các tu sĩ rất chú trọng bảo dưỡng thân thể, tu sĩ truy cầu trường sinh, thanh xuân cần rèn luyện không để cơ thể suy nhược như đám thư sinh trói gà không chặt.

“Mùa đông rồi.” Tuyết Hoa cảm khái. Tu luyện không để ý năm tháng, nàng bế quan là tháng tư, xuất quan là mùa đông, nếu không có người nhắc, nàng còn cho rằng mình mới bế quan nửa năm.

Hạ Lăng Vân thường xuyên ngồi cạnh hộ pháp cho nàng, thời khắc chú ý tình trạng thân thể nàng, kịp thời bổ sung cho nàng đan dược tu luyện, khiến nàng thuận lợi vượt cấp tiến giai. Sau khi xuyên không mọi việc thuận lợi, tốc độ tu luyện ngày càng tăng, nàng còn có cả thần khí giúp đỡ.

“Tháng mười hai rồi, năm nay tuyết chưa rơi, chắc sẽ không quá lạnh.” Hạ Lăng Vân nói, “Mùa đông ẩm con trùng có hại sẽ nhiều, hi vọng sang năm hoa mẫu không bị sâu bệnh nhiều.”

Nếu sâu bệnh nhiều hoa mẫu sẽ giảm sản lượng, dù quan phủ không mở lương thực cứu tế, các môn phái tu tiên cũng sẽ giảm miễn tiền thuế đất cho tá điền của mình, thậm chí lấy ra lương thực lưu giữ trong túi càn khôn cứu tế dân chúng xung quanh.

Túi càn khôn là pháp khí bình thường trong giới tu tiên, lương thực bỏ vào vĩnh viễn không bị hư hỏng, triều đình xuất tiền lớn mua, sau đó thuê đệ tử của phái tu tiên tới nhậm chức, đảm nhiệm kho lúa của triều đình. Ngàn vạn năm qua đều thế, đại lục Ngũ Nguyên rất ít xảy ra nạn đói, triều đình thay đổi...”

Do đông ẩm liên tưởng đến nạn đói, nạn đói lại liên tưởng tới sinh tồn của nhân loại ở đại lục Ngũ Nguyên, đột nhiên Hạ Lăng Vân cảm thấy, hình như hắn đoán được nguyên nhân mà nền văn minh của giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên bị suy yếu rồi.

Sau khi Tuyết Hoa gặp được Hạ Lăng Vân, trước sau sinh hoạt ở tại Thiên Linh Môn, Thái Hư Huyền Cảnh, đảo Hỏa Vân, chưa tiếp xúc với người bình thường, cảm tình đối với bọn họ cũng không nhiều, nghe Hạ Lăng Vân cảm thán... nàng vào tai này qua tai kia.

Do ra ngoài tản bộ với Tuyết Hoa, Hạ Lăng Vân không tiếp tục suy nghĩ, bắt đầu kể một số chuyện mà nàng cảm thấy hứng thú trong mười bảy năm qua.

“Tuyết Hoa, trong lúc nàng bế quan, Lệ Nhi tới thăm nàng hai lần. Bây giờ Lệ Nhi rất nổi danh ở đại lục Ngũ Nguyên.” hắn cười nói.

“Ồ, làm sao vậy? Muội ấy gây họa?” Tuyết Hoa vội vàng nói. Trong huyền cảnh muội muội được phụ thân sủng ái, tuy bản tính không xấu nhưng rất ngang ngược, chuẩn nữ vương đại tiểu thư.

“Có hiền chất Vân Phàm coi chừng, Lệ Nhi cũng không gây ra đại họa.” Hạ Lăng Vân nói: “Về đẹp của Lệ Nhi ít người có thể chống cự, Lệ Nhi không chủ động mê hoặc người khác, nhưng vẫn có bốn năm tu sĩ không ngừng đeo đuổi. Sau khi thân phận Lệ Nhi bại lộ, lại có một số ít người mong muốn thân thể Lệ Nhi và Tinh Nguyên Châu.”

Tuyết Hoa hừ lạnh, “Phụ thân thương hai tỷ muội ta nhất, không làm tốt chuẩn bị sao nữ để bọn ta rời khỏi? Ta đoán, những...tu sĩ có chủ ý xấu bị muội muội đánh cho đầu rơi máu chảy.” Pháp khí khác không nói, chỉ cần một dây trói tiên cũng đủ chơi chết bọn hắn.

“Những tu sĩ có chủ ý lấy tinh nguyên và cơ thể Lệ Nhi, bị Lệ Nhi cướp sạch không còn.” Hạ Lăng Vân cười lắc đầu, nói “không biết có phải hồ ly thiên tính tham tài, trên người Lệ Nhi có tất cả linh đan pháp khí tốt nhất, nhưng vẫn muốn cướp sạch của người khác.” Giống hệt lúc Tuyết Hoa đoạt pháp khí.

“Đưa tới cửa, ngọc sao mà không muốn.” Tuyết Hoa cười to nói, “Mình không dùng được thì có thể để lấy lòng người khác nha.” đã có phụ thân tỉ mỉ chế tạo pháp khí, Đãng Hồn Linh và Băng Tinh Ngọc Liên nàng không để vào mắt, về sau tặng người khác. Đáng tiếc Uyển Trân không có linh lực, không thể sử dụng pháp khí, nếu không nàng sẽ tặng cho Uyển Trân.

“Hai nàng quả thật là thân tỷ muội.” Hạ Lăng Vân mỉm cười.

“Đương nhiên, không thể giả được.” Tuyết Hoa dương dương đắc ý nói. Nàng không thích gây chuyện nhưng nghe nói Lệ Nhi dạy dỗ...đám tu sĩ mang lòng ác ý kia, nàng rất vui vẻ. Danh tiếng của Lệ Nhi tốt, nàng cũng thơm lây.

“Lệ Nhi đi du ngoạn khắp nơi, bảy năm trước bị Hoàng đế phong là Quý Phi mỹ lệ.” Hạ Lăng Vân tiếp tục nói. Lệ Nhi có dung mạo tuyệt thế, dù xuất hiện dưới thân phận thiếu nữ bình thường trước mặt Hoàng Đế, Hoàng Đế cũng bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, không để ý tới hậu cung tiền triều phản đối phong Lệ Nhi làm Quý Phi nương nương.”

“Ah, muội ấy chạy tới làm tiểu lão bà của hoàng đế rồi à? Đồ ngốc!” Tuyết Hoa lập tức kêu lên, quay qua hỏi Hạ Lăng Vân, “Muội ấy không cần Lâm Vân Phàm rồi hả?” Hậu cung của tên hoàng đế kia cũng xứng với thất phẩm thiên hồ?

“Cụ thể thế nào ta không biết, chỉ biết Lệ Nhi ở hoàng cung nửa tháng, thấy nhàm chán, liền bay mất.” Hạ Lăng Vân nói, trong lòng thầm lắc đầu về hành động xằng bậy của Lệ Nhi. Vẫn là Tuyết Hoa ngoan ngoãn, không khiến hắn phiền lòng.

“Ta cảm thấy Lệ Nhi sẽ không thích hoàng đế, chắc muội ấy nghĩ làm Quý Phi sẽ vui.”

Nhân viên quản lý thứ n không cho phép Lệ Quân Hoa có nhiều nam nhân, như vậy khẳng định hắn sẽ không cho Lệ Nhi có nhiều nam nhân, nên Lệ Nhi chắc chắn không lên giường cùng hoàng đế.

Nếu hoàng đế tham sắc đẹp và bảo vật của Lệ Nhi, mời cao thủ giới tu tiên vây bắt muội muội, Lâm Vân Phàm sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Thực lực Lệ Nhi không kém, còn có rất nhiều pháp khí, chỉ cần cẩn thận, sẽ không gặp nguy hiểm.

“Tiên Quân, sau thì thế nào?” Thấy Hạ Lăng Vân không nói tiếp, Tuyết Hoa thúc giục.

“Sau thì, Lệ Nhi kéo hiền chất Lâm Vân Phàm đi nước Tây Linh, trước mắt chưa có tin tức truyền đến.” Hạ Lăng Vân nói.

“Nước Tây Linh có gì thú vị?” Tuyết Hoa hâm mộ hỏi. Hạ Lăng Vân là trưởng lão có trách nhiệm, còn là trưởng lão duy nhất ở Thiên Linh Môn, không thể đi khắp nơi.

“Nước Tây Linh xuất hiện bát vĩ thiên hồ.” Hạ Lăng Vân nói.

“Thanh Đồng?” Tuyết Hoa lập tức nói, “Nhất định là Lệ Quân Hoa bắt đầu điều tra chuyện phụ mẫu của nàng ta rồi.” Mười bảy năm trước, Thanh Đồng theo Lệ Quân Hoa tới thôn trang cạnh dãy núi Hằng Cổ chăm sóc dưỡng phụ dưỡng mẫu.

“Đúng, dưỡng phụ dưỡng mẫu Lệ Quân Hoa đã tạ thế, hiền chất Lệ Quân Hoa tự mình đi điều tra tình huống của phụ mẫu. Mẫu thân nàng ta xuất thân từ cung Ly Hỏa, nàng ta trở về cung Ly Hỏa xác minh lại.”

Hạ Lăng Vân nói, cung Ly Hỏa ở nước Tây Linh là một môn phái tu tiên có chút danh tiếng, vừa chính vừa tà. Năm Lệ Quân Hoa sinh ra thì cung Ly Hỏa phát sinh nội loạn, mất một vị chân nhân ngũ phẩm và vài đệ tử đạo giai, còn một số ít đệ tử mất tích.

Bởi tu sĩ có thể thi triển pháp thuật, với người bình thường là vô cùng cường đại, cho nên môn phái tu tiên chính đạo vô cùng coi trọng phẩm giáo của đệ tử, ít phát sinh nội loạn. Chỉ có tà phái mới phát sinh việc tài nguyên tu luyện không đồng đều, hoặc vì quyền lợi không ngừng đấu đá.

“Giờ tình huống của Lệ Quân Hoa thế nào?” Tuyết Hoa hào hứng hỏi. Lệ Quân Hoa dù gặp kẻ mạnh, hoặc rơi vào tuyệt cảnh cũng sẽ bộc phát tiềm lực tu vi diện rộng, huống chi nàng ta còn có một bát vĩ thiên hồ bảo vệ.

“không rõ lắm, nước Tây Lăng cách Thiên Trụ Sơn quá xa rồi.” Hạ Lăng Vân nói. Tu nhiều năm tu luyện, nếu không phải bồi dưỡng một ít đệ tử bên ngoài, chứng môn các phái tiến hành trao đổi chút tin tức, mọi người căn bản sẽ không biết ngoại giới xảy ra chuyện gì.

Lệ Nhi là bởi vì nàng tuyệt mỹ, tu vi thất phẩm, là thiên hồ giai tiên, được hoàng đế ban thánh chỉ phong làm Quý Phi, nên mới khiến các môn phái tu tiên ở Vương Triều Kim Phượng chú ý.

Bát vĩ thiên hồ Thanh Đồng cũng thế, hẳn quá mức cường đại linh lực khiến giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên chấn kinh rồi, mọi người không thể không chú ý.

So sánh với hai thiên hồ này, Lâm Vân Phàm và Lệ Quân Hoa ở cùng một chỗ với bọn họ ngược lại rất ít người nhắc tới. Lâm Vân Phàm hẳn hiểu rõ, là người trầm mặc không thích náo nhiệt. Lệ Quân Hoa, đoán chừng ở cùng sư phụ và các sư huynh mưa dầm thấm dất, tình tình cũng không quá phô trương.

Nhưng hai thiên hồ kia thật sự là phiền toái, Tuyết Hoa nhà hắn vẫn là tốt, ngoan ngoãn thông minh, không hề gây chuyện cho hắn.

Hạ Lăng Vân vuốt tiểu hồ ly trong ngực, gương mặt anh tuần mĩ cười dịu dàng.

100. Chương 100: Bàn Luận Về Hôn Lễ

Hạ Lăng Vân ôm tiểu hồ ly đập trên cỏ khô, tản bộ dọc bên hồ nữ thần, tới lúc cách đám đệ tử đang bơi lội tu luyện dưới hồ ba bốn mươi thước bỗng bay lên, nhanh chóng lướt qua đám đệ tử đang tu luyện bơi giữa mùa đông này, thẳng một mạch tới tiểu viện trên sườn núi. Nơi này là chỗ ở của các tu sĩ cấp cao trong Thiên Linh Môn, có người độc thân, người có gia quyến.

Trưởng lão, trưởng lão...

Những tiểu viện san sát bên sườn núi, khoảng cách có gần có xa, mọi người rèn luyện trước sân nhà thầy Hạ Lăng Vân tới, vội vàng cúi đầu hành lễ. Hạ Lăng Vân bây giờ là đại trưởng lão ở Thiên Linh Môn, cũng là thất phẩm Tiên Quân duy nhất của bốn phái, là người tin cậy nhất ở Thiên Linh Môn, là tín ngưỡng của chúng đệ tử.

Ồ, Tuyết Hoa, xuất quan?

Cái đuôi, bảy...bảy cái đuôi?

Thấy tiểu hồ ly trong ngực Hạ Lăng Vân, bọn họ vô cùng kinh ngạc, tiếp theo là cực kì khiếp sợ.

Cóc chút tu sĩ góc nhìn không được rõ thấy đám lông đuôi hồ ly thò ra bên ngoài khuỷu tay Hạ Lăng Vân thăm đếm: một, hai, ba... sáu, bảy, bảy cái, Tuyết Hoa là thất vĩ thiên hồ, cùng phẩm giai với Quý phi mĩ lệ làm huyền náo vương triều Kim Phượng!

Truyền thuyết thiên hồ tu luyện ba ngàn năm mới có bảy cái đuôi, đến cùng Tuyết Hoa bao nhiêu tuổi? Thất vĩ Thiên Hồ mĩ lệ cùng Lâm Vân Phạm chân quân ở Hỏa Vân cung tới Thiên Linh Môn bái phỏng hai lần, chẳng lẽ hai thất vĩ thiên hồ là tỷ muội đồng tộc?

Nghĩ đến 42 năm trước, trưởng lão mang tiểu hồ ly Tuyết Hoa về Thiên Linh Môn, lúc đó Tuyết Hoa mới chỉ là nhị phẩm, thân hình không khác con mèo nhỏ.

Vậy mà mới chỉ qua 42 năm, nàng cũng bế quan hai lần, lập tức tiên giai thành thất phẩm thiên hồ, cái tốc độ tu luyện thần tốc gì đây? Liên quan tới Thái Hư Huyền Cảnh? Hay huyết thống thiên hồ và linh hồ thông thường hoàn toàn khác nhau, thời kì trưởng thành vô cùng dài, sau khi kết thúc kì trưởng thành tu vi đột nhiên tăng mạnh?

Mọi người nháo nhác vây quanh, hành lễ với trưởng lão, cùng lúc đó dò xét tiểu hồ ly trong tay trưởng lão. Hạ trưởng lão tu vi cao thâm, khí chất thanh nhã lạnh lùng, anh tuấn phi phàm ngọc thụ lâm phong, cũng chỉ người mới có tư cách đặt được một linh vật hiếm thấy như vậy.

Thấy ánh mắt bọn họ tập trung lên đuôi mình, Tuyết Hoa gắng sức điều khiển bảy cái đuôi lắc lư, lập tức cảm giác điều khiển không linh hoạt mấy.

Người ngoài nhìn thấy bảy cái đuôi lắc lư, có cảm giác tiểu hồ ly đang khoe khoang.

Đẩy tiểu hồ ly cố gắng “Vô ý” vung vẩy cái đuôi ra, Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “Tuyết Hoa đã bế quan xong, thành thất phẩm thiên hồ rồi. Chỉ là hôm qua mới xuất quan, thân thể có chút yếu, không muốn biến hóa.”

Tu sĩ bế quan trường kì, ngoại trừ nước, tích cốc đan và linh đan tu luyện, không ăn những đồ khác. Tuy thân thể bọn họ được linh lực cải tạo, nhưng vẫn sẽ xuất hiện tình trạng suy yếu, sau khi bế quan dưỡng mười ngày nửa tháng mới khôi phục lại trạng thái bình thường.

Mọi người tập mãi cũng thành thói quen, chỉ thấy lông của tiểu hồ ly thưa thớt, nhện không được đề nghị, may cho nàng vài bộ đồ? Mặc dù biết nàng không lạnh, nhưng bây giờ là tháng mười hai trời đông giá rét, nhìn bộ lông của nàng chắc chắn không đủ giữ ấm.

“không cần, thân thể nàng sẽ nhanh chóng khôi phục.”

Ngắm nhìn bốn phía, Hạ Lăng Vân phân phó, “Các người giải tán đi, Tuyết Hoa không thích người khác nhìn nàng chăm chăm.” hiện tại Tuyết Hoa đang muốn khoe mẩu cái đuôi đại biểu cho thân phận là năng lực của nàng, nhưng hẳn không thích người khác vây quanh ngắm nàng.

Trưởng lão nói đúng, gần đây Tuyết Hoa không thích người nào quá gần gũi nàng.

Mọi người nghe xong, nhanh chóng lùi về sau.

Hạ Lăng Vân nôm Tuyết Hoa đi về phía dốc núi, sau đó bước vào sân nhỏ có hàng rào hoa vừa xây dựng nói: “Tuyết Hoa, bên trái là nhà Thanh Bình, bên phải là nhà Thanh Viễn.”

Vong Trần Cư là nhà của ta.

Tuyết Hoa ngẩng đầu nhìn, cảm thấy hai sân nhỏ này không thuận mắt bằng Vong Trần Cư, mặc dù bố cục bên ngoài gần như là giống nhau đây.

“Thanh Bình bế quan để tìm hiểu tâm quyết thủy mộc song tu tầng thứ sáu, trong nhà chỉ còn thê tử Nguyệt Cầm và linh hồ Mị nhi, chúng ta không tiện đi.”

Hạ Lăng Vân nói, ôm nàng đi vào tiểu viện bên trái.

“Tiên Quân, thủy mộc thần công người đã tu luyện đến tầng thứ mấy?” Tuyết Hoa hỏi, giọng điệu có phần áy náy. Nàng đoán nếu không phải nàng đột ngột bế quan, hẳn định Hạ Lăng Vân sẽ bế quan.

“Ta ở cạnh nàng, cùng tu luyện, đột phá tầng thứ tám, tu luyện tầng thứ chín rồi.” Hạ Lăng Vân vuốt ve đầu nàng, an ủi.

Tu sĩ bế quan linh động, hoặc thỏa mãn tốc độ tu hành của mình tự xuất quan, hoặc bị bên ngoài ép buộc xuất quan, trong lúc Tuyết Hoa bế quan 17 năm, giới tu tiên ở vương triều Kim Phượng bắt đầu lạng lẽ truyền tin hắc và đảo chủ Đạo Nguyên tiên quân ở đảo Hỏa Vân tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh.

Thất phẩm tiên quân ở đại lục Ngũ Nguyên, có chín người, ngoại trừ hắc và Đạo Nguyên tiên quân là tri giao, thì các Tiên Quân khác vẫn tu luyện chỉ nghe danh chứ ít thất mặt.

Giết người đoạt bảo ở giới tu tiên từ trước tới giờ vẫn diễn ra không ngừng, chủ động hỏi thăm người ta có pháp bảo tâm quyết gì là điều tối kỵ.

Tuy chưa có người nào chính diện hỏi thăm thất phẩm Tiên Quân tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh nhưng cũng thăm dò đám đệ tử Thiên Linh Môn rồi. May mắn hắc không bế quan, đôi lúc còn ra ngoài xử lý một ít chuyện của môn phái, phá vỡ tin đồn phỏng đoán hắc “Đạt được linh đan thượng cổ, tâm quyết, tranh thủ bế quan tu luyện.”

Thiên Linh Môn tuy là môn phái tu tiên nhỏ, nhưng mà trước mắt có bát phẩm Lục Mẫu Đơn, còn có hắc là thất phẩm tiên quân, tu sĩ tà ác bình thường muốn tới cướp pháp bảo cũng không dám. hắc có nhiều thời gian chậm rãi tu luyện thủy mộc song tu.

“Thanh Viễn, có nhà không?” Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa đứng ở cửa nhà Thanh viễn hỏi. Giọng nói của hắc không lớn nhưng lực xuyên thấu rất mạnh, cam đoan có thể khiến người trong phòng có thể nghe thấy.

“Sư phụ.” Thanh Viễn ở trong phòng nghe được, lập tức chạy ra mở cửa cho sư phụ.

“Sư phụ, sớm, ơ Tuyết Hoa đã xuất quan?” hắc hành lễ với Hạ Lăng Vân sau đó cười nghênh đón hai người vào.

“Đệ tử vừa hoàn thành khóa tu luyện buổi sáng, định đi tìm nhị sư huynh. Gần đây quá trình tu luyện của đệ tử rất thuận lợi, thủy linh lực tăng thêm một chút.” Cảnh Thanh Viễn nói, dẫn sư phụ vào trong, sau đó châm trà. Theo lý đây là chuyện của đồ tức, nhưng giờ là ban ngày, Uyển Trân có tâm như vô lực.

“Ừm.” Hạ Lăng Vân đặt Tuyết Hoa lên bàn, nâng chung trà lên uống một ngụm, “Nhị sư huynh con lần này tấn cấp, trong thời gian ngắn không cần lo lắng về tuổi thọ. Ta hi vọng hắc tiếp tục cố gắng, có cơ hội sẽ trở thành Tiên Quân.” Tu vi càng cao, tuổi thọ càng dài, nếu tu vi trì trệ không tiến, cũng có thể xống xấp xỉ một nghìn năm.

Chồn tuyết Uyển Trân đi từ trong phòng ra, ngoan ngoãn hành lễ với Hạ Lăng Vân.

“Uyển Trân, ngại quá, quấy rầy con nghỉ ngơi.” Hạ Lăng Vân nói, đưa tay ra hiệu Uyển Trân đứng dậy.

Uyển Trân đứng dậy sau đó nhảy tới cạnh Tuyết Hoa, cười hai tiếng. Ban ngày nàng chỉ là chồn tuyết bình thường, vĩnh viễn không thể giống linh thú nói tiếng người.

“Vài ngày không gặp, hình như người mập ra, Cảnh Thanh Viễn nuôi thật tốt.” Tuyết Hoa cười hì hì nói.

“Chít chít.” Chồn tuyết Uyển Trân khẽ cười, duỗi móng vuốt viết lên mặt bàn, hai chữ mười, bảy.

Tuyết Hoa nhìn lập tức nói, “Ah, ta quên ta bế quan 17 năm, còn thưởng mới qua vài ngày.”

Chồn Tuyết buổi tối là người, lúc cùng Cảnh Thanh Viễn làm chuyện phu thê, liệu có hài tử không, không biết đứa bé là người hay là chồn tuyết.

Tuyết Hoa nhìn Uyển Trân, suy nghĩ bắt đầu bay xa.

“Thanh Viễn, Uyển Trân...”

Hạ Lăng Vân trầm mặc một hồi, hỏi: “Nếu vi sư tuyên bố với các đệ tử, kết hôn với Tuyết Hoa, mọi người có tiếp thu được?” Tuyết Hoa đã biến hóa hoàn toàn, như vậy hôn sự của hai người cần phải chuẩn bị.

Kết hôn?

“Tiên Quân!” Tuyết Hoa lập tức vui vẻ nhảy lên người hắn, kêu to: “Ta kết hôn với người.” Khó trách gần đây Tiên Quân vốn thích yên tĩnh lại đưa nàng tản bộ nhiều nơi, hóa ra là muốn thông báo chuyện hôn sự của hắn với chúng đệ tử.

Thấy Tuyết Hoa nhào về phía trước, Hạ Lăng Vân đành buông chén trà đỡ nàng. Tính tình của nàng vẫn rất ngây thơ, cần phải dạy bảo nhiều, hơn nữa nàng lưu luyện si mê hắn, có lẽ hắn nên dùng danh phận để nhốt cả thể xác và tinh thần nàng bên người, không cho các giống đực khác có cơ hội cướp mất nàng.

“Sư phụ...” Cảnh Thanh Viễn chần chờ một lúc nói, “Tuyết Hoa đã thoát li hình thú, là hồ tiên, đệ tử và các sư huynh dù kinh ngạc nhưng vẫn sẽ ủng hộ quyết định của người.” Về phần những... văn bối kia, bọn họ không có tư cách phản đối quyết định của trưởng lão.

Uyển Trân nghe liên tục nhìn Hạ Lăng Vân gật đầu biểu lộ sự ủng hộ.

Được đồ đệ đồ tể tức khăng định, Hạ Lăng Vân dứt khoát nói: “Vậy ta đi tìm chương môn Tu sư diệt, bảo hắn tuyên bố với môn nhân đệ tử chuyện hôn sự của ta và Tuyết Hoa, mau chóng chuẩn bị hôn lễ.”

Tu sĩ có tuổi thọ dài thường không thể tuân theo lễ nghi thế tục, rất nhiều người kiếm bạn song tu chỉ cần thích hợp là ở chung một chỗ, làm bạn cả đời. Nhưng nếu là hôn lễ, vậy đó là hôn nhân xác thực, cả hai bên đều bị trói buộc bởi một loại luân lý.

“Tiên Quân, chúng ta đi nhanh lên.” Tuyết Hoa kích động kêu lên.

Hạ Lăng Vân và Cảnh Thanh Viễn nhìn qua, nhin không được cười lên, chưa từng gặp thiếu nữ nào mong gả như vậy.

“đi thôi.” Hạ Lăng Vân đứng lên nói, ôm lấy Tuyết Hoa.

“Chít chít.” Chồn tuyết Uyển Trân nhìn Cảnh Thanh Viễn nói.

“Sư phụ, người chờ một chút.” Cảnh Thanh Viễn hiểu ý thê tử, nhanh chóng tiến vào phòng, sau đó lấy một bộ y phục và giày ra.

“Sư phụ, đây là lúc Uyển Trân nhàn hạ làm ra, tặng người và Tuyết Hoa, hi vọng người nhận lấy.” hắn thành khẩn nói.

Uyển Trân chia sẻ tính mạng với hắn, có thân thể không già không chết. Nàng không cần tu luyện, nhưng cũng không có linh lực về phù chú bố trí trận pháp, cho nên lúc nàng biến thành người ngoại trừ làm nội trợ, thi thoảng sẽ đi săn, luyện tập nữ công, làm y phục và giày cho trượng phu, sư phụ sư huynh của trượng phu, còn có cả Tuyết Hoa.

“Uyển Trân thật sự là thê tử hiền lành, đồ tể hiếu thuận.” Hạ Lăng Vân nhìn Uyển Trân gật đầu một cái, thu lễ vật vào vòng Càn Khôn, rồi rời khỏi.

101. Chương 101: Hôn Lễ

Chương môn Hàn Tu trước sau tổ chức hơn mười hôn lễ cho sư huynh sư đệ và văn bối, hôn lễ của tiểu sư đệ Cảnh Thanh Viễn khiến hắn khắc sâu nhất, bởi vì tân nương ban ngày là một con chồn bình thường, đến tối lại là một thiếu nữ nhân loại bình thường, nhưng thiếu nữ chồn tuyết này lại hết lần này tới lần khác không già không chết.

Tới lúc sư thúc của hắn, đại trưởng lão Hạ Lăng Vân thất phẩm Tiên Quân ôm một thất vĩ bạch hồ tới trước mặt hắn, muốn hắn mau chóng chuẩn bị hôn lễ cho người, hắn cảm giác đầu óc không thể dùng, chẳng biết nói gì cho phải.

Hồ ly bảy đuôi không nghi ngờ gì chính là thất phẩm thiên hồ, còn có thể biến hóa. Nhưng mà nhân loại và hồ ly kết hôn... chuyện này chưa từng xảy ra ở đại lục Ngũ Nguyên.

Mọi người đều biết, linh thú linh cầm trừ phi là thiên tính thủ trinh, không một loài nào có khái niệm chung thủy. Linh thú, linh cầm cho dù bị tu sĩ nhân loại thu làm linh sủng, chủ nhân cũng không cải biến được đặc tính giống loài của chúng, thậm chí còn khiến chúng có thể kiếm nhưng linh thú linh cầm đồng loại khác phái.

Hồ ly nổi danh yêu mị, phóng dăng, cho dù hồ ly trở thành hồ tiên, nhưng cũng sẽ chấp nhận những giống đực khác loại.

“Sư thúc, việc này... Người đã suy nghĩ kĩ?” Hàn Tu cẩn thận từng li từng tí hỏi, không ngừng dò xét Tuyết Hoa.”

“Tất nhiên là người đã nghĩ kĩ, không thì sao để người chuẩn bị hôn lễ?”

không chờ Hạ Lăng Vân nói chuyện, Tuyết Hoa vội vàng nói, “Hàn Tu, mau chuẩn bị hôn lễ, ta... có thứ tốt muốn tặng người.” nói xong, nàng lấy hai khối linh thạch cực phẩm thuộc tính phong đặt lên mặt bàn. Đại lục Ngũ Nguyên thường thấy linh thạch Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, phong, băng, lôi cùng với thuộc tính linh thạch khác rất hiếm thấy.

Chưa từng gặp thiếu nữ nào chủ động muốn lập gia đình như vậy!

Hàn Tu nghẹn họng trân trối nhìn tiểu hồ ly có bộ lông... không dày lắm, nội tâm xoắn xuýt. Sư thúc thích một hồ ly...

Hạ Lăng Vân lúng túng, xoa xoa lỗ tai hồ ly nàng hỏi: “Là ai dạy nàng trò hối lộ này?” hắn không dạy nàng, cũng đảm bảo phụ thân nàng không dạy nàng cái này.

“Là hắn!” Tuyết Hoa không do dự gán tội danh cho Hàn Tu, “Ta muốn học ngự kiếm phi hành đuổi theo người, hắn không cho ta học, lấy linh quả ra dỗ ta, để ta không học thuật ngự kiếm phi hành.”

Hàn Tu cười khổ. hắn chỉ dùng xích đan quả an ủi tiểu hồ ly bị chủ nhân vứt bỏ thôi, ở đâu mà hối lộ? Nàng lúc đó có gì để chương môn như hắn phải hối lộ?

Hồ ly đúng là loại đổi trắng thay đen, lúc đó ta chỉ an ủi thôi, không phải hối lộ.

Hạ Lăng Vân lắc nhẹ đầu, yêu chiều xoa lỗ tai nàng.

hắn xoay mặt nói với Hàn Tu: “thật ra ở trong Thái Hư Huyền Cảnh, ta và nàng đã định hôn ước.”

“Sư thúc, lúc đó Tuyết Hoa đã biến hóa rồi à?” Hàn Tu kinh hãi hỏi, trong lòng trăm mối không thể giải, phẩm cách trưởng lão cao thượng, sao lại sinh ra tình yêu nam nữ với động vật? Đó là trái ngược với đạo đức!

“Khi đó nàng đã biến hóa rồi.” Hạ Lăng Vân dừng một chút nói: “Tuyết Hoa là nữ nhi của người và hồ, tuy nàng là hồ ly, nhưng có một nửa dòng máu của con người. Trong Thái Hư Huyền Cảnh, ta đã làm đại lễ ba quỳ chín bái với trưởng bối của nàng, trên thực tế là đã đính ước!”

Nữ nhi của người và hồ? Khó trách!

Hàn Tu lập tức hiểu rõ vì sao Tuyết Hoa không thể làm linh sủng của sư thúc, bởi vì nàng là nửa người nửa hồ, hẳn cũng rõ vì sao sư thúc tiếp nhận đính ước với nàng, bởi vì có phụ mẫu Tuyết Hoa làm thí dụ.

Nhìn phong linh thạch to bằng trứng bồ câu, Hàn Tu gian nan chuyển mắt nhìn về phía Tuyết Hoa, “Tuyết Hoa, thu cái này lại. không cần thúc ta. Nếu sư thúc quyết định lấy ngươi, ta sẽ chuẩn bị hôn lễ.” Đây là cực phẩm phong linh thạch đó, tiếc là hẳn không thể thu, nếu không quả là không biết xấu hổ.

“Sư thúc, chuyện này người an tâm giao cho đệ tử.” hẳn nói, rồi cầm hai viên phong linh thạch đặt trước mặt Tuyết Hoa nói: “Thu lại, ngươi phải nhớ kĩ tài vật không thể để lộ ra ngoài, sau này đừng tùy tiện lấy những vật này ra.”

Sư thúc quyết định rồi, người khác không thể phản đối. Về phần sau khi hôn lễ Tuyết Hoa có khắc tính được bản tính hồ ly không, người khác lo cũng vô dụng, hẳn hi vọng sư thúc có thể dạy dỗ tiểu hồ ly đơn thuần mang huyết thống nửa người nửa hồ này, đừng để nàng học thói xấu.

Tuyết Hoa hùng hồn: “Ta tặng cho ngươi rồi, xem như là đáp lễ ngươi tặng ta quả xích đàn.” Hàn Tu là người không tệ, tuy hồ ly lông đỏ hẳn nuôi không tốt lắm. Phong linh thạch nàng không dùng được, tặng cho hẳn tu luyện phong linh lực là được.

Hạ Lăng Vân thấy thế nói: “Tu hiền chất, ngươi cứ thu lại.”

Phong linh thạch rất hiếm thấy, dù Hàn Tu là chủng môn cũng không thể kiếm ra được. Phong linh căn của Hàn Tu tốt hơn linh căn thủy, nhưng mà trước mắt tu luyện thủy linh lực nhiều hơn bởi vì không có phong linh thạch để tu luyện pháp trận hệ phong. Hai viên linh thạch này chỉ cần cất cẩn thận thành sáu miếng, có thể bố trí pháp trận tụ linh hệ phong rồi.

Được trưởng lão đồng ý, Hàn Tu lập tức nói lời cảm tạ với Tuyết Hoa, kích động nhận quà đáp lễ của nàng.

“Tu sư đệ, hôn lễ của ta và Tuyết Hoa cứ tổ chức đơn giản, không cần mời người khác phái, Thiên Linh Môn chúng ta không bao giờ làm...những việc đó.”

Hạ Lăng Vân nói, “Ngươi chỉ cần chuẩn bị một ít đồ dùng mới mang tới Vong Trần Cư, để Thường Đức Thường Hưng bố trí. Tiệc cưới ngươi an bài, xong thì nói cho ta biết.” Ở trong mắt hẳn, việc quan trọng nhất là ở đại diện nghị sự báibức họa tổ sư khai phái.

“Đơn giản như vậy, đệ tử chỉ cần ba ngày là chuẩn bị tốt.” Hàn Tu nói. Sai một đám đệ tử ra ngoài mua sắm, ngự kiếm phi hành, chuẩn bị cho hôn lễ đã hoàn tất.

“Tiên Quân, Hàn Tu, hôn lễ dời đến một tháng sau.” Tuyết Hoa đột nhiên nói.

Sao lại thế?

Hạ Lăng Vân và Hàn Tu nghi hoặc nhìn nàng. không phải nàng muốn nhanh chóng xuất giá sao?

Tuyết Hoa ngại ngùng nói: “Ta vừa xuất quan, rất gầy rất khó coi.” Nàng không muốn làm tân nương vừa gầy vừa xấu chỉ có mấy lạng thịt đâu.

Hàn Tu lập tức mỉm cười. Đúng là thiếu nữ thiên tính thích đẹp.

Hạ Lăng Vân mỉm cười vỗ vỗ đầu nàng nói: “Nàng là nàng, đẹp và xấu cũng không quan trọng.”

“không, một tháng sau chúng ta kết hôn!” Tuyết Hoa kiên trì nói. Nàng muốn làm tân nương đẹp.

“Được rồi, theo ý nàng.” Hạ Lăng Vân bất đắc dĩ nói, hôn lễ chỉ cần tổ chức trước tháng hai mùa xuân là được.

“Sư thúc, Tuyết Hoa, hai người quyết định một tháng sau kết hôn, vậy một tháng này Tuyết Hoa ở chỗ nào?” Hàn Tu dò hỏi. Nếu Tuyết Hoa biến hóa hoàn toàn, còn có nhận thức về nam nữ, vậy bọn họ nên tách ra.

“Vong Trần Cư!” Tuyết Hoa không chút do dự nói, “Ta và Tiên Quân ở cùng nhau!” Ngoại trừ Vong Trần Cư, chỗ nào nàng cũng không đi.

“Ở chỗ Thanh Hoa đi.” Hạ Lăng Vân nói, trấn an Tuyết Hoa đang muốn nhảy dựng lên, “Tuyết Hoa, nàng muốn làm tân nương của ta, cần phải học tập nhiều thứ.” Thanh Hoa và Khiếu Nguyệt là một đôi song tu, Thanh Hoa có thể dạy Tuyết Hoa đạo làm thê.

“Thanh Hoa ở bên được lư, mỗi ngày ta sẽ tới đó giúp đệ tử luyện đạn.” Như vậy có nghĩa nàng sẽ được gặp hần mỗi ngày.

“Mẫu thân nàng về cõi tiên, phụ thân trong Thái Hư Huyền Cảnh, nàng ở bên ngoài không có nhà mẹ đẻ, vậy xuất giá từ chỗ Thanh Hoa đi.” Bên Thanh Hoa có nhiều nữ đệ tử, Tuyết Hoa sẽ không cảm thấy cô đơn.

“Tuyết Hoa, nghi thức hôn lễ rất trọng yếu. Đại biểu cho hứa hẹn và trách nhiệm, ta hi vọng nàng cũng coi trọng như ta vậy.” Hôn lễ không phải trò đùa, hần hi vọng Tuyết Hoa có thể học một số việc liên quan tới việc hôn nhân.

Bị vẻ thâm tình của hần làm cảm động, Tuyết Hoa cup lỗ tai thấp giọng nói: “Được rồi, ta đến bên chỗ Thanh Hoa.”

Phụ thân ở trong Thái Hư Huyền Cảnh.

Phụ thân nàng nhất định là trưởng bối mà sư thúc nói rồi.

Hàn Tu phát hiện hần nghe được một bí mật quan trọng, theo góc độ chưởng môn nhanh chóng đánh giá tầm quan trọng của Tuyết Hoa với Thiên Linh Môn.

Tuy không nghĩ ra phụ thân Tuyết Hoa ở trong Thái Hư Huyền Cảnh như thế nào (người? hồ?) nhưng Tuyết Hoa xuất hiện ở đại lục Ngũ Nguyên nhìn vòng tay màu vàng giống Lệ Nhi từ Thái Hư Huyền Cảnh đi ra, còn có rất nhiều pháp khí đỉnh cấp, hần đưa ra kết luận: Tuyết Hoa và Lệ Nhi là tỷ muội cùng tộc, thậm chí là tỷ muội cùng phụ, phụ thân Tuyết Hoa có thực lực cường hãn, đồ cưới Tuyết Hoa vô cùng dày.

Vì vậy, đối với hôn sự của trưởng lão hần gơ hai tay đồng ý.

“Tuyết Hoa, vậy ta sẽ đưa nàng tới chỗ Thanh Hoa.” Hạ Lăng Vân dịu dàng nói, “Thanh Hoa còn hiểu về cách điều dưỡng thân thể hơn ta. Ta cam đoan, nửa tháng sau nàng sẽ lại trắng trẻo mập mạp.” Tình huống của nàng so với lúc trước tốt hơn nhiều, được phòng không thiếu được bổ dưỡng, nói không chừng mười ngày sau có thể điều chỉnh trở lại trạng thái bình thường.

Tuyết Hoa có chút thương tâm, vì hần đưa nàng tới chỗ Thanh Hoa, lập tức nói, “Vậy nửa tháng sau chúng ta kết hôn được không?” Như vậy nàng có thể sớm về Vong Trần Cư.

Hạ Lăng Vân lập tức ngớ người, hần chưa từng thấy một tiểu cô nương nào mong xuất giá như vậy. Tiểu hồ ly này thật là...

Tuyết Hoa chính là không giống người bình thường!

hần mỉm cười dung túng, nói: “Được. Nàng mỗi ngày soi gương, khi nào cảm thấy thích hợp để kết hôn thì báo sớm một tiếng, ngày hôm sau chúng ta thành thân.”

Chỉ cần việc Tuyết Hoa thích không ảnh hưởng tới toàn cục, thì tùy nàng. hần chỉ để ý lúc bái thiên địa, bởi vì nơi đó là lúc hần lòng đầy kích động bá sự, hơn nữa chỗ đó cũng là thánh địa cử hành những nghi thức trọng yếu của Thiên Linh Môn.

Hôn kì lại thay đổi?

Nhìn hai người tùy hứng, Hàn Tu cảm giác mình không còn gì để nói, chỉ có thể thu toàn bộ thức ăn rượu ngon vào trong túi trữ vật, đợi lúc hôn lễ đến lấy ra sử dụng.

102. Chương 102: Hồng Nhan Bạch Cốt

Bên trong được phòng, Thanh Hoa đang rất vui vẻ khi trưởng lão tới thăm, bỗng nghe được việc của trưởng lão, nàng lập tức sợ ngây người, đôi mắt sáng rực nhìn chăm chú vào Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa.

Việc này, được không?

Người và hồ ly, còn tiến hành hôn lễ chính thức? Cho dù hồ ly có huyết thống nhân loại, nhưng vẫn không thể tính là người.

Trong lòng nàng ngập tràn nghi ngờ, nhưng không dám nhiều lời, bởi vì sự thúc này tuy tính cách ôn hòa, nhưng một khi đã quyết định việc gì thì sẽ không thay đổi.

“Thanh Hoa, trước mắt Tuyết Hoa không tiện ở Vong Trần Cư, ta muốn người thay ta chăm sóc nàng.”

Hạ Lăng Vân nói, “Ta và Tu sư diệt đã bàn luận tốt, nửa tháng sau sẽ kết hôn.”

hắn đặt nàng lên bàn, nói: “Thanh Hoa, nàng vừa xuất quan đêm hôm trước, thân thể có chút suy yếu, người giúp ta điều dưỡng cho nàng thật tốt.”

“Vâng, sư thúc.” Thanh Hoa vội nói. Mười bảy năm qua, nàng vì linh đan mà đi qua Vong Trần Cư nhiều lần hỏi sư thúc, tới bên hồ nhìn thấy dung mạo tuyệt mỹ của Tuyết Hoa, cũng thấy Tuyết Hoa vì bế quan mà cơ thể gầy còm. Lúc này Tuyết Hoa ở hình thái hồ ly bộ lông không đủ dày, người cũng rất gầy, thoát nhìn như đứng cũng phải cố hết sức.

“Thanh Hoa, Tuyết Hoa còn nhỏ, mẫu thân qua đời sớm, phụ thân không ở bên người, lớn lên như một thỏ ly hoang dã, cho nên không có người nào dạy nàng những lễ nghi của thiếu nữ, những ngày này người dạy bảo nàng một chút.”

Hạ Lăng Vân phân phó, “Nữ đệ tử bên người có nhiều, cũng để các nàng chỉ điểm cho Tuyết Hoa vài thứ.” Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, hắn hi vọng Tuyết Hoa giữ mình trong sạch, hiểu được lễ nghi liêm sỉ.

“Đệ tử hiểu, sư thúc, xin người yên tâm.” Thanh Hoa nghe được ẩn ý trong lời nói của sư thúc, liên tục đáp ứng.

Hạ Lăng Vân cũng không đi ngay, ngồi xuống bàn luận vài vấn đề luyện chế đan dược với Thanh Hoa. Mười bảy năm trước hắn cho Thanh Hoa vài viên linh đan, cũng đem một số cách điều chế đan dược ở trong Thái Hư Huyền Cảnh cho nàng ta. Để khi có đủ dược liệu, thử điều chế. Cũng bởi vì hắn ở cạnh Tuyết Hoa luyện công, cho nên 17 năm qua rất ít khi tới được phòng, không rõ tình huống.

Thanh Hoa thấy Hạ Lăng Vân chủ động hỏi thăm tình hình luyện đan vô cùng cao hứng, trước tiên kiểm tra thân thể Tuyết Hoa, sau đó phân phó đệ tử được phòng làm cháo dưỡng sinh cho Tuyết Hoa, lúc này mới trở lại thư phòng, lấy một tập giấy kín mặt chữ, bắt đầu báo cáo với Hạ Lăng Vân.

Tuyết Hoa lười biếng nằm trên bàn, nghe họ nói chuyện, nhằm chán loay hoay nghịch mấy cái đuôi nàng chưa quen. một, hai, ba.... Nàng chăm chú huấn luyện từng cái đuôi một, hi vọng chúng có thể linh hoạt như ngón tay.

Bảy cái đuôi lắc lư cũng đủ dạng. Ví dụ một hai ba bốn năm sáu bảy cái cùng lắc lư, triển khai thức khổng tước xòe đuôi. một hai ba, bốn năm sáu, theo trình tự cao thấp đồng đưa, động tác gọn sóng.

Nàng chơi đùa với cái đuôi rất vui vẻ, lúc thì bắt xòe như đuôi công, lay động trước sau giống như cái quạt.

“cô gái nhỏ nghịch ngợm đáng yêu.” Thanh Hoa thấy, lập tức nở nụ cười.

“Hai người đã bàn luận xong?” Tuyết Hoa lập tức hạ đuôi xuống, xấu hổ nói: “Thoáng cái có thêm sáu cái đuôi, ta không quen, cần phải tập làm quen với sự hiện hữu của bọn nó.”

“Nếu số lượng đuôi chỉ biểu thị thân phận và huyết thống, không ảnh hưởng tới quá trình tu luyện và phóng thích pháp thuật, mà nàng chỉ thích một cái đuôi thì về sau chỉ để lộ một cái thôi. Đôi lúc Lệ Nhi chỉ để lộ một cái đuôi.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói. Tuyết Hoa luôn dùng một cái đuôi để bảo trì cân bằng của cơ thể, bỗng thêm sáu cái, hắn nhìn còn cảm thấy đầu nàng nhẹ, thân thể khó bảo trì cân bằng.

“Ta cũng không biết.” Tuyết Hoa nói, thử dùng ý niệm rút sáu cái đuôi về. Nàng vừa dùng ý niệm, những cái đuôi thật sự rút vào chỉ còn lại một cái.

Vấy vấy cái đuôi duy nhất, Tuyết Hoa cảm thấy tự nhiên hơn. Quả nhiên làm linh hồ bình thường đã quen, tự động lòi ra mấy cái đuôi thật không thể thích ứng ngay.

Lúc này ngoài cửa, hai nữ đệ tử cất cao giọng nói: “Chân nhân, đại trưởng lão, bữa trưa mang tới rồi.” Thanh Hoa nghiêng cứu đan được tới mất ăn mất ngủ, các nàng phải canh thời gian mang đồ ăn tới.

Thanh Hoa lập tức thu hồi giấy trên bàn, ra lệnh: “Mang vào.”

Hai nữ đệ tử cấp thấp mang đồ ăn tới, liếc nhanh tiểu hồ ly đang ngồi trên bàn, rồi lui ra ngoài.

“Tuyết Hoa, cháo của người cũng mang tới rồi, không bằng người biến hóa thành người, chúng ta cùng ngồi xuống ăn.” Thanh Hoa chân nhân đề nghị, nàng cảm thấy nàng có thể dạy Tuyết Hoa lễ nghi cơ bản.

Tuyết Hoa do dự nói, “không cần, ta cứ ăn như vậy.” Nàng lúc này thật sự rất xấu.

“Tuyết Hoa, nghe lời Thanh Hoa...biến hình người chúng ta cùng ăn cơm.” Hạ Lăng Vân cổ vũ nàng, “Nàng muốn làm thê tử của ta, chẳng lẽ về sau cứ muốn gục đầu xuống bàn ăn cơm?” Ở cùng hần nàng thích làm gì cũng được, nhưng có người khác, hần hi vọng nàng là một nữ tử nhân loại cử chỉ đúng mực.

Thanh Hoa tinh tế đoán: “Người ngại biến hóa sẽ không xinh đẹp, ta và sư thúc không thích người?” Nàng không biết Tuyết Hoa đã biến hóa hoàn toàn trước mặt Hạ Lăng Vân rồi.

Tuyết Hoa trầm mặc không nói.

Thanh Hoa chân nhân hỏi: “Ta cảm thấy nếu như một nam nhân chỉ yêu dung mạo của ta, nam nhân như vậy rất nông cạn, không đáng để ta yêu, người nghĩ sao?”

Hạ Lăng Vân ở một bên lắng nghe, để Thanh Hoa chỉ dẫn Tuyết Hoa.

Thanh Hoa nói: “Hoa nở hoa tàn, là chuyện thường ở nhân thế, dù là tu sĩ, nếu không tu luyện được thành cửu phẩm tiên tôn, sẽ có lúc già yếu. Nếu một ngày sư thúc ta già yếu, người sẽ thế nào?”

Tuyết Hoa kiên định nói: “Dù Tiên Quân già đi, xấu như lão đầu mà người từng chỉ cho ta, ta cũng không rời khỏi người!”

Nàng lúc đầu nhìn trúng sắc đẹp và thực lực của nam thần, nhưng về sau được hần yêu thương chiều chuộng trong một thời gian dài, nàng không nghĩ sau này khi nam thần già yếu nàng sẽ hết yêu nam thần.

Nghe lời nàng thổ lộ, Thanh Hoa có chút yên lòng nói: “Ta biết người không muốn biến hóa vì sau khi biến hóa dung mạo không đẹp. Đây chỉ là tạm thời, người cần gì phải để ý? Nếu sư thúc ta bởi vì người tạm thời xấu xí mà ghét bỏ, người còn thích người sao?” Tuyết Hoa rất ngây thơ, chỉ cần có người kiên trì bền bỉ dạy dỗ tư tưởng nữ tử thông thường, nàng tin Tuyết Hoa sẽ không bị chi phối bởi thiên tính hồ ly.

“Tiên Quân không bao giờ ghét bỏ ta xấu xí.” Tuyết Hoa lập tức lớn tiếng nói. Nếu Hạ Lăng Vân dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc, phụng thân sao yên tâm giao nàng cho hần? Lúc ở đảo Hỏa Vân, Lệ Nhi thậm chí nói cho nàng biết, phụng thân còn tiến hành khảo nghiệm sắc dụ Hạ Lăng Vân và Lâm Văn Phàm, xác định bọn họ không bị sắc đẹp mê hoặc tâm trí.

Hạ Lăng Vân ở một bên nghe, con người đen láy tràn ngập nhu tình, khóe miệng khẽ cong tạo ra nụ cười ấm áp. hần không quá để ý tới dung mạo của nàng. Nàng đẹp ngược lại khiến hần thêm áp lực.

Tuyết Hoa thích hần từ khi còn là tiểu hồ ly, dù có phụng thân cường hần nhưng nàng không muốn xa hần, muốn kết phu thê với hần vĩnh viễn ở cùng một chỗ với hần, cho nên hần đoán đó chỉ là tư duy theo quán tính, cho nên hần không đoán được nàng thích hần là tình cảm của chủ tử với sủng vật, hay là tình yêu nam nữ. Lúc này hần yêu thích nàng cũng kèm theo trách nhiệm, nhưng mà hần đang cố đem những... tình cảm này chuyển thành tình yêu.

Nghe xong lời Tuyết Hoa... Thanh Hoa chân nhân khích lệ nói: “Nếu người khẳng định như vậy, người còn gì lo lắng? thật ra dù người không xinh đẹp, ta cảm thấy sư thúc cũng không để ý. Bởi vì người luôn thích

người.” Nàng biết sự thúc sủng ái Tuyết Hoa, chưa phải là tình yêu nam nữ, bởi vì nàng nghĩ, một người có tình cảm với linh thú chưa biến hóa thì thật sự không tương xứng nổi, nói thẳng là là bỉ ổi.

“Được rồi.” Tuyết Hoa ngẩng đầu lên nói, “Người ôm ta qua một bên, ta biến.”

Thanh Hoa lập tức tiến lên ôm Tuyết Hoa, an ủi: “Tuyết Hoa, người an tâm, ta sẽ chăm sóc người thật tốt, không đến mười ngày thân thể người sẽ khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.” Ôm lấy nàng Thanh Hoa cũng sờ nắn xương cốt Tuyết Hoa.

Đặt Tuyết Hoa tới phòng sách nhỏ bên cạnh. Tuyết Hoa đứng trên sàn gỗ bạch quang bao quanh thân nàng, thân thể biến đổi, dùng tư thế quý sắp mà biến hóa.

Cổ nhắc cơ thể suy yếu, nàng bắt đầu lấy y phục trong vòng tay Như Ý.

Thanh Hoa lập tức tiến tới hỗ trợ nàng mặc nội y áo khoác và giày, sau đó lấy từ lưng không một chiếc lược, chải mái tóc dài có chút khô héo của nàng, còn dùng một sợi dây buộc lại phía sau.

“Thanh Hoa, có phải bây giờ ta rất xấu?” Tuyết Hoa vịn vách tường lo lắng hỏi.

“Người bây giờ chỉ hơi gầy, không tính là xấu.” Thanh Hoa chân nhân đỡ cánh tay Tuyết Hoa nói.

Tuyết Hoa có gương mặt trái xoan, bây giờ hai má gầy lộ xương gò má. Hai mắt sáng nhưng không đủ thần thái, da thịt trắng nõn nhưng không có khí huyết, màu sắc của đôi môi hơi nhạt. Kì quái chính là dáng vẻ nàng gầy yếu nhưng hết lần này tới lần khác lại thêm phần mỹ lệ, trên người còn toát ra mùi thơm.

Thiên sinh lệ chất! Chỉ cần Tuyết Hoa khắc chế được thiên tính hồ ly, chung thủy với sư thúc, sư thúc với tư cách là một người nam nhân thật sự có phúc khí lớn.

Thanh Hoa mỉm cười đỡ Tuyết Hoa ra khỏi phòng sách nhỏ, đi tới bàn nhỏ bên phòng khách.

“Tuyết Hoa nàng ngồi đây.” Hạ Lăng Vân chỉ chỉ cái ghế cạnh mình nói. Hắn lấy ra hai mảnh da thú mềm trong vòng tay càn khôn, đặt trên ghế.

“Sư thúc thật cẩn thận.” Thanh Hoa tán dương, đỡ Tuyết Hoa ngồi lên ghế. Tu sĩ từ tam phẩm trở lên không sợ lạnh sợ nóng, cho nên dù mùa đông ghế của Thiên Linh Môn cũng không có nệm. Giờ Tuyết Hoa rất gầy, nói thẳng ra cái mông không còn chút thịt, ngồi trên cái ghế cứng sẽ cắn đau.

Ngồi trên nệm da thú, Tuyết Hoa cảm thấy thoải mái và ấm áp.

“Tuyết Hoa, uống xong cháo linh chi, ta sẽ đưa nàng tới nhà Thanh Hoa nghỉ ngơi. Những ngày này, nàng phải nghỉ ngơi điều dưỡng thân thể thật tốt.” Hạ Lăng Vân phân phó, đặt cháo tới trước mặt nàng. Chờ Hàn Tu phái người mang đồ tới, hắn và Thường Đức Thường Hưng sẽ bố trí phòng tân hôn thật tốt, đợi nàng quyết định thời gian cử hành hôn lễ.

“Vâng.” Tuyết Hoa nhìn gương mặt anh tuấn dịu dàng của hắn, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

103. Chương 103: Kết Hôn

Ngay người trong nhà Thanh Hoa chân nhân ngày thứ tám, Tuyết Hoa ngồi trước bàn trang điểm, khoe miệng nở nụ cười đắc ý. Trong gương đồng thiếu nữ có mái tóc dài đen nhánh ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ, mắt hồ ly khe khẽ nhếch, hai con ngươi lưu chuyển, bờ môi phấn nộn no đủ.

Thanh Hoa chân nhân đang giúp nàng chải đầu thấy nàng vui vẻ như thế, biết rõ còn cố tình hỏi: “Tuyết Hoa, sao sáng nay vui vẻ thế?”

Thể chất Tuyết Hoa tốt, lại thêm việc nàng không tiếc đầu tư điều trị thân thể cho Tuyết Hoa, rốt cuộc bây giờ Tuyết Hoa đã khôi phục lại trạng thái bình thường, xinh đẹp không gì sánh được. Dung mạo Tuyết Hoa quá đẹp, cho dù nàng là nữ nhân, đôi khi nhìn cũng không tự chủ được mà bị mê hoặc. Nam nhân, có mấy

ai thoát được mê hoặc nếu Tuyết Hoa cố tình dụ dỗ? Nam nhân ở Thiên Linh Môn, quả thật là chuẩn bị khảo nghiệm định lực trường kỳ.

“Hôm nay lúc Tiên Quân tới phòng được, ta sẽ nói với chàng, chúng ta kết hôn!” Tuyết Hoa vui vẻ nói. Tuy mỗi ngày đều có thể gặp mặt Tiên Quân, nhưng tách ra trong một thời gian ngắn như vậy, khiến nàng không tránh khỏi mong đợi.

Thanh Hoa chân nhân biết rõ ước định của trưởng lão và Tuyết Hoa, nghe vậy trêu chọc: “Tuyết Hoa cứ gấp như vậy không thể chờ được rồi à? Ở lại đây vài ngày không được sao? Có phải ta không tốt khiến Tuyết Hoa không hài lòng?” Bây giờ là mùa đông, khoảng hai tháng nữa mới tới thời điểm phát dục của hồ ly, vì vậy không thể nói đây là nhu cầu sinh lí mà Tuyết Hoa mong gả cho trưởng lão.

“không phải.” Tuyết Hoa quay đầu lại nói, “Người dạy ta rất nhiều thứ, ta rất cảm kích người. Nhưng ta ở chỗ này quấy rầy người và Khiếu Nguyệt chân quân, thấy ngượng ngùng.” Khiếu Nguyệt chân quân và Thanh Hoa luôn sống cuộc sống hai người, giờ nàng tiến vào nhà bọn họ, khẳng định làm rối loạn sinh hoạt của cả hai.

“Cái này có gì phải xấu hổ?”

Thanh Hoa vuốt tóc nhẹ mái tóc mềm mại của Tuyết Hoa, cảm khái nói, “Ta và chàng không có hài tử, người còn nhiều chuyện phải học hỏi, khiến ta và chàng có cảm giác đang dạy bảo hài tử.” Nàng không nói cho Tuyết Hoa, nhìn trưởng phụ Khiếu Nguyệt đối xử với Tuyết Hoa càng ngày càng xinh đẹp như bình thường, nội tâm nàng vui vẻ biết bao, bởi vì truyền thuyết hồ tiên yêu mị, không mấy nam nhân thoát khỏi động tâm.

“Vì sao hai người không sinh con? Người luyện đan học y, người có thể điều dưỡng thân thể, sinh con.” Tuyết Hoa kinh ngạc nói. Nàng chưa từng nghe nói tu sĩ không thể sinh con.

Thanh Hoa thấy Tuyết Hoa không hiểu, bèn đem chuyện thể chất và việc khó thụ thai của tu sĩ cho Tuyết Hoa biết.

“Hóa ra là vậy, ta còn tưởng rằng phụ mẫu ta vì không đồng tộc nên khó sinh.”

Tuyết Hoa nghĩ nghĩ, ngượng ngùng nói: “Ta và Tiên Quân sẽ có hài tử đúng không?” Phụ thân lúc đó là cửu phẩm tiên tôn, mẫu thân thai nghén nàng. Hạ Lăng Vân mới chỉ là thất phẩm Tiên Quân, nàng lại có một nửa huyết thống nhân loại, có lẽ sẽ dễ thai nghén hơn mẫu thân.

“Tuyết Hoa, thể chất của trưởng lão đã là tiên nhân, tỉ lệ có đời sau vô cùng nhỏ.” Thanh Hoa uyển chuyển nói. Nàng chỉ biết Tuyết Hoa là đời sau của tu sĩ và thiên hồ, tình huống cụ thể thì không rõ.

“Ừm.” Tuyết Hoa đáp lời, nội tâm thì mong chờ, đợi lúc nàng và Tiên Quân trở về Thái Hư Huyền Cảnh, nhất định sẽ bám lấy phụ thân học tập chế tạo ra pháp trận khi sinh Lệ Nhi. Đứa nhỏ của nàng và Tiên Quân, nói không chừng cũng là một tiểu hồ ly đáng yêu. Phụ thân có tiểu hồ ly làm bạn, nhất định không còn thấy cô đơn.

Lúc Hạ Lăng Vân đi vào kiểm tra tình huống các đệ tử luyện đan, thì Tuyết Hoa đeo mạng che bước nhanh tới trước mặt hắn, lay lay ống tay áo hắn nói: “Tiên Quân, ta có lời muốn nói với người.” Trong phòng được nhiều nam đệ tử cấp thấp trẻ tuổi, ngày thứ tư Thanh Hoa muốn nàng đeo mạng che, nói không muốn nàng trực tiếp khảo nghiệm định lực của đám đệ tử trẻ tuổi.

Vài đệ tử đang tiến hành sơ chế thảo dược ngắt đầu nhìn sang, rồi lập tức nhanh chóng cúi đầu.

Bọn họ nhớ kĩ lời nói của Thanh Hoa chân nhân...đối mặt với Tuyết Hoa, bọn họ phải cực kì trấn định, nếu định lực không đủ, nhanh chóng ăn Thanh Hoa Tinh Thần Đan, hoặc luyện thêm vài lần nhập môn công Thanh Tâm Quyết.

Hạ Lăng Vân lập tức mỉm cười nói: “Chúng ta ra ngoài.” Nhìn ánh mắt sáng rỡ vui vẻ cùng dáng vẻ hấp tấp nóng vội của nàng là hắn đoán được nàng muốn nói gì rồi. Vừa vặn, Vong Trần Cư... mười dặm xung quanh đã được hắn bố trí đối mới, bên Hàn Tu cũng chuẩn bị thỏa đáng.

Hai người đi ra bên ngoài dưới tán cây đại thụ, Tuyết Hoa ngắt đầu nhìn hắn, hồi hộp hỏi: “Tiên Quân, ta đã chuẩn bị xong, lúc nào chúng ta kết hôn?”

“Nàng quyết định.” Hạ Lăng Vân dịu dàng nói, hai con ngươi đen láy không che dấu được kinh diễm. Thân thể Tuyết Hoa khôi phục thật nhanh, giống như là trời sinh.

Nàng chải tóc song kể, dây cột tóc màu hồng phấn quấn quanh búi tóc, bên trên gài pháp khí trâm ngọc san hô, nàng mặc cung trang hồng, thắt lưng màu vàng nhạt kèm theo chuông bạc quấn quanh eo nhỏ, gió thổi kêu leng keng. Cơ gió qua, dây cột lay động tạo ra tiếng kêu theo làn váy bay chập chờn. Càng ngày nàng càng có dáng vẻ thiếu nữ rồi, nếu nàng tháo khăn che mặt, hẳn sợ bản thân mình cũng không kiểm chế được.

“Hôm nay, được không?” Tuyết Hoa hỏi, thấy thực sự mình không giống thiếu nữ dè dặt. Nhưng dè dặt thì đáng mấy đồng? Sớm chút thành thê tử Tiên Quân mới là đạo lý.

“Hôm nay...” Hạ Lăng Vân trầm ngâm.

“Vậy thì ngày mai.” Tuyết Hoa vội nói. Nàng thật sự nhớ Vong Trần Cư, gấp tới mức không thể chờ muộn về ngay. Ở nhà Thanh Hoa chân nhân, tuy phu thê bọn họ đối xử với nàng rất tốt, nhưng nàng luôn có cảm giác ăn nhờ ở đậu.

“Bây giờ là buổi sáng, vậy thì tiến hành hôm nay.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, “Nàng đi nói với Thanh Hoa, nhờ Thanh Hoa giúp nàng đổi xiêm y, thay đồ tân nương.” hẳn sẽ đi nói với Hàn Tu, để Hàn Tu bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.

Cho tới hôm nay chỉ có vài đồ đệ và một ít sư đệ đệ đã biết rõ chuyện hẳn muốn kết hôn với Tuyết Hoa, còn chúng môn nhân thì chỉ biết sắp tới bốn phái sẽ có hôn lễ cử hành.

“thật tốt, ta sẽ đi tìm Thanh Hoa ngay.” Tuyết Hoa vui vẻ nói quay người chạy đi.

Dây cột tóc bay bay trong gió, chuông bạc kêu leng keng, nàng đứng là vẫn còn trẻ con.

Hạ Lăng Vân nhìn bóng dáng xinh đẹp của nàng, cảm giác mình gánh hai trọng trách song song vừa là trưởng phu vừa là phụ thân.

“Tuyết Hoa thật sự nôn nóng.” Hàn Tu nhận được truyền âm của Hạ Lăng Vân, nói với Khiếu Nguyệt chân quân và Vũ Đình chân nhân đang cùng đàm luận tu luyện.

“Sư thúc rất sủng ái nàng.” Vũ Đình chân nhân cười lắc đầu nói. Từ nhỏ đã sủng ái, sủng tới mức không phân biệt chủng tộc nguyện ý cưới Tuyết Hoa.

“Nếu sư thúc không muốn, dù Tuyết Hoa có đẹp gấp trăm ngàn lần, người cũng không động tâm.” Mấy ngày nay chứng kiến vẻ đẹp tuyệt mỹ của Tuyết Hoa, Khiếu Nguyệt chân quân bình tĩnh nói.

Chỉ có chân quân bước vào cảnh giới lục phẩm mới biết được tình huống thân thể của tu sĩ giai tiên. Tiên Quân thanh tâm quả dục nói chính xác là Tiên Quân thì không còn tính dục! Chỉ là trở ngại tôn nghiêm, nam nữ Tiên Quân không muốn nói ra.

Cơ thể của thất phẩm tiên quân đã trải qua vô số lần rèn luyện, dần dần có thể hấp thu được năng lượng của thiên địa, cho nên lượng ăn uống rất ít, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện. Cho nên, nếu trưởng lão sư thúc không muốn tiếp nhận Tuyết Hoa, cho dù dung mạo Tuyết Hoa có tuyệt thế, cũng không thể nào khiêu khích được dục vọng của người. Trưởng lão đối với Tuyết Hoa, là có tình nhưng không có dục vọng!

“Bỏ qua chuyện cảm tình của Hạ sư thúc và Tuyết Hoa, chúng ta mau chóng triệu tập đệ tử chuẩn bị.” nói xong, hẳn lập tức ngự kiếm phi về nhà.

Vũ Đình chân nhân lấy mấy phù chú ra, bắt đầu gấp thành chim, sau đó nói: XXX sư huynh/ sư đệ, chạng vạng tối trưởng lão sẽ kết hôn, người mang theo đệ tử đồ tôn tới ăn mừng.

Chưởng môn Hàn Tu cầm mấy cái túi cần khôn ra đại điện, bắt đầu triệu tập đệ tử sửa sang lại đại điện. hẳn lấy ra hồng tú cầu từ các túi cần khôn khác nhau, lần lượt treo lên, nói các đệ tử trang trí hỉ đường, còn phái người tới phòng bếp lập tức chuẩn bị tiệc cưới. Chưởng môn nhân không khác gì tổng quản của một phủ, mọi việc đều phải quán xuyến.

Chạng vạng tối, những người không bế quan, lịch lãm bên ngoài lập tức mặc xiêm y đẹp tới đại điện. Bọn họ cùng nhau hàn huyên, thảo luận hôn lễ của trưởng lão.

Các đệ tử phẩm cấp thấp chỉ biết sắp tới môn phái sẽ cử hành hôn lễ, giờ biết là hôn lễ trưởng lão lập tức cả kinh nghẹn họng nhìn trân trối. Trưởng lão là người nào? Thất phẩm tiên quân sống gần một ngàn năm, như đám mây trên cao không nhiễm bụi trần, tâm như giếng cổ sâu không gợn sóng, nữ tử thế nào mới khiến người động tâm? Mọi người đều biết, nam nữ hợp thể song tu là con đường tắt, nhưng nếu trưởng lão muốn tìm người song tu thì tám trăm năm trước đã tìm rồi, không cần chờ tới bây giờ.

Đám đệ tử trẻ tuổi cấp thấp vô đầu bứt tai, rất muốn biết tân nương của trưởng lão là ai? Nhưng mà các trưởng bối đang hàn huyên, bọn họ không dám tới quấy rầy chứ đừng nói chủ động hỏi thăm.

Vũ Đình chân nhân mang theo vài đệ tử đứng bên ngoài đại điện nhìn về phía đông nam.

Phía đông xa xa, một thiếu nữ mặc áo hồng ngự kiếm phi hành tới, “Thái sư thúc, trưởng lão đã nghênh đón tân nương, lập tức bay tới.” Nàng là đồ tôn của Thanh Hoa chân nhân, mới ba mươi năm, bối phận và tu vi thấp, chỉ bởi vì thường ngày theo sư phụ thái sư tổ làm việc tu luyện ở đước li, nhìn thấy Tuyết Hoa luôn bám lấy trưởng lão nên mới đoán được hôn lễ lần này tân nương là Tuyết Hoa.

Vũ Đình chân nhân nghe xong, lập tức cao giọng phân phó: “Tẩu nhác, đốt pháo, nghênh đón tân lang tân nương bá thiên địa.” Về phần kiệu hoa gì đấy, nội bộ Thiên Linh Môn kết hôn chưa bao giờ dùng, tân lang chỉ cần ngự kiếm phi hành đón tân nương tới đại điện, bá thiên địa và bức hỏa tổ sư khai phái là được.

hắn vừa tuyên bố, những đệ tử ngày thường học qua nhạc khí lập tức khua chiêng gõ trống. Nhất thời, tiếng nhạc vang trời.

”Phụt

~ Dừng

... tiếng pháo nổ không dứt.” Đám đệ tử phụ trách đốt pháo hào hứng đốt, pháo sáng rực, mùi thuốc khói lan khắp nơi, giấy hồng bay đầy trời.

Hồ Nữ Thần gần đây yên lặng lập tức huyền ảo... bắt đầu tiến hành hôn lễ của trưởng lão Thiên Linh Môn.

104. Chương 104: Động Phòng

Đệ tử Thiên Linh Môn trông mong nhìn về phía Đông Nam bên cạnh phòng luyện đan. Thanh Hoa chân nhân là nữ trưởng bối có bối phận cao nhất ở Thiên Linh Môn, tân nương tử không có nhà mẹ đẻ nên xuất giá ở đó. Mười bảy năm trước, lúc Cảnh Thanh Viễn kết hôn, cũng được nghênh đón ở chỗ Thanh Hoa chân nhân.

Bầu trời phía Đông Nam xuất hiện mấy thân ảnh, đầu tiên là một đôi nam nữ mặc áo đỏ, phía sau là một ít người, trong đó có Thanh Hoa chân nhân và trợ thủ của nàng Khiếu Nguyệt chân quân.

Dưới sự chú ý của mọi người, trong tiếng pháo nổ, Hạ Lăng Vân đầu buộc khăn đỏ, trường bào đỏ nắm tay Tuyết Hoa mặc hỉ phục trùm khăn đáp xuống bệ đá trước điện nghị sự.

Chúc mừng sư phụ, chúc mừng sư thúc, chúc mừng sư thúc tổ, chúc mừng thái sư thúc tổ, chúc mừng...

Đệ tử Thiên Linh Môn nhanh chóng ra trước đại điện chúc mừng tân lang, từ tiếng xưng hô cũng có thể đoán ra địa vị tôn quý của tân lang.

“Lăng Vân, chúc mừng người. Ta thật sự không ngờ, có ngày người làm tân lang. Tuyết Hoa là một cô nương tốt, người không thể bạc đãi nàng. Tuyết Hoa, vận khí của ngươi không tệ, đã tìm được một nam nhân đáng tin cậy.” Bát phẩm tiên tử Lục Mẫu Đơn vừa cười vừa nói, trong mắt tràn ngập vui vẻ chúc phúc. Thường ngày nàng ở đước viên, nhưng hôm nay đại hỉ nàng cũng dẫn theo nữ nhi Tuyết Lan tới chúc mừng Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa.

“Hạ trưởng lão, Tuyết Hoa tỷ tỷ, chúc mừng hai người.” Tuyết Lan đã biến hóa thành công hưng phấn nói. Dung mạo của Tuyết Lan vẫn chỉ là cô bé mười hai tuổi, nhưng lúc này Tuyết Lan không giống như lúc đầu biến hóa sợ hãi mọi thứ xung quanh, giờ đã biết chạy chơi đùa với đám đệ tử được viên.

“Sư thúc, Tuyết Hoa, mời đến đại điện bái kiến tổ tiên.” Chương môn Hàn Tu nói, phát tay bảo mọi người tránh đường, để tân lang tân nương tiến vào đại điện.

Tuyết Hoa? Linh hồ Tuyết Hoa? Nàng biến hóa rồi hả?

Chúng đệ tử chưa biết thân phận tân nương tử lập tức chấn động, hai mặt nhìn nhau. Tuyết Hoa xuất quan lúc nào?

Mọi người đều biết Tuyết Hoa chưa biến hóa hoàn toàn, còn có người từ chỗ rất xa nhìn thấy nàng ở hình người bế quan tu luyện. Bây giờ Tuyết Hoa chưa biến hóa hết ư? Người và nửa người ngựa hồ kết hôn, cái này thích hợp sao?

Đệ tử tu luyện làm việc trong được viên bắt đầu nói cho người không biết chuyện, Tuyết Hoa xuất quan, hơn nữa còn là thất vĩ thiên hồ, giờ đã biến hóa hoàn toàn, hơn nữa dung mạo đẹp tới mức người khác không dám nhìn thẳng.

Biết rõ tình hình, các đệ tử vụng trộm nhìn ngắm tân nương tử. Tân nương tử đang trùm khăn hỉ, người khác ngay cả cổ nàng cũng không nhìn được. Dáng người nhỏ nhắn của tân nương tử được khoác hỉ phục đơn giản, ôm trọn vòng eo mềm mại, nhìn thướt tha dịu dàng.

Truyền thuyết hồ ly biến hóa sẽ vô cùng yêu mị, mị nhân tới tận xương, thất vĩ thiên hồ được trưởng lão tự tay nuôi lớn, sau khi biến hóa sẽ xinh đẹp dường nào? Trưởng lão Tiên Quân bị nàng mê hoặc nên mới vượt qua giới hạn chủng tộc mà lấy nàng sao?

Đệ tử trẻ tuổi tò mò nhìn chăm chăm tân nương, chủ quản liền nhắc bọn họ đừng nhìn chăm chăm tân nương tử kéo Tiên Quân sẽ tức giận đấy.

Gương mặt tuần tú của Hạ Lăng Vân tràn ngập tươi cười, dẫn Tuyết Hoa tới bức họa tổ sư khai phái. Tuyết Hoa nhìn qua làn vải lụa, loáng thoáng dáng vẻ anh tuấn của nam thần, trong lòng kích động vạn phần, rốt cuộc nàng cũng trở thành thê tử của chàng rồi.

Vũ Đình Chân Nhân sắp xếp hôn lễ nhìn xung quanh, cất cao giọng nói: “Đào chi yêu yêu, chúc chúc kì hoa. Chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia... Nhan như thuấn hoa, uyển như thanh dương. Tử sinh khế khoáng, dữ tử thành thuyết. Cháp tử chi thủ, dữ tử giai lão... Lương thần cát nhật... Nhất bái thiên địa...”

Hạ Lăng Vân đỡ Tuyết Hoa quay ra ngoài đại điện, hai người quỳ làm lễ bái thiên địa thật sâu.

“Nhị bái cao đường.”

Hạ Lăng Vân lại dìu Tuyết Hoa xoay người, hai người quỳ lạy bức họa tổ sư khai phái.

“Phu thê giao bái.”

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa đối mặt nhìn nhau, bái lạy.

“Kết thúc buổi lễ- đưa vào động phòng.”

Hạ Lăng Vân nhìn bốn phía phân phó: “Tất cả các vị đệ tử, hôm nay là đại hỉ của ta, mời mọi người chung vui. Hàn Tu, Vũ Đình, Khiếu Nguyệt, Thanh Vân, Thanh Bình, ở đây giao cho các người. Say rượu hại thân, các người cần phải xem chừng bọn họ, không cho bọn họ uống quá nhiều.”

“Vâng sư phụ, sư thúc.”

Đám chân nhân, chân quân bị điểm tên nhanh chóng tới trước, chấp tay hành lễ. Trưởng lão thật sự yêu mến đệ tử, tiệc cưới của bản thân mà cũng không cho các đệ tử uống rượu quá độ.

Sau khi phân phó, Hạ Lăng Vân dìu Tuyết Hoa đi ra ngoài, rồi bay về phía Vong Trần Cư.

Trưởng lão Tiên Quân là trưởng bối đức cao vọng trọng, bọn văn bối ai dám làm càn trước mặt người? Trưởng lão thích thanh tĩnh, ám chỉ không thích náo động phòng, ngay cả đệ tử thân truyền cũng không dám có ý nghĩ náo động phòng.

Rời xa khu vực chiêng trống ồn ào, Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng hỏi: “Tuyệt Hoa, nàng có mệt không?”

Tuyệt Hoa vui vẻ nhào vào ngực hắn, cao hứng nói: “Giờ thiếp đã là thê tử của chàng rồi.” Nàng là thê tử danh chính ngôn thuận của Tiên Quân, người ở Thiên Linh Môn không ai dám xem thường nàng.

Hạ Lăng Vân tiếp được thân thể nàng cười nói: “Nàng đã là thê tử của ta rồi, sao còn bộp chộp như vậy?” Đồng thời, một mùi thơm thanh nhã quanh quần chớp mũi.

“Tiên Quân, ta làm thê tử của chàng, chàng sẽ yêu thương ta phải không?” Tuyệt Hoa hưng phấn hỏi.

“Đương nhiên.” Hạ Lăng Vân dịu dàng cười nói. Hắn và nàng vừa là chủ-sủng, phụ-nữ, sư-đồ, phu-thê, sao lại không sủng nàng hơn? Nàng không giống bất kì người nào, bọn họ sẽ mãi mãi gắn bó làm bạn tới lúc kết thúc sinh mạng, hoặc là tiến tới thế giới cuối cùng.

Lướt qua hồ Nữ Thần, Hạ Lăng Vân mang Tuyệt Hoa vào nhà của bọn họ- Vong Trần Cư. Tường rào Vong Trần Cư vĩnh viễn sinh trưởng xanh tốt muôn hoa đua nở. Sân nhỏ của bọn họ giăng đèn kết hoa, Thường Đức Thường Hưng mặc y phục mới đứng ở trong sân nghênh đón bọn họ trở về. Chính phòng treo đèn sen thủy tinh màu đỏ, chiếu sáng Vong Trần Cư.

“Thường Đức, Thường Hưng, các người không cần hầu hạ, đi tới đại điện uống rượu mừng đi.” Hạ Lăng Vân nói.

“Vâng, trưởng lão, trưởng lão...phu nhân.” Thường Đức, Thường Hưng nói xong, cũng khom mình hành lễ với Tuyệt Hoa.

Được bọn họ dùng tôn xưng phu nhân trưởng lão, Tuyệt Hoa mở cờ trong bụng, khẽ nâng cằm nói, “Các người qua bên kia uống rượu đừng uống nhiều quá, say rượu hại thân.” Hai người này thực thức thời, về sau nàng sẽ tặng cho bọn họ hai khối linh thạch bọn họ cần.

Khóe miệng Hạ Lăng Vân khẽ co giật, cố nhịn cười phân phó: “Các người đi thôi.” Tuyệt Hoa vừa trở thành tân nương của hắn, đã bắt đầu dùng thân phận trưởng bối dẫn dò văn bối rồi, nàng thích ứng thật nhanh.

Hai vai Thường Đức Thường Hưng khẽ run run, cố nén cười nói: “Trưởng lão phu nhân nói đúng, đệ tử xin nghe.” Tuyệt Hoa, ha ha ha, vẫn đáng yêu như vậy!

Chờ lúc bọn họ ngự kiếm phi hành, Hạ Lăng Vân đóng cửa đại môn, dẫn Tuyệt Hoa vào phòng tân hôn.

Phòng tân hôn chính là phòng ngủ của hắn, chỉ là bên trong đổi mới hoàn toàn. Trước mặt bàn bày một đôi nến đỏ long phượng tám món bánh ngọt và một bầu rượu, tận cùng bên trong là giường gỗ mộc sáu trụ giường lớn, đầu giường có một bàn trang điểm và một rương hòm. Hai bên tả hữu của giường có gắn đèn hoa sen thủy tinh màu đỏ, chiếu sáng khiến căn phòng rực rỡ tràn ngập không khí vui mừng... có chút ái muội.

Tuyệt Hoa trùm khăn hỉ ngồi trên giường, Hạ Lăng Vân hít sâu một hơi, đưa tay mở khăn hỉ.

Nàng...lộ ra vẻ đẹp thanh thuần, dịu dàng che dấu sự yêu mị!

Búi tóc được cài trâm hồ ly màu xanh da trời, một gài tóc màu hồng san hô, cùng sợi dây linh thạch.

Gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo tuyệt mỹ, làn da trắng nõn, lông mày thon mảnh, hàng mi dày cong, hai con ngươi đen lưu chuyển, cái mũi cao, đôi môi hồng nộn ướt át.

Đôi tai mượt mà đeo khuyên khảm hỏa linh thạch, cổ tay mảnh khảnh no đủ đeo vòng tay nước mắt người cá, cổ tay trái thì đeo vòng tay như ý.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng trong y phục lộng lẫy, Hạ Lăng Vân nhìn đến ngây người. Tiểu thê tử của hắn mỗi một lần đều có thể phá tan nhận thức của hắn với nàng. Nàng xinh đẹp như thế, hắn lập tức sinh ra ý niệm muốn nhốt nàng vĩnh viễn ở trong Vong Trần Cư, không cho bất cứ nam nhân nào nhìn thấy nàng!

“Tiên Quân, bây giờ ta có thể gọi chàng là Lăng Vân không?” Tuyết Hoa hé mở đôi môi mọng, hàm răng trắng bóc, ánh mắt lưu chuyển, thanh âm mềm mại.

“Đương nhiên. Nàng là thê tử của ta, đương nhiên có thể gọi ta.” Hạ Lăng Vân lấy lại bình tĩnh, nhìn nàng, chậm rãi đưa tay chạm vào mặt nàng, giống như lo lắng hấn không không chế được lực đạo, làm tổn thương nàng.

“Lăng Vân...” Tuyết Hoa dịu dàng gọi, hai mắt mờ sương, ánh mắt giống như tinh quang sáng rực.

Hạ Lăng Vân giật mình, bàn tay sờ nhẹ mặt nàng không tìm được bắt đầu vuốt ve. Da thịt của nàng mềm mại như ngọc, hấn yêu thích không muốn buông tay, hô hấp bất tri bất giác rối loạn.

“Lăng Vân...” Tuyết Hoa dịu dàng nói, thanh âm mượt mà uyển chuyển, lộ ra chút phong tình.

hấn giống như chìm vào mê hoặc, ngồi xuống ôm nàng vào lòng.

Tuyết Hoa thừa cơ tiến vào ngực hấn, bàn tay thon dài xoa nhẹ bộ ngực hấn.

Thân thể trong ngực mềm mại, mùi thơm thanh nhã quanh quẩn tại chóp mũi, Hạ Lăng Vân cảm thấy ngứa ngáy, bộ phận bên dưới bắt đầu rục rịch. Dùng ý chí cường đại không chế bản năng, hấn nắm lấy bàn tay nàng, dịu dàng hỏi: “Nàng đói không?” không thể để nàng xoa như vậy, nếu không hấn sẽ thất lễ.

“Trước khi chàng tới đón, Thanh Hoa đã lấy một chén trôi nước cho ta ăn.” không đói bụng Tuyết Hoa nói, sau đó rút tay khỏi tay hấn, cố ý vuốt ve lồng ngực hấn, ngẩng mặt cười dịu dàng ánh mắt mong chờ. Tối nay là đêm động phòng hoa chúc, hấn còn muốn làm chính nhân quân tử?

“Tuyết Hoa...” Hạ Lăng Vân không thể ngăn cản nhiệt tình của tiểu thê tử, chỉ có thể đặt nàng xuống nói, “Chúng ta uống rượu giao bôi trước.” nói xong, hấn đứng trước bàn, cầm bầu rượu bạc rót hai chén rượu, sau đó trở lại bên cạnh nàng, đưa một chén rượu cho nàng.

Tuyết Hoa cầm chén rượu, nâng lên, đợi, gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng, khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc.

Hạ Lăng Vân ngồi cạnh nàng, tay phải lồng vào tay nàng bắt đầu... thấp giọng nói: “Tuyết Hoa.” Ánh mắt hấn nhìn nàng, thấy được sự kích động và thâm tình trong đó.

“Lăng Vân.” Tuyết Hoa si ngốc nhìn hấn, chậm rãi uống rượu trong tay mình.

Mùi rượu nhạt nhưng ngọt, có chút hương hoa, nhất định là hấn suy nghĩ tới việc nàng không uống được rượu, nên pha rất nhiều mật ong.

Uống xong rượu giao bôi, hôn lễ của bọn họ chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là hoàn thành.

Sau khi cầm chén rượu trong tay nàng đặt lên bàn, Hạ Lăng Vân trở về bên cạnh nàng, mỉm cười nói: “Lúc nghỉ ngơi có cần đeo nhiều đồ trang sức vậy không? Ta tháo trang sức giúp nàng.” nói xong hấn bắt đầu cởi búi tóc.

Sắp động phòng, sắp động phòng rồi.

Trái tim Tuyết Hoa đập thành thịch, ngưỡng nhìn kèm theo chút hưng phấn.

Sau khi lấy toàn bộ trang sức trên đầu xuống, Hạ Lăng Vân bắt đầu giúp nàng cởi xiêm y.

Tuyết Hoa tuy khấn trương, nhưng thính giác vẫn nhạy bén. Nàng nghe được hơi thở dồn dập của hấn, cảm giác được tay hấn run nhẹ.

hấn cũng khấn trương!

Nàng vui mừng tùy ý để hấn cởi bỏ y phục tân nương trên người mình.

105. Chương 105: Động Phòng Hoa Chúc 2

Cởi bỏ trang phục tân nương của nàng, Hạ Lăng Vân nhanh chóng xoay người, đưa lưng về phía nàng cởi bỏ áo choàng, rồi xoay người lại nói: “Tuyết Hoa, chúng ta nên nghỉ ngơi.”

hắn vội vàng bỏ y phục nàng xuống giường, buông màn lụa che, kéo chăn gấm đỏ thêu uyên ương phủ lên hai người.

Sắp bắt đầu...

Tuyết Hoa nằm ngửa, hai mắt khép hờ gương mặt thẹn thùng, lòng tràn ngập chờ mong. Từ lúc gặp gỡ nàng đã thích hắn, cố gắng thật lâu, rốt cuộc nàng có được hắn rồi.

không gian nhỏ hẹp mùi thơm của Tuyết Hoa tràn ngập khắp phòng, hô hấp của Hạ Lăng Vân không tự chủ mà trầm trọng hơn. Thân thể cứng ngắc, hai tay siết chặt. Hắn đánh giá thấp lực ảnh hưởng cả về thể xác lẫn tinh thần của Tuyết Hoa đối với mình, khiến cho hiện tại tâm hồn xao động, thân thể khô nóng khó nhin.

Thanh tâm quyết...

hắn hít một hơi thật sâu, bắt đầu luyện tập công pháp lúc trẻ hắn từng luyện tập vô số lần để tinh thần thanh tĩnh, vượt qua ham muốn bản năng của cơ thể.

Tu vi tám trăm năm không thể khinh thường, hắn rất nhanh trấn định lại, đầu óc tỉnh táo, toàn thân buông lỏng, khí định thần nhàn.

Tuyết Hoa đợi một lúc lâu, lại phát hiện hô hấp của hắn đã ổn định, lập tức rối rắm. Vì sao hắn bình tĩnh trở lại, chẳng lẽ nàng không đủ xinh đẹp, không cách nào khiến hắn động tình?

“Lăng Vân?” Nàng chủ động gọi hắn, cánh tay ôm lấy hắn.

“Nàng chưa ngủ?” Hạ Lăng Vân kinh ngạc nói, “Ngủ đi, mai ta và nàng có khóa tu luyện sớm.”

Tu luyện cái quỷ chàng á!

Tuyết Hoa bất mãn rồi, hỏi: “Chúng ta cứ như vậy ngủ?”

Hạ Lăng Vân trầm mặc nói: “Thanh hoa nói cho nàng biết động phòng là thế nào rồi hả?” Hắn đã nghĩ tới việc Thanh Hoa chỉ cho nàng một ít kiến thức của tân nương tử, chỉ là ngại bản thân là trưởng bối lại là nam nhân không tiện ngăn cản, liền im lặng.

“Nàng ấy nói cho thiệp biết một ít.” Tuyết Hoa nói, thật ra bản thân nàng cũng loáng thoáng biết, bên trong vòng tay Như Ý có bản song tu đồng cung đồ, sau khi xem xong nàng đã hiểu làm thế nào để động phòng.

“Tuyết Hoa, tuy thân thể nàng đã biến hóa hoàn toàn, nhưng bản thể vẫn là hồ ly, thân thể sẽ bị bản năng ảnh hưởng. Giờ là tháng mười hai mùa đông, không phải là kỳ động dục của hồ ly.”

Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói: “Bây giờ nàng không có nhu cầu sinh lý, cho nên ta không thể cưỡng ép nàng giao hoan. Nàng kiên nhẫn chờ hai ba tháng, đến lúc đó chúng ta lại chính thức động phòng.”

Hóa ra là như vậy.

Tuyết Hoa lập tức vui vẻ xoay người nằm sấp lên người hắn cười hì hì nói: “Chúng ta có thể thử xem.” Nàng cố ý...

Hít...

Hạ Lăng Vân khẽ hút một hơi khí lạnh, hai tay nâng lên, không biết ôm hay đẩy nàng ra. Tiểu hồ ly cái gì cũng không hiểu cứ vô tình châm lửa trên người hắn.

“Lăng Vân, đến đây, chúng ta thử xem. Ta đã là thất phẩm tiên hồ, thân thể chắc cũng gần giống nhân loại.” Tuyết Hoa vội vàng nói, đứng dậy ngồi bên hông hắn, bắt đầu thoát áo trên người.

Tiểu hồ ly nhiệt tình như lửa! Xiêm y nửa treo trên người, dung nhan tuyệt mỹ ửng hồng...

Hạ Lăng Vân chần chừ, duỗi hai tay giúp nàng cởi y phục.

Cần cổ trắng nõn... làn da nõn nà, trơn mịn...

thật sự là vũ vật tuyệt mỹ trong trời đất, thanh thuần lại nhiệt tình...

hắn thấy miệng đắng lưỡi khô, nhin không nổi hầu kết nhanh chóng dao động... hai con ngươi đen kịt nhiễm màu tình dục. Từ khi xác định hôn kì với nàng, ẩm thực của hắn gần như người bình thường, tuy thức ăn chính mỗi ngày đều là món chay nhưng ngẫu nhiên thêm chút đồ mặn, để đảm bảo lúc máu chốt hắn sẽ không trở thành nam nhân không cứng nổi.

“Tuyết Hoa, nàng thấy thế nào?” hắn mạnh mẽ lật người đang châm ngòi lửa trên người mình xuống dưới thân, nhìn nàng chăm chú, xem từng ý xuân trên nét mặt. Hai gò má nàng ửng hồng, hai mắt sáng long lanh, giống như là thiếu nữ.

“Có chút nóng, muốn chàng sờ sờ ta.” Tuyết Hoa thẳng thắn nói, thò tay kéo áo mỏng trên người hắn...

“...” Nàng quá chủ động rồi, thân thể Hạ Lăng Vân lập tức căng cứng khí huyết sôi sục...

Thấy gương mặt tuần tú của hắn cố kìm nén, cái trán ẩn ẩn giọt mồ hôi, Tuyết Hoa dặc ý vươn người chạm vào hắn, miệng hé mở, “Lăng Vân, hôn thiếp.” nói xong, nàng chủ động kéo hắn xuống, ngẩng đầu dang đôi môi đỏ mọng. Phụ thân nói đúng, nam nhân có thể chống cự được mị hoặc của hồ ly cực ít. Hạ Lăng Vân thích nàng, hiện tại nàng là vợ hắn, cố kị của hắn không còn tồn tại. Nàng chỉ cần dụ dỗ một chút, hắn sẽ bị mê hoặc.

Thiếu nữ xinh đẹp, đôi môi kiều diễm ướt át, giọng nói mềm mại mê hồn, trong lòng dao động khôngnhin nổi hắn cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn môi nàng. Lần đầu tiên hắn cùng người khác thân mật như thế, hắn cũng không tin mình sẽ cùng một nữ tử có tiếp xúc thân mật như vậy.

Bờ môi thiếu nữ mềm mại thơm ngát, hương vị ngọt ngào. Trong lúc đó...

Nàng nhiệt tình như vậy, sao hắn có thể dây dưa đây? hắn lập tức đảo khách thành chủ, kịch liệt...

“Đúng...” Tuyết Hoa hừ nhẹ, nhắm mắt lại dùng giác quan cảm thụ nhiệt tình của hắn.

thật lâu, hô hấp hai người thêm dồn dập, không thể tách ra. không gian nho nhỏ tràn ngập mùi thơm, máu trong người hắn không thể khống chế sôi trào.

Tuyết Hoa, nàng mềm mại từ đầu tới ngón chân, không chỗ nào không đẹp, không chỗ nào không tỏa ra mị lực mê người.

Hô hấp của hắn thêm dồn dập...

Sau khi hắn làm xong tất cả chuẩn bị cùng nàng hòa làm một, đột nhiên nàng lấy một quyển sách trong vòng tay Như Ý ra, “Đây là phụ thân cho thiếp, chàng nhìn xem.”

Thời khắc trọng yếu nàng bảo hắn xem sách? Xuân cung đồ? không cần! Cho dù hắn chưa bao giờ chạm vào nữ nhân, sống hơn chín trăm năm hắn cũng biết rõ phải làm gì.

Hạ Lăng Vân không muốn xem, thân thể của hắn đang bị dục vọng khống chế khát vọng giải tỏa.

“Rất quan trọng!” Tuyết Hoa cố nhin bản năng ham muốn của thân thể, vội vàng nhìn hắn.

Thường xuyên đáp ứng yêu cầu của nàng, lúc này Hạ Lăng Vân đành cố áp chế khát vọng cơ thể, tiếp nhận sách trên tay nàng.

Bí pháp Càn Khôn Song Tu!

Vừa nhìn chữ trên mặt sách, hắn lập tức trợn mắt há hốc mồm. Nhạc phụ đại nhân quả phòng ngừa chu đáo, đã sớm chuẩn bị cho nữ nhi cái này. Nhìn, hay không? Giờ phút này hắn không có tâm tư xem sách, lại còn dựa vào trình tự động phòng?

Tuyết Hoa nhìn vẻ mặt hắn chần chừ, áp a áp ứng nói: “Mấy hôm trước thiếp lên xem rồi. Thiếu nữ nguyên âm và nam tu sĩ nguyên dương, trong lúc hợp thể là âm dương song tu đại bổ, thiếp nghĩ chúng ta không nên lãng phí.” Gương mặt của nàng đỏ rực, giống như có thể nhỏ ra máu.

Khát vọng của nàng rất lớn, muốn trở thành cửu vĩ thiên hồ không già không chết, khẳng định hẳn cũng hi vọng tu vi bản thân ngày càng cao, như vậy bọn họ nên kiếm chế bản năng cơ thể, bắt đầu tiến hành song tu lần thứ nhất.

Hạ Lăng Vân hơi chút do dự... hẳn không hi vọng lần đầu tiên của bọn họ lại trộn lẫn giữa hiệu quả và lợi ích, nhưng mà theo như lời nàng nói, thiếu nữ nguyên âm và nam tử nguyên dương chỉ duy nhất, không nên lãng phí.

Khác với người bình thường, tu sĩ nguyên âm nguyên dương có thần công kì diệu, hơn nữa tu sĩ tinh thuần, hiệu quả càng cao. Nam tu sĩ tà phái thậm chí còn đem nữ tu sĩ trẻ tuổi làm đỉnh lô tu luyện, thải âm bổ dương rèn luyện linh lực của chính mình.

“Lăng Vân, nhanh lên được không?” Tuyết Hoa không nhịn nổi đá nhẹ vào chân hắn. Giai đoạn sơ cấp của bí kíp rất đơn giản, nàng xem hai lần đã nhớ kĩ, với trí nhớ của hắn, xem một lần đã hiểu thấu triệt rồi.

Hạ Lăng Vân ngồi cạnh nàng lau mồ hôi trên trán, bất đắc dĩ mở sách, bắt đầu đọc nhanh như gió.

Lật hai trang sách, hắn liền đặt xuống cạnh, nói: “Ta đã nhớ kĩ.” Cũng may, công pháp tầng thứ nhất rất đơn giản, không khiến hắn phân tâm quá nhiều.

Tuyết Hoa nhắm mắt lại, lông mi dày khê run run như cánh hồ điệp. Mười ngón tay nắm chặt nệm giường, khăn trương chờ đợi...

...

Đèn hoa chúc long phượng đột nhiên tỏa ra hoa đèn, lụa giường nhẹ nhàng lay động, hai ngọn đèn thủy tinh treo trên giường không ngừng di chuyển.

Tiếng nữ tử ngâm nga, nam tử thở gấp, hòa vào nhau giống như khúc nhạc thiên thu...

Ánh mặt trời theo khe cửa len vào, lưu lại một vệt sáng trên sàn nhà.

Hạ Lăng Vân chậm rãi mở mắt ra, cảm thấy tinh thần sảng khoái toàn thân thư thái không nói nên lời, trong cơ thể linh lực vận hành mạnh mẽ. một thân thể mềm mại thơm mát đang nằm trên người hắn, mà bộ phận nào đó của hắn lại...

hắn...lại nhìn không được...

“Ừm...” Tuyết Hoa nhẹ nhàng kêu một tiếng, nhẹ giọng, “Đừng nhúc nhích, thiếp rất đau.” Tối hôm qua bị hắn giày vò chết rồi.

“Thu nạp... dưới đáy xương chậu...mệnh môn... sống lưng...Tay trái...đưa vào... tuần hoàn...” Tây phải chạm vào tay trái của nàng, hắn thấp giọng nói, giọng khàn khàn từ tính.

“Vâng.” Nàng làm theo lời hắn, linh lực màu xanh lá từ cơ thể hắn truyền vào cơ thể nàng, sau đó theo tay trái truyền vào cơ thể hắn.

Lại một lần nữa hoàn thành khóa song tu tuần hoàn, cả hai đều đạt được thỏa mãn, cuối cùng nằm nghỉ ngơi một lát mới rời giường.

“Tuyết Hoa, nàng đừng mặc, biến về nguyên hình, ta đưa nàng đi tắm.” Tuyết Hoa vừa mặc áo lót Hạ Lăng Vân lập tức nói kéo mạnh áo của nàng vứt xuống giường.

“Chàng không thể tắm rửa cho thiếp như thế này sao?” Tuyết Hoa nhõng nhẽo cười hỏi, thân thể trắng nõn đầy dấu vết hoan ái, trước mặt hắn biến về hình thái hồ ly.

“Về sau.” Hạ Lăng Vân cam đoan nói, ánh mắt thâm thúy tham luyện nhìn thân thể nàng. hắn mới ném thử mùi vị tình dục, bây giờ đối mặt với nàng ở hình người khẳng định không cách nào khống chế.

“Chàng nói phải giữ lời nha.” Tiểu hồ ly Tuyết Hoa toàn thân bần rần giảo hoạt nói, hai mắt hồ ly lóe tinh quang.

“Được.” hắn tiến lên ôm nàng vào trong ngực, mở cửa phòng tràn ngập mùi hoan ái, đi ra phía ngoài.

106. Chương 106: Tiên Quân Là Bình Dấm Chua

“Trưởng lão, trưởng lão...phu nhân.” Thường Đức đang quét sân thấy trưởng lão tóc rối tung khoác áo mỏng đi ra khỏi phòng liền tiến đến hành lễ, sau đó phát hiện trưởng lão phu nhân biến trở lại thành hồ ly nằm trong khuỷu tay trưởng lão.

rõ ràng có thể duy trì hình người trưởng kì, sao phu nhân còn biến lại hình thái hồ ly? Chẳng lẽ...trưởng lão có ham muốn đặc thù?

hắn không dám nghĩ nhiều, bởi vì cảm thấy như vậy là khinh nhờn hình tượng thần thánh của trưởng lão trong lòng hắn(Cho dù lúc này toàn thân trưởng lão Tiên Quân toát ra mùi vị hỗn loạn, thần sắc thỏa mãn lười biếng, khí chất trong trẻo lạnh lùng như nguyệt đã không còn tồn tại.)

“Thường Đức, ngươi và Thường Hưng đi chuẩn bị cơm trưa sớm một chút, hầm cho Tuyết Hoa súp gà rừng nhân sâm.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh phân phó, vung tay che chắn một nửa thân hình của Tuyết Hoa. hắn có ăn mặn hay không cũng không sao, nhưng Tuyết Hoa thì không thật không vui.

“Dạ, trưởng lão.” Thường Đức thoáng nhìn hành động của trưởng lão rồi lập tức cúi đầu xuống. hiện tại, ngay cả việc người khác nhìn phu nhân dù ở hình thái hồ ly trưởng lão cũng không vui.

Chậm rãi đi ra khỏi Vong Trần Cư, Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa xuyên qua rừng cây tới bên hồ, đặt nàng xuống, sau đó cởi xiêm y xuống nước, đón nàng vào trong hồ. Chúng đệ tử Thiên Linh Môn cũng biết hắn thích thanh tịnh, trừ phi vạn bất đắc dĩ, có chuyện gì đều dùng phi điều truyền âm, cho nên nhiều năm nay hắn tắm rửa trong hồ, không sợ bị người nhìn thấy.

nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng. Đêm qua nàng ăn không ít khổ, thân thể và bộ vị khẳng định đau nhức không thôi.

“Ừm.” Tuyết Hoa được chăm sóc, thoải mái rên hừ hừ.

Đồng thời, nàng then thùng nói: “Chỗ đó...để ta...” Ngón tay hắn chạm vào chỗ...của nàng.

Hạ Lăng Vân nghiêm túc nói: “Vấn đề ta giúp nàng tắm rửa.” hắn bình tĩnh tỉnh táo, động tác nhẹ nhàng lướt qua rửa sạch. Nếu nàng hình người, hẳn làm như vậy nhất định khí huyết xông lên não, nhưng nàng đang ở hình thái hồ ly, chỉ là tắm rửa sạch sẽ.

Sau khi tắm cho nàng, hắn để nàng tự do dạo chơi trong hồ, bắt đầu tắm rửa.

Tuyết Hoa chơi đùa trong nước, nhìn hắn tắm rửa, đôi mắt lóe sáng.

(*^__^*) hi hi...

Dấu răng dưới cằm hắn là do nàng động tình cắn đấy, dấu ngón tay là lúc nàng cao triều cào đấy.

Vung loạn tứ chi, nàng bơi ra sau hắn, quả nhiên thấy dấu móng tay của nàng sau lưng hắn, có chút sưng đỏ. Thể chất tiên nhân rất tốt sức khỏe khôi phục vô cùng tốt, nàng nhớ rõ lúc đó ngửi được mùi máu tươi.

Hạ Lăng Vân phát hiện nàng nhìn gì, thoải mái nói: “Nàng hài lòng không, rất đặc ý?” Ngoại trừ lúc thí luyện với linh thú hoang dại, trên người hắn rất ít khi xuất hiện vết thương. Đêm qua nương tử bé nhỏ của hắn lưu lại hàng loạt vết thương trên người hắn. Móng tay nàng sắc bén, cào phía sau lưng hắn cảm nhận đau nhức kịch liệt.

“Chàng còn đau không?” Tuyết Hoa đột ngột hỏi. hắn làm nàng đau, tất nhiên nàng cũng phải làm hắn đau.

Đưa lưng về phía nàng, Hạ Lăng Vân ái muội nói: “Ta cảm thấy đáng giá.” Bởi vì hắn khiến nàng không khống chế được vô thức cào hắn.

Tuyết Hoa có chút áy náy, lập tức nói: “Ta cam đoan về sau sẽ không như vậy.” Về sau nàng nhất định khống chế, không để móng tay dài tổn thương hắn.

Hạ Lăng Vân mỉm cười, khoe miệng khê cong. Tuy rằng lúc đó hắn có chút điên cuồng, nhưng vẫn còn chút lý trí, phát hiện năng ý loạn tình mê tới tận cùng, móng tay biến thành móng vuốt. Nàng là hồ tiên mới biến hóa, việc không kiểm soát được một phần hành động là bình thường. Lần sau hắn chú ý một chút, tốt nhất là đề chặt tay nàng lại, không cho nàng quơ loạn.

Tắm rửa trong chốc lát, đột nhiên Hạ Lăng Vân hừ lạnh một cái, nhắc tay vung về phía Nam.

Tuyết Hoa nhạy cảm phát giác được linh lực chấn động, liền nhìn về hướng kia, chỉ thấy xa xa bên hồ khoảng hai ba mươi mét đột ngột xuất hiện tường băng. Tường băng chặn hướng Bắc Nam, dài 30-40m, gần như là phân cách thành hai bên hồ.

“Vì sao không cho ta qua?” Bên kia tường băng truyền đến giọng nói phẫn nộ: “Ta là linh thú hồ Nữ Thần, ta tuân thủ chế định phép tắc của tu sĩ nhân loại, ta có thể đi khắp vùng hồ Nữ Thần.”

Tuyết Hoa thấy thế liền hỏi, “Lăng Vân, vì sao chàng không cho Thủy Ngọc tới.” Cá chép tinh nói không sai, nếu hắn không tổn thương tu sĩ và linh sủng của Thiên Linh Môn, hắn có thể đi dạo khắp hồ Nữ Thần.

“Bây giờ không được.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói. Phát giác Thủy Ngọc đang thi triển pháp thuật hệ thủy công kích tường băng, hắn lại vung tay lên, khiến độ dày tường băng tăng gấp đôi.

Bất tiểu hồ ly đang hiếu kỳ nhìn về phía bên kia tường băng, hắn nói: “Chúng ta cần trở về.” nói xong, hắn một tay ôm nàng trôi lên khỏi mặt nước, bay về phía bờ.

Lập tức làm khô người, hắn mặc xiêm y giày, nhìn cá chép tinh đang phá vỡ tường băng lạnh lùng nói: “Nam nữ hữu biệt phi lễ chó nhìn, Tuyết Hoa là thê tử của ta, người không được phép nhìn nàng.”

hắn quyết định. hắn muốn đào một đường dẫn, lấy nước hồ Nữ Thần tới Vong Trần Cư, sau đó kiến tạo một hồ tắm giống Bích Thanh Trì trong Thanh Lâm Quán ở Hỏa Vân Cung. Trước kia chỉ có một mình hắn, chung quanh đều là nam nhân, cho nên không sao, giờ Vong Trần Cư đã có nữ chủ nhân, hắn phải tu kiến một phòng tắm riêng.

Tuyết Hoa nghe xong “Phốc” cười ra tiếng, nói: “Lăng Vân, Thủy Ngọc chỉ là một con cá.” Nàng cao hứng đang đưa cái đuôi. Chàng đang ghen? Chàng ăn dấm chua với một con cá chép tinh?

Cá tinh Thủy Ngọc lập tức nói: “Ta nhìn nàng có liên quan gì tới việc nàng là thê tử người? Ta không phải lên nhìn, ta chính là quang minh chính đại nhìn.” Tuy cách rất xa, nhưng hắn vẫn thấy được Tuyết Hoa.

Thủy Ngọc, nàng đã quen thuộc tới mức xưng hô tên với hắn ta?

Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa, gương mặt anh tuấn lạnh lùng, đôi mắt đen thâm thúy lộ ra vài phần bất mãn.

Trong nước Thủy Ngọc vung vẩy cánh tay vẩy Tuyết Hoa, cao giọng nói: “Tuyết Hoa, hồ nữ Thần có rất nhiều cá, khi nào người xuống bắt? Ta bắt với người.” Mười mấy năm trước đột nhiên hồ Nữ Thần thả rất nhiều cá chép cái, vì vậy tốc độ sinh sôi nảy nở thật là nhanh.

Tuyết Hoa vừa muốn nói chuyện, Hạ Lăng Vân lạnh lùng nói: “Tuyết Hoa đã là hồ tiên, sao còn dùng cách bắt cá nguyên thủy?” hắn sẽ chỉ cho nàng cách sử dụng pháp thuật bắt cá. Về phần rèn luyện thân thể, hắn cho rằng Tuyết Hoa biến về hình thái hồ ly đuổi bắt thỏ hoang là phương pháp rèn luyện thân thể tốt nhất.

“Oa, chàng dạy ta bắt cá sao?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói. Nàng có thể sử dụng pháp thuật bắt cá.

“Tuyết Hoa, dùng cần câu sẽ huấn luyện tính tình của nàng.”

Hạ Lăng Vân không thèm nhìn cá chép trong hồ, ôm Tuyết Hoa vừa đi vừa nói, “Nàng còn có thể dùng pháp thuật hệ thủy, trực tiếp bắt cá đem lên bờ.” Tóm lại, hắn không thích Tuyết Hoa tới hồ Nữ Thần bắt cá tắm rửa rồi. Có lẽ, hắn sẽ khích lệ nàng ăn ít cá, ăn nhiều thỏ gà vịt.

“Ta sẽ thử xem.” Tuyết Hoa hứng thú nói, cũng bỏ mặc cá chép tinh ở đằng sau lưng.

Thủy linh lực của cá chép tinh tinh thuần, thi thoảng nhìn hắn nàng sẽ sinh ra cảm giác muốn nhào tới ăn thịt. Linh thú thích săn bắt các linh thú khác, ăn sống thịt đối phương là một cách hấp thu linh lực. Cá lại là đồ ăn ưa thích của hồ ly, nàng dù có linh trí, nhưng vẫn có chút khẩu vị với cá tinh.

“Tuyết Hoa...” Cá tinh ngậy ngốc nhìn bóng dáng hai người rời đi, cảm giác một mình thật cô đơn, nhìn không được hai tay ôm ngực, ánh mắt ngập tràn hơi nước.

hắn muốn có một người bạn, nhưng linh sủng ở Thiên Linh Môn nhìn hắn biểu lộ muốn ăn sống hắn. Có thể do trên người hắn không có khế ước linh sủng, nên bọn chúng không tiếp nhận. Tuyết Hoa cũng không có khế ước linh sủng, hắn nghĩ bọn họ có thể trở thành bằng hữu, nhưng mà nàng đã bị Hạ Lăng Vân Tiên Quân chiếm đoạt, hắn không cách nào tiếp cận nàng.

Giống như biến thành tiên.

Cá chép tinh Thủy Ngọc nhìn bóng hai người, gương mặt xinh đẹp lộ ra khát vọng cực độ. “Thực” và “Tiên” là ranh giới có thể vượt qua ranh trời, nhưng từ “Thực” đến “Tiên” là sự bay vọt về thể chất, chỉ cần hắn từ các tinh biến thành cá tiên, sẽ không bị trói buộc ở hồ Nữ Thần, có thể giống tu sĩ nhân loại đi du lịch khắp nơi, xem thế giới bên ngoài.

Kém một chút, chỉ kém một chút nữa.

Cá tinh Thủy Ngọc hất cái cằm hoàn mỹ lên, gương mặt tràn ngập tự tin. hắn là cá tinh linh căn thủy tinh khiết, có được 2000 năm tu vi, chỉ cần cho hắn một cơ duyên, hắn có thể đột phá lực phẩm, trở thành tiên!

“Tuyết Hoa, về sau ít nói chuyện với con cá chép tinh kia.” Trong phòng ngủ, Hạ Lăng Vân dặn dò.

Tuyết Hoa ở sau bình phong mặc y phục cố ý giả bộ kinh ngạc hỏi: “Vì sao? hắn không tổn hại ta, hơn nữa tu vi của hắn cũng không thể tổn thương được ta.” Cá chép tinh kia nửa trên nhìn đẹp có thể ăn được, nửa dưới là cá nàng cũng muốn ăn thịt.

Hạ Lăng Vân sao có thể nói cho nàng biết con cá tinh kia từng nhìn nàng rồi có hành vi không đứng đắn? hắn đành phải nói: “Tuyết Hoa, dung mạo của nàng thật khiến ta lo lắng.” Đúng thật là như thế!

“Hả?” Tuyết Hoa nhô đầu ra khỏi bình phong, cười hì hì: “Chàng cho rằng vẻ đẹp của ta có thể hấp dẫn tất cả giống đực?”

Nàng chỉ nghĩ dung mạo của nàng lúc ở hình người sẽ hấp dẫn nam nhân, hình thái hồ ly thì chỉ thu hút hồ ly giống đực thôi. Còn một con cá, nàng có mị lực lớn vậy sao?

Nụ cười của nàng sáng rực mê hoặc, khiến Tiên Quân thanh tâm gần nghìn năm còn si mê, giống đực khác há lại không bị hấp dẫn!

Hạ Lăng Vân tự nhủ với mình, nàng là thê tử hắn, hắn cần phải quen với mị mạo của nàng, không bị nàng vô tình phát ra mị lực mà mê loạn tâm thần.

Mặc xiêm y, Tuyết Hoa ra khỏi bình phong, chỉ vào đầu tóc rối tung nói: “Lăng Vân, chàng đáp ứng sẽ chải tóc gội đầu cho ta đấy.” (*^__^*) hì hì... Về sau tóc của nàng sẽ do hắn quản lý. hắn không quản, nàng sẽ để tóc tai bù xù đi khắp nơi, để xem hắn có chịu được.

một đêm tân hôn, vẻ ngây thơ của nàng dần giảm đi, trên người lộ ra một ít dịu dàng.

Hạ Lăng Vân thất thần nhìn nàng, trong lòng tràn ngập tình cảm lưu luyến. Nghe vậy lập tức nói: “Ta chải tóc giúp nàng.” Ngày ngày chải giúp nàng cũng không phiền chán.

Ngồi vào trước bàn trang điểm, Tuyết Hoa lấy ra hai hộp trang điểm trong vòng tay Như Ý bày lên bàn, quay đầu mỉm cười nói: “Nhanh tới giúp ta!”

107. Chương 107: Đồ Tử Đồ Tôn Bái Kiến Sư Nương

Hạ Lăng Vân cầm gỗ tử đàn chải nhẹ mái tóc dài như thác nước của Tuyết Hoa, sau đó bắt đầu lấy trâm cài trong hộp trang điểm cố định kiểu tóc cho nàng. hắn không chải kiểu tóc của nữ tử, mà búi nhẹ mái tóc dài mềm như mây của nàng lên.

hắn thử ba lượt, cộng với trâm cài nhỏ, cuối cùng cũng búi được tóc cho tiểu phu nhân của mình.

“Tuyệt Hoa, nàng còn muốn đeo trang sức gì không?” hắn dò hỏi, ánh mắt rơi trên hộp trang điểm trên bàn.

trên bàn có hai hộp trang điểm. Bên trái là hộp phấn ba tầng, bên trong đặt một số ít trang sức và đồ trang điểm nữ tử thường dùng. Hộp trang điểm bên phải có hai tầng, tầng thứ nhất là trâm cài tóc đủ loại, những... thứ này đều được làm từ linh thạch, hoặc lấy linh thạch để khảm, toàn bộ là pháp khí đỉnh cấp. Lúc nhạc phụ đại nhân chế tác pháp khí, đã đem tình yêu thương nồng đậm dành cho nữ nhi toàn bộ quán chú vào- pháp khí làm thành đồ chuyên dụng cho nữ nhi.

“Lúc bình thường không cần quá hoa lệ.” Tuyệt Hoa mỉm cười nói, lấy hai đồ trang sức bình thường trong hộp bên trái đưa cho Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân gật đầu gài trâm cài hình bướm bướm và hoa lụa lên trên mái tóc nàng. Nhìn thoáng qua, hắn cảm thấy sau khi Tuyệt Hoa đeo...những trang sức tinh xảo này lên, bỗng xinh đẹp bức người, thiếu một phần linh khí tiên, nhưng nhiều hơn một phần thành thực ổn trọng quý khí.

“Vẽ lông mày giúp ta.” Tuyệt Hoa hào hứng bưng bưng thúc giục. Nàng soi gương, cảm giá mình thiên chân lệ chất không cần trang điểm cầu kì, nhưng rất muốn hưởng thụ cảm giác Hạ Lăng Vân vẽ mày cho nàng, là tình thú khuê phòng đó.

Ngưng tụ ra nước thấm ướt mảnh bút vẽ, hắn cầm bút lướt qua đầu lông mày, sau đó dọc theo hàng mi tự nhiên hình lá liễu cẩn thận từng li từng tí tô lại, rồi ngừng lại nhìn kĩ, sợ mình vẽ sai phá hủy nét đẹp trời sinh của nàng.

“Thế nào?” Tuyệt Hoa hỏi, đôi mắt lóng lánh ngược nhìn hắn.

Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Tuyệt Hoa, ta cảm thấy không vẽ mày... nhìn nàng vẫn xinh đẹp.” hắn đột nhiên nghĩ tới, nếu Tuyệt Hoa biến về hình thái hồ ly, trên mặt hồ ly lông xù tuyết trắng sẽ xuất hiện hai đường mày lá liễu cong cong... màu đen.

Nghĩ như vậy, hắn nhin không được cười ra tiếng.

“Chàng cười cái gì?” Tuyệt Hoa không đoán ra, tò mò hỏi.

hắn nói lại một lần.

“Chàng nha.” Tuyệt Hoa không nhin nổi mỉm cười. Xem ra sau này không nên vẽ mày rồi, bởi vì nàng cũng không muốn sau khi biến về hình thái hồ ly trên mặt lại xuất hiện hai đường mày màu đen.

không vẽ lông mày vậy môi cũng không cần thoa son rồi.

Tuyệt Hoa nhìn gương đồng tự thưởng thức bản thân, đắc ý nói: “Ta không hổ là hồ tiên.” Dung mạo nàng kiều mị, phong hoa tuyệt đại!

Thấy nàng tự đắc, Hạ Lăng Vân thâm lắc đầu, tính vẫn còn trẻ con.

Giúp nàng sửa sang lại hộp trang điểm, hắn nói, “Chúng ta đi ra ngoài đi.” Giờ sắp trưa, mà hắn lại vẫn còn ở trong phòng ngủ.

Đứng dậy vuốt vuốt cung trang màu đỏ, Tuyệt Hoa hỏi: “Có cần dùng mạng che mặt không?” Ngày hôm qua Thanh Hoa chân nhân giúp nàng trang điểm, sáng nay đồ tử đồ tôn của Hạ Lăng Vân sẽ tới bái kiến sư nương, buổi chiều các sư đệ đệ sẽ qua bái kiến sư mẫu.

“Trong nhà cần gì phải mang mạng che?” Hạ Lăng Vân khê mỉm cười, “Thường Đức, Thường Hưng cần quen với dung mạo nàng.” Nữ chủ nhân phải mang mạng che trong nhà mình? Nếu như vậy, hắn thà điều Thường Đức Thường Hưng đi, mặt khác cho mấy nữ tu sĩ lớn tuổi tới chiếu cố cuộc sống hàng ngày của bọn họ.

“Ta không nói Thường Đức, Thường Hưng.” Tuyệt Hoa nói, “Là đồ tử đồ tôn của chàng.” Nghĩ đến một đám tu sĩ mấy trăm tuổi cung kính bái mình, nàng có chút hưng phấn.

“Bọn chúng cần tiếp nhận thí luyện nữ sắc.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, “Nếu bọn chúng vì dung mạo nàng mà thất thố, về sau sẽ không qua được cửa ải nữ sắc.” Định lực không đủ, tất cả đều bỏ đi!

Nàng bị coi là công cụ dùng khảo nghiệm định lực?

Tuyết Hoa không tức giận, cười khê: “Chúng ta đi ra ngoài.”

Hạ Lăng Vân mang Tuyết Hoa tới sảnh đường, trên bàn đã bày đồ ăn.

Thấy bọn họ đi ra, Thường Đức Thường Hưng vội chấp tay nói: “Trưởng lão, phu nhân, Cố tổ sư bá, Nhan tổ sư bá, Cảnh tiểu sư thúc tổ, chôn tuyết tiên tử, Triệu chân nhân, đã mang theo một ít đệ tử đứng chờ bên ngoài Vong Trần Cư.” hần và Thường Hưng ở trong Thiên Linh Môn có bối phận rất thấp.

“Được, ta biết.” Hạ Lăng Vân gật gật đầu, dìu Tuyết Hoa ngồi xuống nói, “Chúng ta dùng bữa trước.” Sau khi ăn xong, hần sẽ để đám đồ tử đồ tôn tới bái kiến trưởng bối!

một đám văn bối!

Tuyết Hoa vui vẻ, nhìn ngó ra ngoài rồi mới bắt đầu cầm đũa dùng cơm. Bữa ăn rất phong phú, gà quay là món đầu bảng của nàng, măng xào dầu vừng, trứng chưng rau hẹ, nấm thịt, canh cá, đó là món ăn của nàng và Hạ Lăng Vân.

đang ăn lại phát hiện Hạ Lăng Vân không kiêng dùng thức ăn mặn, đã cùng ăn với hần nhiều bữa trên đường tới đảo Hỏa Vân, nàng lập tức gấp miệng thịt lớn cho hần, cười tủm tỉm: “Món này khá ngon.”

Hạ Lăng Vân mỉm cười, gấp miếng thịt nàng cho sau đó bắt đầu ăn. Song tu hợp thể tốn rất nhiều thể lực đấy, hần đã cưới vợ, không có khả năng giống trước kia làm bạn với cháo loãng và trái cây.

Hai người ăn xong cơm, lau miệng, súc miệng uống trà. Thường Đức, Thường Hưng vội vàng thu thập đồ trên bàn, sau đó mang hai ghế tựa ra sân, đồng thời đặt mấy bồ đoàn trước mặt ghế tựa. Đành chịu, phòng khác của Vong Trần Cư khá nhỏ, chỉ chứa không quá hai mươi người.

“Chào, sư phụ/thái sư phụ.” bên ngoài mọi người bắt đầu nối đuôi nhau vào.

“Lăng Vân, ta ngồi hay đứng đây?” Tuyết Hoa khấn trương thấp giọng hỏi. Đây là lần đầu tiên nàng được làm trưởng bối, hết lần này tới lần khác đám hậu bối có niên kỷ còn lớn hơn nhiều đang tới bái kiến nàng.

“Nàng đừng câu nệ, không phải lần đầu tiên nàng gặp Thanh Viễn và Uyển Trân.” Hạ Lăng Vân trấn an nàng nói, “Nàng là trưởng bối, cho dù làm gì không thỏa đáng, bọn họ cũng sẽ làm như không thấy.”

“Ta có cần phải cho bọn họ lễ gặp mặt?” Tuyết Hoa vuốt nhẹ vòng tay Như Ý, nàng chỉ có thể cho các loại linh thạch thôi.

“không cần.” Hạ Lăng Vân nói, “Người sơn dã không nhiều quý củ như vậy. Đồ của nàng rất quý trọng, không nên tùy tiện lấy ra.”

Lúc bọn họ nói chuyện, đám người đã đi tới trước mặt theo thứ tự bối phận, chúng đệ tử khom người thật sâu bái kiến Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa đồng thanh nói: “Bái kiến sư phụ/sư tổ/thái sư tổ, bái kiến sư mẫu/ sư tổ mẫu/thái sư mẫu”.

Hạ Lăng Vân đỡ Tuyết Hoa ngồi xuống ghế thái sư, bình tĩnh nói: “Các người miễn lễ.”

“Dạ, sư phụ/sư tổ...” Chúng đệ tử đứng dậy chấp tay, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, đám đệ tử trẻ tuổi hai hàng cuối đầu cũng không dám ngẩng lên.

Hạ Lăng Vân bắt đầu giới thiệu với Tuyết Hoa: “Cố Thanh Vân, nhị đồ đệ của ta, năm nay khoảng sáu bảy trăm tuổi.”

Nam tử trung niên tóc trắng lập tức tiến lên, quỳ trước mặt Tuyết Hoa, cung kính nói: “Đệ tử Cố Thanh Vân bái kiến sư mẫu.” nói xong, hần khấu đầu ba cái. Nếu không phải sư phụ ban cho hần linh đan thượng cổ, hần đã kẹt ở tu vi ngũ phẩm, thân thể sẽ già yếu mà chết đi.”

“Miễn lễ.” Tuyết Hoa đoan trang nho nhã nói, nghiêm túc nhìn hần. Tóc hần đã bạc trắng rồi, cũng có nếp nhăn nơi khóe mắt, xem ra tỉ lệ trở thành thất phẩm tiên quân không lớn. Tương lai Lăng Vân sẽ còn phải thương tâm một hồi. Nếu không nàng bảo Lăng Vân cho hần ít linh đan, xem có thể giúp hần pha tan giai “Thực” tiến vào rãnh “Tiên”, sống nghìn năm.

“Cám ơn sư mẫu.” Cổ Thanh Vân nghe xong đứng lui qua một bên.

“Nhan Thanh Lâm, đệ tử thứ sáu của ta, năm nay 450 tuổi.” Hạ Lăng Vân chỉ vào một văn sĩ trung niên mặc thanh y nói.

Văn sĩ trung niên mặc thanh y vội vàng đi tới quỳ trước mặt Tuyết Hoa, nói: “Nhan Thanh Lâm bái kiến sư mẫu.” Năm mươi năm gần đây hắn luôn ở Thiên Linh Môn, hắn biết rõ sư phụ sủng ái Tuyết Hoa, chỉ là không nghĩ tới có một ngày Tuyết Hoa sẽ thành sư mẫu của mình. Hắn không nghĩ sư phụ bị hồ ly mị hoặc quên đi lễ nghĩa đạo đức, cho nên chỉ có thể tin tưởng Tuyết Hoa rất đặc biệt, đáng giá để sư phụ hắn lấy làm thê tử.

“Miễn lễ.” Tuyết Hoa nói. Trước kia nàng đã từng gặp đồ đệ này của Hạ Lăng Vân, nhưng không trao đổi gì nhiều, cũng không khác người xa lạ bao nhiêu. Hắn nhìn có vẻ lớn hơn Hạ Lăng Vân mười mấy tuổi, đoán chừng tương lai cũng sẽ đi trước Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân chỉ vào nữ tử trẻ tuổi khoảng hai mươi hai hai mươi ba nói: “Nguyệt Cầm, tới bái kiến sư mẫu.”

Hắn nói với Tuyết Hoa: “Nàng biết Nguyệt Cầm đấy.” Triệu Nguyệt Cầm là thê tử song tu của thất đồ đệ Lưu Thanh Bình, xuất thân trong môn phái tu tiên, Lưu Thanh Bình bế quan, cho nên nàng mang theo linh hồ Mị nhi tới.

Triệu Nguyệt Cầm mang theo linh sủng Mị nhi tới, quỳ gối trên bồ đoàn nói: “Thất tức phụ Triệu Nguyệt Cầm bái kiến sư phụ.” nói xong nàng dập đầu với Tuyết Hoa.

Trong trường hợp này linh hồ Mị nhi càng không dám nói nhiều, cung kính cúi đầu hành lễ với Tuyết Hoa. Tuyết Hoa là thất vĩ thiên hồ, huyết thống cường đại cao quý, đã không phải là người mà nó có thể tùy tiện bắt chuyện rồi.

Tuyết Hoa nhìn thấy người quen đang dập đầu với mình, lập tức có chút xấu hổ, vội vàng nói: “Người mau đứng lên, Mị Nhi, người cũng thế.”

Bởi vì quan hệ với linh hồ Mị nhi, cho nên lúc nàng là nhị phẩm linh hồ thường qua nhà Lưu Thanh Bình, Triệu Nguyệt Cầm cũng là người thích hồ ly, mỗi lần đều làm mĩ thực đãi nàng. Lúc này nàng quyết định sẽ đem Băng Tinh Ngọc Liên và Đãng Hồn Linh, thuận tiện tặng hai linh thạch thuộc tính linh căn cho nàng ấy.

Giới thiệu qua hai đồ đệ, tam đồ đệ, thê tử thất đồ đệ, Hạ Lăng Vân nói: “Thanh Viễn, Uyển Trân.” Hai người này không cần hắn giới thiệu.

Cảnh Thanh Viễn ôm chôn tuyết quỳ xuống, chôn tuyết từ trong ngực hắn nhảy ra quỳ gối trên bồ đoàn khác, hai người ngay ngắn hành lễ với Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa càng thêm xấu hổ, vội vàng nói, “Mau đứng dậy.” Nàng và Uyển Trân ở chung rất hợp, có cảm giác như tỷ muội, hiện tại nàng lại trở thành sư mẫu rồi.

Giới thiệu xong đám đệ tử đứng hàng thứ nhất, Hạ Lăng Vân nói: “Tuyết Hoa, thập đồ đệ của ta tên là Đỉnh Thanh Nguyệt, làm rể nhà người ta, cách vài năm sẽ mang thê tử trở về. Thập nhất đệ tử gọi là Đỗ Thanh Phong đang đi lịch lãm.”

Tuyết Hoa đang tự hỏi liệu tương lai Hạ Lăng Vân còn bao nhiêu lần thương tâm, nhóm đồ tăng đồ tôn đã giới thiệu xong rồi.

Những....đồ tăng đồ tôn này khẳng định đã trải qua cảnh cáo, không ai dám ngẩng đầu nhìn Tuyết Hoa, điều này khiến nàng phiền muộn, bởi vì nàng chỉ nhìn thấy đầu của bọn họ, về sau nàng đi lại ở Thiên Linh Môn cũng không nhận ra bọn họ, gọi không ra tên bọn họ.

Nhưng nàng phải nhớ kĩ bọn họ sao? Nàng chỉ cần Hạ Lăng Vân là đủ rồi bởi chỉ có hắn làm bạn với nàng mãi mãi.

108. Chương 108: Giao Dịch

Buổi sáng đồ tử đồ tôn tới bái kiến, buổi chiều với ngày thứ hai là nhóm sư diệt sư diệt tôn, hai ngày Tuyết Hoa đã gặp được toàn bộ đệ tử Thiên Linh Môn ngoại trừ những người bế quan, trong bọn họ có ít người nàng còn chưa từng gặp qua.

Khi biết không phải tiếp nhận văn bối bái kiến, Tuyết Hoa thở phào một hơi. Hạ Lăng Vân ở Thiên Linh Môn có bối phận cao, đồ tử đồ tôn một đồng lớn, xác thực gánh trách nhiệm nặng nề nha.

Ban đêm, lúc nghỉ ngơi sau cao triều nàng hỏi thăm Hạ Lăng Vân, “Chừng nào chàng mới có thể buông bỏ Thiên Linh Môn?” Bối phận cao nhất của Thiên Linh Môn là trưởng lão thấp nhất là đám văn bối, tổng cộng có thất đại đệ tử, đồ tôn tu đồ đệ tôn, hẳn cũng không thể bởi vì bản thân trường thọ vĩnh viễn mà không chừng mực suốt đời thủ hộ đi?

“Đội Thiên Linh Môn xuất hiện một hai người có thể thay thế ta, ta sẽ buông tay.” Ôm lấy thân thể ẩm ướt vì mồ hôi của nàng Hạ Lăng Vân đáp, nhệnhàng hôn lên gò nàng.

hắn nhận mười hai đệ tử, tiểu đồ đệ Cảnh Thanh Viễn nếu không phải có tư chất tốt, linh căn thuộc tính giống hắn như đúc, hẳn sẽ không thu nhận. hiện tại còn có Tuyết Hoa khiến hắn hao tâm tổn trí, hắn hoàn toàn không có ý muốn thu nhận thêm đệ tử nữa.

Trong mười hai đệ tử, Thanh Viễn là người có khả năng tu luyện đến giai “Tiên” nhất, Tiểu Nguyệt, Thanh Bình cũng có tỷ lệ khá lớn, Thanh Phong, Vân Linh cũng có một vài phần, trong tam đại đệ tử có hai ba người thiên phú thượng giai, trong đời thứ tư...

Từng đệ tử ra ngoài lịch lãm rèn luyện đều có ý thức mà kiếm những đứa trẻ linh căn thượng giai, sau đó đưa về Thiên Linh Môn. Thiên Linh Môn sệtận dụng tối đa bồi dưỡng hậu bối, tránh trường hợp suy tàn vì không có hậu đại.

“Tuyết Hoa, chờ ta có thể buông trách nhiệm với Thiên Linh Môn, ta sẽ mang nàng đi vân du khắp đại lục Ngũ Nguyên, chờ Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện.”

Hạ Lăng Vân nói, “Nàng cố gắng nắm giữ phương pháp xuyên qua giấc mộng, nếu gặp phụ thân nàng, hỏi thăm người thời điểm Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện lần nữa là ở đâu khi nào.”

Giống như lúc này, Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện ở phụ cận đảo Hỏa Vân, Hỏa Vân Cung lập tức phong tỏa tin tức, đại lục Ngũ Nguyên tới giờ vẫn chưa xác định được liệu Thái Hư Huyền Cảnh đã xuất hiện, hắn và đảo chủ Hỏa Vân Cung có vào Thái Hư Huyền Cảnh không, cũng bởi vì hắn là Tiên Quân, người khác không dám mạo hiểm đắc tội tới hỏi thăm tình huống xác thực.

“Được, ta biết, ta sẽ cố gắng.” Tuyết Hoa nói xong, ngón tay lướt nhẹ trên lồng ngực hắn.

Bắt lấy đôi tay nghịch ngợm của nàng, đôi mắt đen thâm sâu Hạ Lăng Vân bỗng mỉm cười nói: “Tuyết Hoa, chúng ta tiếp tục song tu.” Vừa nói chuyện, đôi bàn tay ở trên eo nàng đã bắt đầu di chuyển.

Từ lúc nếm trải qua song tu hợp thể, hắn say mê phương thức tu luyện này rồi. Tuyết Hoa vẫn là một tiểu hồ ly, thể lực không bằng hắn, khi hắn tiến công mạnh mẽ nàng chỉ có thể mềm mại rên rỉ cầu xin. Mùa xuân thời kì hồ ly động dục, hắn tự tin mình có thể đáp ứng nhu cầu của nàng, sẽ không để nàng xuất hiện ý nghĩ tìm hồ ly hoang dã.

“Để thiếp nghỉ một chút được không? Chỗ đó bị chàng làm hư mất rồi.” Tuyết Hoa nhẹ giọng, bàn chân nhỏ lại cố ý cọ cọ bắp chân hắn.

“Tiểu hồ ly khẩu thị tâm phi.” Hạ Lăng Vân nhận được ám hiệu của nàng lập tức sinh long hoạt hổ xoay người đè lên người nàng, bắt đầu cái gọi là âm dương song tu.

“Ừm...” Nàng yêu kiều rên lên một tiếng, sau đó dẫn thân vào lửa nóng kích tình tiến hành tu luyện.

Linh lực của hắn thông qua bộ vị chảy vào cơ thể nàng, mang theo âm lực linh lực của nàng dung hợp tuần hoàn, sau đó theo lòng bàn tay trái nàng tiến vào tay phải hắn, chảy vào đan điền. Linh lực vận động tuần hoàn khiến bọn họ thêm hưng phấn, tốc độ càng nhanh hơn, lưu động càng bằng phẳng, tới lúc bộc phát, được lực tinh thuần của hắn sẽ được nàng hấp thu, hòa hợp tiến vào bên trong nàng. Tu luyện như thế, vui

thích bên trong không chỉ là sự trao đổi về thể xác và tinh thần, còn là sự rèn luyện linh lực thuộc tính bất đồng.

âm dương hợp thể song tu, tuyệt đối là một con đường tắt mà tu sĩ cổ đại phát hiện ra!

Thiên Linh Môn khôi phục lại sự yên tĩnh như trước, Tuyết Hoa từ linh hồ bình thường chuyển biến thành thất vĩ thiên hồ kết hôn cùng trưởng lão, trở thành phu nhân trưởng lão được mọi người trong Thiên Linh Môn kính trọng.

Bởi vì đã có thê tử, còn có thể song tu, Hạ Lăng Vân tạm thời gác ý nghĩ bế quan. Mỗi ngày hắn dành nửa thời gian dạy bảo Tuyết Hoa văn hóa tri thức, còn lại thì tu luyện tâm pháp thủy mộc ban đêm vẫn không quên song tu cùng Tuyết Hoa. Đám chủ sự Thiên Linh Môn biết rõ tân hôn thời khắc quan trọng, cũng tu luyện công pháp thủy mộc tăng thứ tám, nên không tới quấy rầy. Trừ phi có chuyện bọn họ không giải quyết được, cần trưởng lão phải ra mặt.

Mỗi ngày Tuyết Hoa hoàn thành tu luyện hằng ngày, liền học văn hóa tri thức với Hạ Lăng Vân, chờ hắn tĩnh tọa luyện công thì ốc găng hoàn thành bài học hắn giao.

Hạ Lăng Vân vừa là sư vừa là phu, dạy học chăm chú nghiêm khắc, không vì nàng làm nũng mà buông tha.

Song tu không thay thế được quá trình tu luyện hằng ngày, Hạ Lăng Vân mặc dù không bế quan nhưng tĩnh tọa ba bốn ngày mới dừng lại là chuyện thường tình. Những ngày này, đôi lúc Tuyết Hoa thấy buồn chán, nhưng Hạ Lăng Vân dặn dò đừng tắm rửa bên ngoài hồ Nữ Thần, muốn ăn cá thì bảo Thường Đức Thường Hưng đi bắt. Cho nên nàng ngoan ngoãn tắm rửa trong ao nhỏ mới xây ở Vong Trần Cư, hoặc đi lại trong Thiên Linh Môn, biến nguyên hình tản bộ trong rừng treu đùa đám gà thỏ rừng.

Bởi vì dung mạo của nàng, đại đa số đệ tử gặp nàng đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng nàng, những người tự nhận định lực kém lập tức tránh xa. Mọi người đều biết truyền thuyết hồ ly xinh đẹp, sợ bị nàng câu hồn, mất đi lí trí làm ra việc sai trái phản bội Tiên Quân.

Đối với sự kính sợ của bọn họ, Tuyết Hoa không thể làm gì, đành phải đi tìm Thanh Hoa chân nhân, chôn tuyết Uyển Trân, Triệu Nguyệt Cẩm nói chuyện phiếm. Mọi người đều là nữ tử, lại kết hôn, không có gì đổ kị. Linh hồ Mị Nhi biết Tuyết Hoa không có khả năng vừa ý linh hồ đực có tu vi thấp, nên vô cùng thân mật với nàng.

Sao Hạ Lăng Vân không cho phép nàng tới hồ chơi? Nàng biết hắn đề phòng cá chép tinh Thủy Ngọc. hắn sẽ ghen, vì Thủy Ngọc là một con cá xinh đẹp.

hắn ghen, chứng tỏ hắn yêu nàng đấy.

Tuyết Hoa rất hưởng thụ tình yêu của hắn, đôi lúc khi hắn tĩnh tọa tu luyện sẽ ngồi cạnh cùng tu luyện với hắn.

Thời gian từng ngày trôi qua, sắp đến tết âm lịch, Thiên Linh Môn dựa theo những năm rồi cũng ăn mừng. Biết thời gian trùng hợp với khóa tu luyện của trưởng lão, cảm thấy không tiện tới chúc Tết, đành nhờ Thanh Hoa và Triệu Nguyệt Cẩm tới đưa lễ mừng năm mới.

Đêm nào, Tuyết Hoa cũng không ngủ được, lại không muốn luyện công, liền biến lại nguyên hình tới rừng cây tản bộ, lúc này, nàng không cần sẵn thú làm thức ăn, bởi vì ngày ngày Thường Đức Thường Hưng đều chuẩn bị đồ ăn cho nàng.

Tuyết Hoa, Tuyết Hoa, người tới được không, ta thích người, muốn nói chuyện với người một lúc.

Trong đầu lại xuất hiện âm thanh khiến người bị mê hoặc của cá tính, thêm việc buồn chán nên nàng quyết định qua nhìn một cái.

Theo hướng âm thanh, nàng gặp lại cá tính ở nơi lần đầu thấy hắn. Thân thể trắng bệch cô đơn dưới ánh trăng. Cá tính xinh đẹp hồ Nữ Thần toàn thân lóe sáng lấp lánh tinh quang.

“Thủy Ngọc, người là cá, ta là hồ ly thích ăn cá, người tìm ta nói chuyện phiếm rất nguy hiểm đó.” Tuyết Hoa cười hì hì nói, bắt đầu treu đùa hắn.

“Ta rất cô đơn buồn chán, nhất là mấy năm gần đây.” Nửa người trên úp sấp lên bờ Thủy Ngọc nhìn tiểu hồ ly tuyết trắng nhíu mày nói: “Ta bây giờ không biết ta tu luyện vì cái gì, tại sao phải sống dài như vậy.”

Ta chóng mặt, tỷ tỷ ta không phải ở trong suy nghĩ người, không phải bác sĩ tâm lý, không cách nào giúp người giải đáp nghi hoặc.

Tuyết Hoa đành phải nói: “Người 2000 năm sinh hoạt trong hồ Nữ Thần, căn bản không hiểu rõ thế giới bên ngoài, đương nhiên thấy buồn chán. Chờ người biến hóa hoàn toàn, có được hai chân, rời xa được hồ nước, nên ra ngoài đi dạo.” Tuy nàng giờ rất hạnh phúc, nhưng vẫn hâm mộ Lệ Nhi được du ngoạn khắp nơi đây.

“Mười năm gần đây ta luôn kẹt ở nút thắt, không có người giúp, ta không cách nào đột phá.” Thủy Ngọc hậm hực nói, gương mặt tinh xảo tuyết mỹ lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Linh vật hoang dã đều phải dựa vào chính mình, linh sủng kí khế ước thì có được các loại trợ giúp. Chủ nhân Ngọc Diệp bởi vì có linh sủng nên không kí khế ước với hần, nhưng đã dạy hần nhiều tri thức. hần biết rõ tình huống thân thể mình lúc này không hấp thu được đủ thủy linh khí, hần cần ngoại giới trợ giúp, Tuyết Hoa cơ duyên phúc dày có lẽ giúp được hần.

Tuyết Hoa sinh ra hứng thú với việc tấn cấp của hần tò mò hỏi: “Người cần giúp gì?”

“Chỉ tu sĩ nhân loại mới có pháp trận tụ linh và linh đan tu luyện.” Thủy Ngọc nói, hai con mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Tuyết Hoa, trông chờ và lo lắng.

“Pháp trận tụ linh? Ta sẽ bố trí. Linh đan tu luyện ta cũng có.” Hai ngày trước nàng vừa mới học được cách bố trí pháp trận cấp cao từ Hạ Lăng Vân. Tuy nàng đưa vòng trữ vật chứa linh đan cho Hạ Lăng Vân, nhưng nàng cũng nói muốn tặng lễ vật nên Hạ Lăng Vân để một ít linh đan lại cho nàng tùy ý phân phát.

“Chỉ có điều...” Nàng chần chừ nói, gương mặt hồ ly lộ vẻ do dự. Nàng cảm thấy cá tính khiến người ta đồng tình, nhưng mà, hần không được chăm sóc nuôi thả tự do trong hồ Nữ Thần, sau khi trở nên mạnh mẽ sẽ không giống Lục Mẫu Đơn tiên tử nguyện ý thủ hộ Thiên Linh Môn.

“Có điều gì?” Thủy Ngọc vội vàng hỏi. Nhu cầu cấp bách của hần cần ngoại giới hỗ trợ, nhưng Thiên Linh Môn từ khi Ngọc Diệp mất tiểu đồ đệ cũng qua đời không còn người quản hần rồi, hần là linh vật vô chủ không cách nào nhờ tu sĩ Thiên Linh Môn trợ giúp.

“Người chờ ta suy nghĩ một chút.” Tuyết Hoa nói. Dùng cực phẩm linh thạch bố trí pháp trận tụ linh cao cấp đối với nàng không phải chuyện khó, nhưng nàng lại không muốn hỗ trợ hần đơn giản như vậy.

Nàng cần cái gì?

Thủy Ngọc lo lắng nhìn nàng. hần khát vọng rời khỏi hồ nước, khát vọng trở nên mạnh mẽ, sẽ có nhiều cơ hội nói chuyện với nàng.

Tuyết Hoa suy tư thật lâu hỏi: “Ta trợ giúp người sẽ được lợi ích gì?”

Thủy Ngọc lập tức nói: “Người muốn cái gì, ta cũng có thể cho người.” nói xong, hần nháy mắt với nàng, đôi mắt trong veo như nước toát ra vài phần tình ý.

Tuyết Hoa sững sờ, hần nháy mắt với nàng? Ha ha, một con cá lại đá lông nheo với hồ ly thích ăn thịt mình?

Suýt chút nữa nàng ôm bụng cười to.

“Khụ khụ.” Nàng cố tỏ vẻ nghiêm túc, “Ta muốn người giống như tiên tử Lục Mẫu Đơn sẽ thủ hộ Thiên Linh Môn.” Trọng trách trên người Hạ Lăng Vân nhẹ đi một chút, sẽ có thời gian mang nàng ra ngoài chơi.

“Thủ hộ Thiên Linh Môn?” Thủy Ngọc kinh ngạc nói, “Tại sao ta phải thủ hộ Thiên Linh Môn? Mặc dù trong đám bọn họ có đệ tử truyền thừa của chủ nhân Ngọc Diệp, nhưng bọn họ mặc kệ ta, tại sao ta phải thủ hộ cho bọn họ?” Khi hần còn bé nghe Ngọc Diệp nói về chuyện Mẫu Đơn tiên tử, biết rõ tổ sư khai phái Thiên Linh Môn vô cùng sùng ái cây hoa cúc này, nuôi nàng như là nữ nhi, thậm chí cắt mạch lấy máu vì nàng mà rửa linh căn quán chú.

“Đây là điều kiện. Đáp ứng ta giúp người, không đáp ứng, tự người tu luyện.”

Tuyết Hoa hất hất cái đuôi nói, “Ngàn năm qua Thiên Linh Môn không có ý đồ gì với máu thịt của người, đã là rất nhân từ. Nhưng nếu người Thiên Linh Môn bị tiêu diệt hoặc đuổi đi, hồ Nữ Thần bị tu sĩ tà ác chiếm cứ, sợ người sẽ bị bắt đem đi luyện đan rồi. Vậy cá là công cụ tu luyện pháp khí rất tốt, xương cá đầu cá là nguyên liệu đan dược. Tu sĩ linh căn thủy sẽ ăn thịt cá tinh lực phẩm thuộc tính thủy tinh khiết, nội lực gia tăng không ít.” nói xong nàng quay người làm bộ rời đi.

“Ta đồng ý, ta đồng ý với người.” Thủy Ngọc vội vàng kêu, hấn bị nàng dọa da đầu run lên, vẩy cá cũng cảm thấy đau đớn.

Gương mặt ranh mãnh của tiểu hồ ly Tuyết Hoa khẽ tươi cười.

109. Chương 109: Cá Tiên

“Chờ một chút.” Tuyết Hoa nói xong, chạy nhanh tới đằng sau cây đại thụ, chốc lát quay lại xiêm y chỉnh tề.

Nàng giải thích, “Biến thành người tay chân linh hoạt, làm việc sẽ cẩn thận hơn.”

Nàng nhìn xung quang một chút, chỉ vào chỗ trũng bên hồ nói: “Nơi đây thích hợp để bố trí pháp trận tụ linh thuộc tính thủy giúp người.” Chỗ trũng nhiều nước, hồ đất không lớn không nhỏ, thích hợp cho cá sinh đẻ.

Nàng lấy một tiểu hồ lô cỡ bàn tay trong vòng Như Ý, mở nút nói: “Đến đây, trước cho ta xin ít máu của người.”

Thủy Ngọc lập tức bơi tới giờ cổ tay trái, đột nhiên móng tay ngón trở dài ra khứa rách cổ tay trái.

Máu đỏ tươi lập tức chảy ra. Tuyết Hoa lập tức cầm hồ lô hứng máu, khi thấy đủ nàng mới nói: “Được rồi.”

Nàng nhét hồ lô nhỏ vào vòng tay Như Ý, lấy phù chú và công cụ vẽ pháp trận Hạ Lăng Vân cho nàng luyện tập.

“Tuyết Hoa, máu của ta có tác dụng gì?” Thủy Ngọc dò hỏi. Tay phải đè chặt cổ tay trái, chỉ một lát sau cổ tay không chảy máu nữa.

“Có tác dụng khác.” Tuyết Hoa nói, bắt đầu nghiêm túc bố trí pháp trận tụ linh cao cấp.

Hỗn hợp huyết dịch linh thú thuộc tính thủy cùng bột phấn thủy linh thạch làm thành mực, linh trúc ngàn năm cùng lông đuôi chồn nước năm trăm năm tạo thành bút, năm khối thủy linh thạch cực phẩm. Nàng bỏ ra gần nửa canh giờ bố trí một tụ linh pháp trận thuộc tính thủy đường kính một mét rưỡi.

Kiểm tra hai lần xác định không sai, nàng dặn dò: “Người từ từ tiến đến, đừng phá hỏng mực viết pháp trận.” Nàng bây giờ chưa có năng lực như Hạ Lăng Vân, dùng ngón tay và linh lực trực tiếp vẽ phù chú trên không.

Nhìn thấy pháp trận mà mình chờ đợi đã lâu, cá chép tinh Thủy Ngọc hết sức kích động. hấn lùi về sau 3-4m, hít sâu một hơi, bắt đầu nhảy lên... lợi dụng linh lực nâng thân thể rồi chậm rãi đáp xuống vùng nước trong pháp trận, không tóe lên một chút bọt nước nào.

Quả nhiên là cá tinh.

Tuyết Hoa kinh ngạc nhìn, lấy Tụ Linh Đan, Cố Kim Đan, Tích Cốc Đan, Phá Chương Đan, Cửu Chuyển Kim Đan... bảy tám loại linh đan tu sĩ bế quan thường ăn, đưa cho hấn nói, “Người ăn hết sau đó cứ tu luyện theo tâm pháp tu luyện bình thường.”

Thủy Ngọc gấp gáp không chờ đợi nữa mà tiếp nhận, nhét toàn bộ vào trong miệng nuốt xuống nói: “Ta biết, cảm ơn người.” nói xong, hấn cuộn đuôi cá lại ngồi trong pháp trận tu luyện.

Nhìn thấy hắc chuẩn bị tốt, Tuyết Hoa liền lấy năm viên linh thạch cực phẩm đặt lên năm đầu pháp trận, khởi động pháp trận tụ linh cao cấp.

Pháp trận Tụ Linh được khởi động, linh quang màu xanh lá sáng lấp lánh, linh khí ở mặt hồ Nữ Thần cấp tốc bay vọt về hướng này, vì vậy trong pháp trận linh khí màu xanh lá đậm đặc hơn rất nhiều.

Cá chép tinh Thủy Ngọc bắt đầu hấp thu linh khí một cách mãnh liệt, một lát sau phát hiện nhiệt lưu trong cơ thể bắt đầu di chuyển, linh lực cấp tốc tăng vọt, có phần không khống chế được.

Kiên trì!

hắc cố gắng khống chế linh lực trong cơ thể mình tuần hoàn một lần lại một lần, nhưng phát hiện ra giống như trong dĩ vãng không thể dẫn thông kinh mạch.

Nhưng không lâu sau hắc phát giác linh lực trong cơ thể càng lúc càng bành trướng, mỗi đường kinh mạch đều đau đớn kịch liệt.

Linh lực cường thịnh, thân thể không hấp thụ được đạt cực hạn, bạo thể mà chết!

hắc kinh hoàng nhớ tới lời nói của chủ nhân Ngọc Diệp.

Bên ngoài pháp trận, Tuyết Hoa phát hiện thân thể cá chép tinh đang run rẩy, cái đuôi không ngừng lay động, giống như rất thống khổ, khóe miệng còn rỉ máu, lập tuwecs lo lắng. không phải cá tinh này tẩu hỏa nhập ma chứ?

không ổn, phải nhanh chóng tìm Hạ Lăng Vân!

Nàng vội vàng phi về phía Vong Trần Cư, bay ra ngoài khoảng không chưa đến 10m đã thấy Hạ Lăng Vân đang bay về phía này.

“Xảy ra chuyện gì?” Hạ Lăng Vân nghiêm mặt hỏi, giữ chặt Tuyết Hoa đi vào pháp trận tụ linh cao cấp. hắc đang tu luyện, phát giác linh khí thủy gần Vong Trần Cư ngưng tụ lại một chỗ, linh lực thủy chấn động càng lúc càng lớn, hơn nữa còn hỗn loạn, lập tức ngưng tu luyện chạy tới đây.

“Ta bố trí pháp trận tụ linh cao cấp thuộc tính thủy cho hắc, sau đó cho hắc ăn Tụ Linh Đan, Cố Kim Đan, Tích Cốc Đan, Phá Chương Đan, Cửu Chuyển Kim Đan...” Tuyết Hoa lấp bắp nói.

“Linh được không thể ăn bấy. hắc ăn một lần quá nhiều.” Hạ Lăng Vân lạnh lùng nói. Cá chép tinh không chỉ ăn một lần quá nhiều, hơn nữa còn ăn những linh đan dược liệu bá đạo đỉnh cấp, thân thể sắp bị linh lực tàn phá rồi.

“Lăng Vân, xảy ra chuyện gì?” Lục Mẫu Đơn tiên tử cũng phát giác linh lực bạo động, nhanh chóng tới xem nguyên nhân.

“Tiên tử, cá chép tinh sắp bị bạo thể rồi, ta và người liên thủ cứu hắc.” Hạ Lăng Vân tỉnh táo nói. Mặc kệ hắc chán ghét cá tính như thế nào, nhưng cá chép tinh cũng là di sản tổ tiên để lại, hắc không thể nhẫn tâm nhìn hắc bạo thể mà chết.

“Được.” Lục Mẫu Đơn tiên tử lập tức nói, “Ta dùng linh lực mộc chữa trị kinh mạch hắc, người khai thông thủy linh lực cho hắc.” Linh lực mộc của nàng có thể hỗ trợ những sinh vật khác chữa trị thương tổn thân thể.

“Được.” Hạ Lăng Vân và Lục Mẫu Đơn một trái một phải đi vào pháp trận, đưa tay đặt lên bả vai Thủy Ngọc, bắt đầu giúp đỡ hắc.

Tuyết hoa biết rõ mình gây họa, lo lắng đứng bên ngoài pháp trận nhìn bọn họ.

Pháp trận tụ linh tiếp tục vận hành, thủy linh lực liên tục ập tới. một người một hoa một cá tinh ở trong pháp trận thì tiếp tục vận công.

“Tiên Tử, nhân cơ hội này, chúng ta trợ giúp hắc một tay được không?” một lúc sau, Hạ Lăng Vân hỏi.

“Cơ hội khó có được, chúng ta cùng giúp hắc một chút.” Lục Mẫu Đơn nói.

Vì vậy hai người lại tiếp tục một trái một phải ngồi xếp bằng, vận công hỗ trợ.

Bên ngoài pháp trận Tuyết Hoa nghe xong lập tức biết rõ Thủy Ngọc gặp họa được phúc, liền yên lòng, cũng ngồi bên hồ chờ đợi.

Bởi vì linh lực chấn động càng lúc càng lớn, Hàn Tu liền mang theo Vũ Đình chân nhân tới xem xét, phát hiện ra chuyện này, nói thẳng, các tiên bối bậc đại cá tinh đấy.

Tuyết Hoa trợn mắt nhìn hắn. Hắn là thấy cá chép tinh tu luyện đại thành, cảm thấy trước kia không hồi lộ cá chép tinh, cho nên cá chép tinh sẽ không thủ hộ Thiên Linh Môn.

“Hàn Tu, ngươi có biết chú thuật không?” Tuyết Hoa đi ra phía xa, vẫy tay gọi Hàn Tu.

Hàn Tu đi tới lắc đầu nói: “Chú thuật chỉ có số ít tu sĩ linh căn không tốt nhưng tinh thần lực cường đại mới nghiên cứu, chú thuật chỉ truyền sư đồ vô cùng nghiêm mật, có rất ít ngoại nhân học được.”

Tuyết Hoa lấy ra tiểu hồ lô đựng máu của cá tinh trong vòng tay Như Ý ra, tiếc nuối nói: “Vốn ta còn muốn dùng máu của hắn tạo chú thuật, để hắc yểm viễn thủ hộ Thiên Linh Môn đấy.” Chú thuật lợi hại thế nào? Chỗ Tuyết Uyển Trần chính là minh chứng sống.

Nhìn hai bên một chút, nàng lấy lấy ra một quyển sách, lật vài tờ sau đó xé một trang, thấp giọng nói: “Hàn Tu, đây là tiểu chú thuật mà tu sĩ thượng cổ lợi dụng máu để tạo ra, ngươi xem rồi tự xử lí.” nói xong, nàng lấy tiểu hồ lô chứa huyết dịch và giấy nhét vào tay Hàn Tu, sau đó không quay người lại đi tới cạnh pháp trận tiếp tục chờ.

Tiểu hồ lô giao hoạt âm ưu hại người lại không chủ động, dụ dỗ hắn ra tay!

Khóe miệng Hàn Tu co quắp, nhìn cá tinh vẫn ở trong pháp trận, lại nhìn hồ lô chứa huyết dịch, sau đó nhận mệnh cúi đầu đọc giấy ghi lại chú thuật. Hắn là chuyên môn một phái, cần phải cân nhắc lợi ích toàn cục, hồ Nữ Thần sắp sửa có cá tiên xuất thế, hắn phải tìm cách lôi kéo trói buộc hắn.

Đọc hết tiểu chú thuật ghi lại trên giấy, lông mày hắn dần giãn ra. Cũng may, đây không tính là hại người, chỉ dùng huyết dịch làm chú thuật khế ước linh sủng, để cá chép tinh sinh ra cảm tình ràng buộc với vật hoặc người nào đó, không thể rời đi.

Nhưng mà...

Hắn thu lại tiểu chú thuật và hồ lô vào ngọc bội trữ vật, nhìn bên sườn mặt Tuyết Hoa âm thầm lắc đầu. Sư thúc sẽ không dạy nàng âm mưu tính toán người khác, cái này chỉ có thể là thiên tính hồ ly của nàng. Tuyết Hoa ơi Tuyết Hoa, hắn hi vọng tương lai dù nàng biến hóa thế nào, vẫn vĩnh viễn yêu thương phụ hiện tại.

Buổi chiều ngày thứ tư, Lục Mẫu Đơn tiên tử và Hạ Lăng Vân trợ giúp cá tinh đồng thời thu tay, đứng dậy ra khỏi pháp trận tụ linh.

“Thế nào, Tiên Tử, Lăng Vân, hắn sao rồi? Hai người mệt không? Cái này, để hai người khôi phục lại linh lực.” Tuyết Hoa như con cún nhỏ nhanh chóng nghênh đón, lấy ra mấy khối thủy mộc linh thạch, hi vọng hai người nhận lấy.

“không có việc gì, hắn tấn cấp thành tiên rồi.” Lục Mẫu Đơn rừ rừ bùn đất trên y phục nói. Chỉ thấy toàn thân lục quang lấp lánh, cung trang màu xanh nhạt trên người lập tức biến thành một bộ cung trang màu xanh lá thêu hoa cúc sạch sẽ khác. không khách khí cầm hai khối cực phẩm mộc linh thạch, nàng mỉm cười nói: “Tuyết Hoa, ta cần cái này, sẽ không khách sáo.”

Hạ Lăng Vân lạnh lùng nhìn Tuyết Hoa đang tươi cười lấy lòng nói: “Đây là lễ vật tạ lỗi? Nàng vẫn là thu lại đi.” Tốt nhất hắn đừng nhìn nàng, miễn cho bản thân bị vẻ đẹp tươi cười của nàng mê hoặc, sau đó tha thứ cho nàng.

Gương mặt tươi cười của Tuyết Hoa lập tức vỡ tan

~(>_<~

~ hắn tức giận.

Thủy Ngọc đang ngâm mình trong hồ nước đột nhiên mở mắt ra, thân thể lộ ra lục quang rực rỡ, nửa dưới đuôi cá biến thành hai, từng mảnh vảy ca kim hồng biến mất.

Trong chớp mắt, đuôi cá biến thành đôi chân dài.

Hai tay của hắn chống đất chậm rãi đứng dậy, sau đó bởi vì không quen có chân nên rất chật vật. Hắn cố đứng cuối cùng lưng la lưng lay đứng thẳng trong hồ nước.

Hắn học cách hành lễ của tu sĩ, chấp tay nói: “Tiên Quân, Tiên Tử, Tuyết Hoa, cảm ơn mọi người.”

Tuyết Hoa có lòng tốt nhưng suýt chút nữa hại chết hắn. Nếu không phải Tiên Quân và Tiên Tử đồng thời thi triển vận công hỗ trợ, linh lực trong cơ thể quá thượng hạo sẽ bạo thể mà chết. Tiên Quân và Tiên Tử không chỉ chữa trị kinh mạch bị vỡ của hắn, khai thông linh lực, còn trực tiếp giúp đỡ kéo thủy linh lực của hắn dẫn thông kinh mạch, xây dựng con đường mới để hắn tu luyện, khiến hắn đột phá tu vi lục phẩm bước vào cảnh giới “Tiên”.

Biến thành tiên hắn sẽ không bị trói buộc trong hồ nước, có thể đứng trên bờ trong thời gian dài.”

“Woww, Thủy Ngọc, người thật sự thành tiên rồi.” Tuyết Hoa nhìn cá tiên không chuyển mắt. Dung mạo của hắn tuyệt mỹ, hai đầu lông mày thêm vài phần tự tin, thân hình thon dài, tuy trên người đầy nước bùn nhưng không che lấp được làn da thịt trắng như ngọc, giữa hai chân hắn...

một bàn tay vô cùng quen thuộc mạnh mẽ che đôi mắt nàng, nàng nghe thấy tiếng Hạ Lăng Vân: “Tuyết Hoa, ta đã dạy nàng, nam nữ hữu biệt phi lễ lẽ chớ nhìn phi lễ chớ nói.”

“Ah...Lăng Vân, hắn là cá.” Tuyết Hoa lập tức giải thích nói, đưa tay muốn kéo tay Hạ Lăng Vân xuống.

“Bây giờ hắn là người!” Hạ Lăng Vân cường điệu nói, cường thế kéo nàng vào ngực, bàn tay ghì chặt đầu nàng không cho ngẩng lên.

“Tiên Tử, để người chê cười.” Phát giác bản thân thất thố, hắn nói với Lục Mẫu Đơn tiên tử.

Lục Mẫu Đơn tiên tử mỉm cười, “Nam nhân có ham muốn chiếm giữ.”

Nàng nhẹ nhàng nói, “Năm đó ta cũng từng trải qua.” Đáng tiếc trạng phu của nàng, tư chất có hạn, cho dù cùng nàng song tu cũng chỉ sống hơn hai nghìn năm.

Thủy Ngọc vẫn đứng trong pháp trận đang vận hành, nội tâm mâu thuẫn trùng trùng. Hắn thích Tuyết Hoa chán ghét Tiên Quân, vẫn muốn tấn cấp đoạt Tuyết Hoa từ tay Tiên Quân, nhưng bây giờ Tiên Quân có ân cứu mạng, hắn còn có ý nghĩ muốn đoạt Tuyết Hoa sao?”

Thủy Ngọc vẫn luôn sinh hoạt trong nước, không tiếp xúc nhiều với nhân loại, cảm xúc đều lộ trên mặt. Hạ Lăng Vân nhìn thấy hắn mâu thuẫn vươn tay thu hồi năm viên linh thạch bố trí pháp trận. Năm khối cực phẩm thủy linh thạch lập tức bay lên chậm rãi bay vào lòng bàn tay hắn.

Thu hồi linh thạch, hắn bình tĩnh nói: “Thủy Ngọc, phụ nữ có gia đình không thể ngấp nghé. Bây giờ người là tiên, người càng có nhiều cơ hội lựa chọn thê tử.”

“Người nhiều lần thụ ân huệ của Thiên Linh Môn, ta hi vọng người tri ân báo ân, không nên thương tổn đệ tử Thiên Linh Môn.” hắn tiếp tục nói, “Nếu như người nguyện ý ở Thiên Linh Môn, ta sẽ mang người đi gặp trưởng môn.” Nếu Thiên Linh Môn luôn chiếu cố con cá tinh này, thì hắn cũng không cần ra mặt mời chào rồi.

110. Chương 110: Biển Dấu Chua

Quy nhập Thiên Linh Môn? Lúc chủ nhân Ngọc Diệp còn tại thế, hắn đã từng vô cùng khát vọng trở thành linh sủng Thiên Linh Môn. Thế nhưng nàng đã mất, hậu đại của người lại bỏ mặc hắn, hắn đã không còn khát vọng trở thành một phần tử của Thiên Linh Môn nữa rồi.

Thủy Ngọc do dự, Mẫu Đơn Tiên Tử ở bên cạnh dịu dàng nói, “Thủy NGọc, bây giờ người người rất bẩn, vẫn là vào trong nước tắm rửa một chút.”

Hai tay nàng ngưng tụ linh quang màu xanh lá, một kiện trường bào nam tử xuất hiện trong tay nàng.

“Thủy Ngọc, xiêm y của nhân loại không chỉ chống lạnh, còn có tác dụng che chắn. Người tắm rửa xong thì mặc xiêm y trước.”

Nàng xoay mặt nói với Hạ Lăng Vân, “Lăng Vân, người cũng mệt rồi, mang Tuyết Hoa về nghỉ ngơi đi, ta sẽ chiếu cố Thủy Ngọc.” Nàng nhìn ra bởi vì Tuyết Hoa, Hạ Lăng Vân có chút khúc mắc với Thủy Ngọc.

Hạ Lăng Vân hơi suy nghĩ, liền gật đầu nói: “Vậy làm phiền tiên tử rồi.”

hắn nói với Thủy Ngọc: “Tiên tử học vấn uyên bác, người có thể theo người học hỏi.”

nói xong, hắn ôm eo Tuyết Hoa bay về phía Vong Trần Cư.

“Thủy Ngọc, đầu tiên, người đi tắm rửa.” Bát phẩm hoa tiên Lục Mẫu Đơn vừa cười vừa nói, bắt đầu dạy bảo hậu bối. Thủy Ngọc tuy sống 2000 năm nhưng nhận thức về nhân loại rất ít, việc dạy dỗ còn rất nhiều.

Vì Thiên Linh Môn, vì để vị cá tiên này có thể sinh tồn ở giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên, nàng sẽ dạy dỗ hắn cẩn thận. Trong giới tu tiên, nếu không có lực lượng thuộc về mình trừ phi mạnh mẽ tới mức nghịch thiên, nếu không vẫn bị tu sĩ nhân loại bắt nạt.

Buồn bực nhìn bóng dáng Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa biến mất, Thủy Ngọc lung lay đi ra khỏi pháp trận đã mất hiệu lực, nhào vào hồ Nữ Thần, bắt đầu tắm rửa.

“Trường lão, phu nhân.” Thường Đức đang tĩnh tọa tu luyện ở một góc trong Vong Trần Cư thấy Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa đi vào, liền đứng dậy nghênh đón.

Hạ Lăng Vân vung tay ra hiệu hắn tùy ý, rồi mang Tuyết Hoa đi vào hồ nước bên cạnh phòng ngủ chính, vườn cây bên cạnh hồ nước rất đẹp và tươi tốt, là hắn chủ định xây dựng cho nàng đấy.

Bên cạnh vách tường phòng ngủ có một cửa nhỏ, chỉ cần đẩy nhẹ là tới hồ nước, cho nên đôi lúc hắn cũng muốn tới nơi này tắm rửa. Xung quanh đ bố trí pháp trận, không chỉ hoa và cây cảnh che lấp hồ nước, nước còn chảy liên tục tuần hoàn cho nên lúc nào hồ nước cũng sạch sẽ.

hắn cởi sạch xiêm y dính bùn. Lục Mẫu Đơn tiên tử có thể hóa hư thành thật, ngưng tụ thiên địa linh khí tạo ra xiêm y, rũ sạch bụi bẩn trên xiêm y cũ chỉ trong chớp mắt, hắn chưa làm được, chỉ có thể quay về tắm rửa thay quần áo.

Cởi sạch xiêm y vào trong ao, hắn đưa tay về phía Tuyết Hoa: “Xuống.”

“Vâng.” Tuyết Hoa chờ đã lâu, lập tức biến về hình thái hồ ly, sau đó chui ra khỏi đồng xiêm y nhảy vào trong nước. “Ừm, ào ào bọt nước văng tung tóe khắp nơi, khiến toàn bộ đầu tóc mặt mũi Hạ Lăng Vân ướt nhẹp.

“Vật nhỏ bướng bỉnh.” Hạ Lăng Vân lắc đầu nói, kéo Tuyết Hoa tới gần, chăm chú rửa sạch bộ lông cho nàng.

Tuyết Hoa thoải mái hưởng thụ sự dịu dàng của hắn.

Sau khi giúp nàng và bản thân tắm rửa xong, Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng nói: “Biến trở về hình người.

“Được.” Tuyết Hoa nghe lời lập tức biến về hình người.

một tay kéo nàng vào trong ngực, hắn mạnh mẽ cúi đầu bắt lấy môi nàng hung hăng mút vào cắn nhẹ. Vật nhỏ này luôn khiến hắn lo lắng hắn cần phải dạy dỗ nàng thật tốt mới được.

“Ừm...” Tuyết Hoa rất vui sướng mà tiếp nhận nụ hôn của hắn, chủ động...

Hạ Lăng Vân một tay ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng một tay giữ chặt đầu nàng điên cuồng hôn lên đôi môi nàng, như mãnh thú phát tình.

Đối mặt với nhiệt tình trước nay chưa từng có của hấn, Tuyết Hoa hưởng ứng nghênh đón vòng tay qua cổ Hạ Lăng Vân. Nàng biết hấn tức giận, hơn nữa lửa giận không nhỏ.

Hôn nàng đến mức không thở được, hấn mới ngẩng đầu hỏi: “Biết rõ nàng sai chỗ nào?” hấn đặc ý nhìn làn môi nàng. Phần môi hồng bị hấn hôn tới mức đỏ ửng, giống như bôi son kiêu diễm ướt át.

Tuyết Hoa không kịp thở choáng váng hai mắt mờ mịt nhìn hấn nói: “Thiếp không nên đi tìm Thủy Ngọc.” Nàng sớm biết hấn không thích nàng tiếp xúc với Thủy Ngọc, nguyên nhân Thủy Ngọc là giống đực. Nhưng mà, Thủy Ngọc chỉ hi vọng trò chuyện với nàng nhiều hơn, không tỏ vẻ muốn dụ dỗ nàng nha.

“đã biết nàng còn cùng hấn hẹn hò sau hoàng hôn?” Hạ Lăng Vân lập tức giận dữ nói, hung hăng kéo nàng vào trong ngực mình. Tiểu hồ ly bắt đầu không nghe lời rồi!

Hẹn hò sau hoàng hôn!

Tuyết Hoa lập tức không dám tin rồi. Bây giờ nàng là phụ nữ có chồng, sao dám hẹn hò với đối tượng khác? Ánh mắt nàng vô cùng khát khe, chỉ vừa ý mỗi nam thân thôi. Nhân viên quản lý thứ n còn không cho phép Lệ Quân Hoa có nam nhân, thì sao có thể cho phép nàng câu tam đáp tứ?

Thấy nàng không nói lời nào, dấm chua trong lòng Hạ Lăng Vân bốc lên ngùn ngụt, thô bạo đặt nàng lên bờ ao, bắt đầu dùng thân thể nàng tạm thời hạ bớt nộ khí.

“Nàng là của ta.” Hạ Lăng Vân nói, cuồng dã ôm nàng...

Thân thể trải qua ngàn năm tu luyện linh lực, sức chiến đấu vô cùng cường hãn, Tuyết Hoa không chịu nổi kích tình, cuối cùng không thể làm gì mà biến trở về hình thái hồ ly trốn tránh.

“Tuyết Hoa, biến trở về.” Giọng nói của hấn khàn khàn đầy mùi vị tình dục. Trong hồ nước nhỏ mùi hoa thơm bốn phía nhưng không lẫn át được hương thơm trên người Tuyết Hoa khi động tình và mùi nam tính của hấn.

“không cần, không cần...” Tuyết Hoa suy yếu vô lực trong hồ nước vẫn không nhúc nhích. Nàng...giả chết...

Nhìn tinh dịch đang chảy ra giữa hai chân nàng, đồng tử Hạ Lăng Vân co rút lại, dèn nén ham muốn hỏi: “Biến về hay không?” Tuy hấn yêu nàng tới mức không để ý chủng tộc, nhưng vẫn là người có chuẩn mực đạo đức, không làm ra được xâm phạm nàng ở hình thái hồ ly.

“không, không muốn.” Tuyết Hoa suy yếu nói, nơi đó của nàng bị hấn làm bắt đầu thấy đau, nói không chừng đã trầy da.

Kéo nàng ra khỏi hồ nước, hấn chậm rãi truyền thủy linh lực vào trong người nàng, bởi vì song tu cho nên thân thể nàng không bài xích linh lực thủy mộc và quán chú của hấn, cùng lúc hấn nắm vững được lộ tuyến vận hành linh lực của nàng.

“A.” Tuyết Hoa kinh ngạc kêu lên, thân thể nàng rõ ràng vượt qua sự khống chế tự động biến hóa.

Sau khi thân thể nàng hoàn toàn biến hóa, hấn lần nữa xông vào cơ thể nàng. “Tuyết Hoa, tuy nàng và ta đều là thất phẩm tiên, nhưng nàng còn kém ta rất xa.” hấn đặc ý nói.

Lúc nàng còn chưa biến hóa ổn định, hấn đã nghiên cứu làm thế nào giống như phụ thân nàng giúp nàng biến hóa hoàn toàn, đây là lần đầu sử dụng, nhưng rõ ràng hoàn toàn thành công.

“Ah, Lăng Vân, tha cho thiếp đi, thiếp không chịu được rồi.” Tuyết Hoa kêu đau nói.

“Dặn dò bằng lời nói nàng không nhớ được, vậy thì dùng thân thể để nhớ kĩ.” Hạ Lăng Vân thở dốc kiên trì nói. Bắt đầu một lượt chinh phục mới. hấnmuốn đút nàng thật no, khiến nàng dù đối mặt với nam nhân khác cũng không còn hứng thú!

”Ah

” không thể trốn Tuyết Hoa đành nhẫn nại, tiếng rên rỉ đứt quãng vang lên. Nam nhân dịu dàng một khi bị làm cho tức giận sẽ bộc phát như sấm chớp mưa giạt. Nàng nhất định phải ngoan, phải giữ khoảng cách nhất định với tất cả giống đực.

“A...hic, nhẹ chút.” Tuyết Hoa nằm trên giường khàn giọng kêu đau. Đầu do hấn làm một lần lại một lần, động tác điên cuồng lỗ mãng, hại tiếng nói dịu dàng như hoàng oanh xuất cốc của nàng cũng biến thành khàn khàn.

“Tuyết Hoa, thực xin lỗi.” Hạ Lăng Vân áy náy nói, ngón tay lấy thuốc mỡ màu xanh nhẹ nhàng bôi lên từng chỗ da thịt bị trầy của nàng. Lần này, hấn thật sự quá mức, khiến nàng bị thương. Nhưng, hấn điên cuồng như vậy, nàng cũng không ngất xỉu, chứng tỏ năng lực thừa nhận của nàng rất mạnh, về sau lúc thích hợp hấn có thể cuồng dã hơn.

“Đều tại chàng.” Tuyết Hoa gất giọng. Sau khi bôi thuốc mỡ lên da, cảm giác đau đớn cũng nhanh chóng biến mất.

“Nguyên nhân là do nàng.” Thu hồi được, Hạ Lăng Vân cúi đầu xuống nhẹ cắn bờ vai nàng, giọng nói đầy giận dữ: “Vẻ đẹp của nàng khiến ta lo lắng.” Thiên tính hồ ly của nàng khiến hấn còn lo lắng hơn!

Tuyết Hoa bị hấn dở mở cờ trong bụng, vội vàng nói: “Chàng yêu ta đúng không, Lăng Vân?” Trước đó là do nàng chủ động đeo đuổi hấn, hấn bị động tiếp nhận. Nàng hi vọng lúc này hấn bắt đầu có tình cảm yêu mến với nàng.

“yêu, Tuyết Hoa, ta yêu nàng.” Hạ Lăng Vân vuốt ve gương mặt xinh đẹp còn vương mùi vị kích tình của nàng, chân thành nói, sau đó nằm bên cạnh ôm ấp nàng, một tay kéo chăn mỏng phủ lên thân thể hai người. Lúc trước ở hồ nước hấn đã lấy trái cây để cả hai ăn, lúc này tắm rửa sạch sẽ có thể đi nghỉ ngơi.

yêu, hấn yêu nàng. hấn cẩn thận nghiêm túc chân thành nói yêu mến nàng!

Tuyết Hoa không kiềm nổi kích động nói: “Lăng Vân, thiếp yêu chàng, thiếp yêu chàng, thiếp mãi mãi yêu chàng, ngay từ lần đầu thấy chàng thiếp đã yêu chàng rồi.”

Chăn mỏng tuột xuống, hấn không mang theo dự niệm vớ nhẹ thân thể nàng, mỉm cười nói: “Bây giờ ta biết, nàng là tiểu hồ ly giỏi ngụy trang lắm cá nhát trên đời này.”

Lúc bọn họ vừa gặp mặt, Tuyết Hoa nhị phẩm linh hồ, thân thể không khác gì ấu hồ, khi đó nàng đã mong muốn có hấn rồi.

Thân thể và linh trí của nàng rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Bấy ngàn năm trước nàng đã sinh ra ở đại lục Ngũ Nguyên, nói nàng hơn bảy ngàn tuổi là chính xác, nhưng dựa vào tình huống phát triển thân thể và tu vi của nàng, tuổi nàng không lớn, tâm lý hoàn toàn phù hợp với phát triển thân thể, giống như thiếu nữ nhân loại mười bảy mười tám tuổi.

trên người nàng còn nhiều bí ẩn chưa thể giải đáp. hấn là trượng phu của nàng, vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, sớm muộn cũng sẽ giải đáp được bí ẩn kia.

“Tuyết Hoa, nghỉ ngơi đi, lần này để nàng mệt mỏi rồi.” Hạ Lăng Vân dịu dàng nói, cũng khép mắt lại nghỉ ngơi. Sau khi hấn thông qua thí luyện trong Thái Hư Huyền Cảnh, thật lâu rồi chưa vận động kịch liệt như vậy.

“Vâng.” Tuyết Hoa toàn thân bủn rủn nằm trong lòng ngực hấn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mùi thơm thanh nhã cơ thể mềm mại nằm trong ngực khiến thể xác và tinh thần Hạ Lăng Vân buông lỏng, chìm vào giấc ngủ say

111. Chương 111: Hạ Lăng Vân Nhìn Thấu

Sáng sớm ngày thứ hai, Tuyết Hoa tùy tiện buộc mái tóc dài ra chính phòng, không khí bên ngoài Vong Trần Cư rất mát mẻ trong lành.

“Phu nhân, người muốn ra ngoài?” Thường Đức, Thường Hưng đang luyện quyền thấy nàng đi ra, dừng tay lại chào hỏi. Ánh mắt hai người vẫn nhìn xuống đất, giống như dưới đó có tiền để nhặt.

Tuyết Hoa do dự một chút hỏi: “Xế chiều hôm qua và hôm nay các người có nghe được thanh âm kì lạ gì không?” Nàng im lặng dò xét nét mặt Thường Hưng. Thường Đức chừng chắc hơn Thường Hưng, nàng khó có thể nhìn nét mặt đoán tâm tình của hắn.

Thường Đức hoài nghi đáp: “không có.”

Thường Hưng nghĩ nghĩ nói: “không có.”

Hồ tám nhỏ tiếng kêu lớn như vậy chẳng lẽ cả hai không nghe thấy?

Tuyết Hoa nghi ngờ.

Hạ Lăng Vân đi ra đứng sau lưng nàng khẽ cười nói: “Tuyết Hoa, ta quên nói cho nàng biết, lúc ta tạo hồ nước nhỏ cho nàng, đã bố trí rất nhiều pháp trận, trong đó có cả pháp trận ”Nhã tước vô thanh“.”

hắn đi tới trước mặt Tuyết Hoa thấp giọng nói: “Dù bên trong có âm ỉ thế nào, bên ngoài cũng không nghe được.” nói xong, khóe miệng khẽ cong mỉm cười dịu dàng. Ngay từ đầu hắn đã nghĩ tới việc bảo vệ chuyện riêng tư của hai người.

Hai người nói rất nhỏ, nhưng Thường Đức, Thường Hưng cũng là tu sĩ nhị phẩm, tai rất thính. Bọn họ nghe xong cũng sốt một chút, lập tức nghĩ tới điều gì đó, lập tức ôm quyền nói: “Trưởng lão, đệ tử đi làm bữa tối.” không chờ Hạ Lăng Vân đồng ý, bọn họ đi giống như bay ra khỏi Vong Trần Cư, tìm nguyên liệu nấu ăn. Đối với tu sĩ biết pháp thuật mà nói, trong núi trong hồ khắp nơi trên đất đều có nguyên liệu nấu ăn.

“Sao chàng không nói sớm.” Tuyết Hoa xấu hổ đỏ mặt, tay phải nắm lại đắp nhẹ vào ngực hắn. Nàng bị chê cười rồi!

Hạ Lăng Vân mỉm cười, mặc kệ cho nàng làm nũng, lưu luyến si mê nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng. Kết hôn hai tháng, gương mặt nàng vẫn mang vẻ ngây thơ, nhưng quanh thân tràn ra vẻ dịu dàng của thiếu phụ.

“Chàng cố ý.” Tuyết Hoa gắt giọng. Giận dữ dậm chân đưa lưng về phía hắn.

Thường Đức, Thường Hưng đi ra ngoài sẽ không về ngay, Vong Trần Cư không còn người thứ ba, Hạ Lăng Vân duỗi tay ôm nàng, cúi đầu liếm láp lỗ tai nhỏ nhắn, cười nói: “Ta chưa nó, la hi vọng nàng có thể phân biệt được các pháp trận quanh hồ nước nhỏ.” Tuy rằng sau khi hoan ái hắn đã giúp nàng lau rửa, nhưng nghĩ ngợi cả buổi, trên người nàng lại bắt đầu tỏa ra mùi thơm của cơ thể. Mị hương của hồ ly, đến lúc động dục sẽ nồng đậm thế nào, hấp dẫn bao nhiêu giống đực xung quanh? hắn cần phải để ý hơn.

Nàng vẫn luôn bám lấy hắn, làm sao có thời gian nghĩ tới việc tìm hiểu các pháp trận?

Tuyết Hoa xấu hổ khẽ động dậy, dịu dàng nói: “Ngửa, chàng đừng liếm tai ta.” Hơi thở của hắn phả lên cổ nàng, nàng cảm thấy ngứa ngáy, thân thể cũng mềm nhũn.

“Được.” Hạ Lăng Vân thấy nàng nhắc nhở, lập tức buông nàng ra, nghiêm mặt nói: “Chúng ta ra ngoài tản bộ.” Lúc này chắc Lục Mẫu Đơn tiên tử đã dẫn cá tiên Thủy Ngọc tới gặp Hàn Tu rồi. Chưởng môn Hàn Tu là người khéo léo, sẽ biết cách sử dụng thủ đoạn lôi kéo thất phẩm tiên bị Thiên Linh Môn xem nhẹ đã lâu.

hắn đề nghị, tất nhiên là Tuyết Hoa tán thành, vì vậy hai người tay trong tay ra khỏi Vong Trần Cư. Bởi vì hai người vẫn chưa chỉnh đốn đầu tóc, cho nên đi dọc theo phía nam hồ, phi hành xuyên qua rừng cây, đáp trên ngọn núi phía bắc.

“Mặc kệ đứng ở chỗ nào, hồ Nữ Thần vẫn trong xanh đẹp đến vậy.” Đứng trên ngọn núi, Hạ Lăng Vân nhìn bao quát hồ Nữ Thần. hắn đã ở đây chín trăm năm, có thể nói quen thuộc từng thân cây tảng đá xung quanh hồ.

“Hồ Nữ Thần rất đẹp, linh khí thiên địa khá nhiều.” Nhìn đám đệ tử đang tu luyện bên cạnh hồ, Tuyết Hoa gật đầu khen. Chu vi hồ Nữ Thần tràn đầy linh khí mộc thủy thổ, phần lớn đệ tử Thiên Linh Môn có thuộc tính linh lực này, người tu luyện hỏa, phong tương đối ít, kim thì gần như không có.

“Tuyết Hoa, ta nhớ khi còn nhỏ, linh khí hồ Nữ Thần rất đậm, nhưng mà không hiểu sao gần đây ít hơn so với trước. Ta có tìm đọc tư liệu, phát hiện trong sách cổ ghi lại rất nhiều nơi phúc địa biến mất, thời xưa có

môn phái lớn từng vinh quang rạng rỡ cuối cùng sụp đổ.” Hạ Lăng Vân cảm khái nói. Hồ Nữ Thần lúc này linh khí nồng đậm, nhưng qua mấy trăm năm nữa sẽ thế nào? Lúc trước hắn không chú ý, thông qua thí luyện Thái Hư Huyền Cảnh và ám chỉ của Chi Chủ, hắn bắt đầu chú ý những cái này.

“Ý chàng là gì?” Tuyết Hoa kinh ngạc hỏi. Trong lời nói của hắn ẩn chứa rất nhiều lo âu.

“Giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên đã suy sụp, mặc dù hậu nhân cố gắng thế nào, cũng không thể khôi phục lại thời huy hoàng.” Hà Lăng Vân nói. Trừ phi... Nhưng mà điều đó quá tàn nhẫn.

“Chàng đang lo lắng cho Thiên Linh Môn?” Tuyết Hoa lập tức hỏi.

Dùng pháp trận Tụ Linh ngưng tụ linh khí thiên địa tiến hành tu luyện là hành động vô cùng xa xỉ, không có mấy tu sĩ thường dùng để tu luyện, nhưng phúc địa tự nhiên càng ngày càng ít, người tranh đoạt phúc địa tu luyện ngày càng nhiều.

“Giới tu tiên như thế, châu chấu đá xe chỉ uống công.” Hạ Lăng Vân than thở nói, tràn ngập lo lắng với tương lai của đại lục Ngũ Nguyên. Nhưng, các tiên bối thời thượng cổ đã nhanh trí tạo ra lựa chọn, văn bối chỉ cần làm theo là được.

“Chàng đừng suy nghĩ nhiều.” Tuyết Hoa khuyên nhủ, “Chàng không phải thần tiên, chàng ôm nhiều việc như vậy làm gì? Trách nhiệm của chàng là thủ hộ Thiên Linh Môn, cho đến lúc có người kế vị chức trưởng lão.”

“Đúng. Vốn là mang nàng đi giải sầu, không nghĩ tới lại khiến nàng lo cho ta.” Hạ Lăng Vân quay đầu nhìn thê tử, con cháu có phúc của con cháu, hắn không phải quan tâm tới hậu bối mấy ngàn năm sau, bây giờ hắn cần quan tâm chính là Tuyết Hoa và chúng đệ tử Thiên Linh Môn.

“Hiếm khi ra ngoài, ta mang nàng tới Thiên Trụ Sơn chơi.” Hạ Lăng Vân nói ôm Tuyết Hoa bay thẳng tới đỉnh cao nhất- Thiên Trụ Phong.

Thiên Trụ Phong hình kim tự tháp, đỉnh cao nhất nhìn thẳng tắp. Hạ Lăng Vân bay lên giữa sườn núi, chỉ vào dãy cung điện nói : “Tuyết Hoa, chỗ này chính là Kính Thiên Cung nơi hoàng đế thế tục cử hành tế thiên, cũng là nơi hội tụ của giới Tu Tiên một trăm năm một lần.”

Tuyết Hoa ngẩng nhìn bốn phía. Chỗ đó chiếm khoảng một phần ba Thiên Trụ Phong, chung quanh núi non trùng điệp, một đầu uốn lượn theo ngọn núi, giống như đường dẫn lên thượng giới. Cung điện trước mặt nàng nguy nga tráng lệ theo phong cách cổ xưa, khiến nàng khiếp sợ hơn là, một số linh thạch cực phẩm được công khai trang trí trên cung điện.

Đại môn Kính Thiên Cung đóng chặt. Hạ Lăng Vân nói: “Bảy ngàn năm trước Kính Thiên Cung do hoàng đế Thịnh Nguyên thống nhất đại lục Ngũ Nguyên cùng với vài môn phái tu tiên lớn bỏ công sức tu kiến, chung quanh bố trí vô số pháp trận, đảm bảo cung điện sẽ không bị sụp đổ theo thời gian.”

Hắn dẫn Tuyết Hoa đến gần Kính Thiên Cung: “Kính Thiên Cung chính là vật chung mà thế tục và giới tu tiên có được, vì đảm bảo không để bọn đạo chích hoặc tinh linh yêu quái chiếm hữu, chỉ có Tiên Quân nhân tộc mới có tư cách khởi động hoặc dùng pháp trận chỗ này.” Bởi vì ý nghĩa đặc thù này mà ngay cả Tiên Quân tà phái cũng không dám sơ suất tới trộm cực phẩm linh thạch.

“Hoàng đế đời sau muốn cúng bái, còn phải thông báo sớm với giới Tu Tiên, mời Tiên Quân dừng lại pháp trận, để bọn họ vào Kính Thiên Cung cử hành nghi thức tế thiên.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói.

“Lăng Vân, tu sĩ ở ẩn tu luyện, sao lại có liên hệ với thế tục? Nếu giới tu tiên không có Tiên Quân, hoàng đế thế tục sẽ không thể hoàn thành nghi thức tế thiên hả?” Tuyết Hoa nghi ngờ nói. Tu sĩ đều ở ẩn nơi thâm sơn, gần như là thoát li với thế tục.

Hạ Lăng Vân trầm mặc một hồi nói: “Mục đích tu luyện cuối cùng của nhân loại là muốn kéo dài tuổi thọ, mà không phải là đoạn tuyệt tình ái, vô dục vô niệm. Tu sĩ cũng có vui buồn tức giận, có chính có tà, tu sĩ tà phái sẽ vì lực lượng mà hại người thường, một số tinh linh yêu quái cũng tổn thương người bình thường, vì vậy tu sĩ chính phái sẽ đứng ra bảo hộ, cho nên giới tu tiên không có cách nào đoạn tuyệt quan hệ với thế tục. Tu sĩ và tục nhân, chỉ là một người trường mệnh một người đoản mệnh, một người biết pháp thuật một người không, thật ra có rất nhiều điểm tương đồng.”

“Có tổn thương sẽ có bảo hộ, tu sĩ càng có nhiều năng lực, trách nhiệm càng nhiều.” hắc giận dữ nói: “Tu sĩ xuất phát từ lòng từ bi, lợi dụng năng lực bản thân nghịch thiên bảo hộ người bình thường, không biết là đúng hay sai. Riêng ta cảm thấy, hầu hết tu sĩ biết là sai, nhưng vẫn phải ra tay.” Nếu là hắc, hắc cũng sẽ làm vậy.

Tuyết Hoa có chút bó tay, nghi ngờ nói: “Lăng Vân, những lời chàng nói ta không thể hiểu nổi.”

Hạ Lăng Vân ngừng lại, vuốt nhẹ mái tóc nàng, giảng giải: “Nếu lũ lụt vỡ đê, vừa vặn có tu sĩ đi ngang qua, vậy nàng nói tu sĩ đó sẽ giúp đỡ hay khoanh tay đứng nhìn?”

“Bảo hộ đê.” Tuyết Hoa không chút do dự nói. Lũ lụt tràn vỡ đê sẽ có nạn người không nhà để về không có gạo để ăn.

Cho nàng một cái vuốt ve khen ngợi, Hạ Lăng Vân nói: “Lũ lụt là hiện tượng tự nhiên, tu sĩ ra tay chính là nghịch thiên.

Người ở đại lục Ngũ Nguyên sẽ càng nhiều, diện tích núi sẽ bị thu hẹp, linh khí thiên địa ngày càng ít. Trí giả thượng cổ phát hiện ra điểm này, không đành lòng lợi dụng nhân lực tạo ra thánh địa tu luyện - Thái Hư Huyền Cảnh, hoàn toàn ngăn cách tiên giới và thế tục.

Tuyết Hoa nhớ lại, tuy rằng đã quên khá nhiều, nhưng vẫn nhớ việc sinh tồn của người và vật trên trái đất. Nhớ lại lời Hạ Lăng Vân... nàng cũng đoán được vận mệnh của đại lục Ngũ Nguyên.

Nàng cười lớn nói: “Lăng Vân, chàng không phải thánh nhân, đừng lấy ôm lấy việc không phải của mình. Nếu Kính Thiên Cung không thể tùy tiện mở, vậy chúng ta bay lên đỉnh cao nhất của Thiên Trụ Phong.” Nàng cảm thấy khá hứng thú với nó. Thiên Trụ Phong giống như là có ý nghĩa đặc biệt với giới tu tiên và thế tục, nếu một ngày nàng không cẩn thận chặn ngang một đường cong đó, liệu có thể trở thành kẻ địch lớn của đại lục Ngũ Nguyên.

“Được.” Hạ Lăng Vân không có giác ngộ của thánh nhân, cũng không có cảm giác mình phải gánh trách nhiệm nặng nề của giới tu tiên, cười nói: “Ta đưa nàng xem, nàng sẽ thấy rất vui.” Đó là một trò đùa dai của tiên bối thượng cổ, sau đó tu sĩ bay lên xem đều không hẹn mà lựa chọn giấu diếm, để người khác tiếp tục tò mò đi tới.

Tuyết Hoa trực tiếp dang rộng tay nói: “Ta tự mình bay lên xem.” Linh lực của nàng từ khi bước vào cảnh giới “Tiên” đã lĩnh ngộ pháp thuật cưỡi gió, không cần mượn pháp khí cũng có thể phi hành.

“Ừ.” Hạ Lăng Vân mỉm cười gật đầu, đang muốn bay lên, lại phát hiện một con chim giấy bay về phía mình.

Có người tìm hắc.

hắc đưa tay tiếp nhận, chim đập cánh, truyền ra tiếng nói của chuông môn Hàn Tu: “Sư thúc, đương kim hoàng thượng phái đặc sứ vương gia Hán Dương, Đạo quân Hà Tĩnh phủ quốc sư cầu kiến người, bây giờ đang chờ ở đại điện.”

Đặc sứ của hoàng đế, vương gia Phương Thiếu Hoa? Đạo quân Hà Tĩnh phủ quốc sư?

Hạ Lăng Vân cau mày.

112. Chương 112: Quốc Sư

“Tuyết Hoa, ta muốn đi chơi với nàng, nhưng hiện tại có việc gấp cần xử lý.” Hạ Lăng Vân xin lỗi nó, “Nàng tự lên hay chờ ta rảnh cùng nàng lên?”

không có hắc làm bạn, dù lên đó cũng không ý nghĩa.

Tuyết Hoa hết hứng thú... nói: “Được rồi, lần sau chúng ta lên xem.” Hôm nay Hạ Lăng Vân nhìn thấu mọi chuyện sinh ra nhiều cảm khái, vui chơi cũng không thỏa thích.

“Được, chúng ta trở về.” Hạ Lăng Vân nói xong, đưa tay bám lấy eo thon cùng nàng phi hành.

Hai người bay trên cao, rất nhanh về tới Vong Trần Cư. Để Tuyết Hoa ở nhà, Hạ Lăng Vân không kịp thay y phục nói: “Ta sẽ nhanh chóng trở về, nếu muốn nàng cứ tìm Uyển Trân chơi, thay đổi y phục chải tóc rồi hãy qua.” Ngoại trừ các Tiên Quân cùng thể hệ, không ai có thể khiến hắn phải mặc chính trang tiếp đón.

Tuyết Hoa kéo hắn lại, “Lăng Vân, ta cũng muốn qua đại điện.” Đặc sứ của hoàng đế thế tục, cả một vương gia? Có vẻ thú vị.

“Chuyện này...” Hạ Lăng Vân chần chờ một chút: “Nàng cần phải chỉnh đốn một chút mới được.” hắn là nam nhân tóc tai không chỉnh tề không sai, nhưng nếu Tuyết Hoa để vậy sẽ khiến người ngoài cảm thấy nàng yếu mị.

“Quá phiền toái.” Tuyết Hoa nói, bạch quang trên người mờ mờ, thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại.

“Ha ha ha ha.” Biến thành hồ ly Tuyết Hoa đắc ý chui ra khỏi đồng y phục, chân trái giơ lên một cái, toàn bộ y phục được thu vào bên trong vòng tay Như ý, sau đó nhảy lên người Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân tiếp lấy nàng, yêu chiều mỉm cười lắc đầu nói: “Tiểu quỷ nghịch ngợm.” Nàng như vậy cũng tốt, tránh để người khác nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ độc nhất của nàng.

Tuyết Hoa đắc ý, “Như vậy bớt việc.” Chải đầu tóc thật sự tốn rất nhiều thời gian, nàng đợi không nổi.

Hạ Lăng Vân mỉm cười, ôm nàng bay tới đại điện nghị sự của Thiên Linh Môn.

Hạ Lăng Vân từ từ đáp xuống thềm đá. Dưới thềm đá đại điện đã có hai ba mươi tên nam tử trang phục thị vệ, thấy hai người bay tới, gương mặt lộ ra kinh sợ.

“Đại trưởng lão giá lâm.” Hai tu sĩ trẻ tuổi canh giữ cửa đại điện kêu lên, tinh thần phần chân cúi chào hành lễ. Trưởng lão Tiên Quân uy phong, bọn họ đứng gác cũng có cảm giác hãnh diện với đám thị vệ.

Hạ Lăng Vân khẽ gật đầu, ôm Tuyết Hoa chậm rãi vào đại điện. Đặc sứ của Hoàng Đế tới Thiên Linh Môn làm gì? Thiên Linh Môn chỉ là một môn phái tu tiên nhỏ, không có liên hệ gì với triều đình.

“Sư thúc.” Hàn Tu mang theo Vũ Đình, Khiếu Nguyệt bước nhanh tới nghênh đón. Tuyết Hoa biến về hình thái hồ ly, trước mặt người ngoài bọn họ không cần hành lễ.

“Trưởng lão/ Tiên Quân.” Khách nhân trên đại điện cũng đứng dậy, hành lễ.

“Các vị miễn lễ.” Giọng nói của Hạ Lăng Vân trong trẻo lạnh lùng, “Tu sư diệt, mấy vị khách này là...” một quý nhân thế tục, một gã đạo quân tam phẩm, sau lưng còn có bốn tu sĩ nhị phẩm.

Hàn Tu khom người giới thiệu: “Sư thúc, vị này chính là đặc sứ của đương kim Hoàng Thượng, vương gia Hán Dương.”

Nam tử chừng bốn mươi tuổi đầu đội kim quan, mặc cẩm bào màu đỏ tiến lên hai bước cung kính chấp tay thờ dãi nói: “Tục nhân Hán Dương Vương Phương Thiếu Hoa bái kiến Tiên Quân, Tiên Quân sống lâu muôn tuổi. Thiếu Hoa may mắn gặp Tiên Quân, quả thật là tam sinh hữu hạnh. Nhiều năm không gặp Tiên Quân vẫn thanh xuân bất lão, khí độ cao quý, khiến tục nhân chúng ta kính ngưỡng không thôi.”

hắn từng gặp người này sao?

Hạ Lăng Vân bình thần nhìn người mặc y phục xa hoa này, ánh mắt có chút nghi hoặc.

Thấy Tiên Quân mình sùng bái kính ngưỡng 17 năm không nhớ nổi bản thân, Hán Dương Vương vội vàng nhắc nhở: “Mười bảy năm trước, bến tàu bên ngoài thành Tấn Dương, Tiên Quân ban thưởng cho ta Thiên Vương Đan. Tiên Quân ban Thiên Vương Đan khiến Hoàng Đế anh Tông có thời gian an bài hậu sự, hóa giải một hồi bạo kiếp của triều đình.”

Mười bảy năm trước, bến tàu ngoài thành Tấn Dương, tiểu hồ ly Tuyết Hoa trốn nhà giao đấu với bốn gã tu sĩ, đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy. hắn ban cho một viên Thiên Vương Đan cho thế tử trẻ tuổi dâng lên Hoàng Đế, tận lực giảm bớt chết chóc trong quá trình tranh giành ngôi vị.

Hạ Lăng Vân nghĩ tới, khẽ mỉm cười: “Thế tử diện hạ kế nghiệp cha, vương gia được Hoàng thượng trọng dụng, thật đáng mừng.” A... đã mười bảy năm. Thế tử biến thành Vương gia, hẳn có công hiển linh dân nên được lão hoàng đế và hoàng đế coi trọng, hưởng hết vinh hoa phú quý.

Tuyết Hoa cũng nghĩ tới kêu lên: “Ta nhớ rồi, hẳn và bốn gã tu sĩ trên thuyền tấn công ta, thị vệ của hẳn muốn giết ta. Tiên Quân...”

Nàng dùng móng vuốt cào cào ống tay áo Hạ Lăng Vân, thủ thủ: “Tiên Quân, ta bị nhiều người bắt nạt như vậy, chàng phải làm chủ cho ta.”

Năm đó Vũ Đình chân nhân cùng Hạ Lăng Vân tàng hình đứng bên cạnh nhìn tiểu hồ ly chiến đấu nghe xong da mặt lập tức run rẩy. Khi đó nàng rất uy phong, một tiểu hồ ly chiến đấu với bốn gã tu sĩ, đã thương ba giết một, nàng còn muốn người khác làm chủ thế nào? Hồ ly, đúng thật là hồ ly nha!

Hàn Tu từng nghe Vũ Đình chân nhân nói qua chuyện này, thấy Tuyết Hoa cáo trạng, thầm cười trong lòng. Tiểu hồ ly mang thù, đúng là giống tính Hồng Linh nhà hẳn.

“Hồ ly đại tiên, đó là hiểu lầm, hiểu lầm thôi, bốn gã tu sĩ kia trên đường ta mới gặp được, ta chỉ dùng lễ đãi bọn họ.” Hán Dương Vương vội vàng nói. hẳn không ngờ linh sủng hồ ly của Tiên Quân nhớ tới chuyện người của hẳn tổn thương nó, muốn Tiên Quân trả thù, trong lòng thầm lo lắng.

“Hừ hừ.” Tuyết Hoa cười lạnh, “Bốn gã tu sĩ kia bay từ thuyền người ra đấy, những... thị vệ kia toàn bộ là thuộc hạ của người, người còn nói hiểu lầm?”

Nàng lập tức ngẩng mặt lên nói: “Tiên Quân, ta ghét người này.” Dám có ý đồ hại nàng, nàng còn muốn trả thù cơ.

Hạ Lăng Vân vuốt ve cái đầu lông xù mềm mại của nàng, dịu dàng nói: “Tuyết Hoa, lòng dạ không nên hẹp hòi, cuộc chiến kia nàng không chịu thua. Vị Vương gia này tới Thiên Linh Môn hẳn có chuyện trọng yếu, nàng đừng can thiệp.”

hắn nhìn thế tử nói: “Tiểu hồ ly của ta không hiểu chuyện, lời nàng người đừng để trong lòng. Chuyện đó ta cũng thấy, không phải tất cả lỗi do người.” Chuyện đó đã qua, chỉ tiểu hồ ly ghi thù mới nhớ kĩ.

Hán Dương Vương vội vàng nói: “Tiên Quân minh giám, Phương mỗ bội phục.” Linh sủng của Tiên Quân thích cáo trạng, về sau hẳn phải cẩn thận không thể đắc tội với nó.

Hàn Tu chỉ vào một người khác y phục thanh lịch nói: “Sư thúc, người này chính là Hà Tĩnh phái Kim Tiên, hiện giữ chức quốc sư.”

Hạ Lăng Vân khẽ gật đầu: “Hà đại nhân.”

“không dám nhận. Văn bối Hà Tĩnh bái kiến Tiên Quân tiền bối.” Hà Tĩnh không dám thi lễ, tiến lên cung kính ôm quyền thi lễ thật sâu.

Tuyết Hoa nằm trong khuỷu tay Hạ Lăng Vân tò mò nhìn tu sĩ này. hẳn nhìn khoảng ba mươi sáu tuổi, tóc mai điểm hoa râm. Nàng thoáng cảm ứng năng lực của hẳn, phát hiện hẳn là tu sĩ tam phẩm. Tu sĩ tam phẩm trước mắt người đời rất uy phong, nhưng trước tu sĩ giai “Tiên” chỉ giống như một món ăn sáng, không đáng xem!

“Miễn lễ. Mọi người ngồi nói chuyện.” Hạ Lăng Vân nói, chậm rãi đi tới vị trí thượng vị ngồi xuống. Chỉ cần hẳn ở đây, đó chính là chỗ ngồi chủ của hẳn.

Mọi người ngồi xuống, một đệ tử lập tức dâng trà cho Hạ Lăng Vân.

“Các người tìm ta có việc gì?” Hạ Lăng Vân vào thẳng vấn đề. hẳn là trưởng lão một phái, Tiên Quân có năng lực cường đại, nếu không phải có chuyện trọng yếu, cho dù người khác cầu kiến, Hàn Tu cũng không mời hẳn tới để người khác gặp.

Hàn Tu đứng dậy chấp tay nói: “Sư thúc, Hán Dương Vương mang thư hoàng thượng tự tay viết, khẩn cầu sư thúc xuống nuôi dưỡng nhiệm chức vị quốc sư. Đệ tử không dám thay sư thúc quyết định, đặc biệt mời người tới.” nói xong, hẳn từ trên không lấy ra một phong thư màu vàng đưa tới trước mặt Hạ Lăng Vân.

“Quốc sư?” Tuyết Hoa chen miệng nói, “Cái gì là Quốc sư?” Quốc sư không phải là tên lừa đảo cung phụng Hoàng đế sao?

“Quốc sư...” Hạ Lăng Vân xé phong thư đọc nhanh như gió, sau đó thu vào vòng tay càn khôn, vuốt ve tiểu hồ ly đang nằm trên đùi mình, giải thích đơn giản thế nào là quốc sư.

Từ lúc thượng cổ, Hoàng đế thế tục luôn khẩn cầu giới tu tiên phái tu sĩ tới giúp mình thống trị quốc gia. Khi đó tinh linh yêu quái ở đại lục Ngũ Nguyên rất nhiều, thường giết nhân loại, giới tu tiên cũng cố gắng tiêu diệt toàn bộ...những tinh linh yêu quái kia, vì vậy hai bên sau khi thương nghị thành lập phủ Quốc sư, với tư cách là bù đắp nhu cầu của thế tục với giới tu tiên.

Hoàng Đế thông qua người khác đề cử hoặc tự tìm kiếm, thuê tu sĩ làm quốc sư. Quốc sư quản lý một số tu sĩ giúp đỡ Hoàng đế trị vì. Hoàng đế không muốn quốc sư can thiệp quá nhiều vào việc triều chính, quốc sư cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian cho thế tục, cho nên quốc sư chỉ nhậm chức hai mươi năm.

Hầu hết tu sĩ không để ý tới vinh hoa phú quý thế tục, cho nên tu sĩ bị chọn trúng cũng có thể thoái thác.

“Vương gia, Hà Tình, sao các người nghĩ đến việc mời ta làm quốc sư? Nếu ta nhớ không nhầm, vương triều Kim Phượng đã hơn hai trăm năm không có quốc sư rồi?” Hạ Lăng Vân dò hỏi.

Hán Dương Vương chấp tay: “Phương mỗ bên ngoài thành Tấn Dương có cơ duyên gặp Tiên Quân, trong lòng vô hạn kính ngưỡng, nghe ngóng thân phận Tiên Quân, rốt cục biết Tiên Quân là Lăng Vân Tiên Quân đại danh鼎鼎 giới Tu Tiên, liền ghi nhớ trong lòng, chờ đợi một ngày có thể gặp lại Tiên Quân.”

“Gần đây trong triều lộn xộn, Hoàng Thượng có ý mời quốc sư trấn tọa kinh thành, người đầu tiên Phương mỗ nghĩ tới là Tiên Quân, liền đề cử với Hoàng Thượng. Các tu sĩ phủ Quốc Sư đều nghe uy danh người, mong chờ Tiên Quân tới đảm nhận chức vị Quốc sư.”

hắn nói xong, lấy trong ống tay áo một túi càn khôn, hai tay nâng, cung kính nói: “Tiên Quân, đây là Linh Ngọc Ấn là bằng chứng Hoàng thượng dùng để mời ngài, mong Tiên Quân nhận lấy.”

Tu sĩ lãng phí hai mươi năm giúp Hoàng đế làm việc cũng được đền bù tổn thất, bằng chứng của thế tục ngoại trừ vàng bạc còn có được liệu quý hiếm, triều đình thông qua một cách khác để có được linh thạch, pháp khí.

Vì muốn mời được Tiên Quân đức cao vọng trọng đảm nhiệm chức vị quốc sư, đương kim Hoàng Thượng đã tiêu hết cả tiền vốn.

Hạ Lăng Vân không nhận, bình tĩnh nói: “Ta là thất phu sơn dã, tự do đã quen, không thích hợp làm quốc sư, Vương gia nên mời cao nhân khác.”

Hán Dương Vương biết thế ngoại cao nhân khó mời, sẽ tìm lí do thoái thác. Nghe xong liền nói: “Tiên Quân, thất vĩ yêu hồ gây hại thế tục, Tiên Quân muốn khoan tay đứng nhìn?”

Thất vĩ yêu hồ?

Tuyết Hoa tức giận suýt chút nữa để sáu cái đuôi xuất hiện, để hắn ta biết thất vĩ yêu hồ dịu dàng ngoan ngoãn thế nào.

Nhưng hắn nói chắc là Lệ Nhi rồi. Chẳng lẽ Lệ Nhi ở bên ngoài gây ra chuyện? không có khả năng, phụ thân tự mình giáo dưỡng, nữ nhi của người tuyệt đối không trở thành hồ yêu gây họa nhân gian!

113. Chương 113: Quốc Sư (phần 2)

“Người nói thất vĩ thiên hồ Lệ quý phi?” Hạ Lăng Vân trấn an Tuyết Hoa đang rục rịch, “Ta nghe nói Lệ quý phi đã sớm rời khỏi nước Kim Phượng, tới nước Tây Lăng. Hay nàng lại gây ra chuyện ở Tây Lăng?”

Lệ Nhi đúng là tai họa, hết lần này tới lần khác Lâm Vân Phàm thực lực yếu kém hơn không áp chế nổi nàng, chỉ có thể theo nàng chạy khắp nơi.

“Tiên Quân, yêu hồ Lệ quý phi đã rời khỏi kinh thành Vĩnh Yên mười năm trước, nhưng tai họa nàng gây ra giờ mới bắt đầu.”

Hán Dương Vương chấp tay tức giận nói với Hạ Lăng Vân: “Nàng chạy theo một người nam nhân khác, tiên hoàng mong nhớ ngày đêm sinh bệnh. Phủ quốc sư cung cấp đan dược nhưng tiên hoàng hai tháng sau băng hà. Tiên hoàng anh minh cả đời, năm đó chịu khuất nhục trong đám thế tử tranh ngôi hoàng đế, không nghĩ tới anh hùng khí đoản, cuối cùng chết trong tay hồng nhan. Ấu hoàng đăng cơ, Thái hậu cầm giữ triều chính trọng dụng đệ tử đời sau, chúng Vương thúc bất mãn, nước Kim Phượng lâm vào rối loạn. Bảy năm nội loạn, ba vị Vương gia chết trong trận chiến, một vị Vương gia chết vì âm mưu thái hậu một vị vương gia đang bị nhốt.”

hắn lòng đầy căm phẫn nói: “Nếu không phải yêu hồ mị hoặc quân vương, hoàng tộc sao gặp họa như vậy, binh sĩ chết tổn thương hơn mười vạn, hơn mười vạn dân chúng lưu lạc không nơi sinh sống. Tiên Quân, yêu nghiệt như thế không bỏ, chẳng lẽ muốn nàng tiếp tục gây hại cho thiên hạ?”

Tuyết Hoa nghe xong nhảy lên trên ghế dựa của Hạ Lăng Vân lạnh lùng nói: “Huyết thống thiên hồ tôn quý Hoàng đế thế tục có thể xứng đôi sao? Lệ quý phi bỏ đi chính là vì Hoàng đế vô năng! Lệ quý phi có xúc phạm tới Hoàng đế hay người khác? rõ ràng là hoàng thân quốc thích tranh nhau đoạt quyền, hết lần này tới lần khác đem tội danh áp lên người nàng. ”Muội muội nàng tuy bướng bỉnh tùy hứng, nhưng sẽ không đả thương người vô tội.

“Tiên Quân...” Hán Dương Vương kinh ngạc nhìn Hạ Lăng Vân, linh sủng Tiên Quân nuôi dưỡng ngoại trừ chỉ có một đầu một đuôi còn đâu thì giống hệt Lệ quý phi lúc ở nguyên hình. Lúc này lại nói chuyện thay Lệ quý phi, liệu có mối quan hệ sâu xa gì? Mười bảy năm trước, nó vô cùng hung hãn đánh bại bốn gã tu sĩ và một đội quân tinh nhuệ.

Hạ Lăng Vân vỗ nhẹ đầu Tuyết Hoa, nói: “Ngoan, ta biết rõ nàng ghét người khác gọi hồ ly là yêu hồ, nhưng, Hán Dương Vương là khách của Thiên Linh Môn, nàng nên cư xử khách sáo một chút.” Chạy theo nam nhân khác? Người đàn ông đó là Lâm Vân Phàm?

hắn ngừng đầu giọng điệu xa cách: “Vương gia, chuyện Lệ quý phi ta sẽ không nghe một phía. Từ xưa đến nay, hoàng tộc vì quyền lợi mà cốt nhục tương tàn, liên lụy tới binh lính người dân chết vô số kể.” Lúc rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh nhạc phụ đại nhân đã từng nhờ hắn chiếu cố Lệ Nhi, giờ hắn phải ra ngoài tìm nàng, khuyên nhủ một chút thôi.

“Hạ Tiên Quân, Lệ quý phi mê hoặc mấy tu sĩ trẻ tuổi phái Kim Tiên, phái Thiên Tùng, Ngô Thiên Cung, Thanh Hư Cung, sát hại Vũ Dương chân nhân, Đạo Huyền chân quân... hơn mười người, Tiên Quân là tiền bối của giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên, chẳng lẽ muốn bỏ mặc?”

Hà Tình đạo quân trong lúc thấy Hán Dương Vương á khẩu không trả lời được vội chấp tay tới giải vây. Từ cổ chí kim, tu sĩ đảm nhiệm chức vị quốc sư ít nhất phải có tu vi linh lực giai “Thực”, cho nên dù hắn đang xử lý mọi việc của phủ quốc sư nhưng không thể trở thành Quốc sư.

“Thiên Linh Môn của ta chỉ là một phái nhỏ, đệ tử vùi đầu tu luyện rũ bỏ thế tục, cho nên không biết chuyện xảy ra bên ngoài.” Hạ Lăng Vân trầm ngâm một chút, lạnh lùng nói: “Nhưng ta nghe nói, rất nhiều tu sĩ hứng thú với dung mạo của thất vĩ thiên hồ, và bảo vật cùng Tinh nguyên châu của nàng.”

Hàn Tu, Vũ Đình, Khiếu Nguyệt... cùng những sư huynh sư đệ cùng thế hệ đã đoán được mối quan hệ của Lệ quý phi với Tuyết Hoa, nhưng Tuyết Hoa thiện lương vô hại, nhìn vào thái độ của trưởng lão mà đoán chắc vị Lệ quý phi kia cũng không gây ra tội gì lớn, chẳng qua những gã tu sĩ kia... tham luyến sắc đẹp và bảo vật của nàng đấy.

Nghe thấy giọng điệu của Tiên Quân có thiên về phía yêu hồ, Hán Dương Vương và Hà Tình đạo quân hai mặt nhìn nhau.

Hán Dương Vương kiên trì khấn thỉnh: “Tiên Quân, những việc...đó tạm thời không đề cập tới, kính xin Tiên Quân tiếp nhận lời mời của Hoàng Thượng, đảm nhiệm chức vị Quốc sư.”

Hà Tĩnh đạo quân cũng nói: “Tiên Quân, hiện tại nước Kim Phượng cần một vị Tiên Quân cường đại hỗ trợ Hoàng Thượng, kính xin Tiên Quân đừng từ chối.” Phủ quốc sư nước Kim Phượng đã không có Quốc sư 170-180 năm, hẳn cũng không hi vọng phủ Quốc sư nghênh đón một vị Quốc sư, tự mình quản lý, nhưng bây giờ dân gian và triều đình lòng người tan rã, nhiều người còn khẩn cầu Hoàng Thượng mời Quốc sư có pháp lực cao thâm trấn tọa kinh thành.

Hạ Lăng Vân lắc đầu nói: “Ta có việc riêng, thứ cho không thể tiếp nhận.”

Hán Dương Vương lập tức nóng nảy: “Tiên Quân, từ thời Thượng Cổ, thế tục và giới tu tiên có ước định bất thành văn, Hoàng đế mời tu sĩ làm Quốc sư, tu sĩ vì thế tục được yên ổn sẽ phụ trợ Hoàng Đế hai mươi năm.” Bởi vì Quốc sư có quyền can thiệp vào triều chính, thời thượng cổ có phát sinh việc tu sĩ chuyên quyền độc bá chiếm lĩnh quyền lực của Hoàng Thượng, cho nên rất nhiều Hoàng Đế không chọn Quốc sư, mà chỉ mời một số tu sĩ quan lại thế gia giữ tạm chức đại lý.

“Tuy có quy định như vậy, nhưng từ cổ chí kim, tu sĩ cự tuyệt lời mời của Hoàng Đế có khối người, người đảm nhiệm chức vụ Quốc sư cũng có rất nhiều.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói. Sau khi tiên hoàng băng hà mười năm sau Thái Hậu giữ quyền triều chính trọng dụng người nhà mẹ đẻ, chúng Vương thúc bị hạ độc thủ, triều đình hao tổn hơn mười vạn binh sĩ, rõ ràng là vương triều Kim Phượng đang có dấu hiệu rơi vào hỗn loạn, hẳn không thể lao vào vùng nước đục này, trở thành đại Quốc sư bôi đen Thiên Linh Môn.

“Tiên Quân, vương triều ta ngoại xâm nội loạn, lòng người bất ổn, chính là cần một Tiên Quân năng lực cường đại trấn thủ, để an lòng dân.” Hán Dương Vương nói xong phịch một cái quỳ xuống, hai tay giơ cao túi càn khôn đựng bổng lộc của Quốc sư, về mặt khẩn thiết nhìn Hạ Lăng Vân. Từ khi yêu hồ xuất thế, triều đình đại loạn, cho nên nhất thiết phải mời được một vị Quốc sư là Tiên Quân đức cao vọng trọng.

Hà Tĩnh đạo quân thấy Hán Dương Vương quỳ xuống khẩn cầu, đành phải quỳ xuống, ôm quyền nói: “Hạ Tiên Quân, trước mắt ở đại lục Ngũ Nguyên có bảy vị Tiên Quân, Tử Hà, Huyền Vũ, Minh Kính, Hoành Địch bốn vị Tiên Quân trước sau đã đảm nhiệm chức vị Quốc sư rồi. Đảo Hỏa Vân ở hải ngoại, Đạo Nguyên Tiên Quân nghe nói đang bế quan, Xuân Dương Tiên Quân Xuân Dương Cung.... Cho nên, chúng tu tiên đại lục Ngũ Nguyên khẩn cầu Hạ Tiên Quân đừng từ chối.” Phủ Quốc sư chính là mối quan hệ ràng buộc duy nhất chính thức của giới tu tiên và thế tục, nếu Hoàng Đế muốn mời Quốc sư, giới tu tiên có trách nhiệm khích lệ tu sĩ đảm nhiệm chức vị.

“À?” Hạ Lăng Vân sững sờ, chuyển mắt nhìn về phía chưởng môn Hàn Tu.

Hàn Tu cười khổ nói: “Tử Hà, Huyền Vũ, Minh Kính, Hoành Địch, bốn vị Tiên Quân từng đảm nhiệm chức vị Quốc sư.” Xuân Dương Tiên Quân Xuân Dương Cung lòng dạ ác độc không chứa thủ đoạn, nếu như hẳn làm Quốc sư... khoảng cách tới sự diệt vong của Vương triều Kim Phượng sẽ không còn xa.”

Rủ mất xuống thoáng suy tư, Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói: “Để ta suy nghĩ.”

Nếu hẳn là Quốc sư, toàn bộ Thiên Linh Môn sẽ cuốn vào vòng tranh đấu của thế tục và giới tu tiên. Tu sĩ, thật ra cũng không phải là không màng danh lợi, từ cổ chí kim, Quốc sư phần lớn là do tu sĩ tứ phẩm đảm nhiệm. Cũng là Quốc sư đức cao vọng trọng nên môn phái đó cũng trở nên nổi tiếng, được vô số người cung phụng. Phát hiện ra những hài tử có linh căn sẽ được ưu tiên đưa vào môn phái Quốc sư tuyển chọn. Hấp thu chất lượng thay máu mới, lại có quốc gia ở sau hậu thuẫn thu thập tài nguyên, môn phái nhỏ cũng có thể dần dần phát triển trở thành đại môn phái.

“Tu sư diệt, người đưa những vị khách nhân này xuống dưới nghỉ ngơi trước.” Hạ Lăng Vân phân phó.

Hàn Tu nghe xong lập tức chấp tay với Hán Dương Vương và Hà Tĩnh đạo quân đang quỳ nói: “Hai vị mời... xuống dưới nghỉ ngơi. Chuyện Quốc sư quá mức trọng đại, xin cho phái ta thương nghị một chút.”

Hán Dương Vương và Hà Tĩnh bắt đầu dĩ đứng dậy, chấp tay với Hạ Lăng Vân Tiên Quân đang khép hờ hai mắt lâm vào trầm tư, rồi cùng xuống dưới nghỉ ngơi.

Chờ bọn họ đi rồi, Khiếu Nguyệt chân nhân nói: “Sư thúc, vương triều Kim Phượng nội bộ rất loạn, không thích hợp để sư thúc đảm nhiệm chức vụ Quốc sư.” Bởi vì giới tu tiên thường giúp đỡ người dân lúc gặp thiên tai cho nên có rất ít sự biến động trong đất nước khi thiên tai xảy ra. Vương triều bị tiêu diệt đều là

do mâu thuẫn giữa quan dân. Vương triều Kim Phượng đã thành lập chính trăm năm rồi, tầng trên đã tha hóa mục nát suy đồi.

“Ta biết rõ.” Hạ Lăng Vân nói. Trừ phi hắn đảm nhiệm chức vị Quốc sư lúc hoàng quyền mất quyền lực, xóa bỏ cơ cấu thống trị cũ, tìm nhân tài từ tầng lớp dưới, chinh đồn triều cương. Nhưng mà những cái kia hoàn toàn vượt quá năng lực của hắn, hắn không làm được mà còn phải liên lụy tới Thiên Linh Môn.

“Chức vị Quốc sư ta sẽ không làm, nhưng việc của Lệ Nhi ta sẽ phải quản.”

Lệ Nhi ở ngoài chơi mười bảy năm, nên bình tâm lại rồi. Nàng và Lâm Vân Phàm tốt nhất là về đảo Hỏa Vân tu luyện, bằng không thì tới Thiên Linh Môn làm bạn với Tuyết Hoa. Tóm lại vị Lệ quý nhân này cần phải biến mất khỏi thế tục một hai trăm năm.

“Lăng Vân, chàng muốn giải quyết thế nào? Chàng không được làm tổn thương Lệ Nhi.” Tuyết Hoa vội vàng nói, “Phụ thân chỉ nhờ chàng chiếu cố một chút.” Nhờ Hạ Lăng Vân và Lệ Nhi đánh nhau, nàng phải giúp ai?

“Ta biết, nhạc phụ nhờ ta chăm sóc tiểu di tử, ta sao dám tổn thương Lệ Nhi?” Hạ Lăng Vân vuốt ve đầu hồ ly của nàng an ủi: “Ta chỉ khuyên nhủ Lệ Nhi ẩn cư một hai trăm năm, chờ việc yêu hồ quý phi lắng xuống, Lệ Nhi sẽ đổi lại thân phận ra ngoài chơi. Tuổi thọ của người bình thường chỉ có 50-60 năm bọn họ sẽ nhanh chóng quên hết mọi chuyện.”

Tuy thực lực của hắn lúc này hơn hẳn Lệ Nhi, nhưng Lệ Nhi có rất nhiều pháp khí đỉnh cấp, nếu cả hai chiến đấu... hắn không nỡ ra chiêu sát thủ với Lệ Nhi cho nên chắc chắn không thể áp chế, hắn đành phải đưa ra lời khuyên nhủ cô em vợ này thôi.

Nhạc phụ, tiểu di tử, quả nhiên, là tỷ muội ruột của Tuyết Hoa.

Khiếu Nguyệt và Vũ Đình chân nhân khiếp sợ nhìn nhau. Sự thúc là tỷ phu của một thất vĩ thiên hồ khác đấy!!!

114. Chương 114: Cá Tiên Thủy Ngọc

“Khiếu Nguyệt, Vũ Đình, ta cần tìm một lí do thích hợp.” Hạ Lăng Vân nhắm mắt lại, tĩnh táo nói, gương mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng xa cách. Hắn rất ích kỷ, hắn không muốn đảm nhiệm chức vị Quốc sư của triều đình, càng không muốn danh dự nghìn năm của Thiên Linh Môn bị ảnh hưởng. Dân chúng bình thường... giới tu tiên sắp xuống dốc, không có khả năng vĩnh viễn che chở bọn họ, bọn họ sớm muộn cũng phải tự chống đỡ với nhân họa thiên tai.

Vũ Đình chân nhân cũng am hiểu xử lí sự vụ với Hàn Tu chương môn nghĩ nghĩ rồi đề nghị: “Sự thúc, người có thể lấy cớ tìm thất vĩ thiên hồ Lệ Nhi, không thể tới phủ Quốc sư ở kinh thành.” Quốc sư là tín ngưỡng của dân chúng, quốc sư bảo vệ Hoàng Đế bảo hộ kinh thành, chứ không phải là dân chúng. Sự thúc quyết định không làm Quốc sư, thật sự tốt.

“Đó là một ý kiến hay!” Tuyết Hoa nghe xong mở cờ trong bụng, lập tức lấy một viên linh thạch trong vòng tay Như Ý ném về phía Vũ Đình chân nhân, sau đó gấp gáp nói: “Lăng Vân, chúng ta ra ngoài tìm Lệ Nhi chơi.” Vừa nghĩ tới hai người cũng có lí do ra ngoài du sơn ngoạn thủy, nàng vui vẻ cái đuôi cũng nhẹ nhàng lắc lư.

Vũ Đình chân nhân mắt sáng như tuyết, phát hiện có vật ném về phía mình lập tức đưa tay đón lấy. Tuyết Hoa là người một nhà, nàng sẽ không công kích hắn đấy. Nhận được khối linh thạch màu vàng đất, hắn lập tức vui vẻ ra mặt, chấp tay nói: “Cảm ơn thẩm nương ban thưởng.” Thẩm hồ tiên thật ghê gớm, tiện tay vứt cho hắn cũng là một viên thổ linh thạch cực phẩm.

Khiếu Nguyệt chân nhân cười vui vẻ. Phụ thân của thẩm nương ở trong Thái Hư Huyền Cảnh cho nên bảo vật của người hơn hẳn sự thúc. Ngày đó khi xuất giá ở nhà hắn, thẩm nương còn ban cho mỗi người một

viên cực phẩm linh thạch cảm tạ vì đã gây phiền toái cho bọn họ.

Thấy Tuyết Hoa nhanh nhẩu tặng linh thạch, Hạ Lăng Vân chỉ xoa nhẹ lỗ tai nàng dặn dò: "Tuyết Hoa, đối mặt với người không tín nhiệm hoàn toàn, nàng không thể tùy tiện lộ ra mình có bảo vật cũng không thể tặng loạn, để tránh họa sát thân.

Người khác thấy nàng tùy tiện tặng bảo vật như vậy sẽ nghĩ thế nào? Bảo vật nàng rất nhiều rất nhiều! Mọi người đều có lòng tham, chỉ là có thể không chế hay không mà thôi. Những người đã đạt được sẽ liên tục muốn hơn nữa... chiếm được hoặc không chiếm được, sẽ bí quá hóa liều, giết người đoạt bảo! Cho nên, hẩn thà rằng Tuyết hoa ích kỉ keo kiệt, cũng không muốn nàng giống như tán tài đồng tử ban ân cho đệ tử Thiên Linh Môn.

"Ta biết rồi." Tuyết Hoa hào hứng bừng bừng hỏi, "Chúng ta xuất phát luôn?" Y phục tiền tài bọn họ đều để trong không gian, có thể đi bất cứ lúc nào.

"Đợi Hàn Tu trở về, ta phân phó hẩn vài việc đã." Trấn an tiểu hồ ly đang kích động, Hạ Lăng Vân hỏi: "Khiếu Nguyệt, Vũ Đình các người đã thấy cá chép tinh hồ Nữ Thần chưa? Hôm qua hẩn tấn cấp thành tiên rồi, khi đó Lục Mẫu Đơn tiên tử cũng có mặt, chắc sẽ dẫn hẩn tới bái kiến chương môn." hẩn lo Thủy Ngọc không tiếp nhận lời mời của Thiên Linh môn, bởi vì Thiên Linh Môn đã bỏ quên con cá chép tinh này lâu rồi.

Vũ Đình lập tức nói: "Sư thúc, xế chiều qua Tiên Tử dẫn cá tiên Thủy Ngọc tới, giải thích thân phận của hẩn với mọi người. Thủy Ngọc có chút thiện cảm với Tu sư huynh, lúc Tu sư huynh mời hẩn ở Thiên Linh Môn lâu dài, tiếp nhận sự phụng dưỡng của đệ tử Thiên Linh Môn, hẩn đã đáp ứng." Từ này về sau Thiên Linh Môn sẽ có thêm một vị Tiên Quân, trong thời gian một hai ngàn năm sẽ không còn lo lắng có người cướp đoạt hồ Nữ Thần- nơi tu luyện phúc địa rồi.

Khiếu Nguyệt chân quân phát hiện đột nhiên lỗ tai hồ ly Tuyết Hoa khẽ run run lắng nghe, trong lòng cười thầm không thôi.

Phát hiện nàng chuyển mắt về phía mình, khóe miệng hẩn khẽ nhếch nói: "Sư thúc, bởi vì các chép tiên Thủy Ngọc là do tổ sư Ngọc Diệp chân quân nuôi, hẩn đã được Ngọc Diệp chân quân và đồ đệ người khai trí, trong lòng luôn nhớ thương. Biết được đệ tử là truyền nhân nhất mạch của người, cũng rất thân thiết với đệ tử. Tu sư huynh lại tạo tiểu thủy tiên ở phương Bắc hồ để hẩn sống, do đệ tử và Lục Mẫu Đơn tiên tử cùng chỉ dạy phương thức sống chung với mọi người."

Chương môn sư huynh nhận được máu tràn ngập linh khí của Thủy Ngọc, cùng thuật nguyên rửa không tính là ác độc, lắng lẽ gọi hẩn tới, cùng học tập thi triển chú thuật kia, khiến Thủy Ngọc sinh ra thiện cảm với hai người họ. Chú thuật này sẽ để cho sinh vật trùng chú thuật sinh ra thiện cảm với người thi chú, chỉ cần người hạ chú ân cần đối xử thăm hỏi với sinh vật trùng chú thuật, dần dần sinh ra cảm giác như người thân ruột thịt. Hiệu quả này giống hệt khế ước linh sủng, nhưng không tốt bằng khế ước linh sủng, và lực trói buộc cũng kém hơn.

Sư nương hồ ly nhất định cảm thấy phu quân luôn thanh cao, cao quý nhân từ, cho nên không nói cho trưởng lão sư thúc biết việc này, cũng vứt việc xấu hại người cho chương môn nhân làm. Nàng tuy xảo trá tính kế người khác, nhưng vẫn biết giữ gìn cho phu quân của mình.

"Thủy Ngọc có thiện cảm với Tu sư diệt?" Hạ Lăng Vân nghe xong cảm thấy kinh ngạc. Thủy Ngọc vốn sinh hoạt một mình tại thủy vực phía Nam hồ Nữ Thần, chúng đệ tử Thiên Linh Môn hầu hết sinh hoạt phía bắc thủy vực, chẳng lẽ hẩn từng ở trong hồ thấy Hàn Tu và Khiếu Nguyệt, cho nên sau khi lên bờ nguyện ý thân cận với hai người?

Tuyết Hoa biết rõ Hàn Tu sử dụng huyết chú kia, Vũ Đình chân quân chắc do là nhất mạch truyền nhân của chủ nhân cũ nên cũng bị Hàn Tu kéo xuống nước rồi. Như vậy cũng tốt, có hai người đảm bảo, Thủy Ngọc sẽ cố gắng bảo hộ Thiên Linh Môn. Nàng nghĩ tới đó nhìn Khiếu Nguyệt cười thật tươi, đến mức con mắt híp lại thành hình bán nguyệt.

"Đây đại khái là duyên phận." Trông thấy vẻ mặt tươi cười của Tuyết Hoa, Khiếu Nguyệt chân quân bắt động thanh sắc đáp lại lời Hạ Lăng Vân.

“Tình huống so với ta dự đoán tốt hơn nhiều.” Tâm trạng Hạ Lăng Vân rất tốt, phân phó nói: “Khiếu Nguyệt, Thủy Ngọc giống như miếng ngọc thô chưa mài dũa, người và phu thê Thanh hoa phải cẩn thận dạy dỗ hẩn một phen.”

Phúc địa tu luyện dần dần biến mất, mỏ linh thạch càng ngày càng ít, tài nguyên của giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên khan hiếm dần, Thiên Linh Môn có thêm một cường giả cấp Tiên Quân tọa trấn, trọng trách trên người hẩn cũng giảm bớt.

Hạ Lăng Vân nói: “Dị Tu sư diệt trở về, ta sẽ hỏi lại, rồi cùng Tuyết Hoa rời khỏi Thiên Linh Môn tìm Lệ Nhi.”

“Khà khà, khà khà.” Tuyết Hoa cười quái dị nói, “Chúng ta đi đuổi bắt yêu hồ gây hại cho thế nhân, cứu vớt thiên hạ, đặc sứ Hoàng Đế không còn lời nào để nói.” Đây là việc tốt nhất cử lưỡng tiện nha.

Hạ Lăng Vân mỉm cười, “Tuyết Hoa, tiếng cười của nàng quá dọa người rồi.” hẩn vui vẻ vuốt ve lỗ tai lông xù của nàng, gương mặt anh tuấn đầy vẻ yêu chiều.

Tuyết Hoa vui vẻ ngừng đầu, làm nũng cọ cọ vào bàn tay hẩn.

Khiếu Nguyệt và Vũ Đình nhìn thấy lập tức quay mặt đi thấp giọng nói chuyện, dáng vẻ chúng ta không thấy phượng thức giao lưu quái dị của phu thê hai người.

thật lâu, Hàn Tu trở về. hẩn nói tình hình với Hạ Lăng Vân, Khiếu Nguyệt chân quân, Vũ Đình chân nhân về việc an bài của mình đối với Hán Dương Vương và Hà Tình đạo quân, sau đó tức giận nói: “Hán Dương Vương có khát vọng lương thần, đáng tiếc vận khí không tốt, bị nữ sắc mê hoặc, tôn Hoàng Đế là con rối bị Thái Hậu thao túng.” Hoàng đế tam cung lục viện bị tương tư mà chết, thực khiến người ta không còn gì để nói.

“Khục khục.” Tuyết Hoa cao giọng ho hai cái, lạnh lùng nói: “trên đầu chữ sắc có cây đao, Hoàng Đế tự mình tham hoan mê sắc, trách ai?” Lệ Nhi không làm việc gì thương thiên hại lý, cũng không can thiệp triều cương, tuyệt đối không phải là yêu phi.

Ha ha, trước mặt hồ ly mà nói xấu về hồ ly là không được đấy!

Hàn Tu lập tức chuyển chủ đề, hỏi thăm Hạ Lăng Vân, có nguyện ý đảm nhiệm chức Quốc sư. Nếu người nguyện ý Thiên Linh Môn nhất định toàn lực ủng hộ. Trưởng lão đảm nhiệm chức vụ Quốc sư, khẳng định không thể đi một mình cần mang theo một vài đệ tử ra ngoài, Thiên Linh Môn đồng tâm hiệp lực, âm mưu dương mưu, tranh thủ hai mươi năm trưởng lão giữ chức Quốc sư chống giữ vương triều Kim Phượng không bị diệt vong.

“Ta đã quyết định, không tiếp nhận lời mời của Hoàng Đế.” Hạ Lăng Vân nói, “Những chuyện Lệ quý phi ta sẽ phụ trách.” Những kẻ mong muốn sắc đẹp, tình nguyên châu vào bảo vật của Lệ Nhi khẳng định không ít, hẩn phải tìm được Lệ Nhi, kích lệ nàng tạm thời quy ẩn.

Hàn Tu nghe xong đoán được ý tứ của Hạ Lăng Vân liền nói: “Sư thúc yên tâm, Hán Dương Vương và Hà Tình sẽ có đệ tử ra mặt giải quyết.”

Hạ Lăng Vân khẽ gật đầu hỏi: “Tình huống của Thủy Ngọc thế nào? Người có nắm chắc giữ được hẩn?” Nếu con cá này chạy ra ngoài gây chuyện thị phi, lại thêm một việc phiền toái cho Thiên Linh Môn, bởi vì tên nhãi này sinh sống ở trong phạm vi hồ Nữ Thần thuộc Thiên Linh Môn.

“Sư thúc, Thủy Ngọc không hiểu rõ nhân tình, nên dạy bảo thật tốt.” Hàn Tu nhìn tiểu hồ ly lười biếng nằm trên chân Hạ Lăng Vân nói: “Sư thúc, hiện tại Thiên Linh Môn có Lục Mẫu Đơn tiên tử và cá tiên Thủy Ngọc tọa trấn, người có thể yên tâm ra ngoài du lịch vài năm.” Sư nương hồ ly có lẽ rất vui vẻ.

“Hàn tu, để đệ tử Thiên Linh Môn bên ngoài chú ý thu thập thêm tin tức về vương triều Kim Phượng, nếu có việc trọng yếu phải người đưa gia quyến nội môn đệ tử vào trong núi.” Hạ Lăng Vân phân phó. Tuy hẩn không hiểu rõ thế đạo bên ngoài, nhưng cảm giác được tình trạng vô vọng của vương triều Kim Phượng. Đối mặt với sự thay đổi triều đại, giới Tu Tiên thường âm thầm thúc đẩy khiến trật tự thống trị mới sớm chút xuất hiện, khôi phục lại sự yên bình cho đại lục.

“Vâng.” Hàn Tu lập tức đáp lại. hẩn cũng có cảm giác vương triều Kim Phượng sắp đến hồi chấm dứt.

Phân phó xong, Hạ Lăng Vân đứng lên nói: “Ta đi được viên nhìn Thủy Ngọc, người giúp ta thông tri tới Thanh Vân, Thanh Lâm, Thanh Viễn, bảo bọn họ từ từ rồi tới Vong Trần Cư.” hần bàn giao một vài việc nhỏ rồi ôm Tuyết Hoa xuất phát.

“Vâng, sư thúc.” Hàn Tu nhanh chóng nói. Khiếu Nguyệt, Vũ Đình vội đứng dậy cung kính.

Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa ra khỏi điện nghị sự, sau đó trực tiếp bay về được viên.

Tới bên ngoài được viên, hần thả nàng xuống, buông thần thức cảm ứng, liền tới phương bắc hồ Nữ Thần.

“Lăng Vân, chàng sẽ dẫn ta đi chơi khắp đại lục Ngũ Nguyên.” Tuyết Hoa vui vẻ nói chạy bên cạnh hần.

“Tuyết Hoa, nếu nàng ở bên ngoài làm loạn khiến ta lo lắng, ta sẽ không để nàng đi cùng.” Hạ Lăng Vân nói. Vương triều Kim Phượng diệt vong, cho dù có Tiên Nhân thâm bảo hộ dân chúng, cũng sẽ đổ máu, hần không hi vọng Tuyết Hoa thuần khiết thiện lương thấy những cảnh máu me đen tối đó.

“Ta mặc kệ, Lệ Nhi có thể đi khắp nơi sao ta không thể?” Tuyết Hoa kêu lên.

Khóe miệng Hạ Lăng Vân khẽ nâng, ánh mắt lưu luyến nhìn nàng. hần hi vọng nàng vĩnh viễn giữ vẻ ngây thơ, mà không phải như hần, tuổi trẻ đã chịu nỗi thương tâm vô tận.

115. Chương 115: Gia Nhập Thế Tục

Tiểu Thủy Hiên trong một đêm được xây dựng, rất nhiều đệ tử được viên chạy tới xem náo nhiệt. Lúc bọn họ biết được chủ của Tiểu Thủy Hiên chính là cá tiên trong hồ Nữ Thần thì vô cùng khiếp sợ và vui sướng. Thiên Linh Môn lại có thêm một cường giả tiên giai rồi.

Bên trong Tiểu Thủy Hiên cây cối tỏa mùi hương thơm mát, Thanh Hoa và Lục Mẫu Đơn tiên tử mang theo vài nữ đệ tử sửa sang lại đồ dùng trong nhà.

Tiểu Tuyết Lan đáng yêu xinh đẹp gặm gặm quả táo nhìn nghe, đồng thời lấy một quả khác đưa cho Thủy Ngọc nói: “Người là cá tiên trong hồ nước, đã từng nếm thử cái này chưa? Đây là táo, ngọt và giòn, người ăn thử.”

Thủy Ngọc mặc áo bào xanh lá cầm quả táo, ngửi ngửi nếm thử một miếng, lập tức nhắm nháp hương vị mình chưa bao giờ nếm qua. Cái này ngọt và giòn? Giác quan của người hơn hẳn loài cá, khó trách sẽ được vinh dự van linh chỉ trưởng.

“Ăn ngon đúng không?” Thấy hần bắt đầu ăn quả táo, Tuyết Lan cười tủm tỉm nói, “Đến lúc thu quả, bên được viên còn nhiều linh quả ngon lắm. Lúc đó, ta sẽ để cho người mấy trái.”

“Được.” Thủy Ngọc gật đầu, vừa gặm táo vừa nhìn bốn phía, ánh mắt tràn ngập hiếu kì. Trước kia, hần đều ở trong hồ nước nhìn những người ở bờ phía xa, hiện tại hần có thể quan sát bọn họ ở khoảng cách gần, hần thấy vô cùng mới lạ. Mấy nữ tu sĩ trước mắt còn lớn mặt nhìn hần, bày ra vẻ thiện cảm với gương mặt tuấn mĩ của hần.

“Thủy Ngọc, người có thấy hợp ý với Tiểu Thủy Hiên?” Lục Mẫu Đơn tiên tử cười hỏi. Khoảng cách nơi này với Viện Cúc Tiên của nàng không xa, mỗi ngày tới dạy bảo hần cũng không vấn đề.

“Được, rất tốt. Tiên Tử, cảm ơn người chiếu cố ta.” Thủy Ngọc hồi đáp, vẻ mặt lộ ra cảm kích. Bên cạnh Tiểu Thủy Hiên là hồ Nữ Thần, hần xuống nước lúc nào cũng được. Bên trong được viên nhiều thực vật linh tính sinh trưởng, thảo mộc tinh linh Tuyết Lan nữ nhi của Mẫu Đơn tiên tử cũng sống và sinh hoạt trong được viên, hần sẽ không thấy cô đơn.

“Ở chung với đệ tử Thiên Linh Môn lâu rồi, người đã biết họ đều là những tu sĩ thiện lương.” Lục Mẫu Đơn tiên tử nói. Nàng là bát phẩm hoa tiên hệ mộc, chỉ cần nàng ngưng thần cảm ứng, bất kể việc gì phát sinh trên phạm vi hồ Nữ Thần cũng không thể gạt nàng. Nàng sống ở Thiên Linh Môn hơn bốn nghìn năm, không hề gặp tình trạng đệ tử Thiên Linh Môn táng tận lương tâm giết người.

“Ta không biết. Nhưng chủ nhân Ngọc Diệp và tiểu đệ tử của người đối xử với ta rất tốt.”

Thủy Ngọc suy nghĩ một chút nói: “trên người Khiếu Nguyệt có chút linh lực giống chủ nhân Ngọc Diệp, ta thích hẳn. Tiên tử, ta có thể kí khế ước linh sủng với hẳn không?” Khiếu Nguyệt chân quân kia khiến hẳn nhớ tới chủ nhân Ngọc Diệp, hẳn không nịn được muốn thân cận với Khiếu Nguyệt. Thanh Hoa chân nhân đang bài trí phòng cho hẳn cũng có mùi của Khiếu Nguyệt chân quân, hẳn cũng thích nằng.

Lục Mẫu Đơn tiên tử hơi sững sờ nói: “Đứa bé ngốc, ngươi đã là Tiên rồi, không cần phải kí khế ước linh sủng với tu sĩ nhân loại.” Tuy kí kết khế ước linh sủng sẽ có nhiều chỗ tốt, nhưng cũng phải trả giá rất nhiều, hẳn đã là Tiên không cần phải tìm chủ nhân trời buộc chính mình.

“Kí, cũng không sao.” Hạ Lăng Vân đi vào Thủy Hiên cười vang nói. Tiên Tử đặt mình vào hoàn cảnh địa vị của Thủy Ngọc mà suy nghĩ, không hi vọng hẳn kí khế ước với tu sĩ nhân loại, mà hẳn thân là trưởng lão Thiên Linh Môn, tất nhiên hi vọng vị cá tiên này có thêm nhiều ràng buộc nữa với Thiên Linh Môn.

Sư thúc, thái sư thúc...trưởng lão, sư nương, sư tổ mẫu... trưởng lão phu nhân...

Chúng đệ tử sửa sang Tiểu Thủy Hiên vội đi tới thi lễ với Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa.

“Tuyết Hoa, ngươi cũng tới à.” Thủy Ngọc chỉ liếc nhìn Hạ Lăng Vân, liền xoay người vẫy tay với Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa vung vẩy cái đuôi cười nói: “Thủy Ngọc, chúc mừng ngươi có được nhà của mình rồi.” Nếu nằng dám bước lên trước, khẳng định Hạ Lăng Vân sẽ dùng thân thể dạy dỗ nằng đấy!

Thấy Tuyết Hoa không chịu qua, Thủy Ngọc thất vọng thu tay lại, gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ buồn rầu mất đi ánh sáng.

“Tuyết Hoa tỷ tỷ, đây là táo năm trước ta thu vào túi càn khôn, tỷ ném thử.” Tuyết Lan mỉm cười ngồi xuống lấy một quả táo đỏ dúi cho Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa cũng không khách khí ăn quả táo trên tay cô bé.

Mấy nữ tu sĩ đang giúp dọn dẹp trong Thủy Hiên trông thấy lập tức cảm thán. Hai Tiên Quân tuấn mĩ, một tiểu hồ ly xinh đẹp, tướng tượng trong lòng mỗi tình tay ba đây bị ai. Haizzz, Thủy Ngọc Tiên Quân thật đáng thương, đã yêu hồ tiên thê tử của trưởng lão Hạ Lăng Vân Tiên Quân, giờ phải chịu thất tình.

“đi đi đi, nhìn cái gì? Các ngươi mau treo rèm che này lên.” Thanh Hoa phát hiện các nữ đệ tử không làm việc đứng xem náo nhiệt, lập tức thúc giục các nằng. Chuyện của trưởng bối Tiên Quân là việc mà bọn họ có thể ngồi phỏng đoán sao?

Lục Mẫu Đơn tiên tử hiện lành vổ vổ bả vai Thủy Ngọc khuyên: “Khắp chân trời chỗ nào cũng có cỏ thơm, ngươi đã biến hóa hoàn toàn thoát ly hạn chế chủng tộc, với tư cách Tiên, cuộc sống đặc sắc của người bây giờ mới bắt đầu.” Cá chép tiên có thể tìm nữ tu sĩ nhân loại hoặc giống cái khác mình làm bạn lữ. Tuyết Hoa là hồ ly có chủ, hẳn chấp mê bất ngộ chỉ sinh bi thương, vì Hạ Lăng Vân so với hẳn cường đại hơn nhiều, sẽ không cho phép Tuyết Hoa thay đổi không chung thủy.

không để ý tới hành động thất lễ của Thủy Ngọc, Hạ Lăng Vân ngẩng nhìn bốn phía, nói với Lục Mẫu Đơn tiên tử: “Tiên Tử, việc của Thủy Ngọc phiền người để tâm.”

“không có gì. Cuộc sống của ta trôi qua cũng nhàm chán, hiện tại thêm một người trẻ tuổi làm hàng xóm cũng không tồi.” Lục Mẫu Đơn tiên tử dịu dàng cười nói. Tuyết Lan đã biến hóa hơn bốn mươi năm không cần nằng dạy bảo nhiều nữa, nằng có chút cô đơn, Thủy Ngọc xuất hiện nằng lại có thêm niềm vui.

“Tiên tử, hôm nay Hoàng Đế thế tục phái đặc sứ tới Thiên Linh Môn, muốn mời ta đảm nhiệm vị trí Quốc sư, ta từ chối. Vì để có lí do từ chối ta quyết định đi tìm Lệ quý phi.” Hạ Lăng Vân khẽ cười, “Thay dân chúng thu phục yêu hồ, thay giới tu tiên trừ một nữ họa.”

Lý do này thật sự là hiện ngang lăm liệt!

Lục Mẫu Đơn tiên tử lập tức mỉm cười nói, “Ta hiểu rồi, người cứ ra ngoài đi, Thiên Linh Môn có ta trông coi.” Lệ Nhi tới Thiên Linh Môn nhìn Tuyết Hoa một chút rồi đi, cũng từng chạy tới được viên chơi. Nằng

cảm thấy Lệ Nhi là người trẻ tuổi hoạt bát, có tình cảm với chân quân thuộc tính hỏa thường đi cùng, sẽ không có việc mị hoặc quân vương thế tục làm tai họa cho dân chúng.

Nữ nhân quá mức xinh đẹp cũng là cái tội, ba bốn ngàn năm, tuy rằng nàng rất ít khi bước ra khỏi Thiên Linh Môn nhưng cũng biết một ít chuyện bên ngoài.

“Thủy Ngọc.” Hạ Lăng Vân nghiêm mặt nói với Thủy Ngọc, “Lục Mẫu Đơn tiên tử là trưởng bối kiến thức rộng rãi, người phải nghe nàng dạy bảo. Tiên Tử am hiểu pháp thuật hệ thổ mộc, về phương diện thủy linh lực không có nhiều kinh nghiệm truyền thụ. Người có thể tìm Khiếu Nguyệt, hẳn là đệ tử nhất mạch truyền xuống của chủ nhân Ngọc Diệp, có kiến thức độc đáo về thủy linh lực.” hắn cố gắng tạo cơ hội để Thủy Ngọc và Khiếu Nguyệt tiếp xúc, khiến thiện cảm bọn họ tăng lên. Khiếu Nguyệt không có linh sủng, nếu Thủy Ngọc tự nguyện trở thành linh sủng của hắn, cũng là chuyện tốt.

Lục Mẫu Đơn tiên tử nghe xong, mỉm cười, không nói ra tư tâm của Hạ Lăng Vân. Nàng có lập trường của tinh linh yêu quái, nếu không phải vạn bất đắc dĩ nàng sẽ không để nữ nhi tìm chủ nhận, Hạ Lăng Vân có lập trường của tu sĩ nhân loại, vì bảo hộ Thiên Linh Môn mà động tâm tư. Thủy Ngọc sẽ đưa ra quyết định gì, đó là chuyện của hắn.

Nghe Hạ Lăng Vân nhắc tới Khiếu Nguyệt, Thủy Ngọc gật đầu nói: “Ta đã biết.” Khiếu Nguyệt thật sự là truyền nhân đời sau của chủ nhân Ngọc Diệp, bởi vì bên hông hắn giắt pháp khí trữ vật Vân Linh Ngọc Bội của chủ nhân Ngọc Diệp từng sử dụng.

Phân phó xong, Hạ Lăng Vân cáo từ, nói vài câu cùng Tuyết Lan rồi dẫn Tuyết Hoa đi.

“Tuyết Hoa, Tiên Quân, hai người sẽ tới đây nữa chứ?” Thủy Ngọc ấp a ấp úng nói, ánh mắt vẫn không ngừng chế được nhìn về phía hồ ly Tuyết Hoa. Đây là sinh vật có linh khí xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp, hắn không muốn mãi mãi không được nhìn thấy nàng.

Hạ Lăng Vân trực tiếp ôm Tuyết Hoa vào ngực, nói: “Thủy Ngọc, Tuyết Hoa và ta ra ngoài đuổi bắt yêu hồ, có lẽ một thời gian dài không tới. Người chuyên tâm tu luyện trong Thủy Hiên, tương lai tìm nữ hài tốt làm bạn.” hắn nói rõ ràng như vậy, nếu Thủy Ngọc đơn phương yêu mến Tuyết Hoa, hắn nên làm gì bây giờ? Thủy Ngọc không đơn giản chỉ là cá tính di sản nho nhỏ mà tổ tiên để lại rồi.

“Tiên Tử, Thanh Hoa, Thủy Ngọc ở chỗ này, nhờ hai người để tâm chiếu cố hắn một chút.” nói xong hăng gạt đầu chào Lục Mẫu Đơn tiên tử rồi ôm Tuyết Hoa rời khỏi Thủy Hiên.

“Lăng Vân, ta rất ngoan, không để ý tới hắn.” Ra khỏi Tiểu Hiên, Tuyết Hoa lập tức ngoe nguẩy đuôi khoe thành tích.

“Rất ngoan.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, dùng sức vuốt ve lỗ tai hồ ly của nàng biểu thị tán dương.

“Có phần thưởng không?” Tuyết Hoa cười hì hì nói.

Hạ Lăng Vân trầm tư chốc lát, nghiêm trang nói: “Chúng ta có thể ném thử kĩ thuật Thối Tiêu Rừng Trúc, thức thứ mười trong Càn Khôn Hợp Thể song tu.”

Tuyết Hoa lập tức hét lên: “không được!” Đó là bảo nàng ăn...hắn đấy...

“Tuyết Hoa, nàng không hài lòng? Nếu không, chúng ta thử thức Du Long Hí Phượng, Nam Canh Nữ Dệt, Khúc Ý Phùng Nghênh, Cầm Sát Hòa Minh, được không?” Hạ Lăng Vân nín cười, lồng ngực không nhịn được khẽ phập phồng.

“Lăng Vân Tiên Quân, chàng là đồ háo sắc, tôn nghiêm ở đâu nào?” Tuyết Hoa hồ ly nhõng nhẽo cười đứng dậy, hai chân hồ ly bám vào vai hắn, miệng dán vào lỗ tai hắn thấp giọng thì thầm, sau đó tận lực đưa lưỡi mềm mại ra liếm láp lỗ tai hắn.

“Tuyết Hoa.” Hạ Lăng Vân vội vàng giữ lấy hai móng vuốt của nàng. Hai vợ chồng có thể dùng lời nói tán tỉnh, nhưng dưới ban ngày ban mặt không được làm những hành động khiêu khích như vậy, hơn nữa nàng còn đang ở hình thái hồ ly.

“Ha ha ha, Lăng Vân, nếu các đệ tử của chàng nghe được chàng nói những lời này, nhất định sợ ngây người.” Tuyết Hoa cười to nói. Trêu chọc chàng thật vui! Nếu trước mặt mọi người trêu chọc hắn tới mức xấu hổ

thì càng thú vị.

Hình tượng sư phụ dịu dàng nghiêm khắc không nhuốm khói bụi nhân gian trong lòng đám đệ tử sêhoàn toàn sụp đổ!

Trong lòng Hạ Lăng Vân cười khỏ. Từ khi gặp Tuyết Hoa, những tính cách nhiệt huyết tuổi trẻ hần từng có bỗng từng chút từng chút một xuất hiện.

116. Chương 116: Tiểu Hồ Ly Hành Hiệp Trượng Nghĩa

Sau khi bàn giao và nhấn nhủ các đệ tử, hôm sau trời chưa sáng Hạ Lăng Vân đã mang Tuyết Hoa bay ra khỏi hồ Nữ Thần của Thiên Trụ Sơn, về hướng kinh thành vương triều Kim Phượng. hần muốn biết có phải vương triều Kim Phượng đã suy yếu như hần đoán không, việc lớn trước mắt là phải cố gắng khuyên Lệ Nhi quy ẩn một thời gian ngắn.

Do phải tìm hiểu tình hình của vương triều Kim Phượng, lại còn phải nghe ngóng tin tức Lệ Nhi, hầnquyết định thay đổi trang phục giống kiếm sĩ giang hồ bình thường.

Bình minh, hần và Tuyết Hoa đáp xuống rừng cây cạnh quan đạo, lấy một trường kiếm cổ xưa đeo bên hông. Giống như các nam tử thế tục hần lấy khăn trùm buộc tóc lên đỉnh đầu, cộng với trường kiếm bên hông, hần từ một người đáng vẻ văn sĩ biến thành kiếm sĩ tư thế hiên ngang.

Nam thần cũng chơi trò biến hình.

Tuyết Hoa nhìn không chớp mắt, hận không thể nhào tới ôm lấy cánh tay hần làm nũng.

Nhìn qua gương mặt xinh xắn của Tuyết Hoa thấy hai mắt nàng tỏa sáng bắn ra bốn phía. Hạ Lăng Vân nói: “Nàng nên đội mũ sa.” Tu sĩ còn không thể chống cự được sắc đẹp của nàng, nam tử bình thường gặp nàng chẳng phải trở nên điên cuồng?

“Mang khăn che mặt là được rồi.” Tuyết Hoa nói xong, lấy một cái khăn lụa trong vòng tay Như Ý ra che mặt. Mũ tốt hơn khăn che mặt, khăn không thể che được ánh mắt sáng lấp lánh của nàng.

“Tuyết Hoa, khăn chỉ che được một nửa gương mặt.” Hạ Lăng Vân lập tức nói: “Vẫn là nàng đội mũ tốt hơn.” Khăn che nửa gương mặt, càng hấp dẫn ánh nhìn người khác. Nửa gương mặt trên của nàng cũng đủ khiến người ta mất hồn. hần thà rằng che kín gương mặt nàng, cũng không hi vọng nàng giống như Lệ Nhi bị các tu sĩ trẻ tuổi si mê theo đuổi, cuối cùng danh dự cũng bị ảnh hưởng.

“Được rồi.” Thấy Hạ Lăng Vân kiên trì, Tuyết Hoa đành phải thu hồi khăn che mặt đội chiếc mũ mà hầnmua cho nàng.

Sau khi giúp nàng thả màn lụa trên mũ xuống, Hạ Lăng Vân mới yên tâm, lấy từ không trung một cái tay nải khoác lên vai nói: “Chúng ta đi bộ một chút, trên đường có xe ngựa chúng ta xe đi nhờ.”

“Được.” Tuyết Hoa rất ngoan ngoãn đi sau hần, đối với việc rèn luyện lịch lãm ở thế tục vô cùng hứng thú.

Bình minh trên đường đã có rất nhiều người đi lại, không có người nào quá chú ý tới đôi nam nữ trẻ tuổi đang đi trên đường.

Xa phu vung roi thúc ngựa, đoàn xe ngựa nhanh chóng đi về hướng kinh thành. Bình thường nông phu, tiểu thương sẽ dùng xe đẩy hoặc, đi bộ, điều kiện tốt thì dùng la kéo xe.

Hạ Lăng Vân đánh giá người đi trên đường, phát hiện bọn họ không quá buồn khổ, nhưng y phục trênngười khá nhiều mảnh vá, thoạt nhìn so với bốn mươi năm trước hần mang Tuyết Hoa đi trải nghiệm thìkhó khăn hơn.

“Giá, giá, giá.” Phía trước quan đạo truyền đến tiếng thúc ngựa chạy như điên, người đi trên đường nhao nhao lùi sang hai bên tránh.

một đội khoái mã của quan phủ chạy qua, bụi đất bay mịt mù, những người đi đường bắt đầu nghị luận.

“sẽ không phải là tăng thuế chứ? Từ khi tân hoàng đăng cơ, chúng ta đã phải đóng thêm rất nhiều thuế.” một nam tử trung niên phàn nàn nói.

“Giá thuê ruộng đã tăng một bậc rồi.” Lúc này một nông dân trung niên nói ra. Thê tử của ông nghe xong thở dài nói: “May mắn, những năm nay mưa thuận gió hòa, nếu không hạn ngập lụt sâu bệnh, chúng ta làm sao mà sống!”

“trên vai bọn họ đeo rất nhiều thứ, thoát nhìn là danh sách.” một lão giả tóc hoa râm do dự nói, “Có lẽ muốn chiêu binh.”

“Lại muốn chiêu binh.” Có người kinh ngạc nói, “Nhị ca ta năm trước vừa nhập ngũ, đến giờ một phong thư còn chưa gửi về.”

Mọi người bắt đầu lao nhao thảo luận. Hạ Lăng Vân chú ý lắng nghe, nhanh chóng đoán được tình hình chính trị vương triều Kim Phượng mấy năm gần đây.

Ấu hoàng nhu nhược, Thái Hậu cầm quyền, phe phái Thái Hậu tàn khốc trấn áp, vương tộc không phục muốn khởi binh, tuy rằng chết bốn vương thúc, nhưng xuất hiện thêm vài vị vương gia, vương thúc tổ cùng phiên vương, loạn chiến trong vương triều vẫn còn tiếp tục.

Hạ Lăng Vân thầm thở dài.

“Lăng Vân, chết rất nhiều người, giới tu tiên không để tâm?” Tuyết Hoa thấp giọng hỏi.

“Giới tu tiên chỉ can thiệp và thiên tai, còn nhân họa, nội loạn, không cách nào can thiệp.” Hạ Lăng Vân nắm tay Tuyết Hoa, vừa đi vừa thấp giọng giải thích với nàng phân tranh giữa các môn phái của giới tu tiên trong đại lục Ngũ Nguyên.

Giới tu tiên tuy độc lập với vương triều thế tục, nhưng môn phái lại sống trong địa phận vương triều, tu sĩ sống ở các vương triều khác nhau. Môn phái tuy tiên tuy rời xa hồng trần, nhưng xuất phát từ quan hệ lợi ích sẽ âm thầm hỗ trợ thế lực của nước đó.

Hạ Lăng Vân nói, “Nếu tu sĩ vì thế lực của quốc gia mà tham dự... thì ruộng đất sẽ lập tức khô cằn, đường xá sẽ biến thành sông, dân chúng vô tội thương vong hơn nữa... cho nên tu sĩ không được phép tham dự vào tranh đấu của thế tục.” hần đọc lịch sử thượng cổ, phát hiện thời kì cường thịnh của giới tu tiên, hoàng đế tu tiên chỉ cần nhờ các đệ tử ngoại môn quản lý quốc gia, thuế phú, nhưng cuối cùng cũng trở về môn phái.

“Vương triều Kim Phượng đang nội loạn, nhân họa, nhưng ta nghĩ rằng tu sĩ bề ngoài tỏ vẻ không can dự nhưng sẽ lén nhúng tay. Lăng Vân, liệu Lệ Nhi có bị giới tu tiên và thế tục cùng lúc truy bắt?”

Nhớ tới danh hiệu Quý phi của Lệ Nhi, Tuyết Hoa có chút lo lắng. Nếu Lệ Nhi không trêu chọc tiên hoàng, vậy hẳn cũng không bị cái bệnh tương tự hại chết, vương triều Kim Phượng cũng sẽ không xuất hiện tình trạng Thái Hậu nắm quyền, chư vương nổi loạn. không xong, Lệ Nhi quả thật giống yêu hồ trong truyền thuyết nhân gian.

“Tuyết Hoa, đừng nghĩ nhiều.” Hạ Lăng Vân an ủi Tuyết Hoa nói, “Lệ Nhi chỉ là nguyên nhân gây ra. Nếu trong triều thanh minh, nhiều lương thần, cũng sẽ không xảy ra náo động. Tân hoàng đăng cơ bảy năm rồi, hẳn cũng nên tự mình chấp chính, trải qua tranh đấu của tiền triều, có lẽ sẽ vững vàng hơn.” Chỉ là, quốc lực sẽ bị suy yếu rất nhiều, để vương không lực để khôi phục vương triều, nước Kim Phượng có lẽ nên thay đổi triều đại rồi.

“Đúng.” Tuyết Hoa tiếp nhận lời khuyên của hắn, trong lòng thầm nghĩ cố gắng giúp muội muội giải bớt tội nghiệt.

Đôi nam nữ trẻ tuổi sóng vai đứng một chỗ, nam tử buộc tóc anh tuấn lạnh lùng hiên ngang, đi đường nhàn nhã như dạo chơi, nữ tử đội mũ sa đàng người quyến rũ, bước chân nhẹ nhàng như hồ điệp.

Rất nhiều người lúc bọn họ đi qua không nhận được nhìn thêm vài lần. Lúc này không phải là hồ ly lông trắng, cũng không có ánh mắt sắc bén. Hạ Lăng Vân cố thu liễm khí thế trên người, cho nên người đi đường không nhìn ra họ là một đôi phu thê tu tiên, chỉ đoán cả hai là giang hồ hiệp lữ khí chất đặc biệt cao quý.

Dọc theo quan đạo đi về phía trước, bọn họ tới một thành trì.

Tuyết Hoa nhìn từ xa thấy hai chữ trên tường thành, “Kim Dương.” Cho dù cách xa trăm thước, nàng vẫn có thể thấy chữ trên tường thành.

Nàng hỏi: “Lăng Vân, chàng đã tới tòa thành này chưa?” Nơi này cách Thiên Trụ Sơn khá gần, có lẽ Hạ Lăng Vân từng tới.

“Rất lâu rồi, khi đó mua vài vốc cho sư môn, và chút đồ dùng sinh hoạt.” Hạ Lăng Vân nói.

Nơi này khá phồn thịnh gần Thiên Trụ Sơn, đồ dùng cho hôn lễ của hắn và Tuyết Hoa đều mua sắm ở đây. Đệ tử bên ngoài Thiên Linh Môn cách một khoảng thời gian sẽ mua sắm một ít đồ dùng đưa tới thôn trang gần Thiên Linh Môn, sau đó đệ tử bên kia sẽ cất vào túi cần khôn mang về.

“Hi vọng có thể tìm hiểu được tin tức chúng ta muốn tìm.” Tuyết Hoa nói. Tửu quán, trà lâu là nơi tin tức linh thông nhất, thanh lâu ư, Hạ Lăng Vân không được đi.

Hạ Lăng Vân nhìn tường thành, cảm thấy người đi lại rất nhiều, không có bất kì dấu hiệu suy sụp.

Tới dưới tường thành, hai người đứng xếp hàng trong đoàn người vào thành. Lính trông coi cửa thành nhanh chóng kiểm tra người vào thành giữ lại người khả nghi kiểm tra. Còn thương đội, bọn họ phải nộp chút ít phí uống trà mới được rời đi.

Loại chuyện này ở nơi nào cũng phát sinh.

Hạ Lăng Vân không để ý, Tuyết Hoa nhìn lại thấy binh sĩ chính là đám lưu manh du côn.

Hạ Lăng Vân dẫn Tuyết Hoa đi thẳng qua. Bởi vì Tuyết Hoa mặc y phục quý khí, đầu đội mũ sa che mặt, hai tên lính lập tức ngăn lại nói: “Các người là người nơi nào, thẻ bài đâu?” Thẻ bài là quan phủ dùng để quản lí dân chúng, giống như chứng minh thư, là giấy thông hành.

“Hai vị quân gia, phu thê chúng tôi vô ý làm mất rồi.” Hạ Lăng Vân mỉm cười, ánh mắt đen lộ ra ánh sáng kì lạ, phẳng phất như biến thành hố đen.

Hai tên lính bị ánh mắt hắn hấp dẫn, ngây ngốc nói: “Nếu mất, sao không mau tới nha môn bổ sung?” nói xong, bọn họ lập tức tránh ra, để Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa vào thành.

Đồng liêu của bọn họ đang nhìn nơi khác, nghe nói thế cũng chỉ xoay đầu nhìn, cảm thấy đôi nam nữ này quả thật là xứng đôi, khí định thần nhàn, giống như xuất thân quý tộc, bọn họ dù có muốn vợ vết cũng không dám động vào.

“Quân gia nói đúng, ta sẽ vào thành bổ sung.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, bình tĩnh thông dong dẫn tay Tuyết Hoa vào thành. Tuyết Hoa ở dưới mũ sa hé miệng tươi cười. Binh sĩ cửa thành bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, nhìn khí chất bọn họ bất phàm, không dám nghi vấn vội vã cho vào thành.

Thành Kim Dương với thành trì Tuyết Hoa từng vào không khác biệt lắm, sau cửa thành là con đường khá rộng, hai bên cửa hàng đông đúc, người đi đường tấp nập.

Tuyết Hoa tò mò xem náo nhiệt, Hạ Lăng Vân cẩn thận quan sát sắc mặt người đi đường, hai người cứ như vậy sóng vai đi bộ nửa vòng trong thành. Trong thành muôn màu, hỉ nộ ái ố, Hạ Lăng Vân trải qua tang thương tỉnh táo mà nhìn, giống như trái tim lạnh băng, Tuyết Hoa lại không nghĩ vậy, bởi vì hắn không có năng lực sửa đổi trật tự của một quốc gia.

Nhìn thấy mấy người ăn xin thật đáng thương, nàng xin hắn ít tiền đồng tới cho. Thấy thiếu gia bên đường đùa giỡn nữ tử, nàng kéo hắn rút kiếm hù dọa, cứu người. Về phần ác phu đánh chửi thê nhi, bọn họ chỉ là người qua đường làm sao hỗ trợ? Đành phải bước qua.

“Tuyết Hoa, nàng mệt không?” Thấy có một tửu lâu cách đó không xa, Hạ Lăng Vân quan tâm, gương mặt anh tuấn mỉm cười. Tuyết Hoa rất thiện lương, trên đường lôi kéo hắn giúp đỡ mọi người. Tuy hắn không cách nào vĩnh viễn che chở những người xa lạ đó, nhưng hắn sẵn sàng giúp nếu gặp phải. Trước kia lúc hắn rèn luyện lịch lãm thể tục, cũng hành hiệp trượng nghĩa thế này, bây giờ, Tuyết Hoa lại nôn nóng lôi kéo hắn làm trước.

“không mệt.” Tuyết Hoa hào hứng bồng bồng nói, trong tay nàng còn cầm một chiếc khăn thêu Hạ Lăng Vân vừa mới mua tặng. Nàng không biết làm nữ công, xiêm y giày vớ của cả hai đều là mua đấy, lần này tới thành Kim Dương, Hạ Lăng Vân mua thêm rất nhiều xiêm y cho cả hai, thuận tiện chọn mấy cái khăn tay thêu cho nàng.

“không mệt vậy chúng ta qua bên kia ngồi một chút, thuận tiện ăn cơm trưa.” Hạ Lăng Vân cười nói. Tuyết Hoa tuy chưa từng luyện võ nhưng dù sao cũng là hồ tiên đạo phổ gì gì đó không mệt đến nàng.

“Được, ta muốn ăn.” Nghe hắn nói ăn cơm trưa, Tuyết Hoa lập tức cảm thấy đói bụng, lập tức đồng ý.

“Tiểu hồ ly tham ăn.” Hạ Lăng Vân yêu chiều nói, dẫn nàng qua tửu lâu.

đi được nửa đường, một đám người xếp vòng tròn xôn xao nghị luận, bên trong truyền đến tiếng khóc của nữ tử.

Vào xem?

Tuyết Hoa kéo Hạ Lăng Vân đi vào, dùng linh lực vô hình nhẹ nhàng gạt đám người vào bên trong.

Bên trong, mảnh chiếu đắp lên cổ thi thể, một thiếu nữ đầu buộc khăn vải, mặc áo tang quỳ xuống đất thút thút nỉ non. Trước mặt nàng là miếng gỗ, trên đó viết “Bán mình chôn cha.”

Là chết thật hay giả vờ?

Tuyết Hoa dùng thần thức quét qua quả thật là một cổ thi thể.

thật sự bán mình chôn cha, người xem chẳng lẽ không ai nguyện ý bỏ tiền? Mỗi người một đồng, gom góp lại hẳn đủ cho hiếu nữ mua quan tài chôn cất cha.

Nàng nghi ngờ. rõ ràng người xung quanh còn thấp giọng nói đáng thương, nhưng vì sao không ai giúp?

“Tuyết Hoa nhìn hai gã nam tử mặc trang phục gia đình màu xanh kia.” Hạ Lăng Vân nhắc nhở.

Tuyết Hoa đưa mắt nhìn, thấy giữa đám người có hai gã nam tử mặc y phục giống nhau, bọn họ một kẻ chống nạnh, một kẻ đưa tay ôm ngực, trừng mắt nhìn đám người xung quanh.

Hừ, đây là ác bá không cho phép hiếu nữ bán mình chôn cha.

Tuyết Hoa không do dự đưa tay về phía Hạ Lăng Vân nói: “Cho ta tiền.”

Hạ Lăng Vân làm bộ đưa tay phải vào túi áo, sau đó lấy hai thỏi bạc một lớn một nhỏ trong vòng tay càn khôn ra.

Tuyết Hoa ngẩng đầu ưỡn ngực đến trước mặt hiếu nữ, xoay người đặt bạc lên ván gỗ, nói: “không cần cô nương bán mình, những... ngân lượng này tặng cho cô, mau mua quan tài chôn cha, để ông ấy nhập thổ vi an.” Tiền Hạ Lăng Vân chính là tiền của nàng, đồ cười của nàng Hạ Lăng Vân cũng có thể tùy ý dùng.

Hiếu nữ lập tức kinh ngạc ngẩng đầu, không dám tin nhìn Tuyết Hoa đang đội mũ sa. Đây là thỏi bạc, người bình thường hàng ngày sử dụng tiền đồng, tốt hơn một chút cũng chỉ dám dùng bạc vụn.

Hai hốc mắt hiếu nữ khóc đến đỏ bừng, nhưng ngũ quan vô cùng xinh đẹp.

Tuyết Hoa lập tức hiểu, quả nhiên là ác bá vừa ý hiếu nữ, buộc hiếu nữ bán mình cho hắn.

“Người rõ ràng muốn đổi nghịch với Mã đại gia?” Hai gã gia đình phát hiện có người coi bọn chúng như vô hình tiến tới đưa bạc, lập tức kêu lên đánh về phía Tuyết Hoa, muốn kéo nàng ra.

“Hừ!” Hạ Lăng Vân hừ lạnh một tiếng, ống tay áo vừa phất, hai gã dám tiếp cận tiểu thê tử của hắn lập tức bị đánh bay.

117. Chương 117: Cáo Mượn Oai Hùm

“Muốn đánh nhau phải không?” Tuyết Hoa kêu lên, “Tướng công ta là kiếm khách đệ nhất thiên hạ, chỉ bằng hai con tôm nhỏ các người, cũng đòi động thủ với ta?”

Nàng nhìn xuyên qua màn lụa trắng nhìn hai gã gia đình mặc thanh y nằm bẹp trên đất rên rỉ, cười lạnh nói, “Nếu các người dám làm phiền hiếu nữ này, ta và tướng công tuyệt đối không buông tha cho các người.” Nàng bên vực kẻ yếu đây, chỉ cần đe dọa một chút có thể khiến cô nương đó tạm thời an toàn, có sao không làm?

Đối với danh hiệu kiếm khách đệ nhất thiên hạ mà tiểu thê tử phong cho, tuy Hạ Lăng Vân có chút buồn cười, nhưng dáng vẻ lạnh lùng thông dong, gương mặt anh tuấn phong thái hiên ngang, đủ để người xem tin tưởng lời của nàng.

“Mã đại gia nhà ta chính là anh vợ của biểu đệ cháu họ nhà mẹ đẻ đương kim thái hậu, các người có can đảm mạo phạm?” một gã gia đình toàn thân xương cốt như muốn đứt gãy rên rỉ nói.

“một kẻ anh vợ, thân thích đánh tới tám cây sào còn không đến cũng dám hoành hành ngang ngược?” Tuyết Hoa cười lạnh nói, Thái Hậu chuyên quyền đã là gì, Võ Tắc Thiên cũng chẳng đuổi nổi chính mình làm nữ hoàng? Nàng ghét là vị Mã đại gia kia ý thể hiếp người, bắt nạt cô nương yếu ớt.

“Các người, các người... các người chờ!” một gã gia đình khác cố gắng bò lên, thất tha thất thểu đi ra khỏi đám người.

“Hừ.” Tuyết Hoa chống nạnh, dịu dàng nói: “Bà cô đứng đợi, xem Mã đại gia nhà người có thể làm gì ta?” Làm bà cô là cất nhawcsc ho hấn rồi, đồ đảng đồ tôn nàng nhỏ nhất cũng hơn hai trăm tuổi.

Hạ Lăng Vân mỉm cười dung túng, nhìn hiếu nữ đang ngăn người nhìn nói: “cô nương, cô hãy tìm người mua sắm quan tài an táng phụ thân. Chuyện nơi đây cô không cần lo lắng.”

“Tiểu nữ tử xin dập đầu cảm tạ hai vị ân nhân. Tiểu nữ tử không có gì báo đáp, xin cho phép tiểu nữ tử hậu hạ người và phu nhân.” Hiếu nữ kích động nói, dập đầu với Hạ Lăng Vân.

Ổng tay áo Hạ Lăng Vân phát nhẹ một cái, lạnh lùng nói: “Đứng lên đi, cô không cần đa lễ. Ta và nội tử du sơn ngoạn thủy, không thích có nhiều người ở bên cạnh.” hấn đã nhìn quen kiểu “không có gì báo đáp” này rồi.

Khóe miệng khẽ cong mỉm cười nói với Tuyết Hoa: “nói nhiều vậy nàng có khát không? Chúng ta tới tửu lâu uống trà.” Tuyết Hoa nhiệt tâm giúp người, hấn không cảm thấy nàng gây phiền toái.

“Được.” Tuyết Hoa phát hiện hai tay mình đang chống nạnh giống hình ấm trà, như người phụ nữ chanh chua, vội vàng thả tay xuống, sửa sang xiêm y, nhẹ bước đi về phía tửu lâu.

“Công tử, phu nhân, như vậy nếu có kiếp sau tiểu nữ xin kết cở ngậm vành báo đại ân đại đức của hai người.” Hiếu nữ thấy Hạ Lăng Vân cự tuyệt, liền dập đầu với bóng lưng hai phu thê một lần nữa.

Người vây xem nhao nhao tản ra, có người hảo tâm kêu lên: “Công tử, phu nhân, hai người nhanh đi đi, Mã đại gia người đông thể mạnh, còn có thể điều động quan binh, hai người không đánh lại hấn đâu.”

Hạ Lăng Vân chấp tay mỉm cười với người vừa nhắc nhở, nói: “Cám ơn lão nhân gia nhắc nhở, ta đã biết.” Ánh mắt hấn trầm tĩnh, mỉm cười thông dong, dễ dàng trấn tĩnh lòng người.

Hạ Lăng Vân muốn một gian nhà phòng, chọn mấy món Tuyết Hoa thích ăn, sau đó phân phó tiểu nhị sau khi mang thức ăn lên chỉ cần gõ cửa ở bên ngoài là được không cần vào.

“Tuyết Hoa, hình như nàng muốn chiếu cố Mã đại gia kia.” hấn cười nói rót trà đưa đến trước mặt nàng.

Tuyết Hoa tháo mũ sa, le lưỡi nói: “Nhân rồi mà, giáo huấn gã kia một tí tăng thêm hứng thú.”

“Khẳng định Lệ Nhi cũng nghĩ giống nàng nên mới đi gây chuyện thị phi.” Hạ Lăng Vân tỉnh ngộ nói. Nếu Lệ Nhi cũng nghĩ rồi gây chuyện, Lâm Vân Phàm không thể quản thúc nổi nàng ấy.

“Ha ha, có lẽ, hai chúng ta là tỷ muội mà.” Tuyết Hoa không hề cười nói, cầm chén trà, trước ngửi mùi, thấy tạm được mới uống hai hớp nhỏ.

Hạ Lăng Vân nhắm mắt lại, buông thần thức cảm ứng xung quanh. Lúc hắn và Tuyết Hoa gặp nhau, thần thức có thể cảm ứng được tất cả sự vật trong chu vi mười dặm, hiện tại, hắn ổn định tâm thần phóng thần thức ra ngoài, có thể cảm ứng được toàn bộ sự vật trong vòng năm mươi dặm. Hôm nay hắn không cần cảm ứng xa như vậy, hắn chỉ cần kiểm tra cái tòa thành này, xem bọn họ bàn luận cái gì.

Tuyết Hoa biết hắn đang làm gì, không quấy rầy, chỉ lặng yên uống trà.

Hạ Lăng Vân dùng thần thức cảm ứng, lấy từ lâu làm trung tâm khuếch tán xung quanh.

Góc lầu hai đối diện, hai gã nam tử uống rượu nói chuyện phiếm, chủ đề không phải hắn cần, khác lầu một, hơn mười người uống rượu, tiểu nhị chào hỏi khách nhân, bê đồ ăn, bên ngoài quán rượu, người đi đường qua lại.

trên bãi đất trống, hiệu nữ đã nắn nỉ người hỗ trợ mua quan tài, đang rửa mặt chải đầu cho phụ thân đã qua đời.

Xa xa, góc đông bắc có linh lực nho nhỏ chấn động, hắn chú ý, phát hiện linh lực chấn động từ một con linh miêu. Con linh miêu đó nằm trên đầu gối của lão thái thái giống như có cảm giác, đột nhiên hoảng hốt, nhìn xung quanh. Chủ nhân của nó vội vàng trấn an.

một con linh miêu không có thành tựu, bốn năm mươi năm tu vi, không có người chỉ điểm, sẽ mau già đi, hoặc biến thành thức ăn cho tinh linh yêu quái.

Hạ Lăng Vân buông tha cho con linh miêu tiếp tục cảm ứng xung quanh, thu thập tin tức mình cần.

không lâu sau, hắn phát giác tiểu nhị bưng khay đến lầu hai, tới nhà gian của hắn và Tuyết Hoa, lập tức thu hồi thần thức.

“Khách nhân, đồ ăn người cần đến rồi.” Tiểu nhị bưng khay lớn tiếng kêu. hắn gặp rất nhiều loại khách từ bắc tới nam, khách có thói quen kì lạ này hắn cũng gặp rồi.

Hạ Lăng Vân đứng dậy, mở cửa nhận khay tiểu nhị đưa tới, lấy thức ăn của mình.

Tuyết Hoa biết rõ ý hắn. Lúc hắn ra ngoài cửa nàng cũng quay lưng lại không để tiểu nhị thấy mặt mình.

Đặt đồ ăn lên bàn, Hạ Lăng Vân đưa khay lại cho tiểu nhị, phân phó, “Còn canh và món nữa, người nhanh mang tới.”

“Vâng, khách nhân.” Tiểu nhị tiếp khay khom người nói. hắn thoáng thấy bóng dáng nữ tử trong phòng, đoán chừng khách nhân kiêng kị điều này mới muốn một nhà gian riêng tư, nên không dám nhìn nhiều.

Đóng cửa lại, Hạ Lăng Vân ngồi lại bàn, bảo Tuyết Hoa mau ăn, những đồ này là hắn đặc biệt gọi cho nàng.

Tuyết Hoa vô cùng hài lòng, gấp một miếng thịt kho tàu đặt vào bát của hắn, dặn: “Tuy chàng thích ăn chay, nhưng cũng nên ăn thịt tăng cường dinh dưỡng.”

Hạ Lăng Vân mỉm cười chê chọc, “Tuyết Hoa, nàng chê ta yếu?” Với thể lực của mình trước mắt hẳn khá hài lòng.

Tuyết Hoa nghe hiểu ý hắn, lập tức gắt giọng, “không cho chàng ăn!” Tiên Quân thanh tịnh lạnh lùng cũng biết trêu hoa ghẹo nguyệt đùa giỡn nữ nhân.

Hạ Lăng Vân lập tức gấp miếng thịt lên cắn một cái, không cho nàng gấp trở về.

Được rồi, mặc kệ hắn thôi, nhờ hắn ăn nhiều thể lực tốt, có lẽ nàng phải chịu khổ, nàng vẫn là tăng cường dinh dưỡng cho mình.

Tuyết Hoa không hề ngừng trừng mắt cười liếc hắn một cái, rồi tự mình dùng cơm.

Hai người ngọt ngào dùng cơm trưa, thật lâu, nghe được tiếng quát tháo từ dưới lầu.

Hạ Lăng Vân cũng không ăn hết, buông đũa xuống, lấy một ít bạc vụn, sau đó nói, “Tuyệt Hoa, Mã đại gia người ta đến tìm chúng ta tính sổ rồi.”

Tuyệt Hoa cũng nghe thấy tiếng quát tháo dưới lầu, chậm rãi buông bát đũa xuống lấy khăn ra lau miệng, sau đó đội mũ sa lên. Hạ Lăng Vân không thích người khác nhìn mặt nàng, nàng phải tận lực không để người khác nhìn thấy.

Nàng vừa đội mũ xong, cửa nhà gian bị đá văng kêu lên rằng rắc lập tức bốn gã võ sĩ lực lưỡng tiến vào.

một gã gia đình mặc thanh y tay phải đỡ thắt lưng đứng ngoài cửa nhìn vào kêu lên: “Chính là hai người bọn họ, dám đối nghịch với Mã đại gia nhà chúng ta, còn đe dọa khoogn cho đại gia động vào nữ nhi của gã hát rong kia.”

“Các người là kẻ nào trên giang hồ? Chẳng lẽ không nghe danh Mã đại gia?” Gã nam tử trung niên cầm đầu quát lên, má trái có vết sẹo dài, nhìn có vẻ dữ tợn.

“Các người là đệ tử môn phái nào? Sư phụ các người không nói cho các người biết trên đời này không có ai là kiếm khách đệ nhất thiên hạ sao?” một nam tử mặc trang phục đỏ sậm cười nhạo nói.

Đại lục Ngũ Nguyên có tu sĩ, mà tu sĩ lánh đời cũng có kiếm sĩ, cho nên từ trước tới nay không có kiếm khách nào trên đại lục Ngũ Nguyên tự xưng là thiên hạ đệ nhất, nhìn phụ thê hai người còn trẻ, chắc thấy phu quân vung vài đường kiếm nên tiểu nương tử khoác lác nói tướng công mình là kiếm khách đệ nhất thiên hạ, thật sự không biết trời cao đất rộng!

“Điều người nói ta không biết, ta không lẫn lộn giang hồ. Mã đại gia, ta cũng không biết.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, “Ăn sư ta tạ thế nhiều năm. Nội tử thích bênh vực kẻ yếu, nhìn thấy hành vi của hai gã gia đình nhà Mã đại gia chướng mắt nên xuất thủ.”

Quả nhiên là trẻ tuổi mới xuất đạo.

Trung niên nam tử má trái có vết sẹo lập tức cười vẻ mặt dữ tợn quát lớn: “Mã đại gia nói, chỉ cần người đưa hai trăm lượng bạc đền bù tổn thương cho gia đình, đại nhân sẽ bỏ qua, tha cho các người, nếu không...”

“Nếu không thì sao?” Tuyệt Hoa cười nói, “Hai trăm lượng bạc, Mã đại gia nhà người thật sự chặt đẹp. Phi, một văn tiền cũng không cho!” Lời nói của nàng mạnh mẽ nhưng thanh âm mềm mại dễ nghe, hết lần này tới lần khác khiến người nghe toàn thân xương cốt mềm nhũn.

Nàng vừa nói, ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người. Lòng mảy Hạ Lăng Vân cau lại.

“Vị tiểu nương tử này, nếu như cô nương nguyện ý ở cùng Mã đại gia, Mã đại gia sẽ bỏ qua hai trăm lượng bạc kia.” Gã nam tử mặc trang phục đỏ sậm nhìn Tuyệt Hoa, đôi mắt tinh quang rạng rỡ. Xem tư thái, khẳng định tiểu nương tử này là mỹ nhân!

Hạ Lăng Vân tức giận lập tức kéo Tuyệt Hoa ra sau, lạnh lùng nói: “Cút ra ngoài!” hất vung tay lên, một lực lượng vô hình lập tức đánh tới bốn gã nam tử.

“A!” Bốn gã nam tử không kịp phản ứng, thân thể đã bị đánh bay ra khỏi nhà gian.

Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ!

Lúc bị ngã xuống đất, bọn họ không dám tin nhìn Hạ Lăng Vân. Nam tử thoát nhìn 25-26m tuổi làn da như bạch ngọc vân nhâ, mày kiếm, mũi thẳng, khí chất như văn sĩ, không ngờ chỉ phát tay mà đã đánh bay bốn người bọn họ. Người ta là kiếm khách, kiếm vẫn còn trong vỏ đấy. Nếu rút kiếm vậy thì bọn họ đã....

“Tuyệt Hoa, chúng ta xuống xem một chút.” Hạ Lăng Vân nói, bỏ qua bốn gã đang lồm cồm bò dậy, thông dong lịch sự.

“Được.” Tuyệt Hoa đi sau hắn, giống như thiếu phụ bình thường.

Hai người đi đến cầu thang, lúc này có một gã vung tay lên “Vụt, vụt” hai cái ám tiễn tinh xảo lập tức bắn về phía Hạ Lăng Vân.

“Người dám đánh lén? Còn đánh lén sau lưng người khác?” Tuyệt Hoa tức giận, vung tay đẩy ám tiễn.

“Viu...viu” Âm tiền xé gió thẳng thẳng đâm vào lồng ngực kẻ đánh lén kia.

“A!” hần kêu thẳm lên một tiếng, thân thể run rẩy, miệng phun máu tươi nhanh chóng tắt thở.

Hóa ra, Tuyết Hoa ném hai ám tiền vừa vắn đâm vào lồng ngực hần, một cái thì đâm vào trái tim, cho dù có Mẫu Đơn tiên tử chuyên chữa trị tổn hại kinh mạch cũng không cứu được hần.

“Tuyết Hoa...” Hạ Lăng Vân thấy thế, khê thở dài, nói: “Chúng ta xuống dưới.” Tuyết Hoa thiện lương nhưng nếu bị chọc tức sẽ bộc phát bản năng hung tàn của dã thú.

Tác giả có lời muốn nói: thật ra Tuyết Hoa rất là hung bạo ơng

118. Chương 118: Tuyết Hoa Uy Vũ

“Tuyết Hoa, nếu đối phương không phạm phải điều ác không thể tha thứ, nàng ra tay nhẹ chút, để cho người ta đường lui.” Hạ Lăng Vân khuyên. Người chết không thể sống lại, nhờ nàng giết nhầm người sẽ không có cơ hội quay lại.

Tuyết Hoa chu môi nói, “hần ám toán chàng, còn dùng độc tiễn, không đáng chết à?” Nàng bắt được ám tiễn, đã ngửi được mùi thối nồng nặc. Đáng lý mũi tên sắt sẽ không có mùi này, cho nên khẳng định mũi tên kia đã ngấm độc được.

Hạ Lăng Vân sâu sắc cảm nhận được tình cảm Tuyết Hoa đối với mình, khóe miệng khê cong, phụ họa nàng: “hần bị trừng phạt đúng tội.” Đánh lén sau lưng người khác nhân cách ti tiện, chết một người đỡ một người. Nếu lần sau còn gặp tình huống này, hần sẽ buông tay để nàng xử lý.

Ba gã tay chân trên lầu bị đoạn không dám nhúc nhích, gia đình đi theo sau điều võ dương oai mặt mũi tái nhợt, sợ hãi rụt rè chạy trốn ra xa hoặc chạy xuống lầu một.

Tuyết Hoa bĩu môi nhìn sang... không thèm so đo với đám tôm tép nhỏ, đi theo Hạ Lăng Vân xuống lầu.

Trước quầy lầu một, một gã nam tử mặc cẩm bào màu xanh lá mạ nhìn Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa đi xuống, kiêu ngạo hỏi, “Chính là đôi cầu nam nữ này?” hần chừng ba mươi tuổi, mặt béo phệ, thân hình mập như con heo.

Gương mặt hần vắn vẹo nhìn phu thê hai người, khua tay nói: “Tả đại nhân, Tiền đại nhân, mời hai người giúp ta giết nam tử kia, bắt sống nữ tử.” Nhìn nam tử thái độ thông dong ưu nhã, dáng người thon dài gương mặt anh tuấn khiến hần chán ghét, nữ tử tuy đeo mũ sa nhưng với kinh nghiệm duyệt nữ nhân vô số của hần, khẳng định là mỹ nhân.

Hai gã nam tử khoảng bốn năm mươi tuổi đứng đằng sau như hộ vệ hần, nghe vậy, hai mặt nhìn nhau. Bọn họ tuy không nhìn ra công phu nam tử kia, nhưng nhìn khí thế của người ta cũng biết đối thủ này rất khó giải quyết. Vừa rồi bốn gã đi lên thực lực không bằng hai người, nhưng cũng được gọi là có tiếng, không nghĩ tới vừa lên đã bị người khác đánh bay, hai người bọn họ không nắm chắc phần thắng.

“Tả đại nhân, Tiền đại nhân, các người là cao thủ kinh thành, chẳng lẽ còn sợ bọn họ?” Gã nam tử béo mập mặc cẩm bào kinh ngạc nói. hần nghe gia đình báo tin, có người tự xưng thiên hạ đệ nhất kiếm khách, phát tay đã đánh bay hai gã gia đình, mới đặc biệt mời cao thủ tới trấn tràng.

“Đại gia, vừa rồi...” một gã gia đình bước nhanh tới trước mặt nam tử béo mập, vội vàng nói, “cô nương kia vừa giết chết Điền vũ sư.” hần tận mắt thấy đấy, không nghĩ tới mỹ nhân đáng người yếu điệu động tác lại nhanh như chớp, đội mũ sa còn tiếp nhận được ám tiễn vung tay ném trở lại, giết chết một đại nam nhân biết võ công.

“Chết rồi hả?” Gã béo vốn kinh ngạc lập tức nổi trận lôi đình, “Bọn chúng dám giết người của Mã Thiên Minh? Người đâu, lên cho ta, giết chết hai đứa chúng nó, đại gia ta sẽ thưởng to.” Người của mình bị giết, chính là tát vào mặt hần, hần bất chấp nàng ta có phải mỹ nữ không, trực tiếp hạ lệnh giết người.

hần thúc giục hai gã cao thủ bên người, “Tả đại nhân, Tiền đại nhân, giết người đền mạng, hai người nhìn hần bắt nạt Mã Thiên Minh ta? Chuyện tỷ phu nhắc trong thư, ta đáp ứng.”

Hai gã là nghe lệnh chủ nhân tới làm việc, đành phải tiến lên... rút đao bên hông, lạnh lùng nói, “Người phương nào, hãy xưng tên ra, chúng ta chính là Vô Danh Quỷ.” Mã Thiên Minh có giao dịch bí mật với chủ nhân bọn họ, nên bọn họ phải bảo vệ hắn.

Hai người chính là cao thủ võ kĩ...

Hạ Lăng Vân chậm rãi rút trường kiếm, giọng điệu bình thản. “Ta, Hạ Lăng Vân.” Tu sĩ tu tiên giới đều biết rõ Lăng Vân Tiên Quân bên hồ Nữ Thần đỉnh Thiên Trụ Sơn, người bình thường thì...

“Lăng Vân, cố lên, cố lên.” Tuyết Hoa hào hứng bưng bưng, hận không thể cho nhảy điệu múa cổ động cho hắn.

Cố lên? Đổ thêm dầu vào lửa? Hạ Lăng Vân biết rõ nàng cố động hắn chiến đấu, thấy nàng hưng phấn nhiệt tình không nhịn được cười. Hai người bình thường này đích thực là cao thủ, chẳng lẽ hắn bảo hỗng động linh lực? Thắng cũng không vinh! đã lâu hắn không cùng người tỉ thí võ kỹ, võ kĩ bị bỏ hoang bao năm, hiện tại cũng nên hoạt động gân cốt.

Liên ôm quyền, nghiêm túc nói: “Hai vị, mời chỉ giáo.” Kiếm sáng rực vung lên bày ra kiếm thế có thủ có công.

Hai gã cao thủ đến từ kinh thành nháy mắt nhìn nhau, một trái một phải vung đao.

“Choang choang choang...” tiếng kiếm khí va vào nhau, Hạ Lăng Vân nhanh chóng đẩy đao của bọn họ, xuyên thẳng qua hai người, sau đó mạnh mẽ phản kích. hắn không dùng lực lượng “Tiên” mà chỉ coi bọn họ như là đao cụ để hắn luyện gân cốt.

“Ya... a..!” một gã cao thủ vung đao bổ mạnh vào bả vai Hạ Lăng Vân, một gã khác quay người đâm vào eo Hạ Lăng Vân, đao nhanh như gió.

Hạ Lăng Vân vung tay áo trái đánh lệch trọng đao, trường kiếm trong tay phải vung lên chặn một đao khác, hóa giải đao pháp.

Quân tử sử dụng kiếm, chiến giả dùng đao. Thân kiếm dài nhỏ nhẹ nhàng, thân đao nặng trầm ổn, kiếm và đao va chạm chính diện, tất nhiên gãy!

hắn nhanh chóng né tránh thế đao của hai người lập tức đoạt công, đâm, chém, ngăn cản, vung... Nhìn chiêu thức linh hoạt kèm hư chiêu, mỗi lần đều có thể trùng hợp ngăn cản chiêu của bọn họ.

“Lăng Vân, chàng thật là lợi hại. Cố gắng lên, cố gắng lên.” Tuyết Hoa đứng xem ở chân cầu thang kích động kêu lên, căn bản nàng không lo Hạ Lăng Vân sẽ thất bại. Nam thần, ánh mắt nam thần sắc bén, ra chiêu lưu loát, rất đẹp trai, yêu chết đi thôi!

“Tiếng nói của mỹ nhân thật uyển chuyển như chim oanh hót.” Mã đại gia nghe được giọng nói của Tuyết Hoa, toàn thân giống như bị lông vũ cọ qua, lập tức sắc tâm nổi lên, đôi mắt giống như muốn gắn chặt lên người Tuyết Hoa.

người chung quanh tất nhiên là không nói lời nào, nhưng cho dù có phải là gia đình nhà hắn hay không, đều công nhận lời nói này, thừa nhận tiếng nói của Tuyết Hoa rất êm tai.

“Lên, vớt cái mũ sa của nàng để bổn đại gia nhìn một cái là bậc tuyết sắc cỡ nào.” Mã đại gia thấy Hạ Lăng Vân đang chiến đấu với hai gã cao thủ, chỉ huy gia đình nhà hắn tiến lên bắt Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa giết người chỉ có ít người trông thấy, hầu hết các gia đình nhìn thấy thân hình yếu điệu của nàng, cho rằng xuống tay rất dễ dàng, liền cầm đao thương côn bổng lao lên vây chém.

“Hừ.” Tuyết Hoa đang lo không tìm được cơ sở chữa tên Mã đại gia kia, nghe vậy tay phải cho vào trong ống tay áo tìm tòi rút ra một dây kim hồng sắc dài như dải lụa khoác trên vai.

Hạ Lăng Vân vẫn luôn chú ý tới nàng, thấy nàng dùng dây trói tiên, biết rõ nàng muốn giày vò người bình thường, tranh thủ nói: “Tuyết Hoa, đừng ra tay quá nặng.” Mã đại gia ác bá hiếp đáp người chết không hết tội, nhưng mà Tuyết Hoa giết người thành tánh vậy cũng không tốt.

“Ta biết rõ.” Tuyết Hoa cầm dây trói tiên, vẻ mặt lộ ra ý cười, “Ta sẽ dạy dỗ bọn hắc một trận.” nói xong, nàng bắt đầu múa roi.

Dây lụa mà đỏ nhàn nhạt lập tức như vật còn sống bắt đầu uốn lượn.

Nàng không am hiểu võ kỹ, nhưng có trực giác bản năng của dã thú, nàng không hiểu được đưa linh lực vào bên trong võ kỹ, nhưng dây trói tiên sẽ dựa theo tâm ý nàng mà hoạt động.

“Ha ha ha.” Nàng vui vẻ cười lên, dây trói tiên trong tay giống như con mãng xà trái vung phải cuốn hung hăng đánh.

“A, không tốt!”

“A, đã bị trói.”

“A... xương cốt... sắp gãy...”

“Mẹ ơi, cứu mạng-”

Tuyết Hoa tiêu sái vung dây trói tiên, đánh cho một đám gia đình phải kêu cha gọi mẹ.

“Bịch, răng rắc, rầm...” Bàn chén trong tủ lâu bị đánh gãy nát, đồ ăn rơi vãi đầy dưới đất, tất cả thực khách sợ hãi trốn qua một bên. Còn một số người không chạy trốn mà thấp thỏm đứng xem náo nhiệt. Mã đại gia là thổ hoàng ở thành Kim Dương, nhiều năm qua hoành hành ngang ngược, hôm nay một đôi phu thê nơi khác đến, thấy việc nghĩa ra tay tương trợ khiêu chiến với mã đại gia. Bọn họ hi vọng đôi phu thê như thần tiên đến thế gian này có thể một lần tiêu diệt Mã đại gia, diệt trừ hậu họa vĩnh viễn cho dân chúng.

Quạt ngà một đám gia đình, Tuyết Hoa vẫn chưa thỏa mãn tiến lên vài bước, vung dây trói tiên. Dây trói tiên như du long quấn lấy Mã đại gia đang định chạy trốn.

“Ah, nữ hiệp tha mạng, nữ hiệp tha mạng!” Mã đại gia hoảng sợ kêu to. hắc không nghĩ tới một nữ tử trông yếu đuối lại có thể đánh bại tất cả gia đình hắc mang đến. Đáng chết, mấy tên võ sư vừa lên gác đầu rồi? Ngày thương uy phong lẫm lẫm, thời khắc mấu chốt lại không chạy xuống cứu hắc.

“Hãy!” Tuyết Hoa vừa kêu lên, vung dây trói tiên đập mạnh gã mập vào tường, sau đó đập xuống mặt đất.

“Nữ hiệp tha mạng, nữ hiệp tha mạng, phía trên ta còn lão mẫu tám mươi tuổi, dưới có hài tử ử gào khóc đòi ăn, nữ hiệp bỏ qua cho tiểu nhân đi.” Mã đại gia mất hết uy phong, ở trong góc giống như con sâu vạy vẹo gào khóc. Chỉ là dây trói tiên rất thần kỳ, hắc càng động thì dây trói càng chặt.

Giết hắc đi, giết hắc đi!

Người xem náo nhiệt xung quanh thầm nghĩ trong lòng, nhưng không ai dám kêu ra tiếng, sợ hắc không chết, nữ tử này rồi đi, bọn họ sẽ bị thu thập.

Dùng pháp khí đỉnh cấp để trói một tên ác bá bình thường quả thật lãng phí.

Tuyết Hoa lại tìm trong ống tay áo trái, lấy ra một quyển sách, nhanh chóng lật xem, sau đó đến bên người Mã đại gia, ngón tay khẽ ngưng nước thành băng, chế tạo một băng châm đâm lên người hắc, sau đó để châm di chuyển.

“A, cứu mạng, a...a...a...!” Gương mặt Mã đại gia lộ vẻ sợ hãi liên tục kêu la thảm thiết, sau đó không còn tiếng kêu, thân thể cũng không động đậy.

Mã đại gia chết rồi hả?

Người xem náo nhiệt vừa mừng vừa sợ. Bọn gia đình của Mã đại gia thì thất kinh, thậm chí có người bắt đầu chạy trốn.

“Tuyết Hoa, nàng vừa làm gì hắc?” Hạ Lăng Vân phát hiện tình huống bên Tuyết Hoa, liền không so chiêu với hai tên cao thủ nữa mà dùng kiếm khí điểm huyệt, định trụ bọn chúng.

Tuyết Hoa đặt quyển sách trong tay xuống, đắc ý nói: “Ta biến hắc thành một phế nhân không thể nói chuyện không thể động, để hắc không còn cách nào hại người.” Nàng không có lòng thương hại như loài người!

Nhạc phụ đại nhân cho hai nữ nhi mấy bí tịch gì vậy? Cái này so với giết người còn tàn nhẫn hơn!

Hạ Lăng Vân đầu đầy hắc tuyến nhìn Tuyết Hoa. sau màn lụa của mũ sa, gương mặt nàng lộ vẻ đắc ý, không chút nào cảm thấy đây là việc tàn nhẫn. Lệ Nhi cũng như vậy? hắn lập tức cảm giác trách nhiệm mình thật nặng nề.

Tuyết Hoa thu hồi dây trói tiên, giả vờ nhét vào ống tay áo, sau đó ngồi xuống sờ vào người Mã đại gia.

“Tuyết Hoa, nàng đang làm gì?” Hạ Lăng Vân vội kéo nàng lên. Nàng sao có thể sờ loạn thân thể nam nhân khác? Cái này là không thể được!

Tuyết Hoa sờ đến vòng vàng, vẻ mặt “Ngây thơ” nói: “Bồi thường tổn thất của tửu lâu, chẳng lẽ ta và chàng bồi?” Dây vàng còn cả ngọc bội, rất đáng tiền đấy.

Nàng ném dây vàng và ngọc bội lên quầy nói: “Vị Mã đại gia này chủ động gây sự, tổn thất của người hân bồi thường. Đừng lo hắn trả thù không nhận nợ, bởi vì hắn đã trở thành gã phế nhân không thể nói chuyện không thể động đậy.”

Sắc mặt chường quầy tái nhợt như tờ giấy, run rẩy không dám nhận. Ngọc bội là lục phỉ thúy, 100 quán rượu của hân cũng không đáng giá bằng.

“Các người, rốt cuộc là ai, dám tổn thương người của Thái hậu nương nương?” Lão giả hơn 50 tuổi bị Hạ Lăng Vân chế trụ khiếp sợ hỏi.

Hạ Lăng Vân đi đến trước mặt bọn họ nói, “Ta là Hạ Lăng Vân, một tu sĩ. Các người đến từ kinh thành? Tốt lắm, hãy nói cho ta biết chuyện của Lệ quý phi.”

nói xong, ngón tay hân khê động giải huyệt cho hai gã cao thủ.

Tác giả có lời muốn nói: Mấy chương này nữ nhân vật chính oai phong lẫm liệt, các bạn thấy thích thú không???

119. Chương 119: Dạy Huyệt Vị Trên Cơ Thể Người

Tu sĩ? Chẳng trách, bọn họ thua cũng không oan uống.

Hai gã cao thủ đến từ kinh thành lập tức tỉnh ngộ.

“Tiên nhân, chuyện mỹ nhân yêu hồ Lệ quý phi chúng ta cũng không biết cụ thể, chỉ biết tiên hoàng nhân dịp săn bắn gặp gỡ một mỹ nữ tuyệt sắc, mỹ nữ nói nếu tiên hoàng có thể phong nàng làm hoàng hậu sẽ cùng người tiên cung. Tiên hoàng lừa gạt nàng nhập cung, sau đó nói có hoàng hậu rồi, hơn nữa tạm thời không thể phế hậu, cho nên trước phong nàng làm Quý phi. Đại khái Lệ quý phi cảm thấy bị gạt, liền hờ hững với tiên hoàng. Nửa tháng sau, đột nhiên một nam tử trẻ tuổi nửa đêm xông vào cung, Lệ quý phi và hân liền bay mất. Về phần sao gọi nàng là yêu hồ, đó là do hậu cung truyền đi, các tu sĩ phủ Quốc sư cũng thừa nhận nàng là thất vĩ yêu hồ.”

Một lão giả da mặt hơi đen nói, sau đó kinh ngạc hỏi: “Tiên nhân người muốn bắt yêu hồ sao? Ta nghe nói có rất nhiều tiên nhân không bắt được nàng còn bị nàng ăn thịt.”

“Lời đồn bậy!” Tuyết Hoa nổi giận quát lớn, “Những...tu sĩ kia chính là muốn cướp tinh nguyên thiên hồ và pháp bảo của thất vĩ thiên hồ!” Thịt người ăn ngon sao? Nàng không chút hứng thú với mùi vị thịt người.

“Tuyết Hoa, chúng ta cần phải đi.” Nghe xong lời lão giả nói... Hạ Lăng Vân ngăn cản Tuyết Hoa nổi bão, cầm tay nàng dắt ra ngoài.

“Tiên Nhân, vậy...” Lão giả cau mày kêu khổ.

“Giao gió gặt bão!” Hạ Lăng Vân lạnh lùng nói, cũng không quay đầu dắt Tuyết Hoa đi, chuyện dọn dẹp để người khác xử lý.

Người xung quanh vây xem thấy khí thế hai phu thê, vội vàng lùi lại mở đường cho bọn họ đi qua.

Hạ Lăng Vân mang theo Tuyết Hoa rời khỏi thành Kim Dương, về mặt luôn bình tĩnh. đi ra khỏi ngoại ô, hắn mới ôm nàng bay lên, sợ người bình thường nhìn thấy sẽ kêu loạn.

“Lăng Vân, nhất định Lệ Nhi cảm thấy làm hoàng hậu vui nên mới tiến cung. Tên hoàng đế kia tự mình mang bệnh tương tư, có lẽ hắn muốn phế hậu, hoàng hậu hận hắn, mới giết chết hắn. Cho dù thế nào, nguyên nhân cũng không phải do Lệ Nhi.” Phát giác ra Hạ Lăng Vân không vui, Tuyết Hoa cố gắng giải vây cho Lệ Nhi.

Hạ Lăng Vân không để ý tới nàng, mà từ trên cao bao quát mặt đất. Bay qua thôn trang đồng ruộng, bay qua đồi núi rừng cây, hắn và Tuyết Hoa đáp xuống bãi cỏ bên hồ nước.

“Tuyết Hoa, đi tắm rửa.” hắn nói với nàng. Dùng thần thức quét qua, hắn biết chỗ này không có nguy hiểm.

“Hả? Ta bây giờ tắm rửa?” Tuyết Hoa kinh ngạc hỏi thăm, đồng thời lấy dây trói tiên ra rửa thật sạch.

Dây trói tiên cuốn mấy tên gia đình cả buộc chặt tên mập béo đầy mỡ, nàng thấy bẩn, cần phải cọ rửa một lúc.

Thấy nàng giặt giũ dây trói tiên, Hạ Lăng Vân không thúc giục nàng, mà chỉ nói: “Nàng vẫn chưa hiểu rõ huyệt vị cơ thể người.” Nàng căn cứ những thứ ghi trên sách thí nghiệm khiến Mã đại gia thành phế nhân không thể nhúc nhích.

Tuyết Hoa đưa lưng về phía hắn nói: “Cho nên ta mới chạm vào tên mập kia, xác định vị trí huyệt vị.” Nàng trước đó tu luyện theo bản năng, biết rõ đường nhỏ tu luyện, cũng biết trên đường nhỏ tu luyện có các huyệt vị, nhưng huyệt vị tên là gì, nàng không biết. Hạ Lăng Vân tuy dạy nàng, nhưng thứ nàng phải học còn nhiều lắm, không có khả năng một lát đã tinh thông.

“Ta phát hiện ta cần chuyên tâm dạy bảo nàng cách nhận thức huyệt vị.” Hạ Lăng Vân thấp giọng nói, giọng nói khàn khàn.

Giọng nói của hắn tuy thấp, nhưng Tuyết Hoa tai thính nghe rõ ràng. Nàng nói không sao, “Cái này không gấp, dù sao ta cũng không cần dựa vào điểm huyệt để đánh bại đối thủ.” Nàng có dây trói tiên, dù bát phẩm Tiên Quân nếu chủ quan cũng bị nàng trói.

“không, hôm nay ta muốn dạy nàng mấy đại huyệt vị trên cơ thể.” Hạ Lăng Vân nói, đưa tay điểm nhẹ lên bả vai trái Tuyết Hoa một cái.

Lập tức Tuyết Hoa cảm thấy vai trái và nửa bên cơ thể tê liệt, “A” kêu lên một tiếng, người sắp ngã vào hồ nước.

Hạ Lăng Vân tiếp được nàng, sau đó kéo dây trói tiên thu vào vòng tay càn khôn của mình, chậm rãi nói, “Đây là huyệt Kiên Tĩnh, ta dùng lực điểm vào huyệt đạo, cho nên nàng thấy tê liệt.” hắn không chế lực để nàng tê liệt trong chốc lát, không tổn hại đến cơ thể nàng.

“Lăng Vân, chàng muốn làm gì? Mau giúp ta giải huyệt.” Tuyết Hoa dụ dằng nói, miệng nhỏ nhắn... bắt đầu chu lên bất mãn. hắn dám ám toán sau lưng nàng.

“Tuyết Hoa, ta dạy nàng các huyệt vị chủ yếu.” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng nói, lấy ra một kiện áo choàng trải lên thảm cỏ, ôm thân thể mềm mại của nàng vào trong ngực, bắt đầu dạy bảo nàng.

“Cơ thể người có 108 huyệt, trong đó có 36 huyệt trí mạng, gọi là tử huyệt. Tử huyệt có ở phần đầu cổ, lưng eo, chân và tay.”

“Đầu người có các huyệt Bách hội, Ấn đường, Tinh minh, Thái dương... Nhân nghênh.” hắn nói xong, dùng ngón tay nhẹ vén tóc trên đầu nàng chỉ vị trí các huyệt, quán triệt phương thức giáo dục trước kia: đầu óc không nhớ được thì dùng thân thể nhớ.

Trong lòng Tuyết Hoa hiểu rõ rồi, khoe miệng khê nở nụ cười quyến rũ hỏi, “Lăng Vân, huyệt vị trên cơ thể chàng đâu? hiện tại cảm giác tê liệt trên thân thể nàng đã qua, nhưng nàng vẫn nằm trong ngực hắn để hắn muốn làm gì thì làm.”

Hạ Lăng Vân nghiêm trang nói: “trên thân có Thiên trung, Nhũ Căn, Kỳ môn... Thần khuyệt, Trung cực... Khí hải... Khúc cốt. Phần lưng có Kiên tinh, Đại Chùy, Mệnh môn.... Hải đế.” hấn đưa tay xuống bụng, dần dần mở rộng xiêm y của nàng, thân thể mềm mại trắng mịn dần lộ ra.

“Lăng Vân, sao chàng cởi áo ngực của ta. A, chàng đừng phải... cái này là huyết Thiên trung. Ừm, Nhũ căn... ta đã biết. Lăng Vân, ngứa quá, tay chàng đừng lượn vòng xung quanh nữa.” Tuyết Hoa dịu dàng nói, đôi mắt hồ ly ngập nước, đuôi mắt ngập xuân tình.

Gương mặt xinh đẹp, thân thể tuyệt mỹ mềm mại...

Nàng cười như không cười, đôi mắt long lanh, tiếng nói dịu dàng êm tai...

Khóa học dạy huyết vị của Hạ Lăng Vân nhanh chóng biến đổi, hoặc là hấn vốn có ý này, vì vậy hấn cúi đầu ngậm lấy môi nàng, bàn tay dao động trên làn da trắng mịn.

“A...” Hai mắt nàng lập tức nhắm lại, chìm trong tình cảm.

Sau nụ hôn nồng nhiệt, nàng thở dốc nói: “Lăng Vân, ban ngày ban mặt mà chàng dám tuyên dâm.” nói xong gương mặt lộ vẻ đắc ý.

“Trời làm chăn, đất làm giường, tiên dân thượng cổ đều là như thế.” Gương mặt tuấn tú hơi đỏ nói xong chậm rãi đẩy nàng ngã.

Hay cho một câu trời làm chăn, đất làm giường!

Tuyết Hoa cười nũng nịu, hai bàn tay nhiệt tình lột bỏ y phục trên người hấn.

Đầu mùa xuân, sau giờ Ngọ ánh nắng ấm áp chiếu lên cả hai, bên cạnh hồ nước hai người nhiệt tình như lửa, lăn lộn một hồi từ bãi cỏ tới hồ nước, lại từ hồ nước chiến đấu leo lên bãi cỏ.

Chạng vạng tối, cả hai mới đình chỉ quá trình luyện tập song tu triển miên kịch liệt, ôm nhau cùng nghỉ ngơi.

“Tuyết Hoa, mùi hương trên người nàng rất đậm, có phải nàng sắp tới kì động tình?” Hạ Lăng Vân được thỏa mãn dò hỏi, tiếng nói lộ vẻ khàn khàn sau một hồi điên cuồng kích tình.

“không biết, dù sao hồ ly cũng không thể ngủ được mùi hương của chính mình.” Tuyết Hoa lười biếng nằm lên lồng ngực ẩm ướt đầy mồ hôi của hấn, hai mắt mệt mỏi nhắm lại. Lúc song tu đẳng trai thật là lợi hại, cổ thủ tinh quan trăm trận trăm thắng, nàng không chịu nổi.

“Ta cảm thấy hai ngày nay mùi hương của nàng đậm hơn, hơi vận động thì mùi hương càng nồng.” Hạ Lăng Vân nhắm mắt lại nói, “Có lẽ bởi vì nàng và ta sớm kết hôn, đã trở thành phu nhân, nên thân thể nàng đã tiến vào giai đoạn động tình rồi.”

“Mùi hương của ta có tác dụng gì tốt cho chàng không?” Tuyết Hoa hào hứng hỏi thăm.

“Tuyết Hoa, một ngày nàng phải tắm ba lần.” Hạ Lăng Vân không dám trả lời. Bình thường hương thơm trên người nàng làm khiến khôngkhổng chế được, hiện tại càng làm hấn hưng phấn, hận không thể chết trên người nàng. hấn có thể cổ thủ tinh quan, kéo dài thời gian xuất tinh có lẽ chính là một tác dụng trong quá trình tiến hành thuật song tu.

Hồ ly tinh, nếu không phải tự nguyện song tu cùng người khác phái sẽ là thái dương bổ âm, không có mấy người khác phái nào có thể sống sau khi hoan ái với bọn họ.

“một ngày tắm ba lần, phiền phức...” Tuyết Hoa lầm bầm nói, ngoại trừ mùa hạ, nàng một ngày tắm rửa một hoặc hai lần.

“Ta sẽ giúp nàng tạo ra nước.” Hạ Lăng Vân nói. Mùi thơm trên người nàng nếu đạt tới mức độ nhất định, sẽ thu hút giống đực xung quanh. Bọn họ muốn tìm kiếm Lệ Nhi nên không thể hai ba tháng trốn nơi hoang sơn để vượt qua thời kì động tình của hồ ly.

Tuyết Hoa lập tức nói, “Chàng nói, chàng phụ trách tắm rửa giúp ta.” Khóe miệng của nàng khẽ tạo thành nụ cười giảo hoạt.

Ngưng nước đê tằm giữa, sau đó thu nước lại, chuyện này rất đơn giản.

Hạ Lăng Vân đoán được một ít cong queo trong lòng thê tử, không chút do dự đáp ứng.

“Toàn thân ta bủn rủn, không thể động.” Tuyết Hoa nói, “Ta muốn ăn đùi gà nướng.”

“Được, nàng nghỉ ngơi chốc lát, ta làm đùi gà nướng cho nàng.” Hạ Lăng Vân thương tiếc nói, đặt nàng qua một bên, đứng dậy mặc y phục.

“Ah~~” Tuyết hoa ngáp một cái, chẳng muốn mặc y phục, biến lại thành hồ ly, dùng cái đuôi lông xù che kín mắt híp mắt ngủ.

Đối với hành động lười biếng của nàng, Hạ Lăng Vân chỉ mỉm cười chiều chuộng, hẩn lấy y phục đắp lên người nàng, sau đó nói: “Ta đi một chút rồi trở lại.” Lúc trước hẩn dùng thần thức kiểm tra xung quanh. Cách đây bảy tám chục dặm có một thôn trang, cho nên chỗ này căn bản không có người lui tới. Tuyết Hoa có thực lực thất phẩm tiên, hẩn không bố trí pháp trận bảo hộ nàng.

Tuyết Hoa chẳng muốn trả lời, không nhúc nhích cuộn cong cơ thể lại.

Hạ Lăng Vân thấy thế lần nữa phóng thích thần thức, tìm kiếm gà rừng, sau đó bay đi.

Ánh mặt trời xuống núi, phía tây một một vùng mây đỏ. Bầu trời phía nam, có hai bóng đen một lớn một nhỏ đang nhanh chóng bay lại gần.

Đột nhiên, một tiếng ưng kêu thê lương vang lên trong không trung.

Tuyết Hoa bị đánh tức, đứng lên nhìn. Ưng là một trong những kẻ địch của hồ ly, cho dù nàng là thất vĩ thiên hồ, vẫn nhịn không được khê rừng mình.

“yêu hồ, đúng là người ở chỗ này!” Bóng người trên cao đột nhiên hét vang, hất tay, lập tức bắn ra hơn một ngàn tiểu phi kiếm màu vàng.

Tiểu phi kiếm bay về phía Tuyết Hoa, ánh kim quang sáng chói. Tuyết Hoa định dùng dây trói tiên bảo vệ mình, sau đó lại nhớ dây trói tiên tạm thời bị Hạ Lăng Vân tịch thu, đành dùng răng cắn trâm cài tóc hồ ly, ngửa đầu lên trời vể vài cái.

Trâm cài tóc hồ ly màu xanh da trời bắn ra băng linh, lập tức trên đỉnh đầu Tuyets Hoa hình thành một quả cầu bảo vệ.

“Phùng phùng phùng!” Phi kiếm màu vàng tiến vào quả cầu băng linh lập tức biến mất.

“yêu hồ, rốt cuộc ta đã tìm được người rồi.” một gã tu sĩ anh tuấn trẻ tuổi từ trên cao bay xuống, trong tay cầm pháp kiếm chỉ vào người Tuyết Hoa.

“Két...két ~~” Tiếng kêu sắc nhọn của chim ưng lần nữa vang lên, một con hắc ưng đáp xuống bên người gã tu sĩ trẻ, nhìn Tuyết Hoa chằm chằm

120. Chương 120: Huyền Vũ Tiên Quân

“Các hạ, người định làm gì hồ ly của ta?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo sự tức giận truyền đến từ phía bên trái Tuyết Hoa, thân ảnh màu xanh da trời lập tức xuất hiện trước mặt Tuyết Hoa bảo vệ nàng.

Tuyết Hoa thấy thế thu hồi trâm cài hồ ly, tức giận nói: “Lăng Vân, hẩn không không biết đúng sai muốn giết ta.”

Nàng rất mệt mỏi, rất buồn ngủ, suýt chút nữa bị bọn chúng ám sát.

“Tiên quân... Lăng Vân?” Tu sĩ trẻ tuổi kinh ngạc đánh giá Hạ Lăng Vân hỏi: “Các hạ chính là Lăng Vân Tiên Quân của Thiên Linh Môn trên Linh Trụ Sơn?” Người đột ngột phi đến trước mặt hẩn là một tu sĩ

trẻ độ tầm 25- 26 tuổi, tóc dài xõa tung, trường bào màu lam hơi lộn xộn, tay phải còn rất buồn cười cầm một con gà rừng vừa lớn vừa mập.

Hạ Lăng Vân quăng con gà rừng đã chết xuống, phúi phúi tay bình tĩnh nói: “Đúng vậy, các hạ chính là Huyền Vũ Tiên Quân nước Tây Linh?” Linh sủng chim ưng, linh căn kim hỏa, tu vi thất phẩm tiên quân, giới tu tiên chỉ có một mình Huyền Vũ thôi.

“Lăng Vân Tiên Quân, không nghĩ ngay cả người cũng bị yêu hồ này mê hoặc.” Huyền Vũ Tiên Quân buông pháp kiếm xuống, cảm khái nói, ánh mắt nhìn Hạ Lăng Vân có kinh ngạc, thương cảm, tiếc nuối.

Hạ Lăng Vân hiểu đây chính là nhầm lẫn, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Lời các hạ đã sai, chẳng lẽ khắp thiên hạ này chỉ có một thất vĩ thiên hồ?”

hắn chỉ Tuyết Hoa đang trốn đằng sau trong quả cầu bằng linh nói: “Nàng là thê tử của ta, thất vĩ thiên hồ Tuyết Hoa. Nàng luôn ở cạnh ta chưa bao giờ rời khỏi, cũng không phải yêu hồ Lệ quý phi như người nói.”

Thất vĩ thiên hồ Lệ quý phi, còn cả bát vĩ thiên hồ chưa biết danh tính, hiện tại lại xuất hiện một thất vĩ thiên hồ Tuyết Hoa, thiên hồ vẫn là loài linh hồ tuyệt chủng trong truyền thuyết, đại lục ngũ nguyên bỗng dưng xuất hiện ba con.

Huyền Vũ tiên quân kinh ngạc, một lúc sau mới hỏi, “Các hạ lấy thê tử là hồ ly?” hắn sống 1200 năm, chưa từng nghe nói có tu sĩ nhân loại kết hôn với người không thuộc chủng loại với mình.

“Tại sao lại không thể?” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, phát giác bằng linh đằng sau đã thu hồi, liền đưa tay nắm về phía nàng.

Tuyết Hoa nhanh chóng nhảy vào lồng ngực hắn, nhe răng trợn mắt với Huyền Vũ Tiên Quân, giễu cợt nói: “đã là một Tiên Quân sống hơn ngàn năm, tỏ vẻ kinh ngạc như vậy, thật không có kiến thức!”

Nàng ngẩng đầu cáo trạng, “Lăng Vân, hắn đánh lén ta, là đồ tiểu nhân!” Cái gã này thoát nhìn hai bảy hai tám tuổi, lớn lên có vẻ tuần tú, thân hình thon dài trắng kiện, nhưng mà, không bằng nam thần của nàng chẳng đáng để nàng nhìn lần thứ hai.

Lăng Vân Tiên Quân nói mà không thể tin sao? Theo như đồn đãi bên cạnh yêu hồ kia sủng ái một chân quân linh căn hỏa tinh khiết, sao lúc này không thấy? Hay thất vĩ thiên hồ này không phải Lệ quý phi kia?

Trong lòng nghi hoặc Huyền Vũ Tiên Quân thu hồi pháp kiếm, ôm quyền nói: “Tiên quân, phu nhân, chỉ là hiểu nhầm, xin thứ lỗi cho tại hạ thất lễ mạo phạm.”

“Chủ nhân, chân trái của Thiên Hồ này cũng có một cái vòng pháp khí. Nàng nhất định là yêu hồ Lệ quý phi.” Linh sủng chim ưng đứng bên cạnh hắn nói, đôi mắt như mũi tên nhìn thẳng vào chân trái Tuyết Hoa, vòng tay Như Ý đã bị lông hồ ly che lại.

“Ta không thể có pháp khí loại này sao?” Tuyết Hoa vùng vẫy móng vuốt nói, “Người muốn giết người đoạt bảo phải không? Tiểu nhân, chim ưng thôi!” Bởi vì nàng là hồ ly, cho nên bản năng ghét chim ưng. Chuyện nàng muốn làm bây giờ nhất là, nhổ lông chim ưng cắt cánh nó làm cánh gà nướng.

Ánh mắt của nàng tràn ngập sát ý và tham lam, điều hâu nhện không được sợ run người, vỗ cánh bay lên vai chủ nhân.

Hình dáng giống như đúc, còn có vòng tay pháp khí màu vàng. Huyền Vũ Tiên Quân cẩn thận hỏi thăm: “Lăng Vân Tiên Quân, người là đệ tử chính phái, đối mặt với người cùng bối phận kính xin đừng nói dối.” Lúc nói lời này, vẻ mặt hắn lộ ra cảnh giác.

Hạ Lăng Vân bật cười nói: “Tuyết Hoa và Lệ Nhi là tỷ muội cùng phụ mẫu, còn được phụ thân ban cho vòng tay Như Ý.” hắn tuy chưa từng gặp mặt Huyền Vũ Tiên Quân nhưng nghe phong phanh Huyền Vũ hiệp can nghĩa đảm, là một người tốt trong giới tu tiên, cho nên nói thật.

“...” Huyền Vũ Tiên Quân lập tức im lặng, hóa ra hai thất vĩ thiên hồ là tỷ muội, khó trách nguyên hình các nàng nhìn giống nhau như đúc.

hắn ngượng ngùng nói, Như vậy, bát vĩ thiên hồ từng xuất hiện ở nước Tây Linh chính là phụ thân của các nàng?” thì ra ba thiên hồ chính là người một nhà!

“Phi, cái con hồ ly hoang dã kia sao có thể là phụ thân ta?” Tuyết Hoa nói, “Thanh Đồng tuy là bát vĩ thiên hồ, nhưng chỉ là một hồ ly khiếm khuyết giáo dưỡng, không cho phép người đánh đồng với tỷ muội chúng ta.”

Lại đạt được một tin tức mới, bát vĩ thiên hồ tên gọi Thanh Đồng, tỷ muội thất vĩ thiên hồ bề ngoài giống hần nhưng không cùng chí hướng.

Huyền Vũ cảm thấy còn có thể lấy thêm chút tin tức... về thiên hồ bên phía Hạ Lăng Vân, liền chấp tay nói: “Tiên Quân, phu nhân, vừa rồi ta quá lỗ mãng, suýt chút làm phu nhân bị thương, bây giờ ta xin bồi tội với hai người.” nói xong, hần xoay người hành đại lễ.

“Nếu là hiểu lầm, Tiên Quân không cần quá mức áy náy.” Hạ Lăng Vân nói, ôm Tuyết Hoa hoàn lễ. hần nghĩ nếu đặt bản thân vào trường hợp của Huyền Vũ, nói không chừng cũng sẽ trực tiếp động thủ, bởi dáng vẻ hình người của thất vĩ thiên hồ quá mức xinh đẹp, khiến nam nhân rất khó hạ sát tâm.

“Xin lỗi xong, nhận lỗi xong, người có thể đi.” Tuyết Hoa không chút khách khí mà hạ lệnh trục khách, nàng và Hạ Lăng Vân đang hưởng thụ thế giới hai người, không muốn có kẻ chen ngang. Cái người này vừa lên tập kích nàng, ấn tượng của nàng đối với hần thật kém.

“Tuyết Hoa.” Hạ Lăng Vân vuốt ve cái đầu hồ ly của nàng nói, “không được vô lễ với Tiên Quân. Tiên Quân đuổi theo Lệ Nhi chắc biết rõ tình hình gần đây của muội ấy, chúng ta có thể hỏi thăm.”

nói xong hần ngẩng đầu hỏi: “Huyền Vũ huynh, huynh có thể cho chúng ta biết trước mắt Lệ Nhi xuất hiện ở nơi nào, lại làm những chuyện gì rồi? Lệ Nhi vốn hoạt bát tùy hứng, ta nghe lời nhạc phụ dặn dò, phải chiếu cố chăm sóc muội tử.” Nghe nói Huyền Vũ Tiên Quân sinh ra khoảng một ngàn hai mươi ba năm về trước, cho nên hần gọi một tiếng huynh không có gì sai.

Còn có một nhạc phụ thiên hồ!

Huyền Vũ Tiên Quân khẽ cười nói: “Lăng Vân lão đệ, sao chúng ta không ngồi xuống nói chuyện? Thuận tiện dùng bữa tối?” Hạ Lăng Vân đi bắt gà rừng nhất định là cho thê tử của hần ăn rồi.

“Cũng tốt.” Hạ Lăng Vân gật đầu nói, “Huynh chờ chút, ta đi xử lí con gà này.”

Huyền Vũ Tiên Quân mỉm cười, “Tiên Quân cười thê tử, cũng giống như tục nhân ăn ngũ cốc hoa màu rồi.” hần là Tiên Quân, vô cùng hiểu rõ thể chất của Tiên Quân.

“Hừ!” Tuyết Hoa hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng nhảy khỏi khuỷu tay Hạ Lăng Vân lắc lư bầy cái đuôi nói, “Lăng Vân, gà rừng chờ sau khi thiếp biến hóa sẽ xử lí, chàng nói chuyện với hần đi.” Nàng chạy vào trong đồng y phục của mình, dùng vòng tay Như Ý thu hết lại, sau đó không chờ Hạ Lăng Vân ngăn cản đã chạy như bay xuống dốc núi khá xa đằng sau.

thật ra Hạ Lăng Vân không muốn để nàng biến về hình người, nhưng nàng chạy rồi, hần cũng không tiện lên tiếng ngăn cản, đành phải nói với Huyền Vũ Tiên Quân: “Huyền Vũ huynh, mời ngồi.” nói xong, hần lấy ra hai bồ đoàn đặt lên mặt đất.

“Lăng Vân lão đệ, ta không khách khí mà quấy rầy phu thê hai người rồi.” Huyền Vũ Tiên Quân cười nói, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Hạ Lăng Vân cũng ngồi xuống, hai người bắt đầu nói chuyện. Bọn họ tuy đều là Tiên Quân, nhưng một người ở nước Kim Phượng, một người thuộc nước Tây Linh, giống như trước kia Hạ Lăng nói với Tuyết Hoa, tu sĩ bởi xuất thân ở các nước khác nhau, cho nên sẽ sinh ra đồng cảm với quốc gia mà mình sinh sống.

“Lăng Vân lão đệ, mấy năm gần đây giới tu tiên có tin đồn, không biết đệ nghe qua?” Huyền Vũ Tiên Quân nói.

Hạ Lăng Vân bất động thần sắc, nói: “Thiên Linh Môn là môn phái nhỏ, đệ tử bên ngoài không nhiều, tin tức gần đây lạc hậu. Lại thêm mấy năm rồi nội tử luôn bế quan, ta ở cạnh nàng, không quan tâm chuyện bên ngoài.”

Huyền Vũ Tiên Quân là người thẳng thắn, nếu đã có duyên gặp gỡ Hạ Lăng Vân, hần nói thẳng: “Nghe đồn, Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện ở phụ cận đảo Hỏa Vân, đệ và hảo hữu Đạo Nguyên Tiên Quân cùng

đồ đệ hần tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh, cuối cùng còn kịp thời đi ra.”

Hạ Lăng Vân khẽ buông mắt suy nghĩ chốc lát, thần nhiên nói: “Ừm.” Sư đồ hai người, người ngoài biết Đạo Nguyên đi vào đó với đồ đệ tử sao? Đoán chừng là Lâm Văn Phàm, bởi Lệ Quân Hoa là người đầu tiên đi vào, hơn nữa nàng ta là văn bối không có tiếng tăm gì.

Huyền Vũ Tiên Quân lập tức phản chấn bắt đầu... hỏi thăm: “Lão đệ có nguyện ý nói cho ta biết sự tình bên trong Thái Hư Huyền Cảnh? Sách cổ ghi lại quá ít.”

“Huyền Vũ huynh, những tu sĩ đi ra khỏi Thái Hư Huyền Cảnh đều được dặn, không nên nói quá nhiều về Thái Hư Huyền Cảnh cho người bên ngoài. Nên ta chỉ có thể cho huynh biết, tu sĩ tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh là phúc hay họa sống hay chết là phải xem cơ duyên của người đó.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói.

“Được ai dặn?” Huyền Vũ Tiên Quân vội vàng hỏi.

Hạ Lăng Vân chần chờ một chút nói: “Chỉ chủ của Thái Hư Huyền Cảnh.”

Thái Hư Huyền Cảnh còn có chủ nhân?

Huyền Vũ Tiên Quân lập tức kinh ngạc. hần do dự lại tiếp tục mở miệng hỏi lần nữa: “Thê tử thiên hồ của đồ đệ có phải là linh sủng đồ đệ kí ở trong huyền cảnh?” Thắt vĩ thiên hồ Lệ quý phi có pháp khí cường đại, lại xuất hiện ở đại lục sau khi Thái Hư Huyền Cảnh xuất hiện, có ít người đoán trên người nàng có pháp bảo của huyền cảnh.

Hạ Lăng Vân lắc đầu nói: “Nội tử là do lúc ta thí luyện ở dãy núi Hằng Cổ phát hiện, nhưng do nguyên nhân khách quan, nàng và ta không kí khế ước linh sủng.”

Huyền Vũ Tiên Quân lâm vào trầm tư. Tỷ muội thiên hồ, dãy núi Hằng Cổ...

Hạ Lăng Vân thấy hần im lặng liền hỏi: “Huyền Vũ huynh, huynh có thể cho ta biết tin tức gần đây của Lệ quý phi?” hần cần phải biết qua tình hình Lệ Nhi gần đây.

Thấy hần hỏi tình hình Lệ quý phi, Huyền Vũ thở dài một hơi, “Nàng gây ra không ít phiền toái, hậu quả cũng không nhỏ, tu sĩ đẳng cấp trong giới không hỏi thế sự còn nổi giận, muốn bắt nàng.”

“Bắt nàng, sau đó cướp bảo vật trên người nàng, lại dùng huyết nhục của nàng luyện đan?” Tuyết Hoa tuy mặc y phục từ xa, nhưng luôn nghe bọn họ nói chuyện. Khoảng cách của nàng và bọn họ hơi xa nhưng không ảnh hưởng bởi thính lực hồ ly rất nhạy. Lúc bay đến gần nghe bọn họ nói về Lệ Nhi, nhin không được nói ra lời châm chọc.

“Tuyết Hoa, nàng đừng nóng, trước hết nghe Huyền Vũ huynh nói tình hình Lệ Nhi đã.” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng trấn an nàng.

Huyền Vũ Tiên Quân đưa mắt nhìn Tuyết Hoa, lập tức bị vẻ đẹp khuynh thành, thêm chút mềm mại lưỡi biếng buông thả của nàng chấn trụ rồi.

“Huyền Vũ Tiên Quân.” Tuyết Hoa đưa tay vuốt nhẹ gương mặt mình, cười rạng rỡ: “Ta đẹp không?” Nụ cười này, gương mặt đầy ý xuân, mị hoặc, khiến thiên địa thất sắc, nhật nguyệt vô quang!

Về mặt Hạ Lăng Vân đột biến, hai tay đặt trên đầu gối siết chặt.

Huyền Vũ Tiên Quân bởi vì nàng nói chuyện, ngược lại nhanh chóng phục hồi tinh thần. hần đưa mắt nhìn xuống trần định: “Phu nhân rất đẹp, hai tỷ muội đều đẹp như nhau.” hần đã gặp Lệ Nhi, cho nên mới quyết định nhân lúc Lệ Nhi ở hình thái hồ ly lập tức hạ sát chiêu, bởi vì hần không đoán được nếu Lệ Nhi ở hình người hần có đủ quyết tâm giết nàng.

Sắc mặt Tuyết Hoa lạnh lẽo, nụ cười như hoa lập tức nghiêm túc, “Người là Tiên Quân tu luyện ngàn năm, còn trong nháy mắt bị mị lực của ta mê hoặc, phục hồi tinh thần không dám nhìn vào mặt ta, vậy tu sĩ định lực thấp kém sẽ đối mặt thế nào? Dung mạo ta và Lệ Nhi tương tự, cho nên những gã tu sĩ... truy đuổi nàng, bị nàng đánh chết là đáng đời!”

“Khụ khụ.” Hạ Lăng Vân giờ mới hiểu nguyên nhân nàng nở nụ cười quynh rũ với Huyền Vũ Tiên Quân, tuy trong lòng không vui nhưng cũng không trách được, đành phải nói, “Tuyệt Hoa, nàng đi xử lí gà rừng rồi nướng. À, nếu nàng cảm thấy một con không đủ thì tự mình săn bắt.” hần muốn Tuyệt Hoa rời đi.

“Được.” Tuyệt Hoa ngoan ngoãn trả lời, tới bên cạnh con gà rừng bị Hạ Lăng Vân giết, nhặt lên đi ra hồ nước, tay phải khê động, móng tay dài ra, rất lưu loát mổ gà bỏ nội tạng.

Khê quét mắt một vòng xung quanh nàng, Huyền Vũ Tiên Quân bắt đầu nói về tin tức yêu hồ mà hần thu thập được.

121. Chương 121: Khẩu Chiến

Tội lớn nhất của yêu hồ Lệ quý phi là mê hoặc Hoàng đế Minh Tông của vương triều Kim Phượng, hại chết hần, khiến Thái Hậu chuyên quyền, trung thần bị nạn, chúng Vương thúc khởi binh, chiến trah liên miên, tính gộp lại binh sĩ tử vong lên tới mười ba mươi bốn vạn, dân chúng vô tội hơn tám vạn, hơn nữa... hại dân chúng nhà nát cửa tan.

Huyền Vũ Tiên Quân nói tới đây, Tuyệt Hoa đang lắng nghe quay đầu bác bỏ: “Lệ Nhi sớm có người trong lòng rồi, nàng chỉ trên đũa gĩa Hoàng đế sắc lang một chút thôi. Hoàng đế là kẻ bạc tình nhất thiên hạ, thật sự sẽ bị tương tư mà chết? Ta, không, tin!”

Nàng hồi ngược lại: “Vì sao không phải hần mắc bệnh chết, chính cung hoàng hậu của hần hận hần phong lưu vô tình vô nghĩa, thừa cơ vụng trộm giết chết hần gĩa họa cho Lệ Nhi, lại bồi dưỡng tiểu nhi tử làm tân hoàng, chính mình buông rèm chấp chính?” Loại cung đấu này quá phổ biến rồi!

Hai vị Tiên Quân nghe thấy lời bác bỏ của nàng, lập tức hai mặt nhìn nhau, lại nghĩ trong lịch đại hoàng triều hậu cung cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Huyền Vũ Tiên Quân cười khổ một cái, nói tội lớn thứ hai của Lệ quý phi, mê hoặc các tu sĩ danh môn chính phái cướp pháp bảo của bọn họ, thậm chí còn hại bọn họ thân bại danh liệt.

Tuyệt Hoa chờ hần nói xong lại phản biện, “Ai nói tu sĩ danh môn chính phái không có kẻ tiểu nhân hèn hạ háo sắc? Lệ Nhi dù không chủ động mê hoặc nam nhân, nam nhân cũng bị vẻ đẹp của muội ấy thu hút, sau đó mặt dạn mày dày quần lấy. Tuy Lệ Nhi đắc ý với dung mạo của mình, nhưng xem thường việc dùng sắc đẹp mê hoặc nam nhân. Rất có thể muội ấy cố ý tìm kiếm chuyện bí mật của những nam nhân kia, sau đó đem việc xấu của họ truyền ra ngoài. Về phần, cướp bóc đoạt pháp bảo, ta cảm thấy do Lệ Nhi nghĩ mình đã tổn chút tâm tư, phải có đền bù tổn thất.”

thật vậy ư?

Huyền Vũ Tiên Quân bán tính bán nghi, ngược lại Hạ Lăng Vân lại nghĩ theo hướng Tuyệt Hoa vừa nói.

Huyền Vũ Tiên Quân lại kể tiếp tội lớn thứ ba của Lệ quý phi, giết người đoạt bảo, giết chết năm tán tu, huyết tẩy Xích Hà Cốc ở biên cảnh phía Tây Bắc nước Kim Phượng.

Tuyệt Hoa lập tức cười lạnh, nói: “Nếu không phải tán tu Xích Hà Cốc tổn thương nàng, nàng tuyệt đối không giết chết bọn họ, bởi vì phụ thân chúng ta là người, đã từng nghiêm khắc dặn dò chúng ta không được phép giết người vô tội. Về phần giết người đoạt bảo, càng là lời vô căn cứ! không phải các người mong muốn pháp bảo trên người nàng sao? Ta nói thật cho người biết, pháp khí linh đan của nàng đều là đỉnh cấp, cần bản không thêm để ý mấy thứ rác rưởi của kẻ khác!”

Người? Phụ thân các nàng là người?

Huyền Vũ Tiên Quân rất khiếp sợ, hóa ra phụ thân của hai thất vĩ thiên hồ là người. Vị phụ thân này nếu có thể dạy dỗ thiên hồ có thời gian trưởng thành rất lâu, vậy nhất định là Tiên Nhân.

Tất cả đều là đỉnh cấp! Cái này không phải nói, vòng tay của nàng và Lệ quý phi giống như đúc đều chứa pháp khí đan dược đỉnh cấp? Khó trách, một cái trâm cài vẽ vôi một đường cũng tạo thành Băng Linh ngăn cản pháp khí Thiên Ảnh phi kiếm cấp cao của hắn.

Ánh mắt Huyền Vũ Tiên Quân rơi vào vòng tay Như Ý của Tuyết Hoa. Lăng Vân Tiên Quân nói vòng tay Như Ý là phụ thân của các nàng ban cho, như vậy vị phụ thân này chắc chắn có bối phận “Tiên”, tài luyện khí luyện đan cao thủ! Lăng Vân Tiên Quân còn nói nhạc phụ dặn dò, muốn chăm sóc chiếu cố Lệ quý phi, chắc vị tiên bối kia còn sống trên nhân gian, mới đi về cõi tiên mấy trăm năm gần đây. Ai, là vị tiên bối giai “Tiên” nào, lại cùng mẫu thân thiên hồ sinh ra hai thiên hồ huyết thống nửa người nửa hồ?

Tuyết Hoa phát hiện ánh mắt Huyền Vũ Tiên Quân rơi trên vòng tay Như Ý, cố ý giơ lên trước mặt hắn, lộ vẻ xem thường: “Có phải ngươi cũng muốn đoạt pháp khí đỉnh cấp? Ngươi cũng nổi lên sát ý giết người đoạt bảo? Ngươi cũng muốn lấy tinh nguyên châu của ta, luyện đan?” Trong cơ thể Tiên Quân nhân loại cũng có Tinh Nguyên Châu, chỉ có điều không phải là kẻ mất hết nhân tính thì tu sĩ tà ác cũng không ra tay giết đồng loại. Tu sĩ tà phái, kể cả một số tu sĩ chính phái, bọn họ thích ra tay với những giai “Tiên” không phải đồng loại, bởi như vậy mọi người sẽ không chỉ trích, càng không có người vì những giai “Tiên” bị hại mà đòi công đạo.

Bị nàng châm chọc, Huyền Vũ tĩnh táo lại, bình tĩnh nói: “Tu sĩ, ai không muốn linh đan pháp khí? Mỗi người đều có lòng tham, nên cần phải học cách khống chế.”

Hạ Lăng Vân thấy thế, nhẹ nhàng trách: “Tuyết Hoa, thu liễm chút ít, đừng khiêu khích người khác.” Bởi vì Huyền Vũ Tiên Quân vừa gặp đã đánh lén, Tuyết Hoa ghi thù rồi, nói không chừng còn cố ý dụ dỗ lòng tham của Huyền Vũ Tiên Quân, sau đó nàng cùng hắn liên thủ giết chết Huyền Vũ.

Hắn thầm thở dài trong lòng, tâm tư Tuyết Hoa ngày càng phức tạp rồi, so với Tuyết Hoa hiện tại, hẳn càng hoại niệm tiểu hồ ly Tuyết Hoa thuần khiết đáng yêu trước kia.

“Hừ.” Tuyết Hoa nặng nề hừ một tiếng, rửa sạch gà rừng sát muối bắt đầu... đặt lên tảng đá khá sạch, phóng lửa nướng gà.

Thấy nàng phóng ra hỏa diễm nướng gà, Huyền Vũ Tiên Quân có chút kinh ngạc, nhưng trước kia cũng đã gặp tu sĩ linh căn hệ hỏa tu luyện như vậy, lại không chú ý.

Hắn bắt đầu kể tiếp tội thứ tư của Lệ quý phi, hủy khe núi nước Tây Lĩnh, chặn nước sông khiến bao nhiêu ruộng tốt và hai mươi mấy thôn trang và một tòa thành bị chìm, gần mười vạn người gặp họa.

Tuyết Hoa phân tâm nghe, hỏi: “Có người chết hay không?” Chỉ cần không có người chết là được, Lệ Nhi haowcj nàng sẽ bồi thường tốt.

“Bởi vì nước sông dâng chậm, hơn nữa chỉ tới đầu gối, quan phủ kịp báo cáo tới triều đình không có người chết.” Huyền Vũ Tiên Quân nói, “Quan phủ thế tục không rõ nguyên nhân chỉ quy cho thiên tai.”

“À.” Trong lòng Tuyết Hoa bắt đầu tính toán, nàng nghĩ có nên kéo Hạ Lăng Vân tới nước Tây Lĩnh, xem tình huống của người dân rồi lặn lội đến bù ít tổn thất, ừm... một viên Cố Nguyên Đan đỉnh cấp có thể đổi được bao nhiêu tiền, mua được bao nhiêu lương thực?

Thấy nàng chỉ “À” một tiếng, Huyền Vũ Tiên Quân lộ vẻ tức giận hỏi: “Phụ nhân không giải thích thay muội muội mình nữa rồi hả? Nàng phá hủy khe núi, làm hỏng địa thế, nơi đó vốn có ba khu tu luyện nhỏ vậy mà bị biến mất.”

Tuyết Hoa nói, “Ta không biết tại sao Lệ Nhi lại phải phá hủy khe núi, cho nên không thể nói gì. Dân chúng bình thường bị nạn, ta đang tính toán bán đi một viên Cố Nguyên Đan đỉnh cấp hoặc Cửu Chuyển Kim Đan, đổi lương thực, vải vóc cùng các thứ khác đền bù cho dân chúng. Linh khí thiên địa, không ngừng tụ ở khe núi thì sẽ tản mạn tới nơi khác, khiến linh khí nơi đó thêm dày đặc, không chừng lại tạo thành địa thế tu luyện phúc địa.”

Huyền Vũ Tiên Quân lập tức bị nàng nói á khẩu không trả lời được, trong lòng không khỏi suy nghĩ sâu xa. Nàng và Lệ quý phi quả thật tỷ muội tình thâm, miệng lưỡi tuy sắc bén nhưng cũng thiện lương, cũng là thiên hồ, Lệ quý phi sao có thể tà ác như lời đồn? Cũng giống như hồ nữ này, miệng hung ác nhưng thật ra rất lương thiện?

Nghe Tuyết Hoa muốn thay Lệ Nhi đền bù tổn thất cho dân chúng phụ cận, hai hàng lông mày của Hạ Lăng Vân giãn ra. hần dụ dàng nói: “Tuyết Hoa, về sau ta và nàng tới khe núi nhìn xem, cùng nhau làm việc thiện.” Đỉnh cấp đan dược không cần dùng, hần cần lấy ít Duyên Thọ Đan bán cho phú thương quyền quý có thể gom đủ tiền mua được lượng lớn vật tư.

“Đúng.” Tuyết Hoa quay mặt nhìn hần, lưu luyến thâm tình mỉm cười.

Phu thê hai người liếc mắt đưa tình, lập tức Huyền Vũ Tiên Quân cảm giác mình là kẻ thừa rồi, trong lòng có chút không tự nhiên và mất mát, không hiểu sao có chút đổ kị.

Gà rừng tỏa ra mùi thơm, Tuyết Hoa thu hồi hỏa diễm, sau đó hỏi: “Lăng Vân, chàng và vị Tiên Quân này thích ăn gì?” Nàng lấy ít đồ ăn trong vòng tay Như Ý, là do Thường Đức Thường Hưng biết bọn họ lịch lãm rèn luyện ở thế tục, rất lâu mới về, vội vàng làm, cơ bản là đồ ăn mặn nàng thích làm, cũng có một ít thức ăn chay Hạ Lăng Vân thích.

Hạ Lăng Vân mỉm cười lấy ra bảy tám trái quả trong vòng tay Càn Khôn, nói với Huyền Vũ Tiên Quân: “Ta có chút hoa quả đặc sản của nước Kim Phượng, Huyền Vũ huynh không chê, mời dùng thử.” hần nhìn Huyền Vũ Tiên Quân, biết rõ Huyền Vũ giống hần trước kia không ăn đồ mặn, nước và trái cây là đủ.

“Phu nhân, cảm ơn hảo ý của người. Lăng Vân lão đệ, ta cũng có vài loại quả đặc sản của nước Tây Linh, đệ cũng đừng ghét bỏ, ăn thử mấy trái.” nói xong, hần cũng lấy ra bốn năm loại quả Tuyết Hoa chưa từng thấy ở trong pháp khí trữ vật ra.

“Rít...rít, chủ nhân.” Linh sủng điều hâu đứng cạnh hần kêu lên.

Huyền Vũ Tiên Quân nghe xong nói: “Người đi đi, không cần lo lắng cho ta.” hần và linh sủng có thể trao đổi ý niệm.

Lo lắng liếc nhanh về phía Tuyết Hoa, Linh ưng ngũ phẩm tung cánh bay lên, bắt đầu liệng mình tìm kiếm bữa tối.

Tuyết Hoa cầm gà rừng đặt lên đĩa, xé ức gà thành từng miếng, sau đó đưa lên miệng Hạ Lăng Vân, thân mật nói: “Lăng Vân, chàng nếm thử tay nghề của ta.” Bình thường hai người không sao cả, nhưng có người khác dùng cơm cùng, nàng sẽ không để Hạ Lăng Vân gặm đùi gà, phá hư hình tượng nam thần.

Hạ Lăng Vân mỉm cười nhìn nàng, ăn miếng ức gà, sau khi ăn xong nói với Huyền Vũ Tiên Quân: “Để huynh chê cười.”

Huyền Vũ ăn trái cây bình tĩnh nói: “Phu nhân là người hiền huệ.” Động tác của nàng không ra vẻ, có lẽ thật tâm yêu Lăng Vân Tiên Quân. Lăng Vân Tiên Quân thật có phúc, nhưng mà, hần mang theo phu nhân ra ngoài, sẽ có rất nhiều điều không tiện cùng phiên toái, tốt nhất là nên che mặt nàng lại.

Sau khi dứt toàn bộ ức gà cho Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa mới bắt đầu dùng cơm. Huyền Vũ Tiên Quân cũng không phải người quen, nàng cần gì phải để ý tới suy nghĩ của hần? Nàng thản nhiên dùng tay cầm đùi gà gặm, sau đó bởi vì tay dính mỡ, chẳng muốn rửa tay lấy ra chiếc khăn gấp thịt trâu rừng Thường Đức Thường Hưng làm.

Khóe miệng Hạ Lăng Vân mỉm cười nhìn qua hỏi, “Có ngấy không? Cắn một miếng.” hần gọt vỏ ngoài của quả đưa lên miệng nàng.

Cái này chính là khoe ân ái với người ngoài a!

Tuyết Hoa vui vẻ, tích cực phối hợp với hần.

Phu thê này thật sự là....

Tâm của Huyền Vũ sớm như giếng cổ không nổi gợn sóng, nhưng nhìn họ lại có chút động tâm, lập tức sinh ra ý niệm mình cũng nên tìm một bạn lứa song tu rồi.

Dùng hết bữa tối, Tuyết Hoa bê bát đĩa bẩn đến dòng suối rửa.

Hạ Lăng Vân nhìn theo bóng lưng nàng, sau đó mới quay mặt nói với Huyền Vũ Tiên Quân: “Huyền Vũ huynh biết hướng đi của Lệ Nhi?” Huyền Vũ Tiên Quân gặp Lệ Nhi sớm hơn hẳn, nói không chừng đã truy ra tung tích rồi.

“không biết.” Huyền Vũ Tiên Quân uống nước trong hồ lô, cười khỏ nói, “Lệ quý phi biết bay, xuất quỷ nhập thần, rất khó truy tìm. Chỉ khi nàng gây ra chuyện, giới tu tiên mới truyền tin tức cho nhau, sau đó ta mới biết được địa điểm gần đây nàng xuất hiện.”

Hạ Lăng Vân cup mắt thoáng suy tư, chậm rãi nói, “Huyền Vũ huynh, ta vốn định mang Tuyết Hoa cùng huynh kiếm Lệ Nhi, nhưng mà...”

hắn dừng một chút, nói: “Bây giờ là tháng hai mùa xuân, ta và Tuyết Hoa không tiện.”

Mùa xuân tháng hai, không tiện?

Huyền Vũ Tiên Quân suy nghĩ một chút liền bình tĩnh, vội vàng nói: “thật ra gần đây ta cũng đi loạn khắp nơi, hai người đi theo cũng chưa chắc tìm thấy Lệ quý phi. không bằng chúng ta làm một cái thiên lý truyền âm thạch sau đó tách ra tìm kiếm.”

Vị Tiên Quân lão đệ này thật sự là rơi vào bể tình của hồ tiên, rất là hàm súc. Khó trách khó trách, hắc cảm giác xung quanh luôn có một mùi thơm dễ chịu, hóa ra đó là mị hương của hồ ly trong truyền thuyết. May mắn, mùi hương nhạt khó phát hiện, nếu không hẳn...

Huyền Vũ Tiên Quân cảm giác mình phải lập tức rời đi, nếu không sẽ dính chiêu.

122. Chương 122: Đi Vào Giác Mộng

Huyền Vũ Tiên Quân cũng không chần chừ, lấy hai khối truyền âm thạch, đưa cho Hạ Lăng Vân một cái nói: “Chúng ta nhỏ máu để thiên lý truyền âm thạch có thể tìm kiếm.”

Hạ Lăng Vân gật đầu, nhận lấy kiểm tra một chút, nhỏ máu rồi khen: “Truyền âm thạch làm không tệ. Huyền Vũ sư huynh, là huynh làm sao?” Từ khi phát hiện trình độ luyện khí của đồ đệ Lưu Thanh Bình cao hơn mình, hắn đã không làm các loại tiểu pháp khí này rồi.

“Lăng Vân lão đệ quá khen.” đang nhỏ máu cho truyền âm thạch Huyền Vũ Tiên Quân khẽ cười: “Tu sĩ linh căn kim hỏa nên thiên về luyện đan luyện khí.” Phi kiếm thiên ảnh là pháp khí hắc đắc ý, đáng tiếc vẫn không phá giải được bằng linh của Tuyết Hoa. Muốn thử xem pháp khí đỉnh cấp là thế nào, đáng tiếc yêu cầu như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy tham lam, hắn ngại mở miệng.

Hai vị Tiên Quân trao đổi truyền âm thạch. Huyền Vũ Tiên Quân vừa muốn cáo từ, Hạ Lăng Vân lấy ra một quả Liệt Dương Đan dâng tặng nói: “Đây là Liệt Dương Đan ta đạt được trong huyền cảnh, hôm nay có duyên với Huyền Vũ huynh, xin đừng khước từ.” hắn không thể tay không nhận truyền âm thạch của người khác.

Huyền Vũ Tiên Quân lập tức chấn động, ấp úng nói: “Cái này quá quý trọng rồi, xin thứ ta không thể thu. Đệ cứ để cho đệ tử trong môn sử dụng.”

“Huyền Vũ huynh, ta ở Thiên Linh Môn cạnh hồ Nữ Thần, chủ yếu tu luyện ba hệ linh căn thủy, mộc, thổ, tu sĩ linh căn hỏa vẫn chỉ là trung đẳng, cho nên Liệt Dương Đan này không phù hợp cho đệ tử hệ hỏa của môn phái.” Hạ Lăng Vân mỉm cười một lần nữa dâng Liệt Dương Đan.

Tuyết Hoa đứng cạnh Hạ Lăng Vân thấy thế nói: “Lăng Vân tặng người là thích người, người cứ thu lại. Ta hi vọng nếu người phát hiện ra Lệ Nhi thì nói cho nàng biết, chúng ta đang tìm nàng. Nàng ra ngoài chơi 17 năm rồi cần phải trở về, nếu ở bên ngoài gây thị phi, phụ thân sẽ tức giận.” Tốt nhất đừng đánh nhau, đương nhiên đánh nhau cũng không sợ, Lệ Nhi nhiều pháp bảo.

Huyền Vũ Tiên Quân do dự thật lâu, rốt cuộc bởi vì bản thân trước mắt cần Liệt Dương Đan đỉnh cấp liền thu vào. Thần sắc hần nghiêm túc nói: “Lăng Vân lão đệ, đệ muội, nhận đại lễ thật có chút xấu hổ, xin để ta ngày sau hoàn lễ.” Nhận đại lễ của người ta, hần sẽ không nói lời vô nghĩa, còn muốn tận dụng hết khả năng tìm hiểu và chứng minh bản tính của Lệ quý phi là không xấu, rất nhiều chuyện không phải lỗi của nàng.

“Huyền Vũ huynh quá khách khí. Chút lễ mọn không đáng để trong lòng.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói.

Huyền Vũ Tiên Quân gật đầu, dùng ý niệm gọi linh sủng, sau đó chấp tay nói, “Chúng ta cáo biệt. Hai người đi đường cẩn thận.” nói xong, thân hình hần bất động, chậm rãi bay lên trời.

“Rít...rít...!” Tiếng kêu to rõ vang trên không trung, linh ưng màu đen từ xa bay tới bên người chủ nhân.

“Huyền Vũ huynh, đi đường cẩn thận.” Hạ Lăng Vân chấp tay hướng về phía bầu trời cáo biệt.

Huyền Vũ Tiên Quân phát tay ra hiệu, sau đó bay về hướng đông bắc.

Nhìn hần bay đi, Tuyết Hoa chu môi nói, “không phải chàng cảm ta tùy tiện đưa linh đan linh thạch cho người khác sao? Chàng còn đưa?”

Hạ Lăng Vân cười nói: “Ta nhìn hai đầu lông mày của Huyền Vũ Tiên Quân lộ vẻ chính khí, đối mặt với dung mạo của nàng vẫn cố định tâm, trong lòng cao hứng, liền tặng đan dược tăng cường tình bạn.”

“Thuận tiện để hần thiếu nợ chàng nhân tình?” Tuyết Hoa cười hì hì nói, đôi mắt trong suốt lấp lánh sáng.

Hạ Lăng Vân cười mà không nói. Tặng Huyền Vũ Tiên Quân Liệt Dương Đan, có lẽ hần sẽ chú tâm vào phần tình cảm này, không phải nhìn... thấy thất vĩ thiên hồ liền trực tiếp hạ sát chiêu.

Lấy ra dây trói tiên trong vòng tay Càn Khôn, hần dẫn dò: “Nàng cất kĩ.” Lần sau, hần sẽ không thu pháp khí hộ nàng.

Tuyết Hoa thu hồi dây trói tiên, che miệng ngáp một cái, giọng dịu dàng giận dỗi: “Ta vừa mới ngủ, đã bị hần làm tỉnh giấc.”

Hạ Lăng Vân lập tức nói: “Bây giờ nàng cứ an tâm mà ngủ.” nói xong, hần ngồi trở lại bồ đoàn, vẫy vẫy tay với Tuyết Hoa. hần có thể tĩnh tọa ngủ, còn Tuyết Hoa thì biến về hình thái hồ ly nằm ngủ trên đùi hần.

Tuyết Hoa thấy thế nói “Ta đã mang theo cái này.” nói xong, nàng nhìn bốn phía xung quanh, giống như tìm cái gì.

Hạ Lăng Vân không hiểu nhìn nàng.

Tuyết Hoa đi đến một thảm cỏ tương đối bằng phẳng, nâng vòng tay Như Ý.

Lập tức, một cái giường lớn với rèm che lập tức xuất hiện tại vùng hoang vu dã ngoại.

Hạ Lăng Vân kinh ngạc nhìn, hần thật không ngờ, Tuyết Hoa nhét giường ngủ của bọn họ vào vòng tay Như Ý mang ra ngoài. Đại khái, không có tu sĩ nào ra ngoài lịch lãm rèn luyện lại đem giường ngủ của mình nhét vào vòng tay trữ vật mang theo.

Tuyết Hoa cười hì hì nói: “Lăng Vân, chàng xem ta có chu đáo không?” Về mặt tranh công.

Khóe miệng Hạ Lăng Vân khẽ mỉm cười dịu dàng, khen: “Nàng thật chu đáo.” Pháp khí của nàng có dung lượng lớn, tùy tiện thu được các vật to.

“Vừa rồi ta đã rửa mặt, bây giờ ta ngủ trước.” Tuyết Hoa nói xong, ngồi lên giường cởi giày, tiến vào màn lụa. không có giá áo và bình phong, nàng chỉ cởi áo khoác rồi đặt xuống giường.

Hạ Lăng Vân nhìn giường tân hôn của mình, cảm giác nên phải thiết lập trận pháp linh thạch rồi.

Rửa mặt xong, Hạ Lăng Vân trở lại giường, nghe thấy tiếng hít thở đều đặn rất nhỏ ở bên trong.

Nàng ngủ thật nhanh.

Gương mặt tuấn nhã của hần lộ vẻ kiêu ngạo. Dù nàng đến kì động dục, hần cũng thoải mái ứng phó!

Lên giường, hần lập tức ngửi được mùi thơm thanh nhã, phát hiện tiểu thê tử chỉ mặc đồ lót, ôm chần mông đưa lưng về phía hần, làn da lưng trắng ngần hoàn toàn bại lộ trước mắt hần.

thật là khiến người ta khí huyết sôi trào!

Thân thể vì choáng ngợp mà rung động, hai con ngươi thâm thúy lưu chuyển, hầu kết nhin không được di chuyển hai cái.

Tĩnh tâm, tĩnh tâm!

Hạ Lăng Vân hít sâu một hơi, lại hít luôn cả mùi thơm cơ thể nàng vào trong cơ thể. Ở đây là nơi hoang vu, có một chỗ nghỉ ngơi an toàn không dễ dàng, tốt nhất là không nên vén màn giường lên.

Tuyết Hoa nằm bên cạnh hần lúc bắt đầu ngủ đã tĩnh tâm tu luyện bí quyết, tới lúc cảm xúc hoàn toàn tĩnh lặng mới chìm vào giấc ngủ.

Lúc nàng chìm vào giấc ngủ, trong lòng thì thầm mãnh liệt: Phụ thân... phụ thân... tiến vào trong mộng, tìm kiếm phụ thân, nói cho người tin tức Lệ Nhi.

Có lẽ linh lực và tinh thần lực nàng nhờ quá trình song tu trở nên mạnh mẽ, nàng nhanh chóng tiến vào giấc mộng, nhưng giấc mộng này cũng không phải là nàng chờ đợi.

Trong mộng, nàng thấy nhà cao tầng, thấy các loại xe, thấy người vội vàng đi đường.

Nằm mơ tới kiếp trước rồi.

Tuyết Hoa kinh ngạc nhìn quanh, sau đó nhìn chính mình. Nàng mặc bộ thể dục màu trắng xanh, trên lưng đeo cặp sách, tay dắt xe đạp.

A... nàng nghĩ nghĩ, chắc mình đang đến trường, vì vậy leo lên xe đạp đi về phía trước.

đi đi, chung quanh lại biến thành ảo ảnh, mà bên cạnh nàng xuất hiện người khác. Vị này cũng là nữ sinh đang đạp xe đến trường, nàng ta mười sáu mười bảy tuổi, chải bím tóc đuôi ngựa, đeo kính gọng màu xanh da trời, gương mặt thanh tú kiên nghị.

Ồ, sao lại giống nàng như vậy? Kiểu tóc kính mắt túi xách giống như đúc.

Trong mộng Tuyết Hoa kinh ngạc nhìn học sinh nữ, mà học sinh kia cũng quay sang kinh ngạc nhìn nàng.

“Bạn là ai?” Nữ sinh hỏi, nhìn Tuyết Hoa tò mò.

“cô là ai?” Tuyết Hoa không hiểu sao lại hỏi.

“Mình là Chu Tuệ Châu.” Nữ sinh nói, ánh mắt tràn ngập ý thăm dò.

“Tôi là Chu Tuệ Châu.” Tuyết Hoa mơ màng nói.

Nữ sinh lập tức giật mình, “Chuyện này là không thể, trên đời làm sao có một người thứ hai giống hệt mình! Đây là một giấc mộng!”

“Đây đúng là một giấc mộng! một giấc mộng của cô gái xinh đẹp.” Hai thiếu nữ đột nhiên nghe được thanh âm nghiêm túc.

Nhân viên quản lý thứ n của văn học Tấn Giang lại xuất hiện!

Tuyết Hoa ngạc nhiên nhìn bốn phía phát hiện xung quanh trống rỗng, chỉ có nàng và nữ sinh kia.

“Hai người không nên bước vào mộng cảnh này, mau trở về, trở về hiện thực của hai người đi.” Nhân viên quản lý thứ n nghiêm túc nói.

Vì vậy Tuyết Hoa phát hiện nữ sinh giống nàng đã biến mất.

“Nhân viên quản lý thứ n, chuyện gì đã xảy ra?” Nàng lớn tiếng kêu lên.

“sự tình luôn xuất hiện vài việc nhỏ ngoài ý muốn khiến chúng ta ngạc nhiên phải không?” Nhân viên quản lý thứ n nhẹ nhàng nói, “Tuyết Hoa, người thành công hóa giải việc Lăng Vân Tiên Quân nhập vào hậu cung của Lệ Quân HOa, hoàn thành nhiệm vụ ta giao cho người. Ta tặng người một món lễ vật.”

Tuyết Hoa lập tức vui vẻ ra mặt hỏi, “Lẽ vật gì?” không để ý tới nữ sinh giống mình như đúc nữa.

“Lăng Vân Tiên Quân.” Nhân viên quản lý thứ n nói.

“Hả?” Tuyết Hoa ghen hòng nhìn hấn trân trối, hấn định lừa gạt tiểu hài tử à, Lăng Vân Tiên Quân đã là người của nàng rồi có hiểu không? không cần hấn tặng.

“Người sẽ có được tình yêu toàn tâm toàn ý của Lăng Vân Tiên Quân. Người sẽ có hạnh phúc, được cùng hấn vĩnh viễn ở chung một chỗ.” Nhân viên quản lý thứ n kiên định nói.

Tuyết Hoa cảm giác một ý niệm cường đại mạnh mẽ len vào thân thể nàng, sau đó nàng lập tức biến thành thất vĩ thiên hồ, rồi từ thiên hồ lại biến thành thiếu nữ mặc áo cổ trang màu tuyết trắng.

“Tuyết Hoa, trở về hưởng thụ sinh hoạt hạnh phúc của mình đi.” Nhân viên quản lý thứ n nói.

Lập tức Tuyết Hoa thấy mình bị một lực lượng đẩy mạnh ra, rồi xuất hiện trong nội điện Thái Nguyên Cung, nàng đã từng ở chỗ này dùng Huyền Chi Kính quan sát Hạ Lăng Vân bế quan tu luyện.

Nàng nhìn nam tử tóc dài ngồi trên bảo tọa trong Thái Nguyên Cung, cất giọng gọi: “Phụ thân, con lại được gặp người rồi.” Nàng chạy nhanh tới phía phụ thân.

“Tuyết Hoa, vì phụ cảm nhận được ý niệm của con, quả nhiên là được gặp.” Chi chủ của Thái Hư Huyền Cảnh Hạo Linh Tiên Tôn hiền lành đánh giá Tuyết Hoa kinh ngạc nói: “Con hình như khác hơn trước.” Lòng mây đuôi mắt nữ nhi có mị thái của thiếu phụ, rõ ràng là có nam nhân.

“Phụ thân, con và Lăng Vân chính thức kết hôn rồi.” Tuyết Hoa xấu hổ nói, ngồi trên chân phụ thân, hai tay đặt trên đùi người.

“Cách thời gian chúng ta gặp mặt trong mộng bao lâu?” Hạo Linh Tiên Tôn dịu dàng hỏi.

“Hơn hai tháng.” Tuyết Hoa nói.

“Tốc độ thật nhanh.” Hạo Linh Tiên Tôn lo lắng hỏi: “Hạ Lăng Vân thật tâm với con sao? hấn đối xử với con tốt không?” Tuy ông dùng các biện pháp khảo nghiệm Hạ Lăng Vân, nhận định hấn sẽ là phu quân tốt, nhưng vẫn lo nữ nhi không được hạnh phúc.

“Tất nhiên là Lăng Vân thật tâm với con rồi.” Tuyết Hoa tự tin nói, “Chàng đối xử với con rất tốt. Bây giờ còn mang con đi lịch lãm rèn luyện, tìm Lệ Nhi.”

“Đúng rồi, phụ thân, Lệ Nhi ở bên ngoài gây ra không ít tai họa.” Nàng tranh thủ nói.

“Ừ, cha biết muội muội con sẽ gây rối, chỉ cần không làm ra đại họa cứ để nó tùy tiện.” Hạo Linh Tiên Tôn nói, “Tuyết Hoa, Lệ Nhi có bị thương?” Đối với ông lúc này, nữ nhi so với người bình thường quan trọng hơn rất nhiều, chỉ cần nữ nhi không phạm phải sai lầm lớn, ông cũng không trách phạt.

“Con còn chưa tìm được muội muội, không rõ Lệ Nhi có bị thương không, muội ấy ở bên ngoài gây ra vài việc rối rắm.” Tuyết Hoa nói, bắt đầu kể hết những việc mình biết cho phụ thân.

Hạo Linh Tiên Tôn vuốt ve đầu Tuyết Hoa, một bên hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi nữ nhi ở bên cạnh, một bên lắng nghe chuyện liên quan tới một nữ nhi khác.

Nghe xong, ông bình tĩnh nói: “Những việc con phản bác khác là đúng, chưa chắc những chuyện kia đều là lỗi của Lệ Nhi.”

Ông dặn dò: “Lăng Vân nói cũng đúng, Lệ Nhi nên thu liễm một chút. Về sau con gặp được Lệ Nhi bảo phụ thân nói, không cho phép ở bên ngoài nghịch ngợm lung tung, ngoan ngoãn tìm một chỗ tu luyện.”

Ông lại nói với Tuyết Hoa: “Con mau thu công trở về, đừng để tổn thương tinh thần lực.” nói xong ông mạnh mẽ đẩy nữ nhi ra khỏi mộng cảnh của mình. Với tư cách là một Tiên Tôn thượng cổ, ông có đủ tinh thần lực khống chế giấc mộng của mình. Chỉ là ông không giống Tuyết Hoa có thể đi vào giấc mộng người khác.

“Phụ thân, lần sau con trở lại thăm người.” Tuyết Hoa thấy hình ảnh dần mờ hồ, vội vàng nói.

“Được, nữ nhi ngoan.” Hạo Linh Tiên Tôn cười, ánh mắt tràn ngập vui vẻ.

123. Chương 123: Rừng Hoa Đào Trong thâm Sơn

Hoa đào màu hồng phấn sáng rực che phủ đỉnh núi, nhưng ở trong thâm sơn, nên không có người thưởng thức.

Gió xuân thổi qua rừng đào, những bông đào nở rộ thoát li khỏi cành tung bay. một chiếc giường trụ lớn đặt dưới gốc cây hoa, trước giường có một thất vĩ thiên hồ tuyết trắng đang nằm sắp. Vài cánh hoa nghịch ngợm đáp xuống mũi nó: “A-Úm!” Nó ngáp một cái thổi bay cánh hoa, sau đó duỗi chân trước mở đôi mắt hồ ly hẹp dài.

Sau khi hoàn thành khóa tu luyện ngày, nàng liền nghỉ ngơi.

Thu hồi thần khí tu luyện, thất vĩ Thiên hồ Tuyết Hoa đứng dậy, căng duỗi tứ chi, khẽ lắc lắc cái đuôi, sau đó phủi những cánh hoa trên đầu, quay người tiến vào giường. trên giường, Hạ Lăng Vân đang khoanh chân ngồi tu luyện, gương mặt nghiêm túc, quanh thân bao phủ linh quang xanh lá đậm đặc.

Xem ra hôm nay cũng không xuất quan.

Nàng thất vọng lúi đầu về sau, nhìn xung quanh, bắt đầu chạy loạn trong rừng hoa đào. Vừa săn bắn vừa rèn luyện thân thể.

Nàng vượt qua một bụi cỏ mang theo sương sớm, nhảy vọt qua nhánh cây đào cao cỡ nửa người, chạy nhanh như tên bắn, bảy cái đuôi cao thấp tung bay, không chút nào ảnh hưởng tới thăng bằng của nàng.

Trong lúc tu luyện nàng phát hiện, nếu lúc nàng tu luyện thả hết bảy cái đuôi ra ngoài, sẽ hấp thu linh khí thiên địa nhanh hơn, nên thường xuyên hồi phục nguyên hình tiến hành tu luyện. Dù không khôi phục nguyên hình, lúc tu luyện nàng cũng gọi hết bảy cái đuôi ra ngoài. Nàng hi vọng tu vi linh lực của mình càng ngày càng mạnh!

Nàng có “Thần khí ngưng tụ linh khí thiên địa” mặc dù là đồ dỏm, nên dù không có pháp trận tụ linh, không có các linh đan tu luyện, vẫn có thể tu luyện thật nhanh. Nhưng mà Hạ Lăng Vân thì không, hắn tu luyện cần linh thạch linh đan. Thần khí và linh hồn nàng đã khóa lại nàng không cách nào cho Hạ Lăng Vân sử dụng.

trên đời mặc kệ loại thuật song tu hợp nhất nào, đều là những người tu vi cao lấy được lợi ích nhỏ, tu vi thấp lấy được lợi ích nhiều. Nàng có ý nghĩ hảo huyền, hi vọng linh lực của mình cao hơn Hạ Lăng Vân, sau đó để Hạ Lăng Vân và nàng song tu hợp thể sẽ lấy được nhiều lợi ích, cho nên bây giờ nàng cố gắng tu luyện linh lực, tranh thủ sớm ngày vượt qua Hạ Lăng Vân. Về phần sao nàng có thể tự tin như vậy, bởi vì máu của nàng có huyết thống thiên hồ và người, hậu đại của Cửu phẩm Tiên Tôn và thất vĩ thiên hồ còn không thể tiến tới Cửu vĩ thiên hồ sao?

“Gào~~~’ đừng trốn, bữa sáng của ta!” Thấy một con thỏ xám từ xa, Tuyết Hoa vui mừng chạy tới, nhân lúc nó chưa kịp chui vào hang, một ngoạm cắn lấy cổ.

Cắn con thỏ đang giãy giụa trở về, nàng đi tới dòng suối, buông thần thức kiểm tra một thoáng, xác định phụ cận không có người xuất hiện, toàn thân xuất hiện bạch quang, biến thành hình người, rồi dùng móng tay xử lý con thỏ.

Ném con thỏ đã chết sang một bên, nàng xuống nước gội đầu buông mái tóc dài như thác nước, vệ sinh thân thể.

Sau khi tắm, nàng mặc y phục sạch sẽ, bắt đầu xử lý con thỏ đã chết. Ăn no, nàng trở về giường, ngồi cạnh Hạ Lăng Vân đưa tay chống cằm nhìn lên bầu trời, gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ thoáng chút cô đơn.

Tháng hai tháng ba là kỳ động dục của hồ ly, Hạ Lăng Vân ban ngày mang nàng tới nơi có người qua lại lịch lãm rèn luyện, buổi tối thì lại thí luyện nơi hoang dã không người...tiến hành hợp thể song tu. Lại qua hai tháng, hắn thấy mình tu vi tăng trưởng không ít, cần tiến hành một khóa bế quan ngắn.

Đương nhiên nàng ủng hộ quyết định của hắn, liền cùng hắn tu luyện trong rừng đào nơi thâm sơn cạnh bờ suối. Trong lúc tu luyện hắn đã dùng thủy linh thạch mộc linh cực phẩm thạch tạo ra pháp trận Tụ Linh cao cấp, rồi bế quan, nàng thì ở bên ngoài giúp hắn hộ pháp.

Lần đầu tiên nàng giúp người hộ pháp, mới biết thật sự nhàm chán thế nào. Nàng không quên mỗi lần tu luyện, sau khi hoàn thành số lần thì ngừng lại, sợ gặp trường hợp ngoài ý muốn không thể ngăn cản, quấy rầy hắn bế quan. Ở chỗ này, nàng không có người nói chuyện, nhiều lắm là hoạt động xung quanh chiếc giường lớn.

”Ai

” ngăn người thật lâu, Tuyết Hoa lấy sách ra đọc. Đó không phải là bí tịch tu luyện gì gì mà chính là sách lúc Lăng Vân vào thành mua cho nàng, để nàng tăng thêm nhận thức về cuộc sống sinh hoạt thường ngày.

Đọc sách chán nàng đứng dậy lấy dây trói tiến bắt đầu luyện... võ kĩ, chính là những chiêu thức nàng nghĩ ra.

Dây lụa màu hồng trong tay nàng như du lòng bay lượn, hoa đào đỏ cuốn theo dải lụa nhảy múa. Tuyết Hoa bay lên không trung vung dây trói tiên tăng thêm lực, khiến những... cánh hoa đào xinh đẹp kia dựa theo tâm ý mà bay múa vũ động trên bầu trời.

một rừng hoa đào màu hồng phấn trên không, nổi bật lên vũ đạo của thiếu nữ bạch y xinh đẹp, dây lụa vàng kim trong tay nàng tùy tâm xuất động, bay múa cùng hoa đào.

Hạ Lăng Vân thu công đứng dậy, vén màn giường thì thấy được một cảnh đẹp như mộng ảo.

hắn thức thời không quấy rầy nàng, mà lấy nước và hoa quả ăn, nhàn nhã ngắm nhìn Tuyết Hoa khiêu vũ trên bầu trời.

Tuyết Hoa đang đắm chìm luyện võ kĩ, ánh mắt chỉ có... những cánh hoa đào, tận lực dùng sức gió không để hoa rơi xuống mặt đất.

Chơi một lúc lâu, đột nhiên nàng cười duyên một cái, sau đó dùng sức, tung dây trói tiên lên không. Dây trói tiên tiếp tục xoay tròn, những cánh hoa đào cũng xoay tròn, cuối cùng biến thành một đường sóng bản cánh hoa ra khắp không trung.

Tuyết Hoa phi thân qua dây trói tiên, nâng khuỷu tay, bắt lấy sóng hoa, sau đó dưới làn sóng hoa nhẹ nhàng ưu nhã đáp xuống mặt đất.

“Lăng Vân!” Nàng cúi đầu thấy Hạ Lăng Vân ngồi trên giường nhìn mình, kinh ngạc vui vẻ chạy tới trước mặt hắn hỏi: “Có phải ta quấy rầy chàng?”

“không, ta xuất quan.” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng nói, đưa tay về phía nàng.

Tuyết Hoa vui vẻ nhào vào lòng hắn, kích động nói: “Lăng Vân, ta rất nhớ chàng.” Bầu trời hoa vũ, bay đáp xuống người bọn họ, xung quanh giường.

“Tuyết Hoa, xin lỗi nàng, để nàng cô đơn.” Hạ Lăng Vân thương tiếc nói, ôm thân thể mềm mại của nàng, vuốt ve sau lưng nàng. Hắn đã từng hộ pháp cho mười hai đồ đệ sáu bảy sư đệ, biết rõ cảm giác cô đơn này.

“Chàng phải đền bù tổn thất cho ta.” Tuyết Hoa làm nũng nói, chôn sau vào lồng ngực hắn ngửi hơi thở quen thuộc của hắn.

“Được, nàng muốn đền bù tổn thất?” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, “Đưa nàng đi thưởng thức món ăn ngon, hay để ta dùng thân thể hầu hạ nàng?” nói xong, hắn tự tay nâng cằm nàng, ánh mắt nhìn nàng tình cảm. Tuy hắn không biết lần này bế quan mất bao lâu nhưng phát hiện nàng gầy đi không ít.

“Hai cái, ta đều muốn.” Tuyết Hoa hung dữ nói, vội vàng hôn lên cổ lên môi khắp mặt hắn, biểu đạt nỗi nhớ nhung của mình.

Hạ Lăng Vân mở đôi môi tùy ý cho nàng chủ động, rồi lại vội vàng hòa theo, đầu lưỡi cùng nàng trôi dạt.

Như xa cách đã lâu không gặp lại, bọn họ kích tình hôn nhau giữa rừng cánh hoa đào, tới lúc cảm thấy không khí không đủ, mới tách ra.

Liếm láp đôi môi bị cắn đau nhức, Hạ Lăng Vân thở gấp nói: “Tuyết Hoa, có phải nàng rất đói?”

Tuyết Hoa liếm đôi môi kiêu diễm ướt át, không hề: “Ta rất đói, nhưng mà, ta nghĩ chàng nên đi tắm trước.” Xuất phát từ nhận thức sạch sẽ của người hiện đại, nàng khá dễ tâm tới phương diện này.

Hạ Lăng Vân cũng biết, buông nàng ra, đứng lên nói: “Ta đi tắm một lát, nàng thu linh thạch lại, giải trừ pháp trận Tụ Linh, sau đó... chờ ta!” hắn mỉm cười với nàng, rồi đi tới dòng suối.

Tuyết Hoa sờ sờ đôi môi sưng đỏ, gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ hạnh phúc.

Vén màn giường, nàng thu mười viên linh thạch vào trong vòng tay Như Ý, thu hồi pháp trận Tụ Linh, trải giường xấp sếp chăn, thả màn che cuối cùng cởi giày lên giường, nằm chờ hắn đến.

Qua một nén nhang, Hạ Lăng Vân khoác áo trường bào màu trắng bay đến giường, nhẹ nhàng vén màn giường. “Lăng Vân.” một cánh tay trắng muốt vươn ra kéo hắn vào. hắn theo lực tay nhào lên giường.

“Tuyết Hoa, nàng thật vội vàng.” hắn nhẹ nhàng nói, nhìn gương mặt nàng lộ ý xuân, tâm thần nhộn nhạo. A, hắn thích sự nhiệt tình thẳng thắn của tiểu thê tử!

“Ta muốn chàng, Lăng Vân, ta rất nhớ chàng.” Tuyết Hoa vội vàng nói, hai tay ôm hắn.

“Ta biết. Ta luôn cảm giác nàng ở bên cạnh trông chừng ta.” Hạ Lăng Vân cảm động nhìn tiểu thê tử, “Tuyết Hoa, ta bế quan bao lâu?” Tuy giờ hoa đào vẫn nở rộ, nhưng dựa vào thời gian tu luyện của bản thân mình hắn hiểu rõ, tuyết đối không phải là cùng năm. Nhìn dáng vẻ tiêu tụy của nàng hắn hiểu Tuyết Hoa đã chịu sự cô đơn đến nhường nào.

“một năm một tháng ba ngày.” Tuyết Hoa ai oán nói, “Lăng Vân, chàng bỏ lỡ kì động dục năm nay của ta.” hiện tại cũng là tháng tư rồi.

“thật xin lỗi. Lần sau, ta sẽ tìm nơi an toàn, cùng nàng bế quan, quyết không để nàng một mình cô đơn.” Hạ Lăng Vân dịu dàng nói, cúi đầu ngậm lấy đôi môi kiêu diễm, thâm tình lưu luyến.

“Được...” Nằm nhắm mắt lại, cảm thụ sự yêu thương của hắn.

Tháng tư hoa đào nở rộ, gió núi thổi bay cánh hoa, hương thơm hoa đào thanh nhã tràn ngập trong rừng.

Giường lớn gần như bị cánh hoa đào che phủ kịch liệt lay động, cánh hoa theo đó mà rơi xuống, tiếng nữ tử uyển chuyển rên rỉ đứt quãng...

124. Chương 124: Phong Ba Tuyển Tú Nữ

Ân ái vài ngày trong rừng hoa đào, Hạ Lăng Vân mang theo Tuyết Hoa thỏa mãn nhập thể tục tiếp tục rèn luyện.

Cách biệt một năm, thế giới bên ngoài cũng không có biến hóa gì lớn. Thôn trang nhỏ giống như thế ngoại đào viên không bị nội loạn ảnh hưởng, tới thành trấn lớn hơn thì có chút ít thông tin biến loạn.

Hạ Lăng Vân phóng thích thần thức nghe người xung quanh nói chuyện, đạt được ba tin tức mới.

một, triều đình tuyên bố, thất phẩm Tiên Quân Hạ Lăng Vân Thiên Linh Môn đồng ý với nước Kim Phượng sẽ đuổi bắt yêu hồ Lệ quý phi.

Hai, mất hai trăm năm, rốt cuộc nước Kim Phượng lại có một vị quốc sư.

Ba, tiểu hoàng đế mười sáu tuổi muốn tuyển chọn hoàng hậu và phi tử, hậu cung tuyển thêm cung nữ. tất cả các châu quận trong nước phải đưa tú nữ vào cung để lựa chọn.

Tuyết Hoa biết được bĩu môi: “Đây tuyệt đối là chuyện tốt của gã Hán Dương Vương, cưỡng chế nhiệm vụ bắt yêu hồ lên người chàng rồi.” Tên này đúng là kẻ xấu, dám tính toán nàng và phu quân nam thần, về sau nếu để nàng có cơ hội sẽ khiến hắn không cười nổi!

Hạ Lăng Vân không quan tâm nói, “Thất phẩm Tiên Quan trong mắt người thế tục là người cường đại không già không chết. Tin tức thất phẩm Tiên Quân chính thức ra mặt đuổi bắt yêu hồ có thể trấn an lòng dân.”

“Tiểu hoàng đế cưới vợ cũng huy động nhân lực? thật sự là hao người tốn của!” Tuyết Hoa chán ghét nói. Lựa chọn này không biết có bao nhiêu thiếu nữ trẻ tuổi phải rời xa phụ mẫu tiến vào thâm cung, đến chết già.

Hạ Lăng Vân im lặng không nói. Đây là truyền thống của thế tục, tồn tại từ cổ chí kim, hắn không can thiệp được.

đi trên phố, bọn họ phát hiện, hầu hết nữ tử trên đường đều đã kết hôn, thậm chí có người mười ba mười bốn tuổi đã chải búi tóc phụ nhân. Vì không muốn bị chọn làm tú nữ, các phụ mẫu đều mau chóng cho con gái xuất giá.

“Dùng- đoàn-” “Thùng...choang....cheng....” trên đường truyền đến tiếng pháo nổ, tiếng chiêng trống, một đội ngũ đón dâu từ phía đông đi tới. Chỉ chốc lát sau, một đội ngũ đón dâu khác cũng đi ra phía đường chính.

“Tất cả mọi người đều vội vã gả nữ nhi.” Tuyết Hoa cảm thán nói. Vội vàng xuất giá, các cô gái còn có thể gả cho phu quân tốt sao?

“Đúng.” Hạ Lăng Vân lộ vẻ thương cảm. Gả nữ nhi lúc này, rất nhiều nhà trai sẽ ép, bắt nhà gái phải thêm hồi môn. Nhà mẹ đẻ vì muốn nữ nhi gả ra ngoài tăng giá bái sản chuẩn bị đồ cưới.

“Công tử, vị công tử này.” Hạ Lăng Vân nghe thấy người gọi, nhìn lại thấy một vị nam tử trung niên mang theo mấy gia đình áo lam mỉm cười lấy lòng chấp tay chào hỏi.

“Có chuyện gì?” Hạ Lăng Vân dò hỏi. Tuyết Hoa ngạc nhiên nhìn sang.

“Công tử đã có thê tử?” Viên ngoại cẩn thận từng li tu ừng tí hỏi. Ông mang theo gia đình đi một vòng thật lớn, nhìn thấy vị công tử này là người nơi khác đến.

Hạ Lăng Vân lập tức hiểu rõ, nói: “Đây chính là nội tử.” Từ lúc nào mà nhà có nữ nhi phải ra ngoài phố chào đón tân lang rồi.

đã có thê tử?

Nam tử trung niên lập tức cau mày khổ sở. Ông vất vả mới phát hiện được một quý công tử thanh nhâ anh tuấn, đáng tiếc người ta đã có thê tử.

Do dự liên tục, ông chấp tay khẩn cầu: “Nhà ta có hai nữ nhi, mỗi người đều như hoa như ngọc, có thể tặng cho công tử làm thiếp thất, gia sản bạc triệu làm đồ cưới, chỉ cần tương lai công tử cho một đứa con kế thừa dòng dõi nhà ta.”

Ông có hai nữ nhi dung mạo xinh đẹp tri thức lễ nghĩa, cũng trong độ tuổi chọn tú nữ. Ông không nỡ để con gái nhập cung, trái chọn phải chọn, kết quả nam tử vừa độ tuổi lập gia đình đã bị cướp làm con rể hết rồi, ông chỉ có thể đứng trên đường phố tự mình chọn lựa. Nam tử trước mắt tuy có thê tử, nhưng dung mạo khí chất cao nhã, ông cảm thấy hai nữ nhi dù làm thiếp cũng cam tâm tình nguyện.

“Ta không cho phép.” Tuyết Hoa lạnh lùng nói, “Phu quân là của một mình ta!” Ai dám đoạt nam thần với nàng, nàng giết!

Cảm giác được Tuyết Hoa lộ sát khí, Hạ Lăng Vân nắm nhẹ tay nàng trấn an, gương mặt bình tĩnh: “Vị đại gia này, ta hiểu tình thương của ngài với nữ nhi, nhưng xin thứ ta không thể đồng ý.”

hắn nghĩ nghĩ, vươn tay vào áo, lấy hai viên dược hoàn nói: “Nếu ông không nỡ tùy tiện gả nữ nhi ra ngoài, có thể dùng hai loại dược này của ta.”

Trung niên viên ngoại kinh ngạc nhìn Hạ Lăng Vân nói: “Công tử, đây là được gì?” Nghe được lời nói của phu thê Hạ Lăng Vân... ông nghĩ mình phải tiếp tục đi tìm người.

“Màu đỏ hòa với nước bôi lên da, màu đỏ tím sẽ lập tức lan khắp người. Ông bảo nữ nhi của mình mỗi ngày hòa chút được vào phần bôi lên, trước bôi phạm vi nhỏ rồi rộng dần, chắc chắn nàng sẽ không bị chọn.”

Hạ Lăng Vân nói tiếp: “Màu đen là thuốc uống chia làm ba phần, mỗi ngày dùng một phần, trên người sẽ toát ra mùi hôi, một năm sau mới có thể tiêu tán. Hai loại được này trước kia ta làm cho người khác, cũng là để nữ hài thoát khỏi lựa chọn tuyển tú.” Nếu triều đình quy định lựa chọn hết nữ nhân từng châu từng quận, vậy hẳn trợ giúp vị viên ngoại này, tất sẽ có hai nữ nhi khác bị chọn thế. Nhưng hẳn và lão gia này có duyên, nên giúp đỡ một chút vậy.

Thiên hạ có đan được thần kì như vậy?

Trung niên viên ngoại nghe xong nghẹn họng nhìn trân trối, dứt khoát thỉnh cầu: “Phương mỗ nguyện ý dùng ngàn lượng bạc trắng mua thần dược của công tử.” Nói xong ông chuẩn bị lấy mấy tấm ngân phiếu chuẩn bị sẵn trong lòng để lôi kéo con rể tương lai, hai tay dâng lên. Ông nguyện ý vì chúng nữ nhi đánh cuộc một lần, huống chi vị công tử này không động tâm với tài phú sắc đẹp, nhân phẩm cao thượng, chắc chắn sẽ không lừa gạt ông.

“Hai viên được hoàn, không đáng tiền.” Hạ Lăng Vân tặng được, trong lúc ông ngỡ ngàng không thể tin, lôi kéo Tuyết Hoa rời đi.

“Lăng Vân, sao chàng biết làm loại được này?” Tuyết Hoa cười hì hì hỏi, cái đan được ăn vào có mùi coi như xong, có một ngày nàng sẽ bôi đan được để mặt có vết chàm tím đi dọa hẳn.

“Ta tu luyện Mộc linh lực, nhận thức trăm cây trăm hoa, lúc trẻ hiểu kì tự mình phối chế đan được, bây giờ không làm.” Hạ Lăng Vân cười nói.

“Vậy. Chàng có thể nghiên cứu đan được làm sau có thể sinh hài tử không?” Tuyết Hoa bắt lấy tay Hạ Lăng Vân ngẩng mặt lên nói: “Ta muốn sinh con.” Tốt nhất là có thể thông qua biện pháp nào đó đưa hài tử vào Thái Huyền Cung trong Thái Hư Huyền Cảnh, cho phụ thân giải buồn.

“Tuyết Hoa, nàng muốn làm mẫu thân?” Hạ Lăng Vân dừng bước, đôi mắt thâm thúy nhìn thấu qua mũ sa nhìn gương mặt nhỏ nhắn non nớt.

Bọn họ mới kết hôn nàng đã muốn làm mẫu thân? Bản năng nguyên thủy của động vật động dục chính là vì sinh sôi nảy nở, nàng đến kì động dục nên sẽ có cách nghĩ duy trì nòi giống? Tiên Quân rất khó sinh con, nhất là Tuyết Hoa cũng đang ở giai “Tiên” khả năng có hậu đại của hai người cực kì nhỏ.

Tuyết Hoa thấy hẳn kích động nhìn mình, xấu hổ dậm chân: “Ta muốn có một hài tử kế thừa huyết mạch của ta và chàng.”

Hạ Lăng Vân mỉm cười, gật đầu nói: “Ta sẽ thử, nhưng không đảm bảo thành công.” Nghiên cứu một loại đan được cần phải qua vô số thí nghiệm, hẳn không thể để mình và Tuyết Hoa thử nghiệm khó khăn thêm chồng chất. Có lẽ mấy trăm ngàn năm sau hẳn vẫn không nghiên cứu được, vẫn là thỉnh giáo nhạc phụ đại nhân dùng pháp trận để tạo ra đời sau là phương pháp an toàn đáng tin cậy.

Hai người ngọt ngọt ngào ngào nói chuyện đi dạo trên phố. Nửa ngày, bọn họ nhìn thấy bốn đội ngũ đón dâu vội vàng vàng, thăm lo lắng cho tương lai của tân nương.

Cả hai định tìm một tửu lâu sạch sẽ lại thấy hơn mười nha dịch quan phủ cùng hai phụ nữ trung niên xinh đẹp đi từ ngõ bên ra.

“Mẹ nó, tất cả đều lập gia đình, chúng ta kiếm đâu ra 100 tú nữ?” một nha dịch trung niên mắng to, mặt tức giận.

“Lưu quan gia, người đừng nóng, chúng ta còn có năm ngày.” một phụ nữ trung niên vội bước tới cạnh hẳn khuyên. Các bà là bà mối, giúp đỡ quan phủ tìm kiếm tú nữ, căn cứ vào tư liệu trong tay tìm người, lại phát hiện những... nữ tử độ tuổi cập kê đều lập gia đình.

Lúc bọn họ đi qua người Tuyết Hoa và Hạ Lăng Vân, đột nhiên có kẻ dừng bước nghiêm nghị quát: “Người này hình như là thiếu nữ.”

“Người xứ khác, không chứng minh được thân phận.” Lại có người nói.

“Cứ gom đủ người rồi tính.” Có người nói.

Cho nên bọn họ bao vây Tuyết Hoa và Hạ Lăng Vân.

Lưu quan gia cầm đầu đám nha dịch lạnh lùng nói, “Các người là người ở đâu, quan hệ thế nào?” Gương mặt hần dử tợn, hai mắt như sói đang nhìn thỏ trắng dò xét Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân thông dong nói: “Tại hạ nhân sĩ trên Thiên Trụ Sơn, họ Hạ, vị này chính là nội tử.”

Hai gã nha dịch cùng bà mối dò xét Tuyết Hoa, thi nhau lắc đầu: “không giống nữ tử đã phá thân. Chẳng lẽ nàng là muối tử người, bởi sợ quan phủ chọn làm tú nữ, nói dối là nội tử?”

“Cởi mũ sa ta kiểm tra một chút.” Hai bà mối kêu lên. Các bà nhiều năm đi khắp hang cùng ngõ hẻm thay người làm mối, luyện được một đôi mắt hỏa nhãn, có thể dựa vào tướng mạo đoán được đại khái là thiếu nữ hay là người đã lập gia đình.

“Ta nói nội tử thì là nội tử. Nội tử da mặt mỏng, không thích gặp mặt người khác!” Hạ Lăng Vân không vui nói. hần rất cố gắng lưu lại ấn kí của mình trên người nàng, chẳng lẽ còn không thể khiến nàng thoát nhìn giống phụ nhân?

“rõ ràng là muối tử xinh đẹp, còn nói gì mà nội tử!” một bà mối tức giận nói, đưa tay muốn nhấc mũ sa của Tuyết Hoa xuống. Bà ta chỉ nhìn loáng thoáng gương mặt mỹ lệ của nữ tử qua mũ sa.

“Làm càn!” Tuyết Hoa nổi giận, tay phải đưa ra, ngón tay biến thành móng vuốt cào bà mối một vết thật sâu rồi lập tức thu móng lại.

“Ah-” Bà mối bị đau kêu thảm thiết, tay phải máu chảy đầm đìa.

“Các người dám tổn thương người quan phủ?” Gã nha dịch cầm đầu giận dữ hét lên, mạnh mẽ rút...đao. Các nha dịch khác vì không gom đủ nữ tử mà buồn bực thấy thế cũng nhao nhao...rút đao.

“Các người chính là kẻ tiểu nhân đáng chết.” Tuyết Hoa nổi giận nói, mặt mẽ xốc màn che, “Ta là Hạ phu nhân, không phải muối tử của chàng!”

Mái tóc dài như thác nước được buộc hờ đằng sau bằng dải lụa, làn da trắng nõn, gương mặt tinh xảo, đôi mày lá liễu, lông mi cong dày, mắt hồ ly hẹp dài, bờ môi phớt hồng như anh đào đậm sương sớm.

Thiếu nữ tuyệt đẹp như thế, dù là phu nhân, cũng sẽ đặc biệt bị chiêu vào cung.

Bọn nha dịch và bà mối không hẹn mà nghĩ tới cái này, đôi mắt ngây dại nhìn chằm chằm vào Tuyết Hoa.

“Mặc kệ, cứ đưa nữ tử này về, để Tri phủ đại nhân tự mình quyết.” Gã thủ lĩnh ổn định tinh thần nói, để hai bà mối lên bắt người.

Bà mối bị Tuyết Hoa cào nào dám lên? Bà mối khác cũng bị dọa sợ, trút bỏ vẻ hung hăng càn quấy ngày thường.

Hạ Lăng Vân lập tức rút...trường kiếm, đánh bay toàn bộ đao trong tay nha dịch, sau đó kéo Tuyết Hoa bay lên nóc nhà, “Thê tử của ta há để cho kẻ khác mong muốn?” nói xong, hần nắm eo thon của Tuyết Hoa giẫm lên nóc nhà bay vọt, dùng tốc độ khinh công của cao thủ giang hồ bay ra đường phố tiến vào hẻm nhỏ.

“Tuyết Hoa, nàng không nên bỏ mũ sa xuống.” Vững vàng đáp xuống ngõ sâu không người, hần khê trách.

“Chàng sẽ ngăn không để kẻ khác dẫn ta đi phải không?” Tuyết Hoa thở nhẹ một hơi, hai tay đặt lên vai Hạ Lăng Vân kiễng mũi chân hôn lên môi hần. Được hần ôm bay trên nóc nhà thật kích thích nha, nàng rất là hưởng thụ.

Tiểu hồ ly này, rất thích bày dáng vẻ dụ dỗ hần.

Hết lần này tới lần khác Hạ Lăng Vân dù oán thâm nhưng vẫn bị nàng mê hoặc, cùng nàng chìm vào nụ hôn triền miên nồng nhiệt.

125. Chương 125: Hội Quán Của Tu Sĩ Thế Tục

“Tuyết Hoa, biến thành hồ ly.” Hạ Lăng Vân nói. hắn có năng lực cưỡng chế Tuyết Hoa từ hình thái hồ ly biến thành người, nhưng không có năng lực để nàng từ hình người biến thành hồ ly.

“Vì sao?” Tuyết Hoa chớp chớp mắt cau mày lá liễu, biết rõ còn có hỏi.

“Ta ôm nàng đi khắp nơi còn không tốt sao?” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng nói, “Tuyết Hoa, vẻ đẹp của nàng quá mê người, khiến ta không có cách nào bình tâm phóng thần thức nghe ngóng tình hình xung quanh, thu thập tin tức Lệ Nhi.” hắn vừa nói chuyện, con ngươi đen nhanh lưu động đầy lưu luyến thâm tình.

Tuyết Hoa đột nhiên nhõng nhẽo cười nói, “Lăng Vân, chàng luôn nói những câu khiến ta vui vẻ.” nói xong, nàng chạm nhẹ vào môi hắn nhanh chóng cắn một cái, lập tức bạch quang bao phủ toàn thân, thân thể co rút lại, cuối cùng biến thành hồ ly chui ra khỏi đồng y phục nhảy lên người hắn.

Hạ Lăng Vân đưa tay đón nàng, thuận tiện thu xiêm y của nàng vào vòng tay.

Thông dong đi ra khỏi ngõ hẻm, hắn thần nhiên đi tới con đường khác, phóng thần thức cảm ứng cảnh vật xung quanh đồng thời nghe ngóng tin tức mọi người trò chuyện.

Tuyết Hoa cũng học hắn thả thần thức tìm kiếm tin tức của mọi người. Nhưng nàng không vận dụng thành thạo bằng Hạ Lăng Vân, chú ý bên này lại bỏ lỡ bên kia.

“Ồ?” Hạ Lăng Vân nói khẽ, “Toàn nhà lớn ở phía tây bắc thành, có năm luồng linh lực chấn động.” hãndùng thần thức đảo quanh năm tu sĩ kia, bọn họ đều phát giác, tất cả đều tìm kiếm xung quanh.

Tuyết Hoa lập tức chuyển thần thức dò tìm, phát hiện phương vị đó có năm luồng linh lực chấn động. Nàng dụng tâm tìm hiểu thuộc tính linh lực, phát hiện màu đỏ là hỏa, màu cam là kim, màu xanh nhạt là thủy.

Hạ Lăng Vân cũng biết, liền ôm nàng bay nhanh về phương đó. không quản bọn họ là tu sĩ môn phái nào, hắn với tư cách là một trưởng lão trong giới tu tiên có đầy đủ uy tín để bọn họ có thể lộ ra một ít tin tức liên quan tới người khác.

đi qua hai con đường, Hạ Lăng Vân ôm Tuyết Hoa tới trước cửa hộ gia đình. Cửa này tường cao gạch ngói xanh, treo biển đề tên “Thanh Vân Quán”.

Người bình thường không nhận ra, Hạ Lăng Vân thì hiểu rõ, đây là điểm dừng chân của đại môn phái tu tiên Thanh Vân Sơn nước Kim PHượng, đoán chừng có ngoại môn đệ tử chủ trì, năm tu sĩ hai người tam phẩm tọa trấn.

“Cốc cốc cốc” hắn bắt đầu gõ cửa, lập tức nghe được bên trong vang lên nhiều tiếng bước chân dồn dập.

“Két...” Cửa đại môn nhanh chóng mở, vài tên nam tử vẻ mặt căng thẳng từ bên trong đi ra. Cầm đầu là một gã trung niên nam tử mặt đỏ ôm quyền khom người vái chào Hạ Lăng Vân: “Vãn bối La Đức Tín đệ tử Thanh Vân Sơn mời xin vãn hạp sư tôn.” Người tới khoảng 25-26 tuổi, khí chất thanh nhã, trong ngực ôm tiểu bạch hồ mười phần linh khí, giới tu tiên chỉ nhìn qua cũng biết là tu sĩ đẳng cấp cùng linh sủng hồ ly.

“Ta là Hạ Lăng Vân bên hồ Nữ Thần đỉnh Thiên Trụ Sơn, phát hiện chỗ này có hội quán, đặc biệt tới đây tìm hiểu tin tức.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói.

“Lăng Vân Tiên Quân!” La Đức Tín chấn động, vội vàng nói, “Tiên Quân đại giá quang lâm, xin thứ vãn bối vô tri đắc tội. Tiên Quân, mời người vào trong.” hắn nói chuyện, thái độ thành khẩn cung kính.

Giới tu tiên chỉ có bảy vị Tiên Quân, mà vị Tiên Quân này chính là một trong số đó. Thanh Vân Sơn tuy là đại phái trong giới tu tiên nước Kim Phượng, nhưng tu sĩ cao nhất cũng chỉ là lục phẩm chân quân.

“Là ta tới quấy rầy các ngươi rồi.” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng nói, tiến vào nhà.

Đại trạch khác với các tòa nhà khác, gieo trồng cây cối hoa cỏ, vì thiên địa linh khí ở thế tục ít, bởi vì bắt đầ dĩ muốn trường kì tọa trấn tu sĩ thế tục phải trồng nhiều cây cối xung quanh phòng ở của mình, bố trí tụ linh pháp trận cấp thấp, cam đoan khóa tu hành hàng ngày.

Hạ Lăng Vân đi vào chính sảnh, La Đức Tín thấy Hạ Lăng Vân ngồi vội phân phó thủ hạ nhanh châm trà.

Hạ Lăng Vân nói thẳng: “La Đức Tín, có lẽ ngươi biết lí do ta nhập thế tục.”

La Đức Tín vội nói: “Vãn bối biết rõ, triều đình còn chiêu cáo thiên hạ, nói Tiên Quân người muốn bắt yêu hồ Lệ quý phi.”

Hạ Lăng Vân khẽ gật đầu, “Thiên Linh Môn ta chỉ là môn phái nhỏ, thế tục không có mấy hội quán, đối với thời cuộc cũng không rõ lắm, ta âm thầm đi qua một số chỗ cũng không tra được tin tức Lệ quý phi. Hôm nay phát hiện Thanh Vân Quán, đặc biệt đến nhờ giúp đỡ.”

“Tiên Quân hỏi chuyện này? Tiên Quân có việc, chỉ cần phân phó vãn bối là được.” La Đức Tín cung kính nói. Trước đó hắn và đồng môn phát hiện có thần thức vây quanh, thì ra Tiên Quân từ xa phóng thần thức tìm bọn hắn.

“Tháng hai năm trước, lúc vãn bối ở trấn Mai Lâm vô tình gặp được Huyền Vũ Tiên Quân biết được chuyện Lệ quý phi. Thanh Vân Sơn gần đây có tin tức của Lệ quý phi?” Hạ Lăng Vân hỏi, trấn an tiểu hồ ly đang nằm sắp trên đùi mình.

“Tiên Quân, yêu hồ Lệ quý phi xuất hiện lần cuối cùng là phá hủy khe vực của nước Kim Phượng Và nước Tây Lĩnh, dòng nước chảy khiến trấn xung quanh bị nhấn chìm. Sau đó tháng tư, gần Bắc Xuyên truyền đến tin tức một nữ tu sĩ tuyệt sắc khiến năm nam tu sĩ tranh đấu nghe đồn đó là Lệ quý phi. Sau đó thì giới tu tiên không còn tin tức nào của Lệ quý phi nữa.”

La Đức Tín thành thật hồi đáp, hạ nhân nâng mâm trà, hắn tự mình nâng chén cúi đầu đặt lên bàn nhỏ của Hạ Lăng Vân.

“Chuyện khe vực đó ta biết, Huyền Vũ Tiên Quân cũng từ đó bắt đầu truy tìm Lệ quý phi. Còn ở Bắc Xuyên, chắc ta phải đi điều tra một lần.”

Hạ Lăng Vân nhíu mày. Biển người mênh mông, nếu Lệ Nhi trốn nơi nào bề quan hơn mười, vạn năm, ai có thể tìm được nàng? Mà thôi, Lệ Nhi bề quan cũng tốt, tránh để hắn và Tuyết Hoa lo lắng.

La Đức Tín cũng biết rõ điều này, giận dữ nói: “yêu hồ tuổi thọ dài, nếu ẩn núp mấy trăm năm, Tiên Quân chẳng phải tìm vất vả?”

“không sao, ta cũng muốn lịch lãm rèn luyện, sẽ chậm rãi tìm kiếm.” Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói, bưng chén trà thổi nguội, uống hai hớp.

“La Đức Tín, tình huống kinh thành giờ thế nào? Hoàng đế sắp trưởng thành, Thái Hậu có phản ứng gì?” hắn hỏi. Thế tục không bình an, giới tu tiên khó tránh khỏi ảnh hưởng.

“Bên kinh thành truyền tới tin tức, Hán Dương Vương nhiều lần báỉ phỏng, rốt cuộc mời được một vị lục phẩm chân quân đảm nhiệm chức vị quốc sư. Vị quốc sư này nghe nói có huyết thống hoàng tộc, trước mắt ủng hộ hoàng đế, Thái hậu có vẻ thỏa hiệp, ám chỉ chờ sau khi hoàng thượng đại hôn, sẽ lui về hậu cung dưỡng lão.” La Đức Tín nói.

“Hi vọng hoàng triều thế tục có thể thuận lợi vượt qua hỗn loạn này.” Hạ Lăng Vân nghe xong lập tức thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần Thái Hậu lui về, hoàng quyền về tay hoàng thượng, các vương gia sẽ không có cơ dấy binh, cục diện chính trị tạm thời chìm xuống. Chỉ cần Hoàng đế cơ trí, anh minh, thân hiền xa tiểu nhân, ít nhất còn có thể kéo dài vương vị nhiều năm.

“Hi vọng như vậy.” La Đức Tín cũng nói. Thế tục náo động ảnh hưởng tới tu sĩ tu luyện, cho nên các tu sĩ cũng chỉ mong thế tục an ổn.

Lại uống mấy ngụm trà, Hạ Lăng Vân lấy một tiểu linh thành màu xanh nhạt, nói, “một chút lòng, người đừng từ chối.”

La Đức Tín chấp tay nói, “Tiên Quân khách khí, một ly trà mà thôi, Tiên Quân không cần tốn kém.”

Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói: “Ta hỏi thăm người tin tức, đây là trả lễ.”

La Đức Tín không từ chối, cung kính nói: “Vây thứ cho vãn bối không khách khí.” hắn đưa tay nhận thủy linh thạch.

Tu sĩ tu luyện trong núi nhiều năm, đối với biến hóa thể tục không hiểu lắm, vì vậy tu tiên giới có một quy định bất thành văn. Chỉ cần là tu sĩ đồng đạo, nguyện ý trả thù lao, cũng có thể hỏi được tin tức ở trong hội quán của giới tu tiên.

“La Đức Tín gần đây ta muốn ổn định tâm thần chế tiểu pháp khí, khoảng một hai ngày, bên ngoài khách điểm không tiện, Thanh Vân Quán còn có phòng?” Hạ Lăng Vân nói, bàn tay vuốt ve mặt Tuyết Hoa. hắn có thể ở khách điểm, nhưng người đi đi lại lại quá phức tạp.

“Tiên Quân không chê Thanh Vân Quán đơn sơ, là vinh hạnh của Thanh Vân Quán.” La Đức Tín hưng phấn nói, lập tức phân phó đồng môn, sửa sang phòng khách để Tiên Quân nghỉ lại.

Nhìn ánh sáng thanh nhã ở phòng khách, Tuyết Hoa vội vàng nói: “Lăng Vân, chúng ta đừng tới kinh thành, đi Bắc Xuyên tìm xem có tung tích Lệ Nhi không.” Thể tục tranh giành hoàng quyền không can hệ gì tới nàng, nàng chỉ quan tâm tới muội muội cùng huyết thống.

“Được.” Hạ Lăng Vân gật đầu, kinh thành náo động, ven đường lại thấy được cảnh chiến đấu, hắc không tiện nhúng tay lại không có biện pháp thay đổi, vẫn tránh đi tốt hơn. Tuyết Hoa còn thiên tính dã thú, rất dễ bị sự tà ác dẫn ra bản năng, hắn nên tránh không để nàng thấy cảnh giết chóc.

“Lăng Vân chỉ một chén trà sao chàng phải cho hắc tiểu linh thạch?” Tuyết Hoa dò hỏi, đây chỉ là một linh thạch hạ phẩm, nàng giờ nhìn còn chướng mắt, chỉ là tào mào hành động của Hạ Lăng Vân.

“Tuyết Hoa, đối với người thể tục, nàng có thể sử dụng tiền bạc tiền đồng, đối với tu sĩ, nàng cần dùng linh thạch.”

Hạ Lăng Vân nói qua: “Giới tu tiên vẫn luôn là lấy vật đổi vật, linh thạch mọi người đều cần, cho nên nó coi như là tiền. Ta vừa rồi không phải uống một chén trà, mà chủ yếu tìm tin tức Lệ Nhi của Thanh Vân Quán.”

Mỏ linh thạch dần ít đi, linh thạch ngày càng hiếm. hắc cho La Đức Tín một viên linh thạch cấp thấp, La Đức Tín có thể dùng bố trí pháp trận Tụ Linh sơ cấp.

“Ta cứ nghĩ linh thạch chỉ dùng bố trí pháp trận, hóa ra nó còn được sử dụng như tiền.” Tuyết Hoa cao hứng nói, “Phụ thân thật tuyệt vời, chuẩn bị cho ta và Lệ Nhi nhiều linh thạch như vậy.”

Hạ Lăng Vân cười không nói. hắc biết rõ trong tay Tuyết Hoa có bao nhiêu cực phẩm linh thạch rồi, Tuyết Hoa và Lệ Nhi quả thật là người giàu có nhất trong giới tu tiên.

Xoa bóp lỗ tai nàng hắc dẫn: “Tài vật không thể lộ ra, nàng về sau đừng mang cực phẩm linh thạch ném người.” Có thể Lệ Nhi lộ tiền tài, nên mới bị tu sĩ truy đuổi.

“Ta biết, ta biết.” Tuyết Hoa cười tủm tỉm nói. Nàng bây giờ là đại phú bà, nhưng theo lời Hạ Lăng Vân nói tài nguyên giới tu tiên ngày càng thiếu thốn, nàng cần phải bảo quản tài phú thật tốt, chậm rãi cung cấp cho đời sau nàng sử dụng.

Nàng hỏi, “Chàng muốn làm pháp khí gì?” Nàng đã thấy hắc luyện đan, ngẫu nhiên thấy thất đồ đệ cầm bản vẽ pháp khí tới hỏi hắc, nhưng chưa từng thấy hắc luyện khí.

“Ta làm tiểu pháp khí cho nàng dùng.” Hạ Lăng Vân cười cười, đưa tay xoa nhẹ bộ lông xù trên mặt Tuyết Hoa.

126. Chương 126: Pháp Khí Dịch Dung

“Cho ta dùng?” Tuyết Hoa lập tức tò mò. Phụ thân đã làm cho nàng nhiều pháp khí đỉnh cấp, nàng còn chưa dùng đến, giờ làm pháp khí gì? Dây trói tiên vừa làm trang sức, cả công lẫn thủ, trâm gài hồ ly cũng là pháp khí công thủ, nàng nghĩ mình không cần gì nữa.

“một tiểu pháp khí có thể che giấu dung mạo nàng.” Hạ Lăng Vân nói, một lần nữa vuốt gương mặt hồ ly của Tuyết Hoa.

Tìm kiếm tông tích Lệ Nhi có lẽ sẽ rất lâu, hẳn không vội, bây giờ vấn đề cần giải quyết hàng đầu là che đi gương mặt hoa gặp hoa nở người gặp người mê của nàng. Tiểu cô nương trẻ tuổi suốt ngày mang mạng che cũng khiến người khác hiếu kì, hơn nữa, hẳn không thể mỗi lần gặp trường hợp như hôm nay thì lại ôm nàng chạy trốn hoặc bại lộ thân phận tu sĩ.

“Che đi dung mạo của ta?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói, “không phải đã đội mũ sa rồi sao?”

“Ta đánh giá thấp lòng hiếu kì của con người, nghĩ chỉ cần đội mũ sa là ngăn được phiền toái do dung mạo nàng gây ra.”

Hạ Lăng Vân nói, “thật không ngờ càng che giấu lại càng khiến người khác hiếu kì.”

“Làm tiểu pháp khí là muốn giải quyết vấn đề này?” Tuyết Hoa hào hứng nói, “Chàng muốn làm cho ta sao? Ta nói trước, nếu chàng làm cái kia, ta chết cũng không mang.” Nàng nhớ rõ kiếp trước vô tình đọc tiểu thuyết, bên trong có nhắc tới.

“Mặt nạ da người? Chúng ta là người tu tiên sao có thể dùng đồ vật tội chương như vậy?” Hạ Lăng Vân dùng sức xoa xoa đầu nàng nói, “Nàng nghe từ đâu?”

Tuyết Hoa là hắc dật từ dãy núi Hằng Cổ ra, nuôi bên người hắc. Bọn họ lần đầu rời xa là lúc hắc để nàng ở Thiên Linh Môn để đi đảo Hỏa Vân mấy ngày, và lúc phụ thân nàng ép buộc nàng rời khỏi hắc trong Thái Hư Huyền Cảnh một thời gian ngắn.

Chẳng lẽ lúc nàng phiêu lưu trên dòng sông, nghe được việc này, nếu không thì chỉ có thể do phụ thân nàng nói cho nàng biết. Nhạc phụ đại nhân ơi nhạc phụ đại nhân, sao người có thể nói những việc đen tối đầy máu tanh này cho tiểu hồ ly thuần khiết của hắc.

Hạ Lăng Vân âm thầm phỏng đoán, chỉ có thể quy kết Tuyết Hoa ngày càng hung hãn hôn khéo là do Chi Chủ Hạo Linh Tiên Tôn dạy hư Tuyết Hoa của hắc.

(Hạo Linh Tiên Tôn ngồi không cũng bị trúng chiêu, ta sao có thể dạy nữ nhi yêu quý... những thứ này, người không thấy ta dạy dỗ Lệ Nhi thành thiếu nữ đáng yêu thế nào à?)

“Tuyết Hoa, trước kia ta từng gặp nữ tu sĩ đeo pháp khí dịch dung, cũng vì tò mò nên mới tìm hiểu, chỉ là cách đây mấy trăm năm ta cũng nhớ đại khái, cần thời gian để làm lại.” Hạ Lăng Vân nói. Nguyên lý pháp trận cơ bản hắc nhớ, chỉ cần điều chỉnh chút để thiết kế ra pháp khí dịch dung nguyên vẹn là được.

“Tuyết Hoa, nàng thích trang sức gì?” hắc hỏi, “Pháp khí dịch dung sẽ trang trí trên tóc.” Nghe nói pháp khí dịch dung cao cấp có thể biến cả thân hình.

Tuyết Hoa nghĩ nghĩ, “Tùy chàng. Nhưng phụ thân đã cho ta trâm gài tóc ta muốn đeo thường xuyên, trâm gài ta có rất nhiều Hồng San Hồ, yêu Hoa... tại thì có khuyên Hỏa linh châu, Thủy linh thạch...”

Hạ Lăng Vân nghe xong, cảm thấy vô cùng bội phục tài năng chế khí của nhạc phụ đại nhân.

hắc ngần ngại một chút nói, “Vậy ta sẽ làm cho nàng một cái hoa diên đi.” Nhạc phụ cũng chưa chế tạo hoa diên cho nàng.

“Được.” Tuyết Hoa cười tủm tỉm nói, “Chỉ cần chàng làm, cho dù không tinh xảo ta cũng mang.”

Hạ Lăng Vân bỗng cảm thấy có áp lực. hắc chưa từng có kinh nghiệm làm pháp khí trang sức cho nữ tử, sợ đồ mình làm ra không hợp với Tuyết Hoa.

Trái lo phải nghĩ, hắc không tự tin nói, “Nàng vào phòng nghỉ ngơi, ta tìm La Đức Tín nói vài lời.”

“Vâng.” Tuyết Hoa nhảy xuống bàn, đi dạo trong phòng, bắt đầu kiểm tra địa bàn.

Hạ Lăng Vân rời khỏi sương phòng, dùng thần thức cảm ứng một chút, thấy rất nhiều hoa cỏ cây cảnh.

“Tiên Quân.” La Đức Tín đang nói chuyện cùng đồng môn phát hiện Hạ Lăng Vân đi đến vội ra khỏi đình nghỉ mát thi lễ. Tu sĩ cùng hắn nói chuyện cũng đi theo, hành lễ với Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân gật đầu, lấy ra hai viên linh thạch trung phẩm uyển chuyển nói: “Hai vị, ta muốn làm pháp khí trang sức cho nội tử, nhưng không biết hiện tại thế tục lưu hành dạng hoa điển gì, đành nhờ hai vị thay ta đi một chuyến, giúp ta mua một ít hoa điển thịnh hành để tham khảo. Đây là hai viên linh thạch trung phẩm, hai người thay ta đổi thành ngân lượng. Ta không hiểu rõ tỉ lệ đổi linh thạch và ngân lượng của thế tục, nếu hai viên linh thạch này không đủ, chờ các người về ta sẽ bù lại.”

Lăng Vân Tiên Quân có thể tử? Giới tu tiên còn chưa biết đâu.

La Đức Tín vội chấp tay giải thích: “Tiên Quân, hiện tại miếng linh thạch trung phẩm trong tay người ước chừng một ngàn năm, sáu trăm bạc. Nếu người cần nghiên cứu vòng đeo trên trán, không để ý nguyên vật liệu, có thể mua rất nhiều. Nếu muốn loại hoàng kim nạm khảm thì cần khá nhiều ngân lượng.”

“Ta không cần quan tâm tới nguyên vật liệu, chỉ cần kiểu dáng. Hai khối linh thạch trung phẩm này các người xem tình hình mua cho ta hai mươi mấy kiểu dáng mới lạ, buổi sáng ngày mai ta cần, được chứ?” Hạ Lăng Vân bình thản nói. Hắn không để tâm tới số tiền thừa mặc cho hai tu sĩ này.

La Đức Tín và sư đệ hắn lập tức kích động nói, “Tiên Quân an tâm, chúng ta sẽ đi ra ngoài tới mấy thị trấn phụ cận giúp người lựa chọn thật tốt.” Bọn họ vội kiếm nửa ngày có thể chạy qua mấy thị trấn. Trung phẩm linh thạch với tu sĩ bọn họ là vật khó có được, bọn họ nhận mặt khác bỏ tiền thay Tiên Quân mua đồ.

“Vậy làm phiền.” Hạ Lăng Vân đưa hai khối linh thạch trung phẩm cho La Đức Tín. La Đức Tín cao hứng thu vào túi càn khôn, sau đó chấp tay thi lễ với Hạ Lăng Vân cùng đồng môn rời khỏi.

Tốc độ xử lý của bọn họ thật nhanh, hoặc có thể bọn họ lợi dụng thân phận tu sĩ buổi tối gõ cửa các hàng trang sức, tóm lại sáng sớm hôm sau, La Đức Tín mang hai đồng môn tới bái kiến Hạ Lăng Vân, từng người lấy ra hai ba mươi trang sức trên trong túi dâng lên, nói bọn họ dạo quanh mấy cửa hàng châu báu ở các thị trấn lân cận, chọn lựa mỗi một trang sức đều tỉ mỉ tinh xảo không trùng lặp, để Tiên Quân tuyển chọn.

Hạ Lăng Vân thu hết lại, lập tức đóng cửa phòng, bắt đầu mở bảy tám chục cái hộp trang sức ra, xoay mặt về hướng phòng ngủ gọi: “Tuyết Hoa, nàng mau ra chọn lựa.” Những...vòng đeo trán này mỗi loại đều đa dạng, hắn nhìn còn hoa mắt.

Tuyết Hoa dùng xong điểm tâm sáng vào phòng biến hình mái tóc xõa dài bước chậm tới, thấy một bàn đầy trang sức lập tức vui vẻ ra mặt: “Lăng Vân, nhiều vòng đeo như vậy, ta có thể mở một cửa hàng trang sức rồi.” Nữ nhân vốn yêu thích đồ trang sức tinh xảo, những... vòng đeo trán này tuy dùng vật liệu bình thường, nhưng tinh xảo, nghĩ những thứ này đều là của mình, trong lòng nàng tràn ngập vui mừng.

“Tuyết Hoa, cái trên châu này khá được.” Hạ Lăng Vân lấy vòng trên châu đeo lên đầu nàng, sau đó nói: “Nhưng... hạt châu này không được bóng.”

nói xong, hắn lại lấy sợi dây năm đóa hoa mai đeo lên đầu nàng, bình luận, “Hoa mai nhỏ có thể vẽ pháp trận, nhưng, khảm linh thạch thì... thật sự quá xinh đẹp rồi.”

không chờ Tuyết Hoa phản ứng, hắn gỡ xuống rồi lại lấy chuỗi ngọc đeo lên cho nàng.

Tuyết Hoa cứ im lặng ngồi để hắn đeo từng cái lên đầu nàng, sau đó lại bình luận rồi bỏ xuống.

Dù sao đều là của nàng, sau này nàng sẽ từ từ mang.

Mãi tới trưa, Hạ Lăng Vân mới lựa ra được vài cái, rồi bắt đầu vì Tuyết Hoa thiết kế kiểu dáng, sắp đặt điêu khắc vị trí pháp trận, khảm nạm linh thạch.

“Cái này, nàng thích không?” hắn đưa thiết kế tới trước mặt nàng.

Tuyết Hoa nhìn bản thiết kế, lập tức nói: “Ta rất thích.” Càng thích hơn là hắn chủ động làm cho nàng.

Nghe nàng nói thích, Hạ Lăng Vân dọn bàn sạch sẽ, từ trên không lấy ra vài công cụ luyện khí, bắt đầu chế tác.

Lò nhỏ để nỏ lửa, kéo xinh xắn, kim, búa, dao điêu khắc....

Tuyết Hoa hào hứng nhìn, thấy hắn lấy ra mấy miếng hoàng kim đặt vào lò, sau đó thả bột phấn màu lam...

Theo quá trình phản ứng vật lí, rồi điêu khắc tinh xảo, gỗ, kĩ thuật xâu chuỗi.

Bỏ ra gần ba canh giờ, Hạ Lăng Vân mới làm xong tiểu pháp khí dịch dung.

Trước mặt hắn là một vòng đeo có ba viên châu hoàng kim hồ điệp. Mỗi một viên linh châu đều khắc huyền cơ.

Sau khi đeo lên cho nàng, hắn nhìn kĩ một chút, rồi đưa tay chỉnh lại hạt châu cho cân xứng.

Vòng hạt châu lấp lánh ánh sáng xanh nhạt, khiến gương mặt nàng như mặt hồ nước lóng lánh. Sau khi thủy quang biến mất, Hạ Lăng Vân gật đầu thỏa mãn, “Tuyết Hoa, nàng lấy gương đồng ra xem.” hắtò mò không biết Tuyết Hoa có thích pháp khí mình làm cho nàng không.

Tuyết Hoa chờ đã lâu, nghe vậy lập tức lấy gương đồng ra ngắm.

“Oa, ta thật không thể tin được, đây là mặt của ta.” Nàng kinh ngạc sờ sờ mặt mình.

Tay nàng sờ lên mặt, đôi mắt không thay đổi ngũ quan có chút biến hóa, đây chỉ là một gương mặt thanh tú điển hình của nữ tử thông thường, không hề giống gương mặt trái xoan của nàng. Nàng có thể thấy rõ nhất là đôi mắt, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc.

“Đây là ảo giác do thủy pháp trận tạo thành.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, “Ta xếp đặt pháp trận thiết kế một gương mặt thiếu nữ thanh tú, chỉ cần nàng khởi động pháp trận, gương mặt sẽ tự động biến thành như vậy. Duy nhất điều pháp khí dịch dung không thể thay đổi là đôi mắt.”

“Ta có suy nghĩ nếu dịch dung đi cạnh chàng, người khác có thể nghĩ ta là nha hoàn của chàng không?” Tuyết Hoa do dự nói. Hạ Lăng Vân anh tuấn thoát tục khí chất thanh quý, bộ dáng này của nàng thật sự không xứng với hắn.

“Người khác nghĩ thế nào liên quan gì tới ta và nàng? Tu sĩ có thể nhận ra được đây là pháp khí, người bình thường chỉ cảm giác nàng đang đeo trang sức tinh xảo.” Hạ Lăng Vân bắt đầu thu thập đồ trên bàn. Tuyết Hoa than vãn khiến hắn an tâm, hắn thật sự không còn phiền não về gương mặt nàng nữa rồi.

Tuyết Hoa thu gương lại, nói: “Ta chỉ sử dụng pháp khí này lúc có nhiều người.”

“Được.” Hạ Lăng Vân gật đầu. Lúc ít người, Tuyết Hoa có thể mang mũ sa. Tóm lại, hắn muốn dùng hết khả năng che đi dung mạo nàng, không để bất cứ nam nhân nào nhìn thấy.

127. Chương 127: Tiên Quân Cứu Mĩ Nhân

Rời khỏi Thanh Vân Quán ra cửa thành Bắc, Hạ Lăng Vân đi dọc theo quan đạo, lúc đi bộ lúc phi hành, có khi đi lẫn vào đoàn đội từ nam ra bắc. Hắn thường xuyên thả thần thức cảm ứng tin tức Lệ Nhi, nếu phát hiện có người nhắc tới yêu hồ hay Lệ quý phi thì lập tức chú ý.

Ấn tượng của người dân đối với Lệ quý phi khá ác liệt, mắng nàng mê hoặc đế vương, tạo thành thế cục hỗn loạn.

Hạ Lăng Vân biết rõ xác thực có một phần nguyên do Lệ Nhi gây ra, trong lòng thâm thở dài. không biết tại sao Lâm Vân Phàm không quản được Lệ Nhi? Lệ Nhi có thể tùy tiện trêu chọc người thường nhưng đây là vua một nước, mỗi lời nói hành động đều ảnh hưởng tới quốc gia và dân chúng, không thể tùy tiện

trêu đùa. Nhưng việc đến nước này, hắn cũng chỉ đành lấy danh nghĩa truy bắt yêu hồ mà tìm kiếm Lệ Nhi, khuyên nàng ở ẩn.

Tuyết Hoa cũng dùng thần thức phóng ra ngoài, lắng nghe đánh giá của người dân về Lệ Nhi, phát hiện dân chúng thì thoảng đề cập tới Lệ quý phi đều chữ rửa, trong lòng rất khó chịu, đôi khi biến thành hồ ly nằm trong khuỷu tay Hạ Lăng Vân để hân ôm nàng đi.

Hôm đó nàng đang ngủ trong vòng tay của Hạ Lăng Vân mơ mơ màng màng nghe thấy âm thanh thút thít nỉ non của nữ tử: “Đa tạ công tử cứu mạng, ta là nữ nhi của Đô Sát Viện Tả thị lang đương triều, cùng mẫu thân về thăm ngoại tổ phụ, bất hạnh gặp cường đạo, mẫu thân và người hầu cùng li tán. Nha hoàn tiểu Ngọc vì bảo hộ ta mà chết, may được công tử giúp. Ta không có gì...”

Nàng chợt mình, bật ra khỏi khuỷu tay Hạ Lăng Vân, đôi mắt hồ ly ác liệt nhìn về hướng âm thanh. Hạ Lăng Vân là của nàng, ai dám tranh chính là kẻ thù của nàng!

Nàng thấy dưới đất có xác chết của bảy tám gã nam tử, còn một thi thể nha hoàn nằm sấp, thiếu nữ trẻ tuổi mặc áo tím thêu hoa đang khóc lóc kể lể, khóc như hoa đào gặp mưa.

Tiểu thư gặp rủi ro công tử anh tuấn cứu giúp, muốn lấy thân báo đáp?

Tuyết Hoa không thêm quản việc tiểu thư kia có kinh sợ hay không, sáng giọng nói: “Xảy ra chuyện gì?” rõ ràng có kẻ muốn đoạt nam nhân với nàng.

“A, yêu hồ!” Tiểu thư Tả thị lang che miệng sợ hãi kêu lên, sắc mặt thêm tái nhợt, thân hình lung lay sắp đổ.

Hạ Lăng Vân nhíu mày, vuốt ve Tuyết Hoa nói: “Đây không phải yêu hồ, là linh hồ ta nuôi. Ta là tu sĩ.”

hắn nhẹ nhàng hỏi Tuyết Hoa: “Ta đánh thức nàng?” hắn vừa rồi thấy việc nghĩa hăng hái làm, còn đặc biệt trong nháy mắt...giết toàn bộ đám cường đạo, không cho bọn họ kêu la làm ồn tới giấc ngủ của Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa run run lỗ tai hồ ly, cười nói: “Ta tỉnh ngủ rồi, vừa vặn nghe được giọng nói của tiểu thư đây cảm tạ ân cứu mạng của công tử anh tuấn, định nhìn xem nàng ta có phải nói ân cứu mạng không có gì báo đáp, nguyện làm nô tỳ hầu hạ ân nhân.”

“Tiểu hồ ly ba hoa.” Hạ Lăng Vân lập tức hiểu rõ ý nàng, ngón tay miết lỗ tai hồ ly, dịu dàng nói: “Ta là nam nhân đã có thê tử, sao còn để ý tới nữ nhân khác?”

“Người, người là...Tiên Nhân?” Tiểu thư Tả thị lang lấp bắp hỏi, gương mặt lộ vẻ khiếp sợ. Tu sĩ trong mắt người thường chính là sự tồn tại thần bí, không phải ai cũng may mắn được gặp và nói chuyện.

“Tu sĩ nhỏ nhỏ không có danh tiếng.” Hạ Lăng Vân nói. Triều đình công bố Lăng Vân Tiên Quân của Thiên Linh Môn truy bắt yêu hồ để trấn an dân tâm, danh vọng của hắn đã lan khắp nước, không cần phải báo ra danh tự, để tăng thêm danh tiếng cho mình.

Tiểu thư Tả thị lang vốn định lấy thân báo đáp lúc này tràn ngập bất đắc dĩ, đành phải nói: “Ta...ta... khẩn cầu công tử giúp đỡ, đưa ta về nhà. Ta đến nhà ngoại tổ phụ, sẽ mời lão nhân gia tạ trọng ân của công tử.” Đối mặt với công tử bình thường, nàng còn có thể dùng gia thế làm vốn liếng gả, nhưng đối mặt với tu sĩ, dù Hoàng đế hay Thái hậu cũng không cách nào làm chủ cho nàng.

Hạ Lăng Vân nghiêm mặt nói: “Ta cứu người là tiện tay, coi như tích công đức, tiểu thư không cần cảm ơn. Ta sẽ tiễn tiểu thư một đoạn.” Về phần gương mặt đang tái nhợt, thân người lung lay đến mức gió thổi qua sẽ đổ kia...hắn sẽ không hỗ trợ. Bởi nếu tiến đến hỗ trợ tiểu hồ ly nhà hắn sẽ ăn dấm chua.

“Tiên Nhân thật tốt, ta... ta...” Tiểu thư Tả thị lang ấp a ấp úng nói, mắt hạnh ngập nước lưu luyến si mê liếc nhìn Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân xem như không thấy, thúc giục: “Tiểu thư, nhà ngoại tổ phụ người ở đâu?”

Tiểu thư Tả thị lang gặp lang quân tâm như sắt, đành phải chỉ về phía trước: “Nhà ngoại tổ phụ ta ở trấn Thiết Linh. Người là Ngự sử đại nhân đã cáo lão hồi hương.”

“Trần Thiết Linh cách hơn trăm dặm.” Hạ Lăng Vân nghĩ nghĩ, lấy ra một viên bàn kim loại ném về phía trước nói, “Tiểu thư ngồi lên trên, ta đưa tiểu thư một đoạn. Di thể nha hoàn kia, tiểu thư có muốn mang về?” đã bại lộ thân phận tu sĩ hần dứt khoát dùng pháp khí.

Tuyết Hoa nhìn sang kinh ngạc hỏi: “Đây là pháp khí gì, sao trước kia ta không thấy chàng dùng?” Cái pháp khí này hình tròn bằng kim loại gắn năm linh thạch trung phẩm tỏa linh quang màu xanh đang lơ lửng cách mặt đất chừng hai thước.”

“Viên bàn phong chi, là đồ chơi của đám đệ tử ta lúc nhỏ, tu sĩ cấp thấp cũng biết sử dụng. Tốc độ này thua xa ngự kiếm, nhất phẩm tu sĩ còn không dùng làm phương tiện di chuyển.” Hạ Lăng Vân giải thích.

Tiểu thư Tả thị lang hoàn toàn tin tưởng Hạ Lăng Vân là một tu sĩ rồi, sợ hãi hỏi: “Tiên Nhân, người có thể cứu sống nha hoàn của ta không? Ta nghe nói Tiên Nhân có linh đan khởi tử hồi sinh.”

Hạ Lăng Vân lắc đầu nói: “Nàng ta đã chết, Tiên Nhân cũng không có linh đan khởi tử hồi sinh.” Tiên Nhân cũng vì không đủ tu vi mà già yếu chết đi, lấy đâu linh đan khởi tử hồi sinh?

Tiểu thư Tả thị lang lập tức thương tâm nói: “Tiểu Ngọc hầu hạ ta từ nhỏ, tình cảm như tử muội, ta không thể để nàng phơi thây nơi hoang dã.” nói xong nàng ta lập tức lao tới thi thể nha hoàn dùng sức lật người lại lấy ống tay lau vết máu trên mặt cho nha hoàn.

“Tiểu Ngọc, tiểu Ngọc, nếu muội mặc kệ ta tự mình chạy trốn, muội sẽ không phải chết.” Nàng ta nói xong nước mắt lăn đầy trên gương mặt.

Tay của cô đang đào hầm chôn thi thể?

Hạ Lăng Vân nhíu mày nói: “Tuyết Hoa dùng lửa hỏa thiêu thi thể nha hoàn.” hần cảm thấy hỏa thiêu thi thể rồi để tiểu thư kia cầm tro cốt về mai táng là biện pháp tốt nhất. Về phần xác của đám cướp kia, cứ bỏ mặc phơi thây hoang dã coi như là báo ứng việc xấu chúng đã làm.

Tuyết Hoa bĩu môi, nhảy xuống đất nói: “Được.” Nghĩ nghĩ, nàng đột nhiên nói: “Chờ một chút.” nói xong, nàng phi nhanh vào rừng cây.

Hạ Lăng Vân ngẫm nghĩ, lập tức cười lớn. Tiểu hồ ly thích ăn dấm chua này!

Chỉ chốc lát sau, Tuyết Hoa mặc y phục trắng mái tóc xõa dài, trên vai khoác dải lụa giống như tiên nữ bay tới bên cạnh Hạ Lăng Vân.

Môi anh đào hé mở, nàng cất giọng mềm mại: “Lăng Vân, ta cảm thấy hỏa pháp thuật của ta có thể sử dụng trong phạm vi rộng.” Nàng vừa nói chuyện, ánh mắt lại liếc về phía tiểu thư kia, khoe môi xinh đẹp khẽ nhếch lên ngạo nghễ. Nàng chính là tuyệt thế mỹ nữ, ai dám tranh nam nhân với nàng?

Linh hồ biến thành tuyệt thế mỹ nữ?

Tiểu thư Tả thị lang hoảng sợ lắp bắp: “yêu, yêu hồ... Lệ, Lệ quý phi?” Nhìn cô nương kia duyên dáng xinh đẹp, quanh thân tỏa ra linh khí, sở hữu vẻ đẹp khiến tất cả nữ nhân nhìn vào cũng thâm đồ kị.

Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói: “Tiểu thư, tất cả tinh linh yêu quái tu luyện tới cảnh giới nào đó đều có thể biến thành mỹ nữ, mỹ nam.”

“Hả?” Tiểu thư Tả thị lang nghẹn họng nhìn trân trối, chẳng lẽ nam tử tuấn mỹ trước mắt cũng là yêu quái biến thành sao?

Tuyết Hoa bĩu môi xem thường: “Phàm phu tục tử!” Người nhát gan như vậy cũng đòi mơ tưởng tới nam nhân của nàng?

Nàng ngưng thần vận dụng hỏa linh lực, thi thể nha hoàn lập tức được đoàn hỏa diễm bao quanh. Hỏa diễm bốc lên ngùn ngụt, thời gian nửa nén hương thi thể đã hóa tro cốt.

Hạ Lăng Vân phóng thích pháp thuật hệ băng hạ nhiệt độ tro cốt, rồi lấy một bộ xiêm y, nâng tro cốt nhét vào xiêm y, cuối cùng gói lại, đưa cho vị tiểu thư đang run sợ nghĩ hần là yêu quái.

“Đây là tro cốt nha hoàn thiếp thân của tiểu thư, tiểu thư đưa nàng về quê nàng mai táng, cũng không phụ một lòng trung thành của nàng ta với tiểu thư.” Hạ Lăng Vân khuyên.

Tiểu thư lang nghĩ đây là tro cốt tiểu Ngọc, lại nghe giọng Hạ Lăng Vân vô cùng dịu dàng, cố lấy dũng khí tiếp lấy tro cốt.

“Tiểu thư, ngồi lên viên bàn ta đưa tiểu thư về nhà.” Hạ Lăng Vân nói, dùng pháp thuật tạo ra nước rửa tay rồi hong khô. Tuyết Hoa đeo pháp khí dịch dung, che khuất dung nhan xinh đẹp của mình lại.

Tiểu thư Tả thị lang thấy Tuyết Hoa từ một mỹ nữ tuyệt sắc biến thành thiếu nữ thanh tú, vô cùng kinh ngạc. Chờ yết Hoa lạnh lùng thúc giục nàng ta mới run như cây sậy cẩn thận từng li từng tí ngồi lên mâm tròn, cuối cùng cũng thu chân lên.

Hạ Lăng Vân thấy nàng ta chuẩn bị tốt, chậm rãi bay lên không trung, dùng ý niệm điều khiển viên bàn bay lên rồi dẫn nó phi hành.

Tuyết Hoa bay lên trời, mặc kệ dây lụa theo gió tung bay.

Bàn tay nhỏ bé của tiểu thư Tả thị lang che miệng lại, vừa sợ hãi vừa nhìn về phía mặt đất. Nàng gặp được kì ngộ này, cả đời sẽ không thể quên.

Tốc độ viên bàn không bằng ngựa kiếm nhưng nhanh hơn xe ngựa trên mặt đất. Càng quan trọng hơn là Hạ Lăng Vân đi theo hướng thẳng tắp không phải quanh co như đi xe ngựa trên mặt đất.

Lo lắng vị tiểu cô nương kia yếu ớt sợ hãi, Hạ Lăng Vân phi rất thấp, chỉ cao hơn ngọn cây, vì vậy rất nhiều người đi đường thấy được. Bọn họ khiếp sợ kêu lên: “Là Tiên Nhân, là Tiên Nhân. Tiên Nhân, xin người chúc phúc cho ta. Tiên Nhân, ta có chút phiền toái, mong người giúp đỡ.”

Hạ Lăng Vân không phải Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, đối với những...lời gọi kia mất điếc tai nghe, tiếp tục phi hành. Tuyết Hoa thì làm lơ, toàn tâm toàn ý bắt trước tư thế phi thiên, để bản thân lộ ra tiên khí.

Bay cả buổi, tiểu thư Tả thị lang chỉ về xe ngựa phía trước quan đạo kích động nói: “Tiên Nhân, hình như là xe ngựa của mẫu thân ta.”

Hạ Lăng Vân nghe thấy liền hạ thấp độ cao gần đội ngũ kia. Đội ngũ có hai xe ngựa, những người khác đều đi bộ hoặc cưỡi ngựa.

Tiểu thư Tả thị lang thấy rõ hô lớn: “Dừng lại, dừng lại, mẫu thân, nữ nhi trở về rồi.”

Đội ngũ nghe thấy tiếng nữ tử kêu đồng loạt quay đầu, thấy một màn kinh người, trên bầu trời thư sinh mặc áo lam anh tuấn đứng trên bội kiếm, một thiếu nữ khoác lụa hồng giống tiên nữ, và tiểu thư áo tím ngồi trên viên bàn.

“Tiểu thư, tiểu thư trở về rồi. Phu nhân, Tiên Nhân cứu được tiểu thư, còn đưa tiểu thư về.” Bọn họ nhao nhao kinh hô, xe ngựa lập tức ngừng lại.

Hạ Lăng Vân đáp xuống mặt đất, điều khiển viên bàn cách mặt đất hai thước.

Linh nhi, Linh nhi của ta.” một phụ nhân trung niên vội vàng đi xuống xe ngựa.

“Mẫu thân, mẫu thân...” Tiểu thư Tả thị lang leo xuống viên bàn, cầm tro cốt nha hoàn lao vào ngực mẫu thân.

Mẹ con gặp nhau cùng khóc lóc, có một nam tử giống quan gia bước tới cảm tạ Tiên Nhân. Về phần trong sạch tiểu thư, hẳn không dám hỏi Tiên Nhân, càng không dám bởi dung mạo đối phương anh tuấn mà nổi tâm tư làm mối. Tiên Nhân tuổi thọ dài, sẽ rất ít người nhìn trúng nữ tử thế tục đời sống ngắn ngủi.

Hạ Lăng Vân thu hồi viên bàn, nhìn mọi người nói: “Tiểu thư đã gặp người thân, vậy ta cáo từ.” nói xong hẳn lời Tuyết Hoa bay đi nhanh như chớp.

Tuyết Hoa đang ghen tị, hẳn cần trấn an.

“Tuyết Hoa, hình như nàng không vui.” Hạ Lăng Vân dịu dàng hỏi. trên đường, Tuyết Hoa không nói gì, cái này hơi khác thường.

“Ta vẫn bình thường.” Tuyết Hoa kinh ngạc nói. trên mặt nàng có ghi ba chữ “không vui” à? Sao nàng không biết?

“Ta cảm thấy nàng không vui vì tiểu thư kia.” Hạ Lăng Vân lo lắng nói, hắn phát hiện tiểu hồ ly nhà mình yêu ghét rõ ràng, thiện lương đáng yêu những cũng hung hăng ác liệt.

“không thể nào, chàng nghĩ quá nhiều.” Tuyết Hoa cười nói.

Hạ Lăng Vân từ đầu đến cuối bảo trì khoảng cách với nữ tử kia, cũng không có chút biểu lộ thiện cảm, sao nàng lại không vui?

Hạ Lăng Vân là Tiên Quân chính phái, hắn thường xuyên cứu người, nếu mỗi lần hắn ra tay cứu được nữ tử trẻ tuổi nàng lại không vui ghen tị, chẳng phải chết chìm trong bình dấm chua?

Hạ Lăng Vân là của nàng, chỉ cần trước khi các cô nương kia thổ lộ với nam thần nàng đánh tan ảo tưởng của bọn họ là đủ rồi.

Thấy biểu lộ của Tuyết Hoa, mặc dù còn hơi nghi ngờ nhưng Hạ Lăng Vân vô cùng hào hứng khi biết nàng hiểu chuyện, đặc biệt nhớ lại xem thị trấn lân cận có gì đặc sắc. Tiểu hồ ly nhà hắn cả đời yêu thích nhất là ăn, hắn sẽ phụ trách dứt nàng no thì thôi.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai, có tin tức Lệ Nhi.

128. Chương 128: Tin Tức Lệ Nhi

Vì muốn nhanh chóng tới Bắc Xuyên, sau khi cứu tiểu thư Tả thị lang Hạ Lăng Vân không đi bộ mà dùng kiếm bay ngày đêm, nhanh chóng tới Bắc Xuyên.

Bắc Xuyên ở phía bắc nước Kim Phượng, giáp biên giới nước Hắc Long. Ở đây khí hậu so với phía nam nước Kim Phượng lạnh hơn, rừng rậm nguyên thủy, rất nhiều nơi không thấy bóng dáng người. Bởi vì ít người nên chỗ này có mấy môn phái tu tiên.

Khoảng cách từ thị trấn Lục Lâm gần núi Ngọc Nữ nhất, vì dân chúng phụ cận trồng trọt lại đi vào núi hái thuốc săn thú, cho nên ở đây quanh năm có thương lái tới thu hoạch.

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa sóng vai chậm rãi tiến vào thị trấn, chỉ thấy người người đi lại rất náo nhiệt. Bọn họ bước chậm trên phố chính dùng thần thức cảm ứng địa hình thu nhập tin tức từ những người xung quanh.

“Lương thực lại tăng giá rồi, tước kia năm văn tiền mua một túi gạo giờ lên mười lăm văn tiền, haizzz...”

“Rất nhiều kho lương thực bị quan phủ trưng dụng, hiện tại đúng kì giáp hạt, không ít nông dân lên núi đi săn hái thuốc, hi vọng có thể phụ giúp gia đình.”

“Ta nghe nói năm trước phía nam sâu bệnh lan tràn, hoa màu mất mùa, nhiều quan địa phương không thể không mở kho thóc. May mắn có túi càn khôn, sớm mua lương thực để vào không bị hỏng, nếu không dân chúng phải chạy nạn rồi.”

“Ta còn nghe nói Quốc sư đại nhân khai mở tế đàn cầu phúc, hi vọng mưa thuận gió hòa, trăm họ an vui.”

“Nước Kim Phượng chúng ta có quốc sư tọa trấn thật sự quá tốt. Ta nghe nói gần đây nước Hắc Long cũng định mời một vị tu sĩ đức cao vọng lớn làm quốc sư, không biết đã mời được chưa.”

“Ngày mai Bách Hoa Lâu chọn hoa khô, nghe nói công tử Tri phủ tới góp vui, muốn chọn Lan cô nương.”

“Hà đại lão gia giàu nhất thành Đông Bắc đã tuyên bố, ủng hộ Thu Linh cô nương mười vạn, ta nghĩ Thu Linh cô nương sẽ là hoa khô.”

“Hoa khô cái gì, không ai có thể xinh đẹp bằng Lệ quý phi xuất hiện bảy năm trước.”

“Người có thể so với yêu hồ sao? Hơn nữa, quan phủ còn chưa xác định có phải là Lệ quý phi không, cho nên người kia chắc là nữ Tiên Nhân. Nữ Tiên Nhân có rất nhiều linh đan, các nàng còn không xinh đẹp được sao?”

...

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa thu thập tin tức, phát hiện có người nhắc tới Lệ quý phi, liền nhanh chóng đi tới trà lâu thoát nhìn hơi lớn. Trà lâu là nơi tin tức linh thông, nếu Lệ quý phi xuất hiện gần đây, nhân viên hoặc chương quầy sẽ biết nhiều hơn người bình thường một ít.

“Tiểu nhị.” Hạ Lăng Vân chờ tiểu nhị bưng trà và bánh ngọt lên, lấy hai đồng tiền đặt xuống bàn nói, “Ta có việc muốn nghe thông tin.”

Lúc này buổi chiều, trà lâu không có mấy người, tiểu nhị lập tức mỉm cười thu hồi tiền trên bàn khom người nói: “Khách quan muốn nghe tin tức gì? Tiểu nhân biết gì nói vậy tuyệt không thêm bớt.”

“Ta nghe nói gần núi xuất hiện một nữ tử áo trắng tuyệt sắc, còn nghe nói nàng chính là yêu hồ Lệ quý phi, việc này đúng không?” Hạ Lăng Vân hỏi.

“Đó là chuyện bảy năm trước, người gặp cô gái kia đều nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Có người còn nói nàng chính là yêu hồ Lệ quý phi đã mê hoặc tiên hoàng, nhưng cũng có người nói, chỉ là một tiên nữ, còn lâu mới có thể so với Lệ quý phi.”

Tiểu nhị vừa cười vừa nói: “Tuy rằng lúc đó tiểu nhân vẫn còn ở trong phòng bếp trà lâu nhóm lửa, nhưng tin tức nghe được khá nhiều.” Vấn đề này xôn xao cả trấn, không mấy ai không biết.

“Ah, người nói rõ một chút.” Hạ Lăng Vân lại lấy hai đồng tiền đặt lên bàn. Tin tức Lệ Nhi rất khó tìm, dù là một chút manh mối, hắn cũng phải tìm hiểu rõ ràng.

Tiểu nhị liên tục thu được tiền ban thưởng, cao hứng nói: “Mùa hè bảy năm trước, cánh trấn chúng ta tầm ba mươi dặm có xuất hiện một đôi nam nữ trẻ tuổi, bọn họ vốn đi dạo phố, nhưng đột ngột xuất hiện bốn gã nam tử trẻ tuổi tới gây sự. Sau khi tranh cãi, bốn gã nam tử kia liền đánh nhau với nam tử đi cùng thiếu nữ áo trắng.”

Tuyết Hoa đang uống trà vội vàng hỏi: “Về sau thì sao, người nói rõ một chút, chúng ta sẽ thưởng thêm.” Nhất định là bốn gã kia ghen tị nên ra tay với thiếu nữ áo trắng và nam tử đi cùng.

Nghe thấy có thêm tiền thưởng, tiểu nhị càng thêm ân cần: “Bọn họ đang đánh nhau, nữ tử kia lập tức xông vào phụ giúp tấn công bốn gã nam tử, bọn họ lấy trường kiếm từ trên không. Khi đó mọi người mới biết bọn họ là tiên nhân, bảo kiếm trong tay là pháp kiếm.”

“Cả đám đánh nhau điên cuồng, gió lớn hỏa cầu bay loạn, chốc lát mưa như trút nước, rồi lập tức đầy sương trắng, rồi địa long xoay người, đuôi rồng vung lên dọa mọi người sợ hãi chạy trốn.”

“Hỏa cầu bay khắp nơi, phòng ốc bị cháy, tiên nữ kia lập tức dập lửa cứu người, trong lúc cứu người, mũ sa trên mặt bị thổi mất, lộ ra dung mạo.”

“Tiểu nhân không thấy, chỉ nghe người ta nói, thiếu nữ có mái tóc dài đen nhánh, da trắng, dung nhan tuyệt mỹ, thân hình thuần khiết.”

“Hai hài tử được tiên nữ cứu ra khỏi căn nhà bị sập còn nói, vị tỷ tỷ đó đẹp như tiên nữ, trên người còn tỏa ra mùi thơm.”

trên người tỏa ra mùi thơm? Có lẽ là Lệ Nhi!

Hạ Lăng Vân nhìn nhau cười, trong mắt lộ ra kích động. Rốt cuộc bọn họ cũng có tin tức xác thực rồi.

Tiểu nhị tiếp tục nói: “Đồng bạn của nàng đánh lui đối thủ sau đó gọi nàng là Lệ Nhi, Di Nhi, hay Đệ Nhi gì đấy, sau đó móc ngân lượng đền bù tổn thất, cùng bay về phía núi Ngọc Nữ.” Vì địa phương khác nhau nên không cùng khẩu âm, mọi người không nghe rõ tên vị Tiên Nữ này.

“Về sau có người đoán vị mỹ nhân này có thể là yêu hồ Lệ quý phi, còn Tiên Nhân biết phóng hỏa điểm kia là Tiên Nhân mang theo nàng trốn khỏi hoàng cung.”

Nghe đến đó, Tuyết Hoa đang đeo pháp khí dịch dung cao hứng nói: “Nhất định là Lệ Nhi và Lâm Vân Phàm. thật may, Lệ Nhi chủ động dập lửa cứu người làm việc thiện, Lâm Vân Phàm cũng bỏ tiền đền bù tổn thất cho người ta.” Nàng biết rõ mọi người tuy gây chuyện nhưng đáy lòng vẫn thiện lương.

Hạ Lăng Vân lại lấy tiền đồng đặt lên bàn, tiểu nhị vội cảm tạ rồi rời khỏi.

“Tuyết Hoa, núi Ngọc Nữ bên ven rừng, phạm vi không lớn, chúng ta đi tìm hiểu một lát.” hần suy nghĩ một chút nói, “Có lẽ chúng ta không phải là người đầu tiên tới tìm Lệ Nhi, cho nên, ta cảm thấy chưa chắc Lệ Nhi ở đó, cũng sẽ không để lại manh mối gì.” Lệ Nhi không biết bọn họ xuống núi tìm nàng, cho nên sẽ không lưu lại ẩn nấp để bọn họ tìm được.

“Coi như chúng ta đi du ngoạn.” Tuyết Hoa uống sạch chén trà, thu toàn bộ bánh ngọt Hạ Lăng Vân đặc biệt gọi cho nàng vào vòng tay Như Ý, thúc giục Hạ Lăng Vân nhanh lên.

Bọn họ hỏi thăm khiến tiểu nhị hoài nghi cả hai đều là Tiên Nhân, lặng lẽ bên cạnh quan sát. hần phát hiện thiếu nữ có dung mạo thanh tú kia vừa vươn tay trái qua bánh ngọt trên bàn đã biến mất, biết là bị thu vào túi pháp khí của Tiên Nhân, trong lòng kích động không thôi. Bảy năm trước hần không được tận mắt thấy Tiên Nhân, hiện tại may mắn gặp được.

“Tiểu nhị, tính tiền.” Hạ Lăng Vân gọi, tiểu nhị lập tức hưng phấn chạy tới khom người nói, “Khách quan, một bình trà, sáu đĩa bánh ngọt, tổng cộng hai mươi sáu văn tiền.”

Hạ Lăng Vân lấy trong ống tay áo hai mươi sáu văn tiền nói, “Thanh toán.”

Người bình thường rất ít khi đặt tiền đồng trong ống tay áo, tiểu nhị kiến thức rộng rãi lập tức đoán ống tay áo của Hạ Lăng Vân chính là túi càn khôn trong truyền thuyết, lập tức nhìn chằm chằm ống tay Hạ Lăng Vân.

“Tuyết Hoa chúng ta đi tới trấn Long Vĩ, rồi tới núi Ngọc Nữ dạo.” Hạ Lăng Vân đứng lên nói. Tuyết Hoa vui vẻ đứng dậy, rời trà lâu.

Quả nhiên là đuổi theo yêu hồ Lệ quý phi.

Tiểu nhị kích động nhìn bóng lưng hai người, tính toán đợi mọi người rời đi bắt đầu nói cho mọi người hần vừa chiêu đãi hai vị Tiên Nhân.

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa đi tới trấn Long Vĩ, tin tức so với tiểu nhị trong trà lâu nói không sai biệt chỉ nhiều hơn một vấn đề.

“Tiên Nữ áo trắng cứu tiểu nhân tay trái có đeo một vòng tay màu vàng khảm linh thạch.” Tiểu nhị từng được thiếu nữ áo trắng cứu khỏi căn phòng bị cháy kích động nói.

“Tiên nữ rất thiện lương, nàng tuyệt đối không phải là yêu hồ.” hần tức giận bắt bình nói. trên trấn cũng biết năm đó hần được tiên nữ cứu ra, về sau có người quan phủ tới hỏi, cũng có tiên nhân tới hỏi hần. Mỗi lần hần đều nói như vậy, bọn họ không cười nhạo chính là thờ dài, nói mị lực yêu hồ thật đáng sợ, ngay cả tiểu nam hài không hiểu chuyện liếc mắt một cái cũng si mê nàng.”

Tuyết Hoa cười hì hì nói: “Tất nhiên nàng là hồ tiên lương thiện nhất rồi.” Rốt cuộc có người cũng nói Lệ Nhi là người lương thiện.

Nàng duỗi cổ tay trái ra trước mặt tiểu nhị đồng thời lắc lắc cổ tay, cười nói: “Có phải cái này?”

Tiểu nhị xem xét, vẻ mặt không dám tin. rõ ràng là của tiên nữ áo trắng sao lại trên cổ tay thiếu nữ này.

Tuyết Hoa đưa ngón trỏ lên môi, “Suýt, ta là tỷ tỷ của tiên nữ áo trắng, người nói cho ta biết, người còn biết chuyện gì về nàng.”

Tiểu nhị nhìn hai người một chút lắc đầu nói: “Tiểu nhân chỉ mơ hồ nghe thấy tiên nữ nói với tiên nhân muốn tìm ngọn núi lửa tu luyện.” Núi lửa ai dám tới, cũng chỉ có tiên nhân mới đi thôi.

Nàng chỉ tiện hỏi một câu thôi, không nghĩ tới lấy được tin tức tốt.

“Lăng Vân, cho hần tiên thưởng, chúng ta bắt đầu tìm kiếm các ngọn núi lửa.” Tuyết Hoa vui vẻ nói.

“Có lẽ bọn họ về đảo Hỏa Vân rồi.” Hạ Lăng Vân một bên cho tiền thưởng nói: “Chờ chút ta dùng truyền âm thạch hỏi Đạo Nguyên xem Lâm Vân Phàm và Lệ Nhi có về đó không. Nếu Đạo Nguyên bế quan, chỉ sợ thiên lý truyền âm thạch chỉ bay lòng vòng bên ngoài nơi huynh ấy tu luyện, cho đến lúc tiêu hao hết linh lực.” Đây chính là nguyên nhân thiên lý truyền âm vĩnh viễn không cách nào thay thế người đưa tin.

“Chàng không có thiên lý truyền âm thạch của những người khác trên đảo à?” Tuyết Hoa nhú mày hỏi.

“Ta và người khác quan hệ bình thường, không làm thiên lý truyền âm thạch.” Hạ Lăng Vân nói. Đảo Hỏa Vân trên biển phía Đông Nam, tu sĩ bình thường không thường tiếp xúc hẳn muốn tìm một tu sĩ đưa tin cũng không có. Bây giờ hẳn ở Đông Bắc, đảo Hỏa Vân ở Đông Nam, một nam một bắc cách nhau hơn vạn dặm, chẳng lẽ muốn hẳn vất vả phi về đó?

“Mặc kệ, trước tiên chúng ta đi tìm những ngọn núi lửa gần phía Đông Bắc.” Tuyết Hoa vội vàng nói. đã lâu nàng không gặp Lệ Nhi, rất nhớ muội muội.

“Được.” Hạ Lăng Vân cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể dùng thần thức tìm tòi ngọn núi lửa, lại phóng thần thức ra ngoài tìm nơi có linh khí tốt, và vị trí linh lực chấn động mạnh

129. Chương 129: Trở Lại Đảo Hỏa Vân

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa bỏ ra hơn hai tháng thời gian tìm kiếm những ngọn núi lửa khu vực đông bắc nước Kim Phượng, không có kết quả, liền từ đông bắc bay thẳng về hướng nam, qua biển tới đảo Hỏa Vân. Triệu trưởng lão đảo Hỏa Vân vẫn nhiệt tình tiếp đón bọn họ, biết cả hai đã kết thành phu thê lập tức vui vẻ chúc mừng.

Sau khi Hạ Lăng Vân hỏi thăm tình hình trong cung và tin tức của Lâm Vân Phàm, Triệu trưởng lão cho biết, cung chủ Tần Đạo Nguyên bế quan, sư đệ Lưu Nhã Bình chân quân bế quan, sư đệ Vãn Hiên chân quân cũng bế quan, trước mắt Hỏa Vân Cung do ông chấp chưởng.

Về phần Lâm Vân Phàm, ông biết nhiều hơn Hạ Lăng Vân một ít, bởi vì Hỏa Vân Cung cũng có phương tiện truyền tin riêng của mình.

“Lệ Nhi cãi nhau với Lâm Vân Phàm, thề muốn trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, nàng tiến cung làm Lệ quý phi, dẫn đến một loạt hậu quả nghiêm trọng cho vương triều Kim Phượng.” Đảo Hỏa Vân ở biển cách xa đại lục Ngũ Nguyên, cho nên người trên đảo không thể nắm rõ tình hình chính trị của triều đình, Hỏa Vân Cung đối với việc Lệ Nhi gây náo loạn triều đình cũng chỉ mở miệng khiển trách một chút, thuận tiện mắng Lâm Vân Phàm quân giáo nàng không nghiêm.

“Lệ Nhi và Lâm Vân Phàm đã kết thành bạn song tu.” Cho nên Triệu trưởng lão không ngạc nhiên khi biết Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa song tu kết hôn thành phu thê.

“Lần truyền tin gần đây nhất của sư đệ Lâm Vân Phàm là hai năm trước, hẳn nói tu vi có tín hiệu đột phá, định tìm một nơi tràn đầy linh khí hỏa bế quan.” Triệu trưởng lão hâm mộ nói, có lẽ Lâm Vân Phàm sẽ trở thành vị Tiên Quân thứ ba ở Hỏa Vân Cung. Bởi vì tương lai Lệ Quân Hoa cũng sẽ trở thành Tiên Quân, một hệ của Đạo Nguyên sư đệ xuất hiện ba vị Tiên Quân, 2000~3000 năm sau Hỏa Vân Cung là thiên hạ của bọn họ rồi.

“Triệu trưởng lão, người có tin tức của Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng không?” Tuyết Hoa dò hỏi, bởi Triệu trưởng lão là trưởng bối, đã từng nhìn nàng lúc ở hình thái nửa người nửa hồ, cho nên nàng bỏ pháp khí dịch dung xuống. Định lực của Tiên Quân thật là tốt, Triệu trưởng lão nhìn thấy dung mạo nàng chỉ hơi thất thần một chút liền khôi phục bình tĩnh, chỉ là không đối diện với ánh mắt nàng.

“Có.” Triệu trưởng lão nói, “Sư đệ Quân Hoa ở quê hương phụng dưỡng song thân mười ba năm, tới lúc nhị lão qua đời thì đi nước Tây Linh. Nàng ở nước Tây Linh hơn bốn năm, giao thủ với người Hỏa Ly Cung mấy lần, dùng lực lượng cường hãn nổ tung cung điện Ly Hỏa.”

hắn kiêu ngạo nói, “Người cung Ly Hỏa sĩ diện, không truyền ra ngoài, nhưng thiên hạ không có bức tường nào chặn được gió, vẫn có một vài tu sĩ biết cung Ly Hỏa bị linh sủng của một nữ tu sĩ dỡ bỏ.”

Lệ Quân Hoa ở bên ngoài là thân phận đệ tử đảo Hỏa Vân, linh sủng của nàng cũng là linh sủng của đảo Hỏa Vân, Hỏa Vân Cung biểu hiện thực lực siêu cấp, khiến toàn bộ giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên khiếp sợ.

“Lệ Quân Hoa không nói rõ vì sao lại quyết chiến với Ly Hỏa cung sao?” Tuyết Hoa hỏi. Lệ Quân Hoa với tư cách là nữ chính có hậu cung hùng hậu, nàng ta nhất định sẽ có kì ngộ gặp gỡ hết người này tới người khác.

“không biết, nhưng có lẽ liên quan tới thân thể của nàng.” Triệu trưởng lão cười ha hả nói.

Mẫu thân của sư diệt Quân Hoa là đệ tử Ly Hỏa Cung, nội cung Ly Hỏa phát sinh biến cố, mẫu thân nàng bỏ trốn khỏi cung Ly Hỏa. Lệ Quân Hoa linh căn phong hỏa sinh ra ở bên ngoài, lang bạc kì hồ cuối cùng tiện nghi cho đảo Hỏa Vân, trở thành đệ tử của Hỏa Vân Cung. Mẫu thân nàng đã chết, phụ thân sống chết không rõ, linh sủng nàng thực lực cường đại, phá được Ly Hỏa Cung có pháp trận phòng ngự trùng trùng điệp điệp thành phế tích, thân thể của nàng dù công khai cũng sẽ không có khả năng trở về Hỏa Ly Cung.

“Triệu trưởng lão, Quân Hoa hiền chất và Thanh Đồng có truyền tin tức gần đây họ ở đâu không?” Hạ Lăng Vân quan tâm. Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng chủ yếu sủng mệnh, Lệ Quân Hoa khó không chế được Thanh Đồng, nhờ Thanh Đồng giết người vô cớ, hậu quả tuyệt đối nghiêm trọng hơn Lệ Nhi.

“không có, việc ta vừa nói chính là thư truyền gần nhất của Quân Hoa.” Triệu trưởng lão nói.

Sau khi ba người trò chuyện, sắc trời không còn sớm liền dùng bữa tối. Dùng xong bữa, Triệu trưởng lão tự mình đưa họ tới Thanh Lâm Quán, mỗi lần tới đây Hạ Lăng Vân đều ở lại nơi này.

Nhận được thông truyền, Trương Thành kích động vui vẻ đi tới Thanh Lâm Quán hầu hạ Hạ Lăng Vân. Thấy Hạ Lăng Vân hẳn rất kích động nói có thể lúc sinh thời nhìn được... Tiên Quân lần nữa, thật sự là quá vinh hạnh.

Tuyết Hoa phát hiện hẳn so với mười bảy năm trước già hơn năm sáu tuổi, hiểu rõ tuổi thọ của tu vi nhị phẩm sẽ không quá dài, tuy trong lòng tiếc nuối, nhưng không có ý định tặng hẳn linh đan đỉnh cấp.

Hàng rào hoa vẫn nở rộ bên tường bao quanh ao, Tuyết Hoa nhẹ nhàng tháo trâm cài tóc, khiến mái tóc dài như thác nước xõa xuống, ngón tay nhẹ nhàng rút sợi dây, chậm rãi để lộ thân hình trắng nõn như ngọc trước mặt Hạ Lăng Vân. Vừa rồi lúc ở Bích Thanh Trì, nàng muốn tắm với Hạ Lăng Vân, hăng hái chết không chịu, hiện tại, nàng có thể quang minh chính đại mà tắm cùng hắn rồi.

Hạ Lăng Vân đang ngồi trong ao mỉm cười, thường thức từng động tác chậm rãi mê người của nàng, hai con ngươi thâm thúy bắt đầu bốc lên ngọn lửa ham muốn. Tiểu hồ ly của hắn nhiệt tình như lửa, từ trước tới giờ không cần che dấu!

Bỏ đi áo yếm và quần lót, Tuyết Hoa toàn thân trắng muốt không mảnh vải bắt đầu bước lên thềm đá. Bầu ngực no đủ đầy đặn, vòng eo nhỏ xuống phía dưới là đường con bờ mông quyến rũ, theo mỗi bước đi của nàng lại nảy lên nảy xuống.

Đây tuyệt đối là dụ dỗ!

Hầu kết nhấp nhô lên xuống, Hạ Lăng Vân hít sâu một hơi nói: “Tuyết Hoa, nàng đang làm gì, còn không xuống?” hẳn khát vọng nàng mau nhảy lên đùi mình, bàn tay nhỏ bé của nàng đang nhẹ nhàng xoa bầu ngực, bờ mông ngạo nghễ đang vươn lên cổ ỷ...

“Nước hơi lạnh, ta sợ xuống nước sẽ bị chuột rút, trước vận động cho nóng người.” Tuyết Hoa mỉm cười, nghiêng người uốn éo cơ thể.

Nàng là Tiên Nhân thể chất không sợ nóng lạnh, có khi nào nàng sợ nước lạnh bị chuột rút, lại còn trước khi xuống nước phải vận động?

Nhìn nàng uốn éo dong đưa theo hình chữ “S”, hai mắt Hạ Lăng Vân tối sầm... tiểu hồ ly này bắt đầu chơi trò gian trá rồi.

“Xuống!” hần trầm giọng nói, bàn tay phải dưới nước tạo ra linh quang màu xanh lá.

“Rầm, ào ào” một con giao long lao ra khỏi mặt nước bay về phía Tuyết Hoa. quần lấy eo nhỏ nàng rồi cấp tốc bay về.

“Á..ơ ~” Tuyết Hoa dịu dàng kêu lên, theo sóng nước lao vào lòng ngực hần.

“Rào rào...” Lúc nàng rơi xuống, nước văng tung tóe làm rơi những bông hoa, lập tức trên mặt nước xuất hiện một làn sóng hoa nhấp nhô.

“cô nhóc nghịch ngợm.” Hạ Lăng Vân cười nói, cũng không quan tâm nước bắn đầy lên mặt, hai tay ôm lấy nàng, đôi môi bắt được hơi thở thơm tho từ miệng nàng.

“Phù ~ phù ~” thật lâu, hai đôi môi rời nhau, cánh môi bị hôn tới đỏ ửng còn vương một tia nước long lanh.

“Lăng Vân, tiểu Lăng Vân của chàng...” Tuyết Hoa không nheo cười nói, đôi mắt ngập nước đọng đưa, tràn ngập khát vọng với cơ thể nam thần. Nàng chưa bao giờ phủ nhận, nàng là động vật ăn thịt!

“Tuyết Hoa...” Hạ Lăng Vân cắn lỗ tai phớt hồng của nàng, hô hấp dồn dập, hơi thở nóng bỏng.

“Dạ...” Tuyết Hoa rên rỉ, quay người đưa lưng về phía hần...

Nước trong ao tung tóe, những bông hoa trong nước theo làn nước gợn dập dềnh...

thật lâu, Bích Thanh Trì mới khôi phục lại bình thường.

“Chúng ta còn chưa có tin tức chính xác của Lệ Nhi.” Tuyết Hoa giận giữ nói, tay cầm lấy khăn giúp hần揩 lưng.

Hạ Lăng Vân đưa lưng về phía nàng an ủi: “Chúng ta có rất nhiều thời gian, chậm rãi tìm kiếm, sẽ tìm được, Lệ Nhi hoạt bát hiểu động, chỉ cần bế quan xong, sẽ lại chạy ra ngoài gây chuyện. Đến lúc đó, chúng ta lại đi khuyên bảo nàng.” Chỉ là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Lệ Nhi sẽ không dễ dàng nghe lời khuyên. Hai thất vĩ thiên hồ, hần là vận khí tốt mới gặp được tiểu hồ ly Tuyết Hoa dịu dàng ngoan ngoãn.

Đợi nàng giúp mình揩 lưng xong, hần kéo nàng tới trước mặt, từng chút một chậm rãi giúp nàng lau rửa cơ thể, sau đó ôm nàng. Dùng thần thức kiểm tra, Trương Thành đã ngủ ở trong phòng nhỏ hẻo lánh ở Thanh Vân Quán, mà Bích Thanh Trì này lúc trước đã cân nhắc để tiện cho khách nhân đã nổi thẳng tới nhà chính và phòng ngủ. hần thu hồi xiêm y của hai người, không mặc quần áo ôm nàng bay khỏi Bích Thanh Trì tới phòng ngủ, nằm trên giường đã đổi nệm gối sạch sẽ.

Thân mật thì thâm, rên rỉ sáng khoái, bọn họ hợp thể song tu tới lúc gà gáy.

Hai người ôm nhau ngủ, tuy thân thể có chút mệt nhưng tinh thần Hạ Lăng Vân vẫn thoải mái.

Thuật song tu Càn khôn hợp thể thời Thượng cổ so với thuật song tu phổ biến ở đại lục Ngũ Nguyên cao minh hơn nhiều, hần khổ tu ở trong Thái Hư Huyền Cảnh một khoảng thời gian dài, về sau còn tu luyện bên hồ Nữ Thần với Tuyết Hoa mười bảy năm, lúc bế quan tu luyện ở rừng hoa đào hần cảm thấy mình sắp đột phá tu vi thất phẩm rồi.

Trước mắt ở đại lục Ngũ Nguyên chưa có ai là bát phẩm Tiên Quân, hần sẽ trở thành bát phẩm Tiên Quân trước Đạo Nguyên đang bế quan sao? Nếu hần trở thành bát phẩm Tiên Quân, địa vị của Thiên Linh Môn ở giới tu tiên sẽ không giống bình thường. Dù tương lai xuất hiện tình trạng tranh đấu đoạt phúc địa tu luyện, cũng không ai dám động tới hồ Nữ Thần của Thiên Linh Môn.

Bởi vì bạn tốt bế quan, cho nên dù Triệu trưởng lão nhiệt tình giữ lại, Hạ Lăng Vân chỉ ở đảo Hỏa Vân ba ngày rồi cáo từ, mang theo Tuyết Hoa lần nữa bay về đại lục Ngũ Nguyên. Lúc này, hần muốn cùng Tuyết Hoa tới hướng bắc tìm địa phương có linh khí hỏa nồng đậm, tìm kiếm được nơi bế quan của Lâm Vân Phàm. Lệ Nhi yêu Lâm Vân Phàm, dù bất hòa cũng sẽ ở cạnh trông coi hần, như lúc hần bế quan Tuyết Hoa cũng ở cạnh trông chừng.

Bọn họ đi đường dùng ngự kiếm, nhưng lúc tới thành thị có nhiều người dân sẽ giống như người bình thường đi bộ, thuận tiện tìm kiếm tin tức.

Quốc sư nhậm chức ủng hộ hoàng thất chính thống, Thái Hậu không cam lòng phải lui về hậu cung, để cho tiểu hoàng đế một hậu bốn phi và chín mỹ nhân. Tiểu hoàng đế vô cùng yêu chiều mỹ nhân, cho nên dù Thái Hậu không buông rèm chấp chính nhưng vẫn nắm quyền. Chúng vương gia bên cạnh tức giận hoàng đế không nên thân, một mặt chiêu binh mãi mã khuếch trương thế lực bản thân.

Thế tục, náo loạn không còn ở phạm vi nhỏ, thế cục sắp biến đổi!

Chính khí của vương triều nước Kim Phượng bị suy bại, tà khí yêu khí bắt đầu hung hăng tàn phá... Đại bộ phận phía đông nam đại lục Ngũ Nguyên bắt đầu xuất hiện yêu quái dã thú và ăn thịt người, thậm chí xuất hiện tình trạng toàn thôn bị thảm sát, giới tu tiên chấn động, bắt đầu phái tu sĩ đẳng cấp tiến vào thế tục trấn áp yêu trừ ma.

130. Chương 130: Huyết Ấn Trong Bóng Đêm

Rời khỏi núi Long Nham sau nửa tháng tìm kiếm, Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa bay tới thôn tran lân cận thì chậm rãi đi bộ. Bọn họ đã tìm tòi hơn hai năm giờ đang tìm phía Tây nhưng không có tin tức Lệ Nhi và Lâm Vân Phàm. Chẳng lẽ hai người bọn họ phải tìm tất cả những nơi có linh khí hỏa ở khắp đại lục Ngũ Nguyên mới tìm được sao?

Tuyết Hoa mất đi nhiệt tình tìm kiếm tung tích Lệ Nhi và Lâm Vân Phàm, chỉ coi quá trình tìm kiếm của hai người là một loại thí luyện, tiện đường giết một loạt yêu quái gây tổn hại cho người thường.

Hạ Lăng Vân lại rất kiên nhẫn, sớm khích lệ nàng an tâm dừng vội, muốn tìm người hắc đã chuẩn bị tâm lý năm mươi năm. Năm mươi năm, hầu hết con người bình thường đều già yếu, cũng chỉ có tu sĩ có phẩm giai cao mới lãng phí thời gian như thế này.

Đầu hạ, hai người tới một dòng suối nhỏ, bên cạnh có thôn trang.

đi trên con đường trải đá vụn, đột nhiên Tuyết Hoa hít hít mũi nói: “Lăng Vân, có mùi hôi.” không phải đi tới chỗ nào nàng và Hạ Lăng Vân cũng phóng thần thức ra ngoài, cho nên cũng không có khả năng hoàn toàn không chế tình huống xung quanh.

Ngửi ngửi mùi toát ra từ phía ruộng, nhìn hai bên lúa xanh non mơn mớn, Hạ Lăng Vân cười hỏi: “Mùi hôi ở đâu?” Bên trong ruộng có mùi phân bón? Cái mũi của Tuyết Hoa tinh quá rồi.

“Bên kia, hình như có mùi thịt thối rửa.” Tuyết Hoa chỉ về phía thôn nhỏ nói.

Thịt bị thối rửa?

Trong lòng hai người rung mình, đồng thời dùng thần thức cảm ứng thôn nhỏ, sau đó sắc mặt trở nên khó coi.

“Chúng ta lập tức đi qua.” Hạ Lăng Vân kéo Tuyết Hoa, hai người bay như chớp về phía thôn nhỏ.

Bọn họ đột nhiên phát hiện, lúc này là buổi sáng, dãi nắng ra phía xa, cả cánh đồng lúa không bóng dáng người nông dân. Chuyện này không bình thường! Lúc bọn họ đi vào thôn, liền phát hiện thôn rất lộn xộn, trong phòng ngoài phòng khắp nơi là thi thể. Thôn dân chết vài ngày, đầu hạ xác chết thối rửa bốc mùi. Những con chó trông nhà bị buộc dây đói tới mức hấp hối, toàn thôn tiêu điều.

Khoảng cách thôn này cách thôn trang khác khá xa, toàn thôn bị diệt, trên thi thể người dân không có dấu vết bị tổn thương, có một vài thi thể bị dã thú xé các bộ phận. Hạ Lăng Vân lấy đinh ba lật thi thể người dân, phát hiện rất nhiều người bị cắn đứt yết hầu, kiểm tra hài cốt lại có dấu vết răng cắn sắc nhọn.

“Lại là một sự kiện yêu quái hủy diệt thôn dân.” Hạ Lăng Vân tỉnh táo xác định.

một năm gần đây, việc yêu quái ăn thịt người đã phát sinh rất nhiều, giới tu tiên đã đưa cảnh báo yêu cầu tu sĩ rèn luyện ở thế tục nhanh điều tra chân tướng, cùng lúc nhắc nhở tu sĩ tu vi không cao tranh thủ thời

gian về môn phái, đừng trở thành đồ ăn cho yêu quái. Tu sĩ cơ thể tràn đầy linh khí, là đồ ăn yêu quái thích nhất.

Tuyết Hoa kinh ngạc nói: “Ta không rõ, vì sao lúc hoàng triều thống trị tới giai đoạn suy toàn, sẽ xuất hiện yêu quái hại người.”

“Tuyết Hoa, trước kia lúc thay đổi thời thế, cũng không xuất hiện nhiều yêu quái giết người như vậy.”

Hạ Lăng Vân lắc đầu nói, “Thôn này sớm không còn người sống rồi, chúng ta tới thôn phụ cận nhìn xem, sau đó báo cho quan phủ.” Để quan phủ thông báo thiên hạ các thôn phải tăng cường canh gác.

Tuyết Hoa trầm mặc nhìn những thi thể thôn dân nằm ngã xuống với tư thế khác nhau, nhất là thi thể hài đồng, trong lòng thương cảm. Nàng nghĩ, rồi nói: “Lăng Vân, yêu quái vẫn luôn giết hại người vô tội như vậy sao? Ta còn tưởng yêu quái sẵn bắt người chỉ để no bụng.” Nàng cảm thấy đa số động vật giết hại dị loại là vì sinh tồn, khi có khả năng sinh tồn thì cũng không giết hại dị loại.

“trên cơ bản, chỉ có nơi linh khí thiên địa tụ tập nhiều mới xuất hiện sinh vật tu luyện thành yêu quái, phần lớn chúng sinh hoạt ở khu vực của mình. không gặp tình huống đặc biệt, chúng thậm chí không biết sự tồn tại của con người.”

Hạ Lăng Vân trầm tư nói: “Có lẽ, có người tận lực dẫn yêu quái vào nơi ở của con người, khiến yêu quái phát hiện con người có thể dễ dàng hấp thu linh khí thiên địa, ăn ngon hơn động vật.” yêu quái sẵn bắt sinh vật ẩn chứa linh khí đó là bản năng.

“Vương yêu giới? Vương ma giới? Mục đích là tiêu diệt hoặc thống trị nhân loại?” Tuyết Hoa nghĩ nghĩ rồi nói, lúc trước nàng tuy đọc ít tiểu thuyết nhưng xem qua mười bộ tiên hiệp trong đó có bộ nói yêu vương, Ma vương muốn thống trị nhân loại.

Hạ Lăng Vân bị suy nghĩ của nàng trầm tư, suy nghĩ một lúc nói: “không biết, giới tu tiên chưa từng nghe thấy truyền thuyết yêu vương.”

“Haizz, đi thôi, ở đây khiến ta không thoải mái.” Tuyết Hoa nói, bay lên không trung trước, hít thở không khí tươi mát.

Hạ Lăng Vân cũng lo lắng Tuyết Hoa tiếp xúc với những sự vật tà ác sẽ khơi dậy bản năng dã thú, trải qua mấy lần hấn cũng hiểu, phần nhân tính vẫn vượt xa thú tính, nhưng mà nếu chạm tới hấn - giới hạn của nàng, nàng sẽ trở nên hung bạo. Nghe vậy, hấn dịu dàng nói: “Được, chúng ta tránh xa nơi này một chút.” Xem ra... từ giờ về sau, Tuyết Hoa sẽ mười ngày nửa tháng không ham muốn ăn thịt, ngoại trừ cá.

Giết, giết người, con người là đồ ăn...

Giết, giết người, con người là đồ ăn...

Tuyết Hoa đang ngủ đột nhiên ngồi dậy, gơ hai tay. Thấy móng vuốt lộ ra, nàng chậm rãi quay đầu nhìn người nằm bên cạnh.

không, đây là trượng phu của nàng, là nam thần của nàng, sao nàng nỡ tổn thương chàng?

Hai con mắt vốn mơ màng lập tức tỉnh táo, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Là ai, là ai mê hoặc thần trí nàng?

Thu hồi móng vuốt, nàng không dám chần chừ lay Hạ Lăng Vân, nói: “Lăng Vân, chàng tỉnh, ta xảy ra vấn đề.” Đạo phu thê chính là nếu có vấn đề gì phải thành thật nói rõ ràng.

Hạ Lăng Vân bị nàng lay tỉnh, nghi ngờ hỏi: “Nàng bị làm sao?” Tuyết Hoa nghiêm túc nói, “Giết, giết người, người là đồ ăn. Ta mơ mơ màng màng suýt chút nữa muốn giết chàng.”

Hạ Lăng Vân lập tức đứng dậy, sắc mặt nghiêm trọng, “Có một luồng ý thức mạnh mẽ đầu độc nàng giết người?” Nếu như Tuyết Hoa bị một luồng ý chí từ bên ngoài đầu độc, như vậy có lẽ tinh linh yêu quái cũng bị mê hoặc.

“Đúng vậy.” Tuyết Hoa nói, “Ta suýt bị hù chết.” Phía sau lưng nàng bây giờ vẫn còn lạnh buốt đấy.

“Có kẻ ý thức cường đại điều khiển tinh linh yêu quái giết người.” Hạ Lăng Vân nhú mày. Tuyết Hoa có một nửa huyết thống thiên hồ, cho nên thời khắc mấu chốt tự tỉnh táo lại, những tinh linh yêu quái khác, làm sao có năng lực như thế?

Trần Lưu gia, trấn Hà Điền, thôn Lưu Đình... Những...thôn bị hủy diệt này đều là phụ cận rừng núi. Tinh linh yêu quái sinh sống ở gần rừng sẽ không chủ động chạy tới nơi có linh khí thiên địa ít ỏi, chúng chỉ bị một lực lượng nào đó mê hoặc chạy ra tập kích nơi ở con người, sau đó phát hiện ăn thịt người có chỗ tốt, cho nên từ đó về sau chủ động săn bắt con người.

Từ khi xuất hiện những địa phương có linh khí thiên địa dày đặc việc yêu quái ăn thịt người đã giảm đi rất nhiều, nơi con người ở linh khí thiên địa quá ít, không thể nào xuất hiện tinh linh yêu quái.

Nghĩ tới đây, hắn lập tức xuống giường, cầm mấy viên thiên lý truyền âm thạch, bắt đầu liên hệ với Cố Thanh Vân và Cảnh Thanh Viễn, cùng chưong môn Hàn Tu, Khiếu Nguyệt Chân Quân (cùng một lúc tìm bốn người, vậy tin tức sẽ không bởi vì người nào đó bế quan mà không tới được), nói cho bọn họ để tăng cường cảnh giác các tinh linh yêu quái gần Thiên Linh Môn, nhất là Mẫu Đơn Tiên Tử và cá tiên Thủy Ngọc.

Lục Mẫu Đơn tiên tử thủ hộ Thiên Linh Môn ba bốn ngàn năm rồi, ý chí vô cùng mạnh mẽ, hắn tin được, nếu Mẫu Đơn tiên tử có lòng phòng bị sẽ không bị đầu độc, nhưng còn Thủy Ngọc... hắn hi vọng Thủy Ngọc giống như Tuyết Hoa có thể thoát khỏi được dụ hoặc.

“Tuyết Hoa, nàng cần chú ý tới phương diện này, thấy có gì kì lạ lập tức nói cho ta.” Hạ Lăng Vân nghiêm túc dặn dò.

“Vâng.” Tuyết Hoa căng thẳng gật đầu.

“Ngủ đi, ta tin tưởng nàng sẽ không bị ý chí bên ngoài dao động tâm trí.” Hạ Lăng Vân trở lại giường ôm nàng tiếp tục nằm xuống. Chỉ là trải qua chuyện này cả hai cũng không còn buồn ngủ nữa rồi.

Tuyết Hoa nói, “không biết tình hình bên Lệ Nhi thế nào, liệu Thanh Đồng có bị mê hoặc mà giết chết Lệ Quân Hoa.” Lệ Quân Hoa chắc không có việc gì, nàng ta chính là nữ chính có hậu cung cường đại.

“Lệ Nhi cũng huyết thống nửa người nửa hồ, sẽ giống như nàng. Chỉ là Thanh Đồng, ta không biết liệu kẻ ước linh sủng có trợ giúp linh sủng chống được loại đầu độc này không.” Hạ Lăng Vân lo lắng nói. Có một phần tư tu sĩ có kẻ ước linh sủng, tu sĩ nhân loại hoàn toàn tin tưởng vào linh sủng mình đã kí kẻ ước, nếu linh sủng đột nhiên công kích họ, bọn họ sẽ bị giết chết dưới tình huống không phòng bị.

Trong lòng hai người lo lắng như thủy triều, nghĩ một lát liền đứng dậy ngồi trên giường từng người tu luyện.

Buổi sáng hôm sau, Hạ Lăng Vân đã nhận được tin tức. một thiên lý truyền âm thạch bay tới phụ cận, xoay tròn quanh hắn, hắn đưa tay bắt lấy dùng linh lực mở phong ấn trên đá.

“Sư thúc, con là Hàn Tu, chuyện người nói chúng con đã truyền tin tới Tiên Tử và Thủy Ngọc, bọn họ sẽ phòng bị.”

“Linh sủng và linh thú trong môn cũng rất yên tĩnh, không có xuất hiện tình trạng kì lạ.”

“Những đệ tử tu luyện ở khu vực khác trên Thiên Trụ Sơn cũng được triệu hồi khẩn cấp, có ba đệ tử giai “Đạo” mất tích. Khiếu Nguyệt, Thanh Vân, Thanh Viễn, Thanh Hoa, Vũ Đình đã mang đệ tử đi tìm, tin tức truyền lại tìm được hài cốt của một đệ tử. Bốn môn đã hạ lệnh đệ tử giai “Đạo” không được phép đưa khỏi Thiên Trụ Sơn để tu luyện.

“Chuyện người nói, con đã thông tri tới chưong môn các phái, hi vọng các môn phái khác bắt đầu chú ý.”

Nghe xong tin tức từ thiên lý truyền âm thạch, gương mặt tuần tú của Hạ Lăng Vân trầm xuống. Xem ra, tinh linh yêu thú hoang dã sẽ bị luồng ý thức nào đó ảnh hưởng mới công kích con người. Tu sĩ nhân loại cần tìm ra người đứng sau thao túng, nếu không con người và tu sĩ nhân loại cấp thấp sẽ bị yêu quái giết hại. Trong đám tu sĩ cấp thấp cũng sẽ có một vài người yếu tú là trụ cột tương lai của giới tu tiên, nếu như chết hết, vậy các môn phái của giới tu tiên sẽ không còn người kế tục rồi.

Tuyết Hoa đứng cạnh Hạ Lăng Vân suy ngẫm. Loạn thế xuất anh hùng, Lệ Quân Hoa sẽ xuất hiện thêm lực lượng mới, trở thành nhân vật truyền kì trong giới tu tiên.

“Lăng Vân, chúng ta phải làm gì? Bây giờ định đi đâu?” Tuyết Hoa hỏi.

Hạ Lăng Vân kéo nàng vào trong ngực, nói xin lỗi: “Tuyết Hoa, nước Tây Linh rất nhiều núi lửa, có lẽ Lệ Nhi và Lâm Vân Phàm sẽ ở nước Tây Linh. Nhưng mà trước mắt, ta chỉ muốn ở lại nước Kim Phượng.” hần cần trợ giúp nước Kim Phượng trăm yêu trừ ma. Giới tu tiên của nước Tây Linh và nước Hắc Long cũng sẽ trợ giúp quốc gia của mình trăm yêu trừ ma đây.

Tuyết Hoa hiểu lòng của hần, liền đồng ý nói: “Lệ Nhi là thất phẩm thiên hồ, còn được phụ thân cho các pháp khí đỉnh cấp, chắc chắn không có việc gì. Có lẽ muội ấy và Lâm Vân Phàm đang bế quan, chúng ta tạm thời đừng lãng phí thời gian tìm muội ấy, cứ ở lại nước Kim Phượng.”

Dùng sức ôm Tuyết Hoa, gương mặt Hạ Lăng Vân tràn ngập chính khí và kiên nghị. Trăm yêu trừ ma giám hộ, chính là một mục đích khác của tu sĩ nhân loại trong quá trình tu luyện đạt được trường sinh.

131. Chương 131: Trăm Yêu Trừ Ma

“Hắc!” Tuyết Hoa khê đảo tay, một luồng kích xạ màu xanh da trời bay ra, bắn thẳng vào vai yêu quái đầu hồ.

“Yaaaaa~” Nàng mạnh mẽ nhảy lên đá một cước, khiến hồ tinh cao gấp đôi người khỏe mạnh bình thường lao đảo về sau, trong miệng gầm lên tiếng kêu đau đớn.

“Ngao~~” Hồ tinh phát ra ánh sáng màu lam lập lờ, cuồng phong gào thét, trên mặt đất cỏ khô và bụi đất bị thổi bay, xoáy thẳng về phía Tuyết Hoa.

Vài tên tu sĩ đứng sau lưng Tuyết Hoa vội vàng tránh đi. Có thể thắng đối phương một cách dễ dàng, bọn họ không muốn lãng phí linh lực còn chút ít của bản thân.

“Hừ!” Tuyết Hoa kiêu ngạo khê hừ, toàn thân được bao phủ bởi luồng linh lực màu xanh lá, ống tay áo và làn váy cũng không bị thổi bay. Hồ tinh chỉ lợi dụng linh lực đơn giản phóng thích gió mà thôi, nào có uy lực như tu sĩ hệ phong của nhân loại?

Hạ Lăng Vân đã giết chết một con hồ tinh khác, đứng yên bên cạnh xem cuộc chiến. Tuyết Hoa nói muốn rèn luyện kĩ xảo chiến đấu, tay không tác sắc đối phó với hồ tinh to hơn nàng gấp ba lần, hần đành để mặc nàng nghịch ngợm.

“Tiên nhân, cảm ơn hai vị kịp thời cứu giúp, nếu không thầy trò năm người chúng ta sẽ bị hồ tinh ăn thịt.” một tu sĩ mặc trang phục màu vàng chừng ba mươi tuổi ôm quyền cảm tạ Hạ Lăng Vân, vết thương bị hồ cào trên mặt còn rỉ máu.

“Các người là đệ tử Hoa môn? Nhanh chữa thương cho mình.” Hạ Lăng Vân gật đầu nói. hần và Tuyết Hoa từ trên không trung phát hiện dưới mặt đất có trận chiến, liền hạ xuống trợ chiến. Hai tứ phẩm chân nhân, ba nhị phẩm đạo nhân, bọn họ đang đấu với hồ tinh ngũ phẩm và lục phẩm, dù có pháp khí cũng thua chắc.

“Đúng vậy, tiên nhân, văn bối là Chu Tuấn Kiệt đệ tử Hoa Môn.” Tu sĩ chừng ba mươi lăm tuổi lau vết máu trên mặt kích động hỏi, “Xin hỏi tiên bối thuộc môn phái nào?” hiện giới tu tiên tiên đã triệu tập những tu sĩ giai “Thực”, “Tiên” gia nhập thế tục trợ giúp quốc gia tiêu diệt yêu ma.

“Ta là Hạ Lăng Vân trưởng lão Thiên Linh Môn.” Hạ Lăng Vân bình thản nói, ánh mắt không rời khỏi bóng dáng Tuyết Hoa. Đương nhiên Tuyết Hoa sẽ không bị hồ tinh lục phẩm tổn thương, nhưng hần phải phòng ngừa vạn nhất.

“Lăng Vân Tiên Quân?” Chu Tuấn Kiệt kinh hỉ nói, “đã sớm nghe danh Tiên Quân người tiến vào thể tục trăm yêu trừ ma, rốt cuộc hôm nay may mắn được diện kiến người.” Bảy vị Tiên Quân giới tu tiên đã có bốn vị gia nhập vào thể tục trăm yêu rồi.

Hạ Lăng Vân mỉm cười cao giọng nói, “Tuyệt Hoa, đừng đùa, nhanh giết chết hổ tinh.” Tuyệt Hoa liên tiếp công kích vào tay chân hổ tinh, hần nhìn thấy không thoải mái.

“Vâng!” Tuyệt Hoa nũng nịu nói, bàn tay trắng muốt như ngọc bắn ra một hỏa cầu màu đỏ bay về phía trái tim hổ tinh.

“Ầm!” Hỏa cầu tiến gần lập tức nổ tan trái tim hổ tinh thành một động lớn.

“Ngao~~” Hổ tinh điên cuồng gào thét, thân thể đỏ rầm xuống mặt đất, run rẩy vài cái rồi tắt thở.

Đệ tử Hoa môn thấy nàng dùng tư thái mèo vờn chuột giết chết hổ tinh lục phẩm, trong lòng thâm tắc lưỡi, thiếu nữ thanh tú tầm mười sáu mười bảy tuổi này có lẽ là thất phẩm nữ tiên? A, không, trên đầu nàng đội pháp khí, chắc là nữ tu sĩ biết dùng pháp khí dịch dung? (Trong đám người cao nhất là tu vi tứ phẩm, không nhìn ra phẩm giai Tuyệt Hoa, càng không phát giác ra Tuyệt Hoa không phải là con người.)

Hổ tinh sau khi chết hiện nguyên hình, linh khí bắt đầu tản ra bốn phía. Hạ Lăng Vân thấy thế lập tức nói: “Các người nhanh thu lại.” Huyết hổ xương hổ cũng có thể dùng luyện chế đan dược, hổ tinh này không có vết thương, da hổ cũng vô cùng đáng giá.

“không, Tiên Quân, đây là chiến lợi phẩm của người, chúng đệ tử không dám thu. Nếu không phải người cứu, hôm nay chúng đệ tử đã thành đồ ăn của hổ tinh.” một tứ phẩm chân nhân khác của Hoa môn nhanh chóng nói, Chu Tuấn Kiệt thì lau vết thương, bồi được cầm máu.

“Các người mau chóng thu, đừng để linh khí của hổ tinh tan biến hết.” Hạ Lăng Vân thúc giục, “Thân thể hổ tinh chế được rất tốt, ta cũng thu nhập không ít.” Thiên Linh Môn cũng có Hắc Hùng ngũ phẩm, cho nên có huyết hổ rất tốt.

Thấy Hạ Lăng Vân không có ý muốn thu, Chu Tuấn Kiệt và sư đệ tiến lên trước, mỗi người mở một túi càn khôn, thu hổ tinh vào trong. Dung lượng túi của bọn họ không lớn, sau khi thu hổ tinh vào, gần như là không thu thập được vật phẩm nào lớn nữa rồi.

“Sao các người lại gặp hổ tinh?” Hạ Lăng Vân hỏi, đưa khăn lau mồ hôi trán cho Tuyệt Hoa. Nếu nàng muốn, một chiêu cũng giết được lục phẩm hổ tinh, nhưng hết lần này tới lần khác lại trêu đùa thật lâu, tới mức thân thể toát mồ hôi rồi. May mắn bây giờ cuối thu, mùi hương của nàng cũng nhạt, chỉ cần không cố ý, sẽ không khiến người khác phái bị mê mẩn.

Thấy bọn họ thân mật như vậy, đệ tử Hoa môn đoán cả hai là bạn song tu, không phải sư đồ. Chỉ là Tiên Quân không giới thiệu, bọn họ cũng không dám vãi chào, chỉ ôm quyền cúi đầu tạ ân cứu mạng.

“Tiên Quân, có người khẩn cấp xin cứu trợ phủ Chu Thiên, gần đây các thôn quanh núi có người bị mất tích. Mà Hoa môn có địa điểm ở phủ Chu Thiên vì vậy tri phủ liền phái người xin đệ tử cứu trợ. Trăm yêu trừ ma là chức trách của chúng ta, đệ tử cùng sư đệ mang theo bốn đồ đệ tới xem xét, cuối cùng phát hiện thật sự có yêu quái đi lại. một đệ tử đã được phái đi báo tin cầu viện trợ, năm người đệ tử ở đây tiếp tục tìm kiếm.”

Chu Tuấn Kiệt cười khổ nói: “không nghĩ tới nhanh như vậy lại gặp được yêu quái, còn là ngũ phẩm và lục phẩm hổ tinh. Sư huynh đệ chúng ta cùng ba đồ đệ không phải là đối thủ của bọn chúng, nhưng hai dặm bên ngoài đều là thôn trang, chúng ta không thể trốn, đành cùng chiến đấu, chờ cứu viện tới.” Nếu yêu quái phát hiện cơ thể tu sĩ có nhiều linh khí, sẽ không chịu buông ta, cũng không truy bắt người khác.

Hạ Lăng Vân tức giận nói: “hiện tại người bình thường và tu sĩ cấp thấp cũng bị yêu quái ăn thịt rồi.” Về sau hần nhận được thiên lý truyền âm thạch của Hàn Tu biết được ba đệ tử Thiên Linh Môn chết hai một người bị trọng thương. Trong hai người bị chết có một đồ tôn của hần, đáng thương cho huyền đồ tôn này mới được năm mươi tuổi, vốn có hi vọng tiến giai nhị phẩm.

Tuyệt Hoa nhìn tu sĩ mặc áo màu vàng có vẻ khá nhếch nhác hỏi: “Gần đây các người có tin tức gì của Lệ quý phi không?” hiện tại khi gặp được các tu sĩ khác nàng đều hỏi thăm một chút.

“Lệ quý phi” Chu Tuấn Kiệt suy nghĩ một chút nói, “Tháng trước, có tin tức từ Tây Bắc, một thiếu nữ tuyệt mỹ mặc y phục đỏ cùng nam tu sĩ cũng y phục đỏ từ trên trời giáng xuống, xua tan sói trên núi, cứu được tính mạng hơn ngàn người trên sơn trại và nam tu sĩ giải “Đạo”, bắt sống Lang vương, ngũ phẩm sói tinh, sau đó không nói gì bay mất. Có người thấy dung mạo thiếu nữ quá xinh đẹp và bên cạnh có nam tu sĩ tu vi cao, đoán nàng là Lệ quý phi.” Lăng Vân Tiên Quân Thiên Linh Môn hứa sẽ đuổi bắt yêu hồ Lệ quý phi là chuyện cả nước Kim Phượng đều biết.

“Nữ tu sĩ áo đỏ?” Tuyết hoa trầm ngâm một chút lắc đầu nói, “không phải Lệ quý phi.” Lệ nhi bởi nguyên nhân màu lông mà thích mặc y phục màu sáng. Nhưng Lâm Vân Phàm ngược lại xuất thân Hỏa Vân Cung, có đôi khi mặc trường bào đỏ.

“Có lẽ Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng.” Hạ Lăng Vân nói. Lệ Quân Hoa cũng thích mặc y phục đỏ, Thanh Đồng có lẽ vì theo nàng cũng mặc trường bào đỏ.

“A... nhất định là Lệ Quân Hoa rồi.” Tuyết Hoa lập tức cười nói. Loạn thế, Lệ Quân Hoa còn không xuất hiện? Có lẽ đây là bước đầu để nàng ta vang danh đại lục Ngũ Nguyên!

Mà đệ tử Hoa môn nghe hai người nói chuyện nhớ kỹ tên Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng. Chu Tuấn Kiệt ôm quyền chấp tay: “Tiên Quân, người và đồng bạn đi đường vất vả, không bằng tới hội quán của Hoa môn bên phủ Chu Thiên nghỉ ngơi một chút. hiện bên đó cũng khá nhiều tu sĩ tụ tập, có lẽ sẽ có tin tức Lệ quý phi.” Bây giờ hội quán của các môn phái tu tiên trong thế tục đã thành điểm dừng chân của tu sĩ rồi, người đến người đi tin tức rất linh thông.

“Cũng tốt. Ta và nội tử đã đi hai ba tháng, nên nghỉ ngơi một chút.” Hạ Lăng Vân gật đầu nói. Mà hội quán của đệ tử Hoa môn có nhiều tu sĩ, có lẽ sẽ hỏi thăm được tình hình linh sủng linh thú của các môn phái.

Tuyết Hoa tới giờ vẫn theo hần bay tới bay lui, không có ý kiến, lúc này cũng không ngoại lệ gật đầu đồng ý.

Nội tử? Tiên Quân có thể tử?

Tu sĩ phái Hoa môn kinh ngạc nhìn đôi phu thê, lập tức chấp tay nói, “Tiên Quân, phu nhân, mời!” nói xong bọn họ giẫm lên pháp kiếm bay đi.

Hạ Lăng Vân cùng Tuyết Hoa bình thản bay sau bọn họ.

Đám tu sĩ Hoa môn sớm nghe nói thất phẩm tiên quân có thể tự phi hành nhìn Tuyết Hoa cũng bay như vậy, trong lòng thâm khiếp sợ, lúc nào giới tu tiên lại xuất hiện một vị nữ tiên quân? Sao một chút tin tức mà phái Hoa môn hần không nhận được.

Phủ Chu Thiên cũng là một trong những thành trì của vương triều Kim Phượng, gần đó cũng xuất hiện quân đội. Có thể dùng chiến thuật biến người diệt yêu quá không thể phi hành, nhưng sẽ có thương vong lớn, trong thành có hội quán tu sĩ nên lúc cần sẽ cầu viện.

Nội thành phía đông vắng vẻ tuy nhiên có một hội quán mở cửa, bên ngoài không có người nhưng bên trong có không ít tu sĩ, tốp năm tốp ba trò chuyện.

Chu Tuấn Kiệt sai sư đệ đi tới phủ nha báo cáo với tri phủ, còn mình mời Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa trở lại quán. Bởi vì thế tục lâm nạn, hơn nữa yêu ma hoành hoành, môn phái tu tiên cũng phái tu sĩ có thực lực tới bảo hộ quán.

Tu sĩ bên trong quán thấy Chu Tuấn Kiệt dẫn một nam một nữ tiến vào, dừng trò chuyện, chú ý. Bởi vì nam tu sĩ gương mặt anh tuấn, làn da trắng khí độ thong dong, khóe môi khẽ nhếch lộ vẻ ôn hòa nhưng lại có chút xa cách, khiến người khác không dám khinh nhờn. Còn về phần nữ tu sĩ, trên đầu đeo pháp khí trang sức, không biết có phải pháp khí dịch dung không, nên gương mặt hơi mơ hồ, dáng người thì rất đẹp.

“Các vị, vị này chính là trưởng lão Hạ Lăng Vân của Thiên Linh Môn.” Chu Tuấn Kiệt kiêu ngạo tuyên bố, có thể mời hai vị Tiên Quân tới làm khách chính là vinh quang của hần và vinh hạnh của Hoa môn.

Tiên Quân? Lăng Vân Tiên Quân?

Tu sĩ xung quanh lập tức sửa lại y quan, tiến lên vài bước ôm quyền khom người, “Vãn bối phái xxx đệ tử xxx bái kiến Hạ Tiên Quân, Tiên Quân phúc thọ duyên niên, sống lâu muôn tuổi.” Sống lâu muôn tuổi chính là mục tiêu cuối cùng mà tu sĩ theo đuổi.

Hạ Lăng Vân nhìn tu sĩ bốn phía, nhẹ nhàng nói: “Các vị miễn lễ.” nói xong hần giới thiệu: “Đây là nội tử.” Tên Tuyết Hoa sao có thể công khai cho người khác biết?

“Hạ phu nhân mạnh khỏe.” Chúng tu sĩ khiếp sợ khi biết Tiên Quân có thể tử tội vàng chào hỏi Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa nhìn một đám vãn bối giới tu tiên, cười rất vui vẻ. Thế giới này, chỉ có người khác hành lễ với nàng, không cần nàng hành lễ với kẻ khác, bởi vì trượng phu nàng có địa vị cao bối phận cao.

132. Chương 132: Tiểu Hồ Ly Đáng Yêu

Tiên Quân đại giá quang lâm, hơn nữa đám đệ tử Chu Tuấn Kiệt báo cáo tình huống lúc ra ngoài, Hạ phu nhân cũng là thất phẩm tu sĩ, thế là Đồ Thiên Nam lục phẩm chân quân chương quần lập tức bố trí tiệc rượu cho phu thê Tiên Quân mời khách, cùng đi chính là năm tu sĩ giai “Chân” ở tạm Hoa quán.

Trong bữa tiệc, Hạ Lăng Vân liền hỏi thăm bọn họ có phát hiện linh thú linh sủng biến đổi.

một tu sĩ tứ phẩm mặc áo lam nói, linh sủng hần cho biết, hai tháng trước có một luồng ý niệm truyền vào đầu nó dụ dỗ nó giết người, nó không để ý, số linh thú linh sủng môn phái hần nuôi dưỡng có chút dị thường, nhưng sau khi được trấn an cũng khôi phục bình thường.

Ngũ phẩm tu sĩ ngồi bên cạnh nói tiếp sau khi chương môn hần nhận được tin lập tức kiểm tra linh sủng linh thú của môn phái nhưng trước mắt không có gì bất thường.

Các tu sĩ khác cũng nói, chương môn mình đã nhận được tin, bắt đầu trông coi linh thú linh sủng cẩn thận, chỉ là cho tới giờ, mọi người vẫn chưa phát hiện được kẻ mê hoặc tinh linh yêu quái là ai, ở nơi nào, và tại sao lại khơi mào muốn tinh linh yêu quái công kích con người.

“Có lẽ chỉ tinh linh yêu quái hoang dã mới bị mê hoặc, tiến vào nơi ở con người giết người, ăn thịt.” Tuyết Hoa chen miệng nói, “Công kích con người, đương nhiên là do con người xâm phạm lợi ích của nó.”

Nàng chưa từng có tư tưởng nam tôn nữ ti, càng không có khái niệm trong bữa tiệc phụ nhân không thể tùy tiện xen vào cuộc nói chuyện của nam nhân. Hơn nữa ở giới tu tiên, một số nữ tu sĩ tu vi không kém hơn với nam tu sĩ, cho nên việc nam tôn nữ ti gì đó hầu như là không tồn tại.

“Linh sủng và chủ nhân có quan hệ thân mật, có kẻ ước linh sủng ràng buộc, cũng không cần quá lo lắng. Nhưng những linh thú không có chủ nhân, thật sự khiến người ta lo lắng.” Hạ Lăng Vân nói, từ góc độ hần nhìn nhận vấn đề, linh thú trong nhà không có chủ nhân nuôi không có kẻ ước linh sủng không đáng tin.

Lời hần nói Tuyết Hoa hiểu rõ ràng, nàng lặng lẽ đưa tay xuống bàn, nhéo mạnh vào bắp đùi hần. Hừ, hần quên, nàng và hần từ trước tới giờ không có kẻ ước linh sủng.

Đùi đột nhiên truyền tới cảm giác đau đớn, Hạ Lăng Vân biết đây là Tuyết Hoa không đồng ý với lời hần nói, mỉm cười nhìn nàng, đặc biệt gấp một miếng vịt muối vào bát của nàng, tỏ ý xin lỗi.

Thảo luận chốt lát tới tình hình chính trị đương thời, Hạ Lăng Vân hỏi: “Chư vị, ta đang tìm kiếm Lệ quý phi, nếu ai biết tung tích nàng, hãy nghĩ biện pháp báo cho ta biết.” Lệ quý phi hung danh truyền xa, không phải là tu sĩ giai “Tiên” không ai dám động thủ với nàng, hần không quá lo lắng cho an nguy Lệ nhi.

Đám tu sĩ ngồi trên ghế nhanh chóng gật đầu, bọn họ cũng biết việc Hạ Lăng Vân hứa với triều đình việc bắt Lệ quý phi.

Trong hồ nước yên tĩnh, Tuyết Hoa lấy pháp khí dịch dung xuống, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ. Nàng gất giọng: “không phải cùng đồng loại trong lòng suy nghĩ khác, Lăng Vân, ta không đáng tin sao?”

Hạ Lăng Vân lập tức ôm nàng vào trong ngực, tình cảm nói: “Nàng không đáng tin, thiên hạ không còn người ta có thể tin nhiệm nữa rồi.” nói xong, hân hân nhẹ lên đầu nàng tỏ ý xin lỗi.

Mặc dù thực lực hân hơn xa nàng, nhưng pháp khí nàng vô cùng thần kì, nếu bọn họ thật sự đánh nhau, hân không phải là đối thủ của nàng đây, cho nên nếu nàng muốn giết hân, hân không tránh khỏi cái chết.

“Coi như chàng có lương tâm.” Tuyết Hoa thỏa mãn nói, ngón tay trở đưa ra cọ cọ lên bàn tay hân như lông vũ.

Hạ Lăng Vân ngẫm hiểu, đẩy nhẹ nàng ra, bàn tay khẽ mở, lục quang óng ánh. Nước trong hồ dồn dập ngừng tụ lại, trong phòng lóe ra những bọt nước trắng, lập đi lập lại đập bao quanh thân thể hai người.

Bọn họ dính sát vào nhau, quá trình rửa mặt tắm rửa này diễn ra hàng ngày rồi.

Sau khi vệ sinh, cả hai cùng kéo dài quá trình hợp thể song tu, cùng nhau ngủ.

Sáng sớm gà gáy, Tuyết Hoa cảm giác được trước mắt là bạch quang bao phủ, mở mắt ra, đột nhiên đứng dậy nắm lấy một con vật có bộ lông màu trắng, không thể tin nổi kêu lên, “Lăng Vân, Lăng Vân, nó từ chỗ nào tới?”

Đây tuyệt đối không phải nàng, càng không phải linh hồn nàng thay đổi.

Hạ Lăng Vân ngồi xếp bằng trên giường chậm rãi mở mắt ra hỏi: “Nàng thích không?” Vì để nàng ngạc nhiên, hân giấu nàng rất lâu.

Thích? Tuyết Hoa không biết.

Trong tay nàng đang nắm một tiểu hồ ly bộ lông trắng muốt, giống y nàng lúc còn ở hình thái hồ ly trong dãy núi hằng cổ.

Lẽ nào Lăng Vân thấy nàng trưởng thành không đáng yêu như lúc nhỏ, nên tìm một tiểu hồ ly thay thế nàng?

Tiểu hồ ly mềm mại có bộ lông trắng muốt đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt linh động có thần.

Tuyết Hoa ăn dấm chua, hỏi: “Lăng Vân, có phải chàng vụng trộm kí khế ước linh sủng với tiểu hồ ly này? Sao chàng không nói cho ta?” Miệng thì hỏi trong đầu lại nảy sinh ý niệm tà ác muốn bóp chết tiểu hồ ly này.

“Tuyết Hoa, ta có tiểu hồ ly là nàng bên cạnh, đâu còn có ý muốn kí khế ước linh sủng?” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng gợi ý: “Nàng cảm nhận tiểu hồ ly trong tay, xem nó có gì khác biệt.”

Tuyết Hoa nghi ngờ dùng thần thức cảm ứng, thấy tiểu hồ ly trong tay rất ngoan, ngoan tới mức kì lạ, rất nhanh phát hiện ra tiểu hồ ly không bình thường.

Tiểu hồ ly này chính là ý niệm, nàng dùng xúc giác cảm nhận là tiểu hồ ly lông xù, nhưng thân thể là dùng linh khí tạo thành.

“Lăng Vân, đây không phải là hồ ly sống.” Nàng kinh ngạc nói. Đây cũng là một loại pháp thuật che mắt? Pháp lực của tu sĩ nhân loại thật thần kì.

Khóe miệng Hạ Lăng Vân khẽ cong lộ vẻ vui sướng, “Tuyết Hoa, đây là tinh nguyên của ta ở trạng thái cố định. Bây giờ ta rốt cuộc có thể phóng tinh nguyên ở dạng cố định rồi.” Trạng thái tinh nguyên cố định, bình thường tinh châu sẽ tồn tại trong đan điền của tu sĩ giai “Tiên” cho nên gọi là Tinh Nguyên Châu.

Tinh nguyên châu? Sao tinh nguyên châu của Lăng Vân lại có hình thái hồ ly?

Tuyết Hoa giật mình vội vàng nói: “Tại sao lại để tinh nguyên châu ra ngoài cơ thể? Nếu bị người ta cướp đoạt, tu vi cả đời chàng sẽ biến mất.” đã không có tu vi linh lực, Tiên Quân cũng sẽ chết già.

“Tuyết Hoa, từ trong huyền cảnh ta đã tu luyện được thuật phân thân rồi. Ta nghĩ tới nghĩ lui, quyết định phóng tinh nguyên châu cố định thành hình dáng nàng khi còn nhỏ.”

Hạ Lăng Vân tình cảm nói, hồi hức về hình dáng của nàng lúc nhỏ, khiến hấn dấy lên tình thương của người cha, gương mặt tuấn tú nở nụ cười hiền hòa. Đối mặt với hình thái hồ ly của nàng, hấn vẫn thiên về thân nhân, chứ không phải tình nhân.

trên lý thuyết tu sĩ giai Tiên có thể phóng tinh nguyên chuyển hóa thành thực thể có thể đi tới địa phương cách mình không quá xa. hấn hiện tại mới tu luyện được chưa thể đi quá xa. Phân thân này còn yếu, chưa có lực công kích, nhiều lắm chỉ là thú cưng, hoặc lúc Tuyết Hoa ở hình người thì để nó làm hình thái hồ ly của Tuyết Hoa.

hấn chậm rãi đi tới bên cạnh Tuyết Hoa, dịu dàng hỏi: “Tuyết Hoa, chúng ta bây giờ giống một nhà ba người không?”

hấn ngày đêm bên ba không có thời gian nghiên cứu đan dược giúp Tiên Quân duy trì đời sau, hơn nữa hấn nghĩ Tiên Quân thời thường cổ hấn nghiên cứu qua, nếu không có đan dược lưu truyền tới đời này, khẳng định đã thất bại, cho nên hấn kí thác hi vọng vào pháp trận mà nhạc phụ tạo ra Lệ Nhi.

một nhà ba người?

Tuyết Hoa đang ghen tị với tiểu hồ ly nhỏ nảy sinh sát ý bỗng vui vẻ ra mặt, nhìn tiểu hồ ly càng ngày càng thuần mắt, cười nói: “Lăng Vân, nhất định sau này chúng ta sẽ có một tiểu hồ ly xinh đẹp như vậy.”

A, tiểu hồ ly ngây thơ đáng yêu!

Nàng xoa bóp lỗ tai của tiểu hồ ly, kéo kéo cái đuôi, cảm thấy quá chân thật, không có gì khác biệt với hồ ly chân chính. Đây chính là thuật phân thân? Nàng cũng muốn tu luyện một cái phân thân, cũng là tiểu hồ ly, cùng với hồ ly này thành một đôi.

“Lăng Vân, sao nó phản ứng chậm chạp vậy?” Thường thức tiểu hồ ly trong chốc lát, Tuyết Hoa nhíu mày dò hỏi. Khi bé nàng so với nó lạnh lợi thông minh hơn nhiều, nếu không sao đạt được yêu thích của Lăng Vân.

“Phân thân của ta mới tu luyện, nên chưa linh hoạt.” Lăng Vân nói ra, sau đó ngưng thần điều khiển tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly bắt đầu run rẩy chậm chạp lắc lư lỗ tai ve vẩy cái đuôi, cúi đầu liếm láp tay Tuyết Hoa. Đầu nười của nó đưa ra không có cảm giác ẩm ướt.

“Nó không biết nói.” Tuyết Hoa tiếc nuối nói. Tiểu hồ ly ngoại trừ trông mắt linh hoạt, xem ra giống như Hạ Lăng Vân nói mọi thứ không được tự nhiên.

“Ta thử xem.” Hạ Lăng Vân nói, thử sai khiến tiểu hồ ly phát âm.

Tiểu hồ ly hé miệng có vẻ như gọi, nhưng không có âm thanh.

Tuyết Hoa xoa xoa lỗ tai hồ ly an ủi: “Lăng Vân, thuật phân thân của chàng chưa thành thực.”

“Đúng vậy, tu vi của ta chưa đủ cao, thuật phân thân cần tu luyện nhiều.” Hạ Lăng Vân tiếc nuối nói. hấn muốn phóng xuất tinh nguyên ra khiến nàng vui, nhưng phân thân chưa cảm ứng linh hoạt khiến Tuyết Hoa thất vọng rồi.

“Lăng Vân, chàng phóng tinh nguyên châu, có thể thu hồi trong nháy mắt không?” Tuyết Hoa lo lắng nhớ không thể nháy mắt thu hồi, tinh nguyên của hấn sẽ bị cướp mất.

“Cái này có thể.” Hạ Lăng Vân nói, chớp mắt tiểu hồ ly trong tay Tuyết Hoa lập tức hóa thành bạch quang rồi biến mất.

Lúc này Tuyết Hoa mới an tâm thúc giục, “Chàng phóng xuất tiểu hồ ly ra cho ta chơi một chút.”

“Được.” Hạ Lăng Vân đồng ý lập tức tiểu hồ ly xuất hiện trước mặt Tuyết Hoa.

Tiểu hồ ly chậm chạp run run thân thể, lộ vẻ tươi cười với Tuyết Hoa, đôi mắt hồ ly cong như vầng trăng khuyết.

Hạ Lăng Vân khẽ cười nói: “Tuyết Hoa, bình thường nàng cũng là đáng vẻ này.” Nụ cười này giống hệt Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa nghe vậy lập tức biến về hình thái hồ ly, ngửa mặt cười với hắn, hỏi: “Là đáng vẻ này sao? Chúng ta có giống nhau không?”

“Giống như đúc.” Hạ Lăng Vân ôm cả Tuyết Hoa và phân thân vào trong ngực, cười hỏi: “Hai người giống như mẹ con.” Tuyết Hoa muốn sinh con, hắn tạm thời không đáp ứng được, đành phải làm phân thân an ủi nàng một chút.

Mẹ con?

Quả nhiên Tuyết Hoa rất vui, lè lưỡi liếm láp phân thân, giống hồ ly mẹ liếm láp con non.

Tinh nguyên phân khi tiếp với ngoại vật sinh ra cảm giác bản thể cũng cảm nhận được, Hạ Lăng Vân cảm nhận được Tuyết Hoa nhẹ liếm, sai khiến phân thân liếm lại Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa vui vẻ nói: “Lăng Vân, chúng ta đặt tên cho tiểu hồ ly được không? Về sau chúng ta có hài tử sẽ để hài tử dùng tên này.”

“Tên?” Hạ Lăng Vân mỉm cười, nói, “Ta chưa nghĩ tới, nàng suy nghĩ thật kĩ, chúng ta cùng quyết định.” nói xong hắn điều khiển phân thân nhảy khỏi khuỷu tay mình chạy nhảy trên giường.

Mặc dù phân thân tiểu hồ ly khá vụng về như con non nhưng chỉ cần hắn bỏ thời gian tu luyện thuật phân thân nhất định huấn luyện nó thành linh hồ chân chính đáng yêu linh động. Đến lúc đó, hoàn toàn có thể để nó tạm thời làm hài tử của hắn và Tuyết Hoa.

133. Chương 133: Nguồn Gốc Của Ý Niệm Tà Ác

Sau khi dùng bữa sáng ở hội quán, Hạ Lăng Vân tìm mấy tu sĩ thương nghị sự việc, Tuyết Hoa đeo pháp khí dịch dung ôm tiểu hồ ly phân thân ra ngoài đi dạo.

“Hạ phu nhân, đây là linh sủng của người sao?” một nữ tu sĩ mặc váy màu lam nhạt nhìn thấy không nhịn được hỏi thăm. Tiểu hồ ly rất đáng yêu, tuy có chút chậm chạp, chắc là chưa tỉnh ngủ.

“À? Ha ha, không phải, tiểu hồ ly của Lăng Vân.” Tuyết Hoa tủm tỉm cười, sau đó ôm tiểu hồ ly thật chặt, dịu dàng vuốt ve bộ lông của nó. Hạ Lăng Vân muốn kiểm tra tinh nguyên châu có thể ở bên ngoài bao lâu, cho nên để tiểu hồ ly bên cạnh nàng. Đây chính là tu vi cả đời của Hạ Lăng Vân, nàng liều mạng cũng không để tiểu hồ ly xảy ra chuyện.

“Hóa ra là tiểu hồ ly của Tiên Quân. Linh hồ này thật xinh đẹp, nhưng nhìn có chút chậm chạp.” Nữ tu sĩ chừng hai mươi tuổi lộ vẻ tiếc nuối nói.

“Ừm, Lăng Vân không để ý cho nên lúc chiến đấu khiến nó bị tổn thương đến tinh thần, nên giờ có chút ngốc.” Tuyết Hoa nói qua loa, bàn tay thì xoa xoa lỗ tai hồ ly. Đây là phân thân của Hạ Lăng Vân, nàng nói gì bên này thì Hạ Lăng Vân ở bên kia cũng nghe được.

“Tinh thần bị tổn thương? Vậy người có giúp nó trị liệu?” Nữ tu sĩ vội vàng hỏi, tiểu hồ ly quá đáng yêu, nàng ta rất thích.

“Cho ăn đan dược định thần, giờ đang tịnh dưỡng.” Tuyết Hoa cười nói. Nữ tu sĩ này tính cách khá tốt, có lòng thương người.

“Hạ phu nhân tôi có thể ôm nó một cái không?” Nữ tu sĩ hỏi, ánh mắt tràn ngập hi vọng.

Nhìn nữ tu sĩ trẻ, Tuyết Hoa áy náy lắc đầu nói: “Xin lỗi, hồ ly nhà ta sợ người lạ, không thích để người lạ ôm” Đây là tinh nguyên châu của Hạ Lăng Vân ở trạng thái cố định, ngoại trừ Hạ Lăng Vân và nàng, tuyết

đôi không thể để người khác tiếp xúc. Hơn nữa là phân thân của Hạ Lăng Vân, nên nàng không thích nữ nhân khác đụng vào.

Nữ tu sĩ trẻ tuổi tiếc nuối nói: “Vây ư, thật tiếc.”

Nàng ta hâm mộ nhìn tiểu hồ ly nói: “Ta trước giờ tìm không được linh sủng vừa ý, hi vọng tương lai cũng có cơ duyên tìm được linh sủng bạch hồ.” Nam tu sĩ nhìn trúng chính là tu vi và lực lượng của linh sủng, còn nữ tu sĩ thì lựa chọn vẻ bề ngoài đẹp và đáng yêu.

“Chờ mọi chuyện yên ổn, người lại đi tìm.” Tuyết Hoa an ủi. Vị nữ tu sĩ này nhìn rất trẻ, tu vi mới bước vào cảnh giới nhị phẩm, đoán chừng là đi theo sư phụ, sư huynh tử.

“Được, từ khi xảy ra chuyện yêu quái ăn thịt người, tu sĩ cấp thấp như ta không thể ra khỏi cửa.” Nữ tu sĩ khổ não nói. Nếu như bình thường, tu sĩ có thể ra ngoài lịch lãm, nhưng giới tu tiên lúc này nguy cơ bốn phía, tu sĩ cấp thấp bên ngoài đều bị triệu hồi hoặc mau chóng tìm được hội quán tu sĩ, chờ trưởng bối đón về môn phái, hoặc xin cao thủ các phái hỗ trợ đưa về.

Tuyết Hoa không có việc gì nên trò chuyện với nữ tu sĩ, một lát sau tiểu hồ ly biến thành bạch quang biến mất.

“A, tiểu hồ ly biến mất rồi.” Nữ tu sĩ kêu lên.

Tuyết Hoa bình tĩnh nói: “Nó là linh sủng, chắc được chủ nhân triệu hồi qua. Chờ người có linh sủng, sẽ biết triệu hồi linh sủng nhanh như thế nào.” Đoán chừng Hạ Lăng Vân không duy trì nổi, phải thu hồi phân thân vào trong cơ thể.

Nàng thúc giục nói, “Người nói tiếp, chuyện sư thúc người và Lệ quý phi.” Nàng vô tình nói chuyện phiếm với nàng ta, không ngờ lại chuyển tới tin tức của Lệ nhi. Vị nữ tu sĩ này nói sư thúc nào đó mê luyến Lệ quý phi, bởi vì vô lễ với chân quân đi theo Lệ quý phi bị Lệ Nhi dạy dỗ, nhưng may mắn, không bị Lệ nhi cướp sạch.

“Trình sư thúc của ta xem như xui xẻo, bị yêu hồ mê hoặc, biết rõ Lệ quý phi là mỹ nhân không thể động vào, lại không từ bỏ ý định, vẫn đi khắp nơi tìm kiếm.”

Nữ tu sĩ Mai Lâm bất mãn nói, “Hạ phu nhân, Lệ quý phi là nguyên nhân dẫn đến nội loạn của vương triều, sao lại có người muốn giải vây cho nàng?”

“Hả, là ai muốn bào chữa cho nàng?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói.

“Huyền Vũ Tiên quân, Tiên Quân đi tìm kiếm Lệ quý phi khắp nơi, tới phái Huyền Băng của chúng ta, nói với chúng môn. Khi đó ta phụ trách bưng trà nước ở chính điện, chính tai nghe được.” Mai Lâm nói.

Tuyết Hoa rất hài lòng, tên Huyền Vũ kia nói đúng sự thật, bắt đầu thiên về phía Lệ nhi rồi.

Đột nhiên trong đầu nàng lại truyền tới ý niệm công kích con người. Ý niệm này so với cảm ứng lần trước còn mạnh mẽ hơn.

Tuyết Hoa vội vàng hỏi: “Người có nghe được gì không?”

Mai Lâm mê man nhìn bốn phía: “không có.”

Tuyết Hoa lập tức đứng dậy nói: “Mai Lâm cô nương, chúng ta trò chuyện rất hợp, nhưng hiện tại ta có việc gấp muốn tìm Lăng Vân Tiên Quân, phải đi trước.”

“Hạ phu nhân khách khí rồi, lần sau chúng ta lại trò chuyện tiếp.” Mai Lâm nhanh chóng cũng tiễn Tiên Quân phu nhân.

Tuyết Hoa cũng không nhiều lời, nhanh tới chính sảnh của hội quán.

đi vào chính sảnh, nàng nhìn thấy Hạ Lăng Vân và một đám tu sĩ ngồi chung một chỗ, hắn đang giảng giải một ít phương pháp vận dụng pháp thuật cao cấp cho bọn họ.

“Lăng Vân.” Nàng kêu lên.

Chúng tu sĩ thấy nàng vào vội đứng dậy thi lễ: “Hạ phu nhân”. Có thể gặp Tiên Quân là cơ duyên, Tiên Quân bình dị gần gũi, được người giải thích vấn đề trong tu luyện thật sự là đại cơ duyên.

Hạ Lăng Vân đứng dậy hỏi: “Sao nàng tới đây?” Khi này hắn đã dặn nàng đi dạo loanh quanh hồ nước.

“Lăng Vân, vừa rồi ta cảm nhận được một ý niệm rõ ràng.” Tuyết Hoa nghiêm túc nói, “Công kích con người, tiêu diệt toàn bộ bọn họ.”

Chúng tu sĩ nghe xong lập tức biến sắc. Ai muốn tiêu diệt toàn bộ tu sĩ? Sao Hạ phu nhân cảm nhận được?

Hạ Lăng Vân lập tức giải thích: “Nội tử tu luyện tinh thần lực theo phương pháp đặc biệt, thỉnh thoảng cảm ứng được việc người khác không cảm nhận được.”

hắn lập tức đi tới bên cạnh nàng hỏi: “Nàng xác định?”

“Ý niệm này rất rõ ràng, ta còn cảm nhận được sự hung ác và cừ hận trong đó.”

Tuyết Hoa do dự một chút nói, “Người đưa ra ý niệm này nhất định không phải tu sĩ nhân loại, có thể là yêu quái có lực lượng mạnh mẽ.”

Trước mắt yêu quái mạnh nhất đại lục Ngũ Nguyên mà bọn họ biết chính là bát phẩm Thanh Đồng, và bát phẩm Lục Mẫu Đơn tiên tử.

Phu thê hai người nhìn nhau, im lặng trao đổi ý kiến.

Lục mẫu đơn là tinh linh cây cỏ, thiên tính ôn hòa, tiếp thu sự dạy dỗ của tổ sư khai phái Thiên Linh Môn, tuyệt đối không có loại suy nghĩ này.

Chẳng lẽ Thanh Đồng?

Hạ Lăng Vân suy đoán, có phải Lệ Quân Hoa bị người giết chết, Thanh Đồng mất đi chủ nhân phát cuồng, bắt đầu căm hận tất cả tu sĩ nhân loại? Linh sủng vì chủ nhân bị bức hại mà báo thù giới tu tiên không phải chưa từng xảy ra.

Tuyết Hoa suy đoán, Lệ Quân Hoa vận khí tốt, có Thanh Đồng tuyệt đối không làm chuyện không có lợi với mình, khẳng định có một tinh linh yêu quái khác, có lẽ chưa tới bát phẩm.

Trong lúc phu thê hai người yên lặng trao đổi, tu sĩ chính sảnh ồn ào bàn tán, dồn dập nghị luận chuyện Tuyết Hoa nói. Đám tu sĩ nơi này không cảm ứng được tu vi cấp bậc của Tuyết Hoa, cũng như họ không cảm ứng được tu vi Hạ Lăng Vân, cho nên bọn họ nhất trí công nhận lời đám Chu Tuấn Kiệt nói: Hạ phu nhân là nữ tiên quân thất phẩm mà người ngoài chưa biết được.

Hạ Lăng Vân kéo Tuyết Hoa ngồi cạnh mình, đưa tay ra hiệu mọi người cùng ngồi xuống, sau đó hỏi: “Các vị, các vị có biết tình huống cung Ly Hỏa nước Tây Linh? Có nghe tới bát phẩm thiên hồ?”

hắn nói lời này xong lập tức một trung niên tu sĩ đứng dậy chấp tay: “Hạ Tiên Quân, bốn năm trước ta có lịch lãm ở nước Tây Linh, nghe nói cung Ly Hỏa bị một thiên hồ tám đuôi tập kích, tin tức bát phẩm thiên hồ truyền ra ngoài cũng nhanh chóng biến mất.”

“Người biết bát phẩm thiên hồ đi cùng ai không?” Tuyết Hoa hỏi.

“không biết, chưa từng nghe nói qua.” Tu sĩ trung niên trả lời.

Ai, tu sĩ nhiều năm vùi đầu khổ tu, tin tức cập nhật quá chậm rồi, khéo thông tin còn không nhanh nhạy bằng quan phủ.

Tuyết Hoa và Hạ Lăng Vân thở dài.

Hạ Lăng Vân suy nghĩ một chút lại nói: “Tuyết Hoa, mai chúng ta đi Tây Bắc, tới biên giới giữa hai nước.”

Tuyết Hoa do dự một chút nói: “Lăng Vân, ta nghĩ chuyện này không liên quan đến Thanh Đồng, chàng và mọi người cùng nghĩ xem liệu giới tu tiên còn có yêu quái nào từ thời cổ còn sống được đến giờ không, có lẽ sẽ tìm ra đầu mối.” Nàng khẳng định Lệ Quân Hoa chưa chết, mà với tính cách Lệ Quân Hoa, cũng không để Thanh Đồng giết con người.

một câu đánh thức người trong mộng, Hạ Lăng Vân bưng tỉnh nói: “Nàng hoài nghi là tinh linh yêu quái tu vi cao thời thượng cổ vì mục đích nào đó muốn công kích tu sĩ nhân loại?”

“Đúng, ta hoài nghi như vậy.” Tuyết Hoa nói đầu vào đấy, “Mọi người đều biết, tu sĩ và tinh linh yêu quái tuổi thọ rất dài, hơn nữa tu vi linh lực càng cao tuổi thọ càng lớn, tu sĩ bậc ”Tiên” và tinh linh yêu quái đều có thể sống mấy ngàn mấy vạn năm.

“Giới tu tiên hiện giờ chỉ có bảy người là thất phẩm Tiên Quân, không có một bát phẩm Tiên Quân nào, thật sự chỉ có bảy người sao? Đại lục Ngũ Nguyên lãnh thổ rộng lớn, đại khái có một số nơi tu sĩ nhân loại cũng chưa khám phá được, trong đó ẩn giấu bao nhiêu bí mật?”

“Ta cảm thấy kẻ có ác ý với tu sĩ nhân loại khẳng định là tinh linh yêu quái giai ”Tiên” từ thời cổ. Nếu ý niệm của hần có thể truyền cho các tinh linh yêu quái phạm vi rộng, mẹ hoặc bọn chúng ra khỏi rừng sâu núi thẳm công kích nhân loại, vậy ta có lí do hoài nghi, có thể nó là một yêu quái cứu phẩm!”

nói không chừng còn giống như phụ thân nàng, là siêu cứu phẩm. Mặc dù Cửu phẩm tiên tôn có thể đập phá hư không bạch nhật phi thăng, nhưng có người không muốn phi thăng ở lại đại lục. Phụ thân nàng đó cũng từ bỏ việc phi thăng trông coi Thái Hư Huyền Cảnh.

Suy đoán của nàng làm toàn trường kinh ngạc, Hạ Lăng Vân cũng bất ngờ nhìn thê tử của mình, thông minh tài trí của nàng vượt xa tưởng tượng của hần. Đây có lẽ là thành quả nàng tiếp thu dạy bảo của nhạc phụ trong huyền cảnh. Phụ thân đại nhân, quả thật quá lợi hại rồi!

134. Chương 134: Giác Mộng Tiên Đoán

Dựa theo suy nghĩ của nàng, chúng tu sĩ lục tìm hồi ức lịch sử cổ đại của giới tu tiên, sau đó phát hiện, có một số ít ghi chép về yêu quái bậc “Tiên” từng xuất hiện trong lịch sử ghi chép, nhưng sau này thì biến mất, không biết là ẩn nấp hay bị diệt trừ.

Càng tu vi cao tuổi thọ càng dài, bọn họ từ tìm thế nào? Truyền thuyết cứu phẩm tiên tôn tuổi thọ vạn năm trở lên, chẳng lẽ bọn họ phải tìm tất cả sách sử bút kí tiền bối để lại cho hậu nhân từ vạn năm trở lại? Đây khác gì mò kim đáy biển!

Chúng tu sĩ lập tư cau mày sầu khổ. Hạ Lăng Vân bình tĩnh nói: “Mọi người dùng cách của mình liên hệ với chuông môn báo tin tức, nội tử cũng chỉ là suy đoán, cụ thể, vẫn là cần chúng ta tìm biện pháp.” hần vẫn quyết định ngày mai rời hội quán đi Tây Bắc, tới rừng rậm sát khu vực hai nước tuần tra một chút.

Bên trong thủy tạ, một bình trà xanh hai chén trà, đĩa điểm tâm, phu thê ngồi đối diện.

Hạ Lăng Vân vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tuyết Hoa, ta sống gần ngàn năm, còn chưa từng gặp được việc kì dị như thế.”

Tuyết Hoa cười khổ: “Ta chỉ muốn sống yên ổn, không nghĩ tới lại gặp loại chuyện kì quái ngoài ý muốn.”

Nàng nhớ tới lời của nhân viên quản lí thứ n, Lệ Quân Hoa có mẹ ruột gọi Dịch Ngũ, vốn an bài rất nhiều mĩ nam cho nàng ta, hần còn lỡ miệng nói người sáng lập thế giới này là Dịch Ngũ.

Có pháp khí tu luyện, may mắn trở thành đệ tử sủng ái của Tiên Quân, lúc luận võ với các sư huynh lại giống như kì tích gặp gỡ và đi vào Thái Hư Huyền Cảnh, trải qua quá trình thí luyện gian khổ thập tử nhất sinh tu vi đột nhiên tăng mạnh, càng may mắn hơn là được một linh sủng bát vĩ thiên hồ.

không hề nghi ngờ, Lệ Quân Hoa chính là con của trời, nữ nhi ruột thịt của thần sáng thế. Cái thời loạn lạc này nói không chừng Lệ Quân Hoa chính là người cứu thế. không chừng loạn lạc này chính là do Dịch Ngũ an bài, để nữ nhi ruột thịt của nàng thành nữ tiên quân vang danh.

“Lăng Vân.” Tuyết Hoa ngần ngừ một chút đề nghị: “Có lẽ chúng ta nên tìm Lệ Quân Hoa. Linh sủng của nàng ta là bát vĩ thiên hồ Thanh Đồng, có lẽ chúng ta có thể từ chỗ bọn họ tìm được một số linh thú thời thượng cổ.”

Hạ Lăng Vân nhú mày nhìn về phía nàng.

Tuyết Hoa giải thích: “Linh hồ trời sinh có năng lực xuyên qua thời gian và mộng ảo, có lẽ linh thú thượng cổ có năng lực mê hoặc trong phạm vi lớn. Nhưng ta chưa từng tiếp xúc với linh thú thượng cổ, không hiểu rõ tình huống.” Nếu hỏi Lệ Nhi cũng được, nhưng Lệ Quân Hoa là con của trời, nhìn chăm chăm nàng ta nhất định phát hiện được dấu vết của yêu ma quỷ quái ẩn nấp.

“Được, lần sau lúc nàng gặp nhạc phụ trong giấc mộng, cũng hỏi người chuyện này xem.” Hạ Lăng Vân nhắc nhở.

“Được, ta sẽ thử. Nhưng năng lực này làm người ta khó kiểm soát, lúc ta chủ động muốn tiến vào giấc mộng thì đều thất bại.” Tuyết Hoa buồn bã nói.

“sẽ có một hai lần thành công.” Hạ Lăng Vân khích lệ nói, “Nàng vất vả chút thử nghiệm thêm.” Vì tính mệnh toàn bộ con người của đại lục Ngũ Nguyên, hẳn đành phải để nàng tiêu hao tinh thần lực chủ động tiến vào mộng cảnh.

“Ừm.” Tuyết Hoa gật đầu nói. Chỉ cần việc Lăng Vân muốn làm, nàng sẽ cố gắng làm.

Ban đêm, Tuyết Hoa nghỉ ngơi rất sớm, nàng định tiến vào giấc ngủ định tìm kiếm phụ thân, nhưng không thể nào ngủ. Nằm trên giường trần trọc.

Hạ Lăng Vân ở cạnh nàng thấy vậy, vỗ vỗ vai nàng an ủi: “Tuyết Hoa, đừng tự ép bản thân. Tìm kiếm ý niệm kia là trách nhiệm của tất cả tu sĩ, không phải mình nàng gánh.”

Được hân an ủi, Tuyết Hoa thả lỏng, trái lại rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

một đêm bình an vô sự, sáng sớm hôm sau, Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa ăn sáng xong đứng dậy cáo từ. Chúng tu sĩ cố gắng giữ chân thậm chí kì vọng hẳn ở chỗ này trấn giữ thành Chu Thiên. Hạ Lăng Vân khéo léo từ chối, cùng Tuyết Hoa rời đi, dựa theo kế hoạch đi ra biên cảnh nước Kim Phượng, khu rừng này địa hình phức tạp rất nhiều yêu ma thú.

Cổ ý trồng hoa hoa không nở, vô tình cảm liễu liễu xanh um, lúc Tuyết Hoa không còn cố gắng vào giấc mộng tìm phụ thân thì trong buổi tối nàng lại thấy một vùng đỏ rực. Trong mộng nhưng cảm giác vô cùng nóng, khiến nàng mồ hôi đầm đìa, mà mồ hôi chảy ra cũng nhanh chóng bốc hơi.

Đây là giấc mộng của ai? Nóng quá!

Biết rõ mình đang trong giấc mộng Tuyết Hoa nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ở trong một cái vực khá lớn. Đất rất mềm, bốn phía bị sụp đổ, thỉnh thoảng có đá vụn rơi xuống.

Bên trái nàng cách khoảng năm sáu mươi mét là một chỗ trũng, bên trong là dung nam đỏ rực.

Núi lửa, dung nham!

Tuyết Hoa kinh ngạc nghe thấy động tĩnh bên phải mình.

Nàng bay qua tìm, thấy một nhúm lông trắng cách đó bốn năm mươi mét, rồi một con vật lớn từ đồng đá vụn chui ra.

“Quân Hoa, vừa rồi lúc phá trận, hình như ta thấy cái gì bay ra ngoài.” Nó nói, thân hình cấp tốc thu nhỏ, bay từ trong đồng đá vụn.

Quân Hoa, cứu vĩ thiên hồ? Thanh Đồng?

Tuyết Hoa kinh ngạc, đây là giấc mộng của Thanh Đồng, mộng của hẳn vẫn gắn liền với Lệ Quân Hoa? Nàng có thể tiếp xúc với giấc mộng của bọn họ?

“Ta không thấy. không ngờ một vách núi nhỏ lại có mê cung, càng không ngờ cuối mê cung lại là miệng núi lửa. Thanh Đồng, nếu không phải người phá hủy pháp trận trong mê cung huyền cảnh, chúng ta sẽ bị nhốt bên trong rồi.” Giọng nói của nữ tử vang lên, một bóng dáng màu hồng phi thân khỏi đồng đá vụn.

A, Thanh Đồng dùng sức mạnh phá trận, liệu có thể khiến núi lửa phun trào?

Tuyết Hoa cảm thấy Thanh Đồng và Lệ Quân Hoa đều là người ngoài, nàng không thể tiến vào giấc mộng của họ như phụ thân, liền đứng ở xa nhìn. Đại khái nàng không chủ động tiến vào chào hỏi, đứng xa quan sát nên bọn họ không phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

“Thanh Đồng, ngươi không sao chứ?” Lệ Quân Hoa quan tâm cúi đầu quan sát cử vĩ thiên hồ trong ngực.

Tuyết Hoa nhìn xem mỉm cười. Xem ra quan hệ hai người khá tốt, Thanh Đồng tùy tiện phách lối bắt đầu xưng hô thân mật với chủ nhân rồi. Thanh Đồng là hồ ly trưởng thành, sớm qua thời kì phát dục, nói không chừng hắn đã trở thành nam nhân của Lệ Quân Hoa. hiện tại cảnh tượng này, rõ ràng là sau khi hắn phá vỡ trận núi lửa chấn động, hắn biến nguyên hình bảo vệ Lệ Quân Hoa dưới thân mình.

Bỗng cảnh tượng đột nhiên biến đổi, lúc Tuyết Hoa nhìn rõ tình cảnh xung quanh, thì bốn phía là cây cối xanh tốt, có một nhà gỗ nằm sâu trong rừng cây.

Thanh Đồng hình người và Lệ Quân Hoa khoan chân ngồi cùng một chỗ, trước mặt bọn họ là một bà bà mặc áo đen mái tóc trắng. Trước mắt lão bà là một mâm tròn màu bạc, còn có những que gỗ màu sắc khác nhau. Về mặt bà ta uể oải tay cầm trượng, một tay thì lau máu tươi trên khóe miệng.

Xảy ra chuyện gì?

Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng đang làm gì? Hình như lão bà kia bị thương rất nặng.

Tuyết Hoa nghiêm túc quan sát mộng cảnh.

Lão bà tóc trắng run giọng nói với Lệ Quân Hoa: “...Mãnh thú thượng cổ... phong ấn... đại lục loạn thế... sinh linh lầm than...”

Tuyết Hoa không nghe rõ hết bà lão nói gì, nhưng trong lòng hiểu ra, Lệ Quân Hoa trải qua cơ duyên, lập tức trở thành người cứu vớt đại lục Ngũ Nguyên.

Cảnh trong mộng tiếp tục biến hóa, rực rỡ sáng chói, mặc dù Tuyết Hoa cố khống chế, nhưng không được.

Tinh thần lực bị tiêu hao rất nhiều, nàng đau đầu, cuối cùng dùng ý chí ép bản thân mình tỉnh lại.

Đột nhiên mở mắt, nàng ôm đầu, kêu: “Lăng Vân, ta đau đầu muốn chết.” nói xong nàng dùng chân đá Hạ Lăng Vân ở bên.

Hạ Lăng Vân nhanh chóng tỉnh lại, vội vàng hỏi: “Sao nàng lại đau đầu?” Rồi lập tức tỉnh ngộ, “Nàng vào trong mộng.”

hắn không dám chần chừ, lấy ra đan An Thần cho nàng ăn, sau đó lấy một bình thủy tinh màu hồng, lấy dịch Ngọc Liên bôi dưới mũi và xoa bóp thái dương cho nàng.

Mùi thơm của hoa tràn ngập tản mát quanh giường, hai thái dương như được rót vào dòng nước ấm, chậm rãi an ủi từng cơn co rút đau đớn trong não.

Tuyết Hoa nhắm mắt hờ nhẹ, một lúc sau mới nói: “Ta tốt hơn rồi. Chắc tinh thần lực của ta cao hơn nên lúc này không đau như trước.”

Đợi nàng ổn, Hạ Lăng Vân mới hỏi: “Tuyết Hoa, nàng tiến vào mộng của ai?” Tuyết Hoa bình thường nằm mơ sẽ không xuất hiện tình trạng đau đầu.

“Trong mộng ta thấy Thanh Đồng và Lệ Quân Hoa, nhưng không biết là mộng của ai.” Tuyết Hoa xoay người nằm trên đùi hắn, “Lăng Vân, hình như Lệ Quân Hoa tiếp xúc với vu bà, có được lời tiên đoán.”

Vu bà?

Hạ Lăng Vân kinh ngạc. Có ít người linh căn, linh căn thấp kém, không ai nguyện ý thu những người này làm đệ tử, dần dần, những người này bị bỏ mặc, tự mở lối riêng, phát triển thành vu thuật. Vu sư, vu bà

tuổi thọ dài hơn người bình thường một chút, bọn họ dựa vào tinh thần lực mạnh mẽ mà giống như tu sĩ nhị phẩm phóng ra pháp thuật cấp thấp, còn thuận lợi dùng tinh thần lực cường đại tạo ra ma thuật, thao túng tinh thần người khác, thậm chí bằng phương thức nào đó tìm được quá khứ biết được tương lai.

Lệ Quân Hoa gặp được vu bà hàng thật giá thật coi quẻ, thu được lời tiên đoán gì ư?

“Tuyết Hoa, nàng có đoán được nội dung?” Hạ Lăng Vân nhẹ nhàng hỏi.

“Trong mộng không hoàn chỉnh, ta chỉ cảm ứng được vài chữ đứt quãng.” Tuyết Hoa nói, “Mãnh thú thượng cổ, phong ấn, đại lục loạn thế, sinh linh lầm than.”

Trái lại vẻ mặt Hạ Lăng Vân lộ vẻ vui mừng, nói: “Chúng ta phải nhanh tìm được Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng, nghe được lời tiên đoán hoàn chỉnh.”

“Được.” Tuyết Hoa tán thành.

Quả nhiên Lệ Quân Hoa là nữ nhi ruột của người sáng thế, thời đại này viết cho nàng ta. Nàng và Hạ Lăng Vân còn có các nhân vật khác đều chỉ là vật làm nền trợ thủ của nàng ta!

135. Chương 135: Tỷ Muội Gặp Nhau

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa từ trăm yêu trừ ma tìm tin tức Lệ Nhi, Lâm Vân Phạm biến thành tìm Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng. Thời gian trôi qua, yêu quái mà phu thê hai người giết ngày càng nhiều, kỉ lục này được giới tu tiên và thế tục nhớ kĩ.

Hạ Lăng Vân không công khai thân phận thiên hồ của Tuyết Hoa, Thiên Linh Môn cũng không, cho nên người thế tục chỉ biết phu nhân của Lăng Vân tiên quân là nữ tiên thất phẩm, giới tu tiên chỉ biết Hạ phu nhân đeo pháp khí dịch dung.

Các tu sĩ trăm yêu trừ ma khắp nơi nổi hiếu kì, không hiểu dung mạo của nữ tiên này thế nào? Khẳng định nàng rất đẹp, đẹp đến nỗi Lăng Vân tiên quân không muốn người khác thấy mặt nàng.

Tu sĩ trong thế tục rất ít, cho dù giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên toàn lực xuất động cũng không cách nào bảo vệ tất cả thôn trang nơi rừng sâu núi thẳm, đầm lầy hoang dã. Thôn dân vì bảo vệ tính mạng bỏ nhà cửa thôn trang ngày càng nhiều, đi tới nơi được bảo vệ.

Từ lúc xuất hiện vụ án yêu quái ăn thịt người đã hơn hai năm, tinh linh tập kích yêu quái ngày càng nhiều, phẩm giai càng ngày càng cao, hơn nữa còn rất hung ác, tu sĩ đối mặt với bọn chúng còn bị thương tổn. Mặc dù tu sĩ hỗ trợ quân triều đình tiêu diệt yêu quái, nhưng những thôn trang xa xôi đồng ruộng bỏ không, dù mưa thuận gió hòa nhưng cũng xuất hiện tình trạng thiếu đồ ăn.

Triều đình gặp phải tình huống như vậy, đành cởi bỏ tranh chấp cùng nhau đối phó với kẻ thù của nhân loại. Có nhiều chỗ quan phủ chen chúc với bách tính, phải cố gắng điều chỉnh vật tư, vận dụng lương thực dự trữ những năm bội thu cất trong túi càn khôn.

yêu quái còn muốn công kích nhân loại bao lâu? Người bình thường không có cách nào đối đầu với yêu quái, quân đội dùng chiến thuật biến người cũng khó tiêu diệt được yêu quái có cấp bậc cao, hưởng chi yêu quái có linh trí còn am hiểu ẩn nấp và ám toán?

Người bình thường đành đem kì vọng tiêu diệt yêu quái lên người các vị tu sĩ, mà những tu sĩ cấp thấp lại kí thác lên người các vị tu sĩ phẩm “Tiên”.

Tu sĩ giai “Tiên” ở các quốc gia lập tức hiện thân, căn cứ vào thống kê của giới tu tiên, đại lục Ngũ Nguyên đã có một vị bát phẩm, mười hai vị thất phẩm tiên quân (tính cả Hạ phu nhân), một linh sủng bậc “Tiên”.

một số linh sủng các vị tổ tiên để lại thông qua chưởng môn các phái kiếm kê, có một bát phẩm (Lục mẫu đơn tiên tử), thất phẩm có bốn (gồm Thủy Ngọc của Thiên Linh Môn).

Thất phẩm tiên quân là truyền thuyết, trước đó thi thoảng còn có bảy vị ngẫu nhiên xuất hiện trước mặt mọi người. Giới tu tiên đã hơn ba nghìn năm chưa có vị bát phẩm tiên quân, lần này, mọi người rất cuộc cũng biết bát phẩm tiên quân mạnh đến mức nào.

Lúc bát phẩm tiên quân đối diện với Lang vương dẫn đầu đàn sói ngàn con vây công, ngón tay nhẹ nhàng chỉ xuống đất, cỏ xanh mau chóng biến thành cát, vô thanh vô tức nhấn chìm đàn sói.

Bát phẩm tiên Lục Mẫu Đơn dùng toàn lực không chế khu vực đông nam Thiên Trụ Sơn, khiến tinh linh yêu quái hoang dại quanh đó một con cũng không thể rời khỏi Thiên Trụ Sơn gây hại cho thôn dân trăm dặm chân núi.

Đội hình mạnh mẽ như vậy, liệu có thể giúp nhân loại vượt qua khó khăn?

Rừng rậm biên thành Tây Bắc, bởi vì thôn trang nhỏ liên tiếp bị tập kích, rất nhiều nông dân từ bỏ nhà cửa vào thành kiếm sống, trong thành tướng lĩnh quan viên của ba nước cũng bắt đầu phát gạo.

Biên thành Tây Bắc, bởi vì các thôn trang nhỏ liên tiếp gặp yêu quái tập kích, rất nhiều nông dân bỏ nhà cửa vào thành kiếm sống, các quan viên tướng lĩnh đang đánh nhau ở biên cảnh cũng gặp phải tình trạng bị tập tích, không cách nào khai chiến nữa bắt đầu lấy lương thực giúp dân.

Vào mùa thu hoạch lương thực được cất trữ trong túi càn khôn, nhưng người cần lương thực...rất nhiều, rất nhiều, vì vậy tu sĩ và quân đội cùng ở một chỗ tuần tra, quan phủ thì huy động nông dân ra ngoài trồng trọt, thu hoạch hoa màu.

Bên cánh đồng cách biên thành hai mươi dặm, Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa sóng vai ngồi trên gốc cây bị chặt bỏ để nghỉ ngơi. Hai người bọn họ thường xuyên bay tới bay lui, phóng thần thức ra bên ngoài cảm ứng tình huống xung quanh, cứu giúp mọi người. Bọn họ muốn tìm Lệ Quân Hoa, nhưng hiện tại không biết hành tung của nàng ta, lại không muốn rời khỏi nước Kim Phượng sang nước Tây Linh tìm kiếm.

Đột nhiên, một viên đá màu xám tròn bay tới trước mặt bọn họ. Đây là thiên lý truyền âm thạch, Tuyết Hoa chưa làm thiên lý truyền âm thạch cho nên lần này vẫn là Hạ Lăng Vân đưa tay tiếp nhận, thuận thực dùng linh lực nghe tin tức.

“Lão đệ Lăng Vân, ta là Huyền Vũ. Có công trời không phụ, ta tìm được Lệ Nhi rồi. Nàng và vị hôn phu Lâm vân Phàm vừa mới xuất quan, biết được hai người đang đi tìm, quyết định ở tại núi Phượng Hoàng gần thôn Đỗ Gia Tập chờ hai người.” Thanh âm trên tảng đá nói ra.

Tuyết Hoa vui mừng nói: “Lăng Vân, chúng ta đi.” Núi Phượng Hoàng kia ở chỗ nào?

“Núi Phượng Hoàng?” Hạ Lăng Vân kinh ngạc nói. Núi Phượng Hoàng là một tòa núi cao cách kinh thành Vĩnh Yên hơn tám mươi dặm về phía Bắc, cũng không phải núi lửa, cho nên tuy hắc và Tuyết Hoa đã qua chỗ đó, nhưng không nghĩ tới đó tìm một phen.

“Núi Phượng Hoàng ở chỗ nào, chúng ta đi ngày đêm thì bao lâu đến?” Tuyết Hoa vội vàng nói. Nếu Lệ Nhi nôn nóng muốn đi chơi, năng sẽ lại một lần nữa phải đi tìm kiếm người rồi.

“Núi Phượng Hoàng cách thành Vĩnh Yên hơn tám mươi dặm, nếu bây giờ chúng ta xuất phát, nhanh nhất hai ngày sau đến nơi.” Hạ Lăng Vân nói, đứng dậy phóng thần thức cảm ứng xung quanh. hắc và Tuyết Hoa phải rời khỏi khu vực này rồi, hi vọng ở đây không xuất hiện yêu quái gì nữa, tu sĩ và quân đội nơi này chắc cũng có thể ứng phó.

Tuyết Hoa đứng dậy vỗ vỗ bụi trên người nói: “Chúng ta đi.” nói xong, nàng bay lên không trung.

Hạ Lăng Vân lập tức đuổi kịp, hai người bay về hướng Đông Nam.

Bọn họ rất muốn bay một mạch, nhưng trên đường vô tình thấy yêu quái tập kích nhân loại đành hạ xuống đánh giết. Lần này yêu quái công kích nhân loại rất nhiều, bọn họ cũng gặp phải yêu quái giai “Tiên”. Nhưng yêu quái phẩm cấp thấp cũng khá nhiều, trung phẩm khá ít, chỉ có phượng mao lân giác giai “Tiên” cho nên tính đe dọa không quá lớn.

Năm ngày sau, Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa bay đến núi Phượng Hoàng, bắt đầu tìm kiếm vị trí của thôn Đỗ Gia Tập.

Phàm là nơi có cây cối xanh tốt, linh khí thiên địa sẽ nồng đậm, nơi linh khí thiên địa nồng đậm sẽ dễ dàng xuất hiện sinh vật có thể tu luyện. Núi Phượng Hoàng cây cối xanh tốt, vì vậy thôn trang ở đây không thể an bình rồi. Tu sĩ phối hợp với quân đội tuần tra xung quanh núi Hoàng sơn, cam đoan dưới chân núi an toàn, ruộng tốt không bị bỏ hoang, giảm bớt việc tiêu hao lương thực trong túi càn khôn.

Thấy hai người bay trên không, binh sĩ lập tức biết là tu sĩ giai “Tiên” đến, nhiệt tình chào đón hai vị Tiên Quân này hi vọng họ trú đóng ở đây, bảo hộ một phương an bình.

Đáp xuống thôn Đỗ gia tập, Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa dùng thần thức quét qua, rồi tiến thẳng vào khách điểm.

Lúc bọn họ đến thì trong khách điểm cũng có một thiếu nữ mặc y phục xanh đeo mũ sa chạy tới.

Nàng ta thấy được Hạ Lăng Vân, đồng thời thấy gương mặt thanh tú của thiếu nữ bên người Hạ Lăng Vân.

“Tuyết Hoa, trên đầu muội đeo cái gì?” Nàng kinh ngạc nói, trên đầu Tuyết Hoa đeo pháp khí mà nàng chưa thấy qua.

“Lệ Nhi, rốt cuộc ta cũng tìm thấy muội rồi.” Tuyết Hoa chạy nhanh tới, hai tay nắm chặt tay Lệ Nhi kích động nói. Từ khi tỷ muội các nàng từ biệt bên bờ biển, đảo mắt đã hơn hai mươi năm.

“Rốt cuộc ta lại được nhìn thấy muội rồi.” Lệ Nhi cười hì hì nói, đưa tay muốn tháo trang sức trên đầu Tuyết Hoa mà nàng không biết kia.

Tuyết Hoa vội ngăn lại nói, “Vào trong nói chuyện.”

“Được.” Lệ Nhi gật đầu đưa mắt nhìn Hạ Lăng Vân, “Hạ Lăng Vân, có phải huynh nên cho ta đại lễ, gọi ta một tiếng tỷ tỷ.” Nàng vẫn luôn tranh giành thứ bậc với Tuyết Hoa.

Huyền Vũ Tiên Quân cũng đi ra chấp tay nói, “Lăng Vân lão đệ, chúng ta lại gặp mặt.”

hắn có chút khiếp sợ, hơn bốn năm không gặp Hạ Lăng Vân, tu vi Hạ Lăng Vân đã vượt hơn hắn rồi. Nếu như hắn cảm giác không sai, trước mắt tu vi của Hạ Lăng Vân đã đến giai đoạn đỉnh phong của thất phẩm Tiên Quân, chỉ kém một ít là tiền giai thành bát phẩm Tiên Quân rồi. Bát phẩm tiên quân giai nhất, thực lực cũng cao hơn mấy phần, tuổi thọ cũng kéo dài năm sáu ngàn năm, thậm chí tám ngàn năm.

Đúng là tu sĩ đã trải qua quá trình rèn luyện lịch lãm trong Thái Hư Huyền Cảnh!

hắn hơi hâm mộ Hạ Lăng Vân một chút, rồi nhớ lại Hạ phu nhân Tuyết Hoa: “Phu nhân, chúc mừng tỷ muội hai người gặp được nhau.” hắn nhìn ra được pháp khí song điệp trên đầu Tuyết Hoa là pháp khí dịch dung. Nếu Lệ Nhi sớm che dấu gương mặt như Hạ phu nhân thì tiên hoàng nước Kim Phượng cũng không chết sớm, cục diện chính trị nước Kim Phượng cũng không loạn đến tình trạng này.

Tuyết Hoa gật đầu chào hỏi Huyền Vũ Tiên Quân, sau đó nói với Lệ Nhi: “Lệ Nhi muội muội, ta sinh ra sớm hơn muội, hơn nữa tu vi linh lực của ta lúc này cũng không thấp hơn muội.”

Bên này, Hạ Lăng Vân nói chuyện với Lâm Vân Phàm, “Ta là phu quân của Tuyết Hoa, người là phu quân Lệ Nhi, ta và người là anh em rể, người không cần thi lễ lớn với ta.” hắn lại nói với Huyền Vũ Tiên Quân, “Tiểu đệ ta Huyền Vũ huynh hỗ trợ tìm kiếm tung tích muội muội Lệ Nhi.”

Gương mặt Lâm Vân Phàm xấu hổ, đứng dậy nói: “Tiên Quân nói có đạo lý, kính xin thứ cho ta về sau thất lễ.” hắn mặc dù chưa tổ chức hôn lễ với Lệ Nhi nhưng đã là phu thê song tu, chỉ chờ loạn thế chấm dứt sẽ về đảo Hỏa Vân bổ sung hôn lễ.

Hạ Lăng Vân thoáng cảm ứng tu vi Lâm Vân Phàm vui mừng nói: “Vân Phàm, người cũng tiến vào giai “Tiên” rồi, giới tu tiên lại thêm một thất phẩm tiên quân.” Lâm Vân Phàm bế quan bảy năm, từ lục phẩm chân quân tiến giai thành thất phẩm tiên quân.

Huyền Vũ Tiên Quân cười nói: “Vân Phàm năm nay mới 450 tuổi, đệ là thất phẩm Tiên Quân trẻ nhất mà ta biết.”

Bởi vì hắn nói rõ mình đã gặp được phu thê Hạ Lăng Vân, còn lấy ra thiên lý truyền âm thạch tìm kiếm Hạ Lăng Vân, Lâm Vân Phàm mới tin tưởng, sau đó khi Lâm Vân Phàm cũng nói mình đã tiến vào huyền

cảnh. Những người ra khỏi huyện cảnh đều trở thành cử phẩm tiên tôn là việc giới tu tiên đều rõ, cho nên dù khiếp sợ tốc độ tu luyện của Lâm Vân Phàm nhưng cũng không thấy ngoài ý muốn.

Lệ Nhi nghe vậy kiêu ngạo nói: “Người ta nhìn chúng há lại là người bình thường?” Lâm Vân Phàm căn cơ vững chắc, thêm cơ duyên và sự trợ giúp của nàng, tất nhiên có thể nhanh chóng tấn cấp.

“Phương Tiên Quân quá khen.” Lâm Vân Phàm khiêm tốn nói. Qua trò chuyện hẳn biết Huyền Vũ Tiên Quân họ Phương.

“Lâm Vân Phàm, đừng Tiên Quân này Tiên Quân nọ, gọi tỷ phụ.” Tuyết Hoa cười nói, “Lăng Vân, Lệ Nhi, Vân Phàm, Huyền Vũ Tiên Quân, chúng ta vào ngồi rồi từ từ nói chuyện.”

nói xong, nàng kéo Lệ Nhi vào khách sạn. Nàng có rất nhiều lời muốn hỏi Lệ Nhi, hiện tại Huyền Vũ Tiên Quân ở đây, hẳn có thể làm chứng cho Lệ Nhi.

136. Chương 136: Làm Sáng Tổ Bốn Tội Lớn Của Lệ Nhi

Phía sau khách điểm, bên trong phòng Lâm Vân Phàm thuê, ba Tiên Quân và hai thất phẩm thiên hồ ngồi cùng một chỗ. trên bàn là năm chén trà nhỏ. Hôm nay trong thời kì hỗn loạn, lá trà đã trở thành đồ xa xỉ, may mà bọn họ là tu sĩ, có pháp khí trữ vật, nếu không đừng nói là trà, mà cả đồ ăn cũng thiếu thốn như người bình thường.

Tuyết Hoa tháo pháp khí dịch dung, Lệ Nhi bỏ mũ sa xuống, ba nam tử nhân loại cùng lúc thấy được hai tuyệt thế mỹ nữ mê hoặc lòng người.

Hạ Lăng Vân và Lâm Vân Phàm đã nhìn quen người bên gối, nhìn người còn lại giống thê tử ánh mắt vẫn bình thản.

Duy chỉ có Huyền Vũ Tiên Quân phải uống ngụm trà cười khổ nói: “Lăng Vân, Vân Phàm, vận khí hai người không tệ.” Sau khi hai người tiến vào Thái Hư Huyền Cảnh bình an đi ra, bọn họ lại còn có được tình cảm của thất phẩm thiên hồ, dù hẳn là Tiên Quân xem nhẹ thất lục lục, cũng không nhận được mà hâm mộ hai người, cảm giác mình sống một mình thật cô đơn.

Hạ Lăng Vân cười nói: “Từ khi ta gặp được Tuyết Hoa, vận khí của ta vẫn rất tốt!” nói xong, ánh mắt hẳn chứa đầy thâm tình.

Lâm Vân Phàm lộ vẻ tươi cười, nhìn về phía Lệ Nhi lộ vẻ dịu dàng lưu luyến.

Hai người này đã sa vào bẫy tình giống như những kẻ ngốc!

Huyền Vũ Tiên Quân mặc dù chúc phúc nhưng trong lòng vẫn hơi ghen tị.

“Lệ Nhi, muội nói, tại sao lại chạy đi làm quý phi?” Trưởng tử như mẫu Tuyết Hoa nghiêm túc hỏi: “Tại sao muội lại muốn tới gần hoàng thượng? Hoàng đế sớm bị đám nữ nhân hậu cung hành hạ tới hại thân, thân thể bần thỉu, sao muội lại thân cận với hắn?”

Ba nam tử nhân loại: ()b Có người đánh giá Hoàng đế cửu ngũ chí tôn như vậy sao?

Lệ Nhi đặt tay lên má miễn cưỡng nói: “Ta nghe nói hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, là nữ nhân tôn quý nhất nước, cho nên muốn thử cảm giác làm hoàng hậu. Kết quả tên Hoàng đế kia lừa ta tiến cung, sau đó nói thể lực nhà mẹ đẻ hoàng hậu rất lớn, tạm thời hẳn không thể phế hậu, bảo ta nhẫn nại làm quý phi vài năm.”

“Cảnh sắc hoàng cung không tệ, hơi giống Thái Nguyên Cung của phụ thân, ta rất nhớ. Trong nội cung có rất nhiều món ăn, nữ nhân hậu cung thấy ta vẻ mặt ánh mắt đều khiến ta thấy buồn cười, cho nên ta ở đó chơi một hồi.”

Nàng lộ vẻ mặt xem thường, “Phụ thân nói muốn một người đàn ông toàn tâm toàn ý thì nghiêm cấm không được quan hệ không rõ ràng với nam nhân khác, cho nên ta còn lâu mới thân cận với người khác. Ta chỉ

trêu đùa hoàng đế thôi, làm sao để hấn thân cận? Mùi trên người hấn thật khó ngửi, không có khả năng tiếp cận ta.”

Tuyết Hoa: Cái mùi khó ngửi kia chắc là mùi của thân thể bị tửu sắc ăn mòn?

Hạ Lăng Vân và Lâm Vân Phàm: Nhạc phụ đại nhân thật biết cách dạy!

Huyền Vũ Tiên Quân: Tiên bối thật biết dạy nữ nhi!

“Muội trêu đùa hoàng đế thì thôi, sao nội cung lại biết nguyên hình muội?” Tuyết Hoa hỏi. Hậu cung xuất hiện thất phẩm thiên hồ khẳng định khiến nhiều người sợ hãi. Khi đó phủ quốc sư còn chưa có quốc sư, chỉ có tu sĩ bình thường, bọn họ dù tiến cung cũng không đâu được Lệ Nhi.

“Trong nội cung có nơi chuyên chế rượu cho phi tần, ta tham ăn uống quá nhiều, nên hiện nguyên hình.” Lệ Nhi an ủi Tuyết Hoa nói: “Muội yên tâm, ta tuyệt đối không say khướt giống Thanh Đồng. Ta là thực nữ được phụ thân giáo dưỡng cẩn thận, trong mọi thời điểm đều duy trì tư thái cao nhã.”

Lúc nói lời này, nàng còn lấy hai vò rượu trong vòng tay Như Ý, cười hì hì nói: “Tuyết Hoa, rượu này không tệ, ta tặng muội hai vò.” Trước khi nàng rời khỏi hoàng cung đã thu toàn bộ rượu vào vòng tay Như Ý.

Ba Tiên Quân đồng loạt im lặng. Tuyết Hoa nhận yêu mến của muội muội thầm nghĩ: Đúng là tỷ muội tốt ha ha.

Sau khi nhận lấy hai vò rượu ngon, Tuyết Hoa tiếp tục hỏi: “Có phải về sau Vân Phàm tìm được muội, đưa muội đi?”

Lệ Nhi mỉm cười nói: “Đúng vậy” Khi đó nàng mới xác định, Vân Phàm buông tha cho sư muội hấn thăm mền, mà bắt đầu có tình cảm với nàng.

“Muội vừa đi, không lâu sau hoàng đế cũng chết rồi.” Tuyết Hoa bĩu môi. Cái tên hoàng đế chết tiệt chết không phải lúc, làm hại Lệ Nhi bị mang danh mê hoặc gây tai họa cho quân vương.

“Ta biết rõ hấn sẽ chết sớm.” Lệ Nhi bình tĩnh nói, “Trước khi ta đi hai ngày, ngửi thấy trên người hấn có mùi phấn nồng đậm. Mùi phấn kia có vài thành phần độc hoa.”

Mọi người khiếp sợ. Lâm Vân Phàm vội nói: “Sao nàng không nhắc nhở tiên hoàng?” hấn lần đầu nghe Lệ Nhi nhắc tới.

Lệ Nhi bĩu môi: “Sao ta phải nhắc nhở hấn? Sống chết của hấn liên quan gì tới ta?” Nàng không phải người, sao phải quan tâm tới việc của bọn họ.

Ba nam tử nhân loại hai mặt nhìn nhau, nàng không phải con người, nên không để ý đến sinh mạng nhân loại.

“Quả nhiên, tiên hoàng nước Kim Phượng chết là do âm mưu của nữ tử trong cung.” Huyền Vũ Tiên Quân trầm giọng nói, có lẽ là do hoàng hậu ra tay, nhưng nguyên nhân vẫn là từ Lệ Nhi, bởi vì nàng ta sợ Lệ Nhi uy hiếp hậu vị.

hấn nhanh chóng liếc nhìn Tuyết Hoa, vị này là một người vô cùng thông minh, dựa vào tính cách của muội muội đã đoán ra được nguyên nhân cái chết của hoàng đế.

Rất vui sướng vì đã hỏi người trong cuộc cái tội lớn thứ nhất, Tuyết Hoa lại hỏi tội thứ hai: mê hoặc tu sĩ nhân loại, cướp đoạt pháp bảo của bọn họ, khiến bọn họ thân bại danh liệt.

“Tuyết Hoa, tỷ muội chúng ta vất vả mới gặp mặt, muội còn tra hỏi ta?”

Lệ Nhi bất mãn nói: “Ta là thực nữ thuần khiết trong sáng được phụ thân dạy dỗ cẩn thận, tuyệt đối không câu tam đáp tứ đẩy. Những xú nam nhân này thấy ta đẹp, giống như ruồi bay vo ve tới, ta đuổi thế nào cũng không đi. Bọn họ nói muốn cùng ta song tu, ta liền đánh đuổi. Bọn họ khiến ta không vui thì ta phải trừng phạt, lấy hết túi càn khôn của bọn họ, lợi dụng thuật mê hoặc để bọn họ nói ra bí mật trong lòng, rồi công bố ra bên ngoài, khiến bọn họ sống không tốt!”

Ba gã Tiên Quân: ||| thiên tính hồ ly ghi thù, bọn họ phải thật cẩn thận không được đắc tội với tỷ muội các nàng.

“Thuật mê hoặc? Sao ta không biết? Phụ thân dạy muội? Người thật thiên vị?” Tuyết Hoa bắt mắt kêu lên, chú ý của nàng hoàn toàn khác ba gã nam nhân.

Lệ Nhi bó tay, “Tuyết Hoa, phụ thân là nhân loại, sao biết thuật mê hoặc? Đó là thiên phú chỉ hồ ly chúng ta mới có.”

nói xong, nàng quay về phía ba Tiên Quân miệng mỉm cười.

Ánh mắt nàng mê hoặc, cất dấu hàng vạn nhu tình, môi hồng nhuận no đủ hé mở, lộ răng ngọc. Gương mặt trái xoan tinh xảo, mặt mày đưa tình, hai gò má trắng nõn ửng hồng mê hoặc...

Gương mặt nhỏ nhắn của nàng lúc này vừa ngây thơ vừa quyến rũ, câu hồn đoạt phách!

Hạ Lăng Vân và Lâm Vân Phàm tuy đã nhìn quen gương mặt này, trong lòng cũng không nhịn được rung động một thoáng, đôi mắt thâm trầm của Huyền Vũ Tiên Quân dao động, thất thần hồi lâu rồi nhanh chóng khép mắt, cố gắng tiếp nhận khảo nghiệm sắc đẹp khó khăn này.

“Lệ Nhi!” Tuyết Hoa lớn tiếng gọi, đánh tan nụ cười mê hồn của muội muội. Trước kia trong huyện cảnh Lăng Vân đã chống lại được mê hoặc của Lệ Nhi, nàng không lo lắng, nàng chỉ lo Huyền Vũ tiên quân, bởi nếu hắn bị mê hoặc, Lệ Nhi và Lâm Vân Phàm sẽ gặp phiền toái.

Lệ Nhi lập tức thu hồi dáng vẻ tươi cười mê hoặc người khác, cười hì hì nói: “Từ lúc ta hóa thành người, đã xuyên qua từng ảo cảnh trong huyện cảnh trên đầu người đi vào thí luyện, cũng rất ít khi bị thất thủ.” Có thể thoát, đều được phụ thân nể trọng, thêm cho chút cơ duyên.

“Được rồi, được rồi, lại hỏi muội. Có phải muội giết năm tên tán tu ở Xích Hà Cốc biên cảnh Tây Bắc, rồi đoạt pháp bảo của họ không?” Tuyết Hoa tranh thủ hỏi, nhân có mặt Huyền Vũ tiên quân làm chứng.

“Tuyết Hoa, chuyện này thật sự là do ta, muội không thể trách Lệ Nhi.” Lâm Vân Phàm rất ít khi chủ động nói chuyện, lập tức đứng dậy.

“Hả?” Ánh mắt mọi người lập tức chuyển về phía hắn.

Lâm Vân Phàm cười khổ nói: “Nghe nói Xích Hà Cốc rất đẹp, ta cùng Lệ Nhi tới đó du ngoạn, nhân tiện tiến hành bế quan ngắn. Vạn năm trước Xích Hà Cốc là một ngọn núi lửa, trên vạn năm không phun trào, nhưng linh khí hỏa vẫn dồi dào hơn nơi khác. Vì để hỏa linh khí tăng thêm, ta và Lệ Nhi dùng cực phẩm hỏa linh thạch bố trí pháp trận tụ năng lượng cao cấp.”

hắn cau mày nói, “Ta bế quan, Lệ Nhi hộ pháp cho ta. Tụ linh trận cao cấp có thể tụ linh khí hỏa, linh khí hỏa liên tục tụ lại hấp dẫn bảy tán tu đang tu luyện ở Xích Hà Cốc.

Bọn họ thấy được dung mạo của Lệ Nhi, nhìn rõ pháp trận tụ linh cao cấp, lập tức nổi lòng tham. Lệ Nhi ban đầu không hạ sát chiêu, chỉ đuổi bọn họ đi. không ngờ bọn chúng không từ bỏ ý định, liên thủ công kích Lệ Nhi, có ý đồ giết người đoạt bảo, cướp sắc. Ta vội vàng xuất quan ứng chiến, Lệ Nhi nổi sát tâm, trực tiếp giết năm tên tu sĩ giai “Thực”. Hai gã tu sĩ nhất phẩm tu sĩ là đệ tử của người bị giết, ta thấy bọn họ vô tội, liền bảo Lệ Nhi thả họ đi.”

hắn áy náy nói: “Là ta sai lầm, không chọn vị trí bế quan, còn để hai tên tu sĩ cấp thấp chạy đi, rước tai họa về sau.”

Dưới mắt bàn, hắn cầm tay Lệ Nhi, trầm giọng nói: “Hai tên tu sĩ kia ta nhất thời mềm lòng thả đi tìm một đám tán tu không có lai lịch mai phục tại khe núi nước Tây Lĩnh. lợi dụng địa hình núi bố trí pháp trận, rồi dụ dỗ ta và Lệ Nhi tới đó. Lệ Nhi không đề phòng, nhất thời bị yêu trận vây khốn. Vì giúp Lệ Nhi ta và Lệ Nhi liên thủ phá khe núi, để đập tan pháp trận.”

“Tuyến sông bị đổi, đồng ruộng thôn làng bị lụt, lúc đó chúng ta không suy tính đến.” hắn nói, “Sau đó ta và Lệ Nhi cải trang tìm hiểu, xác định không có thương vong nhiều, lén lút đưa cho quan địa phương xử lý lũ lụt ba vạn lượng bạc, mới rời khỏi nước Tây Lĩnh tới nước Kim Phụng, thoát khỏi mấy đám tán tu tâm bất chính.”

Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa, Huyền Vũ Tiên Quân lúc này mới biết rõ chân tướng. Đúng là Lệ Nhi trên chóc gây tai họa, về tình có thể tha thứ, nhưng... những tu sĩ ham mê sắc đẹp trừng phạt chúng là đúng tội.

Tuyết Hoa lắc đầu nói: “Lệ Nhi, muội rất dễ gây chuyện, về sau cứ giống ta, đeo một cái pháp khí dịch dung đi.”

Nàng quay đầu nói: “Lăng Vân, chàng làm giúp Lệ Nhi một cái.”

Hạ Lăng Vân gật đầu nói: “Ta đã biết.” Tu sĩ khinh thường việc che dấu gương mặt, có ít người biết cách chế pháp khí dịch dung. Hỏa Vân Cung tuy am hiểu pháp thuật hỏa, nhưng đối với phương diện này lại không rõ, khẳng định Lâm Vân Phàm chưa từng nghĩ qua việc dùng pháp khí che dấu dung mạo Lệ Nhi.

Lâm Vân Phàm nghe xong, vội đứng dậy chấp tay nói: “Cám ơn Hạ Tiên Quân.”

“Tỷ phu!” Tuyết Hoa nhắc nhở, “Ta là tỷ tỷ của Lệ Nhi.”

Lệ Nhi không cam lòng nói: “Muội phu! Ta mới là tỷ tỷ.” Tuyết Hoa trước đó chỉ là một tứ phẩm hồ ly bé nhỏ, không ngờ trong thời gian ngắn tu vi linh lực đã tăng cấp tốc không kém nàng là bao.

Biết rõ phương thức các nàng sinh ra Hạ Lăng Vân và Lâm Vân Phàm mỉm cười. Huyền Vũ Tiên Quân nghi hoặc khó hiểu, chẳng lẽ sau khi hai thiên hồ này được sinh ra, phụ mẫu các nàng lại nhầm lẫn trình tự trước sau?

137. Chương 137: Nguy Cơ Bốn Phía

“Lệ Nhi” Tuyết Hoa nghiêm túc nói, “Tỷ đã hai lần tiếp thu một ý niệm mạnh mẽ, đầu độc tỷ giết người ăn thịt người, muội có bị như vậy không?”

Lệ Nhi nghĩ nghĩ nói: “Có một lần, ý niệm đó đầu độc ta nói con người là đồ ăn. Ta lại cùng Vân Phàm bề quan, mặc kệ không để tâm.” Nàng là con của người và thiên hồ, từ trước tới giờ con người không phải là đồ ăn của nàng.

Huyền Vũ Tiên Quân đã biết có ý niệm mạnh mẽ mê hoặc yêu quái ăn thịt người rồi, nghe vậy liền nói: “Đoán chừng ý niệm này không cách nào đầu độc tinh linh yêu quái có tình cảm sâu sắc với con người.” Trước mắt kẻ công kích nhân loại vẫn là tinh linh yêu quái hoang dã.

“Đúng vậy.” Hạ Lăng Vân gật đầu nói. Tuyết đại đa số tu sĩ đối xử với linh sủng như con cái, các linh thú môn phái tu tiên phụng dưỡng phần lớn là của tiên bối về cõi tiên để lại, nếu linh sủng và linh thú đã bị mê hoặc tổn thương tu sĩ, tu sĩ nhân loại không chỉ tổn thương về thân thể mà còn có tâm, tu sĩ nhân loại sẽ không bao giờ...tin tưởng linh sủng và kẻ ước linh sủng nữa rồi.

“Lệ Nhi, muội lớn lên bên cạnh phụ thân, cũng quen thuộc những linh thú linh cảm thượng cổ trong Thái Hư Huyền cảnh, muội biết sinh vật nào có thể truyền bá ý niệm mạnh mẽ như vậy không? Muội biết được bao nhiêu hung thú thượng cổ?” Tuyết Hoa hỏi.

“Ta nghe phụ thân nói, tu vi cửu phẩm cũng có tinh thần lực cường đại điều khiển được ý chí của người bình thường có phẩm cấp thấp hơn.”

Lệ Nhi suy nghĩ một chút nói: “Bên trong Thái Hư Huyền Cảnh có mấy tên cửu phẩm, nhưng không có sự cho phép của phụ thân, bọn họ không thể nào rời khỏi Thái Hư Huyền Cảnh. Giống hung thú thượng cổ? Ta chỉ biết, hỗn độn, đào ngộ, cùng kì, thao thiết, tứ đại hung thú, (mọi người muốn tìm hiểu về tứ đại hung thú, tứ đại linh thú ra hỏi lão google nhé), những loài khác như long, phượng, kì lân, bạch hổ, huyền vũ, tất phượng, giải trĩ... không thể tính là hung thú.” không có ý niệm ác đối với nhân loại gọi là linh thú, thần thú, còn có ý nghĩ tà ác với nhân loại và kẻ không cùng đồng loại với mình gọi là yêu thú, hung thú.

Nàng chống cằm nghĩ nghĩ, nói, “Nếu là kẻ thù nhân loại, khẳng định không phải người. Có thể đại lục Ngũ Nguyên còn có hậu duệ của hung thú thượng cổ cường đại, mà hắc ngủ đông, ở ẩn mấy ngàn mấy vạn năm, hiện tại rốt cuộc muốn đồ sát nhân loại.”

“Tại sao phải đồ sát nhân loại?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói.

Lệ Nhi nhú mày nghĩ rồi nói, “không biết.”

Khỏe miệng Hạ Lăng Vân khẽ nhếch. Có lẽ nhân loại sinh sôi nảy nở quá nhanh, vì sinh tồn không ngừng khai hoang, mở rộng phạm vi sinh hoạt, xâm phạm nơi sinh tồn của chủng loại khác.

“Nếu chúng ta có thể tìm được nguồn gốc của ý niệm này thì tốt rồi, trực tiếp tiêu diệt nó, diệt toàn bộ yêu quái tiến vào nơi ở của nhân loại, lúc này đại lục Ngũ Nguyên mới yên ổn.” Tuyết Hoa tức giận nói, đại lục Ngũ Nguyên yên ổn, Lăng Vân mới có thời gian thanh thoi du ngoạn và tu luyện với nàng.

“Phạm vi truyền ý niệm càng rộng tiêu hao tinh thần lực càng lớn, cho dù cửu phẩm tiên tôn cũng không thể thường sử dụng. Lúc ta và muội tiếp nhận ý niệm, nhất định là cường giả tự mình phóng thích ý niệm, về phần tinh linh yêu quái không ngừng ra khỏi nơi tu luyện tập kích nhân loại, hơn nữa tính tình hung bạo, có thể do pháp trận ảnh hưởng trực tiếp tới ý chí của bọn chúng. Chúng ta có thể thử tìm loại pháp trận như vậy.”

Lệ Nhi lấy ra bốn quyển sách trong vòng tay Như Ý, nói “Đây là sách về pháp trận trước kia phụ thân cho, ta không có kiên nhẫn đọc, vẫn vứt ở trong. Mọi người nhìn xem, có loại pháp trận nào ảnh hưởng dài tới ý chí của tinh linh yêu quái hoang dã.”

“Hả, vậy vòng tay của ta có không?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói, rồi lấy ra bốn quyển.

Nàng lật thử hai trang xem rồi phân phát cho Hạ Lăng Vân, Lâm Vân Phàm và Huyền Vũ Tiên Quân nói: “Các người so với ta và Lệ Nhi am hiểu pháp trận hơn, mọi người chậm rãi tìm đi.” Huyền Vũ Tiên Quân không phải người xấu, nàng sẽ cho hắn xem một vài pháp trận kì diệu của thời thượng cổ.

Ba Tiên Quân nhìn nhau, không hẹn mà bắt đầu giở sách. Cơ hội khó có được, bọn họ phải tìm kiếm pháp trận đồng thời cố nhớ lại một ít pháp trận thất truyền thời Thượng Cổ.

Lệ Nhi cười nói: “Sách của muội đều là phụ thân sao chép lại, khi ta còn nhỏ phụ thân đã bắt đầu dạy văn tự pháp trận, nên sách của ta đương nhiên nhiều hơn muội.” Tuy phụ thân muốn dạy dỗ nàng, nhưng nàng ham chơi, cuối cùng cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Tuyết Hoa nhìn ba người nghiêm túc xem sách, đứng dậy nói: “Lệ Nhi, chúng ta ra ngoài một chút.”

Lúc các nàng sống vai gần như cùng lúc hai Tiên Quân đồng loạt ngẩng đầu: “Ta đi ra ngoài cùng hai người.” Hai vị này đều là người hay gây chuyện, bọn họ lo lắng nếu để hai nàng rời khỏi mình.

Người đàn ông độc thân Huyền Vũ Tiên Quân nhìn qua lắc đầu nói: “Nếu các người tin tưởng ta, ta sẽ ở chỗ này xem sách.” Thê tử quá mức xinh đẹp cũng là gánh nặng tâm lí cho phu quân haizzz.

Hạ Lăng Vân không chút do dự đưa sách cho Huyền Vũ Tiên Quân, nói: “Huyền Vũ, nhờ huynh một chút.” Trong lúc nhân loại đứng trên bờ sinh tử hắn tin Huyền Vũ sẽ không trộm sách bỏ chạy.

Lâm Vân Phàm cũng đưa sách trong tay để trước mặt Huyền Vũ Tiên Quân, nho nhã lễ độ: “Phượng tiên quân, xin nhờ rồi.”

Chờ Huyền Vũ Tiên Quân gật đầu, hắn mới quay mặt nói: “Lệ Nhi, đội mũ sa lên.”

Hạ Lăng Vân cũng nhắc nhở Tuyết Hoa đeo pháp khí dịch dung.

“Chúng ta phải thay đổi y phục.” Tuyết Hoa cười hì hì nói, kéo Lệ Nhi vào phòng ngủ, sau đó đóng cửa lại.

Qua một nén nhang, hai thiếu nữ dáng người tương tự mặc xiêm y giống nhau, đứng trước mặt bọn họ.

Hạ Lăng Vân nhìn hai nàng, lập tức khẽ cười nói: “Hai người đúng là nghịch ngợm.” nói xong, hắn đi tới thiếu nữ đội mũ sa trắng. Tuy thân hình của Tuyết Hoa và Lệ Nhi tương tự, khí chất giống nhau, nhưng hắn vẫn phát hiện được hai nàng đang đùa nghịch tráo đổi.

Lâm Vân Phàm đi thẳng tới trước mặt Lệ Nhi đang đeo pháp khí dịch dung, đưa tay sờ trang sức hồ điệp, nói: “Lệ Nhi, nàng thích cái này không? Chúng ta nhờ Hạ Tiên Quân làm thêm một cái.” hắn đã xưng hô Hạ Lăng Vân Tiên Quân lâu rồi, giờ gọi tỷ phụ, trong lúc nhất thời không kịp thích ứng.

“Đúng, cái này rất tiện.” Lệ Nhi sờ sờ trang sức nói, “Hạ Lăng Vân, chế tạo cho ta một cái hình hồ ly được không? Ta sẽ lấy linh thạch làm tiền công.” Nàng vẫn không chịu gọi Hạ Lăng Vân là tỷ phụ.

Hạ Lăng Vân mỉm cười: “Ta và muội là người trong nhà, sao lại khách khí như vậy?” Cực phẩm linh thạch người khác tranh nhau tới sứt đầu mẻ trán, nhưng tỷ muội bọn họ được nhạc phụ chuẩn bị cho quá nhiều làm đồ cưới, hẳn là tỷ phu sao lại không biết xấu hổ đòi tiền công của tiểu di tử?

“đi thôi, đi thôi.” Tuyết Hoa thúc giục, “Người một nhà chúng ta đã lâu không được chung một chỗ, đi ra ngoài dạo phố thôi.” Phụ thân đại nhân ở tổng huyện cảnh, một ngày nào đó bọn họ sẽ trở về cùng làm bạn với lão nhân gia.

“đi.” Lệ Nhi so với nàng còn tích cực hơn, lôi kéo tay Tuyết Hoa đi ra ngoài.

“Huyền Vũ huynh, chúng ta muốn ra ngoài.” Hạ Lăng Vân chấp tay với Huyền Vũ, Lâm Vân Phàm cũng khom người thi lễ.

“đi đi, mọi người an tâm, nơi này có ta.” Huyền Vũ Tiên Quân đứng dậy tiễn.

Hạ lăng Vân cùng Lâm Vân Phàm bước nhanh ra khỏi phòng, đuổi theo hai tỷ muội.

yêu quái xuất quỷ nhập thần, người bình thường không thể làm gì chúng, những thôn dân ở xa bỏ nhà cửa chạy tới thị trấn thành thị có tu sĩ quân đội bảo vệ.

Đỗ Gia Tập phụ cận núi Phượng Hoàng, do thôn dân khắp nơi đi tới, bên ngoài trấn có rất nhiều lều cỏ. Trai tráng và nam tử khỏe mạnh đều được quan phủ triệu tập đi ra ngoài cánh đồng làm việc. Nếu từ chối, bọn họ và người nhà sẽ không được quan phủ cấp lương thực.

Lòng người hoang mang, không ít ruộng đồng bị bỏ không, sinh hoạt của dân chúng ngày càng khó khăn, lương thực được cất trong túi càn khôn trước đây ít năm khá nhiều, trước mắt dân chúng bình thường không lo xuất hiện nạn đói, nhưng đã đến tình trạng thắt chặt dây lưng, một ngày uống hai chén cháo loãng rồi.

Người bình thường không hiểu sao yêu quái tập kích con người, mong các tu sĩ thủ hộ mau giết chết yêu quái, khiến trăm họ an cư lạc nghiệp.

Tu sĩ cũng rất cố gắng, bọn họ nghe được tin nơi nào có yêu quái xuất hiện liền chạy tới trăm yêu trừ ma, đem hết khả năng bảo hộ một phương.

yêu quái bị chém giết, tu sĩ cũng có thương vong. Ngày nào đó, giới tu tiên truyền ra tint ức khiến tu sĩ cấp thấp hoảng sợ, nước Tây Linh một thất phẩm tiên quân bị yêu quái giai “Tiên” ăn hết.

Mấy vạn năm, thường tu sĩ giết yêu quái, lấy huyết nhục luyện đan khí. Chỉ có tu sĩ cấp thấp mới bị tình trạng yêu quái ăn tươi, không ngờ bây giờ có yêu quái còn mạnh mẽ hơn cả Tiên Quân nhân loại.

Lúc Huyền Vũ Tiên Quân nhận được tin của bằng hữu truyền đến, vẻ mặt không dám tin. Vị Tiên Quân bị ăn sạch kia mới xuất hiện hai năm, hẳn không quen, nhưng nghe tin Tiên Quân bị yêu quái ăn thịt, không khỏi thương cảm.

“yêu quái ăn thịt Tiên Quân, có thể hấp thu linh khí trong cơ thể Tiên Quân không?” Tuyết Hoa lay nhẹ tay áo Hạ Lăng Vân nói.

Lệ Nhi nói có thể có pháp trận phát tán ý niệm điều khiển ý chí người khác. Bọn họ đang tìm kiếm loại pháp trận này. Pháp trận tinh thần này nhất định có phạm vi rộng, núi Hoàng Sơn cũng có yêu quái đưa tổn thương con người, cho nên bọn họ đi vào núi Phượng Hoàng, phát ra thần thức cảm ứng nơi linh lực chấn động.

Nghe nghi vấn của Tuyết Hoa, Hạ Lăng Vân ổn định tâm thần nói: “Tuyết Hoa, lúc không thể chạy trốn kẻ địch, linh lực của Tiên Quân cũng bị tiêu hao rồi, cho dù tinh nguyên châu còn cũng sẽ dùng hết ý chí lợi dụng tinh nguyên châu làm kíp nổ thân thể. Cho nên yêu quái có thể ăn sống Tiên Quân, nhất định có pháp trận giam cầm không cho Tiên Quân tự bạo tinh nguyên châu và cơ thể. Thân thể Tiên Quân linh khí vượt xa linh khí thiên địa trong nhân gian, yêu quái ăn thịt Tiên Quân linh khí hấp thu so với nó tự tu luyện thu hoạch rất lớn.”

Đối mặt với thê tử huyết thống thiên hồ, hẳn vất vả trả lời vấn đề yêu quái ăn thịt người này.

Tuyết Hoa vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lăng Vân, ta nhất định bảo vệ chàng thật tốt.” Tiên Quân chính là thịt Đường Tăng!

Hạ Lăng Vân lập tức im lặng. Khổng định Tuyết Hoa đã quên, nàng là thiên hồ giai “Tiên”, huyết nhục cũng thu hút yêu quái.

“Hừ, ai dám ăn nam nhân của ta?” Lệ Nhi hừ lạnh nói, vuốt tơ lụa màu đỏ trên vai. Đây là dây trói tiên, nàng cũng giống Tuyết Hoa lấy ra dùng như khăn lụa khoác trên tay.

Lâm Vân Phàm xấu hổ nhìn Hạ Lăng Vân và Huyền Vũ Tiên Quân: Tỷ muội Tuyết Hoa, Lệ Nhi tính cách mạnh mẽ, nam nhân đối mặt với các nàng cũng thấy xấu hổ.

Hai ngày sau, đoàn người Hạ Lăng Vân Tuyết Hoa đi vào núi Phượng Hoàng, sau đó phát hiện một pháp trận đang vận hành trong một cái động.

Hạ Lăng Vân lấy sách ra so sánh, phát hiện pháp trận này với trên sách ghi lại giống nhau.

Quả nhiên có kẻ muốn công kích nhân loại!

138. Chương 138: Đến Kinh Thành

Sau khi tìm được pháp trận, Hạ Lăng Vân và Huyền Vũ Tiên Quân trước vẽ lại pháp trận đã kích thích yêu quái giết người, sau đó động thủ phá đi.

“Lăng Vân lão đệ, Vân Phàm, khổng định pháp trận này cũng bày ở nước Tây Lăng và nước Hắc Long, ta phải đi thông báo tới hai nước.” Huyền Vũ Tiên Quân nói.

Có thể phóng thần thức ra ngoài kiếm tìm linh khí nồng đậm và linh lực chấn động chỉ có thất phẩm Tiên Quân, cho nên hẳn phải về nước Tây Lăng. Tuy tu sĩ ở nơi nào cũng có thể trừ ma, nhưng hẳn là người nước Tây Linh, trong nội tâm càng thiên về dân chúng nước Tây Linh.

Hạ Lăng Vân và Lâm Vân Phàm có thể hiểu được tâm trạng của hắn, cũng chúc hắn bình an.

“Tuyết Hoa, nàng có thể cho ta năm viên linh thạch kim, mộc, thủy, hỏa, thổ không?” Hạ Lăng Vân hỏi, từ trong không trung lấy ra một bịch tử kim, đổ ra ba viên đan dược.

Tuyết Hoa bất ngờ, lập tức nói: “Được.” Nàng nhanh chóng lấy linh thạch từ trong vòn tay Như Ý ra.

Năm cục phẩm linh thạch tỏa ra ánh sáng lấp lánh, Hạ Lăng Vân đưa tới trước mặt Huyền Vũ Tiên Quân: “Huyền Vũ huynh, cứu chuyển kim đan và những... linh thạch này là nhạc phụ đại nhân đưa cho nội tử, kính xin huynh nhận mang tới nước Tây Lăng, có thể cho bằng hữu tin cậy dùng.”

Cứu chuyển kim đan là đan tấn cấp trong truyền thuyết, lực phẩm chân quân kẹt ở mức đỉnh phong sau khi dùng sẽ tăng 30% khả năng tấn cấp thành thất phẩm, tuy giới tu tiên còn bảo tồn cách điều chế, nhưng trước mắt chưa có ai phối hợp được nguyên liệu. Cục phẩm linh thạch linh quang tinh khiết!

Trong lòng Huyền Vũ Tiên Quân kích động thật lớn. hẳn nghĩ Hạ Lăng Vân ở trong huyễn cảnh lấy được linh đan thượng cổ, nhưng không ngờ Hạ Lăng Vân lại sẵn sàng tặng hắn ba viên, mặc dù hẳn biết vòng tay của Lệ Nhi và Tuyết Hoa là pháp khí trữ vật bên trong chứa nhiều bảo vật, nhưng không ngờ tới lại có nhiều cục phẩm linh thạch như vậy.

“Lăng Vân, những...này... đệ...nữ tặng đi?” hắn ấp úng nói, trái tim không kìm được mà đập loạn.

“Huyền Vũ huynh, nhân loại ở đại lục Ngũ Nguyên đang gặp nguy cơ lớn, phải đồng tâm hiệp lực đối mặt, cho nên xin huynh đừng khách khí, nhận lấy những món đồ này. Nhưng vì an toàn của nội tử, xin huynh đừng cho người khác biết nguồn gốc của linh thạch.” Hạ Lăng Vân nghiêm túc nói. hẳn là người cẩn thận, nhưng mà đã có tu sĩ giai “Tiên” bị yêu quái ăn sống rồi, hẳn không thể chỉ lo nước Kim Phượng và Thiên Linh Môn, mà quên người khác.

Huyền Vũ Tiên Quân cũng là người độ lượng, nghe vậy đưa tay tiếp nhận, thận trọng nói: “Ta sẽ công tâm tặng những tu sĩ thực sự cần.” Năm viên linh thạch bố trí một pháp trận tụ năng lượng, có thể duy trì rất lâu, để tu sĩ lực phẩm kẹt ở mức đỉnh phong nhanh chóng tấn cấp Tiên Quân.

Gương mặt tuấn mã của hắn lộ vẻ cảm kích. Hạ Lăng Vân, có thể bỏ mặc nước Tây Lăng đấy.

Sau khi cầm cử chuyển kim đan và cực phẩm linh thạch, hắn lập tức lấy ra ba miếng thiên lý truyền âm thạch, liên hệ với bạn tốt và chưởng môn, nói cho bọn họ biết sự tồn tại của pháp trận, muốn họ thông báo cho giới tu tiên.

Hạ Lăng Vân thấy thế cũng lấy ra một viên truyền âm thạch cuối cùng liên hệ với Hàn Tu, nói tình hình cho hắn biết, để hắn lưu ý.

Mọi người rời khỏi sơn động, Huyền Vũ Tiên Quân ôm quyền chấp tay: “Lăng Vân, Vân Phàm, hai vị phu nhân, vậy sau này chúng ta gặp lại. Ta hi vọng sau lần tai kiếp này, mọi người có thể tới nước Tây Lăng chơi. Nước tây Lăng tuy nhiều núi lửa, nhưng phong cảnh đẹp nhiều suối nước nóng. Mọi người tới hãy báo ta một tiếng, ta nhất định dẫn mọi người du ngoạn.”

“Huyền Vũ huynh, một đường bình an.” Hạ Lăng Vân ôm quyền nói.

“Phương tiên quân, bảo trọng.” Lâm Vân Phàm nói.

Lệ Nhi mang theo pháp khí dịch dung xua tay nói: “Ta thấy ngươi xuân tâm đã động, tốt nhất nhanh tìm bạn song tu, nếu không chúng ta có đôi có bạn du ngoạn, ngươi một lão đầu tử cô đơn kẹt ở giữa sẽ dễ người khác thấy sát phong cảnh.”

Huyền Vũ Tiên Quân vừa bắt đầu bay lên thân thể thoáng lung lay một phát.

“Lệ Nhi.” Tuyết Hoa ngăn cản, nói với Huyền Vũ Tiên Quân: “thật có lỗi, muội muội ta không biết lựa lời.”

Huyền Vũ Tiên Quân ổn định thân hình, cười khổ: “Lâm phu nhân, lời vàng ngọc của phu nhân ta nhớ kỹ, sau khi qua kiếp nạn này, ta sẽ chuyên tâm tìm bạn lữ song tu. Các vị, sau này gặp lại.” hắn nói dứt lời thân thể hóa thành vòng ánh sáng xanh bay về phía tây.

Huyền Vũ Tiên Quân bay đi, Hạ Lăng Vân nói: “Chúng ta mau tìm hội quán tu sĩ.” Mấy năm nay liên hệ với mọi người hắn đã dùng hết thiên lý truyền âm thạch.

“Được.” Mọi người lên tiếng cùng bay về phía núi Phượng Hoàng.

Hội quán tu sĩ cũng không khác gì kinh thành của các nước, nhiều tin tức của triều đình đều truyền từ nơi này, giới tu tiên cũng truyền tin tức cho một số đệ tử ngoại môn ở đây.

Thành Vĩnh Yên sau núi Phượng Hoàng nước Kim PHượng bên sông Trường Giang. Bởi vì nơi này là kinh thành, quân đội thủ vệ sâm nghiêm, tu sĩ cũng nhiều hơn với nơi khác.

Hạ Lăng Vân mang theo Lâm Vân Phàm và tỷ muội Tuyết Hoa vào thành, đối mặt với sự kiểm tra của quan thủ thành ngũ phẩm chân nhân.

Đầu năm nay, biết bay không phải chỉ tu sĩ, nhờ có yêu quái giai “Tiên” nào tiến vào hơn 100 vạn nhân khẩu kinh thành sẽ lâm vào đại nạn.

Hạ Lăng Vân lấy ra thẻ thân phận đại trưởng lão Thiên Linh Môn, là một miếng thẻ kim loại bằng bàn tay trên có gắn thủy linh thạch tinh khiết lớn bằng hạt đậu: “Ta là Hạ Lăng Vân Thiên Linh Môn, bọn họ là nội tử, tiểu di tử, huynh đệ liên khâm.” Thẻ của hắn từ năm loại kim loại hợp thành, từng góc thẻ lộ ra ánh đồng sáng bóng.

“Tại hạ là Lâm Vân Phàm đệ tử Hỏa Vân Cung ở hải ngoại.” Lâm Vân Phàm nói, từ trên không lấy ra thẻ gắn linh ngọc màu đỏ. hắn bây giờ là thất phẩm tiên quân, nhưng do cơ duyên mới nhanh chóng tấn cấp, cho nên số tuổi không chừng kém vị ngũ phẩm chân nhân này.

“Lăng Vân Tiên Quân?” Ngũ phẩm chân nhân kia kinh sợ nói, mừng rỡ dò xét Hạ Lăng Vân, cùng lúc nhận thẻ kim loại Hạ Lăng Vân đưa tới kiểm tra.

hắn không có năng lực cảm ứng đẳng cấp tu vi của bốn vị tu sĩ này, chần chờ một lúc nói: “Tiên Quân đại nhân, rất nhiều người biết ngài có linh sủng bạch hồ, người có bằng lòng triệu hoán ra chứng minh thân phận người?” Có tu sĩ từng gặp Hạ Lăng Vân Tiên Quân ôm một linh hồ màu trắng, đoán đó là linh sủng của Hạ Lăng Vân.

Hạ Lăng Vân hơi do dự một lát rồi nói: “Được.” Hai tay hắn hợp lại, một đoàn linh quang lóe lên trong khuỷu tay, sau đó tiểu linh hồ màu trắng nằm sấp trong tay hắn.

Tiểu hồ ly mở mắt nhìn bốn phía, lại lười biếng nhắm mắt lại.

“Tiểu gia hỏa này trong lúc chiến đấu gặp yêu tiên tinh thần bị tổn thương, lúc này phản ứng hơi chậm chạp.” Hạ Lăng Vân dùng lí do của Tuyết Hoa mà ứng phó.

Lệ Nhi kinh ngạc nhìn Tuyết Hoa. Tiểu hồ ly tràn ngập linh quang này ở đâu ra, chẳng lẽ Tuyết Hoa sinh sao?

Tuyết Hoa khẽ cười nói: “Lăng Vân, để ta ôm.” nói xong, nàng đưa tay tiểu hồ ly.

Nàng khẽ nói, âm lượng đủ để lỗ tai nhanh nhạy của thất phẩm hồ ly mới nghe được. Lệ Nhi, đây là thuật phân thân, là một phương thức phóng tinh nguyên châu ra ngoài.

“thật là một tiểu hồ ly đáng yêu.” Lệ Nhi lập tức hiểu, vui vẻ muốn ôm hồ ly “giả” có ngoại hình đáng yêu như tỷ muội các nàng lúc nhỏ.

Tuyết Hoa nhẹ nhàng tránh một cái, nói: “thật xin lỗi, đây là tiểu hồ ly nhà tỷ, không cho người khác ôm.” Đây là tinh nguyên châu của Hạ Lăng Vân, nàng sẽ không cho người khác đụng vào, dù Lệ Nhi là muội muội ruột.

“thật nhỏ mọn.” Lệ Nhi bất mãn, nói với Lâm Vân Phàm, “Chàng cũng làm một tiểu hồ ly cho ta.”

Đáng thương cho Lâm Vân Phàm còn chưa biết chuyện gì xảy ra, nghe vậy đành nói: “Để sau.” hắn rất kinh ngạc khi Hạ Lăng Vân có linh lực này, linh khí thuần khiết bao quanh tiểu hồ ly màu trắng. Nhưng Tuyết Hoa lại có thể cho phép Hạ Lăng Vân kí kết với linh sủng hồ ly? Thiên hạ còn có thiên hồ linh khí hơn cả các nàng? không phải tiểu hồ ly là do bọn họ sinh ra chứ?

Sau đó tư duy của hắn lan rộng, liên tưởng tới hài tử của hắn và Lệ Nhi, nói không chừng cũng là tiểu hồ ly. Tiểu hồ ly đáng yêu, hắn sẽ dạy dỗ con trở ngoan ngoãn nghe lời, không giống mẫu thân hài tử chuyên đi gây chuyện...

Thấy tiểu hồ ly tuyết trắng lười biếng nhưng linh khí bức người, ngũ phẩm tu sĩ kia lập tức nói: “Tiên Quân, xin người thứ cho văn bối thất lễ. Văn bối là đệ tử phái Ngũ Hành, hội quán của phái Ngũ Hành ở thành Đông. Nếu ngài muốn tìm hội quán nghỉ chân, xin để văn bối đưa người và gia quyến cùng đi.” Giới tu tiên chỉ truyền tin tức Lăng Vân Tiên Quân có một linh sủng bạch hồ, cũng không nói linh sủng lớn bé thế nào.

“Lâm tiên nhân, mời người cất đồ lại.” Người này chỉ nhìn qua ngọc bài của Lâm Vân Phàm liền cung kính trả lại. Hỏa Vân Đảo trên biển, giới tu tiên không quan hệ quá nhiều, nhưng lần này, cung chủ Hỏa Vân Cung đường xa mang sáu bảy tu sĩ giai “Thực” bước vào đại lục Ngũ Nguyên, đang trăm yêu trừ ma ở nước Kim Phượng, thủ hộ dân chúng một phương.

Hạ Lăng Vân chính là muốn tìm hội quán, vì vậy liền gật đầu với đề nghị đối phương, dưới ánh mắt kích động kính ngưỡng của dân chúng bước vào trong thành.

Kinh thành dù sao vẫn là kinh thành, dưới chân thiên tử, cho nên thoát nhìn văn phồn hoa, trên đường phố cửa hàng mọc san sát, ngựa xe như nước, ngoại trừ thỉnh thoảng có quân đội xếp hàng đi qua, rất nhiều nam tử trẻ cũng cầm vũ khí.

đi qua phố chính về phía đông, tiến vào ngõ nhỏ khá yên tĩnh, bọn họ tới hội quán tu sĩ của phái Ngũ Hành.

Phái Ngũ Hành là một trong hai phái lớn ở giới tu tiên, hội quán trông xa hoa như phủ đệ của vương công hầu tước. Bên ngoài có bốn tu sĩ tam phẩm thủ vệ, trông chừng người bình thường tới đây cầu cứu. Thời đại hỗn loạn, nhân thủ không đủ, tu sĩ không thể tiếp nhận cứu trợ những việc bình thường.

Thấy đệ tử bốn phái dẫn tu sĩ bên ngoài đến, bốn gã tu sĩ tam phẩm đồng loạt thi lễ.

Hạ Lăng Vân dẫn đầu đoàn người đi vào chính sảnh hội quán, tu sĩ trong hội quán lập tức bấm báo: “Trưởng lão Hạ Tiên Quân cùng phu nhân giá lâm, đệ tử hỏa vân cung Lâm tiên nhân cùng phu nhân giá lâm.” Hạ phu nhân bây giờ cũng rất nổi danh, chỉ là muội tử muội phu của người trước mắt chưa có tiếng tăm gì, nhưng tu vi của bọn họ cũng thâm hậu, nói không chừng cũng là Tiên Quân.

Lăng Vân Tiên Quân và phu nhân cùng tới, thật sự đáng mừng. một đôi... phu thê trẻ khác, chúng tu sĩ ở đây không thể cảm nhận được tu vi bọn họ, vì vậy vài tu sĩ lục phẩm chân quân lập tức trao đổi ánh mắt và nhận định, hai vị này chắc cũng có thực lực Tiên Quân.

Chúng tu sĩ nhiệt tình hoan nghênh Hạ Lăng Vân, nghênh đón, mời trà, sau đó bắt đầu hàn huyên.

Hạ Lăng Vân lấy bản vẽ pháp trận tà ác kia đặt ra, nói qua tình hình một lần và yêu cầu bọn họ liên hệ với chương môn của mình, sai tu sĩ giai “Tiên” đi tìm hiểu những địa phương hoang vắng, nơi rừng sâu không ai lui tới.

“Hạ Tiên Quân, hai ngày trước bên hội quán ở nước Tây Lăng cũng truyền tin tức, biết rõ sự tồn tại của pháp trận này, vẫn bối đang tìm cách thông tri tới chương môn các phái và các vị Tiên Quân.” Lục phẩm chân quân chấp chương hội quán chấp tay nói. Trán hắn có vài nếp nhăn, dáng vẻ thoát nhìn bốn năm mươi tuổi.

“Ồ, tu sĩ nước Tây Lăng phát hiện ra vấn đề này rồi à?” Hạ Lăng Vân kinh ngạc nói. Nếu không phải Lệ Nhi nhắc nhở và có sách pháp trận bọn họ cũng sẽ không tìm ra được.

“Là nữ Tiên Quân tên Lệ Quân Hoa thông tri cho hội quán nước Tây Lăng, sau đó qua nghiệm chứng, mới truyền tới nước Kim Phượng.” Quán trưởng phái Ngũ Hành nói. Đây cũng là vị Tiên Quân mới xuất hiện, là nữ Tiên Quân.

Nữ Tiên Quân, Lệ Quân Hoa?

Tuyết Hoa khẽ giật mình, tu vi Lệ Quân Hoa tăng tiến thần tốc, chưa đầy 60 năm từ nữ hài tử trở thành thất phẩm Tiên Quân, không hổ là con gái ruột của kẻ sáng thế.

139. Chương 139: Tin Tức Về Lệ Quân Hoa

Lệ Quân Hoa?

Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “thì ra là hiền chất Quân Hoa, quả nhiên là hài tử có phúc cơ duyên lớn.” Lúc đệ tử nhỏ tuổi nhất của hắn được coi là thiên tài thì tốc độ tu luyện của Lệ Quân Hoa khiến hắn giật mình, khi đệ tử nhỏ tuổi của hắn gặp cơ duyên tu vi tăng mạnh không lâu sau tốc độ tăng trưởng tu vi của Lệ Quân Hoa khiến hắn ghen hờn nhìn trần trời. Lệ Quân Hoa, từ xưa đến nay mới thực sự là thiên tài!

“Sư muội?” Lâm Vân Phàm kinh ngạc nói. Tốc độ tu luyện của sư muội thật là siêu việt, hắn từng nghĩ chắc chắn nàng sẽ thành nữ tiên, chỉ không ngờ mới 60 năm mà tiểu sư muội đã trở thành nữ tiên rồi.

Lệ Nhi lập tức hung hăng nhéo bắp thịt hắn. Nếu hắn lại có một chút vương vấn nào với tiểu sư muội hắn, đừng trách nàng không khách khí.

Lâm Vân Phàm cười khổ nói khẽ: “Tiểu sư muội là ta và sư phụ cùng chăm sóc đấy.” Vừa nói chuyện, bàn tay hắn lại nhẹ nhàng vỗ lên bàn tay của nàng hai cái.

Lệ Nhi lập tức hài lòng, lộ dáng vẻ tươi cười.

“Hạ Tiên Quân, Lâm tiên nhân, hai người biết nữ tiên quân Lệ Quân Hoa?” Quán trưởng phái Ngũ Hành kinh ngạc hỏi. Bên nước Tây Lăng không truyền tin tức thân phận sư môn của Lệ Quân Hoa.

Khóe miệng Hạ Lăng Vân khẽ cong vui vẻ nói: “Lệ Quân Hoa là đệ tử thân truyền của chủ đảo Hỏa Vân, cũng là tiểu sư muội của vị Lâm Vân Phàm Tiên Quân này.”

Lệ Quân Hoa là người hấn phát hiện bên dãy núi Hăng Cổ, thấy nàng có thành tựu, hấn cảm giác lúc trước hấn đưa nàng tới bên cạnh Đạo Nguyên là đúng. hiện tại thể nhân khát vọng có Tiên Quân cường đại, hơn nữa số lượng càng nhiều càng tốt, nên hấn dứt khoát công khai thân phận và tu vi Lâm Vân Phàm.

Quả nhiên anh em liên khâm với Hạ Tiên Quân cũng là Tiên Quân. Phu nhân của người là Tiên Quân nên chắc chắn tiểu di tử của người cũng là nữ Tiên Quân rồi.

Chúng tu sĩ hăm mộ nhìn đôi phu thê Tiên Quân này. Bọn họ quá may mắn.

Ánh mắt chúng tu sĩ lại đảo qua Lâm Vân Phàm Tiên Quân. Đảo Hỏa Vân trước mắt có thầy trò ba người là Tiên Quân, thực lực tuyệt đối xếp đầu giới tu tiên.

Lâm Vân Phàm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lệ Nhi, thản nhiên tiếp nhận ánh mắt sùng bái của mọi người. hấn nhanh chóng có thành tựu như vậy tất cả là do công lao của Lệ Nhi.

Hạ Lăng Vân nhìn bốn phía, ho nhẹ một cái nói với quán trưởng: “Lệ Quân Hoa có một linh sủng, các người biết tình hình của hấn không?” Nútocs Tây Lăng có một bát phẩm thiên hồ bảo vệ dân chúng, vậy sẽ không bị tổn thất quá nhiều.

“Hạ tiên quân nói đến đại nhân Thanh Đồng?” Quán trưởng kích động nói: “Linh sủng của Lệ tiên quân chính là bát phẩm thiên hồ, thiên hồ có tu vi bát phẩm đó. Chuyện đó chính là việc xôn xao bên nước Tây Lăng.”

“À, vậy người nó rõ chuyện của Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng xem.” Hạ Lăng Vân nâng chung trà lên uống, bắt đầu nghe quán trưởng nói.

hiện trường lặng ngắt như tờ, một số tu sĩ chưa biết chuyện cũng nhìn chăm chú vào quán trưởng, nghe tin tức của Lệ tiên quân và linh sủng bát vĩ thiên hồ.

Lệ Quân Hoa, sư thừa không rõ(giờ đã biết, là đệ tử thân truyền của cung chủ Hỏa Vân Cung), là nữ nhi của đệ tử Ly Hỏa Cung, mười một năm trước tới Ly Hỏa Cung điều tra thân thể của mình, sau đó giao thủ kịch liệt với mấy vị chủ sự Ly Hỏa Cung. Linh sủng của nàng, bát vĩ thiên hồ lúc giao thủ cùng nàng đã hiện nguyên hình phá tan Ly Hỏa Cung thành đồng gạch vụn.

Ly Hỏa Cung trở thành đồng hoang tàn, Lệ Quân Hoa cùng bát vĩ thiên hồ biến mất một thời gian dài, tới lúc yêu quái chủ động tấn công con người thì mới hiện thân, cùng tu sĩ khác bảo vệ người bình thường. Chỉ là nàng thần lòng thấy đầu không thấy đuôi, không ở lại lâu một chỗ, hơn nữa linh sủng của nàng dùng thân phận nam tử xuất hiện bên cạnh, cho nên nhiều tu sĩ nước Tây Lăng hầu như khôngliên hệ tới thân phận của nàng, lúc kiểm kê phẩm giai tu sĩ tạm thời thì liệt kê đồng bạn của nàng là Tiên Quân Vô Danh.

Danh tiếng của Lệ Quân Hoa cùng hòa với các tu sĩ khác cho tới một ngày...

trên ngọn núi lửa lớn nhất nước Tây Lăng, bên ngoài nham thạch màu đỏ sẫm nên gọi là Sơn Mạch Hồng Nham.

Xung quanh sơn mạch hồng nham có nhiều nơi ở của con người, yêu quái xuất hiện nhiều lần công kích con người, thôn dân ngày đêm run sợ. Triều đình phái quân đội bảo hộ thôn dân, tu sĩ liên tục tới trăm yêu trừ ma, thôn dân vẫn dần rời xa nơi chôn rau cắt rốn tới các thành trì lớn mưu sinh.

Ánh trăng treo trên bầu trời, binh sĩ được cắt cử trực đêm, hai tu sĩ ngồi xếp bằng ở cửa thôn tu luyện. Tu sĩ lúc này rất ít, thôn nhỏ có hai tu sĩ bảo hộ là rất may mắn rồi.

Đột nhiên sơn mạch hồng nham nổ một tiếng rung trời, khắp nơi đều chấn động. Binh sĩ hoảng sợ nhìn, tu sĩ vội chạy ra, lo lắng ngự kiếm phi, đứng trên không xem xét tình huống. Thôn dân bị bừng tỉnh nhao nhao chạy ra khỏi phòng, sợ hãi chờ đợi. Nơi này có quân đội và tu sĩ đóng quân, coi như an toàn, nếu bọn họ chạy lung tung, nói không chừng sẽ bị yêu quái trốn trong rừng sâu ăn thịt.

Bên kia lửa ngập trời, nhưng không phải là núi lửa bộc phát. Trong ngọn lửa, một hồng y thiếu nữ và một nam tử hồng y tay ôm một người nhanh chóng bay về phía này.

Binh sĩ và thôn dân vô cùng sợ hãi, hai gã tu sĩ vẫn kiên trì ngênh đón.

“Ta là Lệ Quân Hoa, là người, không phải yêu quái.” Thiếu nữ hồng y giới thiệu thân phận, sau đó nói, “Ta ở trong núi phát hiện bí mật lớn, phải công bố với toàn bộ giới tu tiên.”

Nàng và bạn lữ đáp xuống thôn, nam tử bên cạnh nàng vút một người xuống đất.

Binh sĩ và tu sĩ nghe nói nàng không phải yêu quái, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc, lại nghe nói nàng phát hiện bí mật lớn, cần công bố cho toàn bộ giới tu tiên, nam tử đi cùng nàng còn vút một người...thật ra là cái xác xuống, rất giật mình, vội vàng hỏi thăm.

Thiếu nữ hồng y Lệ Quân Hoa nói: “Các vị, trong quá trình ta trầm yêu trừ ma vô tình phát hiện, có một gã tu sĩ nhĩ phẩm hành động khả nghi, liền tiếp tục theo dõi, sau đó tới ngọn núi này. Hóa ra trong nơi thâm sơn bố trí một pháp trận sai khiến tinh linh yêu quái ra khỏi rừng tổn hại con người. Pháp trận này tiêu tổn rất nhiều linh thạch, mà người này chính là đến để thay thế linh thạch mới đấy.”

Binh sĩ và tu sĩ không thể tin được, tu sĩ nhân loại mặc dù tranh đoạt tài nguyên tu luyện, nhưng mê hoặc yêu quái giết người thật sự là tàn ác, chính là phản bội chủng tộc.

Lệ Quân Hoa tiếp tục nói: “Ta hiện thân bắt hấn, bắt đầu phá hư pháp trận, không nghĩ tới tu vi hấn cấp tốc tăng vọt, điên cuồng công kích ta, muốn giết ta giết khẩu. Trải qua quá trình kịch liệt chiến đấu, ta đánh hấn bị thương nặng. Chỉ là lúc hấn gần chết mi tâm đột nhiên bay ra một vòng quang, sau đó cả người thay đổi, nói hấn là Tiểu Dật Vân, đệ tử Xích Dương Cốc, lúc thí luyện trong rừng sâu ở đỉnh núi Nam Tùng bị một linh hồn cường đại chiếm lấy thân thể, đồng thời khống chế toàn bộ con người hấn.”

Nàng nghiêm túc nói: “Tiểu Dật Vân trước khi lâm chung nói, mục đích cuối cùng của linh hồn kia là tiêu diệt tu sĩ nhân loại khiến nhân loại biến thành gia súc dự trữ để nuôi dưỡng tinh linh yêu quái. Thi thể này chính là Tiểu Dật Vân, ta nghĩ các ngươi có cách nghiệm chứng thân phận hấn, thông tri tới sư môn của hấn.”

Tu sĩ và binh sĩ không dám khinh thường, vội vàng lấy thiên lý truyền âm thạch khẩn cấp thông tri tới người trong sư môn.

Về sau, Lệ Quân Hoa và đồng bạn cùng tới nước Tây Lăng. Ở thủ đô đi vào hội quán tu sĩ, nàng còn nhắc tới một việc khác.

Nàng gặp một vu bà, bà ấy nói ở biên giới nước Kim Phượng và Tây Long có sơn mạch Xích Long phong ẩn hung thú thượng cổ Giao Long. Trải qua thời gian dài đẳng đặc, phong ấn kia dần mất hiệu lực, giao long đã chạy thoát.

Con giao long kia bị phong ấn lâu, nguyên khí tổn thương lớn, vì muốn nhanh chóng khôi phục nguyên khí cùng lực lượng, nó muốn ăn thịt tu sĩ, và tinh linh yêu quái.

Trong kinh thành nước Tây Lăng mấy quán trưởng của hội quán tu sĩ sau khi thông qua lời của nàng nhớ lại tình hình của đại lục Ngũ Nguyên, mơ hồ đoán liệu linh hồn cường đại kia và Giao Long có mối liên hệ, đồng thời khẩn cấp thông báo với toàn bộ giới tu tiên tin tức này, và để tu sĩ phẩm giai cao tiến sâu thâm sơn tìm kiếm pháp trận sau đó phá hủy, trước hết giải quyết tình trạng yêu quái chủ động tấn công con người.

Lệ Quân Hoa vì chuyện này được giới tu tiên chú ý, sau đó phát hiện nàng có thực lực Tiên Quân, và hồng y nam tử chính là linh sủng của nàng bát vĩ thiên hồ.

Bên trong hội quán phái Ngũ Hành kinh thành nước Kim Phượng, đám người Hạ Lăng Vân nghe xong tin tức có phần...khiếp sợ.

“Giao Long giống như rắn, bốn chân, thuộc long tộc, tại thời thượng cổ cũng phi thăng đến tiên giới rồi.” Lệ Nhi kinh ngạc nói, bên trong Thái Hư Huyền Cảnh cũng không có một đầu Giao Long.

Tuyết Hoa cau mày nói: “Muội muội, một Giao Long trưởng thành tu vi cao bao nhiêu?”

“Phụ thân lúc dạy ta nhận thức linh tính quý hiếm đã từng nhắc tới.” Lệ Nhi suy nghĩ chốc lát, nói: “một thú con từng bước tu luyện... ít nhất cũng thành thất phẩm, nếu tu luyện khắc khổ lại nắm bắt cơ duyên, thành cửu phẩm là bình thường.” Tốc độ tu luyện của giao long còn mạnh mẽ hơn so với huyết thống thiên hồ!

Tuyết Hoa xoa xoa huyết thái dương, cười khổ nói, “Tu sĩ thượng cổ phong ấn Giao Long này nhất định là vì nó là tai họa, mà bọn họ không có thực lực giết chết nó. hiện tại tốt rồi, phong ấn mất đi hiệu lực, đệ tử đời sau gặp tai kiếp rồi.” Tuy nàng nói như vậy, nhưng nội tâm tin tưởng, Lệ Quân Hoa nhất định giết được con giao long này, bởi nàng là con ruột của thần sáng thế Dịch Ngũ. Dịch Ngũ này thật là thiếu đạo đức, vì bồi dưỡng nữ nhi mà phóng giao long ra gây tai họa cho dân chúng.

Đám tiên tôn thượng cổ không thể giết chết giao long, hiện tại tu sĩ làm sao giết được nó!

Chúng tu sĩ hai mặt nhìn nhau, có người mặt xám như tro.

Hạ Lăng Vân nhìn mọi người xung quanh lạnh lùng nói: “Giao long và linh hồn kia có thể là một, cũng có thể không. Nếu chúng ẩn núp trong bóng tối, điều này nói rõ lực lượng của bọn chúng vẫn chưa hồi phục. Mặc kệ mục đích của chúng là gì, chúng ta chỉ tìm được chúng trước khi chúng hồi phục, chưa hẳn không giết được chúng!”

“Ta và nội tử một đường, phu thê muội phu một đường, chỉ làm hai đường tìm kiếm pháp trận ở nước Kim Phượng, phá hủy nó. Quốc thổ nước Kim Phượng khá lớn, kính xin các vị liên hệ chúng môn mời các Tiên Quân khác kết bạn triển khai tìm kiếm.” hần phân phó, giọng điệu nghiêm túc.

“Ta đã biết.” Lâm Vân Phàm lập tức nói. Lệ Nhi và Tuyết Hoa đều có pháp khí đỉnh cấp nhạc phụ đại nhân ban cho, nên bọn họ không lo bị Giao Long tập kích. Các Tiên Quân khác, đoán chừng ba bốn người đồng hành mới có thể yên tâm.

Tuyết Hoa và Lệ Nhi nhìn nhau cười, vẻ mặt tự tin. Lệ Nhi tự tin vào pháp khí phụ thân cho, Tuyết Hoa tự tin vì hiểu rõ vận may của Lệ Quân Hoa.

Thấy bốn Tiên Quân bình thần không lo sợ, tinh thần chúng tu sĩ lập tức phần chấn, có người thậm chí trước mặt mọi người lấy thiên lý truyền âm thạch liên hệ với người trong phái.

Thiên lý truyền âm thạch ngày thường rất trân quý, tu sĩ bình thường không nỡ dùng, nhưng mà thời kỳ hỗn loạn, tất cả các môn phái tu tiên vội chế nhanh truyền âm thạch phân phát cho đệ tử, hi vọng mọi người bảo trì liên hệ.

“Hạ tiên quân, Hạ phu nhân, Lâm tiên quân, Lâm phu nhân, mọi người vất vả rồi, mời theo vân bối ra sau viện nghỉ ngơi.” Quán trưởng phái Ngũ Hành nói, tự mình đưa các vị Tiên Quân đi nghỉ.

Đám người Hạ Lăng Vân lập tức đứng dậy, cùng quán trưởng đi ra hậu viện. Mười ngày liền bọn họ không được nghỉ ngơi tốt.

140. Chương 140: Quốc Sư Kinh Thành

Trong căn phòng bố trí ấm áp, sau khi tắm rửa xong Tuyết Hoa ngồi xếp bằng trên giường nói chuyện với Hạ Lăng Vân vẫn đang xem sách pháp trận: “Chàng tìm cái gì?” Lệ Nhi đã đưa bốn quyển sách pháp trận cho Hạ Lăng Vân xem rồi.

“Ta đang tìm các loại pháp trận phong ấn, xem loại nào phù hợp với giới tu tiên bây giờ, thích hợp để phong ấn Giao Long.” Hạ Lăng Vân nói, gương mặt lạnh lùng. hần cảm thấy Giao Long và linh hồn cường đại kia có liên quan.

“Lăng Vân, chàng ôm trách nhiệm vào mình quá nhiều rồi.” Tuyết Hoa xuống giường đưa tay đè chặt quyển sách nói: “Nếu chàng tin tưởng trực giác của ta, ta cho chàng biết, Lệ Quân Hoa là nhân vật mấu chốt, nàng ta có khả năng giết Giao Long, trở thành người cứu nguy cho đại lục Ngũ Nguyên. Cho nên, chàng đừng quá cực khổ, nhanh chút lên giường nghỉ ngơi.” Lăng Vân quan tâm tới tình hình nhân loại khiến nàng ghen tị.

“thật vậy?” Hạ Lăng Vân ngẩng đầu nhìn Tuyết Hoa, hi vọng từ trong ánh mắt nàng nhìn ra đầu mối.

“Ta tin tưởng chắc chắn như vậy.” Tuyết Hoa chém đinh chặt sắt nói.

Nhớ tới mỗi lần dự cảm của nàng, Hạ Lăng Vân liền bỏ tay xuống, nói: “Ta không xem, đi nghỉ thôi.” Có lẽ Tuyết Hoa không chỉ có năng lực xuyên mộng cảnh, còn có năng lực biết trước? Huyết thống thiên hồ thật thần kì!

“Vậy được rồi. Chàng chỉ là thất phẩm tiên quân, không phải thần, đừng luôn đem tất cả mọi chuyện gán lên người.” Tuyết Hoa nói xong, thu bốn bản pháp trận vào trong vòng tay rồi kéo hắn lên giường- nghỉ ngơi- triển miên song tu rồi ôm nhau ngủ.

Sáng sớm, Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa cùng Lâm Vân Phàm và Lệ Nhi cùng ăn bữa sáng ở hội quán rồi đứng dậy tới sảnh tạm biệt quán trưởng và chúng tu sĩ.

“Hạ tiên quân Hạ phu nhân, Lâm tiên quân Lâm phu nhân, đây là thiên lý truyền âm thạch hội quán chúng ta lấy được đêm qua, linh thạch kết nối với hai vị sư đệ của văn bối.”

Quán trưởng phái Ngũ Hành mang hai túi tiền tới nói ra, “Bốn vị Tiên Quân nếu phát hiện pháp trận tà ác kia, sau khi phá hủy xin liên hệ với chúng văn bối, để văn bối đem tin tức mới nhất truyền cho Đồng Minh Hội giới tu tiên.” hắn cầm một túi tiền nặng trĩu đưa cho Hạ Lăng Vân.

Cầm túi tiền khác hắn lại nói: “Văn bối cũng khẩn cầu bốn vị Tiên Quân nhỏ máu cho thiên lý truyền âm thạch, bên văn bối có tin tức sẽ chuyển tới cho các vị tiên quân.” hắn tin tưởng hai đôi phu thê tiên quân sẽ là trụ cột vững vàng trong cuộc chiến lần này, trước mắt hắn làm chỉ là lấy thiên lý truyền âm thạch ra.

“Đồng Minh Hội?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói.

Hạ Lăng Vân giải thích: “Đồng Minh Hội do hơn hai mươi vị cường môn các phái tạo ra, bình thường không có việc gì, nhưng nếu gặp phải tình huống như hiện tại, cường môn đó sẽ lợi dụng đặc thù pháp thuật xây dựng thông đạo thông tin, kịp thời gửi tin tức mới nhất cho tất cả môn phái tại các hội quán, sau đó tu sĩ ở hội quán sẽ truyền đạt cho tu sĩ tới hội quán tìm hiểu tin tức.

“À.” Tuyết Hoa đã hiểu, cái này giống tình báo trong thời hiện đại.

Hạ Lăng Vân cầm túi, lấy một nửa thiên lý truyền âm thạch cho Lâm Vân Phàm, sau đó mở túi thứ hai cũng phân cho Lâm Vân Phàm một nửa, nói: “Ta và đệ nhỏ máu cho thiên lý truyền âm thạch làm tín hiệu, Tuyết Hoa, Lệ Nhi hai muội cũng làm mấy cái phòng bị.” hắn lấy bốn trong mười hai cái thiên lý truyền âm đưa cho Tuyết Hoa.

Tuyết Hoa và Lệ Nhi nhìn hai người bắt đầu nhỏ máu vào thiên lý truyền âm thạch đành duỗi ngón tay ngọc cắn mạnh xuống, nhỏ máu vào truyền âm thạch.

Chờ xử lý xong đồng thiên lý truyền âm thạch, Hạ Lăng Vân kéo tay Tuyết Hoa, đầu ngón tay bao bọc bởi luồng linh quang xanh lá.

Tuyết Hoa thấy ngón tay bị chảy máu lập tức khép lại không còn vết sẹo, lập tức tươi cười vui vẻ.

Bên Lệ Nhi, Lâm Vân Phàm cũng bôi thuốc mỡ cho Lệ Nhi rồi.

Hai vị tiên quân, đối xử với thê tử của mình thật tốt, ngày bình thường cũng không nỡ để hai người chịu vất vả.

Kinh thành, dưới chân thiên tử, Tuyết Hoa chưa tới lần nào, kéo tay Hạ Lăng Vân chơi đùa cả buổi.

Hạ Lăng Vân yêu chiều: “Chơi một hai ngày rồi chúng ta đi cũng không muộn.” Hai năm qua, Tuyết Hoa đi theo hắn chạy ngược chạy xuôi nơi biên giới rừng sâu trăm yêu trừ ma, hắn khiến nàng khổ rồi. Quá trình tìm kiếm pháp trận của tinh thần tà ác sẽ vẫn dài dòng buồn chán, một hai ngày này hắn sẽ cùng nàng dạo chơi kinh thành. Người khác nếu thấy hắn chậm chể quá trình cứu nhân loại hắn mặc kệ, hắn chỉ cần làm đúng lương tâm.

Lệ Nhi ngẩng nhìn bốn phía phen hoa nói: “Hơn hai mươi năm, kinh thành biến hóa thật lớn, thoát nhìn rất nhiều người, khắp nơi đều là ăn mày.” Nàng lần đầu tới kinh thành là ngôi kiệu, khi đó thoát nhìn dân chúng rất giàu có. hiện tại dân chúng kinh thành xanh xao vàng vọt, người đi đường vội vàng, xiêm y có vẻ rất cũ, nhiều người còn bị chấp vấ.

“Lệ Nhi, ngoại trừ dân ở kinh thành còn có người dân ở địa phương xa cũng chạy tới nội thành. Đồng ruộng không người trông trọt, nhiều chỗ phải dựa vào lương thực trong túi càn khôn để sống qua ngày.”

Tuyết Hoa giận dữ nói. Cái này không phải là không tương mà thắng vạn người? Vì Lệ Quân Hoa, người bình thường và tu sĩ trở thành vật hi sinh. Nhưng mà, cũng có thể bởi biết trước loạn thế nên Dịch Ngũ mới để nữ nhi thân sinh xuống cứu thế.

“Con Giao Long kia thật đáng ghét, chờ ta gặp nó, nhất định dùng dây trói tiên trói hắn thật chặt.” Nàng hung dữ nói. Loạn thế khiến nàng không thể du sơn ngoạn thủy với Hạ Lăng Vân, loạn thế cũng khiến nàng thấy thương vong. không nhìn thấy nàng có thể ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng chờ thấy tận mắt cảnh yêu quái tổn thương nhân loại, thậm chí bị ăn sống, trong lòng nàng vô cùng phẫn nộ.

“Đúng rồi Lệ Nhi, bát phẩm tiên quân nếu không chú ý sẽ bị dây trói tiên trói, Cửu phẩm tiên tôn hoặc Giao Long, dây trói tiên có thể dùng không?” Tuyết Hoa hỏi. Lệ Nhi bên người phụ thân lâu, có lẽ sẽ hiểu rõ về các loại pháp khí.

Nàng hỏi thăm lập tức thu hút sự chú ý của Hạ Lăng Vân và Lâm Văn Phàm. Hai dây trói tiên, phải chăng có thể trói hung thú Giao Long thượng cổ?

Lệ Nhi nghĩ nghĩ, “Tuyết Hoa, dây trói tiên này là cha nhờ Thiên Tầm tiên tử trong Thái hư huyền cảnh dệt ra đấy, phụ thân chỉ thiết kế pháp trận nghiền linh thạch, lúc tiên tử nhả tơ dệt vải thì kết hợp với trận đồ. Thiên Tầm tiên tử là tầm tiên 5000 năm, nàng dụng tâm dệt hai dây trói tiên chất lượng không vấn đề, nhưng pháp khí đều có cực hạn, nếu vượt quá, pháp khí sẽ bị hủy.”

“Lúc phụ thân cho dây trói tiên nói, bát phẩm tiên quân không phòng bị sẽ bị trói, nhưng chưa hẳn là hoàn toàn trói được bát phẩm tiên quân.”

Lệ Nhi buông tay nói: “Mọi người cũng thấy, ta từng trói Thanh Đồng, mặc dù hắc biến nhỏ hay lớn cũng không thể thoát. thật ra, nếu hắc biến sự muốn, dây trói tiên sẽ bị hắc phá hỏng. hắc chỉ là quá sợ phụ thân, cho rằng pháp khí thật sự trói được, nên hắc không tiếp tục phản kháng.”

“Đáng tiếc, nếu Chi chủ Thái hư huyền cảnh có thể tiến vào đại lục Ngũ Nguyên, giao long sẽ không thể nguy hại cho nhân loại.” Lâm Văn Phàm thở dài nói.

Lệ Nhi cũng tức giận nói: “Phụ thân, không thể rời khỏi huyền cảnh, người cần phải thường xuyên giữ gìn ảo cảnh lớn nhỏ, phòng ngừa ảo cảnh không ổn định.” Phụ thân lo lắng Thanh Đồng bắt nạt nàng, cho nên cố phong ấn một đoạn âm thanh để đe dọa Thanh Đồng. Chi chủ của Thái Hư Huyền Cảnh mạnh như thế nào Thanh Đồng đã được chứng kiến, sợ hãi ăn sâu vào xương cốt, cho nên không dám đối kháng nàng.

Hay là phải dựa vào Lệ Quân Hoa!

Tuyết Hoa âm thầm lắc đầu, người khác muốn làm thay cũng không được.

Bốn người lại đi dạo khắp kinh thành, tới gần trưa, đột nhiên một đội kỵ binh áo đỏ hét lớn mở đường, người đi đường ồn ào nghị luận.

“Rốt cuộc quốc sư cũng trở về.”

“Quốc sư đại nhân nhân từ, vì dân chúng đã làm nghi thức tế lễ cho người dân binh sĩ và tu sĩ đã chết.”

“Từ khi có quốc sư, Thái hậu và Hoàng đế hòa giải, chư vị Vương thúc cũng lui về đất phong bảo hộ dân chúng.”

“Quốc sư thật lợi hại, không biết người có phải là Tiên Quân.”

...

Tên tuổi quốc sư như sấm bên tai, chấm dứt thời gian đi tuần, trở lại kinh thành rồi.

Hạ Lăng Vân kéo Tuyết Hoa lui vào góc đường, Lâm Văn Phàm cũng dắt Lệ Nhi đứng cùng. Quốc sư đi qua, nếu dân chúng bình thường quỳ xuống bái kiến, bọn họ không quỳ sẽ làm người khác chú ý, nhưng mà bảo bọn họ quỳ...

Hạ Lăng Vân sẽ không quỳ, nếu quốc sư lớn hơn hắc nhiều tuổi là cửu phẩm tiên tôn, hắc mới có thể quỳ.

Lâm Văn Phàm tuy trẻ, mới hơn bốn trăm tuổi, quốc sư có thể lớn tuổi hơn hẳn nhiều, hẳn cũng không muốn quỳ. Hắn chỉ lạy trời quỳ xuống đất quỳ trước búi của mình.

Tuyết Hoa và Lệ Nhi càng không quỳ, các nàng là thất phẩm thiên hồ, phụ thân là chi chủ Thái hư huyền cảnh, thân phận so với công chúa thế tục còn cao quý hơn vô số lần, há có thể quỳ lạy?

Quân đội và tu sĩ tạo thành hàng dài đi qua trước mặt đám người Hạ Lăng Vân, sau có bốn con ngựa trắng kéo xe ngựa dần đi tới bên bọn họ. Xe ngựa rất rộng, không xa hoa, màn lụa đỏ buông thông, rèm hai bên cửa sổ xe kéo một nửa, bên trong một nam tử trẻ tuổi nhìn dân chúng lộ ra nụ cười hiền lành.

Hắn đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhảy cảm chuyển hướng về phía Hạ Lăng Vân.

Lúc xe ngựa tiếp cận mấy người Hạ Lăng Vân không hẹn mà cùng thần thức kiểm tra quốc sư, xem tu vi linh lực của hắn. Bọn họ phát hiện quốc sư có tu vi thất phẩm.

Trong hai năm này, Hạ Lăng Vân biết quốc sư là một tán tu không môn phái, nhi tử của Minh tông Hoàng đế thứ mười ba của nước Kim Phụng, năm nay sáu trăm ba mươi tuổi. Lúc trước triều đình công khai vị quốc sư này là lục phẩm chân quân, xem ra những năm này, vị chân quân này đột phá giai trở thành thất phẩm tiên quân rồi, chỉ là hắn khiêm tốn ít khi xuất hiện, lại cố đi tuần hành trấn an dân chúng, tuy là tiên quân có thực lực nhưng bên ngoài không mấy ai biết được.

Tiên Quân nhìn thấy Tiên Quân, quốc sư nhìn về phía Hạ Lăng Vân ôm quyền chấp tay, mỉm cười vẻ hiền lành.

Hạ Lăng Vân và Lâm Văn Phàm thấy thế, cũng ôm quyền hoàn lễ. Tuyết Hoa, Lệ Nhi chỉ tò mò nhìn, mỉm cười.

“Lăng Vân, dung mạo vị quốc sư này cũng bình thường.” Chờ xe ngựa quốc sư đi qua, Tuyết Hoa nói.

Lệ Nhi xen vào: “Nhìn qua lập tức quên, trà trộn trong đám người cũng không thể nhận ra.” Ngoại trừ khí chất có chút tự phụ.

“Nam nhân không dựa vào dung mạo kiếm cơm. Tuyết Hoa, Lệ Nhi, sau lưng bàn tán về người khác có phải là... hành vi của người nhiều chuyện.” Hạ Lăng Vân cười nói.

Tuyết Hoa bắt đầu cười hi hi phản bác... “Lăng Vân, ban đầu ta chính là nhìn trúng dung mạo chàng.” Nàng là hiệp hội yêu thích mỹ nam.

Hạ Lăng Vân thấy Lệ Nhi dựng lỗ tai nghe, ánh mắt lướt lên gương mặt hắn, cười khổ nói: “Hồ ly háo sắc.”

Lâm Văn Phàm cũng lộ ra nụ cười khổ, Lệ Nhi cũng là hồ ly háo sắc, ngay từ đầu đã nói nhìn hắn nàng thấy ưa nhìn.

Quốc sư trở lại kinh thành chỉ là việc nhỏ xen vào, không liên quan gì tới đám người Hạ Lăng Vân, bọn họ ở kinh thành một ngày, liền mỗi người đi một ngả, bởi chỉ có Tiên Quân mới có năng lực phóng thần thức ra ngoài kiểm tra linh lực chấn động, cho nên bọn họ phải tách ra để truy tìm.

141. Chương 141: Tuyết Hoa Bị Tấn Công

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa theo cửa tây rời khỏi kinh thành, bắt đầu tìm nơi có thiên địa linh khí dày đặc.

Hiện tại ngay lúc này, tu sĩ bình thường đơn độc tiến vào nơi thâm sơn thật nguy hiểm, hơn nữa bọn họ chỉ có thể cách pháp trận chừng hai ba mươi bước mới phát hiện được linh lực chấn động, cho nên việc tìm kiếm pháp trận tinh thần này chỉ có thể để tu sĩ giai “Tiên” tiến hành.

Mỗi lần dừng lại, Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa sẽ phóng thần thức tìm tòi linh lực chấn động xung quanh.

Tu vi linh lực của Hạ Lăng Vân mỗi ngày một tăng trưởng, hiện tại lấy mình làm trung tâm hắn có thể phóng thần thức cảm ứng sự vật và động tĩnh hơn bảy mươi dặm. Tuy Tuyết Hoa cùng phẩm giai, nhưng

thần thức phóng ra ngoài nhiều lắm năm sáu dặm, so với tu vi của Hạ Lăng Vân lúc mới gặp nàng không sai biệt lắm.

Lúc nào nàng mới có thể siêu việt như nam thần? Nàng không muốn yếu hơn nam thần quá nhiều!

Thân thể Tuyết Hoa sau khi lớn lên, thành tích học bá càng phai nhạt, nàng muốn mạnh mẽ hơn, cho nên mỗi lần nghỉ ngơi liền cố gắng tu luyện.

Hạ Lăng Vân phát hiện ra cảm xúc của nàng, luôn ngồi bên nàng, khiến nàng không phải lo lắng chuyện tâm tu luyện.

Lại một lần nghỉ chân, gió đêm nhẹ thổi, ánh trăng tròn lấp lóe sau cánh rừng, Hạ Lăng Vân bắt hai con cá trắm, rửa sạch ướp gia vị, sau đó để Tuyết Hoa nướng.

Cho đến giờ, pháp thuật hệ hỏa của Tuyết Hoa vận dụng tới mức nhuần nhuyễn rồi. một quả cam màu đỏ bao phủ hai con cá trắm lớn, chỉ chốc lát sau, thân cá bắt đầu cháy xém, tỏa ra mùi thơm hấp dẫn.

Sau khi nướng chín, Tuyết Hoa ăn thật no. Hạ Lăng Vân không giống Tuyết Hoa không thịt không vui, vẫn chú trọng dưỡng sinh, cho dù lúc này bốn ba cũng chỉ ăn sáu phần no, chờ Tuyết Hoa ăn xong, hắt kéo nàng đi tản bộ, giúp nàng tiêu thực.

“Rốt cuộc thì kẻ khốn kiếp kia đã bố trí bao nhiêu pháp trận tinh thần, chẳng lẽ chúng ta cứ phải đi tìm khắp nơi?” Nhìn bốn phía rừng cây rậm rạp, con đường hoang sơ trước mắt, Tuyết Hoa không nhịn được càu nhàu.

Nàng thích cùng một chỗ với Hạ Lăng Vân, nhưng mà quanh năm suốt tháng cứ chui vào rừng sâu núi thẳm cũng mệt mỏi. Nàng là người, à, nàng là có linh hồn là người, thi thoảng thí luyện nơi dã ngoại, thưởng thức cảnh đẹp tự nhiên không vấn đề gì, nhưng cứ thế mãi nàng cũng thấy thật là buồn tẻ.

“không còn cách nào, cho dù có người tìm được kẻ đứng đằng sau bố trí pháp trận, chúng ta cũng phải xử lý hết pháp trận đầu độc đám yêu quái.” Hạ Lăng Vân cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Cái này quá bị động, hết lần này tới lần khác lại không thể thay đổi. hấn lo lắng hơn, đám Tiên Quân bọn họ chân trước phá hủy được một pháp trận tinh thần, thì chân sau cái tên kia lại thiết kế ra mấy cái. May mắn chính là, bố trí pháp trận tinh thần cần năm loại linh thạch Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ thượng phẩm, người bày trận không có loại tài lực bố trí khắp nơi.

“Haizz, không còn phải chịu đựng bao lâu.” Tuyết Hoa oán thán, nàng chán ngấy rồi, nàng thích cùng Hạ Lăng Vân ngày ngày mặc xiêm y xinh đẹp đi dạo trên đường phố, tới tửu lâu dùng cơm, thi thoảng bay tới bay lui, khắp đại lục Ngũ Nguyên ngắm phong cảnh đẹp.

Hạ Lăng Vân nắm eo nàng, dịu dàng trấn an: “Vất vả cho nàng rồi, chờ loạn thế chấm dứt, ta nhất định cùng nàng đi dạo chơi.” Tuyết Hoa là hồ ly, ham chơi, đáng tiếc vì trách nhiệm của hấn nên phải khổ cho nàng.

“Chàng nói đó, đến khi ấy chàng phải nghe lời ta, coi như là đền bù tổn thất cho ta.” Tuyết Hoa lập tức bắt hấn hứa hẹn.

“Được.” Hạ Lăng Vân yêu chiều nhìn gương mặt nhỏ nhắn yêu kiều của nàng, nhin không được cúi đầu xuống hôn lên đôi môi hồng nhuận.

Tuyết Hoa lập tức bám lấy cổ hấn kiễng mũi chân, nhiệt tình đón nhận.

Dưới ánh trăng, bên con đường sơn dã, hai bóng người mạnh mẽ nồng nhiệt dán sát vào nhau...

Tiếng côn trùng kêu, hòa vào tiếng thở dốc làm bản nhạc đệm cho hai người.

Dưới ánh trăng, Tuyết Hoa đứng dậy mặc y phục, ngồi xếp bằng bên cạnh Hạ Lăng Vân bắt đầu tu luyện. Lây thần khí ra, linh khí thiên địa ngưng tụ tập trung lại. Hạ Lăng Vân luôn nghĩ Tuyết Hoa không cần mượn pháp trận tụ linh, thậm chí không cần ăn linh đan cũng có thể tu luyện là do thể chất của nàng, bởi vì mẫu thân nàng bát phẩm thiên hồ dùng máu thịt cải tạo cho nàng.

Thấy nàng bắt đầu tu luyện, Hạ Lăng Vân đứng dậy mặc y phục, ngồi bên nàng giúp nàng hộ pháp.

Linh khí thiên địa giống như bị hấp thu, không ngừng lao về phía Tuyết Hoa, thân thể nàng bao trùm một luồng linh quang, theo lỗ chân lông thấm vào bên trong cơ thể. Linh khí thủy hỏa chạy dọc theo kinh mạch vận hành trong cơ thể, không ngừng dung nhập. một vòng tuần hoàn, hai vòng tuần hòa, nàng hết sức chuyên chú tu luyện, đột nhiên...

Người không phải người, người không phải người... yêu quái! Người là yêu quái, người là yêu quái!

Ý niệm mạnh mẽ đột ngột dùng khí thể lôi đình vạn quân truyền vào trong đầu Tuyết Hoa, trong đầu nàng gây ra sức ép thật lớn.

Tuyết Hoa bị ngoại lực quấy nhiễu, lập tức khí huyết sôi trào, không cách nào khống chế linh lực đang vận hành trong cơ thể. Hai luồng linh khí thủy hỏa vốn đang hợp lại bỗng bành trướng.

Hai luồng linh lực chạy toán loạn trong cơ thể nàng, kinh mạch nàng đau nhức giống như muốn nổ tung, toàn thân lúc nóng lúc lạnh, lực phủ ngũ tạng chốc bị lửa thiêu đốt, chốc lại rét lạnh.

“Á, phụt...” nàng phun một ngụm máu.

Hạ Lăng Vân phát hiện ra nàng bất thường, đợi lúc nàng phun máu ra lập tức dứt hai viên linh đan vào trong miệng nàng, vội vàng nói: “Đây là linh đan điều hòa linh lực thủy hỏa, nàng mau dùng.”

Nguyên liệu chủ yếu của Bình thuận đan là hoa cúc bát phẩm. Trước kia hắn lo lắng Tuyết Hoa sẽ bị hai luồng linh lực đấu phá bạo thể mà chết, sớm vì nàng luyện chế đan dược này. Sau đó, Tuyết Hoa gặp phụ thân nàng lại có một lọ Bình thuận đan đỉnh cấp. Nàng vẫn tu luyện thuận lợi, hai luồng linh lực không thể đấu phá, đan dược thoát khỏi tác dụng.

Nhìn nàng ăn linh đan, Hạ Lăng Vân ngồi xếp bằng sau lưng nàng nhẹ nhàng chỉ dẫn: “Ta giúp nàng khống chế thủy linh lực, nàng khống chế hỏa linh lực, rồi dựa vào công pháp bình thường tu luyện lại bắt đầu lần nữa.” hắn tu luyện linh lực thủy mộc, hắn hiểu rõ con đường kinh mạch khi nàng vận công, bọn họ vẫn tiến hành song tu kết hợp, c ho nên hắn có thể giúp nàng khai thông thủy linh lực.

Hiệu lực của hai viên linh đan không phải đùa, Tuyết Hoa ăn xong cũng cảm giác linh lực thủy hỏa trong cơ thể bắt đầu hòa hân, cùng lúc Hạ Lăng Vân khống chế thủy linh lực, chậm rãi vận hành, chờ đợi nàng điều khiển hỏa linh lực theo.

Nàng bắt đầu điều khiển hỏa linh lực theo thủy linh lực vận hành rồi hòa vào một thể, như vô số lần hai người hợp thể song tu, chỉ là lúc này linh lực tuần hoàn trong cơ thể nàng, không chảy vào cơ thể hắn.

Qua hai nén hương, linh lực thủy hỏa trong cơ thể Tuyết Hoa khai thông, ngoài trừ kinh mạch còn chút đau nhức thì không còn gì khác thường.

Thu tay lại, Hạ Lăng Vân dịu dàng hỏi: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên linh lực thủy hỏa của nàng lại bạo phát?”

Trước khi gặp phụ thân nàng đã biết thể nào để khống chế điều tiết khả năng tương khắc của linh lực thủy hỏa, sau khi được phụ thân chỉ dạy, nàng càng không lo linh lực tương khắc sẽ bạo thể.

“Lăng Vân, vừa rồi có một luồng ý niệm cường đại tấn công ta, làm rối loạn tinh thần của ta, khiến ta không kiểm soát được linh lực.” Tuyết Hoa hoảng sợ nói, “Mục đích của hắn là tấn công ta.”

Hạ Lăng Vân rùng mình, lông mày nhăn lại. Có lẽ kẻ kia dùng tinh thần lực công kích ý thức tinh linh yêu quái, trong lúc vụng trộm bố trí pháp trận phát hiện Tuyết Hoa không giống người bình thường, bắt đầu công kích nàng. hắn hối hận vì sao muốn người khác tin tưởng Tuyết Hoa cảm ứng được ý niệm tà ác công khai nói quá trình tu luyện tinh thần lực của nàng có chút đặc biệt, thi thoảng cảm ứng được sự vận động người khác không cảm ứng được. thật sự là họa từ miệng ra!

“Trời đã sáng rồi, chúng ta nghỉ ngơi chốc lát.” Hạ Lăng Vân nói xong, lại lấy kim đan huyết đan dứt cho nàng, ngồi xếp bằng, cẩn thận từng chút một ôm thân thể nhỏ nhắn của nàng vào ngực. Nàng là người hắn yêu thương, hắn hi vọng nàng không gặp bất cứ nguy hiểm gì.

Tuyết Hoa nằm trong lòng ngực ấm áp của hắn, ngửi mùi thơm thanh nhã chỉ hắn mới có, cảm thụ sự ấm áp của hắn, ngọt ngào, yêu chiều, hai mắt nhắm lại, bờ môi xinh xắn khẽ cong lên vui vẻ, gương mặt nhỏ

nhân trắng nõn tràn ngập hạnh phúc.

Muốn mãi mãi hạnh phúc cùng chàng, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, dù thế giới bị hủy diệt.

Nàng hạnh phúc nghĩ.

Giết hắc đi, ăn hắc, hấp thu tinh nguyên và huyết nhục của hắc, người sẽ trở nên mạnh mẽ, người sẽ vĩnh viễn bất tử... giết hắc đi, ăn hắc...

một luồng ý niệm chậm rãi từng câu từng câu truyền vào đầu nàng, giống như muốn gõ vào trong đầu nàng, muốn khống chế linh hồn nàng.

Tuyết Hoa vì trải qua nhiều lần, nên luôn phòng bị. Tuy ngay từ đầu bị ý niệm này đầu độc có chút hoảng hốt nhưng...

“Tuyết Hoa, nàng làm sao vậy, có phải bị ý niệm kia ảnh hưởng? Móng vuốt của nàng dài ra rồi.” Hạ Lăng Vân phát hiện móng tay nàng bỗng dài ra lo lắng nhìn, lập tức bắt lấy cổ tay nàng, nhẹ nhàng hỏi.

Lúc này Hạ Lăng Vân không thấy gì hết.

Tuyết Hoa nhanh chóng phục hồi tinh thần, thu hồi móng tay sắc, nói: “Hình như chủ nhân ý niệm kia đang nhìn chăm chăm vào ta, xúi giục ta giết chàng, ăn chàng, còn nói sau khi ăn chàng ta có thể vĩnh viễn trường sinh bất tử.”

Hạ Lăng Vân cảm thấy may mắn ôm nàng khen ngợi: “Tuyết Hoa, ta tin tưởng tình cảm của nàng.” Tuyết Hoa yêu hắc, cho nên sẽ không tổn thương hắc.

Tuyết Hoa cảm thấy chán ghét tên chủ nhân của ý niệm này, lông mày cau lại, ngứa mắt lên trời quát: “Người có phiền không? Có bản lĩnh hiện thân cho ta. Lén la lén lút, người có phải là con chuột cống thành tinh trong cống ngầm? Hừ, không lên được mặt bàn đồ dơ bẩn!”

Phép khích tướng?

Hạ Lăng Vân nghe, đoán chủ nhân của ý niệm kia sau khi nghe mắng sẽ hiện thân, âm thầm cảnh giác

142. Chương 142: Giao Long Tập Kích

Có lẽ chủ nhân ý niệm kia thật sự bị Tuyết Hoa chọc giận, một lát sau, Hạ Lăng Vân đột nhiên phát hiện dị thường, lập tức nói: “Tuyết Hoa, chú ý.”

Tuy tu vi Tuyết Hoa kém hơn Hạ Lăng Vân nhưng cảm giác cú dả thú nhảy bén, cũng phát hiện không khí xung quanh bất thường, lập tức rời khỏi vòng tay của Hạ Lăng Vân buộc tóc lại đồng thời lấy dây trói tiên ra, sử dụng giác quan nghe ngóng xung quanh. Nếu chủ nhân ý niệm này chính là Giao Long hung thú thượng cổ, trận này của nàng và Hạ Lăng Vân là quyết định sinh tử!

Hạ Lăng Vân đứng dậy, tay phải lướt qua vòng càn khôn cổ tay trái, một luồng ánh sáng xanh trong suốt xuất hiện pháp kiếm lập tức xuất hiện trong tay phải hắc.

không khí xung quanh ngưng đọng, tiếng côn trùng vui vẻ cũng không còn kêu, hai người bọn họ cảm giác được một cỗ uy áp mạnh mẽ bao trùm, thân thể bị đè nén, trái tim đập cũng khó khăn.

Hô hấp Tuyết Hoa dồn dập, thấp giọng nói: “Lăng Vân, có khả năng chúng ta gặp nguy hiểm.” Theo bản năng nàng cảm giác tử vong sắp đến gần. Phần người thôi thúc nàng dừng cảm đối mặt, nhưng thú tính lại khiến nàng có ý niệm cầu xin. Đáng chết, thiên tính dã thú thuần phục kẻ mạnh, bản năng này khiến nàng hổ thẹn!

“Tuyết Hoa, tỉnh táo.” Hạ Lăng Vân trầm giọng trấn an nàng, “Nàng là thất vĩ thiên hồ, nàng được phụ thân ban cho những pháp khí mạnh mẽ.”

hiện tại phu thê bọn họ chính là gặp phải cường giả, kẻ kia mới chỉ phóng ra uy áp, mà uy áp mạnh như vậy hắn chỉ mới thấy ở trên người nhạc phụ đại nhân, phụ thân Tuyết Hoa, Hạo Linh Tiên Tôn chi chủ của Thái Hư Huyền Cảnh.

Kẻ sắp xuất hiện có phải là một gã cửu phẩm?

Giới tu tiên đại lục Ngũ Nguyên còn chưa xuất hiện cửu phẩm tiên tôn, cho nên kẻ tới chỉ có thể là yêu quái.

Kẻ mê hoặc Tuyết Hoa cùng những tinh linh yêu quái tổn thương con người sắp hiện thân!

hắn đặt kiếm trước ngực, thấp giọng nói: “Tuyết Hoa, nếu chúng ta liên thủ cũng không địch lại, nàng lập tức chạy trốn, truyền tin tức đi.” hắn mạnh hơn nàng, hắn liều chết sẽ khiến nàng có cơ hội chạy trốn.

Tuyết Hoa cầm chặt dây trói tiên chạm vào lưng Hạ Lăng Vân cảnh giới. Nghe thế, nàng nổi giận quát: “Đừng nói nhảm, chàng chết rồi ta sống có ý nghĩa gì?” Xuyên không là vì chàng. Nàng yêu chàng, còn hơn sinh mạng của mình!

Như vậy, thì cùng một chỗ!

Hạ Lăng Vân lấy ra thiên lý truyền âm thạch, dùng linh lực thúc dục pháp trận sau đó nói: “Phu thê chúng ta gặp yêu quái đứng sau ý niệm tà ác công kích nhân loại, hắn rất mạnh, đoán chừng là cửu phẩm. Nếu phu thê chúng ta có gì bất trắc, việc sau này đành nhờ mọi người.” nói xong, hắn ném thiên lý truyền âm thạch bay lên không trung.

Thiên lý truyền âm thạch bị ném lên không trung, hơi ngừng một chút rồi lập tức biến thành vòng xám bay thẳng về kinh thành nước Kim Phượng.

Sau khi truyền tin, trong lòng Hạ Lăng Vân an tâm, dựa lưng vào Tuyết Hoa chờ trận tử chiến.

Thiên lý truyền âm thạch vừa biến mất trên bầu trời, một âm thanh bén nhọn vang lên.

“yêu quái ngu xuẩn, các ngươi dám nhục mạ ta, đáng chết!”

“Hai người các ngươi đều là thất phẩm, ăn các ngươi, ta lại có thể khôi phục ít nguyên khí rồi.”

“Khắc khắc xxxx, khắc khà xxxxx...”

“đi ra!” Hạ Lăng Vân quát lên, “Lén lén lút lút không phải là hành động của quân tử!” hắn nắm chặt pháp kiếm, phóng thích giác quan tới cực đại, hi vọng có thể tìm ra phương hướng âm thanh.

“Quân tử, ta không phải người, quân tử cái gì?” Thanh âm kia đột nhiên cười lạnh nói.

“Người là con chuột tinh!” Tuyết Hoa lớn tiếng cười nhạo. Sát cánh bên nam nhân nàng yêu, đồng sanh cộng tử khiến nàng quên đi bản năng sợ hãi thần phục của dã thú.

“Láo toét!” Thanh âm kia trở nên tức giận.

Vì vậy, trước mặt Tuyết Hoa và Hạ Lăng Vân xuất hiện một sinh vật hình người xích lô đang đưa vịn vẹo.

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa cảnh giác nhìn hắn.

Đầu hắn không có tóc, lỗ tai nhỏ, mắt hẹp dài, con ngươi màu vàng kim chỉ yêu quái mới có, đôi má hóp lại, sau tai mọc đầy lông kéo dài xuống dưới cổ, tứ chi và thân thể khá dài, hai tay dài, hai chân khỏe mạnh, bàn chân có móng dã thú. Cổ tay hắn có vòng tay, không biết có phải pháp khí trữ vật.

hắn là kẻ nửa hình người nửa hình yêu, nhưng lại khiến cho thất phẩm tiên quân phải chịu uy áp đáng sợ!

Hạ Lăng Vân đã hiểu, tu vi của tên yêu quái này, chắc bởi nguyên nhân nào đó tu vi tổn thương trầm trọng, hắn mới tạm thời ẩn nấp. Chỉ cần có thời gian tu luyện, tài nguyên, sẽ khôi phục lại tu vi phẩm giai.

Như vậy, đây cũng là khát vọng, hắn có năng lực ăn mình và Tuyết Hoa.

“Người là ai?” Hạ Lăng Vân hỏi, ám chỉ Tuyết Hoa chuẩn bị tấn công.

“Tên của ta là Kiệt, giao long, thuộc tộc Long..” Người đến ngang nhiên nói, “Ta rốt cuộc tìm được hai món đại bảo rồi.” nói xong hắn duỗi móng trái chỉ vào Hạ Lăng Vân. một luồng linh quang màu xanh lá xuất hiện ở móng trái của hắn, nhanh chóng tạo thành xiềng xích bay về phía Hạ Lăng Vân.

“Tuyệt Hoa.” Hạ Lăng Vân đột nhiên kêu lên, tay phải cầm pháp kiếm bổ trên trăm đường kiếm quang màu xanh đậm ác liệt về phía giao long.

“Ya!” Tuyệt Hoa kêu lên, dây trói tiên trong tay lập tức hóa thành cầu vòng bay ra ngoài.

Lúc kiếm quang của Hạ Lăng Vân bay tới không trung, giao long vội né tránh. Dây trói tiên của Tuyệt Hoa bay tới hắn lập tức biến mất, sau đó xuất hiện bên trái cả hai.

“thật là pháp khí lợi hại.” Giao long Kiệt lập tức nhận ra dây trói tiên rất lợi hại, lập tức bỏ Hạ Lăng Vân công kích Tuyệt Hoa. hắn vốn định giết chết Hạ Lăng Vân trước, sau đó mới giết tiểu yêu quái tu vi thấp hơn kia.

Đúng, tiểu yêu quái, lần đầu thấy nàng hắn đã biết nàng không phải là người, nhưng nàng ta không hiện nguyên hình nên hắn không biết rõ là yêu quái gì.

“A!” Tuyệt Hoa thấy giao long Kiệt đánh về phía mình, lập tức điều khiển dây trói tiên rút về buộc chặt đối phương.

Giao long, thuộc tộc Long? yêu quái cường đại trước mắt này khẳng định là hung thú giao long thượng cổ!

Hạ Lăng Vân phi thân nghênh đón, pháp kiếm thủy mộc Thanh Hoa lập tức tạo thành một bóng kiếm hình quạt.

“Lại là pháp khí!” Giao long kêu lớn lùi ra sau trốn tránh công kích của Hạ Lăng Vân và Tuyệt Hoa, móng trái chạm vào vòng trên cổ tay, lấy ra một hồ lô màu đỏ thẫm.

Hạ Lăng Vân thăm rùng mình, giao long Kiệt cũng có pháp khí giống tu sĩ nhân loại.

Giao long Kiệt thúc dục pháp khí hồ lô, pháp khí phun ra một luồng lửa màu xanh da trời bay về phía Hạ Lăng Vân và Tuyệt Hoa. Nháy mắt, cây cỏ xanh tốt quanh họ lập tức biến thành biển lửa.

“Tuyệt Hoa, cẩn thận!” Hạ Lăng Vân nhìn màu sắc của ngọn lửa, sắc mặt đại biến. Lửa xanh chính là lửa đáng sợ nhất. Hai tay vung kiếm, hắn tập trung thủy linh lực tạo bằng công kích hỏa diễm màu xanh. Linh khí thủy xung quanh cấp tốc bay về phía bên này, nước trong hồ nhộn nhạo kịch liệt, tạo thành sóng lớn đổ về phía này, dập tắt đám lửa trước mặt họ.

Tuyệt Hoa là thiên hồ linh lực song hệ thủy hỏa, cũng không dám khinh thường hỏa diễm này, lập tức vung dây trói tiên bảo vệ bản thân, tháo trăm cái tóc hồ ly, thúc giục pháp trận.

Vô số băng tiễn màu xanh da trời theo khe hở của dây trói tiên bắn ra, lao vào ngọn lửa xanh.

“Oanh!” Khí bốc lên chấn động đánh bay Tuyệt Hoa và Hạ Lăng Vân ra ngoài.

“Xèo, xèo ~” Pháp thuật thủy, băng, hỏa giằng co, ba loại linh lực không ngừng va chạm, phát ra tiếng kêu trầm đục.

”A

~ ta muốn đốt chết các ngươi!” Giao long nổi giận, một tay giữ hồ lô, một bên vung móng vuốt về phía dây trói tiên đang bảo hộ Tuyệt Hoa.

Linh quang của dây trói tiên dao động, như hồ nước. Tuyệt Hoa đằng sau dây trói tiên thúc dục linh lực, để trăm hồ ly phát động cực hạn băng tiễn.

“Rầm, oanh ~!” Pháp khí hồ lô bị sự đụng cực hạn, phát ra hai tiếng rồi nổ tung.

“Đồ phế phẩm!” Giao long tức giận quát, tiện tay ném pháp khí hai tay vung lên tấn công Tuyệt Hoa.

Sau khi bay ra ngoài Hạ Lăng Vân ổn định thân hình lập tức bay trở lại. Cổ tay hắn run run kịch liệt, pháp kiếm tạo ra kiếm khí tỏa như bông hoa. Kiếm khí ác liệt đâm lên người giao long.

Giao long quay người muốn tránh, lòng bàn chân đột nhiên lấp lánh lục quang, một đám cỏ sinh trưởng theo đùi hắn cuốn lên, giam cầm nửa người hắn.

“Gào” hắn gầm lên giận dữ, thân thể ngã về sau, lập tức dán sát mặt đất lao ra.

Hạ Lăng Vân dùng linh lực mộc thúc giục dây leo quấn người giao long, vậy mà giao long lại ngửa người ngã xuống đất rồi trốn tránh. Dây leo kia ăn sâu dưới mặt đất cũng bị rút ra khỏi mặt đất.

Phát giác tu vi hung thú thượng cổ hạ thấp, Hạ Lăng Vân lập tức nói: “Tuyệt Hoa, chúng ta không thể buông tha hắn.” Cơ hội tới, hắn không thể để giao long có thời gian khôi phục tu vi.

“Vâng.” Tuyệt Hoa vung dây trói tiên, tay trái cầm trâm gài tóc hồ ly phóng bằng tiễn về phía giao long. Hai pháp khí này vừa công vừa thủ, nàng rất thích, thường xuyên luyện tập và phối hợp sử dụng.

“Ngao, gào ‘~’” Giao long ngửa mặt lên trời rống lên âm thanh đau đớn, giờ hai móng. Linh quang màu xanh mờ mịt quanh thân. Hắn nhe răng cười nói: “Ta muốn giết các ngươi!” Hắn không cố kỵ phải ăn sống thân thể đầy linh khí Hạ Lăng Vân và Tuyệt Hoa nữa rồi, đuổi ra hai móng tay mạnh mẽ giống như linh xà bắt lấy dây trói tiên bên cạnh mình kéo một phát, che kín thân thể ngăn bằng tiễn Tuyệt Hoa phi về phía hắn.

“Rắc rắc rắc...” Bằng tiễn lao tới người hắn bị bẻ gãy. Tuyệt Hoa nhất thời không nỡ làm hỏng dây trói tiên phụ thân ban cho, không nỡ buông tay, thân thể bị một lực đạo kéo mạnh về phía giao long.

Hạ Lăng Vân thấy thể hít sâu một hơi, thân thể lập tức hóa thành vô số ảo ảnh vọt tới giao long.

Chân đá, kiếm đâm, chém ngang... hắn tấn công liên tiếp, cứ thế đánh bay giao long ra ngoài, để Tuyệt Hoa suýt lâm vào hiểm cảnh kịp thời điều khiển dây trói tiên bảo vệ mình.

một chọi hai, bản thân nguyên khí tổn thương chưa hồi phục, giao long Kiệt suy tính nhiều lần, cảm giác trước mắt không cách nào nuốt sống phụ thê Tiên Quân này, liền quyết định bỏ chạy.

“sự tồn tại của nhân loại ảnh hưởng tới việc ta trường sinh bất tử, ta muốn tiêu diệt nhân loại.” Sau khi bỏ lại lời nói ác độc, hắn đột ngột biến mất tại chỗ.

hắn đến và đi không quá ba phút, giống như là lốc xoáy vừa càn quét. Linh lực tàn sát nhanh chóng biến như con gió, linh khí hệ hỏa thủy băng, mộc do chiến đấu lan tỏa bốn phía.

“Tuyệt Hoa, nàng không sao chứ?” Xác định uy áp khiến người hít thở không thông biến mất, Hạ Lăng Vân cầm pháp kiếm chạy tới bên người Tuyệt Hoa.

Tuyệt Hoa cũng bỏ phòng ngự dây trói tiên, thở mạnh nói: “Chàng thế nào?” Nàng có pháp khí đỉnh cấp bảo hộ, mà hắn thì chỉ dùng pháp kiếm thủy mộc Thanh Hoa.

“Vẫn tốt.” Hạ Lăng Vân trầm giọng nói. Nếu giao long Kiệt không lập tức chạy trốn, có lẽ dựa vào Tuyệt Hoa, hai người bọn họ cố sức sẽ diệt được hắn. Đáng tiếc, để hắn chạy thoát.

143. Chương 143: Hạ Lăng Vân Tấn Cấp

đã xác định hung thú giao long thượng cổ là đầu sỏ dẫn dụ tinh linh yêu quái tấn công con người, hơn nữa trước mắt tu vi của hắn còn chưa khôi phục, tu sĩ nhân loại liên thủ hoàn toàn có thể phong ấn hoặc giết chết hắn.

Hạ Lăng Vân không nghỉ ngơi, cúi đầu tìm kiếm.

Thấy thế, Tuyệt Hoa kinh ngạc hỏi, “Chàng đang tìm cái gì?” Hắn rơi đồ?

Hạ Lăng Vân đáp: “Pháp khí giao long đã dùng.”

Giao long không quý trọng pháp khí, chúng tỏ pháp khí không phải hẩn chế tạo, có thể hẩn đoạt từ một tu sĩ nào đó. Về phần tu sĩ kia, mười phần là bị hẩn ăn.

Cái này có thể giăng co với dây trói tiên và trâm gài hồ ly của Tuyết Hoa chúng tỏ không phải là pháp khí bình thường, có thể có lai lịch, hẩn cần kiểm tra một chút.

Bình thường yêu quái không biết cách luyện chế pháp khí, yêu quái phẩm giai cao có pháp khí hầu hết là tu sĩ nhân loại tặng hoặc chính nó luyện chế.

Tuyết Hoa lập tức hỗ trợ hẩn tìm kiếm.

Vừa rồi trong lúc đối chiến, cổ đại bị đốt thành tro, còn bị nước giội ẩm ướt, bọn họ muốn tìm một vật nhỏ quả thật khó khăn. Thấy Hạ Lăng Vân dùng kiếm chặt cây quét sạch tro tàn trên mặt đất, Tuyết Hoa cũng chặt đứt một nhánh cây học hẩn tìm kiếm.

Tuyết hoa tinh mắt, phát hiện phía bên trái có một vật lạ, chạy vài bước cúi người vẩy vẩy giọt nước bên trên giờ một nửa cái hồ lô cháy non nửa lên hỏi: “Có phải cái này không?” Pháp khí hồ lô hóa ra làm từ kim loại.

Hạ Lăng Vân bước nhanh tới, đưa tay nhận rồi rửa sạch, nương theo ánh trăng tỉ mỉ kiểm tra. Nửa phần hồ lô này đã bị đốt biến dạng, pháp trận khắc bên ngoài cũng mơ hồ không rõ.

“Có lẽ còn vài miếng, chúng ta tiếp tục tìm.” Hạ Lăng Vân nói, tiếp tục kiếm. Tuyết Hoa đành giúp hẩn tìm tiếp.

May mắn thời gian bọn họ đánh nhau với giao long không dài, phạm vi chiến đấu không lớn, lúc hừng đông cả hai đã kiếm được mấy mảnh hồ lô khác.

Rửa sạch sẽ toàn bộ, Hạ Lăng Vân cẩn thận kiểm tra từng mảnh, sau đó thở dài một hơi thật sâu.

“Làm sao vậy? không phát hiện thì thôi.” Tuyết Hoa nói, bắt đầu lấy đồ ăn trong vòng tay ra. Qua một đêm, nòng vó là tu luyện, sau đó chiến đấu một phen kịch liệt, bụng đói tới mức kêu rột rột rồi.

“Cái pháp khí hồ lô này gọi Xích Diễm rất nổi danh, là Liệt Dương Tiên Quân Thiên Viêm Môn chế tác cách đây 2400 năm. Liệt Dương Tiên Quân đã đi về cõi tiên, pháp khí này chắc truyền cho truyền nhân của người. Xem ra, truyền nhân này đã bị giao long ăn thịt, cấm chế của vòng trữ vật cũng bị phá giải, nên giao long lấy ra sử dụng.”

Hạ Lăng Vân giận dữ nói, ngón tay vuốt ve một nửa vòng tròn kim loại còn thấy lờ mờ văn tự. “Thiên Viêm Chu Liệt Dương”, điều này nói rõ pháp khí hồ lô này của Chu Diễm phái Thiên Viêm Môn, chính là người luyện chế.

“một người đáng thương.” Tuyết Hoa đồng tình nói, vài ngày trước nàng bỏ đùi gà vào trong vòng tay Như Ý, cùng lúc lấy ra một bánh bao nhân nấm đưa lên miệng Hạ Lăng Vân, giục hẩn dùng bữa sáng. Người không ăn no lấy sức đâu làm việc?

Hạ Lăng Vân cắn một miếng bánh bao sau đó lấy thiên lý truyền âm thạch mới, nói rõ phu thê họ đã an toàn, đồng thời kể rõ đặc điểm đối tượng quá trình chiến đấu.

Sau khi hai viên thiên lý truyền âm thạch ghi toàn bộ lời nói của hẩn lại bay đi, hẩn mới an tâm dùng bữa, sau đó cùng Tuyết Hoa luyện công khôi phục linh lực.

Bởi vì Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa ngoài ý muốn phát hiện kẻ địch, giới tu tiên mới biết được kẻ đứng sau là giao long thượng cổ, là cửu phẩm, khả năng trước khi phong ấn nó mới chỉ có tu vi thất phẩm, nó có pháp thuật không gian, xuất quỷ nhập thần, người khác khó bắt, hẩn ăn tu sĩ, ý đồ muốn nhanh chóng phục hồi nguyên khí.

Hai ngày sau, một khối thiên lý truyền âm thạch bay tới chỗ Hạ Lăng Vân, Hạ Lăng Vân bắt lấy, dùng linh lực thúc giục pháp khí lắng nghe lời nhắn.

Đây là lời nhắn của quán trưởng phái Ngũ Hành truyền đến, báo hai tin tức.

một, chủ nhân pháp khí hồ lô Xích Diễm trước kia là trưởng lão tử Hà Tiên Quân, Tử Hà Tiên Quân đâm mất liên lạc với bạn tốt và đồng môn hơn một năm rồi, nếu hồ lô Xích Diễm rơi vào tay giao long, sợ Tử Hà Tiên Quân gặp bất hạnh, bị giao long ăn thịt, hơn nữa giao long ít nhất đã ăn thịt hai Tiên Quân nhân loại.

Hai, Lệ Quân Hoa xuất hiện ở phía Tây Bắc nước Kim Phượng, song hành cùng nàng là bát phẩm thiên hồ nửa tháng trước đã thương giao long hóa nửa hình người, còn lấy được máu thịt và vảy giao long, bọn họ đang tìm vu sư, hi vọng lợi dụng máu thịt và vảy tìm ra tung tích giao long, giới tu tiên cũng đang giúp sức tìm vu sư có năng lực.

“Khó trách hẳn bị bội như vậy, phát hiện khó có thể đánh bại chúng ta lại bỏ chạy, hóa ra hẳn đã bị Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng liên thủ đã thương.”

Hạ Lăng Vân kinh ngạc khen: “Tuyệt Hoa, nàng dự cảm không sai, đúng là Lệ Quân Hoa có khả năng giết giao long.” Bát phẩm thiên hồ Thanh Đồng và Lệ Quân Hoa tâm linh tương thông, hai người họ liên thủ sức chiến đấu vượt xa hẳn và Tuyệt Hoa, bọn họ có cơ hội giết giao long rất lớn.

Cái này chính là kì tích của thần sáng thế!

Tuyệt Hoa tủm tỉm nói: “Chúng ta tiếp tục làm nhiệm vụ, đem việc giết hung thú thượng cổ giao long vĩ đại vinh quang này cho nữ tiên Quân Hoa và nam nhân của nàng.” Có lẽ vốn nhiệm vụ này là của Lệ Quân Hoa cùng các nam nhân của nàng hoàn thành, nhưng hiện tại Lệ Quân Hoa chỉ có một nam nhân. Nam nhân khác đều bị cướp, giờ mới phải hoàn thành các nhiệm vụ nhỏ.

“Hả?” Hạ Lăng Vân nghi ngờ nói, “Nàng cảm ứng được mối quan hệ của Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng?” hẳn cúi đầu nghĩ, Tuyệt Hoa có cảm ứng đặc biệt với Lệ Quân Hoa.

“A, a, a, cái này dễ đoán, không cần cảm ứng.”

Tuyệt Hoa che miệng cười khê, che dấu, “Thanh Đồng là hồ ly được trưởng thành, hẳn có kì động dục, hẳn động dục thì có thể tìm ai? hẳn luôn tự hào về huyết thống cao quý, không chịu hạ thấp thân phận tìm tinh linh yêu quái khác đồng loại. Lệ Quân Hoa là chủ nhân của hẳn. Cái này.., cô nam quả nữ ngày đêm ở chung, ta không tin không phát sinh cảm tình.”

“Đúng, nàng nói có lý.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, đưa tay bóp nhẹ cái mũi hếch lên của nàng, hồ ly tinh thông minh khéo léo, hẳn bội phục nàng sát đất rồi.

Hạ Lăng Vân và Tuyệt Hoa tiếp tục quá trình “Tìm kiếm pháp trận tinh thần”, thông qua thiên lý truyền âm thạch, bọn họ biết được Lệ Nhi và Lâm Vân Phàm phá hủy ba pháp trận, các Tiên Quân cũng hiểu rõ lý do phải đồng hành, phối hợp với nhau tìm kiếm các hướng, tất cả đều thuận lợi.

Sau khi pháp trận bị phá hủy, tinh linh yêu quái hòa hoãn gần như không công kích nhân loại, sau khi ăn no thì biến mất.

Người chính là một loại vật sinh trưởng, cho dù bình thường, trong cơ thể cũng có nhiều hoặc ít linh khí, cho nên những tinh linh yêu quái sau khi ăn thịt người rồi lại không muốn săn bắt động vật thông thường hoặc tinh linh yêu quái khó giải quyết khác.

Tiêu diệt yêu quái ẩn nấp chính là nhiệm vụ trường kì, giới tu tiên không gấp nhưng điều lo lắng trước mắt không biết giao long trốn nơi nào, khi nào hẳn sẽ khôi phục tu vi.

Cửu phẩm giao long, trước mắt nhân loại có hơn mười vị Tiên Quân liên thủ chưa chắc có thể phong ấn được nó! Hơn nữa tiên tôn thượng cổ còn không giết chết được nó, có lẽ nó không chỉ là cửu phẩm!

Có lẽ, bát phẩm lục mẫu đơn, bát phẩm thiên hồ, bát phẩm tiên quân, ba vị này liên thủ đánh với cửu phẩm giao long, mặt khác thất phẩm tiên quân bố trí pháp trận phong ấn mới có hi vọng phong ấn được nó.

Phong ấn mà không thể giết chết, đó là tai họa về sau, thực hi vọng kì tích phát sinh, một lần hành động giết chết giao long, vĩnh viễn trừ hậu họa!

một buổi sáng nào đó, Hạ Lăng Vân đứng trên đỉnh núi cao nhìn đám mây trắng phía xa, bao phát ngọn núi xanh. Trời đất bao la, thiên nhiên tráng lệ, tâm tình rất thoải mái.

hắn mở hai tay hấp thu linh khí, linh khí tươi mát rửa sạch tâm và thân thể hắn, hắn nhắm hai mắt lại cảm nhận thủy mộc linh khí dồi dào dung nhập mình vào thiên địa.

hắn tuy nhắm mắt nhưng tâm nhãn lại mở ra, nhìn rõ từng cọng cây ngọn cỏ xung quanh, từng viên đá đất đai. Trong viên đá có linh khí, trong đất bùn có linh khí, cỏ cây cũng có linh khí, thậm chí có linh khí chấn động nho nhỏ. Những... linh khí chấn động kia nếu như có thể phát triển thuận lợi, cũng sẽ có thể trở thành mộc tinh, trở thành tinh linh bát phẩm như Mẫu Đơn tiên tử.

Côn trùng rất nhỏ, nhưng hắn lại “Nhìn” rõ ràng.

Vô số con kiến xếp thành hàng vận chuyển lương thực, các con nhện đang dệt lưới kiên nhẫn chờ con mồi chui vào, con bọ rùa bò trên phiến lá, chú bọ ngựa màu xanh vùng kiếm bắt côn trùng, thậm chí đồng loại tương tàn...

Mấy con chim tước kêu to bay lượn, ở trong rừng cây lúc đậu lúc bay, bắt côn trùng, chim ưng xoay quanh trên không, phát hiện con mồi đột ngột lao tới dùng móng vuốt sắc bén tấn công.

Thú rừng đi lại, cá trong nước phun bong bóng...

Đột nhiên lúc đó, thân thể hắn nóng rực, kinh mạch dần mở rộng, mở rộng tới mức hắn cảm thấy kinh mạch mình trước kia thật nhỏ, linh lực thủy mộc chậm rãi di chuyển.

Đây là, đây là... tu luyện kinh mạch tầng thứ mười một của thần công thủy mộc song tu thượng cổ!

hắn cẩn thận chậm rãi điều khiển linh lực nồng đậm dọc theo đường kinh mạch mới và tu luyện.

một vòng tuần hoàn, hai vòng tuần hoàn... hắn cứ vậy quay mặt về phía mặt trời mọc tiếp tục tu luyện, không ăn không uống. Ngàn vạn lỗ chân lông trên cơ thể thi nhau hấp thu năng lượng linh khí thiên địa, bổ sung thứ cần thiết cho cơ thể, khiến hắn vào trạng thái không no không đói không khát.

hắn đột ngột bế quan, Tuyết Hoa có chút kinh ngạc, nhưng lập tức một tắc không rời bảo vệ bên cạnh. Nàng thấy linh khí màu xanh lá nồng đậm bao quanh cơ thể hắn, ban đêm lại sáng ngời, ban ngày cũng không kém ánh mặt trời là bao.

Linh quang màu xanh lá tới ngày thứ bảy phóng ra ngoài, không tới hai ngày đã bao phủ nửa ngọn núi. May nơi này là thâm sơn, nếu không không biết hấp dẫn bao nhiêu phạm phu tục tử tới quỳ lạy. Trong núi tĩnh linh yêu quái phát giác linh lực giống như thủy triều mạnh mẽ bành trướng, nhao nhao chạy trốn, theo bản năng mà sợ hãi, sùng bái.

hắn nhất định là tấn cấp rồi!

Tuyết Hoa kích động mong chờ.

Hạ Lăng Vân bế quan nửa tháng, linh quang bắt đầu thu lại. Lúc xế chiều, linh quang chỉ còn bao phủ quanh người hắn. Đột nhiên một tiểu hồ ly tuyết trắng linh động bay ra khỏi người hắn, nhảy tới chỗ Tuyết Hoa mỉm cười, rồi hóa thành một luồng bạch quang bay nhanh về phía nam ngọn núi.

Tiểu hồ ly đi đâu vậy? Tuy cảm giác nó nhanh nhẹn hơn lần trước, nhưng rời xa bản thể không an toàn?

Tuyết Hoa không dám quấy rầy Hạ Lăng Vân, đành phải nhìn theo hướng phân thân tiểu hồ ly lao đi chờ đợi.

Chốc lát sau, tiểu hồ ly bay trở về, nói với Tuyết Hoa: “Tuyết Hoa, ta lợi dụng phân thân phá hủy được một pháp trận tinh thần.” Giọng nói thanh thúy non nớt, giống như đứa trẻ bốn năm tuổi đang nói chuyện.

Tuyết Hoa vui vẻ ôm lấy tiểu hồ ly đang bay trước mặt mình, khẽ hôn cái trán lông xù nói: “Lăng Vân, chàng tấn cấp rồi!”

Hạ Lăng Vân đứng trên đỉnh núi chậm rãi xoay người lại, mở mắt nhìn Tuyết Hoa nói: “Đúng vậy, ta tấn cấp rồi!” hắn dưới sự trợ giúp của Tuyết Hoa tấn cấp thành bát phẩm tiên quân rồi.

144. Chương 144: Tình Cờ Gặp Được Lệ Quân Hoa, Thanh Đồng

Hạ Lăng Vân tấn cấp, trên ngọn núi phía tây nước Kim Phượng tấn cấp thành bát phẩm tiên quân. hắkhông cảm thấy mình cần phải tuyên cáo cho mọi người biết hấn tấn cấp, không đáng vì việc này mà tổn một viên truyền âm thạch. Tuyết Hoa lại cảm thấy ẩn dấu thực lực, lần sau lúc gặp nguy hiểm có thể lật ngược thế cờ, cũng dặn Hạ Lăng Vân không nói cho ai biết.

Hạ Lăng Vân sử dụng thủy mộc linh lực kiểm tra năng lực mới của bản thân.

Hiện tại thân thể hấn luôn duy trì ở trạng thái: Thân thể bị tiêu hao năng lượng lập tức chủ động hấp thu năng lượng thiên địa bổ sung, không có cảm giác đói khát, dưới tình huống thông thường, có lẽ hắndịch thực là không ăn khói lửa nhân gian.

hấn có thể nhảy mất biến mất từ đỉnh núi xuất hiện tại chân núi, lại từ chân núi di chuyển tới cạnh Tuyết Hoa. Tu vi của hấn lúc thất phẩm cũng có thể làm vậy, nhưng khoảng cách chỉ ba bốn trượng. Lúc đánh nhau với kẻ địch mạnh, hấn chỉ tạm thời chạy xa khoảng ba bốn trượng mà thôi.

hấn đạt tới cảnh giác phản phác quy chân (cảnh giới tối thượng, quên đi võ học, chiêu thức bản thân, chỉ dựa vào tình cảnh mà xử lý). hấn thu liễm khí tức của mình hoàn toàn không khác gì người bình thường. Tuyết Hoa phóng thần thức ra ngoài cảm ứng, cũng không cảm ứng được tu vi và linh lực của hấn, giống như hấn chỉ là một văn sĩ bình thường. Mà khi hấn phóng thần thức kiểm tra Tuyết Hoa, Tuyết Hoa vốn nhạy bén lại không phát hiện ra dù một chút.

Tinh thần của hấn có thể đồng thời điều khiển phân thân tiểu hồ ly, thậm chí bỏ bản thể, dùng lực lượng của mình và ý thức toàn bộ chuyển lên người tiểu hồ ly...

Tuyết Hoa còn vui vẻ hơn hấn, liên tục nói hấn lợi hại, nếu gặp lại giao long, chắc chắn không để nó chạy thoát.

Hạ Lăng Vân khiêm tốn mỉm cười. Lúc Thanh Đồng đối mặt với giao long dùng không gian di chuyển thế nào? Khi hấn đối mặt với đối thủ có không gian di chuyển mới hiểu thế nào là truy tung, phong kín vị trí đối thủ.

Sau khi kiểm tra toàn bộ tu vi hiện giờ của mình, Hạ Lăng Vân mang theo Tuyết Hoa đi tiếp tục về hướng Tây. Bởi vì thần thức của hấn mở rộng hơn một trăm năm mươi dặm, còn có thể lợi dụng phân thân hồ ly đi phá hủy pháp trận tinh thần, nên bọn họ có chút thời gian nghỉ ngơi.

Phía Tây nước Kim Phượng núi non trùng điệp, có một ít dân tộc thiểu số, giữa đường Tuyết Hoa và Hạ Lăng Vân từ trên cao thấy nhà gỗ và hàng rào, ruộng bậc thang, liền đáp xuống bên trong rừng cây ngoài thôn, ý định nghỉ tạm hai ngày.

Rất nhiều ngọn núi hùng vĩ, rừng cây nguyên thủy, thác nước dòng suối, ở đây linh khí thiên địa hơi ít nhưng không có chỗ nào không có.

Thấy một nam một nữ chậm rãi tới gần thôn, đột nhiên trong thôn lao ra bốn tráng hán tay cầm dao bầu.

“Các người là người hay yêu quái?” Bọn họ quát lên, mặt mũi tràn ngập cảnh giác. Trông thấy nữ tử bên người Hạ Lăng Vân, cả đám nhìn đến ngây người. Nữ tử này xinh đẹp quá, nhất định là yêu quái!

“Đương nhiên là người rồi.” Tuyết Hoa hung hăng trừng mắt liếc nhìn những thôn dân bị dung mạo nàng mê hoặc. Hai người đáp xuống đây vì phát hiện bên trong dãy núi không chỉ có rất nhiều thôn dân mà còn có Tiên Quân.

Hạ Lăng Vân nhìn bọn họ, lập tức phát hiện họ chỉ là người bình thường. Người nơi này thật gan dạ, có can đảm trực tiếp đối diện với yêu quái. Đám Tiên Quân đâu rồi, nếu họ có cảm ứng, nên biết Tuyết Hoa, cường giả thất phẩm đến.

“Chờ một chút, bọn họ không phải yêu quái.” Xa xa truyền đến giọng nói nữ tử như chuông bạc.

Tuyết Hoa nghe giọng nói nhìn lại phát hiện người quen. Ha ha, cố tình trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu thêm xanh, bọn họ lúc vô tình đã tìm được Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng rồi.

“Đệ tử Lệ Quân Hoa bái kiến Hạ tiên quân.” Nữ tử áo đỏ nhanh trong ôm quyền khom lễ với Hạ Lăng Vân. không gặp 25-26 năm mà nàng vẫn giống như lúc bọn họ chia tay, giữa lông mày thêm phần thành thực, gương mặt trũng ngổng giờ thành gương mặt gầy trái xoan.

Hạ Lăng Vân vô cùng kinh ngạc không ngờ Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng lại ở chỗ này nói: “Quân Hoa hiền chất, miễn lễ.”

“Thanh Đồng, đã lâu không gặp.” hần lịch sự chào hỏi Thanh Đồng. Hơn hai mươi năm không gặp Thanh Đồng có vẻ nhả nhận hơn nhiều.

Quả thật Thanh Đồng vẫn nhả hơn trước kia, thấy Hạ Lăng Vân chủ động chào hỏi lập tức chấp tay nói: “Hạ tiên quân, mọi chuyện của ta đều tốt, từ lúc chia tay tới giờ người vẫn ổn chứ? Vừa rồi ta không phát giác người đến.” Mái tóc của hần vẫn buông dài rối tung, gương mặt tinh xảo, da thịt như tuyết, lông mày nhỏ, đôi mắt hồ ly câu hồn, đôi môi đỏ lộ vẻ phong lưu, toàn thân phát ra mùi thơm rất nhạt.

Lệ Quân Hoa hành lễ với Hạ Lăng Vân xong mỉm cười nói với Tuyết Hoa: “Tuyết Hoa, đã lâu không gặp. Ta nghe nói người đã thành Hạ phu nhân, chúc mừng mừng.” Nàng sớm biết, tiểu hồ ly Tuyết Hoa biến hóa chứ ahoafn chính muốn nhúng chìm Tiên quân tuần mỹ không nhiễm phạm trần rồi.

“Quân Hoa hiền chất, hai người vẫn ở chỗ này sao?” Hạ Lăng Vân hoàn lễ với Thanh Đồng rồi hỏi Lệ Quân Hoa. Nếu như vậy, khó trách ở đây được an bình.

Lệ Quân Hoa lắc đầu nói: “không phải, hôm trước đệ tử mới tới.” Nàng rời khỏi nước Tây Linh rồi đi lịch lãm rèn luyện, sau khi có kinh nghiệm, thì trách nhiệm trăm yêu trừ ma cứu người cũng đến.

Thanh Đồng dò xét nhìn Tuyết Hoa, cái mũi linh mẫn hít sâu hai cái, kinh ngạc nói: “Tuyết Hoa, người không chỉ hấp dẫn hơn trước mà mùi trên người cũng rất thơm.” Ngũ quan Tuyết Hoa lộ vẻ tinh xảo thành nữ tử quyền rũ thành thực, đường cong thân thể thêm yểu điệu.

Lệ Quân Hoa còn chưa dạy dỗ hần thật tốt!

Tuyết Hoa không mang pháp khí dịch dung lập tức cười lạnh: “Hồ ly thói, người đừng tưởng nói một câu khen mà ta sẽ tha thứ cho người.” Nàng tuyệt đối không tha thứ cho chuyện cách đây hai mươi năm hần ở vùng duyên hải đông nam phóng thích mị hương hồ ly đực, khiến nàng mất mặt.

Nàng xoay mặt nói với Lệ Quân Hoa: “Lệ Quân Hoa, người cũng mặc kệ không quản giáo hồ ly tinh phóng đáng của người?”

Lệ Quân Hoa lạnh lùng lườm Thanh Đồng, bình tĩnh nói: “không cần quan tâm hần, hần không phải là gì của ta, ta cần gì quản hần?” Thanh Đồng, sắc hồ ly này thật sự là cấu không thể đối được mặt người, đối diện với hồ ly cái, lòng lại rục rịch rồi.

“Ta không là gì của nàng?” Thanh Đồng lập tức phản nộ như bị đâm phải đuôi mèo kêu lên, “Ta chính là nam nhân hợp thể song tu với nàng?”

“Hừ, cũng chỉ là một nam nhân mà thôi.” Lệ Quân Hoa giận dữ nói, “Vẫn là nam nhân thói cả ngày nghĩ tới chuyện câu dẫn hồ ly muội muội.” hần đôi khi còn lăm lăm huyết thống thiên hồ không để đứt đoạn, hi vọng có hai tiểu thiên hồ. Nàng khinh!

“Ta không có!” Thanh Đồng vội vàng nói, “Lệ Nhi và Tuyết Hoa đã thành hồ ly nhà người ta rồi, ta đã không còn muốn các nàng rồi.” hần nhìn Lệ Quân Hoa, ánh mắt gợn nước lưu chuyển đầy tình ý.

Lệ Quân Hoa thấy thế, lập tức quay mặt tránh đi mị hoặc của hần.

“Hừ, tỉ muội ta là người người có thể muốn sao?” Tuyết Hoa khê nâng cằm kiêu ngạo.

“Ta là hồ ly đực cường đại, người và Lệ Nhi là hồ ly cái, khi đó vì sao ta không thể muốn?” Nhú mày, Thanh Đồng kiêu ngạo nói: “Ta hiện tại có nữ nhân mình yêu, mới không cần hồ ly tinh lăng ló phóng đảng như các người.”

“Phi, ai là hồ ly phóng đảng lăng ló? Người cũng không tự soi gương!” Tuyết Hoa lập tức nổi giận dùng đũa hét lên, “Người có gương mặt bắt nam bắt nữ, thoát nhìn giống người- yêu” Gương mặt thoát nhìn giống hồ ly, như xà tinh!

Thanh Đồng cũng nổi giận, nhe răng trợn mắt rít gào: “Người nói ai bắt nam bắt nữ? Mặt ta đẹp nhất, tuyệt mỹ vô song! Ta có phải nam nhân hay không, Quân Hoa biết rõ!”

Tuyết Hoa: Ha ha ha....

Lệ Quân Hoa:.....

Giờ là lúc hai tên hồ ly này để ý chuyện nhỏ nhặt!

Hạ Lăng Vân xấu hổ sờ sờ mũi nói, “Quân Hoa hiền chất, chúng ta có thể tìm một chỗ ngồi ôn chuyện?”

“Vâng, Tiên Quân.” Lệ Quân Hoa ôm quyền nói, dẫn Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa tới chỗ nàng tạm ở.

Nhà gỗ nhỏ nhỏ trên sườn núi, Hạ Lăng Vân Tuyết Hoa, Lệ Quân Hoa Thanh Đồng mặt đối mặt, có một thiếu nữ địa phương pha trà cho bọn họ.

“Quân Hoa hiền chất, ta nhận được thiên lý truyền âm thạch của người khác, nói người và Thanh Đồng đã thương giao long, còn lấy huyết nhục của hắn, đang tìm phương pháp tìm kiếm tung tích hắn phải không?” Hạ Lăng Vân hỏi.

Lệ Quân Hoa gật đầu nói: “Đúng vậy. Đệ tử và Thanh Đồng vì việc này mới tới đây.”

“Giao long ẩn thân ở đây? Khả năng này không lớn.” Tuyết Hoa kinh ngạc nói. Ở đây rất yên tĩnh.

Lệ Quân Hoa phát tay để sơn nữ kia lui ra ngoài, trầm mặc thật lâu, dứt khoát nói: “Tiên Quân, vân bối có tội.” Trong lòng nàng cất dấu một bí mật, không dám nói, nhưng mà cất giữ lâu rồi, cảm giác áy náy càng lớn mạnh.

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa hai mặt nhìn nhau. Nàng có tội gì?

Lệ Quân Hoa dừng một chút một hơi nói ra: “Mười hai năm trước, ta mang theo Thanh Đồng tu luyện ở sơn mạch Xích Long, vô tình tiến vào động, sau đó bị vây trong mê cung dưới mặt đất. Hai người chúng ta tìm tòi thật lâu, cuối cùng tiến sâu xuống dưới lòng đất. Chỗ đó linh khí ngũ hành rất đậm, Thanh Đồng mượn linh khí kia bộc phát linh lực toàn thân, dùng lực lớn nổ tung mê cung đó.”

Hạ Lăng Vân lập tức nhìn về phía Tuyết Hoa, Tuyết Hoa từ trong mộng cảnh đã biết rõ chuyện này rồi.

Lệ Quân Hoa áy náy nói: “Ta và Thanh Đồng thoát khỏi miệng núi lửa, tìm một thôn trang nghỉ ngơi. thôn kia gọi là Nạp Nhã, trong thôn có một vu bà, bà nói đất trung núi chuyển là điềm xấu, mà chúng ta đi từ hướng đó liên hệ rất lớn tới điềm xấu, nên vừa vào đã đoán quẻ.”

“Vu bà xem bói kết quả đại hung, nói phong ấn hung thú giao long thượng cổ bị phá vỡ, giao long sẽ xuất hiện, đại lục Ngũ Hành và giới tu tiên sẽ lâm vào loạn thế, tinh linh yêu quái bị giao long đầu độc tiến vào nhân loại, từ nay về sau đại lục Ngũ Hành sinh linh đồ thán.” Lệ Quân Hoa vừa nói, sắc mặt tái nhợt, hai tay trên đùi nắm chặt.

Thần sắc Hạ Lăng Vân ngưng trọng, hóa ra tai nạn bắt đầu từ một lần thí luyện của Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng dưới mặt đất.

“Bà nói ta và Thanh Đồng phá hủy phong ấn ba ngàn năm sau mới mất hiệu lực, khiến giao long đang tràn ngập thù hận xuất hiện trả thù nhân loại, ta phải có trách nhiệm giết trừ nó.” Lệ Quân Hoa cúi đầu, người khác không nhìn ra được vẻ mặt nàng lúc này.

Thanh Đồng ngồi bên người nàng chen miệng nói: “Ai biết chỗ đó có phong ấn? Chỗ phong ấn đó là do ta phá hủy, ta sẽ chịu trách nhiệm với việc này.” Thực lực Lệ Quân Hoa lúc đó không thể phá hủy tầng nham thạch. Cho nên, đầu sở phá hủy phong ấn là hắn!

145. Chương 145: Lệ Quân Hoa Áy Náy

“Sớm?” Hạ Lăng Vân nghe Lệ Quân Hoa nói như vậy, sắc mặt hòa hoãn lại, an ủi Lệ Quân Hoa đang tràn ngập áy náy, “Hóa ra giao long kia sớm muộn cũng phá vỡ phong ấn gây ra tai họa cho nhân loại. Quân Hoa hiền chất, nếu như vậy, người cũng đừng áy náy. Người và Thanh Đồng lúc vô tình phá vỡ phong ấn, tuy tạo thành tai họa cho nhân loại, nhưng lại cứu được vạn vạn tử tôn nhân loại đời sau.”

hắn biết rõ, xu thế của đại lục Ngũ Nguyên hiện giờ, đối mặt với giao long không sớm không muộn, bởi nền văn minh của giới tu tiên đang dần suy yếu, tương lai sợ ngay cả tu sĩ giai “Tiên” cũng không có mà chém giết giao long.

Tuyết Hoa đột nhiên nổi lên lòng thương cảm. Nàng có thể “thấy” Lệ Quân Hoa tràn ngập áy náy phiền muộn, cũng cảm nhận được sâu trong nội tâm Lệ Quân Hoa mang cảm giác ăn năn chịu tội mãnh liệt.

Lệ Quân Hoa vẫn luôn kiên cường nhiệt tình, từ khi nàng ta biết giao long có liên quan tới mình, khẳng định trắng đêm không ngủ? Quả nhiên, nàng ấy gầy đi không phải chỉ do bốn ba trăm yêu trừ ma.

Tuyết Hoa liền an ủi Lệ Quân Hoa nói: “Quân Hoa, ai biết sâu trong lòng đất còn có phong ấn? Giới tu tiên cũng không ghi chép trên sách sử rằng dưới sơn mạch Xích Long phong ấn giao long, tu sĩ hậu đại không có chuyện gì đừng tới đó tu luyện. Người và Thanh Đồng cũng không cố ý, người đừng áy náy nữa.” Thiên chi kiều nữ, Lệ Quân Hoa linh hồn xuyên không, trong lòng gánh lấy tội ác, đau khổ thật lâu.

Tuyết Hoa tiếp tục nói: “Có lẽ đây là vận mệnh của người, cũng có thể là vận mệnh của con người trên đại lục Ngũ Nguyên, cho nên người chỉ cần cố gắng nhiều nhất là được rồi.” Lệ Quân Hoa có thần khí tu luyện, có số mệnh cường đại, nàng là con gái ruột của thần sáng chế, đại lục Ngũ Nguyên sẽ bởi vì nàng mà khôi phục hòa bình.

“Tiên Quân, cảm ơn người. Tuyết Hoa, muội thật đáng yêu, vẫn luôn khéo léo hiểu lòng người như vậy. Giao long vì ta mà thoát khỏi phong ấn, chuyện này ta không dám nói cho bất cứ ai, ngay cả lúc liên hệ với sư phụ cũng không dám nói, chỉ muốn đợi lúc giết giao long, xin lỗi người trong thiên hạ. Chỉ là bí mật này trong lòng ta, ép ta đến mức khó chịu, gặp được hai người ta không nhìn được rồi. hiện tại hai người vừa nói, trong lòng ta cũng tốt hơn nhiều.”

Sau khi được hai người an ủi, Lệ Quân Hoa cảm thấy an tâm không ít, ngừng đầu tiếp tục nói: “Ta rời khỏi Nạp Nhã thôn, vu bà nói cho ta biết, vận mệnh của ta là giải cứu thiên hạ, chỉ cần dựa vào cảm giác tìm kiếm, nhất định tìm được giao long. Cho nên ta vẫn đi khắp nơi, dựa vào cảm giác trăm yêu trừ ma.”

“Ta thật sự tìm được tin tức của giao long, nhị phẩm tu sĩ bị nó thao túng ý niệm. hiện khắp nơi bố trí pháp trận đầu độc yêu quái tiêu diệt con người, chính là muốn dụ tu sĩ giai “Tiên” xuất động, ăn sống, để nhanh chóng khôi phục nguyên khí.”

Lệ Quân Hoa khổ sở nói, “Theo ta biết, có ba Tiên Quân đã bị nó ăn sống, Tinh Nguyên Châu cũng bị nó hấp thu.”

“Ba người, không phải hai người sao?” Tuyết Hoa kinh ngạc nói. Nàng và Hạ Lăng Vân hai tháng trước mới xác định Tử Hà tiên quân bị Giao Long Kiệt ăn thịt. Cộng thêm trước đó giới tu tiên xác định một vị Tiên Quân tử nạn, cũng chỉ hai người. Tiên Quân có thể tự bạo Tinh Nguyên Châu hủy diệt thân thể, chẳng lẽ lúc đối diện với giao long ngay cả cơ hội tự bạo Tinh Nguyên Châu cũng không có.

“Nước Kim Phượng ba năm trước, có một Tiên Quân hệ thổ bị giao long ăn thịt, gần đây xác thực lại, ta mới từ chỗ người khác biết được.”

Lệ Quân Hoa nói, “Lúc bị ta và Thanh Đồng phát hiện, giao long đang giết một tinh linh yêu quái hóa hình người thu vào trong vòng tay trữ vật. Ta đoán chừng hắn ngoại trừ ăn tu sĩ tinh linh yêu quái ra, còn giết bắt giai “Tiên” không thuộc chủng loại vào trong vòng tay trữ vật, cung cấp cho hắn lúc đói khát và tu luyện.”

Sắc mặt Hạ Lăng Vân lập tức ngưng trọng. nói như vậy, giao long sẽ nhanh chóng khôi phục nguyên khí.

Tuyết Hoa chờ Lệ Quân Hoa uống nước nhuận họng, vội vàng hỏi, “Người và Thanh Đồng chạy đến nơi thì xảy ra chuyện gì? đi ngang qua hay tra ra tung tích giao long?”

Lệ Quân Hoa nói: “không phải ta và Thanh Đồng có huyết nhục của giao long sao? CHÚNG ta cầm nó đi tìm vu bà. Vu bà nói bà không có năng lực thông qua vật tìm kiếm chủ nhân, bảo chúng ta đến bản Thanh Xuyên tìm Tế tư Ngô Đồng.”

“Nơi này chính là bản Thanh Xuyên, mấy hôm trước tế tư đánh đuổi yêu quái tinh thần lực tiêu hao quá độ, đang bế quan tu dưỡng. Chờ người khôi phục tinh thần lực, sẽ dựa vào huyết nhục của giao long giúp ta tìm manh mối.” Lệ Quân Hoa nói xong, gương mặt lộ ra nhẹ nhõm. Chỉ cần có tung tích giao long, năng sẽ liệu chết chiến đấu, đền bù sai phạm của mình.

Hạ Lăng Vân nghe xong, gương mặt tuấn tú khê động

Bởi vì tế tư lợi dụng tinh thần lực đuổi tinh linh yêu quái công kích nên bản này mới bình yên vô sự sao?

Những...người linh căn tạp, thấp kém, bị giới tu tiên khẳng định không thể thành tài vứt bỏ, rốt cuộc đã phát triển thể lực thành hệ thống rồi! Có lẽ, chờ văn minh giới tu tiên suy yếu hoàn toàn, bảo hộ...nhân loại... cũng không cần thêm nữa... linh khí thiên địa, tinh thần lực cường đại, tuổi thọ nhiều hơn người bình thường mấy chục năm...chính là những vu sư này rồi.

“thì ra như vậy.” Nghe xong lời giải thích của Lệ Quân Hoa, Tuyết Hoa và Hạ Lăng Vân nói, “Chúng ta cũng ở đây chờ.” Từ giờ, họ chỉ cần đi theo Lệ Quân Hoa, nhất định tìm được chỗ giao long ẩn thân.

Nhân viên quản lí thứ n sắp bị nàng quên đi đã từng nói, Hạ Lăng Vân là một trong đám nam nhân hậu cung của Lệ Quân Hoa, như vậy lúc Lệ Quân Hoa chém giết giao long, khẳng định có mấy nam nhân mạnh mẽ hỗ trợ nàng.

Vận mệnh của Hạ Lăng Vân bị nàng cải biến, Lâm Vân Phàm thì bị Lệ Nhi cải biến, ngay cả Cảnh Thanh Viễn người Lệ Quân Hoa thâm mến nhiều năm cũng vì chôn tuyết tiên tử cải biến không trở thành nam nhân trong hậu cung của Lệ Quân Hoa. Lệ Quân Hoa không có những nam nhân này trợ lực, thật có thể thành công chém giết giao long sao?

Vì cái thế giới này, vì nàng và Lệ Nhi có một thế giới an bình để sinh sống.

Hạ Lăng Vân phải gánh chịu cách nhiệm phụ trợ Lệ Quân Hoa chém giết giao long, nàng cũng muốn gia nhập, tốt nhất về sau gọi Lâm Vân Phàm và Lệ Nhi đến. Cảnh Thanh Viễn, Đạo Nguyên tiên quân không biết có cách liên lạc không, nhưng nàng có Lệ Nhi tham gia cùng, có lẽ thay thế được hai nhân vật này.

Tuyết Hoa cân nhắc rất nhiều, nhưng gương mặt vẫn bình tĩnh, lộ vẻ cao thâm.

Hạ Lăng Vân tuy không biết nàng nghĩ gì, nhưng quyết định của nàng vừa vận cũng là của hấn. Nơi này là biên giới nước Kim Phượng, Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng đi về phía Tây, trên đường khẳng định tiêu hủy pháp trận tinh thần tà ác.

Lệ Quân Hoa rót thêm nước vào chén gỗ trước mặt Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa nói: “Ta mang theo tin tức vu bà qua đời báo cho tế tư Ngô Đồng, lúc đưa tin tức sẽ lấy một viên thần đan lấy được trong Thái Hư Huyền Cảnh tặng cho ông ta. Nếu như tế tư tín nhiệm ta, nguyện ý ăn thần đan, hấn có lẽ sẽ nhanh đi ra.” Dưỡng thần đan đỉnh cấp thượng cổ, dược hiệu quá mạnh, lúc nàng đưa đan dược cho đệ tử tế tư đã dẫn tốt nhất nên chia thành vài phần, mỗi lần dùng một ít, miễn cho dược hiệu quá mạnh không chịu nổi.

“Hi vọng vị tế tư này sớm ra gặp chúng ta.” Hạ Lăng Vân nói.

Lệ Quân Hoa gật đầu nói: “Tiên Quân, Tuyết Hoa, nơi này có hai đại tế tư tọa trấn, mấy thôn dân ở phụ cận đều tới đây tị nạn rồi, nơi ở chật chội, đêm nay hai người ở tạm lâu một cùng với ta.” Tinh thần lực của tế tư vô cùng mạnh mẽ, có thể xua đuổi tinh linh yêu quái trong phạm vi mười dặm, cho nên bản này mới không thiếu lương thực và nước, dân trong trại miễn cưỡng trải qua an ổn.

Hai hồ ly được- cái cùng ở trong một không gian hạn hẹp, dù không phải mùa xuân...

Hạ Lăng Vân có chút lo lắng.

Tuyết Hoa ngược lại bình thản nói: “Ta và Hạ Lăng Vân ở gian ngoài, ngươi và Thanh Đồng ở gian trong.” Cái nhà nhỏ này phân hai phòng trái phải, bên trái chính là phòng khách họ ngồi, bên phải có lẽ phòng ngủ.

Lệ Quân Hoa nhiệt tình nói: “Tuyết Hoa, chúng ta đã lâu không gặp, nói không chừng còn rất nhiều chuyện để nói, hay đêm nay muội và ta ở cùng một chỗ nghỉ? Mấy năm gần đây ta gom được một ít trang sức nhỏ, tuy không đắt giá nhưng lại tinh xảo, nhất định muội sẽ thích. không bằng muội đeo thử lên cho ta xem.” Nàng vừa nói chuyện, đôi mắt sáng rực, ánh mắt nóng bỏng.

Tuyết Hoa lập tức nhớ tới, Lệ Quân Hoa là người rất yêu thích động vật lông xù.

Nàng biết rõ sở thích Lệ Quân Hoa, tất nhiên Thanh Đồng ở lâu với nàng ta cũng phát hiện. hắn không nói cái gì, chỉ lập tức biến thành hình thái hồ ly, lười biếng lắc lư cái đuôi chậm chạp đi về phía Lệ Quân Hoa.

Lệ Quân Hoa không ngăn nổi hấp dẫn, đưa tay ôm lấy Thanh Đồng trong hình thái hồ ly lên đùi, thành thạo vuốt ve bộ lông mượt mà của hắn, chơi đùa tám cái đuôi hồ ly đang xòe như cái quạt.

Thanh Đồng này rõ ràng...

Tuyết Hoa im lặng, Thanh Đồng cuồng vọng bướng bỉnh đã luân lạc tới mức bán đứng nhan sắc nịnh nọt Lệ Quân Hoa rồi.

Hạ Lăng Vân cũng nhìn thấy, tuy sắc mặt bình thản, nhưng khóe miệng khẽ tạo thành hình vòng cung. Thanh Đồng với tư cách linh sủng không muốn rời xa chủ nhân, không muốn chủ nhân chạm vào động vật khác, hắn là nam nhân lại thích ăn dấm chua, không cho Lệ Quân Hoa sủng ái hồ ly khác, kể cả hồ ly giống cái. Cái này chính là vỏ quýt dày móng tay nhọn, không biết Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng ai khuất phục ai.

Lệ Quân Hoa vuốt ve đuôi Thanh Đồng, nhớ tới yêu cầu vừa nãy của mình quá đường đột, tranh thủ nói: “Tuyết Hoa, đột nhiên ta nghĩ tới, muội là phụ nữ đã lập gia đình, ta không nên chiếm lấy muội làm bạn. Tiên Quân, thứ lỗi cho văn bối vừa rồi thất lễ.”

Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “Tuyết Hoa có thêm bạn cùng lứa không phải là chuyện xấu.”

Tuyết Hoa nhìn Thanh Đồng đang nằm trên đùi Lệ Quân Hoa vẻ mặt cười nhạo. Lệ Quân Hoa là nữ nhân độc lập kiên cường, sẽ không giống như chim non dựa vào người người cần bảo vệ, người mạnh, người cuồng, nhưng giờ người lại lo lắng Lệ Quân Hoa bỏ người ha ha ha ha...

146. Chương 146: Thanh Đồng Thỉnh Giáo

Nơi thâm sơn yên tĩnh, dân phong ở đây mộc mạc, thủ lĩnh sơn trại biết có hai vị tiên nhân giá lâm, cao hứng vô cùng, dưới tình huống vật tư sinh hoạt hiếm hoi cố lấy rượu ngon ra khoản đãi.

Ban đêm, Tuyết Hoa trở lại nhà gỗ nhỏ của Lệ Quân Hoa nói: “Xem ra người trong bản này sinh hoạt cũng khó khăn.” Tiệc tối toàn là rau cỏ, dưa muối, món ăn mặn có chút gà vịt cá, những thứ khác đều là ướp mặn.

Lệ Quân Hoa nói: “Lúc ta tới, săn bắt được hơn năm mươi con thú, sau khi tới sơn trại tặng cho thủ lĩnh, nên họ mới đổi đãi với ta nhiệt tình.” Loại thời điểm này đưa đồ ăn chính là đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi.

“Ừ.” Tuyết Hoa nói xong lập tức đứng dậy.

Hạ Lăng Vân ngẩng đầu nhìn nàng. Nàng muốn săn bắt sao?

Tuyết Hoa vận người nói: “đã lâu thiếp không hiện nguyên hình bắt thú.” nói xong, toàn thân bạch quang mờ mờ, thân thể htu gọn lại. Xiêm áo rơi xuốngs, bạch hồ đáng yêu từ trong đồng y phục chui ra.

Lỗ tai hồ ly khẽ run, bảy cái đuôi vung vẩy, tinh thần vô cùng phấn chấn Tuyết Hoa nói: “Mục tiêu đêm nay, tiêu diệt 100 con mồn cho sơn trại làm đồ ăn cho ta và Hạ Lăng Vân.” Nàng tới giờ không thích chiếm lợi của người khác, ngoại trừ đối mặt với phu quân nam thần.

Hạ Lăng Vân mỉm cười nói: “Ta thả tiểu hồ ly ra đi cùng nàng.” nói xong hần gọi phân thân tiểu hồ ly ra. Từ khi gặp giao long Kiệt hần luôn lo lắng khi Tuyết Hoa rời khỏi tầm mắt. Để phân thân đi cùng nàng, hần còn có thể huấn luyện linh thức của mình.

Tiểu hồ ly toàn thân tràn ngập linh khí đột nhiên hiện thân, cũng giống Tuyết Hoa run run lỗ tai vẫy đuôi, cổ họng phát ra âm thanh ô ô non nớt, lập tức khiến Thanh Đồng và Lệ Quân Hoa nhìn ngây người.

Lệ Quân Hoa kinh ngạc vui vẻ nói: “thật đáng yêu! Tuyết Hoa, đây là hài tử của muội và Tiên Quân sao? Trước đó hai người giấu chỗ nào?” Tiểu hồ ly như đương nhiên đáng yêu hơn, nhất là thú con, vừa mềm mại đáng yêu, quả thật là khiến nàng vui vẻ quên trời đất.

Thanh Đồng rất khiếp sợ, vươn tay muốn sờ tiểu hồ ly.

Tuyết Hoa mạnh mẽ đuổi móng cào hần, nhanh chóng dùng đuôi hồ ly cuốn tiểu hồ ly phân thân vào trong người mình lạnh lùng nói: “không cho chạm vào!” Lăng Vân sao lại phóng xuất phân thân ra, nếu Thanh Đồng nổi lòng tham một ngụm nuốt luôn tiểu hồ ly thì làm sao? Tiểu hồ ly chính là tinh nguyên châu của Hạ Lăng Vân đó!

“Người sinh?” không để ý tay bị nàng cào chảy máu, Thanh Đồng vội vàng kêu lên: “Người sinh tiểu hồ ly rồi hả?” hần lập tức thấy có gì sai sai. Nếu hần canh giữ Tuyết Hoa, nói không chừng tiểu hồ ly linh khí toàn thân này chính là đời sau của hần rồi.

“Hừ, ngu xuẩn!” Lệ Quân Hoa trầm mặt xuống, nặng nề hừ một tiếng, nói, “Là của người sẽ mãi là của người, nếu không phải, dù người si tâm vọng tưởng cũng không thuộc về người!” hần chính là nhớ mãi không quên làm sao có đời sau, khiến trong lòng nàng tức giận.

Hạ Lăng Vân biết họ có khúc mắc về vấn đề này, liền giải thích: “Quân Hoa hiền chất, Thanh Đồng, tiểu hồ ly này chính là tinh nguyên châu của ta, không phải Tuyết Hoa sinh.” hần cũng khát vọng có hài tử của mình, nhưng cân nhắc chủng tộc khác biệt và thể chất “Tiên”, hần nghĩ vẫn nên lợi dụng pháp trận của nhạc phụ sẽ tăng khả năng hơn.

“Phân thân tinh nguyên châu?” Lệ Quân Hoa hiểu ra hỏi, “Cái này chỉ có tu sĩ thất phẩm mới phân thân được ư? Trước đây đệ tử từng nghe sư phụ nói qua, hơn nữa sư phụ cũng luyện thuật phân thân. Chỉ là khi đó đệ tử mới là tu sĩ nhị phẩm, cho nên không nghe sư phụ giảng giải kĩ.” Chờ sự kiện giao long kết thúc, nếu nàng còn sống, nàng cũng muốn tu luyện ra một phân thân tiểu hồ ly.

“không có ai nói cho ta biết tu sĩ nhân loại còn có thể phân thân.” Thanh Đồng liếm liếm bàn tay bị rướm máu, khiêm tốn hỏi, “Hạ Tiên Quân, người có thể dạy ta không?” hần là bát phẩm thiên hồ, nhất định có thể tu luyện ra phân thân tiểu hồ ly.

“Có thể.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói, “Thuật phân thân không phải thuật độc đáo, lịch sử phái tu tiên cũng ghi chép phương pháp tu luyện.”

“Ta đi ra ngoài đây.” Tuyết Hoa không nhịn được nói, “Lăng Vân, cùng ta đi săn bắt.” nói xong nàng cắn da lông gáy của tiểu hồ ly, giống như hồ ly mẹ mang theo thú con, một vòng bay ra nhà gỗ, chạy về phía rừng.

Hạ Lăng Vân ngồi xếp bằng, một bên phân ra linh thức đi theo Tuyết Hoa, một bên bắt đầu dạy thất phẩm Lệ Quân Hoa và bát phẩm Thanh Đồng, làm thế nào để phóng tinh nguyên châu ra ngoài, để bảo vệ phân thân.

Thanh Đồng kinh ngạc về đủ loại pháp thuật của tu sĩ nhân loại, nghiêm túc tu luyện. Lệ Quân Hoa tuy cũng là tiên quân nhưng trước mắt chưa có năng lực phóng tinh nguyên châu ra ngoài, liền canh giữ bên người Thanh Đồng, xem hần tu luyện.

Còn màu sắc tự vệ là như thế nào?

Sau khi Thanh Đồng phóng tinh nguyên châu và bắt đầu học cách tự vệ, Lệ Quân Hoa do dự nhắc nhở hần, “Ta muốn tiểu hồ ly.” Thanh Đồng là hồ ly trưởng thành, tuy thu nhỏ rất đáng yêu nhưng không đủ mềm mại, nàng hi vọng có một tiểu hồ ly vừa mềm mại vừa đáng yêu ngoan ngoãn.

Mục tiêu của Thanh Đồng từ đầu là tiểu hồ ly, liền điều khiển tinh nguyên châu biến hình. hần quá quen thuộc hình thái hồ ly cho nên tùy tâm tùy ý, lập tức tiểu hồ ly tuyết trắng không xé rách tiểu hồ ly của Hạ

Lăng Vân là bao. Hơn nữa phân thân thoát nhìn khỏe hơn một ít so với Hạ Lăng Vân.

Phân thân tiểu hồ ly thành hình, Thanh Đồng bắt đầu điều khiển nó chạy nhảy.

“Người có thể đem toàn bộ linh thức chuyển sang tiểu hồ ly, như vậy người có thể điều khiển nó tốt hơn. Sử dụng thành thạo phân thân, nó có thể thay người đi đến rất nhiều chỗ mà bản thể không đi được, còn có thể phóng thích pháp thuật.” Hạ Lăng Vân chỉ điểm, đối với thực lực của mình và Thanh Đồng cũng có chút nhận thức.

Thanh Đồng hết sức chăm chú thực hiện theo lời của Hạ Lăng Vân. Hồ ly thiên tính đa nghi, nhưng bây giờ hẳn hoàn toàn không quan tâm Hạ Lăng Vân có thực lực gần bằng mình có thừa dịp hẳn luyện công tổn thương tinh nguyên châu phân thân của mình hoặc bản thể không. Có lẽ hẳn tin tưởng Lệ Quân Hoa sẽ dốc sức liều mạng bảo hộ hẳn, cũng tin tưởng phẩm chất của Hạ Lăng Vân tiên quân.

Hừng đông, Tuyết Hoa sạch sẽ lao về, trên lưng là phân thân tiểu hồ ly Hạ Lăng Vân.

Thấy tiểu hồ ly màu trắng khác đang chạy nhảy trong nhà gỗ, nàng kinh ngạc nói, “Giống nhau, nhưng cảm ứng được linh lực sẽ biết hai tiểu hồ ly khác nhau.” Hai tiểu hồ ly tuyết trắng, một là phân thân của Hạ Lăng Vân có linh khí thủy mộc, còn của Thanh Đồng thì phát ra linh khí phong hỏa.

“Tuyết Hoa, muội về rồi.” Lệ Quân Hoa vui vẻ nói. trên người Tuyết Hoa sạch sẽ không vết máu, xem ra ở bên ngoài tắm rửa một phen sau đó mới về. Nàng là tiểu hồ ly thích sạch sẽ, chẳng bù Thanh Đồng.

Hạ Lăng Vân thu hồi phân thân dịu dàng nói: “Hoạt động một đêm, nàng ngủ một lát. Xế chiều tặng lễ là được.” Thần trí của hẳn luôn đi theo nàng, biết rõ nàng đã dùng cơm và tắm rửa, giờ có thể nghỉ ngơi.

“Hừ, đương nhiên là có thể nhận biết.” Phân thân tiểu hồ ly dựng thẳng lỗ tai hung hăng nói, “Tiểu hồ ly của ta lợi hại hơn Hạ Lăng Vân rất nhiều.” Hạ Lăng Vân mới bước vào bát phẩm, hẳn thì tiến vào cảnh giới bát phẩm nhiều năm. Nhìn xem hẳn chỉ sử dụng chút công phu đã sử dụng thành thạo thuật phân thân rồi.

Lệ Quân Hoa thò tay tóm lấy phân thân tiểu hồ ly, cười ha hả nói: “Tiểu hồ ly rất đáng yêu, đáng tiếc lời nói ra lại không đáng yêu chút nào.” nói xong nàng nhéo cái lỗ tai tiểu hồ ly phân thân. Cảm xúc này quá chân thực! Nếu nàng có tiểu hồ ly như vậy bên người, thì hồ ly lớn Thanh Đồng có thể vứt sang một bên rồi.

Ôm phân thân của Thanh Đồng đứng dậy, nàng khom người thi lễ với Hạ Lăng Vân: “Cám ơn Hạ tiên quân, một đêm dạy bảo người cũng mệt rồi, người và Tuyết Hoa nghỉ ngơi đi, đệ tử ra ngoài tản bộ.” Thân là Tiên Quân, bọn họ mấy ngày mấy đêm không nghỉ cũng không có cảm giác mệt mỏi.

Nàng nhìn Thanh Đồng còn đang ngồi nhắm mắt nói: “Thanh Đồng, người có đi dạo với ta không? Nhưng không cho phép người thu hồi tiểu hồ ly.” Phụ thể người ta cần nghỉ ngơi, Thanh Đồng ở đây quá sát phong cảnh.

Hôm nay Lệ Quân Hoa vẫn không cho Thanh Đồng sắc mặt tốt, Thanh Đồng nghe thấy nàng mời hẳn đi dạo, lập tức mở mắt, đứng lên nói: “Được.” Cùng lúc học cách khống chế phân thân, tu luyện nhiều sẽ thành thực.

“Tiên quân, Tuyết Hoa hai người nghỉ ngơi đi. Người trong bản biết nhà gỗ này không phải bình thường, không có phân phó sẽ không ai dám tới.” nói xong, nàng ôm phân thân tiểu hồ ly ra ngoài phòng khách xuống lầu một. Trong bản vì phòng ẩm ướt, lầu một là gác lửng lầu hai mới là chỗ nghỉ.

Thấy bọn họ đi ra ngoài, Tuyết Hoa biến hình người, lấy từ trên không trường bào nam tử khoác lên thân thể không mảnh vải nói: “Thiếp mệt, chờ tỉnh ngủ chúng ta sẽ đưa lễ vật tặng cho họ.”

“Chúng ta vào trong phòng nghỉ ngơi.” Hạ Lăng Vân ôm eo nàng buông rèm lấy giường ra đặt lên sàn nhà, cùng Tuyết Hoa nằm nghỉ. Đây là nơi Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng ở tạm, hẳn và Tuyết Hoa không thích hợp nằm trên giường bọn họ.

Hạ Lăng Vân dịu dàng chăm sóc Tuyết Hoa, vì sao Lệ Quân Hoa lại mặt sưng mày xỉa với hẳn?

Bởi Lệ Quân Hoa có thể dùng tinh thần lực ngăn chặn cảm ứng của linh sủng với chủ nhân, Thanh Đồng trăm mối không lời giải. Chờ đến xế chiều, Tuyết Hoa và Lệ Quân Hoa đi tặng lễ cho thủ lĩnh, hẳn đem

thắc mắc của mình nói cho Hạ Lăng Vân, khiêm tốn hỏi nguyên nhân.

Hạ Lăng Vân độc thân gần ngàn năm, thật ra không hiểu lòng phụ nữ, đối với tình huống này cũng chỉ lí giải theo cách của mình.

“Thanh Đồng, từ hôm qua tới hôm nay, ta phát hiện ngươi rất cố chấp trong việc duy trì giống nòi, thậm chí còn muốn tìm hồ ly cái để duy trì đời sau. Ngươi và Quân Hoa hiền chất đã hợp thể song tu, là phu thê, ngươi đối với nàng như thế là bất trung, tất nhiên nàng tức giận.”

“Ta và Tuyết Hoa là phu thê, ngay từ đầu ta biết rõ ta và nàng chủng tộc bất đồng, không quá trông mong, càng không nghĩ cùng nữ tử nhân loại khác sinh con kế thừa huyết mạch.”

“Ngươi là hôn phu của Quân Hoa hiền chất, ngươi nên bao dung cho khuyết điểm của nàng, thậm chí có thể vì nàng hi sinh lợi ích của mình.”

“Nếu ngươi thật sự quan tâm tới nàng, không nên nhớ mãi chuyện duy trì đời sau. Cái ngươi cần nghĩ đến, không có hậu đại không sau, nếu có, phải là nàng sinh cho ngươi.”

“Thanh Đồng, cho dù là con người hay không, thông qua quá trình tu luyện kéo dài tuổi thọ, chính là trái với quy luật tự nhiên, sẽ có trừng phạt đó chính là hạ thấp năng lực sinh dục. Càng trường thọ, năng lực sinh dục càng nhỏ. Đến giai ”Tiên” năng lực sinh dục gần như bằng không.”

“Lệ nhi sinh ra thế nào sau này ngươi có thể hỏi chi chủ Thái Hư Huyền Cảnh. Để sinh ra Tuyết Hoa, mẫu thân nàng bát phẩm thiên hồ Tuyết Cơ đã dùng phép thuật nghịch thiên ép mình sinh hạ, cái giá phải trả chính là tử vong. Ta không hi vọng về sau Tuyết Hoa vì hài tử mà vong mạng, cho nên từ lúc kết hôn với nàng đã đoạn tuyệt ý niệm có đời sau. Ta tu luyện thuật phân thân, biến phân thân thành hồ ly, với ý muốn an ủi nàng. Ngươi hiểu không?”

Thanh Đồng trầm ngâm thật lâu, thành khẩn nói: “Rốt cuộc ta cũng hiểu nguyên nhân vì sao Quân Hoa không vui, ta sẽ sửa.”

Quân Hoa nhiều lần nói với hắn, trong cuộc sống cái của mình sẽ là của mình, không phải của mình đừng cưỡng cầu. Hắn lại coi như gió bên tai, cho nên nàng mới càng ngày càng không vui, nhìn hắn không vừa mắt. Hắn sẽ sửa, hắn hi vọng Quân Hoa có thể yêu hắn như Tuyết Hoa yêu Hạ Lăng Vân vậy

147. Chương 147: Chuyện Về Hung Thú Giao Long

Buổi sáng ngày thứ ba, Tế tư Ngô Đồng xuất quan, Lệ Quân Hoa và Hạ Lăng Vân luôn chú ý hắn lập tức đến bãi phóng.

Bởi vì có thư của sư tỷ ông, cho nên tế tư sớm biết lai lịch Lệ Quân Hoa, khi biết còn hai vị Tiên Quân khác đang ở trong bản chờ mình, lập tức quyết định đi bãi phóng, không ngờ bọn họ lại chủ động tới gặp hắn rồi.

Tế tư Ngô Đồng có chút sợ hãi, bởi Tiên Quân trong lòng của ông chính là sự tồn tại mạnh mẽ cao quý và thần bí.

Khi ông còn nhỏ kiểm tra được có linh căn thiên phú, phụ mẫu của ông vô cùng vui vẻ, nhưng mà sau khi đến sư môn mới biết, linh căn thiên phú bản thân thật thấp kém, chỉ có thể là đệ tử ngoại môn, ở trong môn phái cũng chỉ là đệ tử tạp dịch hầu hạ những đệ tử ưu tú. Sau khi thành niên, ông cũng đoạt tuyệt ý niệm tu tiên hồi hương, trên đường gặp sư phụ, từ đó về sau học tập một phương thức tu luyện khác, sau đó lập bản trại này làm đại tế tư, hưởng thụ sự sùng bái cung phụng của thôn dân.

đi xuống nhà gỗ đón bốn vị Tiên Quân, tế tư Ngô Đồng cầm quả trượng gỗ hành lễ thật sâu, nói: “Văn bối thể tục bái kiến bốn vị Tiên Quân.” Tu sĩ nhập môn tới lúc thành Tiên Quân, ít nhất phải tu luyện mất ngàn năm.

“Tế tư Ngô Đồng mau mau miễn lễ.” Hạ Lăng Vân hòa nhã nói, đưa tay nâng lão nhân tóc trắng xóa dậy.

“Tể tư Ngô Đồng, ta là Lệ Quân Hoa vài ngày trước tới muốn bái phỏng người.” Lệ Quân Hoa tiến lên nói, chắp tay hành lễ với lão tể tư. Nàng năm nay cũng chỉ hơn sáu mươi, còn nhỏ hơn lão tể tư rất nhiều.

“Lệ nữ tiên, vẫn bồi cảm ơn người tặng thần đan. Bây giờ vẫn bồi không chỉ khôi phục hoàn toàn tinh thần lực, mà còn có chút tăng trưởng.” Tể tư kích động, run run rẩy rẩy hành lễ với Lệ Quân Hoa.

Tuyết Hoa nhìn, tranh thủ nói: “Lão tể tư đại nhân, người đừng hành lễ với ta, tuổi ta còn nhỏ lắm.” Lúc nào xuyên không khoảng mười bảy mười tám tuổi, những năm bế quan tu luyện thời gian tuy dài nhưng tâm lý tuổi thoát nhìn trẻ hơn lão tể tư rất nhiều.

Thanh Đồng bĩu môi, nói: “Ta cũng rất trẻ, ngại nhận lễ của người.” Lão nhân này cùng lão vu bà kia không sai biệt, thoát nhìn không sống được vài năm nữa.

Tể tư Ngô Đồng chống quải trượng nghênh đón bốn vị Tiên Quân vào nhà gỗ của mình, hàn huyên vài câu rồi nói: “Lệ nữ tiên, sư tỷ của ta đã nói rõ mục đích của nữ tiên khi tới đây rồi, mời nữ tiên lấy huyết nhục Giao Long ra, để ta thi triển pháp thuật.”

Sư tỷ ông đã nói rõ trên thư, vị nữ tiên này có vận mệnh chi nữ, nhất định có thể chém giết Giao Long, một hung thú cứu phẩm có mối thù thật sâu với nhân loại đại lục Ngũ Nguyên.

Lệ Quân Hoa nghe vậy, lấy một hộp lớn bằng bàn tay trong hộp trữ vật ra nói: “Tể tư đại nhân, đây chính là huyết nhục ta cắt trên người Giao Long xuống.”

Ngay từ đầu nàng đã đặt huyết nhục Giao Long vào không gian trữ vật, sau đó đến hội quán tu sĩ thông báo. Tu sĩ bên kia lập tức chia thịt giao long thành mười phần, sau đó đựng trong hộp hàn ngọc, để nàng một phần, còn lại chuyển cho những người khác lợi dụng huyết nhục giao long tìm kiếm tung tích nó.

Sau khi mở hộp hàn ngọc ra, Tuyết Hoa ngửi ngửi nói: “Mùi máu tươi rất nặng.” Xem màu sắc y như vừa mới cắt.

Tể tư Ngô Đồng cầm hộp hàn ngọc, nhìn miếng thịt trong đó, dùng ngón giữa tay phải chạm vào, hai mắt nhắm lại.

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa biết hắn đang dùng tinh thần lực kiểm tra, cũng yên lặng chờ đợi.

Tuyết Hoa không có gì làm, nhìn xung quanh.

Mặt tể tư đầy nếp nhăn giống như vỏ cây già cỗi, tóc trắng thưa thớt, nhưng tinh thần và thể trạng không tồi.

Nhà gỗ này khá rộng, bốn vách treo nhiều da thú, còn khắc pháp trận ngũ hành hoặc mâm gỗ khắc pháp trận bát quái kì lạ. Phía Đông có hình người điêu khắc gỗ, lơ lửng đang đốt hương. Mùi hương cùng khói xanh lượn lờ, không khí tràn ngập mùi thuốc khói.

Sau lưng tể tư là ba gã trung niên nam tử và một nữ tử trẻ tuổi. Bọn họ không giống người hầu, chắc là đệ tử của ông.

Tể tư Ngô Đồng dùng ngón giữa đè lên miếng thịt Giao Long, trán dần dần toát ra mồ hôi, sắc mặt ngày càng tái nhợt, mọi người biết rõ tinh thần lực của ông tiêu hao rất lớn, lo lắng ông ta không kiên trì được, nhưng việc này trọng đại, bọn họ không thể bảo ông ngừng lại, chỉ có thể lo lắng thay ông.

“Phốc ~” Gương mặt tể tư co rút, phun một ngụm máu.

“Sư phụ.” Ba nam một nữ phía sau lưng ông thấp giọng kêu.

“không có việc gì.” Tể tư nói, tiếp tục dùng tinh thần lực dò tìm tung tích Giao Long.

Còn học máu.

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa hai mặt nhìn nhau, cũng lo lắng cho vị lão nhân này. Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng từng thấy vu bà vì xem bói mà thổ huyết, cũng không có kinh ngạc, Lệ Quân Hoa lấy linh đan bồi dưỡng thân thể mà sư phụ nàng điều chế ra, chuẩn bị chờ sau khi kết thúc để ông phục dụng.

thật lâu, té tư mở mắt, lấy ống tay áo lau mặt và vết máu trên khóe miệng, cố hết sức nói: “Chủ nhân huyết nhục này là giao long vạn năm, trước khi bị phong ấn nó đã làm rất nhiều điều ác, chỉ là khi đó giới tu tiên vừa vận xuất hiện cửu phẩm tiên tôn phi thăng, bát phẩm tiên quân về cõi tiên, tình huống nguy cấp các vị Tiên Quân rất ít, vì vậy sáu thất phẩm Tiên Quân dùng mệnh phong ấn nó. Giao Long hung ác bị phong ấn, sáu thất phẩm tiên quân và toàn bộ đệ tử họ mang theo đều chết, đại khái đây chính là nguyên nhân giới tu tiên không biết chuyện Giao Long bị phong ấn tại sơn mạch Xích Long.”

Hạ Lăng Vân lộ vẻ kinh ngạc, đây là chuyện ngay cả Tiên Quân thất phẩm cũng không tra được, thế mà nhánh “Vu sư” có thể làm.

Lệ Quân Hoa tới trước mặt té tư, mở bình sứ, đổ viên đan dược bóc sáp bên ngoài nói: “Té tư địa nhân, đây là linh đan bổ dưỡng sư phụ ta điều chế, bà bà thôn Nạp Nhã đã dùng qua, hiệu quả rất tốt.”

Té tư nhìn nhìn, liền tiếp nhận nuốt vào, sau đó nói: “Cám ơn Lệ nữ tiên.”

Nữ đệ tử phía sau lập tức rót cho ông một chén trà.

Té tư uống ngụm trà, thở một hơi nói: “Sau khi thoát khỏi phong ấn Giao Long hung ác rất yếu, liền phân ra một phần linh hồn bám vào một tu sĩ phẩm cấp thấp, để tu sĩ đó làm việc cho nó. Còn nó thu nhỏ lại, bắt đầu tu luyện.”

“Linh hồn của nó rất mạnh, điều khiển tu sĩ đệ tử tới nơi thâm sơn có linh khí thiên địa nồng đậm bố trí pháp trận tà ác, hấp dẫn các lão tinh linh yêu quái tới thôn trang ăn thịt người, dụ tu sĩ nhân loại ra, mà bản thể hần không ngừng nuốt các tu sĩ cao cấp cùng tinh linh yêu quái, dùng phương pháp tàn nhẫn này rất nhanh khôi phục nguyên khí.”

“Trong quá trình nó khôi phục, đã nuốt tu sĩ lục phẩm, nguy trang thành hần, đi khắp nơi ăn thịt tinh linh yêu quái và tu sĩ.”

“Căn cứ vào huyết nhục này, ta biết nó ăn ít nhất ba Tiên Quân nhân loại và sáu tinh linh yêu quái cũng tu vi thất phẩm, còn tinh linh yêu quái và tu sĩ thấp thì nhiều vô số kể.”

nói đến đây, đột nhiên té tư ngồi bệt xuống đất, lông mày nhăn lại, khóe miệng ngập tràn tơ máu.

“Sư phụ, người nên nghỉ chút rồi hãy nói sau.” Ba nam một nữ phía sau trăm miệng một lời nói, hai gã trung niên nam tử gần ông đứng dậy dìu ông nằm xuống, nữ đệ tử duy nhất thì đi vào căn phòng cách vách, lấy một bao giấy trắng.

“Sư phụ, người đừng tiết kiệm, hãy dùng nốt thần đan còn lại.” Nữ đệ tử này uyển chuyển nói, mở bao, lộ ra một viên thuốc màu đen đã bị chia ra.

Hạ Lăng Vân thấy thế, lập tức hiểu đó là được gì, lập tức lấy một bình sứ nhỏ trong vòng tay càn khôn, đổ ra hai viên Dưỡng Thần Đan đỉnh cấp, nói: “Ta còn chút Dưỡng Thần Đan, mời té tư nhận lấy.” Đan Dưỡng Thần cũng chỉ lớn như đậu tằm, chắc Lệ Quân Hoa tặng cho ông, chắc còn thừa lại một phần té tư không nỡ dùng.

“Được trân quý vậy, vẫn bối không thể thu.” Té tư cau mày chịu đựng nói. Dùng được Lệ Quân Hoa đưa, về sau tinh thần lực của ông không những hồi phục còn tăng thêm một chút. Tiên nhân tu luyện tiên đan cũng là linh thảo linh hoa, được hiệu vượt xa những vu sư như họ luyện chế, vô cùng trân quý.

“Té tư đại nhân, ta am hiểu linh lực Mộc, cũng biết cách luyện đan, nên đan dược này ông không cần khách khí, nhận lấy. Ông cũng vì giúp chúng ta tìm kiếm tung tích Giao Long mới tiêu hao tinh thần lực.”

Hạ Lăng Vân nói xong, lấy một bình màu hồng phấn, nói: “Đây là dịch Tử Ngọc Liên, chuyên trị liệu tình trạng đau đầu cho tu sĩ sau khi thi triển pháp thuật, ông có thể áp dụng, ta tặng cho ông. Dịch Tử Ngọc Liên chỉ cần lấy bôi lên huyết nhân trung và thái dương, sau đó day huyết thái dương là được.” Năm đó hần luyện ra vài bình, sau khi giữ lại hai bình thì tặng cho mọi người, Tuyết Hoa một lọ, còn lọ này thì đưa cho té tư. Về sau có điều kiện, hần sẽ luyện chế thêm.

Té tư rất kích động không ngờ trên đời có linh dược thần kì như vậy, hơn nữa Tiên Nhân còn tặng ông một lọ, cảm kích nói: “Ngô Đồng cảm tạ Tiên Quân ban dược.”

Ông ra hiệu nữ đệ tử nhận lấy. Sau khi nữ đệ tử nhận liền lập tức mở nắp bôi lên huyết Nhân Trung, mát xa huyết Thái Dương cho ông.

Sau một hồi, Tế Tư cảm thấy thoải mái hơn, bảo đệ tử dìu ông lên. Ông tiếp tục nói: “Ta thông qua vật thể tìm hiểu ngược dòng, cảm ứng được tất cả đều là hình ảnh, không có thanh âm, không biết Giao Long không chế tu sĩ nào biến thành tu sĩ nào nhưng có thể cảm ứng được hoàn cảnh xung quanh hần.”

Ông nhớ lại nói: “Linh sủng của lục phẩm chân quân đó liên tục thu thập đan dược và linh đan trợ giúp Giao Long tu luyện. Nó sau khi khôi phục ăn vị chân quân kia giả mạo hần, lộ mặt đối diện với người đời, không ai phát hiện dị thường. Rất nhiều người quỳ lạy hần, đôi lúc hần đi lại trong cung điện vàng son, lại bái kiến người mặc áo bào màu vàng tôn quý, cùng một ít nữ nhân hợp thể thái âm bổ dương. hần có lúc dẫn đầu thuộc hạ đi khắp nơi. Dân chúng cũng tụ tập lại chỗ hần đến, hần đứng trên đài cao làm nghi thức. Ban đêm, có thể hần tu luyện, ăn thi thể tinh quái giấu trong pháp khí trữ vật, hấp thu Tinh Nguyên Châu còn chưa tản linh khí.” nói đến đây ông ngừng lại.

Lệ Quân Hoa và Thanh Đồng hai mặt nhìn nhau, cố gắng hồi tưởng. Tuyết Hoa và Hạ Lăng Vân đồng ý tưởng nói: “Chẳng lẽ là Quốc sư chúng ta gặp ở kinh thành?” Cái này quá rõ ràng.

Quốc sư?

đi ra vào cung điện vàng son, thấy long bào Hoàng Đế, còn cùng phi tử cung nữ thái âm bổ dương. hần những năm rồi đi khắp nơi cầu phúc cho dân chúng, có lẽ là tìm kiếm tu sĩ nhân loại tu vi cao và tinh linh yêu quái.

Hạ Lăng Vân trầm giọng nói: “hần che dấu thật tốt, ta và Tuyết Hoa đã gặp hần ở kinh thành, cũng không phát hiện.” Vậy thì có thể lí giải sao Giao Long biết Tuyết Hoa không phải người, muốn công kích hai người họ.

“Chúng ta lặng lẽ tới kinh thành Kim Phượng.” Lệ Quân Hoa cẩn thận nói, “không nên để giới tu tiên biết.” Vì tên ngụy Quốc Sư luôn có liên hệ mật thiết với hội Đồng Minh. Nếu bọn họ thông tri qua hội Đồng Minh chẳng khác nào cho nó biết.

Hạ Lăng Vân gật đầu. Chỉ là, tu sĩ giai “Tiên” có thể phóng thần thức ra ngoài tìm kiếm linh lực chấn động và linh khí ngưng tụ, bọn họ làm thế nào mới tránh được?

148. Chương 148: Kế Hoạch Chém Giết Giao Long

Giao Long là quốc sư?

Lệ Quân Hoa, Thanh Đồng, còn có thầy trò tế tư đều lộ vẻ khiếp sợ, nhưng mà cũng rất nhanh bọn họ tỉnh ngộ rồi. Giao Long là hung thú thượng cổ biến hóa thành người, khẳng định hiểu được cách che dấu khí tức yêu quái, cho nên mới lớn mật biến hóa thành quốc sư, thay thế hần ra vào hoàng cung, phủ quốc sư, thậm chí tới các hội quán tu sĩ ở nước Kim Phượng tìm hiểu tin tức.

Lệ Quân Hoa lập tức nói: “Chúng ta không thể thông báo cho người khác, nếu không Giao Long sẽ cải biến thân phận.” Muốn tìm, sợ là khó khăn.

Hạ Lăng Vân trầm ngâm chốc lát, nói với Tuyết Hoa: “Tuyết Hoa, chỗ nàng còn một khối linh thạch liên hệ với Lệ Nhi, nàng nhấn Lệ Nhi và Lâm Vân Phàm đến Thiên Linh Môn chờ chúng ta.” Lúc làm thiên lý truyền âm thạch họ cũng để cho đôi tỷ muội một viên.

“Đúng rồi, nàng thuận tiện bảo Lâm Vân Phàm liên hệ với sư phụ hần cùng đi.” Hạ Lăng Vân nói. Lâm Vân Phàm và hần tìm kiếm pháp trận một đông một tây, bạn tốt của hần Đạo Nguyên thì trầm yêu trừ ma ở đông nam nước Kim Phượng, có lẽ sư đồ bọn họ sớm liên lạc rồi.

hần lại nói với Lệ Quân Hoa: “Người có thể liên hệ với sư phụ mình?” Nhờ Lâm Vân Phàm không liên hệ được với Đạo Nguyên, hần hi vọng Lệ Quân Hoa có thể liên lạc được.

Lệ Quân Hoa nói: “Sư phụ có cho vân bồi hai khóa thiên lý truyền âm, đệ tử sẽ liên hệ với sư phụ, để người đi cùng với Lệ Nhi cùng sư huynh tới Thiên Linh Môn.” nói xong, nàng lấy thiên lý truyền âm thạch trong ngọc bội ra.

“Được.” Hạ Lăng Vân gật đầu, nói: “Hai người đi cùng ta tới Thiên Linh Môn trước? Ta định gọi bát phẩm Lục Mẫu Đơn tiên tử và thất phẩm cá tinh Thủy Ngọc cùng đi.” Đẳng cấp Tiên Quân càng nhiều càng tốt! Đáng tiếc thiên lý truyền âm trên người hắn đều liên hệ với hội quán tu sĩ phái Ngũ Hành, cần nhắc tới việc quốc sư giả mạo tới hội quán tìm tin tức, vấn đề này hắn không thể ủy thác người hội quán tu sĩ tìm người.

Tuyết Hoa lấy thiên lý truyền âm thạch, dùng linh lực mở pháp trận, bắt đầu ghi thanh âm, “Lệ Nhi, Vân Phàm, bên chúng ta có phát hiện mới, hai người lập tức tới Thiên Linh Môn chờ chúng ta tụ họp. Vân Phàm, tốt nhất là người liên lạc với sư phụ mình, mời hắn cùng tới Thiên Linh Môn.”

Lệ Quân Hoa cũng mở thiên lý truyền âm thạch nói: “Sư phụ, đệ tử là Quân Hoa đang ở cùng Hạ tiên quân, Tuyết Hoa. Bên đệ tử có phát hiện một chuyện trọng yếu. Vì đảm bảo việc này không bị tiết lộ, người nhận được tin lập tức tới Thiên Linh Môn. Mọi người cũng sẽ qua đó.” Nàng không dám nói quá nhiều, bởi thời gian ghi âm của truyền âm thạch không thể quá dài, nếu không sẽ tiêu hao lượng lớn linh lực, sau đó không thể bay tới chỗ người kia.

Thu lại thanh âm, hai viên linh thạch một trước một sau hóa thành lóe thành linh quang bay về phía Đông.

Hạ Lăng Vân đứng dậy tới chỗ tế tự nằm, đưa tay bắt mạch cho ông, sau đó lấy vài viên đan dược phổ biến kéo dài tuổi thọ của giới tu tiên ra hòa nhả nói: “Tế tự đại nhân, những cái này, chỉ là chút thành ý, kính xin ông tiếp tục bảo vệ người dân của bản trại.”

nói xong, hắn giới thiệu phương thức và cách phục dụng các loại linh đan. Vị Tế tự này niên kỉ rất lớn, tiếp tục tiêu hao tinh thần lực, sẽ như đèn cạn dầu. Những linh đan này có thể duy trì để ông sống thêm hai mươi năm nữa.

Tế tự và các đệ tử của ông kích động không ngớt lời nói: “Cám ơn Tiên Quân đại nhân.” Có những... linh đan này, tế tự có thể tiếp tục bảo hộ bản trại, cho tới khi mấy vị Tiên Quân này giết chết được Giao Long.

Tuyết Hoa tranh thủ nói: “Lăng Vân, Quân Hoa, Thanh Đồng, chúng ta đi thôi. Sớm chút trở về hội họp với Lệ Nhi.” Vấn đề này giải quyết sớm càng tốt, bởi Giao Long kia vẫn đang trong quá trình hồi phục nguyên khí. Nếu chờ hắn khôi phục hoàn toàn, bọn họ dù bảy tám phẩm Tiên Quân, cũng không thể đấu lại hung thú thượng cổ cửu phẩm.

“Đúng.” Hạ Lăng Vân gật đầu, xoay người nói với Thanh Đồng: “Người có thể che dấu khí tức của mình?” Khí tức của bát phẩm rất cường đại, vạn nhất bị Giao Long phát hiện sẽ không tốt.

“Biết một chút, nhưng người không cần lo lắng, ta sẽ vào không gian linh sủng nghỉ ngơi.” Thanh Đồng cười nói. Lúc Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa tiếp cận bản trại, hắn và Quân Hoa chỉ cảm nhận được khí tức yêu quái của Tuyết Hoa không chút nào cảm giác ra khí tức Hạ Lăng Vân, cho tới khi đi ra mới phát hiện Hạ Lăng Vân cũng ở đó.

Hạ Lăng Vân hài lòng nói: “Tuyết Hoa, nàng biến về nguyên hình có lẽ ta sẽ che dấu được khí tức của nàng, Quân Hoa ngươi nên ngự kiếm phi, ngự kiếm linh lực chấn động rất nhỏ chỉ cần không sự dụng pháp thuật cao cấp sẽ không gây chú ý.”

Đề nghị của hắn không ai phản đối. Mọi người rời khỏi nhà gỗ của tế tự sau đó Tuyết Hoa biến nguyên hình nhảy vào vòng tay của hắn, Thanh Đồng tự động biến vào không gian linh sủng, Lệ Quân Hoa lấy một pháp kiếm bình thường ngự kiếm phi.

Bọn họ đi ngày đêm về phía Đông, tới lúc tiếp cận thành Vĩnh Yên liền đi đường vòng, mất năm ngày tới được đỉnh Trụ Sơn.

“Trưởng lão và phu nhân về rồi.” Hạ Lăng Vân còn chưa báo thân phận, đã thấy mọi người hướng lên trời hành lễ.

“Lăng Vân lão đệ, Quân Hoa, Thanh Đồng, mọi người về rồi.” Bên Hồ nữ thần một đoàn người đi ra khỏi đại điện nghị sự, một giọng nói to vang lên sau đó bóng người bay lên nghênh đón.

“Ồ, Lăng Vân, đệ tấn cấp?” hần khiếp sợ nhìn Hạ Lăng Vân và Quân Hoa. hần vừa thấy mặt phát giác không thể cảm ứng được tu vi Hạ Lăng Vân, còn đệ tử nhỏ nhất Quân Hoa hần đã biết tin tức từ hội quán tu sĩ rồi.

“Đúng vậy, Đạo Nguyên huynh, tu vi của huynh cũng tăng rất nhanh.” Hạ Lăng Vân mỉm cười nói. Bằng hữu cũ tu vi cũng đạt đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là tấn cấp rồi.

“Sư phụ.” Lệ Quân Hoa đứng trên pháp kiếm thi lễ thật sâu. không có sư phụ, nàng sẽ không có ngày hôm nay.

“Tuyệt Hoa, ta ở chỗ này.” Lệ Nhi hưng phấn gọi Tuyệt Hoa. Lâm Vân Phàm đứng cạnh nàng.

Tuyệt Hoa vui vẻ nhào ra khỏi vòng tay Hạ Lăng Vân nhảy vào ngực Lệ Nhi, “Lệ Nhi, chúng ta nửa năm không gặp rồi.”

Mọi người nhanh chóng tới đại điện nghị sự, ở dưới viên bát phẩm Lục Mẫu Đơn mang theo thất phẩm cá tiên cùng nữ nhi Tuyệt Lan bay tới.

Trong đại điện nghị sự, mọi người phân chủ khách, sau khi dâng trà điểm tâm, Hạ Lăng Vân phát tay để bọn họ ra ngoài bắt đầu thương nghị đại sự.

Hạ Lăng Vân và Lệ Quân Hoa nói chuyện mình phát hiện. Mọi người hoàn toàn kinh sợ.

Chương môn Hàn Tu hỏi: “Sư thúc quyết định triệu tập các vị Tiên Quân, sau đó một lần hành động chém chết Giao Long?” hần và một ít sư huynh đệ trấn giữ Thiên Linh Môn, phụ thê Khiếu Nguyệt, Vũ Đình, Thanh Vân, Thanh Viễn, Thanh Bình mang theo chúng đệ tử có chút thực lực đại diện cho Thiên Linh Môn tiến vào thế tục trăm yêu trừ ma.

“Đúng vậy.” Hạ Lăng Vân, “Bởi ta không đoán được các vị Tiên Quân khác có an toàn, cũng không có thiên lý truyền âm của họ, nên không dám mạo hiểm thông qua hội quán tu sĩ tìm hiểu cách liên hệ.”

hần nói: “Ta tính toán qua, ta và Lục Mẫu Đơn tiên tử, Thanh Đồng có tu vi bát phẩm, Tuyệt Hoa và Lệ Nhi được phụ thân ban cho rất nhiều pháp khí đỉnh cấp, sức chiến đấu của Đạo Nguyên rất tốt, lực chiến đấu của Quân Hoa Vân Phàm cũng không yếu, hợp lực mọi người, có lẽ sẽ giết được Giao Long. Nếu liên lạc được bát phẩm Tiên Quân Hồng Lâm của Vạn Lưu Tông, phần thắng sẽ nhiều hơn.”

Hàn Tu lập tức nói: “Sư thúc, đệ tử có thể hỏi hội Đồng Minh tin tức Hồng Lâm Tiên Quân, cũng có thể hỏi cách liên lạc với các Tiên Quân khác lúc mọi người tới kinh thành có thể tiện đường đi tìm bọn họ.” Chỉ cần không nói chuyện liên quan tới Giao Long, thì dù nó nguy trang thành quốc sư tới hội quán tìm tui tức cũng không phát giác được.

Tần Đạo Nguyên lập tức nói: “Chủ ý này không tồi.” Hành động lần này của bọn họ phải thành công, tuyệt đối không thể lưu lại hậu họa cho đời sau.

“Tốt, Tu hiền chất, người tận lực liên hệ càng nhiều Tiên Quân càng tốt.” Hạ Lăng Vân nói, “Lúc liên hệ đừng nói cụ thể, người có thể tìm lí do khác.”

hần đứng lên: “Quân Hoa đi đường mệt mỏi, Tu hiền chất, người an bài phòng cho nàng và Thanh Đồng, chiêu đãi cẩn thận. Tuyệt Hoa, nàng với Lệ Nhi và Vân Phàm cứ trò chuyện. Đạo Nguyên huynh, chúng ta tới Vong Trần Cư. đã 130 năm rồi huynh mới đến Thiên Linh Môn, lần này để ta chiêu đãi huynh thật tốt.”

Mọi người gật đầu, từng người tản ra.

Bảy ngày sau, Hạ Lăng Vân, Tuyệt Hoa, Lệ Nhi, Lăng Vân Phàm, Lệ Quân Hoa, Tần Đạo Nguyên cùng rời khỏi hồ Nữ Thần, bay về phía kinh thành. Cá tiên Thủy Ngọc kinh nghiệm chiến đấu không đủ phong phú, nên ở lại hồ Nữ Thần bảo hộ Thiên Linh Môn.

Mọi người đoán Giao Long tu vi cửu phẩm, nên hành động rất cẩn thận. Vì che dấu khí tức, bọn họ đều dùng ngự kiếm, tận lực áp chế chấn động linh lực của bản thân.

Vì đảm bảo một lần hành động thành công, Tuyệt Hoa và Lệ Nhi cũng lấy pháp khí phụ thân ban cho ra, để mọi người chủ động lựa chọn pháp khí phù hợp.

Hai dây trói tiên, Tuyết Hoa cùng Lệ Nhi am hiểu sử dụng nhất, mọi người còn đề nghị các nàng chuyên phụ trách trói chặt Giao Long, không chế tay chân của Giao Long ở mức tối đa.

Thủy Hỏa tương khắc, chủ lực hệ hỏa Thanh Đồng, Lâm Vân Phàm, Lệ Quân Hoa, Tần Đạo Nguyên, Hạ Lăng Vân tuy linh lực thuộc tính thủy mộc không khắc chế trực tiếp, nhưng quán chú linh lực của pháp kiếm Thanh Hoa lại có thể khiến đối thủ bị thương tổn cực lớn, vừa công vừa thủ. Lục Mẫu Đơn tiên tử trời sinh dịu dàng, chủ sinh là mộc, phụ trách phòng ngự, bảo hộ mọi người.

Tính toán sức chiến đấu, mọi người cũng an tâm, Tề tư Ngô Đồng nói, năm đó Giao Long làm loạn, lúc đó giới tu tiên rất ít Tiên Quân, sáu thất phẩm Tiên Quân mang theo đệ tử liều mình mới phong ấn được nó. So sánh với lúc đó, sức chiến đấu của tổ hợp bọn họ còn mạnh hơn rất nhiều.

Nửa đường, Hạ Lăng Vân và Tần Đạo Nguyên đi bái phỏng bát phẩm thủy mộc Hồng Lâm Tiên Quân của Vạn Lưu Tông, xác định đối phương không có vấn đề, liền nói rõ kế hoạch. Hồng Lâm Tiên Quân không chút do dự gia nhập, còn gọi bạn tốt Hoàn Dịch Tiên Quân hệ kim thổ cùng đi.

Bởi vậy, năm loại linh lực cơ bản Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ thuộc tính Tiên Quân cũng gom đủ rồi, dù không giết được Giao Long, cũng có thể bố trí pháp trận ngũ hành, một lần nữa phong ấn Giao Long hung ác.

149. Chương 149: Diệt Giao Long (thượng)

một chuyến mười người phân thành nhóm tiến vào kinh thành. Mùa đông, cây cối xơ xác, năm nay mùa đông nước Kim Phượng đại hàn, gió mưa không thuận, phía nam nạn châu chấu, thu hoạch kém mọi năm. Người bình thường cũng phải xiết chặt dây lưng quần, một ngày chỉ uống một chén cháo loãng, hoặc nước trong với cái bánh bao, chỉ quan lớn với nhà giàu còn bảo trì ngày ba bữa, nhưng cũng không dám lãng phí đồ ăn.

Tuyết Hoa nhìn thấy đám người một mỗi ngồi trước cánh cửa lớn thở dài nói: “thật thê thảm. Nếu tiếp tục như vậy, thì thật sự khó qua được.” Đại lục Ngũ Nguyên có nhiều chỗ, thiếu tu sĩ và binh sĩ, thậm chí chỉ có nơi không có, thôn dân bình thường đành tự phát cầm đao, cuốc, đình ba tuần tra xung quanh bảo vệ hoa màu. Đối mặt với yêu quái đã thương người bọn họ không dám chạy trốn, mà lựa chọn hi sinh dùng chiến thuật biển người giết yêu quái.

“sẽ nhanh tốt hơn.” Hạ Lăng Vân an ủi nàng. hấn làm pháp khí dịch dung cũng thuận tay, lần này ở Thiên Linh Môn làm một hơi mấy cái phân cho Lâm Vân Phàm và Thanh Đồng. Bởi vì hấn và Tuyết Hoa từng chạm mặt quốc sư và Giao Long, cho nên hấn cũng đeo một trâm gài tóc, buộc mái tóc dài vốn buông thả lên đỉnh đầu, dùng trâm gài tóc cố định.

trên chợ từ năm ngoái đã có rất nhiều người bán nhi bán nữ, nhưng đầu năm nay, người có tiền không thiếu kẻ hầu, còn bắt đầu đuổi những hạ nhân kị khế ước theo năm ra ngoài. Thấy Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa quần áo chỉnh tề sắc mặt hồng nhuận đi tới, mấy đứa trẻ nhỏ trên đường vây quanh lại, cầu xin: “Công tử, phu nhân, chúng ta thật đói, thương chúng ta với, cho chúng ta chút gì để ăn.”

Bọn nhỏ này cả đám lăm lem hết rồi!

Trong lòng Tuyết Hoa mềm nhũn nói: “Được, các người theo ta.” nói xong, nàng không chờ Hạ Lăng Vân đồng ý, liền mang theo mười tám đứa nhỏ tới quán ăn.

“Tiểu nương tử, chuyện này không được, người không thể...mang theo lũ ăn mày này vào.” Tiểu nhị vội ngăn lại. Tuy nói cửa tiệm mở cửa kinh doanh, nhưng nguyên liệu giờ khan hiếm, khách nhân bình thường tốn hai mươi văn tiền là có thể ăn no, giờ 100 văn chỉ miễn cưỡng lót dạ.

Tuyết Hoa lẳng không lấy ra một thỏi bạc nói: “Ta mời khách.”

“Tiên nhân?” Tiểu nhị thấy Tuyết Hoa giống như biến hóa ra thỏi bạc lớn, vội nói: “Tiên nhân xin thứ tội, chỉ là nguyên liệu của tiểu điểm giờ không đủ, nhất thời không chiêu đãi nổi nhiều hài tử như vậy.” giờ giá

hàng lên cao, tiểu điểm của hần cũng chỉ mienx cường mở, mỗi ngày bán hai ba bàn ăn phục vụ.

Tuyết Hoa lập tức nói: “Nguyên liệu ta có.” đi trên đường nàng sẵn thú có một đồng nguyên liệu nấu ăn, sau đó xử lí qua thu vào vòng tay Như Ý.

Hạ Lăng Vân đi sau nàng lấy một túi da màu xám cỡ lòng bàn tay, nói: “Đây là túi càn khôn, bên trong có nguyên liệu nấu ăn.” Còn nói tránh chú ý, Tuyết Hoa vào kinh thành không lâu đã gây chú ý rồi, nhưng cũng không thể trách nàng.

“Hai vị tiên nhân, mọi người mau vào. Những đứa trẻ này, cũng vào đi.” Chương quỳ chạy tới, vội vàng nói.

Hạ Lăng Vân nói: “Làm cho phu thê chúng ta và lũ trẻ này bữa cơm, nguyên liệu trong túi càn khôn này cứ để ở chỗ các người, người hỗ trợ bổ thí cho dân chúng bị đói khát.” Lúc hần xuất hành, chương môn Hàn Tu đã lấy ra ba túi càn khôn, nói bao năm qua Thiên Linh Môn cũng tích trữ lương thực, lúc Khiếu Nguyệt và Thanh Bình ra ngoài cũng mang theo một ít, giờ còn lại như vậy, hần để một cái cho đệ tử Thiên Linh Môn, còn lại thì đưa Hạ Lăng Vân cứu tế dân chúng.

Tu sĩ cấp thấp cũng có thể đi vào rừng săn bắt nuôi sống bản thân, dân chúng đói mặt với loạn thế, chỉ có thể dựa vào cứu tế.

Hạ Lăng Vân liền cầm ba túi càn khôn, ven đường lặng lẽ tới hội quán tu sĩ đưa tặng hai cái, còn một cái mang tới kinh thành, nhìn tình huống như vậy lập tức cứu trợ.

Chương quỳ nghe vậy, vui mừng, khom người nói: “Tiên nhân từ bi, tiên nhân từ bi.” Trong kinh thành có rất nhiều tu sĩ, bọn họ cũng thường xuyên cứu tế dân chúng, nhưng hiện tại nhiều hơn còn hơn ít, tu sĩ lo cho bản thân mình cũng còn khó khăn.

Trước cửa có mười mấy đứa nhỏ, lại thêm những đứa nhỏ khác nghe thấy cũng rụt rè tiến đến. Những người lớn đứng bên ngoài, Tiên Nhân không nói nên bọn họ chỉ đứng nhìn, chỉ gọi hài tử mình đi vào ăn chực.

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa ra hậu viện, đặt túi càn khôn vào trong bếp. trên đường Tuyết Hoa cũng bắt không ít gà rừng và thỏ, lấy ra toàn bộ nói: “Còn lại cho các người.”

Chương quỳ hết lòng cảm tạ hết phòng bếp động thủ. Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa uống nước sôi chờ đợi. Lá trà, giờ là vật xa xỉ phẩm rồi, cửa hàng không cung cấp nổi.

Mười lăm phsut sau, bốn năm người một trước một sau đi tới, ngồi cạnh Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa.

“Tuyết Hoa, Lăng Vân, sao lại nhiều hài tử lem luốc như vậy?” một người trong đó hỏi.

Tuyết Hoa đã đeo pháp khí dịch dung, gương mặt lúc này hơn tròn nói: “Lệ Nhi, muội không thấy những đứa nhỏ này đáng thương sao?”

Lệ Nhi lúc này có gương mặt tương tự nàng nói: “Ta cũng cảm thấy chúng đáng thương, nhưng mà ta không có năng lực.” Nàng chỉ có thư tịch linh đan vũ khí, linh thạch, mà người bình thường thì không cần những thứ này. Nếu không, nàng ra ngoài bắt ít thỏ rừng gà rừng về?

“Chỉ cần cố qua giai đoạn này, tất cả sẽ tốt hơn.” Lệ Quân Hoa nói. Nàng được Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa an ủi biết chuyện Giao Long thoát ra là sớm muộn, nhưng trong lòng cũng tràn ngập áy náy.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, lại có ba nam một nữ chậm rãi đi tới ngồi xuống bên cạnh.

Thiếu phụ lục y thanh nhã là Lục Mẫu Đơn tiên tử, nam tử trang phục đỏ là Đạo Nguyên Tiên Quân, trung niên nam tử trường bào màu nam là Hồng Lâm Tiên Quân, xiêm y màu nâu là Hoành Dịch Tiên Quân linh căn kim thổ, ngoại trừ Lục Mẫu Đơn ở trong hồ Nữ Thần, ba người khác đều lo lắng mình bị quốc sư thấy mặt đều đeo pháp khí dịch dung, đồng thời tận lực che dấu khí tức của mình.

Mọi người đến đông đủ, bắt đầu dùng cơm trưa. Đám trẻ con đứng đó biết bọn họ đều là Tiên Nhân, giống như ve mùa đông, yên tĩnh ăn cơm mà Tiên Nhân ban cho, trong lòng khát vọng Tiên Nhân nhân từ vẫn ở kinh thành, như vậy mỗi ngày bọn chúng sẽ được ăn no.

“Lúc chúng ta vào thành nghe nói quốc sư thượng tấu với Hoàng đế, định tế diễn, cầu phúc cho dân chúng.” Hạ Lăng Vân nói. hần thoáng cảm ứng chung quanh, xác định chỗ này không có tu sĩ hoặc tinh linh yêu quái phóng thần thức theo dõi.

“Chỉ cần xách định hần ở kinh thành là được.” Hồng Lâm Tiên Quân thấp giọng nói. Sau khi vào thành hần phóng thần thức cảm ứng xác định kinh thành rất nhiều tu sĩ, trừ bọn họ, còn có hai vị giai “Tiên” khác. Bát phẩm tiên quân, phóng thần thức ra ngoài người khác không thể phát giác. Chỉ là tu vi của Giao Long trên hần, nên hần không dám khinh thường.

“Trực tiếp xông tới, giết hần trở tay không kịp, dù liên lụy người vô tội cũng phải chặn kín đường tẩu thoát của nó.” Tuyết Hoa nói. Người kinh thành rất nhiều, lúc phóng thích pháp thuật khó tránh khỏi ảnh hưởng người vô tội.

“Tận lực ép nó lên không trung đi.” Lệ Quân Hoa nói. Chiến đấu trên không trung có lẽ không ảnh hưởng quá nhiều tới người dân và kiến trúc.

“Ta và Lệ Nhi phụ trách trời hần, hi vọng có thể giảm được mức độ công kích của nó.” Tuyết Hoa nói.

Mọi người gật đầu. Về phần phòng thủ để tỷ muội hai người phụ trách.

Dùng xong bữa trưa, Hạ Lăng Vân lấy toàn bộ lương thực ra, để chưởng quỹ thay hần làm việc thiện phát cho dân chúng. Còn chưởng quầy có khẩu trừ giấu đi, chỉ cần không quá phạm, hần không rảnh xen vào, cứ mở con mắt nhắm con mắt là được.

Bọn họ một đoàn người rời khỏi, phân tán tiến về phủ quốc sư.

Lúc cách phủ quốc sư khoảng ba dặm, Hạ Lăng Vân nói: “Tiên Tử, làm phiền người.” hần và Tuyết Hoa, Lục Mẫu Đơn đồng hành. Lệ Quân Hoa, Thanh Đồng một tổ, Tần Đạo Nguyên, Lâm Vân Phàm và Lệ Nhi một tổ, Hồng Lâm Tiên Quân và Hoành Địch Tiên Quân một tổ.

Tuyết Hoa thấp giọng nói: “Cẩn thận, chú ý an toàn.”

Dã thú am hiểu nhất là ghi nhớ mùi. Hạ Lăng Vân, Tuyết Hoa, Thanh Đồng, Lệ Quân Hoa đã giao đấu chính diện với Giao Long, cho nên không thể tiến quá gần phủ quốc sư, mấy năm nay thanh danh Hồng Lâm và Hoành Địch truyền xa, mọi người sợ nó cũng quan sát diện mạo hai người họ, cho nên bọn họ không tiện xuất hiện. Lâm Vân Phàm và Lệ Nhi ở kinh thành đã bị quốc sư ngồi xa giá nhìn, cũng không dám lộ liễu.

Chỉ còn Lục Mẫu Đơn tiên tử, nàng ở trong Thiên Linh Môn, chưa bao giờ gặp Giao Long, cũng như giao thủ, quanh thân lại phát ra khí tức mộc thanh nhã, Giao Long Kiệt vội khôi phục nguyên khí chắc chắn không buông tha nàng.

Lục Mẫu Đơn tiên tử sờ sờ trâm gài tóc phượng hoàng của mình nói: “Ta đã biết.” Đây là pháp khí đỉnh cấp Tuyết Hoa cho nàng, có thể bảo vệ bản thân.

Phủ quốc sư ở phía Tây phụ cận hoàng thành, bởi quốc sư thân phận tôn quý, lại có mối liên hệ với giới tu tiên, nên tu sĩ ra vào chỗ này rất nhiều, còn có Ngự Lâm quân giúp thủ hộ ngoại viện.

Lục Mẫu Đơn một thân cung trang màu xanh lá chậm rãi đi tới, nhìn bảng hiệu ghi tên phủ quốc sư màu vàng, có vẻ do dự, bắt đầu hồi hộp.

Bốn gã tu sĩ canh cổng đưa mắt nhìn sang. Bọn họ không cảm ứng được tu vi của thiếu phụ này, chỉ cảm giác được linh lực chấn động cùng hương hoa thanh nhã. Vị nữ tiên này rất lạ, bọn họ chưa từng gặp, cũng chưa nghe nói qua.

Đến thăm là khách, tu sĩ phẩm giai cao lại càng phải nhiệt tình chiêu đãi. một gã tu sĩ thoát nhìn người cầm đầu tiến lên cung kính hỏi: “Phu nhân, xin hỏi người có chuyện gì sao? Nơi này là phủ quốc sư, chiêu đãi khách nhân vắng lai nam bắc.”

Lục Mẫu Đơn do dự thật lâu nói: “Ta có một muội muội bị mất tích, ta tìm nàng thật lâu, nghe nói quốc sư có nhiều bằng hữu, muốn nhờ người hỗ trợ. Nhưng mà, ta không tiện đi vào.”

“Vì sao không tiện?” Vị tu sĩ trung niên kia lộ vẻ kinh ngạc hỏi.

Lục Mẫu Đơn khẽ cắn cánh môi hồng, cẩn thận nói: “Nếu Quốc sư ở trong phủ... hẳn có lẽ sẽ đoán ra được sao ta không dám đi vào. Ta nghe nói quốc sư khoan dung nhân từ, cho nên mạo hiểm tới đây, tu sĩ, người có thể giúp ta chuyển lời không?” Nàng nói xong, đôi mắt ngập nước ngóng nhìn tu sĩ kia.

Đẹp quá!

Gã tu sĩ trung niên không nhịn được nói: “Phu nhân xin đợi, để ta đi bẩm báo quốc sư.” Tuy hẳn không nghĩ ra lí do nữ tu sĩ đoan trang này không dám vào còn nói là mạo hiểm, nhưng rất nguyện ý chuyển lời giúp nàng.

Hắn chỉ đi vào chốc lát, Lục Mẫu Đơn phát giác có một luồng thần thức đảo quanh người mình. Nàng cố gắng che dấu khí tức, chỉ để bản thân tiếp cận tu vi mộc tinh giai “Tiên”.

Ngụy quốc sư quả nhiên giống tu sĩ nhân loại giai “Tiên”, rất thích dùng thần thức kiểm tra người khác.

Trong lòng Lục Mẫu Đơn cười khê, gương mặt khê đổi, để bản thân chìm trong không khí u buồn.

Rất nhanh, trong phủ quốc sư có động tĩnh, một nam tử dung mạo bình thường nhưng khí chất thanh nhã cùng mấy tên tu sĩ bước nhanh tới chỗ nàng.

150. Chương 150: Diệt Giao Long (hạ)

Lục Mẫu Đơn tiên tử làm bộ lộ ra vẻ mặt sợ hãi, nhanh chóng lui về sau mấy bước.

“Phu nhân đừng sợ, bổn tọa chính là quốc sư đương triều.” Ngụy quốc sư Giao Long cười hiền lành nói, “Ta biết rõ thân phận thực của phu nhân rồi, phu nhân muốn tìm muội muội sao? Mời phu nhân theo ta vào trong nói chuyện.”

“Ta, ta...” Lục Mẫu Đơn khiếp sợ, nhìn sang sáu tu sĩ đang bên cạnh Giao Long, lại lui mấy bước. Nàng lo lắng lộ đẳng cấp tu vi của mình, không phóng thần thức ra ngoài cảm ứng Giao Long. Người này từ tướng mạo đến ánh mắt, hoàn toàn không giống yêu quái, nhưng nàng tín nhiệm Hạ Lăng Vân người nàng nhìn lớn lên.

“Phu nhân chớ sợ, chúng ta không hại người.” Giao Long Kiệt nhún vai nhẹ nhàng nói, tiến lên hai bước, gương mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Đây là một thảo mộc tinh, giống như những thảo mộc tinh khác vô cùng nhất gan. Nàng biến hóa hoàn toàn, đan điền đã có tinh nguyên châu cố định. Ăn mười lục phẩm chân quân hoặc lục phẩm tinh quái cũng không bằng ăn một tinh quái thất phẩm tốt, hẳn đã hồi phục khá tốt, hiện tại chỉ cần lập tức chế ngự nàng, hấp thu tinh nguyên châu ở trạng thái cố định ăn bản thể nàng, nguyên khí không chỉ phục hồi hoàn toàn còn có thể tăng trưởng.

“Quốc sư, người thật sự không làm hại ta sao? Ta là... ta là...” Lục Mẫu Đơn tiên tử ấp a ấp úng nói, lại lui về sau hai bước.

“Sẽ không, ta là quốc sư đương triều, há có thể gạt người?” Giao Long Kiệt nói, tiến lên hai bước nữa. Hẳn nghe nói tinh linh thảo mộc rất nhất gan, cố gắng áp chế sự nóng vội, không để thảo mộc tinh trước mắt phát hiện ra ý đồ.

“Đúng vậy, người là quốc sư, sẽ không gạt người.” Lục Mẫu Đơn thấp giọng thì thầm, gương mặt dịu dàng lộ ra nụ cười.

Đột nhiên, nàng lạnh lùng nói: “Giao Long, người còn không...” Nàng giơ tay phải lên, cổ tay phải đột nhiên bắn ra vô số lá xanh.

“Nhận lấy cái chết!” Lá xanh được nàng dùng linh lực quán chú sắc bén như lưỡi dao, toàn bộ bắn về phía Giao Long Kiệt.

Tuy sự tình đột ngột, nhưng Giao Long phản ứng nhanh nhẹn, lập tức bay ra ngoài.

Bay đến cửa phủ quốc sư, hẩn lạnh lùng hỏi: “Người là người phương nào?” Nàng biết rõ nó là Giao Long? Chẳng lẽ hẩn nhìn nhầm, vị này tu vi còn mạnh hơn hẩn?

Hạ Lăng Vân và Tuyết Hoa che dấu khí tức trốn ở phía xa phát hiện Lục Mẫu Đơn động thủ, nhanh chóng lao tới. Hạ Lăng Vân lạnh lùng nói: “Giao Long hung ác, người còn nhớ phu thê chúng ta sao?” hẩn tháo pháp khí dịch dung, lộ ra gương mặt thật.

“Đừng nói nhảm với hẩn!” Tuyết Hoa nhẹ nhàng nói, hất tay lên, dây trói tiên liền cuốn lấy Giao Long. Trong điện ảnh và truyền hình tiểu thuyết, lúc nhân vật phản diện boss lớn chiếm ưu thế thường nói chuyện với nhân vật chính, sau đó bị nhân vật chính nắm lấy cơ hội chuyển bại thành thắng, cho nên nói nhiều để dàng sinh biến.

Lệ Nhi bay đằng sau Tuyết Hoa và Hạ Lăng Vân cười nói: “Toàn thân Giao Long đều là bảo vật. Tuyết Hoa, chờ lát nữa chúng ta đóng gói nói lại, về sau đưa cho phụ thân.” Nàng nói xong, ra tay cũng không chậm, vung dây trói tiên ném về phía Giao Long.

“Giao Long hung ác, mau chịu chết!” Lệ Quân Hoa lạnh lùng nói, liều mình xông về phía Giao Long, pháp kiếm đỏ rực trong tay hóa ra bảy tám đóa hoa rực rỡ đẹp nhưng nguy hiểm.

Thấy những yêu quái tu sĩ hẩn biết và không biết cùng lúc xuất hiện. Giao Long Kiệt biết đối phương đến có chuẩn bị, không dám đối kháng, hóa thành ảo ảnh trốn thoát khỏi hai dây trói tiên, hai tai vung ra sau.

“Ah!” Sáu gã tu sĩ đi theo hẩn còn chưa kịp phản ứng, liền bị một lực lượng vô hình túm ra ngăn cản lưỡi dao bằng lá và kiếm hoa của Lệ Quân Hoa.

Lục Mẫu Đơn thiện lương, không đành lòng hại người vô tội, lập tức rút linh lực. Vì vậy lá xanh nàng bắn ra lập tức thành lá xanh bình thường, bay lơ lửng trên không trung. Lệ Quân Hoa tuy vội thu tay lại, nhưng vẫn khiến một tu sĩ bị thương tổn.

“Nghịch súc vô nhân tính!” Thấy tình cảnh này, Hồng Lâm Tiên Quân và Hoàn Địch Tiên Quân nổi giận. Hạ Lăng Vân và Lệ Quân Hoa đều nói quốc sư là Giao Long giả mạo, quốc sư chân chính bị nó ăn thịt rồi, lúc đầu họ chưa phát giác được trên người Giao Long có khí tức khác mình, lo lắng phạm sai lầm, chỉ vậy công, hiện tại bọn hẩn lập tức động thủ.

Hồng Lâm Tiên Quân giơ ngón tay phải, dưới chân Giao Long Kiệt và hai bên tường vây phủ quốc sư lập tức chỉ còn cát, gỗ, đồng gạch, âm âm sụp xuống. Bụi đất bay đầy trời, đồng thời xuất hiện hơn mười dây leo lớn bằng ngón cái, bay về phía nửa người dưới của Giao Long.

Giao Long Kiệt bay lên không trung, chuẩn bị di chuyển tức thời chạy trốn. hẩn vừa phát lực, liền cảm nhận không khí xung quan bị một tầng bao phủ, hẩn không cách nào thoát đi.

Thanh Đồng từ không gian linh sủng đột nhiên đi ra cười nhạo: “Đại gia ta sao có thể để người đào tẩu lần hai?” Những ngày này hẩn chủ động lãnh giáo pháp thuật và kỹ xảo chiến đấu với các Tiên Quân lớn tuổi, hẩn dựa vào trực giác siêu nhạy cảm của thiên hồ phong tỏa lộ tuyệt di chuyển của Giao Long.

“yêu nghiệt nơi nào, dám tới ám sát quốc sư, người tới, người tới!” Các tu sĩ phủ quốc sư không biết chuyện nhao nhao kêu gào, lấy ra pháp kiếm bay lên chuẩn bị bảo hộ quốc sư.

“Ta là Hạ Lăng Vân - Thiên Linh Môn.” Hạ Lăng Vân cất cao giọng nói, đồng thời vận dụng linh lực, vì vậy thanh âm của hẩn truyền khắp nửa kinh thành. Tuyết Hoa ở bên cạnh cũng cười nói: “Ta là Hạ phu nhân.”

“Lão phu Hồng Lâm - Vạn Lưu Tông”, “Ta là Đỗ Hoàn Địch - Kim Dương Môn”, “Bổn cung chính là Tàn Đạo Nguyên chỉ chủ Hỏa Vân Cung biển Đông Nam”, “Văn bối Lệ Quân Hoa”.

Hồng Lâm Tiên Quân, Hoàn Địch Tiên Quân, Đạo Nguyên Tiên Quân, còn có Lệ Quân Hoa nhanh chóng thông báo thân phận, để tất cả các tu sĩ hội quán ở kinh thành và phủ quốc sư đừng vọng động. Lâm Vân Phàm cảm giác mình không tiếng tăm gì, liền không báo danh. hẩn không lên tiếng, Lệ Nhi cũng không lên tiếng, bởi vì Lệ quý phi rất nổi danh ở kinh thành, pháp khí dây trói tiên của nàng cũng nổi danh không kém.

Giao Long Kiệt thấy mình bị chúng tiên bao quanh, chỉ đành phi lên cao, sau đó lấy từ lửng không ra một chuông lục lạc rung lên, rồi tay phải chộp về phía Lệ Quân Hoa gần mình nhất. Giờ phút này, bàn tay hắn lập tức biến thành bàn tay thú, móng tay sắc bén giống như thép đúc thành, không hề sợ pháp kiếm trong tay Lệ Quân Hoa.

“Keng, keng, keng” tiếng chuông thanh thúy phát ra, từng tiếng từng tiếng chạm vào tâm thần người khác, khiến bọn họ cảm giác đầu choáng mắt hoa, trái tim cũng theo tiếng chuông nảy lên.

Đây là Đãng Hồn Linh cao cấp!

Tuyết Hoa, Lệ Nhi, Lâm Vân Phàm đang phi lên đột nhiên chậm lại, mặt lộ vẻ hoảng hốt. Lệ Quân Hoa cũng thất thần. Biết rõ móng vuốt hắn lợi hại, nàng không dám để hắn bắt lấy pháp kiếm, thân thể trên không trung lập tức di chuyển. Thanh Đồng kịp thời bay đến bên nàng, không chút do dự biến bàn tay thành móng vuốt hồ ly, chặn bàn tay Giao Long lại.

Hạ Lăng Vân ở gần hắn vùng pháp kiếm thủy mộc Thanh Hoa công kích Giao Long. Chỉ cần có người cận chiến, Giao Long sẽ không có thời gian dùng tinh thần lực di chuyển tức thời.

Lục Mẫu Đơn không am hiểu công kích, đứng đằng sau mọi người, hai tay không ngừng tạo ra các loại thủ thế, sau đó linh quang màu xanh lá đậm đặc liền bao phủ Hạ Lăng Vân và Thanh Đồng. Mộc chủ sinh, nàng bắt phẩm tu vi có thể trị liệu thương tổn.

“Ah, ah”, “Đầu ta rất đau”, “A choáng, đau muốn chết!”

Tu sĩ trên mặt đất và người bình thường thi nhau ôm đầu kêu thảm thiết, người thân thể suy yếu ý chí yếu ớt thậm chí ngã lộn ra đất, hoặc cuộn thân thể lại đau đớn vùng vẫy.

Hồng Lâm Tiên Quân hít sâu một hơi, sau đó ngửa mặt lên trời cười to: “Ha ha ha ha... Các tu sĩ, vị quốc sư này chính là hung thủ Giao Long thượng cổ nguy trang, các ngươi đừng tới đây, đi bảo hộ dân chúng.” Tiếng cười của hắn sáng khoái, ở kinh thành vang vọng quanh quẩn, như kì tích giảm đi uy lực của Đãng Hồn Linh.

Hoành Địch Tiên Quân thấy thế lấy sáo ngọc bắt đầu thổi... tiếng sáo réo rắt từng đợt từng đợt lan ra ngoài, hóa dài tiếng chuông dồn dập.

trên bầu trời các Tiên Quân chiến đấu vô cùng kịch liệt, tu sĩ phủ quốc sư và hội quán lập tức tới gần, nhưng thấy quốc sư và các vị Tiên Quân này loạn một đoàn, không khỏi tin tưởng quốc sư là hung thủ Giao Long thượng cổ mạo danh, nhao nhao thi triển pháp khí phòng ngự bảo hộ dân chúng.

“Hừ!” Giao Long Kiệt bị vây công, toàn thân bắn ra linh quang màu xanh, sau đó lấy ra một thanh roi dài, bắt đầu công kích. Roi dài bao phủ vẫy của hắn, vùng lên liền có linh quang chấn động.

Thanh Đồng hét lên: “Khốn kiếp!” hắn bị roi dài đánh trúng cổ tay, cổ tay suýt chút bị gãy.

Hạ Lăng Vân và Lệ Quân Hoa quán chú pháp kiếm đánh với roi của Giao Long, phát ra âm thanh keng keng. Bọn họ cũng thấy cổ tay đau nhức, không thể không lui về sau.

“Chỉ cần ăn sống các ngươi, ta có thể tấn cấp thành siêu cửu phẩm, chính thức thành Thần Long, có thể phi thăng, cũng có thể trở thành Chúa Tể đại lục!” Giao Long cười to nói, một bên vùng roi dài tạo thành vòi rồng, độ ẩm chung quanh cấp tốc hạ thấp, mưa băng mưa đá theo lực đạo roi kịch liệt công kích toàn bộ những người trên không.

Tần Đạo Nguyên và Lâm Vân Phàm thấy thế, liền lui về sau, tay phải cầm pháp kiếm trước ngực tay trái bắt ấn pháp quyết. Linh lực màu đỏ từ trên người họ bắn ra. Sóng nhiệt cuộn cuộn, hỏa diễm như quả cam màu đỏ hóa khí toàn bộ hơi nước và mưa đá.

Trong trận đấu khí màu trắng bao phủ, Tuyết Hoa và Lệ Nhi nháy mắt, một trái một phải vùng dây trói tiên cuốn lấy hai chân trái phải của Giao Long, cùng lúc cầm trâm gài hồ ly phóng ra băng châm đâm lên hắn.

Hạ Lăng Vân ngưng thần cảm ứng động tác của Giao Long, phát giác không gian bên cạnh hắn có dấu hiệu dao động, liền lập tức đánh hắn rời khỏi vị trí kia. Nếu để hắn đào tẩu, bọn họ không chỉ không giết được

hắn mà sau này có thể bị hắn giết chết, ăn sạch.

Tả xung hữu đột, Giao Long phát hiện không cách nào phát huy được ưu thế di chuyển không gian của mình, chỉ có thể buông tha hắn gào lên một tiếng “Ngao” thân thể trong linh quang màu xanh lập tức biến hình.

Trong nháy mắt, một vật khổng lồ đầu dài trăm thước xuất hiện trước mắt người đời. Nó có cái cổ nhỏ, đầu không có sừng, dưới hàm không có cằm, thân dài nhỏ trên mình đầy vẩy, bốn chân, mỗi chân bốn móng, móng vuốt nhỏ như rắn.

Giao Long, diện mạo chân thực của hung thú thượng cổ!

Lệ Quân Hoa, Lâm Vân Phàm, Tần Đạo Nguyên sư đồ ba người đứng một chỗ cùng vung pháp kiếm công kích đầu Giao Long, mỗi một chiêu đều mang theo linh lực hỏa nóng bỏng. Hạ Lăng Vân cách Giao Long không xa, lợi dụng kiếm quang của pháp kiếm thủy mộc Thanh Hoa công kích đầu Giao Long.

Giao Long cực lớn giống như Thần Long bình thường cười mây đạp gió, Hồng Lâm Tiên Quân và Hoành Địch Tiên Quân ở bên ngoài dùng toàn lực phóng thích linh lực kiểm chế hành động của nó, Lục Mẫu Đơn gơ hai tay lên cao, dùng linh khí mộc chữa trị người bị thương.

“Ngao~” Thanh Đồng cao hứng, toàn thân sáng lấp lánh, trước mắt mọi người biến thành bát vĩ thiên hồ cực lớn. Cao bảy tám mét dài mấy chục mét bay nhào đến phần lưng Giao Long, mở miệng cắn xuống.

“Ah~” Răng hồ ly sắc bén xuyên qua vẩy ngáp vào thân thể Giao Long.

“Gào” Giao Long bị đau gào thét, thân thể như rắn cuộn lấy Thanh Đồng, đầu đảo ngược, há miệng cắn, lộ ra răng nanh trắng hếu.

Tuyết Hoa và Lệ Nhi không trói được Giao Long lập tức cùng lúc vung dây trói tiên, một cái quấn nửa người trên của nó, một cái cuốn nửa người dưới, sau đó dùng lực kéo.

“Gào, gào, gào” Giao Long lần nữa hét gào, ra sức cuộn thân thể.

“Ôi!”, “Ah!” Tuyết Hoa và Lệ Nhi là nữ tử, khí lực không lớn bằng Giao Long. Hai nàng nắm chặt dây trói tiên dùng sức liều mạng kéo ra ngoài, vẫn bị Giao Long kéo lại không thể khống chế thân mình.

“Yaaaa.” Ngay lập tức, Lệ Quân Hoa giống như được thần trợ, hai tay nàng nắm pháp kiếm hỏa linh từ trên cao lao xuống, hung hăng bổ lên cổ Giao Long.

Lúc Tuyết Hoa và Lệ Nhi trói Giao Long, Hạ Lăng Vân và Tần Đạo Nguyên, Lâm Vân Phàm, không hẹn mà cùng công kích từng bộ phận Giao Long.

nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, pháp kiếm Lệ Quân Hoa vừa chém xuống, những người khác cũng gần như đồng thời điểm chém trúng Giao Long.

“Gào, ngao, ngao.” Hung thú Giao Long thượng cổ bị bọn họ chém thành vài khúc, máu tươi như mưa từ trên bầu trời rơi xuống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-nu>